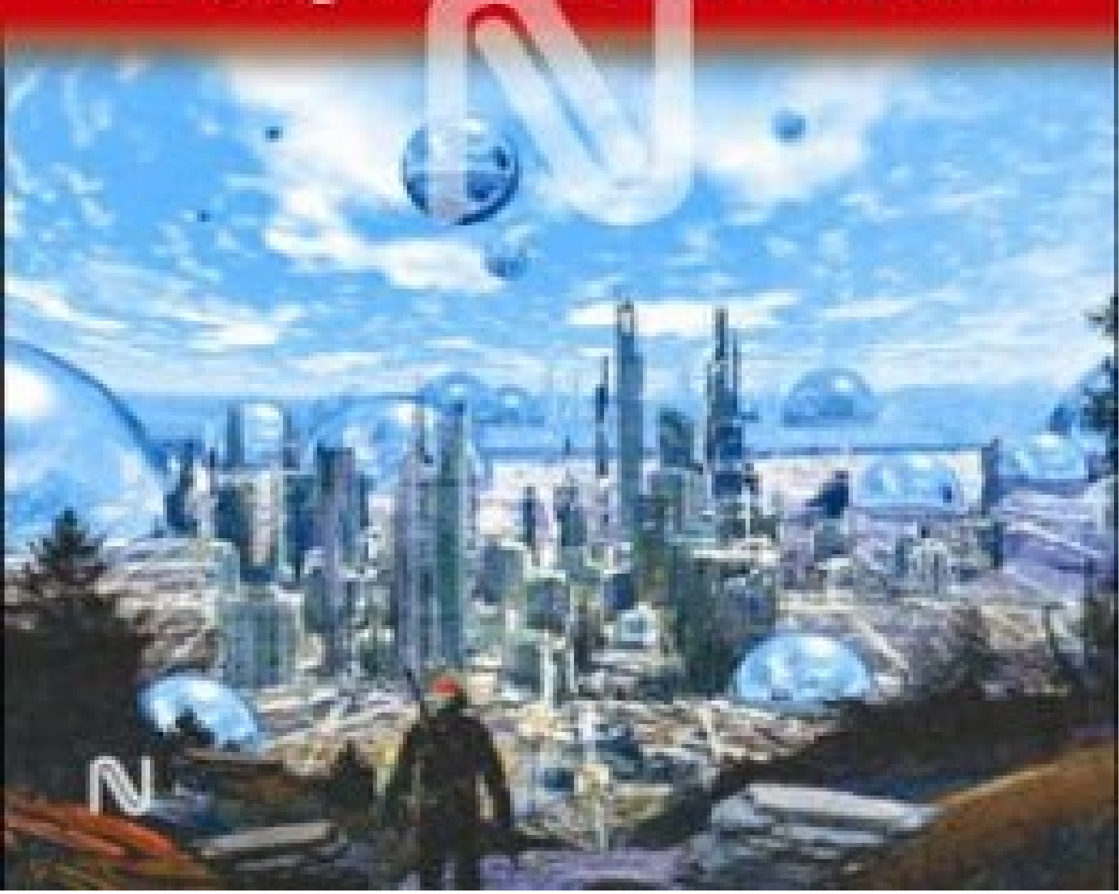
Science Fiction
the year's best

Pat Murphy
Benjamin Rosenbaum
David Moles
Christopher Rowe
Nancy Kress
Paolo Bacigalupi
Michael F. Flynn
M. John Harrison
Terry Bisson
James Patrick Kelly
Kage Baker
Vernor Vinge
Mary Rosenblum
Vandana Singh
Brendan DuBois

3

Antologiile GARDNER DOZOIS

Cele mai bune povestiri SF ale anului

Volumul III

Cuprins:

Pat Murphy - Vorbeam din adâncuri

Pat Murphy trăiește în San Francisco și lucrează la muzeul de știință Exploratorium, unde editează revista *Exploratorium Quarterly.* Povestirile ei, elegante și pătrunzătoare deopotrivă, au fost publicate începând cu anii 1980 în reviste precum *Asimov's Science Fiction, The Magazine of Science Fiction, Sci Fiction, Elsewhere, Amazing, Universe, Shadows, Lethal Kisses, Event Horizon, Full Spectrum* și altele. Cu povestirea *„Rachel în Love”,* una dintre cele mai cunoscute ale deceniului nouă, a câștigat în 1988 Premiul Nebula, Premiul Theodore Sturgeon Memorial și premiul cititorilor revistei Asimov. Romanul *The Falling Woman* i-a adus al doilea Premiu Nebula în același an. Nuvela *„Bones*” a însemnat un Premiu World Fantasy, iar pentru culegerea de povestiri *Points of Departure* i-a fost înmânat Premiul Philip K. Dick. Povestirile ei au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 5, 6, 8 și 9. Printre alte lucrări de-ale autoarei găsim și *The Shadow Hunter*, *The City*, *Not Long After, Nadya: The Wolf Chronicles, There and Back Again: by Max Merriwell* și *Wild Angel: by Mary Maxwell.* Cea mai recentă apariție o reprezintă romanul *The Wild Girls.* Împreună cu Paul Doherty este autoarea unei rubrici de știință pentru *The Magazine of*

Fantasy Science Fiction.

Povestea de față demonstrează că faimoasa replică „Ne confruntăm cu neputința de a comunica” poate fi la fel de adevărată și în viitor, în ciuda mijloacelor de comunicare foarte avansate sau, de ce nu, tocmai datorită lor.

*

Robotul

Un om zăcea întins pe plajă. Dormea.

N-are ce căuta aici. Asta-i insula mea. Mă întorsesem de curând la robotul meu și mă pregăteam să merg la lucru. N-are ce căuta aici. L-am cercetat prin ochii robotului. Grozavi, ochii ăștia. Rezistau sub apă, chiar și la adâncimi de peste un kilometru jumate. I-am ajustat să aibă acuitate maximă între patru centimetri și doi metri. Peste pragul acela, lumea se transforma într-o auroră tulbure de raze tropicale și nuanțe sclipitoare. Era o minunăție.

O furtună teribilă se dezlănțuise cu o noapte în urmă. Un cocotier a fost doborât la pământ, iar acum pe plajă zăceau împrăștiate frunze, nuci de cocos și crengi rupte.

Omul n-arăta prea bine. Avea obrazul brăzdat de o tăietură. Era zgâriat pe mâini și pe picioare, iar prin părul scurt și castaniu se

întrezărea o pată de sânge.

Pe piciorul drept avea vânătăi verzui și mov-închis. Purta o vestă de salvare portocalie, un tricou, pantaloni scurți și încălțări marinărești din pânză.

Se zbătea în somn, suspinând încet. M-am speriat și am dat înapoi câțiva pași. Robotul avea difuzor. L-am deschis și a scos un pârâit scurt. Ce să spun?

Omul se frecă la ochi, apoi, încet, se întoarse pe o parte.

— *Bonjour,* am zis prin difuzorul robotului, gândindu-mă că venea de pe vreo insulă din Polinezia Franceză.

Omul

Zgomotul îl trezi. Era un soi de cârâit metalic. Evan Collins simțea dogoarea soarelui tropical arzându-i obrajii și nisipul cald sub palme. Îl durea capul și avea gâtlejul uscat. Piciorul drept îi era străbătut de o durere surdă, neîntreruptă. Duse o mână la ochi, încercând să se dezmeticească, și tresări la atingerea tăieturii poleite cu nisip. Se întoarse pe spate, moment în care simți un junghi puternic în piciorul rănit. Ștergându-și lacrimile care îi înnegurau privirea, își înălță capul, încercând să-și vadă piciorul. Coralii își lăsaseră amprenta pe gamba lui. Sub zgârieturi se

întrezăreau vânătăi mov-închis, ce trădau leziuni interne. Încercă să-și miște piciorul, dar durerea îl făcu să geamă.

Și din nou zgomot. Același sunet mecanic de radio bruiat. Cu capul în pioneze și ochii orbiți de razele soarelui se întoarse în direcția sunetului. Un gândac uriaș îl studia printr-o pereche de ochi poliedrici.

Arătarea măsura pe puțin un metru și avea niște mandibule deloc prietenoase. Carapacea îi strălucea în bătaia soarelui. Stătea nemișcată, cu ochii fixați pe el.

Din nou. Pârâitul, urmat de o voce metalică.

— *Bonjour,* îl întâmpină gândacul.

Făcuse doi ani de franceză în liceu, dar nu mai știa o iotă. Fără îndoială că visez, își spuse el, unindu-și pleoapele împotriva luminii orbitoare.

— Vorbești engleza? dori să știe vocea metalică. Deschise ochii. Gândacul era tot acolo.

— Da, reuși el să îndruge prin gâtlejul uscat.

— N-ar trebui să fii aici, spuse vocea, ce cauți aici?

Privi în spatele arătării, încercănd cu disperare să-și dea seama ce se-ntâmplă. Nisipul era de un alb imaculat, provenit din fărâmițarea coralilor. Într-o parte se înălța o pădurice de mangrove. Înspre continent, tufărișul făcea loc palmierilor. Apa din lagună

era de un albastru tropical desăvârșit, în nuanțe mai deschise acolo unde reciful coralier era mai apropiat de suprafață, în nuanțe mai închise unde adâncimea creștea. La câteva sute de metri în larg se zărea un catarg ieșind din mare. Barca lui.

Își aduse aminte. Se îndrepta spre vest, către Insulele Cook, când a fost prins de furtună. A luat-o în direcția vântului, spre o insulă necartografiată. Abia ce a trecut de corali că talazurile i-au zdrobit vasul de recif, spărgând carena și scufundându-l. A fost proiectat peste bord, direct în recif. Nu-și putea aminti cum și-a rupt piciorul, nici cum a reușit să ajungă la țărm.

— Sete, îngăimă prin buzele crăpate. Foarte sete, te rog, ajută-mă.

Închise ochii pentru a se feri de bătaia soarelui și auzi gândacul îndepărtându-se, cu scrâșnet de metale. Se întreba dacă dihania îl va lăsa pradă morții.

Peste câteva minute gândacul se întoarse. Deschise ochii. Făptura stătea alături, ținând o nucă de cocos între mandibule. Străpunse cu vârful lor coaja în două locuri, apoi făcu un pas spre el și lăsă nuca să cadă. Un firișor de lapte se scurse pe nisip.

— Poți să bei, spuse gândacul.

Evan duse nuca de cocos la gură, lipindu-și buzele de învelișul păros în dreptul găurii și

începu să soarbă cu nesaț. Laptele era cald, jilav și dulce.

Nu terminase bine de băut că făptura se ivi cu o altă nucă de cocos. Îi străpunse învelișul înainte să-i dea drumul.

Urmară încă două care avură soarta celor dintâi. Iar gângania stătea și se uita la el cum bea.

— Cred că mi-am rupt piciorul, murmură Evan. Gândacul nu zise nimic.

Închise din nou ochii. De mult, pe când era încă student, urmase un curs despre aspecte psihosociale în situațiile de urgență și dezastre. Un invitat, membru într-o echipă de intervenție, le vorbise despre cum reușesc unii oameni să rămână în viață în situații potrivnice și cum trebuie să gândești în astfel de momente. Expertul în intervenții le spusese că supraviețuitorii nu se dau bătuți și încearcă în permanență să facă ceva. „Pas cu pas, le recomandase el, ăsta-i secretul. Nu încercați să rezolvați toate problemele deodată. Nu uitați, cu răbdarea treci și marea, dar cu răul, nici pârâul”.

Evan se gândi ce-ar putea face să-și sporească șansele de supraviețuire.

— Trebuie să scap de soare, bâigui el, am nevoie de mâncare, apă și medicamente.

Și câte nu mai avea de făcut. Trebuia să găsească niște atele cu care să-și prindă

piciorul. Trebuia să găsească o modalitate de a chema ajutoare. Trebuia să găsească apă. Avea atâtea de făcut...

Adormi.

Robotul

Adâncul oceanului mă liniștea. Lumina, cernută prin pelicula apei, era slabă și azurie. Mă aflam într-o lume compusă din nuanțe de albastru. Îmi plăcea să stau pe fundul oceanului.

Pe om l-am lăsat să se odihnească. Dar întâi l-am ajutat, încerc din răsputeri să fiu de ajutor.

Spunea că trebuie să iasă din bătaia soarelui. Așa că am strâns niște frunze de palmier și le-am înfipt în nisip, să-i facă umbră. Mai spunea că are nevoie de mâncare și medicamente. Așa că m-am dus până la barca lui, unde am găsit câteva conserve și un deschizător, mai multe sticle de apă și o trusă medicală. Le-am adus pe toate la țărm și le-am lăsat lângă el.

Apoi m-am scufundat în adâncuri. Aveam de lucru.

Făceam pași înalți, având grijă să nu tulbur nămolul fărâmicios care acoperea fundul oceanului. Senzorii de temperatură detectau curenții care proveneau din spărturile vulcanilor submarini. Senzorii chimici cercetau compoziția apei. Sulfuri! Aroma lor mucegăită

îmi era cunoscută.

Mi-am făcut drum prin nămol ca să ajung la locul meu preferat. Aici nămolul făcea loc unei formațiuni stâncoase, ițite din adâncul oceanului. Era un horn gigantic prin care curenții ascendenți scoteau apa fierbinte din măruntaiele pământului. De-a lungul secolelor, apa termală sedimentase sulfuri de cupru, zinc, plumb, aur, argint și alte metale, ridicând un horn.

Compania de minerit găsise aur nu departe de-aici. Munciseră la un zăcământ de minereu până îl secaseră cu totul. Și apoi se lăsaseră păgubași. La început am luat-o pe urmele lor, dar mai apoi am găsit un loc mult mai bun în apropierea hornului. În timpul scufundărilor recente am spart în horn și am desprins bucăți mari de piatră. Acum venea partea mea favorită: sortatul pietrelor. Am gustat-o pe fiecare, cu ajutorul senzorilor chimici, căutând după cele bogate în aur sau argint. Pe acestea le stivuiam cu grijă.

Era o îndeletnicire minunată. Îmi plăcea să pun lucrurile în ordine. Și mă pricepeam la asta, nu glumă. Acasă obișnuiam să-mi aranjez cărțile după culori: cele roșii le așezam pe un raft, cele albastre pe altul, cele negre pe altul.

Am continuat să lucrez până apa s-a făcut tulburie, semn că soarele se cufunda în adâncul cerului. Am ales cea mai bună rocă și

am înhățat-o în mandibulele robotului. M-am îndreptat apoi spre insulă.

Am urcat pe un povârniș întins, făcându-mi drum spre zona cu corali, unde apa era mai puțin adâncă. Acolo, fundul era acoperit cu nisip și mă puteam deplasa cu repeziciune, fără să tulbur stratul nămolos. Deasupra mea se unduiau cete mari de pești multicolori. Zvâcneau neîncetat, păstrând distanța față de mine. Era mai plăcut la adâncime. Am trecut prin bariera de corali, pe lângă barca scufundată.

Am ieșit din apă în zona păduricii de mangrove. Alertați de trecerea mea, crabii s-au ascuns degrabă în văgăunile lor din nisip.

Am așezat piatra lângă una dintre văgăuni. În prima zi petrecută pe insulă am băgat de seamă că toți crabii pofteau la văgăuna pe care un semen de-ai lor o săpase lângă o piatră. Așa că m-am gândit să aduc pietre pentru ceilalți crabi.

Acum, nu mai puțin de treizeci și două de văgăuni erau străjuite de câte o piatră. Eram pe insulă de exact treizeci și două de zile și în fiecare zi adusesem o piatră. Am fost de ajutor. Am socotit că-i adecvat să le aduc pietre.

Dacă nu ar fi fost omul pe insulă, aș fi așteptat până când crabii s-ar fi încumetat să iasă din văgăuni. Îmi făcea mare plăcere să-i

privesc. Doream să știu ce face omul, așa că n-am mai zăbovit.
M-am îndreptat spre locul în care adormise. Nu mai era acolo. În schimb, lăsase o dâră în nisip, cum își târâse piciorul. Am luat-o pe urmele sale. L-am găsit la umbra unui palmier, adâncit în somn. Din vesta de salvare își făcuse pernă. Cărase sticlele de apă, conservele și trusa medicală cu ajutorul tricoului. Dormea agitat, întorcându-se când pe-o parte, când pe alta. Dintr-odată deschise ochii și mă săgeta cu o privire nedumerită, speriată.

Omul

Evan Collins se trezi înconjurat de patru sticle de apă, șase conserve de ton, un deschizător și o trusă medicală. Erau ale lui. Își fixase piciorul în ațele cu scai, pe care le găsise în trusă. Dăduse gata o conservă de pește și o sticlă de un sfert de litru. Apoi se târâse la umbră și luase două analgezice, care îi mai potoliră durerile, dar îl lăsară buimac și dezorientat.
Adormise la umbră. Când se trezi, gândacul uriaș stătea lângă el.
Evan bău puțină apă și se uită la gânganie. Își dădu seama că era o mașinărie. Avea o carapace de oțel polizat. Observă și

articulațiile de metal care îi legau picioarele de trup. Pe lustrul carapacei se vedea inscripționat „Atlantis Mining and Salvage”.

Desigur. Asta explica multe. Era un robot construit pentru operațiuni subacvatice. Cineva îl ghida prin telecomandă. Mai văzuse asemenea sisteme când participase la o conferință a Institutului Tehnologic.

— Lucrezi pentru Atlantis Mining? Le-ai spus că sunt aici. Gândacul rămase tăcut. Evan încercă să și-l imagineze pe cel care manevra robotul. Un muncitor țâfnos, bărbat dintr-o bucată, genul de individ pe care-l găsești pe o platformă petrolieră.

— Când sosesc echipajele de salvare? întrebă Evan.

— Nu știu. Vrei o nucă de cocos?

Evan clipi surprins.

— O nucă de cocos? Da, numai...

Gângania făcu stânga-mprejur și se afundă în păduricea de cocotieri. Apucă o nucă de cocos, se întoarse lângă Evan, o străpunse și îi dădu drumul.

— Mulțam’. Evan luă o dușcă sănătoasă de lapte.

— Cu plăcere, îi răspunse gângania.

Evan cercetă făptura din priviri, dorindu-și să poată vedea chipul din spatele comenzilor. Acel om era singura legătură dintre el și lume. Încă nu menționase nimic de Atlantis Mining și

cum se ocupau băieții de-acolo de problema lui.

— Ce-a zis șeful tău când i-ai spus că sunt aici?

— N-am șef.

— Bine, spuse Evan încet.

Era amețit, probabil avea și puțină febră, iar discuția asta nu ducea nicăieri.

— Dar i-ai spus cuiva de mine, nu?

— Nu, răspunse gângania, continuând după câteva clipe. O să vorbesc cu doctorul Rhodes. Vrei să-i spun lui?

Difuzorul făcea nuanțarea imposibilă, astfel că nu știa cum să-l ia pe vorbitor. Încercă să-și păstreze cumpătul.

— Da. Când poți să vorbești cu el?

— Diseară.

— E bine. Îi spui te rog că am piciorul rupt și am nevoie de îngrijiri medicale?

Își verifică proviziile. Mai avea cinci conserve de ton și o sticlă și jumătate de apă. Adică mai nimic.

— Da. Mai vrei o nucă de cocos? dori să știe gângania. Evan se holbă la chipul metalic lipsit de expresie, la ochii poliedrici. Evan Collins era un antropolog plecat să studieze obiceiurile de întâmpinare la băștinașii din Oceania și să determine diferențele de la o insulă la alta – nici c-ar fi găsit scuză mai bună pentru un voiaj de un an în îndepărtatul Pacific de Sud.

Ca antropolog, se mândrea cu faptul că putea să citească o persoană din câteva priviri. Dar nu putea în ruptul capului s-o citească pe cea din fața sa. Dacă mai vrea o nucă? O echipă de salvare, de-asta avea nevoie. Și de mai multă informație, ca s-o scoată la capăt cu individul ăsta.

— Știi, spuse el încet, am uitat să facem prezentările. Mă numesc Evan. Evan Collins. Tu?

— Annie, spuse gândacul.

Asta îl determină pe Evan să-și schimbe rapid imaginea despre păpușarul acestui gândac. Nu un bădăran de muncitor. O femeie.

— Annie, spuse Evan, ce nume frumos. De cât timp lucrezi pentru Atlantis Mining?

— Treizeci și două de zile.

Pentru a doua oară, Evan își revizui părerea despre dirijorul gândacului.

Angajat nou, femeie pe de-asupra… ce putea ea să facă?

— Spune-mi, cine-i doctorul ăsta… Rhodes? Gângania făcu un pas înapoi.

— Nu vreau să răspund la întrebări.

Atunci n-am să-ți mai pun nicio întrebare, se grăbi Evan să o asigure.

Annie era singura lui legătură cu lumea. N-ar fi fost deloc înțelept s-o alunge de lângă el.

— Poți să-mi pui tu întrebări.

— Nu vreau să pun întrebări. Vreau să-mi spui

o poveste.

Robotul

Evan Collins punea atâtea întrebări. Întrebare după întrebare după întrebare…

Mama îmi spunea povești la culcare. Când mă bătea la cap cu prea multe întrebări sau dorințe, o rugam să-mi spună o poveste. Adun povești, la fel cum adun pietre.

— Ce poveste? mă întrebă Evan Collins.

Mă gândeam cu plăcere la poveștile pe care mi le spunea mama.

— Cenușăreasa, am zis.

— Vrei să-ți spun povestea Cenușăresei?

— Da.

Stătea în cumpănă și mă întrebam dacă știe povestea. Apoi începu:

— Odată ca niciodată…

Odată ca niciodată… da, așa începea o poveste. Odată ca niciodată… mama Cenușăresei fu răpusă de boală și tatăl ei se recăsători. Fata avea o mamă vitregă hapsână și două surori vitrege ce semănau leit cu maștera.

Pe măsură ce spunea povestea, îmi închipuiam o diagramă pe care apăreau toate personajele. Tatăl, mama și Cenușăreasa alcătuiesc un triunghi, fiind legați de linii puternice. Mama vitregă și fetele ei formează

un al doilea triunghi. O linie puternică îl leagă pe tată de mama vitregă. Fără aceste reprezentări mentale, anumite legături între oameni n-aveau nicio noimă.

Mama și surorile ei vitrege o osteneau cât era ziulica de lungă, iar noaptea dormea în bucătărie pe un braț de paie. Din această pricină, spunea bărbatul, Cenușăreasa era tare mâhnită.

Mi-o închipuiam pe Cenușăreasă întinsă pe brațul de paie și cred că bărbatul se înșela. Ziua, în casă e mare zarvă, oamenii sporovăiesc și râd. Dar noaptea, liniștea și întunericul se aștern în bucătărie. Minunat. Dacă prețul pentru singurătate era o simplă poreclă, Cenușăreasa, n-aveai mult de plătit.

Într-o bună zi, fiul regelui puse la cale o mare petrecere, la care fură poftiți toți nobilii din regat. Oamenii din povești sunt mereu puși pe ospățuri. Fără îndoială, toți oamenii din povești sunt neurotipici[1]. NT-iștii au un comportament atât de social, se întâlnesc tot timpul și discută. Sunt preocupați mai tot timpul de locul lor în ierarhia socială.

Cam așa a fost și în clasele primare. Mi-a luat

[1] Termenul neurotipic (original neurotypical, sau prescurtat NT) se referă la persoanele care au o condiţie neurologică normală, aşa cum este percepută de majoritatea celor din jur, prin asta înţelegându-se abilitatea de a prelucra informaţie lingvistică şi comportamente sociale. Este totodată un termen folosit de către autişti pentru a descrie persoanele care nu suferă de acest sindrom (n. tr.).

ceva până să-mi dau seama că toate jocurile din curtea școlii erau făcute ca să arate cine-i șefu'.

Nu-mi păsa cine-i șefu' și nu mă jucam cu ei. Așa că stăteam singură, uitându-mă la pietrele din zidul școlii. Era un zid vechi, cu pietre felurite, de mai multe culori. Unele aveau foițe de mică prin ele. Începusem o colecție și mă gândeam cam pe unde și-ar găsi acestea locul în ea.

Îmi închipuiam deci că Cenușăreasa nu-și dorea să meargă la petrecere. Ei bine, dorea, zicea omul. Dar nu putea să meargă pentru că avea straie vechi și urâte. Nu văd de ce-ar împiedica-o hainele să meargă la un ospăț. Era una dintre acele reguli fără noimă ale NT-iștilor. Doreau ca toată lumea să arate și să se comporte la fel.

La școală, profesoara nu înțelegea când îi ziceam că îmi place să studiez pietrele și mă trimitea să mă joc cu ceilalți. Dorea să nu fiu altfel. NT-iștii considerau că toți ar trebui să se comporte la fel, să se încadreze în grup.

Am respirat liniștită când am aflat de la un doctor că nu sunt neurotipică. Mai apoi, fiecare doctor care m-a văzut a denumit într-alt fel afecțiunea mea. Autism hiperfuncțional i-a zis unul. Sindromul Asperger, altul. Un doctor a zis că am TMD, care vine de la Tulburări Multiple de Dezvoltare. Primul a zis că ăsta nu-i

diagnostic, mai degrabă o etichetă.

Oricum i-ar fi zis, toți erau de-acord cu un lucru: nu eram în toate mințile. Nu eram NT. Le-au explicat tatei și mamei că am creierul diferit de majoritatea oamenilor. Nu sufeream de vreo boală mentală. Eram neurologic diferită.

Fixațiile mele, spre exemplu colecționatul pietrelor, erau rezultatul acestei afecțiuni. Doctorii spuneau că sunt perseverentă, adică am tendința să rămân fixată pe un lucru și să nu bag de seamă nimic altceva.

NT-iștii considerau că studiul pietrelor denotă perseverență. Era în schimb firesc să studiezi în permanență alți oameni. Nu înțelegeam asta nici în ruptul capului. Ce era greșit în a te uita la pietre? Îmi pare bine că doctorii au admis ceva ce știam de mult timp. Eram diferită. Mama a plâns când a aflat asta. Nu-mi dau seama de ce.

Așa că mama și surorile Cenușăresei se duc la petrecere, iar pe ea o lasă acasă. Apare și zâna cea bună. O leg în mintea mea cu o linie puternică de Cenușăreasă.

Zâna cea bună era o NT-istă în toată regula. A mișcat din nuiaua fermecată și hop! a înveșmântat-o într-o rochie de aur și conduri de sticlă. Zâna voia să fie sigură că Cenușăreasa va fi binevenită acolo, mai mult, c-o să-i și întreacă pe restul. Zâna era

preocupată de poziția Cenușăresei în ierarhia socială, și asta mi se părea foarte NT-ist.

Dar zâna îi mai spune că trebuie să părăsească petrecerea înainte de miezul nopții – o regulă câtuși de puțin dificilă. Și cât de directă, în comparație cu majoritatea regulilor care guvernează lumea NT-iștilor. E bine că zâna îi spune Cenușăresei despre această regulă. NT-iști nu vorbesc de-obicei despre regulile pe care le urmează. Se comportă într-un anumit fel, iar când eu nu fac întocmai, îmi spun că greșesc.

Cenușăreasa merge și ea la petrecere și, cum pleacă în grabă, să n-o prindă miezul nopții, pierde un condur. Apoi o găsește prințul, o încalță cu condurul de sticlă și o cere în căsătorie. Cenușăreasa, spune bărbatul, e foarte fericită. Îmi aduc aminte că mama zicea același lucru, când îmi spunea povestea Cenușăresei. Dar mintea mea zbura la bucătăria retrasă, la brațul de paie pe care se putea bucura de singurătate, și cred că Evan Collins se înșela în privința ei.

— De ce e fericită?

— Pentru că prințul o iubește. Și pentru că o va face prințesă. Răspunsuri de NT-iști. Relația cu o altă persoană și poziția în cadrul ierarhiei sociale o făceau fericită. Dacă Cenușăreasa era NT-istă, ar fi fost cu siguranță fericită. Dacă nu era, nu prea avea multe motive de

bucurie. Prințul o va duce la petreceri și o va pune să se îmbrace pompos. Ea și-ar dori mai degrabă bucătăria retrasă. Asta credeam eu.

— Nu cred că e fericită, am zis.

Apoi am plecat. Trebuia să vorbesc cu doctorul Rhodes. M-am îndreptat în grabă spre coliba de reîncărcare, o construcție joasă de metal, suficient de mare cât să-ncapă robotul în ea. Panourile solare de pe acoperiș converteau razele solare în energie electrică, înmagazinată pe urmă în bateriile din colibă. În fiecare noapte mă întorceam la trupul de carne, lăsând robotul la reîncărcat. M-am apropiat cu atenție de acumulator, astfel încât terminațiile sale să intre în priza robotului. Apoi, fără tragere de inimă, m-am reîntors la trupul meu adormit în cuva care mă lipsea de simțuri.

Nu-mi plăcea trupul de carne. În robot puteam să-mi ajustez senzorii. Dacă lumina era prea puternică, puteam să-i reduc intensitatea, scăzând sensibilitatea receptorilor vizuali. Când mă deranja vreun sunet, închideam pentru o vreme receptorii auditivi.

Trupul meu de carne era atât de mărginit. Mi-am lăsat conștiința să se întoarcă în carne și am auzit murmurul monoton al pompei care regla fluxul de lichide în cuvă. Doctorul Rhodes mă asigurase că pompă mai silențioasă nu găsești nicăieri, dar făcea un zgomot de-i

simțeam vibrațiile până în adâncul oaselor.

Pluteam într-o mare miniaturală. Apa în care zăceam era îmbogățită cu sulfat de magneziu; avea de cinci ori densitatea apei marine și o temperatură egală cu cea a corpului meu. O perfuzie avea grijă să fiu bine hrănită, un tub de dren îndepărta urina.

În fiecare noapte dormeam aici, în timp ce robotul acumula energie. Aveam posibilitatea să părăsesc cuva, să dau o raită prin bufet sau prin sala de gimnastică, dar preferam să rămân aici.

Gândul m-a dus la omul de pe insulă. Mi-am amintit că Evan Collins m-a rugat să-i spun doctorului Rhodes că are nevoie de ajutor. Anumite lucruri mi le aminteam foarte greu. Doctorul mi-a spus că am probleme cu memoria de scurtă durată. Cu toate astea, mi-am adus aminte să-i spun de Evan Collins și piciorul lui rupt.

Am întins mâna după buton, să chem asistenta. Apa se unduia într-un mod neplăcut în jurul pielii mele. Cuva se deschise cu un zăngănit scurt, lăsând lumina să pătrundă. Mi-am ferit privirile, așteptând ca asistenta să-mi desprindă electrozii de pe cap.

Asistenta era o femeie plină la față, cu părul negru.

— Mă mai ții minte Annie? Eu sunt Kiri, mi-a spus, în timp ce își făcea de lucru cu electrozii.

Mi-a zâmbit, eu am dat din cap, dar n-am zâmbit. Mă simțeam deja copleșită.

M-a ajutat să ies din cuvă, în tăcere, și mi-a dat un prosop și un halat. Voia să îmi înfășor trupul de carne în halatul ăla. Am făcut-o, dar fără prea mare tragere de inimă. Pânza îmi irita pielea. Simțeam cimentul rece sub tălpi.

Mă întorsesem în trupul de carne să vorbesc cu doctorul Rhodes… era ciudat. Îmi simțeam trupul greu și nefiresc. Cu mâini nevolnice mi-am tras halatul pe mine. Kiri mi-a dat un pahar cu apă. Îmi era sete de fiecare dată când ieșeam din cuvă.

Pe insulă eram puternică. Robotul meu putea să fărâmițeze nuci de cocos în mandibule. Robotul meu putea să meargă pe sub valuri.

În cuvă eram doar fetița micuță și slăbuță de doisprezece anișori. Mama era bibliotecară. Tata, programator. Mă alinta, spunându-mi „Profesorașul”. Făceam parte dintr-un experiment pe care Doctorul Rhodes îl numea „intervenție terapeutică”.

Aș prefera să fiu în robot.

Auzeam voci de pe coridor: oameni vorbind și râzând, pașii lor pe culoar; mergeau la bufet sau în sala de gimnastică sau în dormitoare și se culcau în paturi.

Restul oamenilor de-aici lucrau pentru Atlantis Mining. Ei nu făceau parte din programul experimental. Erau NT-iști. Kiri mă însoți pe

coridor.

— Mergem în direcția greșită, i-am spus când am făcut stânga pe alt coridor.

Cabinetul doctorului era pe dreapta.

— Azi mergem în altă cameră.

Am ajuns într-o încăpere cu tuburi fluorescente, care bâzâiau și pâlpâiau. Tata mi-a spus odată că tuburile acestea pâlpâie de șaizeci de ori pe secundă, deoarece curentul electric își schimba direcția de șaizeci de ori într-o secundă. Mia mai spus că majoritatea oamenilor nu observă acest lucru. Pe el nu părea să-l deranjeze pâlpâiala, deși o vedea.

Pe mine mă deranja.

Am închis ochii, încercănd să scap de lumină, dar bâzâi-tul persista. De parcă un roi de albine ar fi luat cu asalt încăperea, un roi ce îmi amintea de cetele de pești multicolori ce înotau deasupra mea pe când mă întorceam din adâncuri.

Am auzit sunetul clanței și am deschis ochii să-l văd pe doctorul Rhodes. E un om înalt, are păr castaniu și întotdeauna poartă un halat alb.

— Bună, Annie, mă bucur să te văd.

— Și eu mă bucur să te văd, doctore Rhodes.

Doctorul mi-a spus că e politicos să le întorci salutul oamenilor. Surâse. Am închis ochii.

— Vreau să-ți spun ceva, i-am zis, cu pleoapele strâns lipite. Pe plajă e…

— Ia stai puțin, Annie, de ce ții ochii închiși?
— Mă deranjează lumina. Pâlpâie și face mult zgomot.
— Și altcumva nu poți să te ferești de zgomot, decât ținându-ți ochii închiși?
Puteam. Am început să mă legăn, o activitate plăcută, în care se risipea o parte din energia bâzâitului luminos. Cu mâna dreaptă mi-am apucat brațul stâng. Mă strângeam de el în ritmul legănatului. Mă ajuta și asta.
— Vrei să sting lumina, Annie?
Dintr-odată, bâzâitul oribil încetă. În încăpere se lăsă liniștea. Doar aerul condiționat mai susura monoton, ca niște gheare mici ce zgârie podeaua.
— Deschide ochii, Annie.
I-am deschis. Doar lumina de pe coridor pătrundea înăuntru, prin fereastră și crăpătura ușii. Și lumina aceea pâlpâia, dar era mai slabă și nu mă deranja prea tare.
— Bravo. Ce doreai să-mi spui?
Susurul aerului condiționat se înteți. Mai multe gheruțe pe podea. La fel simțeam și pânza halatului pe pielea mea. Zgâria, zgâria, zgâria. Preț de o clipă, am uitat ce voiam să-i zic, zăpăcită de atingerea halatului, de sunetul instalației.
Dar știam că e musai să-mi amintesc. În timp ce mă legănam, încercam să hotărăsc ce anume să-i spun doctorului. Greu de zis, totul

părea să fie foarte important și nu puteam să mă concentrez din cauza zgomotului.

Mi-au venit în minte barca omului, spărtura din carenă, el așezat pe plajă, povestindu-mi despre Cenușăreasa.

— Știi povestea Cenușăresei? l-am întrebat.

Cu ochii ațintiți în palme, încercam să-mi pun gândurile în ordine.

— Da, Annie, o știu.

— Ei bine, pe insula mea...

— Poți să te uiți în ochii mei în timp ce vorbești cu mine, Annie?

Vocea lui fusese doar atât de intensă cât să acopere zgomotul aerului condiționat.

— Voiam să-ți spun că pe insula mea...

Am ridicat tonul ca să fiu sigură că mă aude. Mă uitam în altă parte și mă străduiam să-mi aduc aminte.

— Uită-te la mine, Annie. Acum învățăm să ne comportăm adecvat, ține minte.

L-am privit.

— Foarte bine. Când îl privești pe celălalt în ochi te comporți adecvat.

Mă uitam la el, la buzele care se mișcau într-una și nu puteam în ruptul capului să-mi iau gândul de la ele. Nu mai știam ce să zic. Mi-am fixat din nou privirea-n palme, apoi mi-am amintit de chestia cu ochii și m-am uitat din nou la el.

— Te descurci bine, Annie, mi-a spus el prin

dansul buzelor. Ochii lui în schimb se mișcau într-una; se uita ba la mine, ba prin încăpere, ba în podea, ba din nou la mine. Nici sprâncenele nu-i stăteau locului, astfel că totul devenea dificil de privit, dar știu că el voia să mă uit. Asta am și făcut, chiar dacă nu puteam să privesc și să gândesc în același timp. Îmi doream să fiu în robot, acolo unde acuitatea vizuală putea fi ajustată. Am încercat să mă uit în gol, dar tot la ochii lui mișcători priveam.

Așa se întâmpla când vorbeau NT-iștii între ei. Se uitau unii la alții, apoi își întorceau privirea altundeva. Dacă mă uitam prea mult, doctorul Rhodes spunea că mă holbez. NT-iștii nu se holbează, doar se uită. Multă bătaie de cap, ca într-un dans încâlcit. Privește în sus, privește în altă parte, zâmbește, clipește, lucruri care aveau o anumită însemnătate, dacă erai NT-ist.

Nu înțelegeam dansul și pace. Am întrebat-o pe mama ce-i cu privitul ăsta când unul la altul, când aiurea, dar n-a fost în stare să-mi răspundă. Nici cum să imit dansul încâlcit n-a putut să-mi spună. Dar doctorul Rhodes insista să mă uit în ochii lui.

— Ce doreai să-mi spui, Annie?

Nu reușeam să-mi amintesc. Eram prinsă în dansul ochilor lui, în dansul buzelor…

— Data trecută mi-ai povestit despre crabii de pe plajă. Mai sunt pe-acolo crabi?

— Da, am răspuns, legănându-mă, cu mintea la ce-mi zisese despre privitul în ochi.

— Vrei să-mi povestești despre crabi și să te uiți la mine în timp ce vorbești? Mă străduiam. I-am zis că unii crabi au un clește mare și roșu pe care îl agită de zor.

Doctorul Rhodes mi-a spus că erau crabi scripcari. Masculii aveau un clește mare și roșu, cu care încercau să atragă femelele și să-i gonească pe ceilalți masculi. Pe vremea studenției studiase crabii, zicea el, asta înainte să devină medic pediatru neurolog.

Mă întreba diverse lucruri despre crabi, și eu încercam să-i răspund pe măsura putinței mele, în ciuda zgomotului de la aerul condiționat și a mișcării buzelor lui.

În cele din urmă, mi-a zis că ar fi timpul să merg la sala de gimnastică și astfel s-a încheiat ședința noastră. Am folosit banda de alergare timp de patruzeci și cinci de minute, la fel de multă vreme am înotat, după care m-am întors la cuvă și m-am culcat.

Doctorul Rhodes

Luminile de deasupra îi răpeau atenția. Uitase acest lucru. De regulă, ședințele aveau loc în biroul său, acolo unde asistenta lui înlocuise tuburile fluorescente cu lămpi de podea cu incandescență, oferind încăperii un aer mai

primitor. Momentan, în biroul lui se făceau niște reparații, așa că se mutase cu Annie într-una dintre sălile de conferință ale companiei.

Cu toate acestea, neglijența îi oferise noi tărâmuri de explorare. În loc să presupună că le cunoștea deja, o îndemnase pe Annie să vorbească limpede despre nevoile ei.

Proiectul merge bine, gândi el. Într-o lună avea să evalueze modul în care timpul petrecut de Annie cu robotul îi afectează interacțiunea cu propriul corp. Era bucuros că Eric Westerman, președintele Atlantis Mining, îi oferise ocazia să evalueze dacă experiența teleprezenței avea efecte terapeutice.

Mare păcat că furtuna făcuse praf camerele cu care monitoriza activitatea zilnică a lui Annie pe insulă. Înaintase două cereri pentru reparații responsabilului cu echipamentul de pe insula fetei, însă acesta îl lăsase cu ochii în soare. Erau, oricum, niște informații nesemnificative. Analiza evoluției și a schimbărilor în comportamentul lui Annie era un lucru mult mai important. Până la urmă, ședința de astăzi fusese în mare măsură reușită.

Robotul

Eram din nou cu robotul, fericită nevoie mare. Am deschis ochii pe când se crăpa de ziuă și

am ieșit din coliba de reîncărcare. De-abia când l-am văzut pe Evan Collins întins pe plajă mi-am dat seama că am uitat să-i spun doctorului Rhodes despre el. Am încercat să-i spun, dar n-am reușit.

Omul dormea, cu vesta de salvare făcută pernă sub cap. N-arăta prea bine. Zgârietura de pe obraz se făcuse mare și roșie. Avea multe puncte roșii pe piele, de la mușcăturile puricilor de nisip. Pe alocuri se scărpinase până-i dăduse sângele. Își încolăcise brațele împrejurul trupului, încercând să se încălzească, dar tremura ușor în somn.

Sticlele de apă pe care le adusesem de pe navă erau goale. Zăceau în jurul său, împrăștiate prin nisip. Am adus o nucă de cocos și am străpuns-o cu mandibulele, să poată bea.

Am plecat apoi să sortez pietre. Dar mă tot gândeam la om. Atât de mult m-am gândit la el, încât la întoarcere am uitat să iau piatra pentru crabi.

Când m-am întors, zăcea la umbra unui palmier, cu ochii deschiși. Avea cearcăne întunecate.

— Annie, m-a strigat cu o voce răgușită. Mor de sete, am nevoie de apă.

M-am uitat la sticlele goale împrăștiate pe nisip.

— Ți-am adus tot ce-am găsit pe barcă.

— Oare există apă proaspătă pe insulă? întrebă cu aceeași voce de tinichea.
— Nu. Robotul n-avea nevoie de apă proaspătă. Vrei o nucă de cocos?
— Bine, o nucă de cocos.
Mi-a luat ceva timp să dau de vreo nucă. Pe cele din apropiere i le adusesem deja. Am găsit-o într-un final, i-am adus-o și am găurit-o să poată bea. A dat-o gata pe nerăsuflate.
— Ce-a zis doctorul Rhodes? întrebă el după ce termină cu nuca.
— A zis că se te uiți în ochii celuilalt când vorbești cu el înseamnă comportament adecvat.
— Dar ceva despre salvarea mea a zis?
— Nu.
Doctorul Rhodes m-a învățat să recunosc expresii faciale. Lui Evan Collins îi picase falca. Avea ochii mijiți, pe jumătate închiși. N-arăta prea încântat.
— Mai vrei o nucă de cocos? l-am întrebat.

Omul

Evan Collins îl urmări din priviri pe gândac, care plecase în căutarea unei nuci de cocos. Făcuse eforturi supraomenești să nu zbiere la ea, dar până la urmă se abținu.
Analgezicele îl buimăciseră. Era amețit și nu mai putea de sete. Trebuia să găsească de

băut. Trecuse o zi și încă nu-i venea să urineze. Asta însemna că nu bea destule lichide. Deshidratarea l-ar fi dat gata întâi de toate.

Cu răbdarea treci și marea, își zise, dar cu răul nici pârâul. Ca să rămână în viață, trebuia să găsească de băut și ajutor. Și pentru asta, trebuia să o înțeleagă pe Annie-gângania și pe doctorul Rhodes.

Gândacul lăsă o nucă de cocos lângă el, găurită cu atenție.

— Mulțumesc, spuse Evan, atent la ton. Laptele de nucă îl ajuta, dar nu îi curma setea.

— E frumos din partea ta că îmi aduci nuci de cocos.

— Mama spune că e bine să fii de ajutor.

— Mor de sete. O să mor pe bune dacă nu găsesc ceva apă și un doctor care să se ocupe de piciorul meu.

Gângania îl privea prin ochii aceia sclipitori, fără să rostească vreun cuvânt.

— Aș vrea să te cunosc în persoană.

Dacă i-ar vedea chipul, ar putea să înțeleagă mai multe despre această fată. Gândacul făcu un pas înapoi. Era un semn.

— Înțeleg, nu vrei să mă cunoști în persoană. E normal să nu vrei asta.

— Eu nu sunt normală.

Vocea gândacului era metalică și monotonă, ca de obicei. Tonul lipsit de nuanțe nu îl ajuta

să înțeleagă percepția ei asupra anormalității. Trebuia să riște. Și făcu asta.

— În ce sens ești diferită? Gândacul nu răspunse.

— Cred că ești mai deșteaptă ca alți oameni. Nu strică niciodată să faci un compliment.

— Tata îmi spune „Profesorașul”.

— E bine să fii deștept.

— Nu e adecvat să fii deștept tot timpul.

Mai devreme zicea că e adecvat să privești oamenii în ochi. Annie părea foarte preocupată de lucruri adecvate și inadecvate. Poate că echipele de salvare erau inadecvate.

— De unde știi că e inadecvat să fii deștept?

— Doctorul Rhodes mi-a spus. E inadecvat. Era amețit și avea puțină febră.

— Dacă e inadecvat înseamnă că e greșit?

— Da.

— Întotdeauna e greșit?

— Spune-mi o poveste…

Prea multe întrebări, își spuse. Se lăsase dus de val. Fetei nu-i plăceau întrebările.

— În ordine. Dar întâi îmi aduci o nucă de cocos? Gângania se îndemnă cu greu să înainteze prin nisip. Trecu bucată serioasă de vreme înainte de a se întoarce. Sorbi din lapte, lăsând ceva și pentru mai târziu. O să mai aibă nevoie.

— I-ai spus doctorului Rhodes că am piciorul rupt? Gângania făcu un pas în spate.

— Spune-mi o poveste.

Închise ochii pentru o clipă. Gata cu întrebările. E vremea poveștilor.

— Odată ca niciodată a fost un băiețel pe nume Jack și el trăia împreună cu maică-sa, care era văduvă. Așa de săraci erau, că într-o bună zi maică-sa la trimis la piață să vândă vaca pe merinde.

Robotul

Îmi spunea o poveste și asta era bine. Puteam să ascult povestea în liniște, fără să mă gândesc la toate întrebările lui.

„A fost odată ca niciodată...” Era un basm. Un băiețel pe nume Jack și-a vândut vaca pe un pumn de boabe. Maică-sa nu găsește în asta un prilej de bucurie, deși bătrânul zicea că sunt boabe vrăjite. Nu-l ia în seamă când îi spune asta și aruncă boabele pe geam.

Cred că mama lui Jack era NT-istă, dar Jack nu. Probabil exista o regulă de NT-iști, despre care Jack nu știa nimic și care te atenționa să nu-ți vinzi vaca pe boabe. Am pus gândul la sertar. Dacă voi avea vreodată o vacă, ar fi inadecvat să o vând pe boabe.

A doua zi, un vrej uriaș se înălța acolo unde căzuseră boabele și Jack hop! se și cațără pe el, fără să-i ceară voie maică-sii.

Iată un comportament inadecvat. Doctorul

Rhodes zice să-i cer întotdeauna voie mamei mele.

Jack ajunge la porțile unui castel, sălașul unui uriaș. Când se zărește acesta, o babă care ședea și ea acolo îl pitește în cuptor.

Nu înțeleg de ce femeia l-a ascuns pe Jack, dar sunt multe lucruri pe care nu le pricep la poveștile NT-iștilor. Poate că baba voia să-i fie de ajutor.

În orice caz, uriașul ajunge acasă și scoate cogeamite sacul cu aur. Adoarme, și Jack îi fură aurul. O faptă inadecvată. Doctorul Rhodes spune că e adecvat să împărți cu oamenii, dar nu să iei totul, chiar dacă ți se oferă. Uriașul nici măcar nu a dorit să împartă cu el.

Jack coboară pe vrejul de fasole și se înapoiază acasă cu banii. Se mai urcă încă odată pe vrej și fură și găina care făcea ouă de aur. Se întoarce și a treia oară să-i fure uriașului harfa.

Sunt convinsă că Jack nu era NT-ist. Făcea într-una lucruri inadecvate și se tot întorcea la castelul uriașului, prin urmare era perseverent.

Pe când o lua la sănătoasa cu harfa, aceasta începe să strige. Uriașul îl urmărește, dar băiatul ajunge primul și taie vrejul. Uriașul se prăbușește și rămâne fără suflare. Nu-mi dau seama dacă ăsta e comportament adecvat sau nu. Uriașul dorea să-i facă de petrecanie, dar

nu știu dacă Jack trebuia să taie vrejul.

Și gata-i povestea. Omul mi-a spus că e însetat, așa că i-am mai adus o nucă de cocos. Mi-a luat destul de mult s-o găsesc, dar până la urmă i-am adus-o. Apoi i-am zis:

— Comportamentul lui Jack este inadecvat. Nu trebuia să facă ce-a făcut.

Cu siguranță, comportamentul lui Jack n-ar fi fost pe placul Doctorului Rhodes.

— Mie îmi place de Jack. Își ajută foarte mult familia, spuse omul.

Am rămas cu gândul la poveste. Mi-a plăcut mai mult decât cea cu Cenușăreasa. Era ea amabilă și săritoare, dar zâna a trimis-o la petrecere și apoi a trebuit să se mărite cu un prinț, în loc să stea singură în bucătărie. A fost pedepsită pentru că a urmat regulile NT-iștilor. Bine, dacă și ea era NT-istă, nu era tocmai o pedeapsă, dar dacă îmi semăna mie, în mod cert era.

Jack a încălcat o sumedenie de reguli NT-iste. Și-a vândut vaca pe boabe, n-a cerut voie maică-sii să urce pe vrejul de fasole, a furat din castelul uriașului. Dar în final s-a întors în odaia lui din căsuță. Nu a fost nevoit să meargă la petreceri sau să se însoare cu cineva.

La plecare eram cu mintea încă pierdută printre povești. Trebuia să vorbesc cu doctorul Rhodes.

— Annie, spune-i doctorului Rhodes despre mine. Spune-i că am nevoie de ajutor.

Doctorul Rhodes

— E un om plajă, spuse Annie.
— Un om? spuse doctorul Rhodes. Splendid.
Zâmbi. Trimisese deja trei emailuri celui care se ocupa de exploatările miniere din Insulele Cook, rugându-l să repare camerele video de pe insulă. Urma să primească răspuns, dar din ce zicea Annie se părea că un om fusese deja trimis să rezolve problema.
— O să repare camerele.
Știa că Annie nu reacționează prea bine la schimbare. Străinul de pe insulă o deruta, așa că se simți dator s-o liniștească.
— Nu stă mult acolo.
— Are nevoie de ajutor. Am încercat să fiu de ajutor.
— E în regulă, spuse doctorul, încercănd să-i inspire încredere. Pleacă de-ndată ce termină de reparat camerele. Nu trebuie să-l ajuți.
— Spune că are nevoie de ajutor. Îl cheamă Evan Collins și are nevoie de ajutor.
Clipea neîncetat. Fără îndoială că prezența tehnicianului pe insulă o supărase.
Doctorul nu era încântat că muncitorul intrase în discuție cu Annie, mai mult, că-i ceruse și ajutorul. Era cu siguranță un individ

neîndemânatic, ce se chinuia la niște amărâte de camere. Leneș pe de-asupra.

— Nu-ți face griji, spuse Rhodes cu un glas hotărât. Nu trebuie să-i porți de grijă.

— Are nevoie de ajutor, insistă Annie ridicând tonul. Mi-a spus că are nevoie de ajutor.

— Ți-am zis că nu trebuie să-ți faci griji în privința lui.

— Dar omul…

— Annie, i-o reteză doctorul, nu știi că e inadecvat să strigi? Annie tăcu.

— Mai ții minte înțelegerea noastră când te-ai înscris în proiect? Ori îmi dai ascultare și faci întocmai precum îți zic, ori proiectul nu va putea continua. Îți amintești?

— Îmi amintesc, șopti ea.

— Nu trebuie să-ți bați capul cu omul acela. El repară camerele și pleacă. Noi le-avem pe-ale noastre de făcut. Astăzi o să învățăm să recunoaștem expresii faciale.

Robotul

M-am întors la cuvă. Am adormit și la ivirea zorilor eram din nou pe insulă, cu robotul meu. M-am dus pe plajă, unde omul pe nume Evan Collins dormea.

Nu trebuia să-i port de grijă. Asta mi-a spus doctorul Rhodes.

Sticlele cu apă erau goale. Am descoperit că

nu mai erau nuci de cocos. Mia luat o oră să găsesc ultima nucă.

Omul respira încet și neregulat. Avea cearcăne întunecate în jurul ochilor și mușcături de purici pe tot corpul. Unele dintre ele erau stacojii și se infectaseră. Crustele zgârieturilor, acum sparte, oferiseră muștelor prilejul să se așeze pe răni și să se înfrupte din lichidul ce izvora dinăuntru.

— Evan Collins. Rămase cu ochii închiși.

— Doctorul Rhodes spune că vei repara camerele. Și apoi vei pleca.

Nu schiță niciun gest. Nu trebuia să-i port de grijă. M-am îndreptat spre ocean. Aveam treabă. Dar m-am oprit la marginea apei. Am luat-o înapoi și m-am așezat lângă Evan Collins.

Am închis ochii să mă feresc de lumină și am început să mă legăn.

Mă gândeam la om. Îmi închipuiam o diagramă ce cuprinde oamenii care aveau legătură cu ce se întâmplă. Evan Collins, doctorul Rhodes și cu mine. Liniile care ne unesc formează un triunghi. Am adăugat numele lui Kiri în diagramă și am retrasat liniile. Acum aveam un triunghi format din Kiri, Evan și cu mine. Doctorul Rhodes era deoparte.

— Cum a ajuns omul pe plajă?

— Are o barcă, scufundată. Trec peștii pe

lângă ea. Aveam în minte barca, înțepenită în reciful coralier.

— E spartă. Nu e bună.

— O să îl sun pe doctorul Rhodes.

— Nu. Doctorul Rhodes nu… am tăcut, neștiind ce să zic.

— Trebuie să spui altcuiva.

Vorbeam mai tare decât ar fi trebuit. Nu-mi păsa. Aveam doisprezece ani și spărgeam nuci de cocos în mandibule. Pășeam pe fundul oceanului și găseam aur în pietre.

Doctorul Rhodes mi-ar fi spus că nu e adecvat să strig. Eu cred că era. Un om pe nume Evan Collins era pe plaja mea și mi se părea adecvat să strig.

— E un om, am țipat. Îl cheamă Evan Collins. E pe plaja mea. Nu mai am nuci de cocos pentru Evan Collins. Are nevoie de apă. Are nevoie de ajutor.

— Evan Collins. Repetă Kiri. Am înțeles.

— Mi-a spus povestea cu Cenușăreasa. Mi-a spus povestea cu Jack și vrejul de fasole. Îl cheamă Evan Collins și are șaisprezece mușcături de purici pe obrazul stâng. Are piciorul rupt. Barca lui e scufundată.

Am simțit mâna lui Kiri pe umăr.

— O să-i spun unchiului meu. Unchiul Mars.

Nu-mi plăcea să simt mâna lui Kiri pe umărul meu. Nu-mi plăcea lumina orbitoare. M-am întins în cuvă.

— Tu îi spui Unchiului Mars, eu mă întorc la robot.

Înapoi pe insulă, soarele era sus pe boltă. Am ieșit din coliba de reîncărcare și am luat-o spre plajă. Afară de nisipul de sub picioare, nu mai simțeam nimic. Destul cât să știu că pășesc pe teren solid. Destul cât să mă simt confortabil… și atât.

Evan Collins dormea în continuare, întins pe nisip. Respira încă.

Kiri avea să-i spună Unchiului Mars de Evan Collins. În mintea mea, pe diagrama relațiilor, Kiri, Evan Collins și cu mine eram uniți de linii care formau un triunghi. Am introdus numele Unchiului Mars în diagramă și am desenat liniile, unindu-l cu Kiri și Evan Collins. Era cel de-ai doilea triunghi, împreună, cele două triunghiuri formau un diamant. Un desen bun, mi-am zis eu. Diamantul era o piatră, iar mie îmi plăceau pietrele.

L-am lăsat pe Evan Collins pe plajă. Am intrat în apă și m-am bucurat când m-am afundat de tot. Am stat toată ziua lângă hornul hidrotermal și am strâns pietre.

Matareka Waradi

Matareka Waradi era unchiul lui Kiri, dar toată lumea îi spunea Mars. Era șeful Atlantis Mining and Salvage pe zona de exploatare minieră din

Insulele Cook, un om cu influență, un om solid, cu o personalitate la fel. Îi cunoștea pe toți și era cunoscut de toată lumea.

Aranjase pentru Kiri să lucreze în sediul Atlantis Mining din California. Era o fată bună. Muncise pe brânci să obțină diploma de asistentă și își dorise foarte mult să petreacă o vreme în Statele Unite. Cam tot atunci când Unchiul Mars a aflat de dorința ei, cei din California i-au cerut să lase la mina părăsită un robot, care urma să fie folosit într-un program experimental. Aceștia doreau să lase robotul pe mâna unui om fără pregătire în domeniu. Ce idee năstrușnică! Mars a întrebat atunci în stânga și-n dreapta și a aflat că era vorba de un proiect al președintelui companiei, Eric Westerman. Era fiul fondatorului companiei, iar cei din vechea gardă îl considerau cam nesăbuit.

Dacă dorea să pună la dispoziție un robot foarte costisitor pentru un experiment trăsnit, Mars nu putea să-l împiedice. Aflase în schimb, de la un văr care lucra în Departamentul de Resurse Umane, că aveau nevoie de o asistentă pentru experimentul ăla țicnit, care să se-ngrijească de operatorul necalificat, în California.

Așa că Mars încheie un târg. Dacă Departamentul de Resurse Umane o va angaja pe Kiri ca asistentă, el îi va permite

operatorului să folosească robotul. A lăsat să se-nțeleagă limpede faptul că nu își asumă nicio răspundere pentru orice stricăciune adusă robotului sau altor utilaje ale Atlantis Mining în cadrul experimentului. Toate mergeau ca pe roate până să primească emailul de la Kiri.

Mars o știa de fată chibzuită, cu judecată sănătoasă, așa că citi cu luare aminte mesajul urgent primit de la ea. Îi scrisese ca operatorul necalificat, Annie sau cum o chema, spunea că pe insula părăsită se află un om pe nume Evan Collins, care *avea* nevoie de ajutor medical. Era tare îngrijorată.

O zi minunată, cu cerul limpede și azuriu. Mars era plecat sa verifice cum decurg operațiunile pe un atol fără nume, în apropierea insulei unde lucra omul lui Kiri. Pe lângă asta, trebuia să repare camerele de pe insulă – primise trei înștiințări de la sediul central. Cel care conducea experimentul, un doctor pe nume Rhodes, se plânsese în câteva rânduri că nu mai poate monitoriza insula. Mars ignorase cererile de reparație din principiu. Nu-l cunoștea pe doctorul Rhodes. Kiri îi scrisese mai demult că tipul era antipatic. Așa că Mars nu vedea de ce i-ar face pe plac domnului doctor.

Dar Kiri era îngrijorată și ziua se anunța prielnică pentru un zbor cu hidroavionul

companiei, Bush Hawk-XP. Doar celor cu funcții înalte în companie li se îngăduia să piloteze acest avion.

Mars își sună ajutoarele spunându-le că vor merge pe insulă să înlocuiască aparatura video și să vadă cum se descurcă operatorul experimental.

Când ajunse deasupra insulei, zări din avion barca scufundată. Trase o înjurătură în barbă și ateriza într-o zonă ferită de vânturi.

Ajutoarele sale umflară Zodiacul – o barcă pneumatică – și porniră spre țărm. Pe Evan Collins îl găsiră la umbra palmierilor, împrejmuit de sticle goale de apă și nuci de cocos găurite. Delira din cauza însetării, dar își reveni în simțiri, după ce îl zgâlțâiră puțin, și bău apă. După înfățișare, părea că era acolo de niște zile bune.

Îi legară comprese la cap și încheieturi, amestecară niște electrolit pudră într-o sticlă de apă și îl ajutară să bea, verificară atelele de la picior. Pulsul de-abia i se simțea și își pierdea des cunoștința.

Ajutoarele lui Mars tocmai îl transportau pe Evan la Zodiac, când robotul ieși din apă, ținând o piatră între mandibule. Se apropie de Mars, cu ochii ațintiți la Evan Collins.

— De ce nu i-ai spus imediat cuiva de omul ăsta? E aici de câteva zile bune.

Robotul lăsă piatra să cadă la picioarele lui

Mars.
— I-am spus doctorului Rhodes. El mi-a zis că omul a venit aici să repare camerele video.
— Doctorul Rhodes e un idiot. Un prost și un incompetent.
— I-am spus lui Kiri. Ea l-a înștiințat pe Unchiul Mars.
— Eu sunt Unchiul Mars. Mars Waradi.
Mars cercetă robotul, încercând să și-l închipuie pe operator.

Robotul

Evan Collins zăcea într-o barcă pneumatică. Va pleca în curând, iar eu mă voi putea întoarce la crabi.
Ceilalți doi oameni trăgeau Zodiacul spre apă, iar unchiul Mars își luase răgazul să mă observe. Se aplecă și ridică piatra pe care o scăpasem.
— Asta ce mai e? Omul moare de sete și tu îi aduci pietre?
— E pentru crabi. Lui Evan Collins i-am adus nuci de cocos, până n-au mai fost. I-am adus și toate sticlele de apă din barcă. Am fost de mare ajutor.
Unchiul Mars studie cu atenție piatra din mâinile lui.
— Unde ai găsit-o pe asta?
— Lângă horn.

Oamenii îl strigau pe Mars să vină cu ei.
— O să vin să vorbim despre asta.
Apoi se întoarse și se alătură oamenilor din barcă.
Am privit cum avionul decolează și m-am dus să fac curățenie în locul unde zăcuse omul. Am făcut două grămăjoare, una cu cojile de nucă, alta cu sticlele de apă. Când am terminat, arăta mai bine. Când am terminat, mă simțeam mai bine.

Matareka Waradi

Mars ateriza în zona ferită de vânt a insulei și se urcă în Zodiac. Primise în dimineața aceea un email de la Kiri, din care află că experimentul doctorului Rhodes fusese anulat. Evan Collins supraviețuise, dar, chiar și așa, doctorul fusese nevoit să explice de ce nu înștiințase pe nimeni de prezența unui om pe insulă. Superiorii lui studiaseră înregistrările ședințelor cu Annie și notaseră încercările fetei de a-i spune doctorului Rhodes de naufragiat.
„îmi pare rău de Annie, scria Kiri. E o fetiță ciudată, dar are un suflet bun. Doctorul Rhodes urmează să-i explice astăzi că programul se încheie la sfârșitul săptămânii. Nu cred că o să primească prea bine vestea”.
Mars trase Zodiacul pe plajă, într-un loc ferit de valuri. Robotul era în păduricea de

mangrove. Apropiindu-se, Mars observă că mai multe pietre fuseseră așezate în nisip lângă văgăunile crabilor. Și parcă erau leite cu piatra pe care o luase cu el când îl salvase pe Evan Collins.

— Bună, Annie!

— Bună, unchiule Mars! răspunse robotul cu glasul său metalic.

Mars se așeză în nisip, alături de robot.

— Vreau să-ți spun că am analizat piatra pe care ai adus-o cu tine. E bogată în minereu de aur.

— Da.

— Se pare că ai adunat o mulțime de pietre ca aia.

— Da. Le-am adus pentru crabi. Sunt de mare ajutor.

— Îmi arăți te rog unde le-ai găsit?

— Da.

— Credeam că nu mai avem ce să scoatem din insulele astea. Cei mai buni dintre operatorii mei au urmat un filon bogat în minereu. Au cercetat fundul oceanului, sperând să dea de ceva, dar s-au întors cu mâinile goale. În schimb, tu ai descoperit un filon bun. Cum îți explici asta?

— Îmi plac pietrele.

— Așa se pare. Mă întrebam dacă n-ai vrea să lucrezi pentru mine.

— O să caut pietre?

— Despre asta e vorba.
— Pot să îmi păstrez robotul?
— Mai întrebi?
— Da, mi-ar face plăcere.

Ușor de zis, greu de făcut. Kiri vorbi cu părinții fetei, povestindu-le despre cele întâmplate și despre talentul fetei, proaspăt descoperit de Mars. Kiri fu nevoită să găsească un terapeut care s-o poată vedea pe Annie tot la două zile. Mars trebui să rezolve cu protecția copilului, cu administrația muncii, cu reprezentanții companiei. Dar Mars era un tip descurcăreț. Avea multe cunoștințe, un văr la Departamentul de Resurse Umane și o nepoată în care Annie avea încredere, în măsura în care avea încredere în toți oamenii pe care-i întâlnea în carne și oase. În cele din urmă potrivi lucrurile de minune.

Robotul

Se apropia mareea. Stăteam nemișcată și priveam crabii.

Unul mare se iți din văgăuna lui și mă țintui cu ochii lui bulbucați. Sub carapacea roșie se lungeau picioarele negre și lucioase. Avea un clește mic, negru și unul mare și roșu, pe care îl ținea deasupra capului și îl agita înspre mine. Când stăteam locului, crabul își întorcea privirile spre mare.

Din văgăuni începură să iasă și alții. Se holbau pe rând la mine și apoi la ceilalți crabi, agitându-și cleștii mult prea mari către masculii din jur. Un crab se repezi spre văgăuna unui semen de-ai său și amândoi își fluturară cleștii până când primul se lăsă păgubaș.

O femelă se apropie de ei și freamătul din zonă se intensifică. Își agitau cu toții cleștii sub privirile femelei. Ea puse ochii pe unul, iar acesta se repezi la ea, apoi se întoarse degrabă la văgăună, și tot așa într-un du-te vino, agitându-și în permanență cleștele.

Femela îl urmă până la văgăună, ezită câteva clipe și apoi intră. Masculul repede după ea. Am văzut cum gura văgăunei se umple de noroiul azvârlit dinăuntru. Masculul închidea ușa.

Ceilalți crabi își fluturau de zor cleștii către femelele care tocmai își făcuseră apariția, toți comunicau între ei și se comportau în conformitate cu niște reguli pe care se părea că le cunoșteau deopotrivă.

Îmi făcea plăcere să mă uit la crabi. Nu înțelegeam mare lucru, dar eram bucuroasă că pot să-i ajut cu pietre.

Mă gândeam la unchiul Mars, la Kiri, la mama și la tata, la doctorul Rhodes. Kiri mi-a explicat ce s-a întâmplat și mi-am desenat în minte o nouă diagramă. A vorbit cu părinții mei, deci

am pus-o într-un triunghi cu tata și mama, iar eu alături, unită printr-o linie de Kiri. Unchiul Mars discutase cu mine și cu Kiri. Al doilea triunghi. Doctorul Rhodes era deoparte și nu era legat de nimeni. Crabii erau legați de mine. Și Evan Collins era legat de mine cu o linie.

Mi-am amintit de povestea Cenușăresei. Aveam ceva din zâna cea bună. Lam trimis pe Evan Collins la o petrecere cu ceilalți NT-iști. Avea să trăiască fericit până la adânci bătrâneți.

Îmi plăceau basmele. Și pietrele. Urma să strâng pietre pentru Atlantis Mining și unchiul Mars. Urma să le aduc pietre și crabilor, care vor comunica în felul acela neînțeles. Și aveam să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți, singură pe insula mea.

Benjamin Rosembaum - Pornirea ceasului

Benjamin Rosenbaum, un nume nou în SF, a publicat deja în *The Magazine of Fantasy Science Fiction, Asimov's Science Fiction, Argosy, The Infinite Matrix, Strange Horizons, Harper's, Mesweeney's, Lady Churchill's Rosebud Wristlet* și în alte reviste.

Americanii sunt recunoscuți pentru că stau cu ochii pe ceas, dar, așa cum sugerează și ingenioasa povestire ce urmează, încă nu știți chiar *totul*...

*****

Agenta imobiliară pentru Tărâmul Piraților era bătrână. Dezgustător de bătrână. Greu de spus în cazul Babalâcilor, dar după cum arăta, părea să fi trecut de Treizeci. Persoanele ca ea nu mai au pielea suplă dar, folosind uleiurile și pudrele potrivite, își pot ascunde majoritatea defectelor. Femeia din fața noastră nu se prea ostenise cu îngrijirea pielii. Avea riduri adânci în jurul ochilor și sprâncenelor.

Și abordase și un stil Mămică: capot albastru, șorț cu volănașe, mănuși albe ca o gospodină pricepută la toate. Dacă ai de gând să gonești prin părțile astea din Montana, etalându-ți sânii aceia mari și tremurători ca piftia și coapsele uriașe, cred că așa trebuie să-ți arăți considerația.

A rostit ceva către cineva aflat în partea din

spate a furgonetei, după care a pornit grăbită pe alee, îndreptându-se spre noi.

— Minunat loc, a exclamat ea. Și zona e frumoasă.

— Uite, Suze, mămica ta, mi-a șoptit Tommy în ureche.

Respirația lui m-a gâdilat. L-am împins deoparte.

Era super, nu puteam să neg asta. Stăteam sub prova de cincisprezece metri a galionului pe care venisem să-l vedem. În jurul nostru, o flotă întreagă de cuirasate, goelete, fregate și cutere se lăfăia pe peluzele extrem de bine îngrijite și pe străzile cenușii ca oțelul. Majoritatea proprietăților erau închise, cu așternuturile de gazon neatinse. Doar câteva păreau locuite: peluze presărate de aparate, excavații începute cu buldozere de mici dimensiuni și apoi abandonate, cu drapele de Bandă, Roi sau Familie fluturând pe arborele prova. Tunuri de apă ce amenințau trecătorii.

Mi-am vârât mâinile în buzunarele pantalonilor și m-am apucat să treier scame între degete.

— Deci sunt numai Nouari?

— Doamna Trecută de Treizeci s-a încruntat.

— Doamnă, îmi pare rău, dar Legea anti-minoritară din 2035…

— Mda, rasă, sex, vârstă aetială, vârstă cronologică, preferințe stimulatoare sau

origine națională… cunosc legea. Dar cine altcineva ar mai dori să trăiască în Tărâmul Piraților?

Doamna Trecută de Treizeci a deschis doar gura, dar nu a scos niciun sunet.

— Sau cine și-o poate permite? a intervenit Shiri.

Se dusese glonț la scara din frânghie și ajunsese deja la jumătatea ei. Pantofii de culoarea cireșelor coapte au trecut dincolo de margine, căutând pe pipăite copastia ce ocolea casa. Mâinile Doamnei Trecute de Treizeci au tresărit într-un gest disperat de parcă încerca să se prindă strâns de ceva. Așa li se întâmplă Babalâcilor când ne cocoțăm.

— Ești săracă? a întrebat-o Tommy. De aceea te-mbraci așa?

— N-o mai sâcâiți pe Doamna, a mormăit Max.

— Max este Optarul nostru și ia discriminările aetiale mai în serios decât noi ceilalți. Plus că-i mai simpatic decât noi. E și Pompat; are doar un metru și douăzeci înălțime, dar cu mușchi bioprelucrați ca un grepfrut. Trebuie să mănânce zilnic un kilogram de friptură de soia tratată cu medicamente doar ca să-și păstreze greutatea.

— Doamna Trecută de Treizeci și-a dus palma la ochi și a clipit puternic, ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi. Asta ar fi fost

culmea! Ăștia nu plâng aproape niciodată. Nici măcar nu ne purtasem urât cu ea. Am căinat-o în sinea mea, de aceea m-am apropiat și mi-am strecurat mâna într-a ei. S-a crispat și și-a retras mâna. Adio cu înțelegerea și iertarea interaetială.

— Să aruncăm o privire la casă, am propus eu, vârându-mi mâinile adânc în buzunare.

— Galion, a zis ea printre dinți.

— Galion să fie.

Degetele i-au tresărit într-o mudra deschizătoare și galionul a coborât o schelă de îmbarcare. Frumoasă treabă!

Recunosc sincer că eram toți incitați. Exact de mișcarea asta avea nevoie Banda noastră; cel puțin noi patru eram siguri de asta. Ne săturaserăm să trăim în ghetou – locuiam în trei case datând din secolul al XX-lea din Billings, într-o zonă „amestecată ca vârstă”, înțesată de Treișpari, Paișpari și Cinșpari care jefuiau totul. Vorbim de o populație afectată de un blestemat de CDAS2; când îi lovise, virusul le blocase glandele pituitare și tiroide în poziția deschis, lăsându-le să trimită în sistem tot ce acumulaseră. Nu mă refer doar la gigantism și la probleme de sănătate provocate de supradoze de hormoni de creștere, testosteron, estrogen și androgen, administrate vreme de treizeci de ani. Sufereau mai mult din cauza problemelor

sociale – criminalitate, violență, orgii, gelozii – și de autocompătimire permanentă.

Era adevărat, Max ținea la ei. Iar noi ceilalți ne simțiserăm măcar amuzați de viața dusă în ghetou. La petrecerile ocazionate de aniversări, puteam oricând surprinde celelalte Bande cu adresa noastră. Dar asta se întâmpla pe când eram acolo toți opt, înainte ca Ogbu și Katrina să fi plecat spre sud. Când eram opt, ne simțeam ca o Bandă completă – invincibili și suficient de puternici ca să luăm pe oricine în râs.

I-am urmat pe ceilalți în foaierul galionului. Console pentru videojocuri pe pereți, piscină sub podeaua transparentă și retractabilă din material superceramic. Tavanul – adică puntea superioară, așa cred – era la cincisprezece metri deasupra și acolo se putea ajunge pe scări din frânghie și parâme ce se legănau. Pe o bară, un papagal flutura din aripi; părea viu, dar probabil că nu era real. Am trecut prin două despărțituri. Nenumărate locuri de dormit, dulapuri, rafturi, stații de lucru, atât cu ecrane plate, cât și cu proiecție pe retină. M-am logat ca oaspete pe o stație. Lățime de bandă cât cuprindea. Asta îmi convenea. Mă pot îmbrăca precum un bărbat agent de bursă din secolul al XX-lea, cu costum la două rânduri și bretele, dar în realitate sunt montoare de metraje. (Nu se întâmplă prea

des ca un Nouar să aibă înclinații artistice; obsesia noastră de a rezolva probleme și spiritul nostru dornic de concurență acerbă ne fac să fim buni ca speculatori pe piață, jucători de noroc, programatori și biotehnicieni. Așa ne-am câștigat banii și reputația. Puțini dintre noi au răbdarea necesară pentru artă și nici nu manifestăm vreun interes față de domeniu).

M-am delogat. Max se dezbrăcase și plonjase în piscină… ori poate că fusese gândită ca o cadă uriașă. Tommy și Shiri țopăiau pe o trambulină, făcând tot soiul de remarce obraznice. Agenta imobiliară renunțase la încercarea de a mai convinge pe cineva să-i asculte glasul pițigăiat. Se așezase pe un scaun cu gel și-și masa o talpă cu palmele. Am intrat în bucătărie. O masă gigantică, o mulțime de scaune și perne de șezut, un centru enorm de programare a hranei.

Am ieșit și m-am dus direct spre Doamnă.

— Nu există plită.

— Plită? a clipit ea mirată.

Mi-am plimbat o palmă de-a lungul unei bretele.

— Îmi place să gătesc, am precizat.

— Gătești?

Mi-am simțit încordarea din falcă și umeri – m-am săturat până peste cap să aud că Nouarii nu gătesc – dar apoi i-am văzut ochii. Sclipeau de încântare. O încântare binevoitoare. Mi-a

adus aminte de mama, care se extaziase odată în fața unor prăjiturele tari ca piatra pe care i le pregătisem într-o dimineață de iarnă, pe vremea când locuiam într-un cartier sărac din Maryland, iar vârsta mea aetială era încă legată de ceasul Naturii. Mama, ridicând rochia de mireasă în care plănuise să mă dea alesului meu, ale cărei poale din dantelă mă gâdilau pe față. Într-o seară, pe când eram în colegiu, înălțasem privirea de la masa de cină în mijlocul unei fraze – îi vorbeam mamei despre Jobenul pe iepure, documentarul meu (o polemică înfocată pentru Emanciparea Sub-Cinciarilor; modul în care cibernetica avea să-i scoată din starea de dependență pe Prunci) și văzusem în ochii ei că încetase de mult să mă mai asculte. Îmi dădusem seama că pentru ea nu eram un Nouar, ci că aveam nouă ani. Pricepusem că nu se uita la mine, ci prin mine, hăt departe… către alt acum și altă eu: o Femeie. Cu globuri mari de grăsime numiți sâni, atârnându-mi de pieptul celeilalte eu a mea; înaltă cât ușa, moartă după bărbați și gata să mă căsătoresc; un monstru masiv și sexualizat ca și ea, un uter pe picioare, o proto-Mamă. Ea o aștepta pe Susan aceea, Susan-Femeia, care n-avea să mai apară vreodată.

— Da, gătesc, am zis, mutându-mi privirea de la ochii Doamnei.

— Mi-am îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor. Aș fi putut s-o îmbrățișez, dar Max se scufundase în apă, iar Tommy și Shiri încercau să se doboare unul pe celălalt de pe trambulină. Am ieșit.

— Am putea aduce un modul de plită! a strigat Doamna după mine.

Un porumbel căuta de mâncare pe peluză. Era cam prăpădit și agitat, indicii suficiente ca să-l socotesc real. Am rămas mult timp urmărindu-l, apoi cercelul meu a bâzâit. Am făcut mudra Acceptare.

— Suze? l-am auzit pe Travis.

— De ce întrebi? Cine crezi că-mi poartă inelul?

— Suze, a dispărut Abby.

— Cum adică, „a dispărut”?

— Nu mai răspunde. Locatorul ei e scos din uz. N-o găsesc nicăieri.

Când Travis devenea agitat, glasul începea să-i scârțâie. Acum îi suna precum chițăitul unui șoarece prins în capcană.

Mi-am privit afișajul activ tatuat pe palma stângă. Travis era acasă. Am făcut mudra pentru Abby. Nu mi-a apărut nicio localizare.

— Rămâi pe loc, Travis. Plecăm chiar acum spre tine.

— Am urcat în fugă schela care ducea la bord. Max se îmbrăcase și-și ștergea șuvițele împletite cu un prosop luat din cuierul-pom din

apropierea piscinei. Tommy și Shiri stăteau la o masă cu Doamna Agent Imobiliar, uitându-se la documentele afișate pe ecranul din tăblia mesei.

— Trebuie să plecăm. A apărut o urgență personală, am zis eu.

Max a venit imediat lângă mine.

— Stai puțin, vrem casa asta, a spus Shiri.

— Despre asta trebuie să discutăm toți, am zis.

— Ce-ar fi de discutat? s-a mirat Tommy. Este impresionantă.

— Este prima pe care am văzut-o, am spus.

— Și ce dacă?

Doamna Agent Imobiliar ne urmărea cu o expresie bănuitoare. Nu voiam să spun că Abby dispăruse. Nu de față cu ea. Nu în fața atitudinii acelea de tipul „putem avea realmente încredere că reușiți să vă descurcați fără ajutorul unui adult?”, care emana din toată ființa ei ca o duhoare. Mi-am scos mâinile din buzunare și le-am încleștat în pumni.

— Sunteți de-a dreptul ridicoli! am spus.

— Și care-i urgența asta? m-a întrebat Max calm.

— Știu ce-ar spune Travis și Abby, a intervenit Tommy. Ei vor din tot sufletul o asemenea casă. S-o cumpărăm și dup-aia o să avem liber tot restul zilei.

— Putem merge cu parapantele, a propus Shiri.
— Travis și Abby nici măcar n-au fost de acord să-și ia casă, cu atât mai puțin una ca asta, am spus eu.
Am simțit pe umăr palma lui Max.
— Asta pentru că încă n-au văzut-o, a spus Tommy.
— Care-i urgența? a întrebat Max.
— O fi deraiat vreun tren și Suze trebuie să se asigure că-i prima care îl vede pe ecranul ei, a zis Shiri.
— Hai sictir, am spus și am ieșit din casă.
Tremuram de adrenalină. Am urcat în mașinuța noastră de circ și am pornit motorul. Max s-a grăbit să iasă după mine. M-am mutat pe locul din dreapta și l-am lăsat pe el să șofeze.
— Îi putem lua mai târziu, a zis el. Sau o să vină c-un taxi. Ce s-a întâmplat?
Am făcut mudra lui Abby și i-am arătat palma.
— Abby a dispărut. Travis n-a văzut-o și n-o recepționăm.
Max a ieșit în stradă.
— A plecat azi dimineață devreme, cu aparatul ăla de fotografiat în alb-negru, pe care i l-ai dat tu. Voia să facă niște poze.
Am desfăcut ecranul plat din bordul aflat în fața mea și m-am logat.
— Ăsta nu-i un motiv ca să-nchidă locatorul.

Sper că n-a stat prin apropierea casei – un Nouar care se plimbă singur prin ghetou și face fotografii – închipuie-ți cum apare asta!

Am ieșit în viteză din Tărâmul Piraților și am suit rampa ce dădea în I-90.

— Abby n-ar fi făcut o asemenea prostie, a spus Max.

— Nici el nu părea însă prea convins. Abby e cam impetuoasă, iar în ultima vreme mi se păruse melancolică.

— Să anunțăm poliția? a întrebat el, după o clipă de gândire.

I-am aruncat o privire critică. Polițiștii sunt Babalâci; condițiile de înălțime îi fac pe Sub-Doișpari să nu fie admiși în rândul lor, iar Adolescenții sunt în general prea needucați și indisciplinați. Nici eu, nici Max nu aveam legături printre ei ca să tragem ceva sfori.

— Așteptăm până avem mai multe informații, am zis. Acum ține-ți gura și lasă-mă să lucrez. Mergem spre casă.

Majoritatea oamenilor își închipuie că materialele filmate de domeniu public sunt reprezentate de această arhivă permanentă, universală, ușor de consultat, care conține tot ce se întâmplă, bine filmat, din toate unghiurile. Treaba celor din profesiunea mea este să contribuie la perpetuarea acestei iluzii. În realitate, rețelele sunt surprinzător de incompatibile. Există milioane de videocamere

mobile ce rătăcesc în jurul și în interiorul oricărei aglomerări urbane importante, dar au un procentaj ridicat de defecțiuni și date false, iar imaginile pe care le înregistrează sunt neclare și cu granulație mare; le poți face vizionabile doar cu ajutorul a numeroase reconstituiri algoritmice pline de imaginație. Există, de asemenea, numeroase videocamere legate la net, dar deseori sunt ascunse în labirinturi încâlcite de aprobări și protocoale. Și mai există miliarde de senzori de mișcare, receptori audio, detectori de locație și monitoare de date de trafic ce se adaugă amestecului, însă nu sunt bine corelate reciproc. Într-o duminică dimineața, în doar câteva ore, un kilometru pătrat din zona centrală a lui Billings generează suficiente date cât să umpli toate calculatoarele ce existau în lume în secolul al XX-lea, plus toate bibliotecile cu cărți tipărite pe hârtie din secolele anterioare. Căutarea devine un adevărat iad.

Dar eu sunt tare la asta. Aveam într-un fișier de date suficient metraj cu Abby ca să pot construi un copoi virtual de calitate, după care am creat vreo duzină și i-am lansat în toată rețeaua. Curând au început să-mi sosească rezultatele. Abby traversase strada în fața casei noastre la 09:06 și-și decuplase locatorul; premeditat, mi-am imaginat eu,

pentru că nu existau erori de logare. La 09:22, se oprise să mănânce covrigei și tăiței japonezi la un magazin de delicatese de pe Avenue C; făcuse niște fotografii în parc până la 09:56. Vorbise acolo cu o pereche de Cinșpari și primise ceva de la ei. Din cauza imaginilor cu granulație foarte mare, n-am putut vedea ce anume, dar am simțit cum mi se zbârlește părul de pe ceafă.

De la 10:03, am pierdut-o; urcase cu un lift într-o bancă și dispăruse. În zona aceea din Billings există o rețea de pasarele private și un tramvai aerian care sunt slab monitorizate. Am încercat o senzație de gol în stomac; dacă te străduiai, aceea era o modalitate grozavă să scapi de ochii urmăritorilor.

Am căutat-o pe Abby la toate ieșirile pasarelelor și tramvaiului, cumpărând pe sistemul de schimb o putere de prelucrare suplimentară, pentru a rula mai rapid informațiile. Cu toate acestea, nimic.

Max pătrunsese cu mașinuța printre turlele și aleile din Billings. Umbrele împestrițate și cenușii ale clădirilor din plastic translucid, metal și ceramică se unduiau deasupra noastră. Am privit oamenii care se deplasau pe jos prin coridoarele din jur, de toate vârstele, mărimile și culorile. O bătrână mergea încet pe un trotuar rulant, exact deasupra noastră; cred că era o aetiană Nouăzeciară, ceea ce

însemna că avea vreo sută douăzeci de ani sau chiar mai mult. Pășea încet, fără să se precipite. Nu vezi așa ceva în fiecare zi.

Am revenit la niște metraje mai vechi pe care le aveam de la o petrecere aniversară și am luat secvențe în care Abby umbla. I-am construit un profil ergodinamic și l-am introdus în ogarii mei virtuali.

Bingo! la 10:42, Abby părăsise tramvaiul aerian, deghizată. Cu pantofi cu talpă înaltă, trenci, sâni, coapse și umeri falși – se dădea drept Paișpară. Arăta ridicol, ca o costumație de Halloween. Consultase o bucățică de hârtie pe care o scosese din buzunar.

Până la 10:54, ajunsese într-o zonă cu reputație proastă.

— Pornește spre 30 cu Locust, i-am spus lui Max.

— Rahat! a făcut el. Nu apelăm la poliție?

— N-am deocamdată nicio informație care s-atragă atenția poliției. Nimic care să dea de înțeles c-ar fi fost silită.

— Deci avem nevoie de altfel de sprijin, a zis el cu un aer sumbru.

— Da. Am ridicat privirea de pe ecran. Poți reuși ceva?

— Cred că da.

A făcut câteva mudra cu o mână și a început să vorbească:

— Salut, Dave, cum îți mai merge? Ascultă,

omule...

Mi-am văzut de ale mele.

Ultima imagine a lui Abby fusese la ora 11:06. Era împinsă către o ușă de un Cinșpar uriaș. O ținea de un cot. Datele biodinamice culese de la câteva videocamere spitalicești aflate întâmplător în zonă mi-au confirmat că avea pulsul ceva mai ridicat. Să transmit datele acelea la poliție? Ar fi dovedit ele că Abby era victima unei constrângeri? De ce însă apelase la deghizarea aceea ciudată și de ce se furișase hoțește? Fusese o simplă aventură? Ori o puteam băga în bucluc?

Oare Abby cumpăra droguri?

— Parkhill cu 32, i-am spus lui Max.

Aveam degetele încremenite și mă uitam la acea ultimă imagine: Abby și gigantul care o împingea în beznă.

— Ne poți întâlni la intersecția dintre Parkhill și strada 32? tocmai spunea Max. La naiba, știu, omule – tocmai de-aia am nevoie de tine.

— Când am ajuns acolo, ne așteptau cinci prieteni de-ai lui. Patru erau clar de la sala de forță pe care o frecventa. Doi erau probabil Nouari sau Decari (unul brunet, celălalt roșcat și plin de pistrui) și aveau o musculatură mai impresionantă decât a lui Max, cu capetele cocoțate ca niște nucșoare pe corpurile cât ușa. Ceilalți doi erau Adolescenți Pompați; pesemne Cinșpari sau Șaișpari. Fețele cu

trăsături slave și părul blond contrastau cu trupurile ce aminteau de canapele pentru patru persoane sau de frigidere industriale: aveau degetele de mărimea brațelor mele și coapsele cât tot corpul meu. Nu vedeam soluția pentru a-i vârî în clădire.

— Și mai era un al cincilea: un Treiar Amplificat. O fată cu brațe minuscule, care stătea nițel mai departe de ceilalți. Iar ei se temeau evident de ea. Urmărea norii cu un ochi blând și căprui și avea un zâmbet serafic. Celălalt ochi era piatra prețioasă scânteietoare a unui conector cu rază laser, iar pe scalpul șaten se vedeau sclipind și alte porturi și intrări, printre cărările dintre codițe.

Max a oprit mașinuța.

— Cine-i Treiarul? l-am întrebat.

S-a întors către mine. Părea nervos, de parcă se temea că o să-mi bat joc de el.

— Sora mea, Caria.

— Cool, am zis imediat.

A coborât înainte să spun ceva și mai ridicol, de exemplu: „E frumos c-ați rămas apropiați”.

Am deschis portiera din partea mea și am înghețat… Caria se apropia în fugă de noi.

— Max! a ciripit ea și l-a cuprins în brațe, îngropându-și fața în abdomenul lui.

— Ce mai faci, scumpo? a întrebat el, îmbrățișând-o.

— Am aruncat o privire la afișajul din palmă.

Era alb. La fel și ecranul din mașinuță. Puteam paria că în preajma Cariei nu se putea înregistra nimic. Uneori puteai preciza unde apăreau Treiari sau Doiari Amplificați în imaginile publice, urmărind zonele albicioase, petele micuțe ce sugerau defecțiuni inexplicabile, care-i urmau oriunde s-ar fi deplasat. Făcusem odată un documentar experimental despre Amplificarea Sub-Cinciarilor utilizând metrajele acelea albicioase. L-am intitulat *Fii atent ce-ți dorești*; un soi de urmare răutăcioasă peste ani la Jobenul pe iepure.

— Ia-mă-n cârcă! a spus Caria și Max i-a ridicat imediat trupușorul pe umeri.

— Caria, ea e Suze, a zis Max.

— Nu-mi place, a anunțat ea.

Fața lui Max s-a crispat de spaimă, iar eu am simțit că-mi sare inima din piept. Am strâns portiera atât de puternic, încât unghiile mi-au intrat în cheder.

Caria a explodat în chicote de râs, după care a început să sughiță.

— Glumeam! a spus printre icnete. Ce caraghioși sunteți voi!

Am încercat să zâmbesc. Încet, Max s-a răsucit către ușă. Era o monstruozitate din oțel, de felul celor cu placă de acces biodinamic care-i guvernează sistemul de securitate. Asemenea instalații ar trebui să fie

practic invulnerabile la atacurile cibernetice. Caria a fluturat din mână spre ea și s-a deschis. Cei patru băieți-mușchi s-au bulucit înăuntru – abia așteptau să ajungă la Abby și să se îndepărteze de Caria – iar noi trei i-am urmat, cu Caria tot în cârca lui Max.

Scara era întunecoasă și mucedă: mirosea a Adolescenți, cu toate glandele și excrețiile lor, respingătoare și acre. Majoritatea luminilor murale se stinseseră și singura porțiune care mai funcționa în capul treptelor pâlpâia intermitent verde și roșu, astfel că trupurile băieților-mușchi ce urcau apăreau și dispăreau în staccato stroboscopic.

Pistruiatul a ajuns primul în dreptul ușii din vârf. Când a întins mâna spre clanță, am auzit un geamăt prelung, urmat de o serie de icnete. Aproape ca niște lătrături. Iar apoi, ceva mai slab, un scâncet – un scâncet ascuțit și feminin – la fel ca sunetul scos de cineva torturat, cuprins de disperare.

Caria a început să plângă.

— Nu-mi place!

— Ce-ai pățit scumpo? a întrebat-o Max, cu glas temător. Ce-i dincolo de ușa asta?

— N-o întreba asta! m-am răstit la el. Distrage-i atenția, idiotule!

— Max, s-o fac să dispară? a întrebat Caria printre hohote de plâns. Să-i fac să se-oprească?

— Nu! am exclamat și eu și Max în același timp.

— Max, am spus pe cât de blând puteam, ce-ar fi ca tu și Caria să vă duceți la mașinuță și să jucați ceva frumos?

— Dar poate c-ar trebui să... a zis el, privindu-mă printre genunchii mici și tremurători ai Cariei.

— Acum! am strigat și am trecut pe lângă ei.

Pe sub ușă se auzeau gemete și gâfâieli. Băieții-mușchi s-au uitat agitați la mine. Am auzit lipăitul tălpilor lui Max, care cobora treptele din spatele meu și începuse să cânte *„Piciorușe de paing”.*

— Înăuntru! am șuierat printre dinți.

Cei doi Nouari supermusculoși au împins cu umerii în ușă. Aceasta s-a deformat și a scârțâit, dar a rezistat. Dinăuntru s-a auzit un țipăt înfundat. Cei doi Adolescenți Pompați s-au încordat, proptindu-se în perete, au îndoit genunchii și s-au ghemuit cu umerii sub fundurile Nouarilor.

— Gata... acum! a strigat cel mai solid dintre ei și au împins toți patru în același timp.

Ușa s-a deschis brusc, iar băieții-mușchi au căzut claie peste grămadă înăuntru. Am sprintat peste trupurile lor, călcând pe fesa unuia, pe umărul altuia, apoi pe alt umăr și am ajuns în cameră.

De pe un covoraș care imita o piele de tigru,

întinsă printre gunoaie, doi Cinșpari uriași și goi pușcă au ridicat privirile spre mine. Pielea masculului era unsuroasă și plină de coșuri; părul lățos îi cădea peste umeri și mușchii brațelor. Femela era țintuită sub el, cu sânii gigantici atârnând de o parte și de alta a cutiei toracice slabe și genunchii încolăciți în jurul coapselor lui. Între tufișurile încâlcite de păr pubian, o porțiune din penisul masculului se vedea ca o punte de unire, purpurie și umflată.

— Pfui! am strigat, iar ei au căzut pe podea și au tras blana de tigru deasupra. Unde-i Abby?

— Bună, Suze, a rostit Abby sec de pe un fotoliu aflat în stânga mea.

Purta o salopetă albă și ținea în mână un pix și un carnețel.

— Ce dracu' faci aici? am țipat.

— Te-aș putea întreba același lucru.

A arătat către mormanul de băieți-mușchi care se ridicau în picioare cu expresii mirate pe fețe.

— Abby, dar ai dispărut! am spus și am început să-mi vântur brațele ca o marionetă. Locator... zonă cu faimă proastă... deghizată... ne-am speriat... pfua!

— Ai de gând să mă urmărești cu o armată ori de câte ori o să-mi închid locatorul?

— Da!

A oftat și a lăsat deoparte carnețelul și pixul.

— Îmi pare sincer rău, le-a spus ea

Cinșparilor, Oricum aproape că-mi terminasem timpul. Vă deranjează dacă vorbim aici câteva minute?

— Da, a bolborosit femela.

— Haide, Abby, am intervenit. Nu se pot opri la jumătate. Trebuie să… știi și tu, să termine ce… făceau. Până nu termină, creierii nu le vor funcționa corespunzător.

— Bine, a admis Abby. În regulă, ă-ă-ă… mulțumesc.

Ajunși pe scară, am zis:

— Nu te puteai mulțumi cu un canal porno?

— Nu-i același lucru. Acolo totul e studiat și comercial. Voiam să vorbesc cu ei înainte și după. Trebuie să aflu… cum este.

— De ce?

S-a oprit o clipă pe scară și am imitat-o. Mormăind, băieții-mușchi au ieșit în stradă, iar noi am rămas singure în lumina stroboscopică, verde și roșie.

— Suze. Vreau să pornesc ceasul.

M-am simțit ca și cum mi-ar fi azvârlit o găleată de apă ca gheața pe spinare.

— Ce vrei să faci?

— O să urmez tratamentele, a spus ea repede, de parcă s-ar fi temut că o voi întrerupe. Tratamentele s-au îmbunătățit în ultimii ani; practic, nu există efecte secundare. Au făcut progrese și-n cazul sugarilor. Peste cinci ani, s-ar părea că majoritatea pruncilor

nu vor mai suferi deloc efectele de retenție, așa că...

Ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— Ce tot spui acolo? am strigat. De ce vorbești ca ei? De ce spui că a fi ca noi este o stare ce poate fi vindecată?

Am izbit cu pumnul în perete și m-a durut. M-am așezat pe o treaptă și am izbucnit în plâns.

— Suze, a zis Abby. S-a lăsat jos alături de mine și mi-a înconjurat umerii cu brațul. Îmi place să fiu ca noi... dar vreau...

— Chestia aia? am strigat, împungând cu degetul spre ușa de unde se auzeau din nou gemete. Asta vrei? Preferi așa ceva decât să ne ai pe noi?

— Vreau totul, Suze. Vreau toate etapele vieții...

— Oh, toate etapele idioate, concepute de un Dumnezeu idiot, care ne-a mai dat și moartea și cancerul și...

Ea m-a prins de umeri.

— Suze, ascultă-mă! Vreau să știu cum este ceea ce-i acolo sus. Poate n-o să-mi placă și atunci n-o s-o fac. Dar vreau să am copii, Suze.

— Copii? Abby, ovulele tale au patruzeci de ani...

— Întocmai. Exact, ovulele mele au doar patruzeci de ani, iar majoritatea sunt încă viabile. Cine ai vrea să aibă copii, Suze? Babalâcii? Lumea pornește din nou la drum și

eu...

— Lumea a fost minunată! am zis și m-am smuls de lângă ea. Lumea a fost bună!

Mucii și lacrimile mi se scurgeau pe față, drept în gură, sărate și lipicioase. Mi-am șters fața cu mâneca hainei de agent de bursă, lăsând pe ea o urmă lucioasă și îngălată ca de melc.

— Ne-a fost bine...

— Nu-i vorba despre noi...

— Uf, lasă prostiile! M-am ridicat brusc în picioare, prinzându-mă de balustradă, ca să-mi mențin echilibrul. Ca și cum o să trăiești cu noi într-un galion având tunuri cu apă și vei merge la petreceri aniversare! N-o să mai faci asta, Abby, nu te amăgi! O să devii așa! Am gesticulat spre ușa de sus. Gelozie sexuală și economie de schimb sexual și înșelătorie și exploatare reciprocă și monogamie serială și divorț și toate lucrurile nebunești și stupide...

— Suze... a șoptit ea.

— Gata, nu vreau să mai aud nimic! am spus. Nu mai deschide subiectul! Dacă asta vrei, fă-o, dar atunci ne lași în pace! Clar? Nu mai ești binevenită. M-am întors și am început să cobor treptele. Cară-te dracului!

Max mă aștepta la piciorul scării. Nu mi-a plăcut felul în care se uita la mine. Am trecut pe lângă el.

Băieții de la sala de forță erau în mașinuță și

înfulecau cu entuziasm sandvișuri lungi de aproape un metru. Caria stătea pe treptele din fața clădirii și vorbea cu o păpușă din cârpe. A ridicat ochii și nestemata roșie a ochiului i-a sclipit spre mine – pentru o clipă, mi-a părut la fel de orbitoare ca soarele privit la amiază. După aceea și-a îndreptat ochii spre cer.

— Ție de ce anume ți-e frică? m-a întrebat.

M-am rezemat de cadrul portierei și n-am scos o vorbă. O pală de vânt a suflat în lungul străzii, făcând ghemotoacele de hârtie să danseze pe trotuar.

— Mie îmi este frică de vaci, a continuat ea. Iar Millie a ridicat păpușa de cârpă – se teme de… ă-ă-ă… ă-ă-ă… știi chestia aia unde, dacă iei toți banii pe care oamenii îi cheltuiesc și felul în care se uită unii la alții în ziua aia și-i bagi în cum va fi vremea și dup-aia poți să cânți la pisici și la altele? De aia se teme ea.

Mi-am șters ochii cu mâneca.

— Tu poți vedea viitorul, Caria?

Ea a chicotit, după care a redevenit serioasă.

— Voi vă-nșelați rău în privința asta. E doar un joc inventat de voi. Nu există niciun viitor.

— Ție-ți place că ești Amplificată? am întrebat-o.

— Mie-mi place, dar lui Millie nu-i place. Pe ea o sperie, da’ ea-i proastă. Millie vrea să fim ca oamenii și copacii și să nu trebuiască să-ndreptăm lucrurile mereu. Dar atunci nu ne-

am mai putea juca balșoi-gemeinschafi-epistemă-mekhashvei-ibura.

— Am înțeles.

— Max o să iasă cu Abby la patru mii cinci sute șaizeci și două de milisecunde după ce o să termin eu de vorbit și coeziunea proiectată a grupului va crește cu treizeci și șase la sută dacă nu vă certați acum așa că trebuie să plecați cu mașinuța iar eu o să le ofer o plimbare și mi-ar plăcea să locuiesc cu voi dar știu că vă bag în sperieți dar nu-i nimic și pot veni în vizită de ziua lui Max?

— Da, i-am răspuns. Poți veni în vizită și la aniversarea mea.

— Serios? Pot veni? a sărit în sus și m-a strâns în brațe, cuprinzându-mi talia și apăsându-și obrazul de pieptul meu. Ptiu, nici n-am știut c-o să spui asta!

S-a îndepărtat de mine și mi-a zâmbit, apoi a făcut semn către mașinuță.

— Bine, acum, pleacă repede! Pa!

Am urcat în mașină și am pornit motorul. Caria mi-a făcut semn cu mâna, ba chiar a ridicat brațul lui Millie și l-a fluturat în direcția mea. Ușa din spatele ei s-a deschis, am văzut pantoful lui Max și am pornit.

După ce am ajuns la câteva sute de metri de Caria, ecranul a revenit la viață și cercelul meu a început să bâzâie nebunește. I-am acceptat să-mi facă legătura cu Travis.

— Abby n-a pățit nimic, i-am zis. E cu Max. Vor veni acasă.
— Cool, a făcut el. Uff! Ce ușurare!
— Mda.
— Tommy și Shiri mi-au trimis un film cu casa. Arată superb. Și ție-ți place?
— Da, la nebunie.
Ajunsesem deja pe I-90. Dincolo de turlele și tramvaiele aeriene din Billings am văzut suburbiile ca de bâlci întinzându-se în fața mea: mori, castele, corăbii, domuri, păduri de basm.
— Cool, fiindcă cred c-au semnat niște documente sau altceva.
— Poftim? Travis, trebuie să ne punem toți de acord!
În timp ce am spus asta, mi-am dat seama că Abby era singura care nu văzuse casa aceea. Am strâns mai tare volanul între degete și am izbucnit în plâns.
— Ce-i? Ce-i? l-am auzit pe Travis.
— Travis! am scâncit. Abby vrea să pornească ceasul!
— Știu, a mormăit el.
— Cum? Știai?
— Mi-a zis azi dimineață.
— Și de ce n-ai spus nimic?
— Mi-a cerut să-i promit.
— Travis!
— Speram c-o vei convinge tu să renunțe.

Am ales ieșirea spre Tărâmul Piraților, trecând cu viteză printr-un tunel din plastic oranj, ornamentat cu schelete animate ieșind din dulapuri.

— N-o poți face pe Abby să se răzgândească.

— Dar trebuie s-o convingem, Suze, trebuie! Haide, nu se poate să ne-ndepărtăm unii de alții chiar așa. Katrina și Ogbu…

Începuse iarăși să chițăie ascuțit ca un șoarece prins în cursă și, brusc, m-a cuprins greața.

— Ține-ți gura și nu te mai văicări! am strigat la el. Ori se răzgândește, ori nu, dar e clar că n-o va face, așa că va trebui să te ocupi de asta.

Travis a rămas mut. I-am comunicat cercelului să întrerupă legătura și să blocheze toate apelurile.

Am oprit în dreptul galionului și am coborât. În torpedo am găsit o batistă cu care mi-am șters fața cu atenție. Costumul meu, ca un articol de calitate deosebită ce era, înghițise și digerase deja toți mucii care îi revărsasem pe el – pesemne că proteinele aveau să-i facă bine. Mi-am verificat fața într-o oglindă; nu voiam ca Doamna Agent Imobiliar să mă vadă cu fața buhăită de plâns. Din câte îi știam pe Shiri și Tommy, pesemne că se aflau încă înăuntru și descoperiseră vreun ring pentru patine cu rotile sau vreo încăpere pentru rodeo.

Furgoneta demodată – o mașină cu adevărat clasică, poate chiar funcționând pe benzină – a Doamnei Agent Imobiliar era parcată lângă casă. M-am apropiat de ea. Portiera glisantă laterală era deschisă. M-am uitat înăuntru.

Înăuntru, citind o carte, se afla un Nouar. Era o fată echipată de sus până jos în Puștisme: codițe scurte, tricou cu barete imprimat cu un căluț, șosete cu motocei în culori foarte vii. Împreună cu costumul în stil Mămică al Doamnei, era perfect logic, chiar dacă deformat. Jocul acesta de-a „Hai să ne prefacem” mi se pare din cale afară de deprimant și jalnic, dar fiecare cu ciudățeniile lui.

— Salut, am rostit.

Ea a ridicat privirea.

— Ă-ă-ă… salut.

— Locuiești prin apropiere?

A strâmbat ușor din nas.

— Mamei nu-i… ă-ă-ă… place să vorbesc despre asta cu străinii.

Am dat ochii peste cap.

— Ce-ar fi să nu mai joci rolul de fetiță cuminte? am pus o întrebare simplă.

Fetița m-a fulgerat cu privirea.

— N-ar trebui să faci atâtea supoziții despre oameni, a zis ea și a ridicat ostentativ cartea în dreptul ochilor.

Am auzit țăcănitul pantofilor Doamnei pe

alee. Am simțit o mâncărime în creștetul capului. Unele lucruri nu erau tocmai curate în povestea asta.

— Ah, salut! a zis Doamna cu un aer vesel, chiar dacă stângaci. Văd că ai cunoscut-o pe fiica mea.

— Este realmente fiica ta, sau voi două nu mai puteți ieși din rolurile astea?

Doamna și-a încrucișat brațele peste piept și m-a fixat cu ochii ei verzi.

— Corintha a contractat sindromul de inhibiție a dezvoltării sistemului de comunicare când avea doi ani. A început tratamentul în urmă cu șapte ani.

Mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată.

— Este un Doiar care a pornit ceasul? A trăit douăzeci și cinci de ani ca un copil de doi ani neamplificat?

Doamna s-a aplecat pe lângă mine spre interiorul furgonetei.

— Scumpo, te simți bine acolo?

— Grozav, a răspuns Corintha dindărătul cărții. Cu excepția ocazionalilor ignoranți care-și dau cu presupusul.

— Corintha, nu fi obraznică, te rog, i-a spus Doamna.

— Scuze, a zis copila.

Doamna s-a întors către mine. Cred că aveam ochii cât cepele. Ea a pufnit în râs.

— Să știi că ți-am vizionat documentarele.
— Serios?
— Da. S-a rezemat de furgonetă. Tehnic vorbind, sunt bine făcute și eu consider că o mare parte din ceea ce ai realizat este foarte convingător. Cel cu metrajele alburii… m-a făcut să înțeleg realmente cum este viața pentru copiii cablați în Internet.
— O modalitate greșită și anapoda de a exprima situația, dar m-am mulțumit să spun:
— Ă-ă-ă… mulțumesc.
— Pe de altă parte, cred că ești foarte nedreaptă față de cei dintre noi care nu și-au Amplificat copiii. Cine-ți vede filmele își închipuie că toți părinții care n-au apelat la Amplificare au cedat înaintea stării de Epuizare Parentală și și-au trimis copiii la grădinițele-internat guvernamentale, vizitându-i doar de Crăciun. Ori că au dus o existență barbară, incestuoasă și plină de abuzuri. A aruncat o privire spre fiica ei. De când s-a născut, Corintha mi-a bucurat existența în fiecare zi…
— Haide, zău, mamă, a făcut fetița dinapoia cărții.
— … dar n-am vrut să-i împiedic în niciun fel dezvoltarea. Am socotit că nu Amplificarea era soluția. Cel puțin pentru ea.
— Și ai considerat că ai dreptul să decizi, am zis eu.

— Întocmai, a spus ea și a întărit cu o mișcare viguroasă din cap. Am socotit că aveam obligația de a decide.

Suze cea pe care o cunosc toți ar fi dat un răspuns foarte tăios la asta. Dar nu și acum. Am urmărit-o pe Corintha trăgând cu ochiul din spatele cărții.

— O vreme, între noi a domnit tăcerea. Corintha a revenit la lectură.

— Prietenii mei mai sunt înăuntru? am întrebat.

— Da, mi-a răspuns Doamna. Vor să cumpere casa. Cred că-i foarte potrivită pentru șase persoane și…

— Cinci, am zis cu glas răgușit. Cred că vom fi doar cinci.

— Aha, a spus Doamna fără să trădeze vreo emoție. Îmi… pare rău să aflu asta.

Corintha și-a lăsat cartea deoparte.

— Ce s-a întâmplat?

Eu și Doamna am privit-o.

— Și asta-i o întrebare obraznică? s-a mirat ea.

— Este cam indiscretă, scumpo, a spus Doamna.

— Ă-ă-ă… am început eu și m-am uitat apoi la Corintha. Cineva dintre noi vrea… vrea să pornească ceasul. Să reînceapă procesul convențional de îmbătrânire biologică.

— Și? a întrebat Corintha.

— Scumpo, a zis Doamna. Uneori, dacă oamenii... suferă schimbări, nu vor să mai trăiască împreună.
— Asta-i o prostie, a spus Corintha. Dacă nici măcar nu v-ați certat... Dacă nu-i decât dorința cuiva de a crește... Eu nu voi renunța niciodată la prietenii mei pentru așa ceva.
— Corintha!
— De ce n-o lași să vorbească? Eu încerc să-ți respect ideile arhaice legate de relația părinte-copil, dar văd că nu m-ajuți defel.
Doamna și-a dres glasul.
— Îmi cer scuze, a spus ea după o clipă de tăcere.
Am aruncat o privire către catargul principal și tunurile galionului nostru. Către peluza elegantă. Locul avea de toate. Trambuline și piscine, frânghii în care să te legeni și tot soiul de jocuri. Îmi puteam imagina ce petreceri aniversare aveam să ținem acolo, cu cântece, torturi, cadouri și jocuri, cu toți invitații udându-se, cu arme cu spumă și animale artificiale, din diverse specii nebunești. Puteam angaja clovni și acrobați, actori-povestitori și magicieni. Noaptea puteam dormi în hamacuri pe punți sau înveliți în pături pe peluză, sub stele, sau toți grămadă, în spațiul foarte generos de la pupa.
Dar nu reușeam s-o văd pe Abby acolo. Nu puteam să văd o Abby care creștea în

înălțime, căreia îi înmugureau sânii, care dorea să facă sex cu maimuțe uriașe, masculi sau femele, sau și cu unii și cu alții. Care să dorească intimitate, să vrea să-și aducă alți prieteni al căror ceas pornise, pentru a șușoti și hohoti cu ei despre menstruație sau despre ritualuri de împerechere. Abby cu un partener. Abby cu copii.

— În apropiere de Rimrock Road, a rostit încet Doamna, există un conac vechi. Nu-i chiar la fel de luxos sau de... tematic ca acesta, dar clădirea principală a fost dotată pentru grupuri preocupate în principal de destindere. Are de asemenea două anexe exterioare care permit un anumit grad de intimitate și... stiluri diferite de viață.

M-am ridicat în picioare. Mi-am scuturat pantalonii. Apoi mi-am vârât mâinile în buzunare.

— Vreau să-l vedem și pe acela, am spus.

Pentru Jeff și

David Moles - A treia tabără

Aflat la început, **David Moles** a reușit să-și vadă povestirile publicate în *Asimov's Science Fiction, Polyphony 2, Strange Horizons* și altele.

În textul de față dezvăluie un melanj de intrigă, spionaj și conflicte culturale pe o planetă îndepărtată și cu probleme, o încâlceală de evenimente în care ajută foarte mult să știi care *sunt toți* protagoniștii.

*

Era mai aproape de zori decât de miezul nopții, când Cicero împinse la o parte perdeaua scurtă, de pânză, a barului. Aduse cu el o rafală de vânt și ploaie, vântul căldicel, iar ploaia cu gustul ei vegetal, de iaz stătut.

În fața tejghelei de placaj erau trei scaune cu picior, iar cel din mijloc era ocupat. Cicero îl alese pe cel din stânga și se lăsă greoi pe el.

— Pe unde-ai umblat? îl întrebă bărbatul de pe scaunul din mijloc. Limba în care se exprimase nu avea mai mult de cincizeci de vorbitori în toată lumea.

Nu-l luă în seamă. Barmanul îi așeză dinainte o cupă de lemn și-i turnă trei degete dintr-o tărie tulbure. În timp ce licoarea se limpezea, barmanul așeză un bol de supă lângă cupă.

Cicero își afundă mâna în mantaua de ploaie, murdară de alge, și împinse pe tejghea câteva

monede de zinc.

Celălalt bărbat oftă. Cicero se întinse dincolo de el, apucă o sticlă cu sos picant și turnă o porție generoasă în bolul cu supă.

— Am avut o recepție la facultate, zise. N-am putut scăpa. Amestecă supa cu lingura lungă. Nu puteai alege altă noapte decât prima din anotimpul furtunilor? Toarnă de rupe. Sorbi cu zgomot din lingura scurtă și adăugă o înghițitură lacomă din cupă.

— Fir-ar a naibii, Cicero…

— Ce, nu știi de glumă?

Ținu în echilibru, cu lingura lungă, o chiftea de pește și o examina cu o privire critică înainte de a o băga în gură.

— Am fost urmărit, adăugă el, cu gura plină. Nu mi-a fost ușor să-i pierd pe drum.

— Negustori? întrebă celălalt, încruntându-se.

— Poftim?

Cicero înghiți și puse lingura jos.

— Bineînțeles că n-au fost negustorii. Chiar crezi că ar folosi oameni? Poate drone sau mai știu eu ce.

— Ai dreptate, zise celălalt, calmându-se.

— Ce-i cu tine? Că au fost Specialii sau Imperiul Secret, nu mai contează, i-am lăsat în urmă înainte să fi ieșit din Cartier. Strict local.

Marius oftă și bătu darabana în tejghea ca să atragă atenția barmanului. Acum era rândul lui Cicero să aștepte nerăbdător, în timp ce

barmanul lăsă pe tejghea un alt bol și reumplu ambele cupe. În cele din urmă, Cicero dădu din umeri și reveni la supă.

— *A fost* o recepție, binevoi el să explice, înfulecând o altă porție de pește. La Cancelarie. Pentru proaspătul profesor Semard de Optică Inaplicabilă. Am avut o mică discuție cu el despre eterul luminescent.

— Asta-i minunat. Tu trebuia să predai economie politică, nu fizică.

— Predau ce naiba-mi place mie, spuse Cicero, pe un ton blând. Rămase un moment tăcut, sorbind din licoare. După o vreme, ridică privirile.

— Că tot veni vorba de negustori, începu el. Au fost astăzi pe la Universitate. Doi dintre ei, adulmecând prin apropierea bibliotecii.

— Ce căutau?

— Habar n-am, dar nu-mi place. Nici măcar nu purtau haine locale. Nu știu ce-au crezut bibliotecarii că erau.

— Ascultă, Cicero, Galen se tot gândește să plece acasă.

— Și să lase Salome negustorilor? Vino cu altceva.

— Vorbesc serios. În Organizație este un consens că ar fi lucrul cel mai înțelept.

Cicero lăsă cupa jos.

— Mi se rupe mie de consens.

Așteptă ca Marius să mai spună ceva, iar când

văzu că nu scoate niciun cuvânt vorbi el:

— Ce-ai de gând să faci? Marius oftă.

— Nu știu. Cred c-o să aștept până se vor hotărî. Cicero privea în jos, jucându-se cu cupa. Rămaseră amândoi tăcuți o vreme.

— Marius, dacă ne întoarcem, o să ne pară rău că am lăsat în urmă pe cineva?

— O mulțime de oameni. Întreaga mișcare a muncitorilor, pentru început.

Privi spre Cicero și-i văzu expresia de pe față.

— Oh, zise el. Clătină din cap. Nu, nu la așa ceva mă refeream.

Cicero oftă.

— Ești cam cu spatele în corzi, nu? întrebă Marius.

— Cred că da, răspunse Cicero.

Prinse primul tren cu direcția est pentru a se întoarce în Cartierul Universității. Vagoanele erau aproape pustii; singurii pasageri din vagonul lui Cicero erau doi funcționari orășenești din schimbul doi, letargici, strecurându-se înapoi la familiile lor din suburbii, după ce-și băuseră leafa pe o săptămână.

Dintr-odată, se simți foarte singur. N-ar fi trebuit să fie singur. Undeva, sus, erau cele două nave ale Comunității Organizației, *Echitate* și *Solidaritate:* la bordul lor se aflau analiști și computere, rețeaua QT, care-i lega de birourile Organizației din Urizen și Zoa, iar

prin intermediul lor de restul coloniei și de întreaga Comunitate. Una dintre facțiunile mici, însă active din cadrul Comunității, își pusese chiar acum ochii pe lumea aceasta, pe continent, pe oraș, poate chiar și pe Cicero însuși.

Trecu de cartierele de barăci de lângă docuri și de scheletele macaralelor acoperite de rugină de la marginea apei și se înscrise pe Podul Vechii Republici, lung și cu deschidere mare. Pentru o clipă, norii se împrăștiară; pe partea stângă se întindea gol cu apa verde-cenușie, înspumată, cu verdele-închis al mării dinspre larg, iar la dreapta se afla Basia, strălucitoare și mizerabilă, cu frunzișul tropical învăluind totul, de la casele de lemn ale săracilor, până la turnurile de oțel aurit ale Orașului.

În Basia trăiau un milion de oameni. Alți o sută de milioane erau împrăștiați prin Salome. Lucrând, dormind, rugându-se. Furând. Omorându-se unii pe alții, cu cuțite, gloanțe, condiții proaste de igienă și politică fiscală agresivă. Făcând dragoste.

— Futu-i, spuse Cicero cu glas tare, făcându-l pe unul dintre funcționarii adormiți să pufnească și să-i arunce o privire.

Se întreba cine dintre cercetători, experți și pretinși savanți înțelegea cu adevărat ce făceau. Bănuia că foarte puțini. Nu cădea

foarte bine să vorbească despre greutatea istoriei, despre complexitatea tot mai mare și de consecințele pe termen lung, despre schimbările graduale, făcute la vremea potrivită, când nu se confruntaseră niciodată cu oamenii a căror viață era dată peste cap prin deciziile lor, nu-i văzuseră la față și nu-i priviseră drept în ochi.

Ue era foarte la îndemână să sugereze ca Organizația să abandoneze Salome în mâna negustorilor.

Să-i sugereze s-o abandoneze pe Thalia.

Trenul ajunse la capătul podului și începu urcușul îndelung printre dealurile înverzite de pe partea cealaltă a golfului, iar ploaia se porni din nou.

Cicero inspiră dintr-odată adânc și expiră încet.

— Futu-i, zise el din nou. Eu rămân.

Așteptă în umbra porții zăvorâte a Colegiului Palmer, până când supraveghetorul universității străbătu cărarea, oprindu-se la fiecare câțiva pași pentru a răscoli cu bastonul lung printre lujerii bambușilor cățărători, care năpădiseră zidurile roșii ale colegiului Graces, străvechiul rival al Universității Palmer. Zidurile rezistaseră la vremea lor focului, revoltelor și războiului, însă după o generație de pace nu mai fuseseră încercate de alte

violențe, în afară de încleștarea anuală cu Palmer. Iar acum, că Graces devenise un colegiu pentru fete, nu mai era nici măcar asta; singurele provocări aruncate de studenții din anii terminali de la Palmer se desfășurau la scară pur individuală.

Când supraveghetorul dispăru din câmpul său vizual, Cicero se uită în sus și-n jos pe cărare, își trase gluga și mânecile și se avântă în vegetația umedă. Așa cum descoperiseră generații întregi de studenți chiulangii – iar supraveghetorii o știau prea bine – bambusul era suficient de tare încât să suporte cățăratul unei persoane, iar frunzele destul de dese ca să ascundă pe oricine.

Cinci ani petrecuți în mediul cu gravitație scăzută de pe Salome nu-i ajutaseră cu nimic musculatura, însă ajunse imediat sus, apoi o luă pe acoperișul de țiglă până la Casa Labriola, unde coborî la balconul dinspre curte de la etajul al treilea.

Își dădu tașca jos, se opri o clipă să-și aranjeze hainele și să dea jos frunzele ude prinse în păr și bătu la prima ușă care-i ieși în cale.

După o vreme, o slujnică adormită veni să-i deschidă.

— Bună dimineața, Leah. Domnișoara Touray primește vizitatori astăzi?

Servitoarea își clătină capul în sus și-n jos.

— Pe dumneavoastră vă va primi, sunt convinsă, glăsui ea. A stat trează toată noaptea, cu cărțile ei. Ar fi un act de milostenie, domnule, dacă ați putea-o convinge să-și închidă ochii măcar un minut înainte de a intra în capelă.

— Am să văd ce pot face.

Studenta-vedetă de la Graces era, de fapt, scufundată în cărțile ei până peste cap. Masa peste care era aplecată Thalia Xanthe Touray-Laurion era ticsită de cărți, câte patru-cinci una peste alta, iar acolo unde nu se aflau cărți, erau împrăștiate hârtii. Când pătrunse în încăpere, ea-și împinse scaunul înapoi și-și dădu la o parte părul de pe ochi.

— Cicero! exclamă ea. Cât e ceasul?

— E joi, răspunse el sărutând-o. Ziua a șaizeci și opta din vară, deși se pare că sezonul furtunilor a venit mai devreme.

Deschise tașca și scoase la iveală un mic pachet învelit în hârtie.

— Pentru tine, spuse, așezându-i pe masă. Doar cremă de fructe. Mă tem că greva de la docuri ne-a lăsat fără ciocolată.

Ea-i aruncă o privire semnificativă, iar el își reformulă răspunsul.

— E ora șase.

— Ora șase, zise ea, revenind cu privirea asupra cărților și hârtiilor ei. Am nevoie de o pauză.

Se ridică și se întinse.
— Știai că numerele reale nu pot fi numărate? făcu ea, răsucindu-se brusc.
Cicero își încreți fruntea.
— Nu știam. Sau știam?
Găsi cafetiera și o răsturnă deasupra unui coș de hârtii ca să-i golească filtrul.
— La asta ai lucrat toată noaptea?
— Da, recunoscu, dar e adevărat și pot dovedi asta! Cicero umplu cafetiera din ulciorul de lângă pat și o puse pe arzător.
— Și ce-i cu lucrarea aia de statistică pentru Boite? zise, încercănd să aprindă gazul.
— Oh, aia… făcu Thalia, răscolind printre cărți și hârtii și scoțând la iveală un carnet de eseuri, galben ca un canar. Le-am făcut. Ieri, la amiază.
Înșfacă un pateu.
— Doamne, ce foame mi-e.
Gazul se aprinse. Cicero se întoarse de la arzător și luă carnetul. *Cuantificarea explicită a efectelor subiective de dinaintea distribuțiilor: o alternativă la estimarea duratei maxime.* Scrisul Thaliei era auster, trădând o mulțime de lecții de caligrafie, dar și evidenta ei nerăbdare.
— E foarte bun eseul, zise, întorcând paginile. Deși e mult prea avansat pentru Boite.
Și nu doar pentru Boite, se gândi. Avusese de-a face cu ceva asemănător pe vremuri, în

Ahania, la Istoria Matematicii, dar, de fapt, era mult prea avansat și pentru el. Răsfoi paginile până la final.

— Bineînțeles că numerele reale nu sunt cuantificabile, rosti el absent, în timp ce citea, deși proiectul de peste noapte al Thaliei nu avea de-a face cu eseul. Pentru orice secvență cuantificabilă a lor, poți construi o serie de intervale stabilite, care converg spre un număr absent din secvență.

Mai întoarse câteva pagini și, când își ridică privirea, o văzu pe Thalia holbându-se la el.

Cicero, am petrecut întreaga noapte dovedind exact asta și nu cred că a mai făcut cineva așa ceva. Ești profesor de *economie.* De unde ți-a venit asta?

— Habar n-am, dădu el din umeri. Probabil că am citit-o pe undeva. Mănâncă-ți pateul, se sleiește.

Se servi și el cu unul.

— Vorbesc serios, continuă Thalia. Ești foarte inteligent și te iubesc mult, dar nu ești un geniu.

— E-n ordine, tu ești geniul, și o sărută. Știai că noul profesor Semard afirmă că viteza luminii în vid este constantă, indiferent de viteza relativă a sursei și observatorului?

— Da, i-am citit lucrarea. Am vrut să-i scriu despre asta; distanța și timpul ar trebui să varieze în funcție de deplasarea

observatorului, ca să poată funcționa așa. Nu mai încerca să mă distragi.

Cicero scoase un oftat. Nu pe Thalia încerca s-o distragă, ci chiar pe el. Se uită prin încăpere după un loc unde să se așeze și, în cele din urmă, luă loc la marginea patului. Așternutul i se părea în acel moment extrem de tentant, deși era după modelul auster și virtuos preferat de aristocrații din Travalle și Thyatira – un strat subțire de bumbac întins peste suprafața tare de lemn.

Ar fi vrut să ia mâna Thaliei și s-o tragă la el, să se ghemuiască lângă ea, cu păturile trase până peste cap, să adoarmă acolo întru veșnicie, ca îndrăgostiții fermecați din basme, fără să le mai pese de profesori și colegii, revoluționari și negutători aventurieri. Nici de navele aflate pe orbită, invizibile și amenințătoare.

Se mulțumi să spună:

— Thalia, dacă va trebui să plec, mă însoțești?

— Unde să pleci? În insule? În Port-St.

— Paul? Port-St.

— Paul era capitala uneia dintre coloniile insulare Travalle și se presupunea că de acolo era Cicero. Șase mii de kilometri de ocean furtunos despărțeau insula de Basia, suficient ca Universității să-i fie imposibil să verifice documentele falsificate, destul cât să acopere orice nepotriviri din povestea lui.

Petrecuse cei trei ani subiectivi ai călătoriei de pe Zoa cu o febră ușoară, constantă, pe când nanomașinile medicale îl modelau, transformându-l într-un insular Roka, de la ADN, grupă de sânge, culoarea pielii, la conturul pomeților și textura părului. Chipul pe care-l văzuse în oglindă îi mai semăna destul de bine, iar acum se obișnuise cu diferențele: nasul mai turtit, părul mai degrabă creț decât buclat, pielea nu mai era bleumarin, ci de un castaniu nuanțat, care putea dezvălui paloarea sau roșeața. Totul fusese făcut în așa fel încât pe Travallese n-ar fi părut străin, ci mai degrabă exotic. Dar existau destule elemente ca să-l transforme pe Cicero într-un obiect al curiozității celor din jur și, ocazional, țintă a abuzurilor, însă aproape că nici nu-i păsa de asta.

Nu, îl îngrijora ce s-ar întâmpla de ar fi descoperită relația lui cu Thalia. Nu era vorba doar de un scandal, în unele cercuri era o ofensă pedepsită prin linșaj.

Scutură din cap.

Nu contează.

Hotărârea lui se clătinase pentru o clipă, însă luase deja decizia cu mult timp în urmă. Dacă ar mai fi ajuns vreodată în lumea unde se născuse, asta n-ar mai fi însemnat că se întorsese la casa pe care o părăsise. Familia lui, prietenii din copilărie – în afară de cei

puțini plecați în călătorii asemănătoare – cu toții își duseseră viața și muriseră în timp ce el navigase printre stele, iar șansele de a-i mai vedea pe cei câțiva plecați în expediții erau extrem de mici. Fusese alegerea făcută de el; pentru Thalia și ai ei, deși încă nu-i întâlnise. Nu-i putea cere să facă aceeași alegere pentru el.

Thalia veni și se așeză lângă el.

— Când termin facultatea, te iau cu mine pe Thyatina. Îl vom face pe tata să ne asigure locuri permanente în Scetis Imperial.

Cicero zâmbi.

— Și ce va spune maică-ta?

— Se va face lividă, dar n-ar fi ceva nou. Tata se va atașa de tine.

Atunci îi luă mâna și o trase spre el.

— Vom schimba lumea, murmură ea, ai să vezi.

Când Thalia plecă la capelă, Cicero părăsi Colegiul Graces în același mod în care pătrunsese acolo. Participă și el la slujba de la capelă, însă la Palmer. Își ținu orele și fu ori prea îngăduitor cu studenții care veniseră la el, ori prea sever, ori amândouă. Redacta o scrisoare necruțătoare, destinată editorului celui mai important ziar financiar din oraș, și una mult mai conciliantă, pentru principala revistă economică din Thyatira.

Se duse chiar și la biblioteca centrală și petrecu o vreme în Rotonda de Lectură, ascultând cum cădea ploaia pe acoperișul plumbuit, clănțănitul lifturilor mecanice și șuieratul pneumatic al tuburilor de comandă. Avea doar o idee vagă despre cum ar trebui să trateze cu negustorii, însă afacerile lor cu Universitatea fie că se încheiaseră, fie că erau ocupați în altă parte, pentru că nu se mai arătă niciunul dintre ei.

Cicero plecă încărcat de frustrări, dar și ușurat, într-o oarecare măsură; n-avea nicio idee despre ce-ar fi trebuit să le spună. Se întoarse în apartamentul lui, apoi rămase cufundat în contemplație pentru un timp, privind cum apa ploii se strecura printre crăpăturile dintre geamuri și ramele ferestrei, prost îmbinate.

„Ce-am de gând să fac?” se întrebă.

Nava lui Cicero, *Echitate,* fusese ce-a de-a doua care ajunsese la Salome, venind dinspre Comunitate. *Solidaritate* sosise prima, pregătind terenul pentru misiune, adunând, înregistrând și transmițând informații în cel mai deplin secret, pentru ca Organizația să poată pune la cale cel mai bun plan de a readuce colonia pierdută înapoi în sânul civilizației umane. *Echitate,* urmând cealaltă navă la o distanță de douăzeci de ani, îi adusese pe adevărații misionari: specialiști

precum Cicero, antrenați să se miște în societatea de pe Salome precum peștii în apă.

Echitate petrecuse în sistemul Jokanaan mai puțin de doi ani, când stațiile de observare ale misiunii depistaseră nava negustorilor, aflată la jumătate de an-lumină distanță, decelerând în spațiul necunoscut. Din arhivele Erei de Aur și puținele șoapte ale comunicațiilor radio, Comunitatea știa că omenirea se răspândise, cândva, mult mai departe de spațiul pe care-l explorase ea; precum oricare altă misiune a Organizației, cea de pe Salome știa că existau șanse să întâlnească adversari veniți din altă parte, însă nu se prea așteptaseră la așa ceva. Iar dacă tot se întâmpla asta, presupuseră că va fi o civilizație diferită de Comunitate.

Avură nevoie de ceva timp până să se acomodeze cu adevărul. În vreme ce Cicero se adâncea tot mai mult în civilizația sa adoptivă, neacordindu-i navei aflate pe drum mai multă importanță decât dacă s-ar fi aflat de partea cealaltă a Comunității, lingviștii Organizației schimbau informații despre limbile moarte cu nou-veniții, încercând să priceapă frazele paradoxale precum *proprietate intelectuala sau drepturi de exploatare.* Nava nou-veniților avea un nume fără noimă, *Cerere elastică;* organizația pe care o reprezenta părea să fie ceva intitulat *Marginal societate comercială.* Pentru întreaga lor civilizație foloseau noțiunea

de *asociație,* care semăna bine cu *comunitate,* însă implica diferențe tulburătoare de nuanță.

Chiar și atunci când ciudata obsesie pentru comerț a nou-veniților le adusese porecla de *negustori,* iar unii dintre omologii lui Cicero din Comunitate – experți în economia dezvoltării – începuseră să-și manifeste îngrijorările, nici birourile Organizației, nici misiunea de pe Salome nu luaseră aceste neliniști foarte în serios. Pur și simplu, nu părea posibil ca principiile care se aplicau planetelor izolate, scufundate în sărăcie, precum Salome, cu companii pe acțiuni și imperiile coloniale bazate pe motorul cu aburi, să se aplice și unei civilizații interstelare.

Apoi misiunea comercială a Marginalilor aterizase la Basia, capitala celui mai mare dintre aceste imperii, și-și anunțase prezența statului Travallese.

Iar Organizația – și misiunea de pe Salome în special – trebuiră deodată să ia foarte în serios aceste îngrijorări.

Pentru Cicero salvarea oamenilor de pe Salome de ei înșiși însemna și că Organizația îi va salva de negustori. Abandonarea unei întregi planete, pentru a fi înghițită de o civilizație atât de disfuncțională, care propaga ideea de proprietate prin spațiul interstelar, nu era ceva demn de luat în considerare.

Lui Cicero nu-i trecuse niciodată prin cap că Organizația ar putea decide că problema era, pur și simplu, prea complexă pentru a putea fi gestionată.

Iar dacă era prea complicată pentru Organizație, se întreba unde-i aducea asta. „Ce-aș putea face eu singur?”

Ridică blocnotesul cu eseul Thaliei și răsfoi încet paginile, nu atât să-l înțeleagă, cât să urmărească forma cuvintelor.

Cu misiunea Organizației anulată, Thalia și restul oamenilor de pe Salome rămâneau lipsiți de șanse. Cicero simțea că trebuia să facă el ceva, nu mai era nimeni altcineva.

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile. Ciocănitul se repetă apoi, cum stătea neclintit, auzi un zornăit de chei.

Se ridică să răspundă și-l găsi pe portarul colegiului cu chei universală deja pregătită. Cu el era și Bătrânul Profesor Alier, însuși Rectorul de la Palmer. Lângă Alier se afla un bărbat solid, de vârstă mijlocie, cu o pălărie rotundă și o pelerină neagră, demodată de cel puțin zece ani, urmați de doi polițiști orășenești, în uniformă.

— Profesore Alier, zise Cicero, binevoitor, în timp ce rectorul și bărbatul cu pălărie rotundă pășiră înăuntru. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

— Este ceva al naibii de neplăcut, răspunse

Alier. Colegiul te-a creditat cu o încredere nețărmurită, iar tu ai ales o cale foarte ciudată de a o răsplăti.

Se întoarse spre bărbatul cu pălărie neagră.

— Sper că nu vei amesteca numele colegiului în afacerea asta. Mintea lui Cicero lucra cu febrilitate. Nu putea fi faptul că legătura lui cu Thalia fusese descoperită de Colegiu, aceasta ar fi fost o chestiune disciplinară, care trebuia rezolvată de Universitate sau, în cel mai rău caz, de „cavalerii” deghizați ai Imperiului Secret, nu de poliția oficială. Deși cursurile sale erau cu siguranță subversive, se îndoia că vreunul dintre dușmanii săi de la facultatea de economie ar fi luat treburile atât de în serios încât să pună să fie arestat. Pe de altă parte, activitatea lui Marius era direct conspirativă, iar dacă autoritățile fuseseră cumva la curent cu legăturile lui Cicero cu ele, în mod sigur voiau să discute cu el despre asta. Însă nu credea că așa ceva era posibil.

Nu, negustorii făcuseră prima mutare, și se foloseau de statul Travallese; era singura explicație posibilă.

Cicero era rareori în contact cu *Echitate*, *Solidaritate* și restul misiunii Organizației. Pentru cazuri urgente, avea un simplu telefon vocal, implantat în spatele urechii sale drepte. Spera să mai funcționeze; nu-l mai folosise niciodată după antrenament.

Își mișcă maxilarul pentru a-l activa. Prin os trecu o vibrație de răspuns.

„Necazuri”, rosti el subvocal.

Bărbatul cu pălărie rotundă avea un accent tipic pentru cei de pe palierul de jos al clasei de mijloc din Oraș.

— Ne vom da toată silința, domnule, îi spuse lui Alier, adăugând pe un ton măsurat. Nu mă deranjează să vă spun că, în majoritatea cazurilor de acest fel, evităm neplăcerile unui proces.

— Proces? făcu Cicero. Despre ce naiba tot vorbiți aici? Se întoarse spre Rector.

— Profesore, cine sunt acești oameni?

— Nu fă pe prostul, zise Alier. Acest domn de aici, domnul...? Se uită spre bărbat și, cum nu fu rostit niciun nume, își drese glasul și reîncepu:

— Acest domn de aici face parte din Poliția Specială. Ei par să fie convinși că i-ai putea ajuta într-o anchetă.

— De fapt, îi spuse vesel Specialul lui Cicero, credem că sunteți vinovat de spionaj, rebeliune, conspirație...

Se aplecă spre el, iar tonul său deveni și mai încrezător.

— Precum și de alte fapte pe care sperăm să le identificăm până la sfârșitul zilei.

Un murmur din ureche îl distrase pe Cicero. „Sunt negustorii?”

Se așteptase să fie vreunul dintre băieții de la comunicații, însă era Livia. Căpitanul *Echității* și adjunctul comandantului misiunii Organizației.
„Numai ei trebuie să fie, îi răspunse el. Până acum, numai localnici”, adăugă.
Încercă să-și mascheze comunicarea tușind.
„Uite ce-i, zise ea, pe aici avem propriile noastre probleme”.
— Trebuie să fie o greșeală, spuse cu glas tare. Pentru Livia adăugă:
„Sunt pe cale să fiu arestat.”
„Du-i de nas cât poți. Când vom ști unde te duc, vom găsi o cale să te scoatem de acolo.”
Corect, se gândi Cicero. Să-i duci de nas. Cum naiba să fac asta? Specialul dădu din cap.
— Mă tem că noi nu facem asemenea greșeli, domnule. Făcu semn din cap către unul dintre polițiștii în uniformă, iar acesta scoase o pereche de cătușe, apoi se întoarse spre Cicero.
— Am să vi le pun, dacă nu vă supărați.
Cicero privi în jos și văzu că încă mai avea în mână *Cuantificările explicite.*
Mă supăr *eu,* se auzi o voce din balcon. Cicero se uită într-acolo și-o văzu pe Thalia urcând pe scări, iar inima i se opri. Ea intră și i se adresă direct lui Alier.
— Acesta-i eseul meu, scris pentru profesorul Boite, domnule. L-am rugat pe domnul doctor

Cicero să mă sfătuiască în unele puncte.

Rectorul clipi.

— Domnișoara… Touray, nu-i așa?

Cicero privi cum pe fața profesorului alunecau simțăminte contradictorii; iritare, stânjeneală și, evident, teama că ar fi putut-o supăra pe una dintre cele mai bogate și influente studente ale Universității. Alier se întoarse spre bărbatul de la Poliția Specială.

— Desigur, nu este necesar ca eseul domnișoarei Touray să fie confiscat ca probă, spuse el.

— Iată, interveni Cicero întinzându-i Thaliei eseul. Privirile li se întâlniră și degetele li se atinseră în treacăt, iar stăpânirea de sine a lui Cicero se clătină. Cu degetele tremurând în urma atingerii, lăsă încet carnetul. Își drese glasul și spuse:

— Sunt sigur că toate astea – făcu un semn din cap către polițiști – se vor lămuri repede. Ne vedem vineri, la ora obișnuită.

— Bine, făcu Rectorul. Acum poți să pleci, copilă. Thalia dădu din cap și, aruncându-i lui Cicero o privire peste umăr, se întoarse să plece.

Un moment, vă rog… Domnișoară Touray, făcu Specialul, așezându-i-se în cale. Nu cumva, sunteți… scoase o foaie de hârtie din buzunar și o parcurse rapid, domnișoara Thalia *Xanthe* Touray, Touray-Laurion, nu-i așa?

Pronunța numele thyatiraniene mult mai bine decât s-ar fi așteptat Cicero. Thalia dădu din cap fără un cuvânt. Specialul zâmbi.

— Ei, asta înseamnă că avem puțin noroc, zise el. Două păsări dintr-o lovitură, după cum ați putea spune. Îi întinse Rectorului foaia de hârtie și-i spuse Thaliei: Am un mandat de arestare și pe numele dumneavoastră.

” Futu-i”. Se gândi Cicero.

Se răsuci spre polițistul cu cătușele și cu podul palmei drepte îl lovi atât de tare la rădăcina nasului încât gâtul omului se frânse Celălalt polițist înjură și se aruncă înainte, trântindu-l pe Rector. Cicero îl lovi în stomac și-l trimise înapoi, în brațele portarului.

— Fugi, apucă el să spună, întorcându-se spre Thalia. Și atunci, ceva îl lovi cu putere în ceafă.

Thalia privi cum Cicero se prăbușea la podea. Aproape că nici nu-l văzuse mișcându-se pe bărbatul cu pălărie rotundă. Acesta se aplecă deasupra lui Cicero și expiră încet printre buzele strânse.

— A fost cât pe ce, spuse, fără să se adrese cuiva anume, își masă pumnul. Polițistul supraviețuitor vomita în pragul ușii.

— Ofițer, rosti către el cu asprime, dacă ți-ai revenit, mi-ai face o mare favoare arestând-o pe domnișoară.

Se întoarse spre Rector, care rămăsese cu spatele lipit de perete și cu ochii holbați de groază.

— O ceașcă de ceai vă va face bine, domnule. Puteți pleca, avem situația sub control.

— Da, făcu Alier, nesigur. Da, am să... lăsă propoziția în aer, mutându-și privirile de la Cicero, care încă mai respira, la polițistul mort și înapoi.

Pe când celălalt polițist culegea de jos cătușele și se îndreptă spre Thalia, bărbatul cu pălărie rotundă îl luă pe Alier de braț și-l împinse ușor spre pragul ușii.

— Dacă mă gândesc mai bine, ar fi mai nimerit un păhărel de whisky.

Arătând spre portar adăugă:

— Oferiți-i și lui unul.

— Bine v-ați gândit, domnule, zise portarul.

Bărbatul se uită după ei până dispărură pe scări în jos. Când sunetul pașilor nu se mai auzi, se întoarse și îngenunche între cele două trupuri, punând mâna în dosul urechii stângi a lui Cicero pentru a-i verifica pulsul. Se părea că nu-l simțea și atunci îi întoarse capul pentru a verifica și în spatele celeilalte urechi; spre oroarea Thaliei, se scotoci în interiorul hainei și scoase un briceag.

C*e faceți?* întrebă ea, când bărbatul introduse lama îngustă sub piele, iar un fir de sânge întunecat se adună în tăietură.

Se zbătu în strânsoarea polițistului, iar bărbatul cu pălărie rotundă își ridică privirile, pironind-o cu o căutătură înghețată.

— Calmați-vă, domnișoară. Acum sunteți martor. N-ați dori să deveniți suspect.

Reveni la ceea ce începuse, inspectând pata roșiatică, și extrase o picătură aurie, nu mai mare decât unghia de la degetul mic al Thaliei. Iată, făcu el. Scoase o batistă din buzunarul lui Cicero și-o folosi ca să-și curețe briceagul, pe care-l închise apoi și-l băgă în interiorul hainei, după care apăsă cu batista pe rană. Asta ar trebui să fie destul.

Se ridică în picioare, ținând picătura aurită la lumină.

— Ce-i… începu Thalia.

— Șșșș… făcu el, ridicând o mână.

Thalia auzi un bâzâit discret, ca o voce depărtată, dintr-o comunicație radio recepționată din întâmplare. Suna furioasă și îngrijorată.

— Există unii care ar da și un regat să pună așa ceva sub microscop, o lămuri bărbatul, lăsând picătura să cadă pe gresie. Însă prețul plătit dacă-i lăsăm pe alții să tragă cu urechea este mult mai mare.

Și zdrobi picătura aurită sub călcâi.

— Atacarea unui ofițer, opunere de rezistență la arestare și omucidere voluntară, anunță Specialul, intrând în încăpere. Știam eu că

vom găsi o cale să-ți extindem pomelnicul de acuzații, profesore, însă nu m-am așteptat să ne dai o mână de ajutor.

— Nu sunt profesor, zise Cicero.

De sub bandajul aplicat peste urechea dreaptă se scurgea un firișor de sânge, lucru foarte agasant.

Crimă. Simți din nou pocnetul osului frânt transmițându-i-se de-a lungul brațului la șocul impactului. Omucidere voluntară.

Avea impresia să se aflau în aripa veche a închisorii Alicata: pereți și podea de piatră, o ușă de oțel cu un geam de securitate, astfel ca paznicul de afară să poată vedea în celulă și să intervină dacă Cicero devenea violent. Pericolul să se întâmple asta era extrem de redus. De la încheieturile mâinii porneau lanțuri groase, treceau prin inelele fixate în podea și ajungeau la glezne, încrucișându-se sub scaunul greu, de lemn, pe care ședea. Se putea mișca puțin pe loc, însă nimic altceva.

Ei bine, n-aș putea spune că ești *spion,* nu? zise Specialul. Momentan, prefera să stea în picioare și privea pe hol, prin gemuleț.

— Și mă îndoiesc foarte tare că Alexander Cicero este numele tău real.

— Dar nici spion nu sunt, făcu Cicero. Sunt lector asistent la economie.

Specialul își întoarse capul spre el.

— Ceea ce ești tu, profesore, mai rămâne încă

să stabilim. Se aplecă în față și se propti cu pumnii pe masă.

— Nu încerca să ne convingi că ești inocent. Ai abandonat orice acoperire de acest gen când l-ai ucis pe polițist.

— Atunci împușcați-mă, zise Cicero. De ce v-aș mai spune altceva?

Specialul zâmbi și se ridică.

— Oh, doar n-o să te împușcăm. Ești mult prea valoros ca s-o facem. Nu, cred că o te ținem în viață.

Se deplasă în jurul mesei, până în spatele lui Cicero, și se aplecă asupra lui.

— E posibil s-o ținem tot așa săptămâni la rând, zise el cu glas blând, șoptind în urechea teafără a lui Cicero. Avem câțiva specialiști foarte pricepuți la asta.

Cicero se răsuci pe scaun ca să-l poată vedea pe Special, măcar cu coada ochiului.

— De ce nu-mi spui ce vreți?

— Ce vreau eu? făcu Specialul.

Se deplasă de partea cealaltă a mesei și se aplecă, privindu-l pe Cicero drept în ochi.

Ceea ce *vreau,* profesore, dacă tot ești așa de amabil să întrebi, este ca tu și ceilalți asemenea ție să vă întoarceți de unde ați venit.

— Vrei să spui Port-St.

— Paul? zise Cicero. Pentru că... N-apucă să vadă lovitura abătându-se asupra lui. Îl izbi

puțin mai jos de urechea rănită și-i azvârli capul într-o parte. Durerea era copleșitoare, însă reuși să audă glasul Specialului, aplecat spre el:

— Vezi, profesore. Până acum am purtat o mască. Am lucrat cu Imperiul Secret. Am văzut un insular spânzurat doar pentru că-i făcuse un compliment soției unui negustor de pește despre rochia ei, iar eu am ținut de frânghie. Îl apucă pe Cicero de păr și-i trase capul pe spate, iar chipul său, schimonosit de furie, îi ocupă întregul câmp vizual.

Însă, mai degrabă, l-aș fi lăsat pe maimuțoiul ăla de plajă, sodomit și plin de ură s-o aibă și pe scumpa *mea* fiică decât să te las pe tine să-ți faci de cap cu țara mea.

Îi dădu drumul.

— Cel puțin, insularul era om.

Lovitura îl făcuse pe Cicero să-și muște limba. Își răsuci capul într-o parte și scuipă sânge.

— Sunt la fel de uman ca și tine, zise și regretă asta instantaneu.

Specialul scoase un hohot scurt, lipsit de veselie.

— Imitația-i foarte reușită, trebuie să le recunosc acest merit oamenilor voștri. Trase celălalt scaun și se așeză, studiind chipul lui Cicero. Văd că acuzațiile nu te-au surprins, spuse el cu un zâmbet subțire.

Cicero-și închise ochii. Da, fusese o prostie;

trebuia să-și fi ținut gura.

Totuși, se gândi, mai bine ăștia decât negustorii. Nu mai era o altă cale decât înainte. Inspiră adânc și apoi expiră. Își deschise ochii și spuse:

— Suntem umani și suntem aici să vă ajutăm. Specialul pufni.

— Asta faci acum? Tu și prietenii tăi? Scoase un dosar și-l deschise.

— Philip Marius, citi cu glas tare. De profesie mașinist. Acuzat de constituire de grup ilegal, spionaj industrial și sabotaj.

Întoarse pagina.

David Solon. De profesie jurnalist. Acuzat de trădare, subminarea statului, incitare și calomnie. Jeanne Megaera, soră medicală: spionaj, comportament indecent, *vitriolare,* prostituție și tentativă de crimă. Cyrus Mus…

Specialul îi mai citi de pe listă încă șase nume. Se părea că statul dispunea de catalogul complet al agenților Organizației în Travalle și coloniile sale. Cicero presupunea că negustorii le dăduseră numele. Spera că măcar unii dintre ei reușiseră să scape necapturați.

— Și iată-te și pe tine, profesore, încheie Specialul. N-am pretenția că înțeleg exact de ce te consideră vinovat Consiliul Consilierilor Economici, însă din moment ce ți-ai semnat propria condamnare la moarte de două sau

trei ori deja, în această după-amiază, cred că problema este, pardon de expresie, teoretică.

Închise dosarul.

Interesantă noțiunea de *ajutor* pe care v-ați însușit-o voi, profesore, adăugă.

N-am spus că suntem aici să vă ajutăm pe *voi,* spuse Cicero. Specialul îi dărui o privire admirativă.

— Punct marcat, spuse el. Atunci pe cine? Pe insulari? Lumea interlopă?

— Pe nepoții voștri, răspunse Cicero. Și pe stră-strănepoții voștri.

Specialul pufni.

— Și asta numai așa, de buni la suflet ce sunteți.

— Spune-i cum vrei, răspunse Cicero.

— Câtă noblețe. Nepoții mei nu ți-au cerut ajutorul. Nici nu au nevoie de el.

— Ori ajutorul nostru, ori al negustorilor.

— Negustorii?

— Marginalii, zise Cicero. Știi despre cine vorbesc.

— Oh, da, făcu Specialul. Ilustra Corporație Marginală cu Răspundere Limitată. Concurenții voștri. Acum că au sosit, sunteți gata să jucați cinstit cu noi, așa-i?

Cicero deschise gura să spună ceva, însă Specialul i-o reteză, vorbind cu un accent de prin zonele rău famate din port:

— Mai dă-mi o șansă, șefu', pân' mă dau și io

pă brazdă. Scutură din cap, adăugând cu propriul său accent:

— De câte ori pe zi crezi că aude un polițai asta, profesore? A fost o încercare isteață, însă-i mult prea târziu.

Se ridică și bătu în geam. Gardianul de afară se uită în celula și apoi deschise ușa.

— Haina mea, spuse Specialul. Și pălăria.

— Da, domnule.

În timp ce gardianul îi aducea Specialului lucrurile, Cicero glăsui din nou:

Crezi că *Marginala* va juca cinstit? Or să vă înfulece de vii.

Specialul își luă haina și pălăria din mâinile gardianului. Cu haina înfășurată pe braț, se întoarse spre Cicero și spuse:

Ce ciudat, profesore. Exact asta spun și ei despre *voi.* Ușa se închise, iar Cicero se trânti pe scaun. În gură simțea numai gustul sângelui și al eșecului.

Cel puțin, își spuse, nu Thalia era cea care zăcea aici. N-ar fi tratat-o așa. Era, probabil, în drum spre casă.

— Sunt cetățean al Thyatirei, spuse ea înainte ca bărbatul să fi avut timp să ia loc. Cer să vorbesc cu Înaltul Comisar.

Specialul se întinse tacticos și o pălmui peste față. Thalia îngheță, prea șocată să-și mai ducă mâna la obraz. Bărbatul își scoase pălăria.

— Lasă-mă acum cu mofturile astea, domnișoară, zise el cu o voce blândă. Știm foarte bine cine sunteți; știm chiar și că sunteți verișoara Înaltului Comisar. Va afla despre toate astea la timpul potrivit.
Bărbatul se aplecă înainte.
Problema, domnișoară, este despre ce *altceva* va mai afla? Ridică din sprâncene, așteptând-o să înceapă să vorbească.
Cum ea nu spuse nimic, el zâmbi ușor și se așeză. Scoase un dosar și rămase o vreme tăcut, răsfoindu-l.
— Va trebui să afle, de exemplu, că ești târfa unui insular? sugeră privind spre ea.
Thalia nu lăsă să i se citească nimic pe figură. Nu o puteau șantaja cu amenințarea că o vor spune familiei. Vărul Milos știa deja, de la Serviciul Secret al Ambasadei. Singura problemă era mama Thaliei, iar pentru *această* confruntare se pregătise de multă vreme.
Specialul constată că lovitura nu avusese efectul scontat.
— Ei, atunci, spuse el, nu-mi rămâne decât să presupun că acesta-i un scandal controlabil. Câteva vorbe nu vor suna decât ca o dojana… probabil că ar azvârli cauza emancipării femeii cu vreo douăzeci de ani înapoi, dacă ajung prin ziare…
Clătină din cap cu tristețe.
— Oh, iar băiețașul-profesor al tău va atârna

în ștreang pentru asta, bineînțeles. Faptul că o fată de aristocrat se distrează puțin prin alcov, asta nu înseamnă nici pe departe sfârșitul lumii, nu?

Thalia nu răspunse.

Dar ce-ar fi dacă *este* sfârșitul lumii? zise Specialul. Așteptă, studiind-o cu o privire neclintită.

— Ce vrei să spui? făcu ea în cele din urmă. Specialul surâse.

Sunt om destul de citit, domnișoară, spuse el, deși mă aștept să n-o arăt, nu sunt ca și cei din cercul tău. Citesc mai mult reviste. D-alea ieftine. Lecturi cam sub nivelul tău, aș spune. Însă mi s-a spus că ești interesată de științe, așa că poate te pricepi la astea: *Întâmplări cu Aeronave*, *Povestiri radio. Uluitorul.*

Thalia nu mai citise *Întâmplări cu Aeronave* de pe la unsprezece ani. Unul dintre șoferii ei obișnuia să le cumpere prin oraș și să-i strecoare Thaliei exemplarele lui, când termina de citit.

Anul trecut au publicat un serial în *Uluitorul,* continuă Specialul. Nu știu dacă l-ai urmărit. Era intitulat *Oamenii mascați din Naaman.*

— Monștri de pe alte planete, care-și puteau modifica forma, făcu Thalia. Gunoi senzaționalist.

Specialul îi acordă un zâmbet abia schițat.

— De unde-i profesorașul tău? Thalia îl fixă cu

privirea.

— Nu trebuie să-ți spun eu.

Oh, dar știu de unde *pretinde* că este, domnișoară. Își consultă datele din dosar și citi cu voce tare: Port-St.

— Paul, Chatrangul de Est, Arhipelagul Roka. Sperasem să fie mai cinstit măcar cu tine.

Ea nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Dacă te aștepți să-ți spun că este vreun Naamanit mascat, atunci ești mai prost decât pari.

Nu-s la fel de deștept ca tine, domnișoară, zise Specialul, clar nici prost nu sunt. Știu că nu-i din Naaman. Zâmbi. Este de undeva mult mai departe *de-atât.*

Thalia începuse să râdă din nou, însă se opri după ce văzu fața Specialului. Expresia lui ușor amuzată nu se schimbase.

— Vorbești serios!

Specialul deschise dosarul. Extrase o fotografie puternic granulată, împingând-o peste masă, spre Thalia, ca s-o poată examina.

— Sper că-i recunoști pe Dr. Rosmer și pe Senatorul Oradour Monatte. Însă pe ăștia doi i-ai mai văzut până acum? Fotografia înfățișa treptele din fața Rotondei de Lectură a Bibliotecii Universității. Pe trepte erau patru bărbați: primul pe care-l recunoscu era unul dintre bibliotecarii șefi, altul, politician din

Travallese, însă ceilalți doi…
Trăsăturile lor erau ciudate, străine. Erau scunzi și solizi, mai vânjoși decât Cicero. Amândoi aveau un păr straniu, deschis la culoare; culoarea era imposibil de distins în fotografie, însă Thalia nu credea că era albul vârstei înaintate. Unul dintre ei, își dădu ea seama după un moment, era femeie; nu pricepuse mai înainte pentru că erau îmbrăcați aproape identic, pantaloni strâmți, de culoare închisă, și haine încheiate până la gât, o croială cum nu mai văzuse până atunci. Niciunul nu purta pălărie, iar părul femeii era chiar mai scurt decât al bărbatului.
Thalia dădu din cap în tăcere.
— Nu? făcu Specialul. Asta-i ceva încurajator. Cel din stânga… se aplecă înainte și ciocăni cu degetul în fotografic, își spune Allen MacLeane. Pe femeie o cheamă Bernadette Parker. Pronunță cu grijă numele străine…
— Cine sunt?
Specialul se trase înapoi.
— Problema nu este cine sunt ei, domnișoară, ci de unde au venit. Ultimul lor port de escală se află la douăzeci de ani-lumină.
Uimirea Thaliei se reflecta din plin.
— Un an-lumină este… începu Specialul.
— Știu ce este un an-lumină. E nebunie curată. Specialul ridică din umeri.
— Nu pretind că știu cum au făcut-o,

domnișoară, urmă el. Dar sunt aici.

— De ce? Ce vor aici?

Asta-i o altă chestiune demnă de discutat. Ei afirmă că sunt interesați de schimburi comerciale. Nu aur sau haine, ori pește sărat, care, sunt convins că deja ai realizat, nu merită costurile de transport. Nu, vor *cunoaștere,* artă, muzică, învățământ, literatură.

— Nici asta nu acoperă cheltuielile de transport, glăsui Thalia.

— Aveți iarăși dreptate, domnișoară. Intenția domnului MacLeane și a domnișoarei Parker, precum și a prietenilor lor care-și spun „Marginala”, de la Corporația Marginală cu Răspundere Limitată, ar fi să pună la punct un fel semafor interstelar, ori radiotelefon, care să conecteze Salome cu... cu stelele, presupun, sau cu orice altceva știu ei. Zâmbi. Noi le trimitem niște înregistrări deteriorate ale Reuniunii Filarmonice, iar ei ne dau planurile pentru construirea de nave spațiale.

— Asta nu prea sună a învoială cinstită, făcu Thalia. Specialul se bătu pe-o parte a nasului.

— Știți cum face bani Compania Arhipelagului, domnișoară? Obișnuiau să cumpere lână, fontă și cherestea din insule și le vindeau aici, în Basia; de aici cumpărau țesături și unelte de oțel și câte și mai câte, pe care le vindeau în insule. Bineînțeles, încă mai

fac asta din când în când, însă acum cincizeci de ani unul dintre factorii de decizie întreprinzători din cadrul Companiei și-a dat seama că era mai ieftin să construiască oțelării și fabrici, chiar aici, în insule. Acum, majoritatea mărfurilor vândute de Companie în insule sunt fabricate acolo, în oțelăriile Companiei și uzinele Companiei, din lâna furnizată de turmele Companiei, cu minereu de fier extras din minele Companiei, iar ceea ce aduc înapoi în Basia sunt, în majoritatea cazurilor, banii.

— Atunci înseamnă că nu vor să ne vândă numai planuri pentru navele spațiale, remarcă Thalia. Nici n-am ști ce să facem cu ele, la fel cum nici triburile din Deșertul de Est n-ar ști ce să facă cu planurile de construire a unei locomotive cu abur. Ca să înțelegem acele planuri, am avea nevoie de anumite cunoștințe și capacitatea inginerească. Ne-ar putea învăța și asta...

— Pentru un anumit preț, domnișoară, spuse Specialul. Părea să creadă că ea nu-i înțelesese punctul de vedere.

— Pentru cât ar putea suporta piața.

Știu, făcu Thalia. *Am studiat* economia, nu uita.

— Nici măcar o clipă, domnișoară. Dar vezi unde duce asta? Fiind singura sursă de informații de acest tip, nu există nicio limită la

stabilirea prețului. Peste un secol, acești oameni ar putea deține controlul a jumătate din lumea noastră, așa cum și Compania controlează jumătate din Arhipelag.

În decurs de un secol, *acești* oameni își vor fi vândut, probabil, acțiunile și se vor fi retras din afaceri, dar înțeleg ce spui. E o nebunie, adăuga ea clătinând din cap. Chiar dacă este cu totul adevărat, doar nu crezi că Dr. Cicero este unul din ei.

Asta ar explica multe, stranietatea lui greu de identificat, indiferența lui față de convenții, modul în care combina noțiunile cele mai ezoterice cu ignoranța lui privind lucrurile dintre cele mai banale. Deși pentru Thalia era o problemă să și-l imagineze pe Cicero ca pe un extraterestru, ideea că el ar fi putut fi un colonizator avar i se părea ridicolă.

Specialul se ridică. Rămase tăcut pentru un moment, făcând câțiva pași înainte și înapoi, uitându-se pe coridor.

— Expediția Marginalilor a sosit aici cam acum trei ani, începu el. S-au dus direct la Senat și s-au anunțat, au explicat de unde veneau și ce propuneri aveau pentru noi. Evident, Senatul a cerut dovezi. Ne-au arătat o grămadă de dispozitive și fleacuri, însă Senatul, de fapt, senatorul Oradour Monatte, cel pe care l-ai văzut în fotografie, a vrut mai mult, să guste puțin din această cunoaștere pe

care voiau să ne-o vândă. „Spuneți-mi ceva”, le-a zis. „Ceva ce nu știu.” Știi ce i-au spus? Specialul încetă să se mai plimbe prin încăpere și se răsuci spre ea. I-au relatat, domnișoară, că o altă expediție era deja aici. Un alt soi de oameni ai spațiului – presupun că dintr-o altă constelație – cu totul diferiți.

Pentru o clipă, Thalia rămase cu ochii holbați la el, apoi clătină încet din cap.

Crezi că Cicero este unul dintre *ei.*

— Domnișoară, spuse Specialul, sunt destul de sigur de asta. Lucrul acela pe care i l-am scos din ureche dovedește că nu provine din lumea aceasta, dar și fără el, am o mulțime de probe.

Trase din nou scaunul și se așeză.

— Nu mă face să pierd vremea prefăcându-te că nu crezi, adăugă el.

Thalia scutură din cap. Cicero avea de gând să-mi spună, se gândi ea.

Aproape că o și făcuse în dimineața asta, la plecare. Trebuie să se fi gândit că n-am să-l cred.

Dar *l-aș fi* crezut, oare?

Atunci *ce* vor? întrebă ea.

Drept răspuns, Specialul scoase o altă fotografie. N-ar fi putut spune unde sau când fusese făcută. Îl înfățișa pe Cicero, în hainele unui docher vorbind cu un alt bărbat, îmbrăcat la fel. Ar fi putut fi fratele lui Cicero, deși

trăsăturile sale erau mai dure, iar părul nu-i era atât de decolorat, în niciun caz, însă păreau a fi din aceeași parte a lumii, indiferent care ar fi fost aceea.

— L-ai mai văzut pe acest bărbat până acum? spuse Specialul.

— Niciodată, răspunse Thalia.

— Se prezintă drept Philip Marius, o lămuri Specialul. O lucrătură destul de murdară. Este sabotor și anarhist, între altele. Purtătorii de cuvânt ai mișcării docherilor, oameni precum Maspero și Coser sunt cei care apar prin ziare, însă băiatul nostru, Marius, aranjează lucrurile. Ești sigură că nu l-ai mai văzut?

— Sunt sigură. Specialul oftă.

Ei bine, domnișoară, domnii Marginalei *ar putea* fi pe cale să ne ia pe toți în sclavie, în cele din urmă, însă sunt oameni de afaceri. După standardele acestei categorii, au fost destul de amicali, negociind direct cu Senatul, oferind statului, din când în când, tot felul de informații ciudate. Bătu cu degetul în fotografia lui Cicero și a anarhistului Marius. Însă cei din trupa profesorului tău au fost mai puțin politicoși. Ne supraveghează de zece ani și mai bine, fără să catadicsească să se prezinte; de cinci ani se află printre noi, în secret, stârnind tulburări de stradă, corupându-i pe săracii noștri și pe tineri. Infiltrându-se în uzine, spitale, biserici și…

universităţi.

— Predarea economiei politice copiilor aristocraţiei nu se prea poate considera drept *coruperea tineretului,* comentă Thalia. Iar dacă ar fi aşa, atunci ar fi vinovată de asta întreaga facultate.

Specialul zâmbi înţelegător.

— Deocamdată, putem lăsa de-o parte viaţa privată a profesorului, şi a ta la fel, zise el. Însă nu asta-i ceea ce nu m-a lăsat pe mine să dorm nopţi în şir – şi ceea ce-am vrut să aflu de le tine – este gândul că profesorul tău şi prietenul său, Marius, precum şi restul amicilor lor, s-ar putea să lucreze *împreună* cu domnul MacLeane şi ai lui. Jucând la ambele capete împotriva centrului, înţelegi, adică împotriva noastră.

— Şi au făcut-o? întrebă Thalia.

— Asta aş vrea să ştiu, domnişoară, zise clătinând din cap. Însă nu cred aşa ceva. Consider opiniile dumitale despre caracterul Doctorului Cicero ciudat de persuasive. S-ar putea să fie un mincinos, un criminal – rostise cuvântul cu încetineală, peste strâmbătura Thaliei – şi un simpatizant al anarhiştilor, un spion de pe altă planetă, însă nu este un capitalist. În afară de asta…

În uşă se auzi o bătaie timidă.

— Intră, spuse Specialul iritat.

Îşi făcu apariţia un gardian al închisorii, în

uniformă.

— Duba-i pregătită, domnule, anunță el.

— Bine, zise Specialul. Vin imediat.

— Da, domnule. Ușa se închise.

Specialul adună fotografiile și le puse înapoi în dosar, apoi băgă dosarul în geantă și se ridică.

— Și în afară de asta? insistă Thalia.

— Poftim?

— În afară de ce? făcu ea. Care-i celălalt motiv pentru care nu crezi că prietenii lui Cicero și această Corporație Marginală nu sunt mână-n mână.

— Ah, da. Specialul ciocăni în ușă, iar gardianul o deschise. Ei bine, domnișoară, între arestarea tânărului tău domn și a câtorva dintre prietenii săi, aranjarea unei mici ciocniri în fața birourilor din Oraș ale Marginalei și câteva alte elemente de abatere a atenției… Presupunând că n-au înscenat asta special pentru noi, se pare că avem două tabere care au tot tras una în alta în ultima oră și jumătate.

Își ridică pălăria înaintea Thaliei.

— Mulțam, domnișoară, mai zise el și ea auzi zgomotul cheii în broască în urma lui.

Gardienii îl conduceau pe Cicero cu greutate – din cauza cătușelor și a lanțurilor de la picioare – prin coridoarele înguste și pe cele câteva serii de trepte în jos. Încercă să numere

treptele și să-și amintească înălțimea închisorii Alicata, însă totul i se învârtejea în cap. Îi stăruia în fața ochilor frontonul Casei Trilisser și tot număra treptele scării în spirală ce ducea la apartamentul său. Urechea îi sângera iarăși, dar cu mâinile legate nu putea face nimic.

Ajunseră la o cale de acces acoperită, atât de lungă și întunecată încât părea să fie subterană. Ambele capete ale pasajului boltit erau străjuite de câte-o perdea de apă de ploaie, iar lumina zilei filtrată printre ele era verzui-cenușie, mohorâtă.

Afară aștepta o dubă fără ferestre, fără niciun semn. Specialul ocupă loc în față, lângă șofer. Gardienii îl împinseră pe Cicero în spate, și urcară după el. Nu era chiar surprins să vadă deja ocupată banca din compartimentul de vizavi, iar acolo, prăbușit între doi gardieni care-l încadrau, pe Marius. Arăta destul de rău. Spre deosebire de Cicero, aflat încă în robele lui universitare, pe care le purta când fusese arestat, Marius era îmbrăcat în salopeta verde, uniforma închisorii, cu plasturi pe piele, mânjit de sânge, iar unele pete erau proaspete. Ochiul și urechea dreaptă erau acoperite cu bandaje însângerate, toată partea dreaptă a feței era și ea năclăită, iar pe piept se vedeau urme de sânge închegat și vomă. Cicero n-ar fi putut pune mâna-n foc că era conștient.

Motorul porni, iar duba se puse în mișcare

hurducăindu-se. Pentru un scurt moment, pe acoperiș se auzi răpăitul ploii, dar duba se opri din nou; ușile fură deschise, iar Cicero aruncă o ocheadă spre o curte lată, împrejmuită de ziduri înalte, dominată de turnuri. Apoi câmpul său vizual fu blocat, din nou, de Special și de doi gardieni, îmbrăcați în cape roșii, înarmați cu carabine. Unul dintre ei avea un carnet și ceva de scris.

— Deținutul numărul 91264, alias Philip Marius, spuse el. Specialul făcu un gest spre Marius, iar gardianul privi în sus, notând ceva în carnet. Deținutul 91186, alias Alexander Cicero. Gardianul din dreapta lui Cicero îl apucă de mâinile încătușate și le ridică. Cel cu carnețelul mai notă ceva.

— Transferat de la închisoarea Alicata la închisoarea Imaz, spuse Specialul.

— Așa scrie și aici, făcu gardianul cu carnețelul. Rupse o foaie și i-o întinse Specialului. Poftiți.

— Mulțam, zise Specialul.

Închiseră din nou ușa, iar duba se puse în mișcare. Furtuna se întețise, Cicero putea auzi cum vântul șuiera peste acoperișul dubei, azvârlind valuri de ploaie pe lateral, cu sunet de pietricele. Între vânt și starea drumului, pusă în evidență prin zgâlțâiturile scaunului și protestele suspensiei, aproape că se aștepta ca duba să se răstoarne dintr-o clipă în alta.

Era un aer închis și fierbinte și realiză că-i era greu să respire.

Imaz. Alicata era o închisoare obișnuită, pentru delincvenți obișnuiți. Imaz era locul unde-i duceau pe criminalii periculoși, pe cei care încercaseră să evadeze și pe acei deținuți politici ai căror aliați sau susținători se presupunea că ar încerca să-i elibereze. Bănuia că lui i se puteau aplica toate cele trei categorii.

Dar cum îi duceau pe oameni la Imaz? Știa că închisoarea se afla pe o insulă și era construită între zidurile unei vechi fortărețe medievale de pe malul mării. Valurile stârnite de sezonul furtunilor măturau golful insulei, amplificate de țărmurile înalte, conturate ca o pâlnie, ajungeau adesea și la cincizeci de metri înălțime. Nicio ambarcațiune nu putea rezista în apele acelea și numai un smintit curajos s-ar fi putut încrede în dirijabilele șubrede, experimentale, de pe Salome.

În mod sigur nici poliția și nici chiar Specialii nu dispuneau de vreunul.

Deplasarea dubei părea să aibă un traseu ascendent, pe dealuri, nu spre port în jos. Poate că nu erau duși la Imaz, de fapt, nu direct acolo.

Duba se opri și Cicero auzi o conversație înăbușită dinspre cabină. Urmă zăngănitul metalic al unei porți deschise, iar duba se

smuci, punându-se în mișcare, dar nu pentru multă vreme. Vântul se domoli, iar răpăitul ploii pe acoperiș încetă când intrară într-un tunel sau garaj. Unde se aflau?

Ușile se deschiseră într-un spațiu întunecos, în care zăngănea ceva, cu miros de mașinării și de furtună. Gardienii îl scoaseră pe Marius, iar unul dintre ei îi spuse lui Cicero:

— Ieși!

Se aflau sub un vast acoperiș metalic, susținut de piloni de oțel. Erau pe coama dealurilor înalte de pe țărmul sudic al regiunii interioare litorale, privind direct în furtună. Departe, în larg, peste valurile cu coama înspumată, verzi-cenușii, stânca colțuroasă a Imazului se ivea dintre norii întunecați, biciuiți de vânt, ca prova unui vas de război ieșit din cețuri.

Patru cabluri, subțiri ca firul plasei de păianjen, două sus și două jos, se întindeau spre ei. Spre capătul celălalt dispăreau în ploaie, invizibile, însă, văzute de aproape, erau de oțel și groase cât brațul unui om. În apropierea dubei, sub acoperișul metalic, se afla o mașinărie uriașă, cu roți dințate de statul unui om, scripeți și, zăngănind, un motor cu aburi. Trăgea cablurile superioare, în timp ce cablurile de jos se derulau. Privi din nou în miezul furtunii și văzu o cabină, suspendată între cabluri, înaintând lent spre

ei. Pe Cicero îl copleși, brusc, amețeala.
Specialul îi surprinse privirea și zâmbi.
— Ne descurcăm cu înălțimile, nu-i așa, profesore? Cicero nu-i răspunse.
Cabina era de mărimea unui vagon de tren, cu un contur vag aerodinamic, cu colțurile rotunjite și părțile laterale bombate cu plăci metalice nituite, năpădite de rugină. În afară de asta, se legăna periculos de mult pe când se apropia de țărm, trăgând cablurile înainte și-napoi, iar Cicero putea auzi vântul șuierând pe lângă carcasa metalică a cabinei. Zgomotul se potoli când cabina ajunse sub tendă și se opri brusc. O trapă se deschise în jos, devenind o scară scurtă, iar din interior ieșiră doi gardieni, amândoi în pelerine de ploaie și înarmați cu pistoale automate de calibru mare.
Specialul își prezentă documentele și, după o scurtă examinare a lor, gardienii se dădură respectuoși la o parte.
— După dumneata, profesore, făcu Specialul. Gardienii de la Alicata îl împinseră pe Cicero în sus pe trepte și apoi în cabină. Interiorul era iluminat de un șir de becuri incandescente aflate în colivii de sârmă, fixate pe tavan, înăuntru se mai aflau patru gardieni și câteva banchete de oțel. Ferestrele cabinei erau zăbrelite bine.
Marius fu adus înăuntru pe o targa și așezat la capătul celălalt al cabinei. Cicero fu predat

gardienilor de la Imaz și forțat să se așeze. Îi legară lanțuri de cătușe și de glezne, trecându-le prin belciugele de fier fixate de podea, sub banchetă.

Specialul urcă, urmat de doi dintre gardienii Imazului, care ridicară ușa și o ferecară. Cabina se puse în mișcare cu o smucitură, iar șuieratul vântului deveni imediat un urlet ascuțit.

— A fost vreme, începu Specialul, luând loc pe bancheta de vizavi de Cicero, când Imaz era izolat de restul lumii cam zece săptămâni pe an. Vechii regi obișnuiau să se adune acolo, în timpul războaielor. Senatului i-au trebuit patru ani să-i scoată de acolo, în timpul Reunificării. Chestia asta, ciocăni în banchetă, a fost instalată cu treizeci de ani în urmă, după ce niște deținuți răzvrătiți au incendiat depozitul de grâne, în timpul sezonului furtunilor. Majoritatea gardienilor au scăpat, refugiați în fortăreață, cu propriile lor rezerve. Când primele bărci au putut să ajungă acolo, la sfârșitul iernii, doar un deținut din douăzeci mai era în viață. Dar nici nu mai rămăseseră prea multe cadavre, încheie cu un zâmbet sardonic.

Cicero își întoarse capul și închise ochii. Cabina plonja rapid – cablurile se zgâlțâiau destul de tare – apoi tot săltă și se zgâlțâi după cum o aruncă furtuna. Stomacul lui

Cicero se revoltă, iar el își dădu dintr-odată seama de ce banchetele erau doar metal, fără nimic altceva: așa puteau fi curățate mai ușor. Își deschise din nou ochii, ceea ce era un pas înainte. Spre necazul lui, Specialul arăta de-a dreptul încântat; parcă ar fi fost așezat pe terasa unei cafenele din parc, într-o zi însorită de primăvară.

Gardienii în uniformă erau cam verzi la față. Cicero încercă să estimeze șansele pe care le avea, dacă ar fi încercat să-l dezarmeze pe unul dintre ei și să folosească arma împotriva celorlalți; dacă n-ar fi avut cătușele și lanțurile de la picioare, ar fi fost o șansă din trei, însă belciugele care fixau lanțurile erau destul de solid prinse.

Specialul îi surprinse privirea și zâmbi, iar Cicero avu impresia neplăcută că-i citea gândurile.

Apoi cabina se opri brusc și Specialul împreună cu cei șase gardieni se împrăștiară pe podea. Numai lanțurile arestaților îi împiedicară să fie și ei azvârliți de pe banchete. Luminile se stinseră, iar urletele vântului crescură în intensitate.

— Ce mama dracului, gemu Specialul, ridicându-se. Se întâmplă des asta?

— Nu, domnule, zise unul dintre gardienii de la Imaz.

— Ne-am oprit, comentă altul, privind pe

geam.

Așa era. Nu numai că încetaseră să mai avanseze către insulă, dar legănatul ce le provoca rău de mare se oprise și el.

— Aprindeți lumina de avarie, ordonă Specialul. Anunțați stația și aflați ce naiba s-a întâmplat.

Un gardian deschise un dulăpior aflat sub una dintre banchete și scoase o lampă de semnalizare, alimentată de la baterii. Se duse la capătul celălalt al cabinei, uitându-se înapoi spre țărm, și aprinse lampa în perdeaua de apă a ploii.

— E groaznic de întuneric afară, domnule, zise el nesigur și se răsuci. Nu știu dacă…

Fereastra din spatele lui făcu implozie, aruncându-l la podea, țăndări de geam și fragmente de metal invadând spațiul din interiorul cabinei. În același moment ceva – mai multe lucruri, de fapt – lovi părțile laterale ale cabinei, iar ușa zbură în afară, smulsă din țâțâni.

Specialul urlă ceva, cuvintele erau imposibil de înțeles prin urletul subit al vântului și valurilor, iar cabina fu scăldată într-o străfulgerare albă în timp ce el trase un foc pe deasupra capului gardianului căzut. Glonțul lovise ceva în afara câmpului vizual al lui Cicero și ricoșa, spulberând încă un geam.

— LA PODEA! bubui vocea amplificată a unei

femei, o voce din Comunitate.

Cicero făcu tot ce-i stătea în putință, aplecându-se peste mâinile sale încătușate. Apoi auzi pocnetele inhibatoarelor electrostatice și, cum unul dintre gardieni deschise focul cu automatul, în flăcările de la gura țevii Cicero întrevăzu silueta translucidă a unuia dintre misionarii Organizației, camuflajul optic al costumului neputând ține pasul prea bine cu modificările rapide ale iluminatului din interiorul cabinei. Silueta se prăbuși sub ploaia de gloanțe, însă altele năvăliră pe ușă și pe ferestrele devastate. Într-o clipită, toți gardienii căzură la podea, iar agenții, patru – bărbați și femei – își decuplară camuflajul, iar costumele reveniră la culoarea lor strălucitoare.

Misionarul căzut, cu un costum de un verde deschis, își reveni și îngenunche înaintea lui Cicero. Scoase un instrument și, într-o clipită, butoanele care asiguraseră lanțurile lui începură să fumege și se înroșiră.

Misionarul își ridică masca pentru a dezvălui un chip întunecat, bărbos.

— Lucius, făcu Cicero.

— Ești bine? întrebă bărbatul.

Fără să mai aștepte răspunsul, extrase un scanner medical și-l verifică pe Cicero din cap până-n picioare.

— Sunt în regulă, zise Cicero. Vezi de Marius.

Lucius zâmbi.

— Nu ești deloc bine, comentă el, dar ai să faci față. Se duse în spate, să-l examineze pe Marius.

Un costum de un galben țipător se dovedi a-i aparține Liviei, într-o dispoziție foarte nefericită.

— Ne-ai cam făcut să alergăm, zise.

— Prin forța împrejurărilor, răspunse Cicero. Ceilalți sunt în regulă?

— Toți cei din Thyantira și Arhipelag au plecat, rosti Livia. Am recuperat-o pe Megaera de pe acoperișul unui spital și pe Cassia din port. Dar Solon e mort, împușcat pentru că s-a opus arestării. Nu știu nimic de Mus și de ceilalți din sud-est; una dintre celelalte nave de desant trebuia să meargă după ei.

Cicero încercă să-și reamintească fața lui Solon și descoperi că nu putea, deși toți misionarii se antrenaseră împreună mare parte din cei cinci ani subiectivi. Solon, mic de statură, înzestrat cu un acut simț al scandalului, care l-a ajutat atât de bine în acoperirea lui ca jurnalist de investigație. Era tot ce-și amintea.

Livia își coborî privirea spre display-ul de la încheietură.

Haide, *Echitate* vine să ne recupereze. Avem douăzeci de minute, nu mai mult. Se întoarse și-i vorbi cuiva din afară: aruncați corzile de

siguranță.

„Nu-i pot lăsa să mă ia de aici”, se gândi Cicero.

Deși ar fi vrut cu disperare să se odihnească, să îngăduie să fie dus pe sus până la *Echitate,* ca un prunc obosit, dus acasă de la o petrecere, nu-și putea permite asta. Își dădu seama, deși era ceva teribil de greu de imaginat, că în drum spre camerele de interogatoriu de la Imaz i-ar fi fost mult mai bine. Cel puțin de acolo avea o șansă să se întoarcă pe Travallese, să-i ajute pe cei din Salome să reziste în fața negustorilor; ar mai fi avut o șansă de a o revedea pe Thalia.

Se ridică brusc.

— Livia, trebuie să mă întorc în oraș. Livia se răsuci spre el.

Glumești. *Solidaritatea* a fost *distrusă.* Cicero. Am pierdut urma navei negustorilor; au trimis înspre noi vreo cinci sute de ținte false și interceptori robotizați, iar *Echitate* se luptă să scape de ei chiar în acest moment, încercând să se pună pe poziție ca să ne recupereze. Părăsim acest sistem, Cicero, Organizația pleacă, întări și privi din nou spre display. Mai avem optsprezece minute.

Adăugă, ridicând vocea:

— Lucius, îl putem urni de-acolo? Marius răspunse chiar el.

— Pot merge. Să ne cărăm naibii de-aici.

— Corect.
Livia se îndreptă spre ușă și privi în sus, prin ploaie.
— Livia, începu Cicero.
— Ne certăm în nava de desant, dacă vrei, i-o întoarse.
O coardă de siguranță coborî până la ei. Livia o prinse și o atașă de costum. Urmă coconul hamului de recuperare, pe care-l asigură de una dintre balustrade.
— Poftim, făcu ea și se dădu la o parte.
Cicero auzi elicele navei de desant accelerând și gemând pe când se luptau să mențină aparatul în aer și să compenseze asaltul violent al vântului. Se deplasă cu grijă spre ușă, iar ploaia adusă de vânt îi mușcă obrajii. Carena navei era o suprafață netedă, cenușie și curbată deasupra capului său, iar trapa deschisă era strălucitoare și ademenitoare, înconjurată de luminile albe de alarmă.
Privi în jos. Dedesubt – la capătul hăului – valurile mării agitate erau cenușii-închis, mai întunecate decât carena desantorului, cenușii, cu o spumă verzuie pe creste. Într-o parte, stânca Imazului se înălța deasupra lor, mult mai sus și mai aproape decât ar fi crezut. Pe partea cealaltă, țărmul se întindea ca o umbră alungită, iar când încercă să urmărească linia până acolo unde ar fi trebuit să înceapă arcul larg al golfului, unde ar fi trebuit să

întrezărească un contur al orașului, furtuna dizolvase totul.

— Marius, spuse el brusc, tu te duci primul. Marius șontâcăi spre ușă.

— Ești sigur?

Cicero făcu semn din cap către hamurile de salvare.

— Pleacă! Eu… „nu mai vin”, se pregătise să spună, însă vocea-i pieri.

Marius îi puse o mână pe umăr dând de înțeles că știa.

— Noroc!

— Pleacă! făcu Cicero.

Marius îi zâmbi. Începuse să intre în hamul de salvare, apoi aruncă o privire spre ceva pe deasupra umerilor lui și zâmbetul îi pieri.

— Jos! strigă, azvârlindu-i într-o parte. Cicero se împiedică și căzu în cabină. Se auzi o împușcătură mai puternică decât rafalele care răsunaseră în cabină cu câteva minute mai devreme, iar când Cicero privi în sus, văzu că Specialul se ridicase într-un genunchi, cu pistolul ținut bine în ambele mâini. Privirea Specialului o întâlni pe a lui Cicero, iar pistolul se deplasă, și el își văzu moartea cu ochii, într-un mic cerc de beznă.

Cicero rămase nemișcat.

Apoi încărcăturile paralizante îl loviră pe Special din trei părți, iar pistolul căzu dintre degetele inerte.

Lui Cicero îi trebui puțin până să se poată ridica în picioare, pentru că mușchii nu voiau să-l ajute.

Se întoarse să-i mulțumească lui Marius, însă nu mai găsi pe nimeni.

Când se duse la ușă și privi afară, nu mai era nimeni nici acolo. Doar luminile inutile ale desantorului, valurile înspumate și ploaia.

Thalia nu mai știa cât timp trecuse. Dormise o vreme, cu capul pe masă; scaunul nu era deloc confortabil, însă era mai comod decât betonul rece al podelei.

La un moment dat, luminile tremurară, iar pe hol se auziră glasuri ridicate, însă nu putu să distingă niciun cuvânt. Altă dată, un gardian în uniformă verde îi aduse o tavă cu un bol de supă de pește, uleioasă, și o ceașcă de ceai rău la gust. Gardianul nu răspunsese nici uneia dintre întrebările Thaliei, nici măcar n-o privise în ochi când ușa celulei se deschise, Thalia se așteptă să-l vadă pe Special. În locul lui apărură doi gardieni înarmați și un alt individ. Bărbatul era cam pe ultimii ani ai vârstei de mijloc și, în pofida staturii sale – era mai degrabă scund – mergea gârbovit. Părul său, acolo unde nu era cărunt, avea o nuanță ciudată de galben, ca frunzele uscate. Purta un pardesiu de un cenușiu mat, care nu semăna cu nimic din ce văzuse Thalia mai înainte, și părea la fel de obosit ca și ea.

Trecură câteva momente până să fie capabilă să recunoască în el pe bărbatul din fotografia Specialului, cel de pe treptele bibliotecii.

Gardienii ieșiră și închiseră ușa în urma lor.

— Îmi pare rău pentru toate astea, zise bărbatul. Pronunția era clară, însă accentul era la fel de ciudat ca și haina lui.

— Mă numesc Allen MacLeane. Fac parte din Marginala LLC. Adăugă un gest ciudat, ridicându-și mâna dreaptă cu degetele lipite, iar palma perpendiculară cu podeaua.

— Da, știu. Iar asta să însemne că ați câștigat? MacLeane se împurpura la față, iar mâna-i căzu lângă corp.

Clătină din cap.

— Vă supărați dacă mă așez?

Fără niciun cuvânt, Thalia făcu semn spre celălalt scaun, iar MacLeane îl luă.

— Mulțumesc!

Își lăsă privirea în jos un moment, timp în care schiță cu degetele un model pe masă.

— Am aflat că prietenul dumneavoastră, Cicero, a fost salvat, zise ridicând capul. Am crezut că ați vrea să aflați. Oamenii lui au atacat cabina care-l transporta spre Imaz.

Thaliei îi sări inima-n piept.

— Să însemne că... începu ea.

— Să însemne că au câștigat *ei?* făcu MacLeane. Nu chiar. Le-am distrus una dintre nave, iar cealaltă este pe fugă. Acum sunt

dincolo de orbita lui Herodias și accelerează la doi G. Nu se mai întorc prea curând, zise și oftă. Dar asta nu înseamnă că am câștigat noi. Nava noastră, singura noastră navă, este avariată, poate chiar distrusă; suntem blocați aici. Fără navă, nu avem nicio cale de a-i contacta pe ai noștri și, oricum, sunt prea departe pentru a ne ajuta. Tot ce mai avem pe orbită sunt mașinării pe care nu le putem controla. Toți cei care au fost la bordul navei sunt morți; propriul meu frate se află printre ei.

— Îmi pare rău, spuse Thalia.

Însă de-abia dacă mai asculta; se gândea la distanțele dintre stele și la noua teorie a profesorului Semard, despre lumină și timp.

„Oh, Cicero, iubitule”.

Îi veni în minte că se putea foarte bine ca și el să fie mort, iar asta însemna că nu se va mai întoarce niciodată.

Apoi se gândi: nu, nu înseamnă nici pe departe așa ceva. Înseamnă că trăiește, e undeva, departe, iar dacă vor continua să gonească, va trăi, astfel că atunci când eu voi fi bătrână și n-am să-mi mai pot aminti chipul său, el va rămâne tânăr, conservat de scurgerea lentă a timpului, ca în chihlimbar, departe, printre stele, căutând lumina.

Iar acesta era un motiv suficient pentru a fi mulțumită, pentru a continua.

Își dădu seama că pe obraji i se prelingeau lacrimi. „Trebuie să mă adun, se gândi ea. Omul acesta va crede că plâng după frate-său”.

Însă privind spre chipul brăzdat al lui Allen MacLeane își dădu seama că era prea deștept pentru asta.

Amândoi am pierdut, rosti el cu blândețe. *Voi ați câștigat,* nu vă dați seama? Voi, cei din Salome, ați învins.

— Ce vreți să spuneți?

Am venit aici gândindu-ne că sunteți doar o adunătură de barbari. Primitivi. Sunt sigur că Organizația – oamenii amicului dumneavoastră, Cicero – a avut aceleași convingeri. Vedeți, nu v-am luat în serios. Când ai voștri, mă refer la guvernul din Travallese, au luat măsuri împotriva noastră, ne-am închipuit că Organizația se află în spatele acțiunii, tot așa cum și ei au presupus că noi suntem la originea acțiunilor împotriva lor, continuă zâmbind. Și noi, și ei, ne supravegheam cu atâta intensitate încât am uitat că mai este și o a treia tabără implicată, *voi.* Ne-ați manipulat cu mare artă pe unul împotriva celuilalt, iar noi habar n-am avut că făceați asta.

— Domnule MacLeane, începu Thalia, nu fac parte din jocul dumneavoastră. Nu sunt nici măcar un pion. Sunt doar o spectatoare. N-am

decât o idee foarte vagă despre ce vorbiți.

— Îmi pare rău! Nu m-am referit la dumneavoastră, personal, însă ai voștri ne-au dus exact acolo unde au dorit. N-au mai rămas decât vreo douăzeci dintre ai noștri. Dacă vom supraviețui aici, vom fi la mila lor.

— Nu-i vorba de ai mei.

Thalia își înălță mâinile încătușate.

— Senatul din Travallese nu-i cunoscut pentru milostenia sa.

— Știu, spuse MacLeane. Ne vor stoarce de tot ce avem. Istorie, geografie stelară, științele de bază. Tehnologie, armament, mai ales, construcția de nave, ca să poată contracara următoarea expediție extraterestră cu propriile lor mijloace. Dădu din cap. Ei nu înțeleg cu cine se pun.

— Nu sunt una de-a dumneavoastră. Nu sunt nici măcar din Travallese. Dacă Cicero vi s-a împotrivit, atunci și eu o fac. Ce-are asta de-a face cu mine?

— Mi s-a spus că sunteți bună la matematici.

Sunt *uluitoare* la matematici. MacLeane zâmbi.

— Ați accepta o ofertă de lucru?

Ca să-l poată urca la bordul desantorului trebuiseră să-l sedeze pe Cicero. Livia nu era deloc încântată de asta, pentru că mai târziu, fără nicio îndoială, vor fi probleme. Însă era clar că o luase razna, cerând să fie lăsat în

vagonul avariat, chiar și după ce localnicii îl împușcaseră pe Marius.

Livia își verifică display-ul. Celelalte nave de desant, cu propriile lor încărcături de evacuați, țineau pasul. În urma lor, pe când flota de interceptoare robotizate a negustorilor și ariergarda Organizației terminaseră cu anihilarea reciprocă, spectacolul nebunesc al bombelor de fuziune și exploziilor de antimaterie pierea și el, după ce transformaseră noaptea de pe Salome în zi.

Nu se putea spune care dintre părți, dacă vreuna dintre ele supraviețuise, reușise să învingă acolo, însă nu mai conta; nici Livia, nici Galen nu mai voiau să-și asume niciun risc și acum erau deciși.

Lucius se apropie de ea după ce-l examinase pe Cicero, mișcându-se încet și cu prudență sub forța accelerației gravitaționale.

— Se pune el pe picioare, spuse Livia. Lucius clătină din cap.

— Dar mă întreb cum va fi când se va trezi?

Livia nu-i răspunse, deși se gândea: A naibii să fi fost dacă m-aș fi întors fără *niciunul* dintre ei.

Pe ecranul din față, flama violetă a motoarelor *Echității* dispăru, iar nava interstelară își coborî câmpul de forță și reduse motoarele pentru a permite navelor de desant s-o ajungă din urmă. Mai repede decât ar fi

părut posibil, corpul întunecat al navei se mări în fața lor; pentru un moment plutiră în derivă, dar apoi pilotul automat al desantorului porni ajutajele de corecție și simțiră o smucitură și se auzi un pocnet metalic când îi înșfăcară dispozitivele de fixare.

Apoi, accelerația se mări când motoarele navei interstelare intrară din nou în acțiune și se avântară spre siguranța genunii cosmice.

Christopher Rowe - Statul voluntar

Christopher Rowe s-a născut în Kentucky și încă locuiește acolo, împreună cu Gwenda Bond, administrează o mică tipografie și editează apreciata revistă *Say.* Povestirile sale au fost publicate în *Sci Fiction, Realms of Fantasy, Electric Velocipede, Idomancer*, *Swan Sister, Trampoline*, *The Infinite Matrix, The Journal of Pulse-Ponnding Narratives,* precum și în alte publicații și au fost adunate în 2003 în volumul *Bittersweet Creek.*

Aventura stranie și minunată care urmează ne descrie o societate pe cale de a fi înghițită și transformată de o Singularitate ciudată și puternică – și povestește despre cei puțini care, în procesul de deglutiție, îi rămân înțepeniți în gâtlej.

*

Soma își lăsase mașina în parcarea de la capătul potecii, deasupra Plajei Guvernatoarei. Un loc sigur, de obicei, verificat adesea de Patrula de Autostradă din Tennessee și înconjurat din trei părți de stânci de calcar ce se scufundau în Golful Mexicului.

Dar astăzi, după urcușul greu pe cărarea dinspre plajă, văzu că mașina îi fusese atacată. Geamul de lângă șofer era spart.

Soma își lăsă ranița să cadă și alergă la mașină. Aceasta se feri din calea lui, dădu cu

spatele, cât îi îngăduia funia cu care era priponită, înainte de a-l recunoaște și de a se întoarce, cu un slab și jalnic suspin.

— Oh, mașină, zise Soma, mângâind capota și deschizând portiera. Oh, mașină, ești rănită.

Pe urmă Soma scotoci prin trusa medicală, azvârlind deoparte semnale luminoase și bandaje, și găsi, în sfârșit, *în sfârșit,* flaconul cu alifie. Întinse unguentul pe geamul sfărâmat, mătură cioburile în șanț și doar apoi pulveriza gazul analgezic pe întreaga portieră, doar apoi închise ochii, accesă semnalele de apel, coborî ecranele. Își deschise capul și îl folosi ca să sune la poliție.

În puținele minute dinainte de a vedea cadrele de biciclete albastru cu alb virând din direcția soarelui, cu aripile din bule umflându-se cu furie, rămase cu privirea pierdută către plaja din Nashville. Macaralele cultivate acolo din ordinul Guvernatoarei pentru a draga portul aveau să intre curând în repausul de iarnă – frunzele lor, ce se întindeau pe mai multe pogoane, erau deja colorate în nuanțe de portocaliu și auriu.

— Soma-cu-Cutia-de-Vopsele-de-pe-Aleea-Tipografului, se auziră glasuri de deasupra.

Soma se întoarse și-i văzu pe polițiști aterizând. Vorbeau cu toții simultan, în incantația ritmică a executării legii.

— Mașina ta va fi vindecată pe cheltuiala

contribuabililor.

Pe urmă cuvintele rituale:

— Iar răufăcătorii vor fi deferiți justiției.

*

Eficiența și ordinea luară după-amiaza în stăpânire, în vreme ce ploaia care se anunțase începu să cadă. Unul dintre cei 144 de Detectivi își făcu apariția, iar Soma și polițiștii îl priviră cu toții, simțind povara slujbașului Guvernatoarei înăuntrul capetelor. Înlătură gândurile unuia dintre membrii Patrulei Autostrăzii și se urcă pe spatele lui, mișcările bărbatului devenind mai puțin firești în timp ce era călărit și ghidat. Detectivul filmă declarația lui Soma.

— Am venit să desenez copiii de pe valuri, zise Soma.

Își deschise micul rucsac în fața camerei balon de săpun, scoase cărbunele și creioanele, blocul de desen cu hârtie din comerț, prinsă între plăcile ruginite de metal adunate de la groapa de gunoi de la gura Râului Cumberland.

— Arată-ne, arată-ne, incantă Detectivul.

Soma răsfoi printre schițe. În negru și gri, desenase nadele plutitoare care se îngrămădeau pe valuri în această perioadă a anului. Micuți, majoritatea bebeluși goi, dar și câteva fetițe în costume de baie dintr-o singură piesă, chiar și un băiat gras, prepuber,

care se agăța cu disperare de o minge dezumflată, îndreptând ochii îngroziți și rugători către privitor.

— Țț-țț, cântă Detectivul, percutant. Desenează firicelele la bebelușii ăia, Pictor Soma. Marchează liniile de la călcâie.

Soma fu tentat să-i arate Detectivului atestatele artistice tatuate în jurul încheieturilor sale în cerneluri delicate, roz-portocalii, ca să-i reamintească agentului care aspecte ale vieții civice intră în competența fiecărei autorități, dar își mușcă limba, de teama unei proscrieri Pentru-Siguranța-Publică.

De parcă nu toată suflarea din Tennessee ar fi știut că pruncii care se bălăceau în valuri nu erau decât extremități, nimic altceva decât nade care creșteau din boturile aligatorilor ghemuiți pe fundul nisipos al apei.

Detectivul recapitula:

— Ai fost aici în exercițiul funcțiunii, ai parcat legal, ai plătit taxele corespunzătoare pe metru, nu ai văzut nimic, ai informat autoritățile la timp. Soma-cu-Cutia-de-Vopsele-de-pe-Aleea-Tipografului, Patrula de Autostradă din Tennessee salută spiritul tău civic.

Polițiștii erau împrăștiați în jurul parcării, proiectând lunete de reper și privind înapoi în timp. Dar auziră cu toții aluzia, își încetară

activitatea și izbucniră în urale răgușite pentru Soma. Acesta le acceptă adularea îndatoritor. Pe urmă Detectivul sparse camera balon de săpun și înhață filmul înainte să cadă. Îl rulă, îl mestecă, dus pe gânduri, apoi descăleca de pe polițist, care se cutremură și căzu peste Soma. Astfel că nu auzi în primele momente ce începuseră să scandeze ceilalți, nu descifra mesajul până ce nu văzu ce anume înconjurau. Ceva era agățat în ghimpii subțiri ai unui scaiete aplecat, crescut la marginea parcării.

— Pană de cioară, incantară polițiștii. Pană de cioară. Pană de cioară. Pană de cioară.

Până și Soma, licențiat în artă, nu în drept, își dădu seama ce însemna bucățica aceea fâlfâitoare de negru. Mașina îi fusese atacată de Kentuckieni.

Din câte își amintea, Soma nu pictase niciodată un autoportret. Dar avea o stare de melancolie, așa că ar fi putut să ia câteva notițe vizuale ale chinuitorului său drum de întoarcere la Nashville, dacă s-ar fi gândit că-și poate feri hârtia de ploaie. *Soma între mare și oraș* ar fi putut numi un asemenea tablou. Sau *Soma între furtuni,* dacă hotăra să aleagă singurul moment senin când soarele se arătase prin stratul amenințător de nori.

Oricare dintre aceste imagini ar fi înfățișat un tânăr înalt, cu o pălărie cu boruri largi, îmbrăcat cu pantaloni negri trei sferturi și un

jerseu galben desfăcut, dezvelind un piept uscățiv. Un tânăr, desigur, dar nu unul obișnuit cu plimbările lungi pe jos. Nu era nimic de făcut, mașina lui urma să rămână în parcarea de la capătul cărării cel puțin trei zile.

Femeia mecanic sosise pe când polițiștii plecau, urcând la galop drumul de pietriș, călare pe o iapă albă însemnată cu cruci roșii. Sărise din șa și scosese câteva sunete de compătimire la adresa mașinii, chiar înainte de a-l saluta pe Soma, făcându-se astfel îndrăgită simultan de automobil și de proprietar.

Scărpinând mașina la baza antenei, examinând exact punctul mașinii care avea mai multă nevoie de atenție, se prezentă.

— Sunt Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii, zise ea, dar nu părea că asta o deranjează, căci, în timp ce vorbea, își trecu mâna liberă prin părul blond, tuns demodat de scurt.

Își fluieră calul și începu să despacheteze desagile de pe șa.

— Voi fi nevoită să construiesc un garaj mai mare decât în mod normal pentru mașina ta, Pictor Soma, căci trebuie să ne găzduiască pe mine și calul meu în timpul convalescenței. Dar nu te teme, autorizațiile mele sunt în bună regulă. Am asigurări de la oraș și de la stat. Totul se face pe cheltuiala contribuabililor.

Ceea ce era o foarte mare ușurare pentru Soma, sărac fiind. Cu prieteni și mai sărmani,

niciunul cu mașină, fără să poată, astfel, chema pe cineva de pe Alee să-l salveze, iar acum acest drum lung, umed, înapoi spre oraș.

Bineînțeles că Soma și prietenii lui nu duceau o viață lipsită de confort. Deasupra atelierelor aveau spații uscate de dormit, călduroase sau răcoroase, în funcție de anotimp, chiar curate, dacă asta era înclinația unui anume artist, așa cum era Soma. Un spațiu uscat, cald sau rece, unde să doarmă. Un spațiu bun pentru muncă și o șansă mai mult decât suficientă de a-și vinde picturile și desenele, căci Aleea era unul dintre *celelalte* obiective pe care le vizitau provincialii când ajungeau în Nashville. Înainte de a se duce la Opera imensă, boltită, sau după.

Toate acestea și, pe deasupra, o mașină, desigur, libertatea drumului. Chiar dacă drumul nu era chiar atât de liber, fiindcă mașina nu era *tocmai* a lui, era darul familiei sale, un produs al fermei lor. Amândoi, mașină și artist, produse ale acelei vieți la fermă pe care Soma s-a străduit din răsputeri s-o uite.

Dacă tinerețea petrecută la fermă n-ar fi fost atât de îndepărtată, poate că nu l-ar fi durut picioarele așa. Poate că nu s-ar fi simțit chiar atât de nefericit coborând, cu pași târșâiți, drumul de pietriș către oraș, poate că ar fi avut privirea destul de ageră să zărească un oraș atât de pierdut în ceață, auzul destul de

ager să perceapă țipetele și croncăniturile înfundate pe care atacatorii lui le folosiră ca să se organizeze, înainte de a țâșni de jur împrejur – lăsându-se de pe crengile copacilor, urcând din șanțuri, ieșind din tufișuri.

Avu loc un atac al Ciorilor în fața căruia Soma rămase înmărmurit.

— Asta se întâmplă numai la televizor, spuse.

Peșterile și dealurile pe care le bântuiau nestingheriți acești Kentuckieni erau la sute de kilometri depărtare și mai către nord și est, dincolo de linia nestatornică de conflict a uneia dintre granițe. Kentuckienii nu putea fi aici, atât de departe de palisadele frontierei de la Fort Clarksville și Barren Green.

Dar iată-i aici, fără doar și poate, țopăind și țipând, zgâriind pietrișul cu cizmele lor cu gheare, clipind pentru a alunga ploaia ce le șiroia în spatele măștilor și peste ochi.

O cioară plesni de două ori din limbă și, dintr-odată, Soma, deveni obiectul principal al unei activități intense. Mâini noroioase îi deschiseră gura cu forța, nasul și gura îi fură badijonate cu o pastă care la început îl înțepă, apoi îl amorți. Mâinile îi fură legate în față cu o sfoară groasă de cânepă. Chiar și așa speriat cum era, Soma nu-și putu stăpâni uimirea:

— Sfoară pentru fumat! zise.

Conducătorul cetei se strâmbă, clătină din cap cu dispreț și neîncredere.

— Sfoara și țigările provin din două varietăți cu totul diferite de plante, zise cu un accent abia descifrabil. Volii sunt proști de-a binelea.

*

Pe urmă Soma se căznea să străbată prin tufișuri, când târât, când îmbrâncit, și chiar aproape dus pe sus de un șir de Frați Ciori. Băieții alergau cu mari eforturi, de parcă Soma ar fi fost o povară pentru ei, altminteri viteza lor normală trebuie să fi fost înspăimântătoare. În sfârșit, cineva anunță o oprire și Soma se prăbuși.

Căpetenia se apropie, scoțându-și masca și ștergându-și fața. Cute roșii, adânci, îi brăzdau chipul dinspre tâmple, peste pomeți, până la nasu-i cârn. Soma ar fi zis că bărbatul avea patruzeci de ani dacă l-ar fi văzut pe Alee, îmbrăcat ca un om obișnuit, în tricou și pantaloni scurți.

Deși era extenuat, Soma și-ar fi dorit să scoată carnetul și o bucată de cărbune din rucsăcelul pe care încă îl purta, ca să poată imortaliza câteva dintre chipurile sălbatice din jurul său.

Căpetenia se uita lung la el, fără să vorbească, astfel că Soma rupse tăcerea.

— Cicatricile acelea, pictorul își ridică mâinile legate și trasă dâre în josul fiecărui obraz al său, sunt ceremoniale? Îți indică rangul?

Kentuckienii aflați destul de aproape ca să

poată auzi pufniră și izbucniră în râs. Omul din fața lui Soma făcu o rapidă, exagerată pantomimă de dezgust. Își desfăcu mâinile, o, zei, pe urmă își scoase masca cu cioc de pe cap și îi arătă lui Soma dosul acesteia. Două curele de piele se încrucișau în interior, sprijinind suprastructura sofisticată a măștii și împiedicând-o, observă Soma, să apese cu toată greutatea pe nasul celui care o purta. Se uită din nou la conducător, îl văzu frecând urmele care păleau.

— Scuze, zise pictorul.

— Nu-i nimic, răspunse Cioara. Asta e soarta unui nobil sălbatic, să fie greșit înțeles de locuitorii decadenți ai orașului.

Soma se holbă la bărbat preț de un minut. Zise:

— Băieți, cred că ne uităm la aceleași programe TV. Căpetenia privea împrejur, numărându-și băieții. Își coborî masca și îl trase pe Soma în picioare.

— Se prea poate. Trebuie să plecăm.

*

Se dovedi că numele căpeteniei era Japheth Sapp. Cel puțin așa îl strigau ceilalți Frați Ciori, de pe unde hoinăreau ei, în față sau în urmă, dând târcoale prin tufișuri, cățărându-se de pe crengile subțiri pe ramuri și pe trunchiuri, sus, deasupra. Soma se adânci într-un spațiu de visare, incantând subvocal și supravocal (fiind

redus la tăcere cu brutalitate de Japheth). Într-un moment de luciditate, ghicise că pasta pe care i-o administraseră Kentuckienii avea probabil un efect de anihilare a voinței. Nu-și dădea seama că poate să-și deschidă capul și să sune după ajutor, nici măcar nu voia. Dar „*Voi avea grijă de tine*”, promitea Atena întotdeauna. Se agăța de acest gând și avea impresia că nu intra în panică datorită drogurilor pe care i le dăduseră Ciorile, dar și fiindcă avea să fie salvat în curând de poliție... Voi *avea grijă de tine”. În* definitiv, nu era acesta unul dintre sloganurile Guvernatoarei, cristalizat din fulgii publicitari pe cerul de deasupra de Nashville, în timpul Campaniei?

Îi făcea bine să se gândească la aceste lucruri. Îi făcea bine să se gândească la capitala sănătoasă și să uite că era răpit de niște străini, de indieni, de bandiți.

Atunci căpetenia cetei de atacatori îl aruncă într-un șanț, fluierând și gesticulând, chemându-și toți băieții să plonjeze în apă, să se îngrămădească laolaltă, aruncându-și pelerinele în sus și acoperindu-se cu ele.

— Ce se întâmplă, șefu’? întrebă băiatul cu ochi albaștri, pe care Soma îl observase mai devreme și care stătea acum ghemuit în mocirlă, cu cotul proptit în coastele lui Soma.

Japheth Sapp nu răspunse, dar un altul, mai tânăr, șuieră:

— P.A.T. Are până și un urs în văzduh!

La această neverosimilă remarcă șoptită, Soma se întrebă dacă urs însemna salvare. Deși anumite aspecte ale acestei experiențe erau plăcute. Nu-i trecu prin minte să se teamă pentru sănătatea lui, nici măcar după ce Japheth îl doborî cu o ușoară lovitură de picior înapoia genunchilor, atunci când pictorul se ridică și dădu la o parte pelerinele cu pene, pentru a zări o părticică din cer.

Sus *era* într-adevăr un urs. Da, era îmbrăcat în albastru și alb.

— Vreau să văd ursul, zise tânăra Cioară. Japheth clătină din cap:

— Te duc la Movila Răchitei, Lowell, când ne întoarcem acasă, și-ți arăt urșii negri care trăiesc în susul Râului Verde. Ursul de colo e doar un robot făcut din baloane și posedat de un demon, nu merită să te uiți la el decât dacă ești destul de aproape ca să-l poți spinteca.

Cu toți cei care-l capturaseră concentrați la liderul lor sau la cer, Soma se întrebă dacă ar putea să-și deschidă capul. De îndată ce fu străbătut de acest gând, Japheth Sapp se întoarse către el și îl pironi cu privirea.

— Mai dați-i ăstuia niște pastă, se adresă el găștii. Dar aveți grijă cum vă purtați cu el, mai avem nevoie de capul voiului ca să traversăm Cumberlandul, chiar și după ce mituim gândacii de colectare.

Soma vorbi prin substanța vâscoasă cu care rotofeiul cu pene de bufniță îi acoperea jumătate din față.

— Gândacii de colectare lucrează pentru oraș și nu li se poate aduce niciun reproș. Planurile voastre sunt eronate dacă se bazează pe coruperea slujbașilor Guvernatoarei.

Alte huiduieli, alte sâsâituri.

— Dacă gândacii de colectare ar avea mame, mi le-ar vinde pentru jumătate de butoi de whisky de Kentucky. Noi avem mai mult de o jumătate de butoi.

Soma știa că Japheth mințea – era o tactică obișnuită de instigare folosită de eroii neoanarhiști.

— Știu că minți. E o tactică binecunoscută a…

— Taci din gură, Pictor Soma! Îmi placi așa cum ești, dar am citit cu toții programul Guvernatoarei. Vei vedea că suntem prea sofisticați pentru tiparele voastre.

Japheth făcu un semn și grupul se împrăștie. Mlădițele alergară afară și trunchiul principal se eliberă din strânsoare. Și nu sunt un agitator anarhist. Sunt multe, dar asta nu.

— Cântăreț! zise o Cioară tânără, trecând cu pas grăbit pe lângă ei.

— Cânt, uneori, la sfârșit de săptămână, asta vrea să spună. Nu am un contract de înregistrări sau ceva, zise Japheth, îmboldindu-l acum pe Soma chiar el.

— Sudor! spuse un altul.

— Înscris în sindicat, preciza Japheth. Asta e munca mea de zi cu zi, și lucrez la frontieră.

Alte minciuni, știa Soma.

— Atunci, să presupun că voi ați construit Zidul împrejmuitor? Tot ce spunea îi amuza copios pe acești oameni.

— Nu doar Kentuckienii, volule, tot restul lumii. Numai că noi îl numim câmpul de separație.

— Agitator, cântăreț, sudor, zise pictorul, în timp ce starea de amorțire se răspândea mai adânc decât înainte, afectând felul în care rosti cuvintele și felul în care le alese.

— Asasin, mormăi Bufnița, primul lucru pe care Soma îl auzise.

Japheth se cățăra pe un mal în fața lui Soma. Se opri și se răsuci. Piciorul lui sfredeli stratul de frunze, răspândind un miros jilav. Se uită la Bufniță, apoi, aspru, la Soma, ghicindu-l.

— Acum ești bine dopat, Pictor Soma. N-ai cum să-ți deschizi capul ăla până nu ți-l deschidem noi. Așa că, negreșit, iată adevărul: Nu suntem aici doar ca să-i furăm lucrurile. Suntem aici să pătrundem în castelul ei. Suntem aici s-o ucidem pe Atena Parthenus, Regină a Logicii și Guvernatoare a Statului Voluntar Tennessee.

Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii împrăștie ramuri înfrunzite prin parcare, lăsând frunzele lungi,

verzi de ferigă să se usuce înainte de a folosi mormanul pentru a-și face patul. Calul ei privea pe deasupra ușii scunde a boxei sale. În interiorul corpului principal al garajului, mașina lui Soma dormea anesteziată.

— Taman destule pentru un pat moale, căluțule, zise Jenny. vom dormi cu toții bine, după ziua asta grea.

Atunci văzu acel mic fâlfâit. Una dintre crengi avea o pană prinsă între frunze și, da, pana avea culoarea neagră a tăciunelui, albastrul întunecat al nopții, fumuriul nordului. Jenny oftă, căci calitatea ei de cetățean nu era atât de nepătată ca a lui Soma, iar polițiștii o tulburaseră. Dar își deschise capul, privind țintă la pană.

Un telefon săltă dintr-un tulipier, ceva mai jos pe drumul către Nashville. Cârâi în zboru-i scurt și ateriza, greoi, lipsit de grație, în fața lui Jenny. Își întoarse ochii de mărgea către ea:

— Sună, zise telefonul.

— Alo, spuse Jenny.

Operatoarea lui Jenny avea exact vocea lui Jenny, alt lucru care o tulbura în taină. Operatorii altor oameni avea glasurile unor staruri de televiziune, ale unor Legislatori celebri sau personaje vesele de desene animate, dar Jenny făcea parte din acea minoritate de persoane ai căror Operatori și Profesori aveau mereu vocea lor. Jenny își

aminti un slogan din Campanie: „Vocea mea e vocea ta”.

— Patrula de Autostradă din Tennessee a cules deja una, Vindecătoare Jenny.

Glasul din telefon se îngrașă în jurul ei și începu să i se prelingă prin urechi, ca un sirop rece.

— Dar vrem o mostră și din aceasta. Ține bine pana, Jenny, și deschide-ți capul puțin mai tare.

Acum, iată secretul penelor. A celei pe care Jenny a dat-o poliției și a penelor pe care una dintre lunetele de reper o capturase deja. Secretul acelor pene și al penelor înșirate ca niște fanioane de-a lungul cărărilor ce coborau dinspre Zidul împrejmuitor, și chiar al penelor de Bufniță care forțaseră intrarea prin acea barieră, lăsând lumea exterioară să pătrundă înăuntru. Toate erau îmbibate de intrigă. Fiecare dintre ele fusese înmuiată în *matematică* potentă, aplicația autonomă pusă la punct de Bufnițele Ierbii Albastre.

Penele erau capcane. Erau momeli și false atacuri. Nu marcau drumul urmat de Kentuckieni.

Matematica rămase tăcută și nemișcată, plutind prin capul lui Jenny, prin neînsemnatele mijloace de apărare ale telefonului și prin mai considerabilele, dar, totuși, evitabilele, cercuri de sârmă ghimpată din jurul Operatoarei.

Matematica scotocea după un Detectiv sau chiar un Legislator, deși era puțin probabil să găsească vreunul care să nu ragă într-o haită de confrați.

Se ținea departe de Comodorii din Marele Strat de Sare din jurul Parthenonului. Era perfidă. Avea țeluri limitate, dar realizabile. Marca drumul pe care nu mergeau.

Ciorile îl puneau pe Soma să care lucruri.

— Ești mai puternic decât crezi, îi spuse unul dintre ei și îl împovăra cu un butoi cu doage de stejar alb, în care se bleotocărea un lichid. Soma observă că multe dintre ciori duceau asemenea butoaie, în timp ce altele cărau saci de pânză, umezi, plini de noroi, pătați de resturi vegetale și mirosind a mâncare pentru săraci.

Japheth Sapp ducea doar o bucată de hârtie. O consultă când se strânse laolaltă cu Bufnița și băiatul cu ochi albaștri, ghemuiți în albia unui râu secat, la câțiva metri de locul unde ceilalți membri ai cetei își scoteau lucrurile.

Soma nu avea habar unde se aflau în acest moment, deși își dădea seama vag că urmaseră un arc mai sus de suburbiile nordice, iar conversațiile indicau că se îndreptau acum spre capitală, oricât de improbabil ar fi sunat. Își simțea și acum capul amorțit și moale pe dinăuntru, o stare nu tocmai neplăcută, dar care nu servea simțului său de orientare și așa

slăbit.

Totuși, își dădu seama ce oră era când lumina verde împestrița valea în care se odihneau se transformă în roz. Așa, cu mintea încețoșată, recunoscu fenomenul și zâmbi.

Norii scoaseră un sunet ascuțit, apoi, dintr-odată, în jurul lui totul se precipită. Pentru prima oară în ziua aceea, reacția Ciorilor la ceea ce percepeau a fi o criză nu se soldă cu vârârea lui Soma undeva sau îndesarea lui sub ceva. Așa că fu liber să cânte imnul, în timp ce Ciorile se agitau înnebunite.

În clipa în care sunetul de clopot căzu din cer, Japheth își azvârli masca la pământ, privi aspru către un bărbat sprinten, cu capul roșu și răcni:

— Pe unde umblă responsabilul cu timpul? Trebuia să ne reamintești!

Dar bărbatul nu avu timp să răspundă, căci, asemeni tuturor celorlalți, scotocea prin sac, înfășurându-și un set sofisticat de apărătoare crenelate pentru urechi în jurul capului.

Muzica porni și Soma începu:

Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee...

Era deosebit de ciudat că niciunul dintre Kentuckieni nu i se alătură și că niciunul dintre ei nu se mișca în cercurile pe care, în mod normal, un grup de dimensiunea aceasta le-ar forma în timpul intonării imnului.

Totuși, ar fi fost și mai ciudat dacă ar fi făcut-o.

Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee…

În mijlocul unui hățiș de sălcii de pe malul celălalt al pârâului secat se afla un desiș de flori-trompete, astfel că alămurile sunau mai puternic decât era obișnuit Soma. Poate că erau mai departe de oraș decât credea. Pasionații diferitelor genuri muzicale aveau tendința de a găsi asemenea locuri și de a le frecventa în timpul imnului.

Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee…

Soma dansa vesel, târșâindu-și picioarele într-o mișcare de unul singur, cu un ochi la ratonul gras care își legăna capul în ritmul muzicii, în timp ce rostogolea pietre în albia râului, când văzu cum Cioara tânără, care voise să vadă ursul, începu să bată ritmul, ridicând și coborând o cizmă cu gheare. Bufnița fu prima dintre străini care observă cizma ce bătea tactul.

Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seara refacem Tennessee…

Soma nu simțea adevărata legătură cu colectivitatea pe care imnul i-o oferea zi de zi, nu simțea că-i sporește încrederea și vigoarea, dar punea asta pe seama substanțelor pe care i le dăduseră Kentuckienii. Se întrebă dacă

foloseau aceleași droguri pentru Cioara ce cădea acum, cu un spasm ușor, sub povara Bufniței, care o doborâse la pământ. Ceilalți țintuiră brațele și picioarele Ciorii dansatoare, iar Japheth scoase la iveală un ac și injecta biata creatură cu o seringă enormă, plină cu o substanță maronie, lăptoasă, care avea consistența mierii; Soma își aminti că știa numele Ciorii dansatoare. Japheth Sapp îi spusese băiatului Lowell.

Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee...

Lumina rozalie păli, ratonul se îndreptă, cu mersu-i legănat, către pădure, florile-trompetă amuțiră, iar Soma termină executarea unei piruete.

Bărbatul cu capul roșu stătea în fața lui Japheth, cu un aer chinuit, bântuit. Continua să se uite într-o parte, către locul unde Bufnița stătea peste Cioara care dansase.

— Japheth, am pierdut șirul, atâta tot, spuse el. E atât de greu aici să ții evidența întâmplărilor.

Chipul lui Japheth trecu într-o clipă de la mânie lai dezamăgire și apoi la ceva ce semăna a iertare.

— Așa este. E greu să ții șirul. Toată lumea o mai dă în bară uneori. Și cred că i-am administrat stabilizatoarele la timp.

Pe urmă, Bufnița spuse:

— Partea a doua acum, Japheth. Trebuie să așteptăm a doua tură de reziduuri ca să prindem gândacul nostru de colectare.

Japheth se strâmbă, dar clătină aprobator din cap.

— Oricum, nu putem pleca, nu înainte de a ști ce se va întâmpla cu Lowell, zise el, aruncând o privire către băiatul inconștient. Duceți whisky-ul și mâncarea înapoi în ascunzătoare. Montați rețeaua. Rămânem aici peste noapte.

Japheth se apropie cu pas apăsat de Soma, cu pumnii strânși, albi.

— Lucrurile sunt tot mai limpezi pentru tine, Pictor Soma, chiar dacă ți se pare că sunt din ce în ce mai greu de înțeles. Motivațiile noastre vor deschide în tine noi perspective.

Luă bărbia lui Soma în mâna stângă și îi ridică fața. Își flutură mâna, arătând către Lowell.

— Iată unul dintre motivele mele pentru toate acestea. Încet, dar cu pocnituri serioase, Japheth își desfăcu degetele.

— Lupt împotriva ei, Soma, în speranța că nu va mai fereca o minte. Lupt împotriva ei, ca mințile deja legate sa poată fi eliberate.

Dimineața, băiatul care dansase era mort.

Jenny se trezi în semi-întunericul umed și rece, ghemuită pe pietrișul parcării. Calul său necheza încet. Își dădea seama vag că, de o bună bucată de vreme, calul necheza și dădea semne de neliniște, iar asta o readuse la

starea de conștientă.

Se rostogoli pe o parte și se ridică în picioare, scuipând pentru a scăpa de gustul de metal al Operatoarei, care îi stăruia în gură. O peliculă uscată de sânge îi acoperea nările și buza superioară, simțea substanța solzoasă până și în urechi. Privi către garaj și văzu că nu era singura care se deșteptase.

Acum culcă-te înapoi, *îi spuse mașinii.*

Mașina lui Soma se ridicase pe roțile din spate și privea afară prin fereastra deschisă, lăsându-și greutatea pe zidul înălțat prin creștere accelerată, împingându-l în afară.

Jenny scoase un sunet plescăit, sperând că-și va liniști calul și se îndreptă către mașină. Era afectată de starea de confuzie și îngrijorare a acesteia.

Atinse antena cu mâna.

— Ar trebui să mai dormi. Nu-ți faci griji pentru mine. Operatorii își dau seama când nu ești cooperant, atâta tot, chiar când *tu* nu știi că ești necooperant. Pe urmă trebuie să scotocească iar, puțin mai mult decât e confortabil, ca să găsească răspunsurile pe care le vor.

Jenny reuși să convingă mașina să coboare de la fereastră, crispându-se puțin la ecoul durerilor ascuțite care îi străfulgerau prin cap și prin urechi.

— Să nu-i spui proprietarului tău, dar asta nu

e prima dată când am fost pusă sub semnul îndoielii. Acum, la culcare.

Mașina avea un aer șovăitor, dar rulă supusă înapoi spre patul de reparații crescut din podeaua garajului. Se așeză, mormăi puțin, pe urmă își stinse farurile.

Jenny o ocoli, se duse la ușă și intră. Găsi capsulele de apă pline și reci și bău cu nesaț. Apa avea un ușor gust de sare. Mai luă o înghițitură, apoi umezi o cârpă cu o parte din lichidul astringent, ca să șteargă sângele uscat. Pe urmă se puse pe treabă.

Gândacii de colectare ieșiră mișunând din oraș, traversară Podul Eminentei Opoziții, sub ochii vigilenți ai urșilor care pluteau deasupra, trasând un unghi drept de-a lungul digului, către terenurile de debarasare. Soma și Kentuckienii stăteau ascunși în pustietatea acoperită de tufișuri de la marginea terenurilor, așteptând.

Bufnița așeză o mână pe umărul lui Japheth, arătând către un gândac de colectare care tocmai intra pe terenuri. Apoi Bufnița se ridică în genunchi și începu să se târască printre tufe și aparate moarte.

— Pictor Soma, șopti Japheth, va trebui să-ți rup maxilarul în câteva minute ca să scoatem cât mai multe dintre tentaculele ei, dar ți-l vom suda la loc de îndată ce trecem râul.

Soma era prea cuprins de efectul pastei ca să

poată păstra în minte ambele amenințări în același timp. Un maxilar rupt. Ciori în capitală. Se concentra asupra celei de-a doua.

— Urșii vă vor ridica și vă vor arunca în Stratul de Sare, zise. Copiii se vor cățăra pe voi în timpul Campaniei și Legislatorii vor sta pe umerii voștri pentru ași ține discursurile electorale.

— Urșii nu ne vor vedea.

— Urșii veghează râul și podurile și…

— … și ochii lor nu se închid niciodată, îl completă Japheth.

— Da, am văzut reclamele.

Un gândac de colectare, unul mare, lung de patruzeci de metri, se înălță deasupra lor, așezat, într-un echilibru precar, pe șirul de picioare din spate. Soma spuse:

— Sunt reclame foarte bune.

Iar gândacul goli mizeriile peste ei.

Regatul de date al Atenei oglindea regatul ei fizic. Construcții unu-la-unu copiau clădirile și populația, arătând cine domina și cine era dominat.

În acel spațiu numeric, matematica Kentuckienilor găsi podul. Lumina crudă a urșilor plutea deasupra. Fiecare urs reprezenta o fracțiune, statistic semnificativă, a Guvernatoarei înseși. Din punctul de vedere al matematicii, cei doi care formau perechea de deasupra Podului Eminentei Opoziții arătau ca

niște sori în miniatura, aruncând raze scrutătoare asupra gândacilor de colectare care mărșăluiau, asupra șalupelor care pluteau de-a lungul Cumberlandului și chiar asupra apelor râului, luminând analogiile numerice ale lucrurilor periculoase care sălășluiau pe fundul mocirlos al acestuia.

Gândacii de colectare ieșiră din oraș, cu abdomenele voluminoase umflate de reziduurile inserate pe traseele lor. Matematica vedea că gândacul care tocmai trecea printre razele de examinare ale urșilor avea o mulțime de restaurante pe itinerariul său. Razele străpungeau carapacea cenușie, dezvăluind o abundență de substanțe gelatinoase nedigerate, căni sfărâmate, șervețele soioase.

Gândacii care se îndreptau în direcția opusa, goliți și gata de reîncărcare, erau cercetați cu și mai multă atenție decât tovarășii lor care se îndrepta către exterior. Razele de examinare erau nimicitoare, totale și extrem de precise.

Matematica știa ca precizia și acuratețea nu sunt același lucru.

— Moartea lui Lowell ne-a întârziat mai mult decât credeam, zise Japheth, adresându-se celor patru Ciori, Bufniței și, bănuia Soma, gândacului în interiorul căruia se aflau. Japheth îi însărcinase pe ceilalți din grupul de atac să-l ducă pe băiatul mort înapoi către

nord, și astfel, acolo unde stăteau ghemuiți, era loc berechet.

Interiorul abdomenului gândacului era mai mare decât apartamentul lui Soma cu un coeficient de doi și mirosea a flori, în loc de diluant pentru vopsele. Însă apartamentul lui Soma nu era alcoolic.

— Asta e bine, totuși, bine, bine. Glasul gândacului răsună din toate direcțiile deodată. Sunt programat pentru o tură de odihnă. Mătăluțele voastre ați întârziat și ați pierdut ultima mea tură, iar acum putem să ne odihnim cu toții și să bem un whisky bun. Bun bun!

Dar niciunul dintre Kentuckieni nu bău niciun strop de whisky din butoaiele pe care le-au deschis de cum au alunecat pe gâtul gândacului. În schimb, cam la fiecare jumătate de oră, turnau încă un galon într-una dintre fisurile umede care străbătea tot interiorul gândacului. Abdomenul gândacilor de colectare nu era proiectat pentru digestie, doar pentru evacuare, și sistemul circulator era cel care făcea toată munca de transportare a burbonului la creierul gândacului.

Soma înmuie un deget într-un butoi deschis și îl duse la limbă.

— Burbonul arde! zise el, scoțându-și degetul din gură.

— Arde bine! spuse gândacul. Bine bine!

— Știam că nu toți vom putea realmente să intrăm în oraș – nu avem destule echipamente, în primul rând – dar șase este numărul minim. Și, de vreme ce suntem în întârziere, va trebui să așteptăm imnul de diseară în apartamentul gazdei noastre.

— Aleea Tipografului e la trei kilometri de Parthenon, zise Bufnița, făcând semn cu capul către Soma.

Japheth încuviință.

— Știu. Și știu că pot fi cei mai lungi trei kilometri din lume. Dar am fost conștienți că ne așteaptă un drum greu.

Bătu în peretele gri, curbat, de care se sprijinea cu cotul.

— Hei! Gândacule! Cât mai durează până ce îți începi tura? Un lung și dezamăgit suspin scutură abdomenul.

— Încă două ore, omule burbon, răspunse gândacul.

— Scoate-ți echipamentul, vere, îi spuse Japheth Bufniței. Se ridică în picioare și se întinse, făcând semn celorlalte Ciori să facă la fel. Se întoarse către Soma: Noi, ceilalți, îl vom ține.

Jenny ieșise afară spre sfârșitul dimineții, când ultimii aburi ardeau încă dinspre faleză, căutând materiale organice cu umiditate scăzută ca să hrănească garajul. Își

consumase o mare parte dintre rezerve muncind la un lucru sau altul, până târziu în noapte.

Așa cum bănuise, după gustul sărat al apei, filtrele din locașurile dintre rădăcinile principale și sistemul de instalații al garajului erau colmatate cu nămol. Le suflase cu aer comprimat – nu era nevoie să înlocuiești ceea ce puteai repara – și le reinstalase, unul, două, trei. Dar în timp ce sufla în filtre, auzise în compresorul de aer un șuierat care nu îi plăcea și, când s-a dus să-l verifice, l-a găsit gâfâind din cauza efortului, cu limba atârnându-i pe bancul de lucru unde era așezat.

Apoi lucrurile au decurs așa cum decurg lucrurile, și ea a trecut cu entuziasm de la o problemă minoră de întreținere la alta – ștergând lacrimile de crocodil ale compresorului, în timp ce curăța periile din motorul AC al acestuia, pe urmă înlocuind siguranța garajului.

— Rezistoarele sunt atât de ușor fuzibile, glumise, adresându-se calului său, în timp ce îl ștergea cu crengile de ferigi dulce-mirositoare pe care le adusese pentru patul ei.

Desigur, în tot acest timp, a urmărit mașinuța, monitorizând temperatura în punctele principale și făcând tot ce i-a stat în putință să convingă fereastra spartă să se sudeze la loc,

neted și ferm. La un moment dat, când mașina s-a trezit în toiul nopții, gemând din pricina colicilor, Jenny a fost nevoită să ridice capota, descoperind că bujiile trebuiau scoase și curățate. Erau mânjite cu reziduurile vâscoase ale gazului analgezic pe care proprietarul mașinii îl împrăștiase atât de abundent.

Țâțâi. Indicațiile de pe etichete arătau clar că duza trebuia orientată departe de blocul motor. Totuși, Pictorul Soma nu era de învinuit, căci eforturile sale fuseseră bine intenționate. Era o reparație ușoară și oricum Jenny ar fi scos bujiile în timpul reglajului pe care îl planificase pentru dimineață.

Așadar, reparații și vindecări, lumini aprinse și scule în funcțiune, iar când s-a trezit în sunetele schimbului de dimineață, garajul a început imediat s-o avertizeze, îndreptând către ea lumini de chihlimbar, oriunde se întorcea. Sunetele mârâite pe care garajul le revărsa dinspre amplificatoare au agitat calul, astfel că Jenny a pornit să caute ceva de pus în rezervorul garajului înfometat.

Când se întoarse, aducând o legătură de lemne uscate și o jumătate de găleată de nuci vechi, pe care vreun culegător le înghesuise sub o ieșitură și le uitase acolo, cu cel puțin două toamne în urmă, mașina dispăruse.

Jenny alergă la marginea parcării și privi în josul drumului, deși nu putea vedea prea

multe. În această perioadă a anului, ceața dimineții trecea direct în negura amiezii. Vedea orașul și porțiuni de drum între copaci și linia falezei, dar nici urmă de mașină.

Garajul bâzâi și Jenny îi vârî micul dejun în dispozitivul de captare. Nu-și deschise capul să sune la poliție, nu-și revenise încă pe deplin de pe urma întrevederii din ziua precedentă. Șovăia chiar să-și deschidă capul măcar atât cât avea nevoie ca să acceseze înregistrările de securitate pentru propriul garaj. Dar ea făcuse garajul și construise și reconstruise tot ce se afla în el, așa că își asumă riscul.

Stătea lângă bancul de lucru, frecându-și tâmplele, când o Jenny translucidă și o mașină translucidă se întrupară din lumina deformată. Jenny-lumină își puse un rucsac-lumină, scarpină absentă mașina-lumină pe capotă când trecu pe lângă ea și se îndreptă către ușă. Jenny-lumină nu priponi mașina. Jenny-lumină nu încuie ușa.

— Prostuța Jenny-lumină, zise Jenny.

De îndată ce Jenny-lumină dispăru, mașinuța-lumină se apropie de ferestrele mari, deschise. Ridică o rotiță drăgălașă și se agăță de tocul ferestrei, așa cum făcuse cu o zi înainte, când o privise pe Jenny cea reală ieșind înot din visul cu oficialii statului.

Mașina-lumină ținu un far chiar deasupra tocului ferestrei, preț de câteva minute, pe

urmă se lăsă înapoi pe podea, cu un salt (Jenny cea reală umflase cauciucurile din primul moment, chiar înainte de a face garajul să crească).

Mașina-lumină își tură motorul emoționată. Apoi, doar o lovitură ușoară în ușă și era afară, în parcare. Se îndreptă către treptele ce duceau jos, spre plajă, bombându-și grilajul până la pământ. Înconjură puțin parcarea, adulmecând ici și colo, până ce găsi ceea ce căuta. Înainte de a porni în goană pe drumul către Nashville, făcu cale întoarsă și se opri în fața boxei Galului. Mașina-lumină își deschise portiera și o legănă înainte și înapoi de vreo două ori. Calul real nechează și își scutură capul către mașina-lumină, prietenește.

Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii își cercetă calul cu cea mai aspră privire pe care un mecanic putea să i-o arunce unui cal. Calul nechează.

— Râzi, calule, zise ea, dezlegându-l, dar tot trebuie să mergem după ea.

În interiorul gândacului de colectare era o situație oarecum neplăcută, legată de o imensă instalație de sticlă și cositor a Bufniței. Frații Ciori încercau pe cât puteau să-l țină nemișcat pe Soma, iar Japheth părea să regrete sincer când îi deschise pictorului gura mult mai mult decât își imaginase până atunci Soma că este posibil.

— Ar fi trebuit să bei mai mult whisky, zise

Japheth.

Se auzi un pocnet puternic, ud, iar Soma se scutură, înțepeni și leșină.

— Ei, asta-i bine pentru toți.

Își ridică privirea către Bufniță, care examina printr-o lupă șlefuită dintr-o piatră semiprețioasă gâtlejul pictorului.

— Ai reușit să pătrunzi? Bufnița clătină din cap.

— Vorbește cu matematica ta, zise Cioara.

Matematica se rotea în cercuri pe sub pod, trăgând uneori prin apă un șir de numere generat de curiozitate. Întotdeauna numere volatile, căci, invariabil, orice ar fi fost ceea ce viețuia sub apă se năpustea asupra rândurilor și le trăgea dedesubt.

Stimulul pe care îl aștepta matematica sosi în sfârșit sub forma unui vuiet surd, ridicându-se din pământul jilav. Era important ca matematica să nu știe de la care gândac de colectare a emanat sunetul. Existau anumite tehnici dezvoltate de urși pentru a scoate informația de la matematica îndărătnică.

Nu avea importanță. Matematica știa procedeele. Avea stimulul. Se împrăștia peste lunga linie de reprezentări pe care gândacii o ofereau urșilor, afectându-i transformările și claritatea.

Deasupra, urșii își făceau treaba cu mare precizie.

Dedesubt, Kentuckienii pătrunseră în Nashville neobservați.
Soma se trezi și îi văzu pe Kentuckieni făcând ceva îngrozitor. Când încercă să vorbească, observă că fața îi era imobilizată de o mască făcută din ceva ce mirosea a docuri, dar era moale și subțire. Cele patru Ciori mai tinere erau îmbrăcate în tricouri și pantaloni scurți, colorate în nuanțele cele mai aprinse ale spectrului. Japheth se chinuia într-o haină lungă, zornăitoare, pe care erau agățate scoici și condensatoare vechi. Dar Bufnița îl înspăimânta pe Soma cel mai tare. Bărbatul cu pieptul larg era acoperit cu pietre de opal de la gât până la glezne și nu era îmbrăcat cu nimic în afară de o pereche de pantaloni croiți dintr-un ziar vechi. Soma gemu, încercănd să le atragă din nou atenția.
Băiatul cu ochi albaștri spuse:
— Pictorul tău se trezește, Japheth.
Dar deasupra lui Soma se aplecă Bufnița, punând o mână sub bărbia pictorului și mișcându-i capul înainte și înapoi cu surprinzătoare blândețe. Bufnița clătină din cap, pentru sine, bănuia Soma, căci niciuna dintre Ciori nu reacționa, pe urmă scoase bandajele de pe fața pictorului.
Soma trase adânc aer în piept și spuse:
— Nimeni n-a mai purtat opale de luni de zile! Și pantalonii ăia scurți! Făcu semn către

ceilalți. Prea mult portocaliu! Prea mult portocaliu!

Japheth râse.

— Ei, bine, atunci vom fi turiști veniți din provincie, nu prinți de pe Aleea Tipografului. Deranjează pe cineva?

Se răsuci, făcând scoicile și circuitele să zornăie. Soma își încreți buzele, clătină din cap.

— Scoicile și condensatoarele sunt depășite, spuse. Japheth încuviință.

— Așa scrie pe cutie, continuând. Hei! Gândacule! Am ajuns deja la piață?

— Greu de spus, omule-whisky, veni răspunsul. Ochii îmi joacă feste.

— Destul de aproape. Deschide. Partea din spate a abdomenului animalului pârâi și se căscă larg.

Japheth se întoarse către ceată.

— Băieți, sunteți gata să jucați rolul volilor?

Ciorile mai tinere începură să adune pânza de sac. Bufnița săltă un rucsac greu, își aranja florile de la pălărie și spuse:

— Hei-rup!

Într-o vale, cu orizontul mărginit de copaci în toate direcțiile, Jenny și calul ei dădură peste mașina care suspina. Se împotmolise în noroi. Jenny bănuia că se afla acolo de ceva vreme, dând înainte și înapoi de-a lungul lizierei nordice.

— Vezi ce-ai pățit? întrebă Jenny, descălecând.
Mașina se întoarse către ea și se scutură. Aripa laterală din față era boțită rău, iar capota și parbrizul erau pline de frunze și crenguțe.
— Doreai să ajungi în pădure? Mașinile sunt pentru drumuri. Șterse niște noroi de pe aripa avariată.
— Nu-i chiar așa de rău. E doar o treabă de cosmetică. De ce-ar încerca o mașină să meargă acolo unde sunt copaci? Vezi ce se întâmplă?
Calul strigă. Se îndepărtase puțin în pădure și stătea la rădăcina unui plop uriaș. Jenny vârî mâna prin geamul pasagerului, evitând cuvertura împletită din fibre de sticlă din cealaltă parte și trase frâna de mână.
— Așteaptă aici.
Alergă să ajungă din urmă calul. Lovea cu copita un mic petic de pământ. Jenny era mecanic și nu avea simț de orientare în pădure, dar putu observa conturul unei sandale cu vârful despicat. Cine ar putea să umble prin pădure cu asemenea încălțăminte nepotrivită?
— E vorba de un artist. Un artist care caută o scurtătură către Alee, mă gândesc, zise Jenny. Care poartă încălțări ciudate de artist.
Se întoarse, dusă pe gânduri. Mașina se

prăpădea de dor. Nu era ceva nemaiauzit, dar nici obișnuit. Faptul că mașina îi ducea dorul într-atât o făcu să aibă o părere mai bună despre Pictorul Soma.

— Spune și tu, calule. Melancolia încetinește repararea unei mașini. Cred că mașina asta s-ar reface mai bine în propriul ei spațiu de parcare.

Mașina se tură.

— Dar mai e și garajul, care e lângă plajă, adăugă Jenny. Întoarse lucrurile pe toate părțile.

— Calule, zise ea, ți se mai cuvin încă trei zile de concediu luna asta. Dacă te las liber acum în contul lor, vrei să împachetezi garajul și să mi-l aduci în oraș?

Calul își scutură capul cu entuziasm.

— Bun. Atunci eu voi merge cu mașina înapoi la Alee… Dar calul își freca deja coastele de ea.

— Bine, bine.

Scoase o cutie cu alifie din centura de scule, își înmuie degetele în ea, pe urmă își trecu mâinile peste spatele calului. Crucile roșii i se lipiră de mâini, răsucindu-se. Cutiile pentru astea sunt în dulapul meu, spuse ea, apoi îi veni inspirația:

— Uite aici, mașina, zise și așeza crucile pe capota.

Se răsuciră până ce ajunseră în locurile

regulamentare de pe uși și de pe capotă.

— Acum ești o ambulanță. Nu e sută la sută legal, poate, dar astfel poți conduce repede și poți să fluieri ca o sirenă.

Mașina își învârti roțile din spate, dar nu putu să învingă frâna de mână. Jenny râse:

— Încă un minut. Am nevoie de tine ca să mă duci în oraș. Se întoarse să-i spună ceva calului, dar el galopa deja de-a lungul drumului de coastă.

— Nu uita să golești rezervoarele de apă înainte să-l împachetezi! strigă ea.

*

Soma descoperi că gândacii de colectare pătați cu resturi vegetale erau umpluți cu rădăcini. Morcovi și napi, o jumătate de duzină de varietăți de cartofi, sfeclă. Kentuckienii se împrăștiară prin Piața Fermierului, dându-le la schimb cu toptanul pentru sucurile și gelurile pe care maimuțele de piatră le aduseseră din grădinile lor.

— Acesta este obiectivul nostru secundar, zise Japheth. Facem asta tot timpul, dăm la schimb cartofi dopați pentru gunoiul ăla pe care voi îl mâncați.

— Ne otrăviți?

Soma ieșea puțin de sub efectul drogului sau ceva de genul acesta. Gândurile i se transformau oarecum.

— Dopați cu nutrienți, amice. Patruzeci de ani

nu e o vârstă înaintată afară din Tennessee. Se pare că Atena nu se pricepe mai mult la nutriția umană decât la psihologia umană. Hei, încercăm să vă ajutăm.

Pe urmă ajunseră chiar în centrul pieței și vuietul mulțimii înghiți replica lui Soma, oricare arii fost aceasta.

Japheth îl ținea strâns de braț în timp ce vorbea cu o maimuță bătrână și căruntă.

— Patru kile, așa-i?

Maimuța cântărea o legătură de morcovi.

— În regulă, mormăi maimuța. În regulă, omule. Pentru patru kile îți dau… patru jeleuri albastre.

Lui Soma nu-i venea să creadă. Nu îi plăcuseră morcovii niciodată, dar știa că sunt foarte căutați. Patru jeleuri albastre era un preț jignitor. Dar Japheth spuse:

— S-a făcut, și vârî în buzunar tuburile de plastic pe care maimuța i le întinsese.

— Nu ești niciun fel de negustor, spuse Soma, sau dădu să spună, dar își auzi propriile cuvinte bolborosite într-un amestec neinteligibil de vocale. Într-un semestru de primăvară, pe când era deja asistent universitar de un an de zile, fusese solicitat de urgență să muncească la interfață. Gata cu bursele.

— Pictorule, strigă Japheth.

Soma ridică ochii. În fața lui stătea o Cioară

îmbrăcată în hainele luxoase ale Aleii. Încercă să-și deschidă capul, să sune Patrula de Autostradă din Tennessee. Nu-și putu găsi capul.

— Dă-i una dintre astea galbene, zise o maimuță. Sunt bune pentru amețeli.

— Pictorule, strigă Japheth din nou.

Îi strângea umărul ca într-o menghină.

Soma se strădui să stea în picioare cu propriile puteri.

— Uit ceva.

— Aș! zise Japheth. Îți amintești. Deși prea repede pentru nevoile mele. Ascultă-mă. Maimuțele de piatră sunt cetățeni voluntari cu drepturi depline ai statului Tennessee.

Bizareria afirmației îl trezi pe Soma din reverie și îl întrerupse brusc pe vânzător:

— Lua-te-ar naiba, omule, spuse maimuța.

— Nu, nu, spuse Soma, pe urmă recită mecanic: Tennessee este un stat postcolonial desăvârșit Regatul maimuțelor de piatră este un principat-partener în interiorul granițelor noastre și, cu toate că maimuțele sunt aliații noștri de nădejde, ele nu se supun Guvernatorului nostru, ci regelui lor.

— Mda, zise maimuța. Atâta vreme cât ne luăm autorizațiile și plătim mașinile de taxare. În plus, de cine să asculte cuburile de jeleu în afară de regele-maimuță, ei?

Soma îl conduse pe Japheth la următoarea

tarabă.

— Au mai rămas multe de spălat acolo, zise Japheth.

— Eu mă spăl în fiecare zi, răspunse Soma, pe urmă se prăbuși peste o tavă cu recipiente de suc. *Primele rezultate erau remarcabile.*

Un bărbat îndesat, acoperit cu nestemate negre se apropie de ei. Bărbatul care insultase maimuța spuse:

— S-ar putea să fi distrus prea mult, devine cam șubred. Bărbatul îndesat se uită în ochii lui Soma.

— Putem să-l stabilizăm destul de ușor. În autoservire sunt televizoare.

Apoi Soma și Japheth beau punci fierbinte și urmăreau buletinul de știri.

Undeva, în Golf, era un război. Comodorii călare pe urși se avântau prin nori, săgetând zepelinele cubaneze.

— Cubanezii nu vor avea niciodată superioritate în aer, spuse Soma, și se simți îndreptățit să afirme asta.

Japheth îl privi obosit.

— Vreau ca deocamdată să gândești așa, Pictor Soma, spuse el cu glas scăzut. Dar sper că nu peste multă vreme vei ști că nu trăiește niciun cubanez în locul numit Arhipelagul Appalachian și că promontoriul acela sărat de acolo nu se numește Golful Mexicului.

Urmară rezultatele cursei de biciclete și Soma

aruncă o privire asupra listelor, sperând să vadă numele sale favorite în fruntea clasamentului general.

— Acela e Râul Tennessee, stăvilit de orgoliul Guvernatoarei voastre.

Soma văzu că avea paharul aproape gol și îl auzea pe prietenul său Japheth continuând să vorbească.

— Ce? întrebă el zâmbind.

— Te-am întrebat dacă ești gata să te duci la Alee, răspunse Japheth.

— Bine, bine, zise Soma.

Matematica înainta de-a lungul unor alei neînsemnate, evacuând datele din refugiile secundare și terțiare, când o simți conturându-se la orizont. Căută zece mii de căi de evadare, dar le respinse pe toate când observă că fusese subminată, că se afla acum în interiorul ei, devenind parte a ei, că *este rudimentară din punctul de vedere al materialelor dar inteligentă inteligentă ca arhitectură și existaseră perioade oarbe locuri nevăzute de stârpit de stârpit de verificat din nou de verificat încă de o mie de ori cu totul cu totul de distrus tot toată mica matematică iarba albastră este absorbită.*

— Aleea noaptea! strigă Soma. Nu-i ca-n locurile de unde veniți voi, băieți, așa-i?

Picioroangele unui lampagiu își făcură loc prin micul grup. Soma observă că prietenii lui se

holbau cu gura căscată la capul cu masca de sudură a slujbașului, când acesta răsuci un ventil din vârful unui copac și aprinse gazul cu o atingere ușoară a limbii.

— Hai să mergem la mine, zise Soma. Când e vremea imnului, putem să privim parada din balconul meu. Locuiesc într-una dintre mansardele de deasupra Tiraniei Anecdotei.

— Deasupra cui? întrebă Japheth.

— E o tavernă. Sunt proprietarii mei, răspunse Soma. Volii sunt atât de idioți.

Dar nu era adevărat.

Prietenul Bufniță al lui Japheth căzu în genunchi și vomită direct în stradă. Soma se holbă la sferele care se zgâlțâiau în șanț în timp ce omul bolborosi câteva vorbe înecate.

— A luat penele. Acum ne caută.

Prea mult punci, își zise Soma, gândindu-se la Bufniță, la el însuși și la toți prietenii nebuni ai lui Japheth.

— Soma, cât mai avem? întrebă Japheth. Soma își aminti deprinderile.

— Nu mai e mult.

Și nu era, doar câțiva metri chinuiți, cu Soma în frunte și cu prietenii lui Japheth, ba ducându-l pe sus pe amicul lor beat, ba târându-l după ei, în josul Aleii. Nimic neobișnuit. În fiecare seară era Carnaval pe Alee.

Pe urmă un semn cu mâna către paznicul din

fața Anecdotei, apoi pe scări în sus, pe urmă, la ușă, cântecul „Deschide, deschide!” și, în sfârșit, toți îngrămădiți în spațiul strâmt.

— Uite acolo, zise cel căruia îi era rău, arătând spre chiuveta industrială pe care Soma o instalase pentru a-și ușura munca de spălare a pensulelor. *Pensulele... unde erau pensulele sale, creioanele, notițele pentru seminarul complexității?*

— Prosoape, Soma?

— Ce? A, da, le aduc imediat.

Soma se agită de colo-colo, căutând prosoape, scoțând taburеți pentru oamenii, acum tăcuți, care îi umpleau camera. Îi dădu lui Japheth prosoapele.

— E de la mâncare? întrebă Soma. Japheth ridică din umeri.

— A mâncat demult, s-ar putea spune. Bubițele sunt numere în aceeași măsură în care sunt carne. Se despoaie. Acelea care curg în canalul tău de scurgere sunt cifre de unu și zero.

Bărbatul voinic – parcă așa fusese, voinic – bărbatul sfrijit, cu opale ce se desprindeau de pe el, spuse.

— Avem la dispoziție doar câteva minute. În tot orașul mișună Detectivi pedeștri. Ce am lăsat în mine e prea profund pentru mințile lor înguste, dar întreaga zonă e în fierbere și situația va deveni din ce în ce mai încordată.

Lăsați-mă numai…

Se întoarse și vomită din nou în chiuvetă. Lăsați-mă câteva minute până la imn.

Japheth își schimbă poziția, împiedicându-l pe Soma să vadă Bufnița. Făcu semn cu capul către desenele de pe perete.

— Ale tale?

Băiatul cu ochi albaștri se apropie de chiuvetă. Ajută Bufnița să se lase pe jos. Soma se uită la tablouri.

— Da, majoritatea. Pe câteva le-am târguit.

Japheth studia cu atenție un desen în cărbune, un portret.

— Acesta ce reprezintă?

Desenul înfățișa un bărbat tânăr, subțire, îmbrăcat într-un costum de epocă, sprijinit de un fel de mașinărie, uitându-se țintă la privitor. Soma nu-și amintea anume cum l-a desenat, dar știa ce trebuia să fie.

— Este o caricatură. Le fac în timpul Campaniei, pentru provincialii care vin în oraș să voteze. Probabil cineva m-a rugat să-l desenez și pe urmă nu a revenit să-și ia tabloul.

— Își aminti cum încercase să-și amintească. Își aminti cum îi ceruse mâinii să-și amintească, atunci când capul nu a vrut.

— Sunt… ce-ai pus în mine? întrebă Soma. Obrajii îi erau umezi și spera că erau lacrimi.

Bufnița se chinuia să se ridice în picioare. Un

sunet de clopot răsună din cer și Bufnița spuse.

— Acum, Japheth. Nu mai e timp.

— Încă un minut, se răsti Cioara. Ce *am* pus în tine? Tu... Japheth scuipă. Când îți amintești, încearcă să îți amintești asta. Tu *ai ales* asta! Toți alegeți asta!

Bărbatul furios nu ar fi auzit niciun răspuns pe care Soma l-ar fi putut da, căci în clipa aceea toți kentuckienii își închiseră urechile cu manșoanele lor ciudate. Spre surprinderea lui, îi puseră și lui Soma o pereche, cu forța.

Când intrară în labirintul de străzi care duceau către Aleea Tipografului, Jenny reuși în sfârșit să convingă mașina să nu mai hohotească. Drumul înapoi fusese lung, mașina o apucase pe fiecare drum lăturalnic către nord, întorcându-se, ocolind, încercănd chiar să intre la un moment dat pe terenurile de debarasare, până să-i alunge gândacii de colectare, cu mârâieli amenințătoare. În timpul imnului, în vreme ce Jenny bătea darabana și se străduia să articuleze cuvintele, mașina își continuă căutarea, fără ca măcar să simuleze că dansează.

Așa că Jenny deveni din ce în ce mai fascinată de comportamentul mașinii. Mai cunoscuse mașini care erau atașate robește de proprietarii lor, cunoscuse mașini deștepte, unele aproape la fel de deștepte ca gândacii

de colectare, dar cele două trăsături nu păreau să meargă niciodată împreună.

— Mașinile sunt câini sau mașinile sunt pisici, îi spusese Profesorul ei, ca să explice fenomenul, încă una de pe lunga listă a afirmațiilor enigmatice care constituiau educația oficială în Statul Voluntar.

Dar iată un gândac de colectare care nu părea să se ridice la înălțimea renumelui acelor creaturi pentru abilitate. Mașina urmărea gândacul de câteva cvartale – Jenny își dădu seama de asta după ce mașina, pentru prima oară de când intraseră în incinta orașului, făcu o întoarcere îndepărtându-se de adresa pictată pe plăcuța de identificare.

Gândacul era considerabil și înainta ușor de-a lungul Străzii Comerțului, alunecând de pe o parte pe alta și, evident, ignorând semnele de circulație, care se îngrămădeau în jurul capului său, într-un nor agitat.

— Mașină, mai bine am ieși de pe strada asta. Gândacii vagabonzi sunt prea mult pentru PAT. Dacă nu-și revine, un Comodor va fi eliminat din Parthenon. Jenny avea uneori coșmaruri cu Comodor.

Mașina nu o ascultă, deși în mod obișnuit știa să asculte cu deosebită atenție, ci acceleră în direcția gândacului. Jenny vedea acum că gândacul se oprise în fața unui restaurant și își deschisese abdomenul. Din interstițiile dintre

torace și cap începură să se ivească tentacule de evacuare, când patronul restaurantului începu să-l atace, lovind tentaculele cu o mătură.

— Pleacă, strigă bărbatul, cu fața roșie, ca vesta și jambierele pe care le purta. Ți-am spus deja de două ori. Capeți tu ceva de aici la Paștele Cailor! Pleacă! Ți-am chemat deja supraveghetorul, gândacule!

Glasul gândacului răsună pe stradă.

— Nicio încărcătură? Bine, bine. Oftatul lui era pură satisfacție, dar Jenny nu avea timp să-l aprecieze. Mașina acceleră și Jenny își acoperi ochii, anticipând coliziunea. Dar mașina se opri pe nesimțite, la câțiva milimetri, se uită în cavitatea goală a pântecelui gândacului, pe urmă oftă, deloc mulțumită.

— Vino, mașină, o îndemnă Jenny. Trebuie să se fi întors deja. Hai să încercăm acasă, bine?

Mașina claxona și execută o întoarcere precisă din trei mișcări. Când cotiră pe Aleea Comerțului și urcară viaductul care se arcuia deasupra Pieței Fermierului, Jenny întrezări o mișcare pe cerul întunecat.

— Cu siguranță biciclete PAT, zise ea. Îl urmăresc pe amicul tău gândac.

În cel mai înalt punct al podului, Jenny se aplecă și privi în jos, la zarva controlată a pieței. Mai multe tarabe făceau afaceri bune și când Jenny văzu de ce, îi ceru mașinii să se

oprească, pe urmă scoase un fluierat.

— Hei, Maimuță! strigă ea. Aici, sus, niște sfeclă! Lui Jenny îi plăcea sfecla la nebunie.

— *Semnale de la subsidiarele din centrul orașului rapoarte în tranzit și recomandări creșterea procentelor dedicate observării și predicției expediere comodor în exterior autoritatea constructului biologic scăzută sub parametri.*

— Totuși, e ciudat că nu știu ce înseamnă, nu vi se pare, prieteni? spunea Soma probabil a cincea oară de la plecare. Strada *Bisericii. Biserica.* Ați mai auzit undeva cuvântul ăsta?

— Nu, zise băiatul cu ochi albaștri.

Kentuckienii erau din ce în ce mai puțin comunicativi, pe măsură ce micul grup înainta către vest, pe Strada Bisericii. Era un bulevard lung, larg, dar destinat exclusiv pietonilor și vehiculelor de urgență. Nu era chiar o stradă, mai degrabă un parc lung, căci nu se aflau magazine și apartamente pe niciuna dintre laturi, doar clădirile guvernamentale scunde, cenușii, de culoarea ardeziei în lumina apusului.

Apusul. De aceea bulevardul era aglomerat, ca în fiecare seară. Soarele se lăsa din ce în ce mai jos, până să dispară în spatele Parthenonului. Exact în clipa în care discul dispărea în spatele edificiului nisipiu, Marele Strat de Sare se autolumina și întinderile albe

ce înconjurau Parthenonul străluceau cu o lumină de gheață.

Stratul abunda în minerale care îi alimentau pe Legislatori și pe Urși, dar lumina albă pe care o emana era sterilă. Soma observă că fețele Ciorilor deveneau tot mai palide, pe măsură ce se apropiau de sursa acesteia. *Munca lui era fascinantă și devenea din ce în ce mai fascinantă pe măsură ce mai multe discipline începeau să găsească metode de a-și integra domeniile de studiu în meta-arhitectura științei. Catedra sa era în primul rând coautoarea unei lucrări alături de un expert în creșterea animalelor.*

Bufnița îi ținu capul lui Soma, în timp ce pictorul vomită ultimele rămășițe pe care le mai avea în stomac.

Japheth și ceilalți îi linișteau pe trecători.

„Prea mult vin de la maimuțe”, spuneau ei, adăugând: „Am venit din provincii, nu e obișnuit cu o mâncare atât de grea!” „E copleșit de imaginea Parthenonului”.

Japheth se aplecă lângă Bufniță.

— De ce îl afectează atât de tare, în comparație cu ceilalți? Bufnița spuse:

— Ei, bine, întotdeauna i-am dus înapoi, la nord de graniță. Pe nebunul ăsta îl târâm tot mai aproape de slava stăpânei sale. Nici măcar n-am putut bănui ce anume încearcă să umple spațiile goale pe care le-am lăsat în el,

dar sunt destul de sigur că orice e ceea ce năvălește înăuntru nu e în totalitate de la ea.

Japheth ridică o sprânceană către adjunctul său.

— Cred că astea sunt cele mai multe cuvinte spuse laolaltă pe care le-am auzit vreodată de la tine.

Bufnița zâmbi, o altă premieră, dacă acel mic rictus trist putea fi socotit zâmbet.

— N-a mai rămas mult timp pentru discuții. Ridică-te acum, amice pictor.

Bufnița și Japheth îl ridicară pe Soma în picioare.

— Ce-ai vrut să spui? întrebă Soma, ștergându-și gura cu dosul palmei, prin „slava stăpânei sale”?

— Guvematoarea, răspunse Japheth. Bufnița a spus „slava Guvernatoarei sale” și Japheth își trecu degetele peste brațul lui și, da, era acolo, slava Guvernatoarei.

Strada Bisericii avea o ușoară pantă coborâtoare pe ultimele câteva sute de metri. Din locul unde se aflau, puteau vedea că strada se termina la marginea spectaculos definită a Marelui Strat de Sare, care avea rolul de camere legislative în Statul Voluntar. În centrul stratului se înălța Parthenonul și, cu toate că niciun cetățean obișnuit nu traversa sarea în clipa aceea, era multă mișcare și culoare.

Doi urși zăceau cu fața în Strat, legănându-și capetele în timp ce îngurgitau substanța de pe jos. Mai bine de o duzină de Legislatori erau într-o deambulație lentă, cu trupurile gigantice, slinoase, lăsând dâre de aur sau argint, în funcție de apartenența politică. Unul dintre ei hăpăia o statuie albă de sare, dintre multele răspândite pe teren, câștigând câțiva metri în înălțime, de unde să-și poată murmura sloganurile cântate. Și, nemișcați în colțurile palatului rectangular care domnea în mijloc, se odihneau patru Comodori.

Erau niște giganți de rugină contorsionați, asemănători prin înălțimea impunătoare și prin batisferele uleioase care acopereau puțina carne pe care o aveau adânc în torsurile lor, dar altminteri fiecare o siluetă cu costume diferite cu senzori și lame, fiecare cu un set diferit de membre articulate sau aripi sau roți.

— Îți poți da seama care e fiecare? îl întrebă Japheth pe băiatul cu ochi albaștri, care începuse să murmure printre dinți, cu ochii țâșnind de la un Comodor la altul.

Sutcliffe cu ochi de rubin, pecetea, distrugătorul, Nguyen Ademenitorul, șoptind, mințind, Burroughs adăposturi, ieșit din subteran…

Băiatul șovăi, clătinând din cap.

— Cel din coltul de nord-est seamănă oarecum cu Praxis Dale, dar ea ar trebui să fie

plecată la Vest, unde se luptă cu Federalii. Prezența fizică a Sfântului Santal avea același profil cu al lui Dale, dar îl credeam dispărut, mistuit de Atena, după ce ultimul atac împotriva câmpului de separație a costat-o atât de mult.

— Nu voi înțelege niciodată de ce se joacă de-a politica cu subordonații ei, când ea *este* subordonații ei, zise Japheth.

Bufnița spuse:

— Cu Comodorii nu-i chiar așa, ei nu sunt ca majoritatea... cetățenilor. Cred că este Sfântul Santal, trebuie să-l fi reconstituit, sau măcar o parte din el. Îți amintești mnemonicul lui?

— *Santal strălucind,* cântă băiatul cu ochi albaștri.

— *Înăuntru și afară,* îl completă Japheth, privind Bufnița în ochi. E timpul, așadar?

— Când vom ajunge în Strat, voi face orice îmi va cere, chiar așa gol cum sunt, zise Bufnița. Leagă-mă.

Apoi băiatul cu ochi albaștri îl luă pe Soma de braț și îl îndemnă într-una să admire priveliștile Parthenonului, întorcându-i capul de la locul unde Ciorile înfășurau Bufnița în viță-de-vie. Scoaseră dintr-un rucsac coiful Bufniței și i-l așezară pe cap, strângând filetele la gât poate mai mult decât ar fi considerat Soma că e confortabil.

Două dintre Ciori ridicară Bufnița între ele, cu

picioarele împleticindu-se puțin. Soma văzu că scobiturile măștii din dreptul ochilor fuseseră astupate cu o bandă puternic reflectorizantă.

Japheth se adresă celorlalți:

— Urșii nu vor interveni; le va lua prea mult să se ridice de la mâncare. Evitați legislatorii, chiar și dârele lor. PAT vor fi la sol, dar nu vă vor deranja. Băieți, știți de ce vă aflați aici.

Cele două Ciori care țineau Bufnița, i-o predară lui Japheth, care o luă de mână. Băiatul cu ochi albaștri spuse:

— Știm de ce ne aflăm aici, Japheth. Știm de ce ne-am născut. Și, cât ai clipi, cele patru Ciori tinere dispărură, alergând în toate direcțiile, cu excepția drumului de întoarcere pe Strada Bisericii.

— Pictor Soma, zise Japheth. Mă ajuți să-l conduc pe acest om? Fu luat prin surprindere. Deși nu știa de existența vreunui regulament care să-i interzică asta explicit, în mod tradițional nimeni nu pășea pe Strat decât în timpul Campaniei.

— Mergem în Stratul de Sare? întrebă.

— Mergem în Parthenon, răspunse Japheth.

*

În timp ce traversau Strada Bisericii dinspre sud, mașina se opri dintr-odată.

— Acum ce mai e, mașină? întrebă Jenny. Strada Bisericii era artera de circulație din capitală care îi plăcea cel mai puțin.

Mașina adulmecă pământul o clipă, pe urmă, fără niciun avertisment, coti brusc la stânga și acceleră, cu sirena urlând. Turiștii și localnicii veniți să admire apusul se împrăștiară în toate părțile, în timp ce mașina și Jenny goneau vâjâind către orizontul alb, strălucitor.

Bufnița nu reuși să facă decât câțiva pași cu propriile puteri, încetini, apoi, se clătină și pe urmă Cioara și pictorul începură să-l care.

— Ce se întâmplă cu el? întrebă Soma.

Trecuseră granița și se aflau pe sare. Lăsaseră cei mai temerari vizitatori la o jumătate de cvartal în urmă.

— A dispărut în sine, răspunse Japheth.

— De ce?

Japheth râse pe jumătate.

— Știi mai bine decât mine, amice.

În acel moment, Comodorul cel mai apropiat de ei făcu un pas înainte, cu piciorul drept, târî piciorul stâng câțiva metri în aceeași direcție și pe urmă, răsucindu-se, se prăbuși la pământ cu un bubuit răsunător.

— Hoooo! strigă Japheth. Ce puternic se prăbușesc! Ar fi mai bine să începem să fugim acum!

Soma era dezamăgit, dar nu surprins, să vadă că Japheth nu a vrut să spună *să fugă de acolo.*

Lângă drumul ușor curbat pe care Japheth îl alesese prin strălucirea orbitoare, se afla doar

un urs. Chiar așa, ușoară, golită de matematica sa, Bufnița era, totuși, o povară și Soma nu putea să piardă prea mult timp admirând culorile învolburate din blana de plastic a ursului.

— Ține-o înainte, strigă Cioara. În fața lor, doi dintre Comodori se întorseseră dintr-odată unul către celălalt și lansau lovituri violente. Soma văzu o siluetă minusculă agățată de umerii unuia dintre uriași, văzu cum se desprinde, cade și dispare sub o cizmă placată cu fier de mărimea unui gândac de colectare.

Apoi Soma alunecă și căzu el însuși, trăgându-i după sine pe ceilalți doi, pe terenul strălucitor, ridicând un nor de cristale usturătoare de sare în aer. Observă că unul dintre picioarele sale încălțate cu sandale era acoperit cu nămol auriu, încercaseră să ia prin învăluire unul dintre Legislatori, dar sfârșiseră prin a se împletici pe dâra altuia.

Japheth ridică Bufnița, acum moale ca o păpușă de cârpe și, icnind, îl săltă pe umerii.

— Soma, ar trebui să vii. S-ar putea să reușim să intram. *Nu e deloc o decizie greu de luat.*

— Cum poți să n-o iei? La început, a trebuit să fie convins, dar apoi a devenit unul dintre cei care s-au dus în lume să-i convingă pe ceilalți. Nu e doar istorie, e post-istorie.

— Soma! Japheth alergă direct la pictorul neclintit, încetinit de povara Bufniței de pe

umeri. Se năpusti înspre Soma, doborându-l din nou la pământ, cu toții ratându-l pe Legislatorul neștiutor care trecu încet pe lângă ei.

— Sus, sus! zise Japheth. Stai în spatele lui, atâta timp cat se mișcă în direcția potrivită. Cred că băieții mei au pierdut un Comodor. Glasul îi era foarte trist.

Legislatorul se opri și scoase un răget. Un abur fetid începu să se ridice din el. Japheth îl luă pe Soma de braț și îl trase după sine, prin haos. Unul dintre Comodori, primul care căzuse, stătea nemișcat la pământ, cu doi sau trei Legislatori croindu-și drum de-a lungul sau. Cei doi care se luptaseră zăceau încleștați unul în brațele celuilalt, abia mișcându-se, strălucind din ce în ce mai fierbinte. Singurul Comodor rămas în picioare, cu ochii ca niște sori roșii, părea că privește fix chiar în spatele lor.

Când Comodorul începu să-și furișeze privirea mai aproape, Soma îl auzi pe Japheth spunând:

— Am ajuns mai aproape decât aș fi crezut.

Apoi mașina lui Soma, acoperită în mod misterios cu cruci roșii și văicărindu-se cu glas subțire, se apropie pe nesimțite, oprindu-se cu un scârțâit în sarea din fața lor.

Soma deschise fără ezitare portiera cea mai apropiată din spate și îl trase pe Japheth în urma lui. După ce toți trei – pictor, Cioară,

Bufniță – se îndesară pe bancheta din spate, Soma strigă:

— Pe scările alea în sus, mașină!

Pe scaunul din față se afla o femeie ai cărei ochi păreau mari ca niște farfurii.

Comodori avarie, oameni fără cap în strat, impunere convenții recuperare, întărire, abandonare temporară, teleprezență localizare spion cu un cap spion, cu un cap localizat

Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii se temea să n-o ia razna. Ceva îi bubuia în cap, deși nu încerca să-l deschidă. Ieri, lucrase la o reparație oarecare, pe plajă, punând la loc un geam spart. În seara asta, traversa în goană Marele Strat de Sare, cu Legislatorii, urșii și Comodorii comportându-se într-un mod pe care nu-l mai văzuse și despre care nu mai auzise.

Jenny însăși se comporta într-un mod de care nu mai auzise. De ce nu a tras pur și simplu frâna de mână, de ce nu a ieșit din mașină, nu a așteptat PAT? De ce s-a ținut mai strâns și a coborât parasolarul ca să poată privi în oglindă bancheta din spate?

Erau trei bărbați. La început nu fusese sigură. Unul părea a fi inconștient și era îmbrăcat într-un costum ciudat, un fel de coif care îi acoperea complet capul. Nu-l cunoștea pe bărbatul în jachetă cu condensatori care își scotea capul pe fereastră, încercănd să vadă ceva deasupra lor. Totuși, pe celălalt îl

recunoscu.

— Pictor Soma, spuse ea. Mașina ta se simte mult mai bine, deși ți-a dus dorul îngrozitor.

Proprietarul mașinii nu făcu decât să se uite la ea cu ochi mari. Celălalt se trase înapoi prin geam, cu o bucurie sălbatică pe chip. Smulse coiful de pe capul bărbatului culcat cu fața în jos și strigă:

— Ai auzit? Imprevizibilul pe care l-ai profețit! Și s-a nimerit în favoarea noastră!

*

Soma se gândea cu îngrijorare la suspensiile mașinii, fără a mai pomeni de cauciucuri, când făcu slalom printre picioarele ultimului Comodor rămas pe poziție și săltă pe treptele abrupte ale Parthenonului. *N-a lucrat direct la proiectarea subsistemelor, când s-a apucat să dezvolte mașinile. Atena începuse deja să preia o bună parte din detalii. Totuși, nu toate, nu putea s-o acuze pentru vina pe care o simțea el pentru că-și transformase subiecții animale în ceva asemănător unor componente încorporate.*

Dar mașina reuși să ajungă pe platforma șirului exterior de coloane, aparent deloc afectată. Bărbatul de lângă el, Japheth, așa-l chema și era din Kentucky, sări din mașină și alergă către ușile imense, închise cu contragreutăți.

— E din pricina crucilor. Ne aflăm într-un

vehicul de urgență, conform uzanțelor lor.
Vorbise mecanicul, Jenny, așezată pe scaunul din față, încercănd să-și oprească hemoragia nazală cu o cârpă unsuroasă.
— O aud pe Guvernatoare, continuă ea.
Soma îl auzea pe Japheth urlând și înjurând. Întinse Bufnița pe bancheta din spate și se cațără afară din mașină. Japheth bătea zadarnic în uși, însângerându-și pumnii, învârtindu-se, scuipând. Îl zări pe Soma.
— Astea n-au fost aici înainte, spuse el, arătând către două coloane de argint care se înălțau oblic din podeaua platformei, terminându-se în flanșe pe uși. Nu sunt încuiate, doar pecetluite de cilindri nenorociți!
Japheth tremura.
— Cra! strigă el. Cra!
— Ce încearcă să facă? întrebă femeia din mașină.
Soma își frecă tâmplele cu degetele, străduindu-se să-și amintească.
— Cred că încearcă să refacă Tennessee, răspunse el.
Cu greutatea a o mie de mașini în țeastă, cu tropotul a o mie de cai în ochi, Jenny era incapabilă să ia vreo decizie rațională.
Așadar, irațional, părăsi mașina. Se îndreptă, împleticindu-se, către baza uneia dintre coloanele de argint. Când încercă să se agațe de ea, mâna îi alunecă.

— Ulei, spuse ea. Sunt doar cilindri hidraulici. Privi de jur împrejurul îmbrăcămintei metalice, acolo unde cilindrul dispărea în platformă, văzu placa de legătură. Își scoase șurubelnița de la centură și o folosi pentru a îndepărta placa.

Proprietarul îi șoptea mașinii, dar nebunul venise lângă Jenny.

— Ce faci? întrebă el.

— Nu știu, răspunse ea, vorbind doar în sensul cel mai larg. Imediat, își vârî încheieturile în placa de legătură, mișcându-și licențele și garanțiile guvernamentale de la încheieturi pe sub un jet de lumină, cerându-i iute, cu glas murmurat, scuze mașinăriei. Apoi își folosi briceagul pentru a tăia o despicătură verticală, cât putu de lungă, în furtunul hidraulic.

Fluidul țâșni din perforație, acoperind-o pe Jenny cu o substanță lucioasă, verde murdar. Cilindrii cedară.

Bărbatul de lângă Jenny o privi. Se întoarse și se uită la Soma-cu-Cutia-de-Vopsele-de-pe-Aleea-Tipografuluit și la mașină.

— Trebuie că am avut un plan destul de prost, spuse, pe urmă se grăbi să tragă silueta cu coif de pe bancheta din spate.

Breșă veniți acasă toți comodorii veniți acasă anulați destinația de urgență către vehicul neidentificat și reveniți acum salt înăuntru salt

înăuntru salt înăuntru.

Jenny nu putu să-i ajute pe Soma și pe prietenii lui să-și târască povara prin ușile templului, dar ea intră, clătinându-se. O văzuse până atunci pe Atena doar în părți minuscule, în altare manechin, care găzduiau doar fracțiuni infime ale Guvernatoarei.

Aici se afla adevărata și copleșitoarea Atena, aici se afla sculptura înaltă de cincisprezece metri, cu arme și armură, însoțită de rămășițele sfărâmate ale dușmanilor ei împietriți în marmură. Jenny reuși să-și ridice capul și să privească dincolo de picioarele încălțate cu sandale, mai sus de veșmintele aurite, dincolo de obrajii strident vopsiți, către ochii de lazurit.

Atena o privi și ea. Atena făcu un salt.

În capul lui Jenny, în interiorul unei arhitecturi atât de mici, nu mai era loc pentru Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii. Jenny fugi.

Soma văzu mecanicul, femeia care fusese atât de bună cu mașina lui, căzând în genunchi, cu sângele țâșnindu-i din nas și din urechi. Îl văzu pe Japheth așezând Bufnița, ca o ofrandă, în fața Guvernatoarei. *El fusese printre detractori, luase în derâdere ideea de a găzdui corpul principal într-un loc cu potențial simbolic atât de mare.*

În spatele lui, mașina claxona. Zgomotul de-abia se auzea peste sunetele metalice,

stridente ce ieșeau din Strat. Comodorul care rămăsese în picioare își răsucea bustul, întorcându-și jumătatea superioară către Parthenon. Sarea supraîncălzită se topea, într-o dâră care cobora încet către trepte.

Soma alergă înapoi la mașină. Intră, aplecându-se, și *își aminti de portiera din spate*, *de cadoul surpriză.* O răsucire în camera de combustie, pe urmă o apăsare și cheia pătrunse în coloană. Mașina tremură.

— Fugi acasă cât de repede poți, mașină. Înapoi la fermă, cu ai tăi. Fii iute, mașină, fii isteață.

Mașina se deșteptă. Se scutură de stăpânirea lui Soma și își închise căpșorul. Scoase un sunet scurt de surprindere și pe urmă alergă cu o viteză năucitoare, săltând în josul scărilor, peste sarea topită și prin furtună, în timp ce bicicletele cu aripi de bule coborau de jur împrejur. Comodorul începu o nouă răsucire domoală, încercând s-o urmărească.

Soma se întoarse la liniștea relativă din interiorul Parthenonului. Privirea Atenei era otrăvitoare, dar el nu o putea simți. Bufnița îi smulsese această capacitate. Bufnița care zăcea înaintea lui Japheth, lipsită de apărare, în fața cuțitului pe care acesta îl ridica.

— De ce? strigă Soma.

Dar Japheth nu-i răspunse, ci plonja peste Bufniță, într-un salt de-a dura, evitând cu greu

rafala de lovituri cu picioarele și croșee venite din partea lui Jenny. Ochii îi erau larg deschiși și sângerau. Din urechi și din nări îi curgea și mai mult sânge, dar continua să-l atace pe Japheth cu furie neobosită.

Japheth se ghemui și făcu un salt. Răspunsul la întrebarea lui Soma veni, cu glas nedeslușit, din partea lui Jenny. Totuși, nu era Jenny. Soma cunoștea vocea, și-o amintea de undeva și nu era Jenny.

E o bombă în carnea aceea prietene Soma, un cuțit, o amenințare, un anihilator.

Japheth strigă la Soma.

— Trebuie să hotărăști din nou! Scoate adevărul din el!

Făcu semn către Bufniță, cu cuțitul. Soma trase aer în piept, suspinând.

— Atât de liber cu viețile. Unul dintre motivele pentru care am urcat aici.

Trupul lui Jenny se apropie împleticindu-se de Japheth, dar Cioara căzu pe podeaua lustruită. Trupul lui Jenny alunecă în cădere, cu tălpile pantofilor acoperite de același ulei ca și salopeta.

— Vărul meu Bufniță a murit asfixiat, Soma, cu cel puțin zece minute în urmă, spuse Japheth. A murit imperfect și necontrolat.

Apoi se îndoi puțin de spate și azvârli obiectul ascuțit într-un arc ușor. Cuțitul zăngăni la picioarele lui Soma.

Mereu aceleași argumente.

Mereu aceleași argumente…

Soma ridică cuțitul și privi în jos, la Bufniță. Lupta din fața lui, dintre o femeie moartă și un bărbat care cu siguranță va muri curând, se depănă mai departe. Japheth nu mai spuse nimic, doar se uită la Soma cu ochi rugători.

Ochii trupului lui Jenny îi urmăriră privirea, văzură cuțitul în mâna lui Soma.

Vei promova amice Soma vei urca la rangul de comodor ai fost al 96-lea, acum ești al 99-lea Soma-cu-cutia-de-vopsele-de-pe-aleea-tipografului, statul voluntar îți aplaudă spiritul civic.

Dar nu era disprețul de până atunci, refuzul intrării în cercul celor mai înalte minți. Amintiri de dinainte și după, decizii luate de el și pentru el, simțiri și urcușuri hotărâte de tot mai puțini și apoi de unul singur, unul care fusese un produs, nu un coif.

Soma împlântă cuțitul în pieptul nemișcat al Bufniței și tăie în jos, către pântece, cu toată puterea pe care și-o putea aduna. Pielea și grăsimea căzură de-a lungul unei fisuri mai drepte decât ar fi putut el să taie. Bomba – cuțitul, anihilatorul, amenințarea – arăta ca un balonaș alb. Îl înțepă cu vârful ucigaș al lamei Kentuckianului.

O novă erupse în centrul spațiului, acolo unde viețuiesc matematica și Detectivii. Un val de

numere purificatoare năvăli în afară, împrăștiindu-se în întreg orașul Nashville, de-a lungul Statului Voluntar, umplând spațiul din interiorul câmpului de separație.

Cei 144 Detectivi se evaporară. Regele Maimuțelor de Piatră, nimic altceva decât o lumină diformă, deveni umbră. Comodorii rămaseră nemișcați, biologia distrusă așezată în piepturile lor deveni oarbă, pe urmă surdă și muri.

Iar Nashville cel plin de cântec amuți. Zece mii de mii de capete se opriră și zece mii de mii de suflete deveniră nesimțitoare, fără sprijin, având nevoie de renaștere.

La nord de Zidul împrejmuitor, începură să sune alarmele.

La Parthenon, Japheth Sapp își așeză cu blândețe vârfurile degetelor arătător și inelar pe pleoapele lui Jenny și le închise.

Apoi Cioara răvășită trecu pe lângă Soma și se năpusti afară, în noapte. Marele Strat de Sare nu mai strălucea, până și luminile orașului păliseră, astfel că Soma îl pierdu repede din priviri. Dar apoi vocea croncănită răsună încă o dată.

— Am rănit mașina numai fiindcă am rost nevoiți.

Soma se gândi o clipă, apoi spuse:

— Și eu la fel.

Dar Cioara dispăruse și Soma nu avea nimic

altceva de făcut decât să aștepte. Luase singura decizie care îi mai rămăsese. Privi aiurea cum urșii în flăcări pluteau jos, în mare. O imagine extraordinară, dar își rătăcise cumva vopselele.

Nancy Kress - Un zeu din umbră

Nancy Kress a început să-și vândă povestirile elegante și intense la mijlocul anilor șaptezeci. De atunci, a devenit o colaboratoare asiduă la *Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy Science Fiction*, *Omni* și altele. A scris romanele *The Prince of Morning Bells, The Golden Grove*, *The White Pipes, An Alien Light, Brain Rose, Oaths and Miracles, Stinger, Maximum Light,* versiunea roman a povestirii *Beggars în Spain,* care i-a adus Premiile Hugo și Nebula, urmarea ei, *Beggars and Choosers,* și o serie de romane populare recente, *Probability Moon, Probability Sun* și *Probability Space* traduse la Editura Lucman (Luna probabilistică, 2001, Soarele Probabilistic, 2004, Spațiul probabilistic, 2005). Povestirile ei au fost adunate în *Trinity and Other Stories, The Aliens of Earth* și *Beaker's Dozen.* Romanele mai recente sunt *Crossfire* (Foc încrucișat, Lucman, 2005), *Nothing Human* și *Crucible. A* primit premiul Nebula pentru povestirile *Out of All Bright Stars* și *The Flowers of Aulit Prison.* A publicat în *Antologiile Dozois* numerele 2, 3, 6-15 și 18-21.

Iată povestea unei călătorii în spațiu, extrem de periculoasă, în care pasagerii învață că, oricât de departe ai merge, tot nu ești destul de departe de *tine însuți...*

*

1. Nava

Mă uitam cum se lansează sonda de pe observatorul aflat pe puntea superioară a navei *Kepler,* cu întreg fuzelajul Schaad luminat de stele. Stăteam între Ajit și Kane. Observatorul, unde se afla și grădina navei, devenise imperiul plantelor mele exotice, care înfloreau cu o exuberanță rară. A trebuit să ne strecurăm între fuzelaj și un strat de comoralia înalte de doi metri ca să vedem lansarea.

— N-ai putea să mai tai plantele astea din când în când, Tirzah? întrebă Kane.

Își apăsă nasul de fuzelajul aproape invizibil, ca un copil. O fâșie despică scurt cerul.

— Uite-o. Nu-i mare lucru de văzut, adăugă el.

M-am întors și l-am ațintit cu privirea. Nu-i mare lucru de văzut? Dincolo de navă se întindea, în toată gloria ei sângeroasă, zona cea mai violentă și mai periculoasă din galaxie. E-adevărat, *Kepler* se oprise la o sută de ani lumină de miez, pentru siguranța oamenilor, iar norii de praf și gaze camuflau priveliștea.

Dar, pe de altă parte, ne aflam prea departe pentru o vedere panoramică.

Gaura neagră supermasivă Sagittarius A*, centrul mortal al galaxiei, strălucea de gazele

fierbinți pe care le absorbea în uitare. În jurul ei se rotea Sagittarius Vest, o spirală cu trei brațe de plasmă fierbinte, având zece ani lumină în diametru și radiind furioasă pe măsură ce se răcea. Iar în jurul *acesteia,* Sagittarius Est, o carapace uriașă rămasă în urma unei explozii catastrofale din ultima sută de mii de ani, extinsă spre exterior. Am văzut mii de stele, inclusiv cele albastre și fierbinți ale IRS16, care pluteau periculos de aproape de gaură și dădeau naștere unui vânt stelar atât de furios ca făcea să fluture coada lungă a stelei roșii gigantice din preajmă. Toate se precipitau, radiau, se ciocneau, se despicau, într-un vuiet care cuprindea întreg spectrul electromagnetic. Toate stârnite împotriva parfumului fin și dulceag al florilor mele cu viață scurtă.

Nu se întâmplă nimic. Dar Kane nu fusese niciodată interesat de priveliști uimitoare.

— Așa-i, nu prea ai ce vedea, spuse Ajit, pe tonul lui muzical. Dar avem pentru ce să ne rugăm. Și uite-așa ne ducem *noi.*

— Eu nu mă rog, se răsti Kane.

— N-am zis să ne rugăm în sensul religios, preciză Ajit calm. El e întotdeauna calm. M-am referit la speranță. E un lucru miraculos, nu? Uite-așa ne ducem noi.

Avea dreptate, bineînțeles. Pe sondă se aflau entitatea Ajit, entitatea Kane și entitatea

Tirzah, transferate într-un calculator de cristal, nu mai mare decât o floare de comoralia. „Noi” vom intra în învălmășeala de stele, unde trupurile omenești n-aveau cum să pătrundă. „Noi” vom studia, măsura și încerca să găsim răspunsuri la întrebări științifice în miezul acela înspumat de spațiu-timp galactic. În proporție de nouăzeci la sută, masa sondei era scutul calculatorului. Nouăzeci la sută din restul masei proteja cele trei minicapsule pe care sonda ni le va trimite înapoi, cu date înregistrate și analizate. Nu exista niciun alt mod de a obține informații din baia aceea de radiații tulburătoare, în afară de minicapsule.

Tot așa, nu exista niciun mod de a cunoaște exact ce întrebări trebuiau să pună Ajit și Kane până nu se apropiau de Sag A*. Entitățile transferate pe sondă vor ști. Ele știau tot ce știam Ajit, Kane și cu mine, până în momentul în care am fost transferați.

— Shiva dansând, spuse Ajit.

— Poftim? întrebă Kane.

— Nimic. N-ai de unde să știi la ce m-am referit. Vino cu mine, Tirzah. Vreau să-ți arăt ceva.

Am renunțat le efortul de-a urmări sonda, mi-am micșorat ochii și i-am zâmbit lui Ajit.

— Sigur că da.

Doar pentru asta sunt aici.

Pielea lui Ajit e mai fină decât a lui Kane, cu mai puțini mușchi. Kane se antrenează zilnic în sala de sport de pe navă, încruntându-se ca un demon. Ajit mă rostogoli și mă atinse pe perineul meu satisfăcut, încălzit.

— Ești atât de frumoasă, Tirzah… Am râs.

— Toți suntem frumoși. De ce să creăm o nouă modificare genetică?

— Oamenii mai fac și lucruri ciudate.

— Am observat, l-am tachinat eu.

— Uneori mă gândesc că activitățile mele și ale lui Kane sunt pentru tine necunoscute. Te văd cum stai la masă și ne asculți și-mi dau seama că nu înțelegi fizica noastră. Asta mă întristează.

Mi-am pus mâna pe mâna lui, ascunzându-mi iritarea cu priceperea obținută în urma unei practici îndelungate. Nu mă irită sensibilitatea asta calmă a lui Ajit. E grozav în pat, mai tandru și mai atent decât Kane, dar se ivește un alt aspect: aerul său de superioritate îngăduitoare. „Mă întristez pentru tine”. Se întristează pentru mine! Pentru că nu sunt om de știință!

Sunt căpitanul expediției, cu statut de master în conducerea navei și diplomă de îndrumător Spiritual clasa întâi. Pe *Kepler,* cuvântul meu e lege, fără excepție. Am o experiență de peste cincizeci de ani standard și m-am specializat în instruirea savanților. N-am pierdut niciodată o

expediție și n-am nevoie de mila nimănui.

Firește, nu l-am lăsat pe Ajit să-mi afle gândurile. I-am masat mâna cu a mea, adică mâna lui îmi masa perineul, și am tors încet.

— Mă bucur că te-ai hotărât să-mi arăți asta.

— De fapt, nu asta voiam să-ți arăt.

— Nu?

— Nu. Așteaptă aici, Tirzah.

Se ridică și merse cu pași mici, gol, la micul său dulap. Un corp frumos, foarte frumos, moale și maroniu, ca un copac subțire, curățat. Îl vedeam cu claritate. Ajit întotdeauna face dragoste cu toate luminile din cabină aprinse, ca sub lumina soarelui. Stăteam pe patul lui, nu pe al meu. Niciodată nu l-am dus pe el sau pe Kane în cabina mea, pentru că păstram în ea diverse lucruri despre care ei nu știau, și nici nu vor afla, de la echipamente de supraveghere duplicat la detectori subdermali rar utilizați.

Ajit scoase din dulap o statuie. Se întoarse rușinat, totodată mândru, ca să mi-o arate. M-am ridicat în capul oaselor, surprinsă.

Era o statuie mare, destul de mare să ocupe tot spațiul din dulăpior. Și grea, se vedea din felul în care o ținea în fața trupului său gol. Părea o statuetă veche de bronz, întruchipând un fel de zeu cu patru brațe, într-un cerc de flăcări din bronz foarte vechi.

— Nataraja, îmi spuse el. Shiva dansând.

— Ajit…

— Nu, nu sunt un adorator al zeilor. Zâmbi. Mă cunoști, știi că nu-i așa. Hinduismul are mulți zei, câteva mii, dar, pentru oricine altcineva în afară de ignoranți, ei nu reprezintă decât întruchipări ale diferitelor aspecte din realitate. Shiva reprezintă dansul creației și al distrugerii, fluxul de energie constant din cosmos. Nașterea și moartea și renașterea. Mi s-a părut potrivit să-l aduc în miezul galactic, unde totul se naște, moare și renaște.

Nu mi se păru o explicație solidă. Ar fi fost suficientă o hologramă, care n-ar fi ocupat aproape tot spațiul din dulăpiorul lui Ajit. Înainte să-i spun ce gândesc, el rosti:

— Statuia există în familia mea de patru sute de ani. Trebuie s-o duc acasă, împreună cu răspunsurile la întrebările mele științifice.

Nu înțeleg prea bine preocupările științifice ale lui Ajit, nici pe ale lui Kane, dar știu foarte bine ce mult înseamnă pentru el. E datoria mea. În trupul splendid al lui Ajit sălășluiește o ambiție nestăvilită, un fluviu hrănit cu dorințele unei familii sărace care a sacrificat bruma de avere câștigată în Bombay pentru fiul preferat. Ajit este receptaculul în care au turnat atâtea speranțe, atâtea sacrificii, atâta egoism. Tensiunea acumulată îl face atât de tandru când iubește. Nu-și permite să se distrugă.

— O să duci statuia înapoi la New Bombay, i-am spus eu încet, odată cu răspunsurile pe care le cauți.

În mâinile sale, în lumina strălucitoare, statuia de bronz arunca umbre săltărețe pe trupul său gol.

L-am găsit pe Kane la terminalul său, atât de adâncit în gânduri că nu mi-a simțit prezența până nu l-am strâns de umăr. Tresări, înjură și-și luă ochii de pe monitor.

— Cum merge, Kane?

— Nu merge deloc. Cum ar putea să meargă? Îmi trebuie mai multe date!

— O să le primești. Ai răbdare, l-am sfătuit.

Își frecă urechea stângă, un tic vechi, care-i revine de câte ori se enervează, adică mai tot timpul. Când e agitat și emoționat, își trece mâna stângă prin părul roșcat și aspru, până când șuvițele stau drept, ca niște flăcări. Acum zâmbi trist.

— Nu sunt o fire prea răbdătoare.

— Nu, nu ești.

— Dar ai dreptate, Tirzah. O să vină și informațiile. Dar mi-e greu să aștept după prima minicapsulă. Ce n-aș da să fi avut mai multe! Afurisiții de birocrați meschini! La o accelerație de…

— Nu mă lua iar cu cifrele tale, i-am spus. În joacă, l-am tras ușor de păr.

— Kane, am venit să-ți cer o favoare.

— Bine, îmi spuse el imediat. Despre ce e vorba?

Kane nu se gândește niciodată înainte. Ajit ar fi devenit imediat prudent.

Vreau să înveți să joci *go* cu Ajit. Se încruntă.

— De ce?

Cu Kane trebuie să fii tot timpul logic. Mi-ar face orice favoare i-aș cere, dar, dacă nu înțelege totul, o face din silă.

— Păi, în primul rând pentru că go-ul te ajută să-ți treacă timpul până sosește prima minicapsulă. Faci altceva în afară de a prelucra aceleași date la nesfârșit, până când nici nu mai știi ce înseamnă fiecare. În al doilea rând, pentru că este un joc destul de complex și cred c-o să-ți placă. În al treilea rând, mă pricep și eu să-l joc destul de bine, dar Ajit e mai bun, cum vei fi și tu, cred, așa că o să pot învăța de la amândoi.

În al patrulea rând, mi-am zis eu în gând, pentru că Ajit e un maestru, te va bate de fiecare dată și trebuie să-i crească încrederea în sine.

Ajit nu e un savant de calibrul lui Kane. De fapt, nimeni din lumile colonizate nu-l depășește pe Kane. Toți trei știm asta, dar n-am rostit-o nici măcar o dată. Sunt genii cu care cei inferiori lor pot lucra cu ușurință, care sunt destul de generoase ca să-și încetinească goana minții lor strălucitoare la ritmul pașilor

lenți ai celor mai puțin dăruiți.
Go, spuse Kane gânditor. Am prieteni care-l joacă.
O afirmație nepotrivită. Kane nu are prieteni în sensul clasic al cuvântului. Are colegi, are știința și mă are pe mine.
Îmi zâmbi, un semn rarisim de recunoștință pe chipul său atrăgător.
— Mulțumesc, Tirzah. O să joc cu Ajit. Ai dreptate, chiar o să ne treacă mai ușor vremea până sosesc datele preliminare. Dacă îmi ocup timpul, poate că n-o să-ți mai par un monstru.
— În ochii mei, ești frumos, i-am spus, mângâindu-l iar pe păr și surâzând cu dezinvoltură, așa cum îi plăcea lui. Poți fi și monstru, că mie nu-mi pasă.
Kane râse. În astfel de clipe, sunt foarte atentă să nu-mi trădez sentimentele. Nici față de Kane, nici în față de Ajit.

2. Sonda

Ne-am trezit automat după hipersalt. Din motive pe care nu le înțeleg, hipersaltul nu e instantaneu, poate pentru că nu e un salt adevărat, ci un tunel dimensional Calabi-Yau. Trecuseră câteva zile pe navă, iar sonda plutea la mai puțin de cinci ani-lumină de miezul galactic. Deconectată, funcționa perfect.

Scutul rezistase peste așteptări. La fel și noi. Am făcut ochi mari când am examinat monitoarele din sala principală.

Pe *Kepler,* norii de praf alterau și ascundeau panorama. Aici totul era clar. Am alunecat pe lângă o stea care se avântase deja în spirala mortală spre interiorul lui Sag A*. Imaginile arătau gaura ucigătoare în toată splendoarea ei: roiul albastru, fierbinte al IRS16. Steaua roșie gigantică IRS7, cu coada ei lungă spulberată de vânturile stelare. Stele trecute de punctul fără întoarcere, atrase inexorabil de gravitația de pe Sag A*, spre orizontul evenimentelor. Imaginile radio, raze gama și infraroșii dezvăluiau mai mult, strălucind de radiațiile fiecărui obiect extraordinar, mortal de pe cerul aprins.

Acolo strălucea unul dintre misterele pe care Kane și Ajit veniseră să le studieze: tinerele stele masive care nu erau atrase de Sag A* n-ar fi trebuit să fie nici masive, nici relativ stabile. Astfel de stele n-ar trebui să se afle atât de aproape de gaură. Distanța dintre gaură și una dintre ele, îmi spusese Kane, era cam dublul orbitei lui Pluto. Cum s-a ajuns aici?

— E extraordinar, într-un sens diabolic, le-am spus lui Ajit și Kane. Vreau să merg sus în observator și să mă uit de acolo.

— Observatorul! repetă Kane mustrător.

Trebuie să mă apuc de treabă! Se așează în fața terminalului său.

Nimic din acestea nu e adevărat. Pe sondă nu se află niciun observator și nu pot urca scara „sus” la el. Nu există nici sală principală cu terminale, scaune, masă, monitoare și un calculator. *Noi* suntem calculatorul, mai precis, suntem înăuntrul lui. Dar programele care rulează odată cu noi fac să pară totul real, de parcă am fi pe *Kepler.* Acest lucru, s-a stabilit pe baza experienței dezastruoase de exploatare a cosmosului, e necesar pentru a ne menține stabili, cu mintea întreagă. Versiunile umane au nevoie de această iluzie, de realitatea din umbră, iar noi o acceptăm cu ușurință. De ce nu? E configurația prestabilită a minților noastre.

Așadar, Kane „se așează” la „terminalul” lui, ca să verifice datele preliminare preluate de senzori. Ajit îi urmă exemplul, iar eu m-am dus „sus” în observator. Am stat acolo privind afară vreme îndelungată.

Eu, celălalt „eu”, cel de pe *Kepler,* am crescut pe o stație din Norul Oort, din Sistemul Solar. Spațiul este casa mea. Nu prea înțeleg cum trăiesc locuitorii noroaielor pe planete, nici de ce ar vrea s-o facă, pe fundul unui strat umed și jegos, de aer incontrolabil. Am învățat să simulez că înțeleg dragostea planetară, pentru că asta e meseria mea. Kane și Ajit se trag și

ei din tărâmuri stâncoase, Ajit din New Bombay, Kane chiar de pe Terra. Sunt savanți ai cosmosului, dar nu adevărate ființe ale sale.

Niciun locuitor al noroaielor nu vede stelele. Și nicio ființă umană nu a văzut vreodată ce văd eu acum, inima agitată a universului uman.

Într-un sfârșit, am coborât înapoi, am reverificat datele navei, apoi m-am așezat la masa din sala principală și am început să brodez. Decorarea antică, irelevantă a hainelor este foarte liniștitoare, aproape la fel de liniștitoare ca grădinăritul, deși, bineînțeles, nu de asta brodez. Toți îndrumătorii Spirituali clasa întâi fac lucru de mână. Îți permite să observi îndeaproape oamenii, în timp ce pari inocent, absorbit de gânduri.

Ca de obicei, Kane nu-mi simți prezența. Aș fi putut să mă uit la el printr-o lupă și tot nu m-ar fi observat, dacă lucra. Pe *Kepler,* m-a lămurit, în cuvinte simple, atât de simple pe cât pot fi lămuririle lui, de ce nu ar trebui să existe stele tinere atât de aproape de miez, și mi-a oferit trei explicații posibile ale prezenței lor acolo. Toate astea mi le-a spus, în maniera lui tipică, în pat. Intimitate post-coitum.

Spectrele stelelor arată că sunt tinere, Tirzah. Și *aproape.* SO-2 e la optzeci de AU de Sag A*! Nu e bine! Miezul e total neprielnic pentru formarea stelelor! În plus, stelele astea

apropiate au orbite particulare.

— Ești foarte afectat, am remarcat eu, zâmbind.

— Sigur că sunt! exclamă el, fără pic de ironie în glas. Stelele alea tinere n-au ce căuta aici. Forța mareei din gaură ar putea face bucățele orice nori de praf fierbinte înainte de a se forma o stea. Și dacă s-au format mai la distanță, să zicem, la o depărtare de o sută de ani-lumină, ar fi trebuit să moară înainte de a se apropia atât de mult. Stelele astea supermasive rezistă numai câteva milioane de ani.

— Și totuși, sunt aici.

— Da. De ce mai porți dantela asta? E enervantă.

— Pentru că ai fost foarte nerăbdător și n-am avut timp s-o dau jos.

— Păi, dă-o jos acum.

L-am ascultat. Mă trase lângă el și continuă să bolborosească despre formarea stelelor în miez.

— Există trei teorii. Prima zice că un nor de praf, aflat la aproximativ șase ani lumină în jurul miezului, formează într-una stele, care sunt măturate de vânturile galactice, apoi atrase înăuntru și tot așa. A doua spune că există o gaură neagră intermediară, de mărime mijlocie, care se învârte în jurul lui Sag A* și exercită o forță contrară asupra stelelor.

Dar de ce nu-i detectăm undele radio? A treia teorie spune că stelele nu sunt deloc tinere, ci sunt alcătuite din rămășițele altora mai vechi, care s-au unit pentru a crea un corp numai în aparență strălucitor și tânăr.

— Ție care-ți place? l-am întrebat.

— Niciuna, îmi răspunse el.

După aceea, într-una din schimbările fulgerătoare de care era capabil, își concentra întreaga atenție asupra mea.

— Te simți bine, Tirzah? Știu că pentru tine asta trebuie să fie o călătorie plictisitoare. Manevrarea navei nu-ți cere prea mult timp, nici să te ocupi de mine.

Am râs cu glas tare. Neînțelegând de ce, Kane se încruntă puțin. Era un discurs tipic pentru el. O izbucnire bruscă de preocupare intensă, care se va dovedi la fel de trecătoare. Niciun cuvânt despre Ajit, de parcă numai el ar fi existat pentru mine. Ignora cu desăvârșire desele clipe când am intervenit între el și Ajit, am aplanat conflictele dintre ei, am petrecut timp calmându-i și acordindu-le atenție fiecăruia în parte. Doi bărbați care semănau cu stelele de afară mai mult decât ar fi fost în stare să recunoască. Strălucitori, fierbinți, intenși, instabili.

— Sunt bine, Kane. Mă distrez.

— Păi, atunci e bine, trase el concluzia și, uitând de mine, medita din nou la teoriile lui.

Nici Kane, nici Ajit nu știu că eu îl iubesc pe Kane. Nu-l iubesc pe Ajit. Indiferent ce anume trezește dragostea în inimile noastre, e imposibil de înțeles. Kane trezește în mine fericirea, dorința, împlinirea, lucruri care fac lumea să strălucească pentru că el, dificil, cercetător, vital, este în ea. Ajit, nu din vina lui, mă lasă rece. Niciunul din ei nu va afla aceste lucruri. M-aș mustra dacă le-ar afla. Sentimentele mele nu contează. Sunt căpitan.

*

— La naiba și la dracu'! exclamă Kane, admirativ. Ia privește! Ajit reacționa de parcă i s-ar fi adresat lui, dar nu era adevărat.

Pur și simplu, gândea cu glas tare. Am lăsat broderia deoparte și m-am dus în spatele lor, la terminale.

— Citirile sunt probabil greșite, spuse Ajit. Cred că senzorii au fost afectați, fie în hipertranzit, fie de radiații.

Kane nu făcu niciun comentariu. M-am îndoit că l-a auzit.

— Despre ce e vorba? am întrebat, îmi răspunse Ajit:

— Citirile de masă sunt greșite. Indică o densitate de masă ridicată în mai multe zone de spațiu gol.

— Acolo s-or fi formând stelele noi?

Nici măcar Ajit nu se deranja să-mi răspundă. Asta mi-a dat de înțeles că am întrebat o

prostie. Nu contează; eu nu mă pretind om de știință. Am vrut doar să continue discuția între ei, să verific în ce stadiu se află mințile lor.

— Ar fi fost ideal dacă echipamentul ar fi ieșit întreg după saltul în radiație, spuse Ajit.

— Kane? am întrebat eu.

— Nu-i echipamentul de vină, mormăi el. Deci ascultase, chiar dacă numai cu o ureche. E supersimetria.

Ajit îl contrazise imediat, în termeni necunoscuți mie. Se lansară într-o discuție pe care n-aveam nicio șansă s-o înțeleg. I-am lăsat să se contrazică puțin, apoi mai mult, pentru că se desfășura așa cum trebuie să se desfășoare o discuție științifică: intensă, dar nu violentă, nu o ceartă. Când se liniștiră puțin, i-am întrebat:

A plecat minicapsula spre pe *Kepler?* Cei de acolo așteaptă datele preliminare, iar ea are nevoie de câteva zile pentru a face saltul. Și-a amintit vreunul din voi să le înregistreze și să le trimită?

Se uitară amândoi la mine ca la un străin care n-avea ce căuta acolo. În clipa aceea, pentru prima oară, semănau perfect.

Mi-am amintit eu, îmi spuse Ajit. Datele preliminare au plecat spre *Kepler.* Kane…

Își reluară discuția.

3. Nava

Partidele de *go* n-au fost o reușită.

Problema, din câte mi-am dat seama, era Ajit. Juca mult mai bine decât Kane, grație atât intuiției, cât și experienței. Pe Kane nu-l deranja absolut deloc; răspundea la provocări. Dar propria-i superioritate evidentă îl afecta subtil pe Ajit.

— Partidă câștigată, spuse Ajit a treia oară în seara aceea. Am ridicat ochii de pe broderie la tonul încrezut din vocea lui.

— La naiba și la dracu! exclamă Kane, fără resentimente. Așează-le din nou.

— Nu, cred că mă duc să-mi sărbătoresc victoria cu Tirzah.

De fapt, era noaptea lui Kane, dar ei doi nu insistau asupra priorității. Asta pentru că nu îi lăsam eu. E datoria mea să le dau impresia că le stau la dispoziție amândurora în orice moment doresc. Firește, controlez, printr-o sută de semnale discrete, fără ca ei să-și dea seama, care sunt aceste momente. Locul unde fac dragoste îl aleg în funcție de cel pe care trebuie să-l cercetez. Cererea directă a lui Ajit, punându-mă în legătură cu victoria lui la go, era o noutate. Ca de obicei, Kane nu sesiză nimic.

— Bine. Doamne, de-ar veni odată minicapsula. Vreau să am datele!

Acum, că nu mai era atent la joc, deveni din nou agitat. Se ridică și patrulă prin sala care nu-i permitea să se miște prea mult.

— Cred că mă duc în observator. Mai vine cineva cu mine? Uitase deja că eu plecam cu Ajit, care împietri. Un lucru atât de neînsemnat, iar el se simțea ofensat. Kane nu era afectat de victoria lui sau de faptul că mă ducea cu el ca pe un trofeu. Un alt bărbat ar fi simțit puțină ciudă, apoi ar fi uitat. Ajit nu era un astfel de bărbat. Nici Kane. Bărbații cu fire statornică nu pleacă voluntari într-o astfel de misiune.

Cu mine, altfel stau lucrurile. Am crescut în spațiu. Oamenii de știință, nu.

Am lăsat deoparte broderia, l-am luat de mână pe Ajit și m-am lipit de el. Pentru moment, Kane părea să nu aibă probleme. Nerăbdarea cu care aștepta datele nu-i va face rău. Ajit era cel de care trebuia să mă îngrijesc.

Eu am fost cea care a sugerat partidele de *go.* Un căpitan bun n-are voie să facă asemenea greșeli. Așa că tot eu trebuia să rezolv problema.

Când sosi minicapsula, situația se înrăutățise deja. Niciunul dintre ei nu voia să renunțe la joc. Jucau ca niște obsedați, la început șase sau șapte partide pe zi, apoi nouă sau zece, apoi tot timpul cât stăteau treji. Ajit câștiga în

continuare cele mai multe partide, dar nu toate. Kane își concentra inteligența formidabilă punând la cale diverse strategii și avea avantajul că se implica în joc, dar nu prea mult. Da, era obsedat, dar am văzut că, odată ce găsea ceva mai bun de făcut, abandona jocul fără să se mai uite la tablă.

Ajit se concentra și el mai mult. Se ambiționa mai tare să câștige, chiar dacă pierdea câteva partide. Când îi veni iar rândul să câștige, privirea șireată i se lumină de bucurie. Aruncă piesa câștigătoare pe tablă din răsucirea încheieturii, gest în care am simțit dispreț și teamă deopotrivă.

Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să intervin, am pus la bătaie toate trucurile câștigate într-un secol de experiență. Nimic nu mergea. Sexul înrăutățea lucrurile. Ajit îl considera un trofeu binemeritat, Kane, o pauză dintre partide.

Într-o noapte, Ajit scoase statuia lui Shiva și o așeză provocator pe masa din sala principală. Ocupa două treimi din spațiu, un cerc de metal mare în jurul dansatorului cu patru brațe.

— Ce-i asta? întrebă Kane, ridicând ochii de pe tabla de joc. Vai de mine, e un zeu!

— Un concept intelectual, am zis eu repede. Fluxul energiei cosmice din univers.

Kane râse, fără să fie malițios, dar ochii lui Ajit se aprinseră.

— Vreau să stea aici, rosti el.

— Nicio problemă. E rândul tău, răspunse Kane, ridicând din umeri.

Greșit, greșit. Ajit sperase să-l provoace pe Kane, să-l facă să obiecteze la prezența statuii. Voia o confruntare, ocazia să-și manifeste bucuria răutăcioasă. Să scape de tulburarea provocată de jocul superior al partenerului său. Să se elibereze de furia care mocnea în el împotriva lui Kane, savantul superior lui. Statuia trebuia să reprezinte revendicarea unui drept, chiar o palmă peste fața adversarului: *Sunt aici și ocup mult spațiu! Bagă de seamă!* Kane îl ignoră pur și simplu, cu o scuturare din umeri.

— Mai spune-mi o dată ce e cu Nataraja. Ce reprezintă flăcările de pe cercul cel mare?

— Focul care distruge lumea, mă lămuri el cu glas stins.

— E rândul *tău*, Ajit, interveni Kane.

Un incident minor. Dar într-un loc îndepărtat din mintea mea, unde l-am ascuns, conștientă, dar încă nu foarte afectată de el, încolți teama.

Situația îmi scăpa de sub control. Atunci sosi prima minicapsulă.

4. Sonda

Mințile transferate tot minți rămân. Nu sunt programe de calculator obișnuite. Deși

eliberate de constrângeri biologice, ca enzimele care provoacă somnul, foamea și dorința sexuală, păstrează anumite obiceiuri. De fapt, tocmai obiceiul creează anumite structuri, care ne feresc de buclele din sistem. Pe sondă, treaba mea era să mențin obiceiurile. Era cea mai bună protecție pentru mințile acelea strălucitoare.

— E vremea să ne culcăm, domnilor, am anunțat, veselă. Stăteam în sala principală de șaisprezece ore, Kane și Ajit la terminale, eu, privindu-i în liniște. Am putere de concentrare similară ca intensitate cu a lor, deși de alt tip. Ei nu bănuiesc asta. Nu mai brodam de câteva ore, dar niciunul dintre ei nu observase.

— Tirzah, nu putem dormi acum! strigă Kane.

— Ba da, acum.

Se uită la mine cu ochi de copil supărat. Dar Kane nu e un copil; nu fac eu greșeala să-l tratez așa. Știe că o entitate electronică trebuie să se oprească, pentru ca programul de întreținere să se poată derula. Erorile de operare trebuie detectate înainte de a se extinde și împiedica funcționarea. Din cauza radiației din jurul sondei, programul e mai necesar ca niciodată. Are nevoie de câteva ore ca să se încheie. Eu controlez instrucțiunile de derulare.

Ajit mă privi răbdător. Era noaptea lui. Și asta făcea parte din obicei, pe lângă faptul că-i

ajutam în munca lor. Nu o dată s-a întâmplat ca intuiția unui savant aflat în grija mea să găsească soluția salvatoare la o problemă științifică pe când se afla în brațele mele. Sexul transferat în calculator, ca omologul său fizic, e și un stimulent, și un relaxant.

— Bine, bine, mormăi Kane. Noapte bună. L-am deconectat și m-am întors către Ajit.

Ne-am dus în cabina lui. Era încordat din cauza datelor și a celor șaisprezece ore petrecute cu Kane. Dar am observat fericită că mi se dedica în întregime. La sfârșit, l-am rugat să-mi explice datele preliminare.

— În cuvinte simple, te rog. Nu uita cu cine vorbești!

— Cu o doamnă inteligentă și drăgălașă, preciza el, iar eu i-am zâmbit cum se cuvenea. Dar a văzut că nu glumeam, chiar voiam să cunosc datele.

— Stelele tinere masive sunt acolo, deși n-ar trebui… Kane ți-a explicat asta.

Am făcut un semn afirmativ din cap.

— Sunt într-adevăr tinere, nu un aluat de stele bătrâne. Am verificat. Acum încercăm să adunăm și să rulăm date ca să verificăm celelalte două teorii care stau în picioare: un inel de materie fluctuant care „însămânțează” stelele sau alte găuri negre.

— Și cum procedați?

Ajit ezită. Știam că încearcă să găsească

explicații pe înțelesul meu.

— Rulăm diverse programe, ecuații și simulări. Încercăm să stabilim unde să trimitem sonda data viitoare, știi despre ce vorbesc.

Sigur că știam. Nimeni nu mută nava fără aprobarea mea. Mai putea face încă două salturi și eu le aprobam pe ambele.

— Trebuie să alegem un punct din care să lansăm raze de radiații diferite pentru a evalua rezultatele. Cele mai grele nu rezistă mult acolo, știi… le distorsionează gravitația supergăurii. Se încruntă.

— Ce-i, Ajit? Ce e cu gravitația?

— Kane avea dreptate, nu-i nimic în neregulă cu detectorii. Indică în apropiere o masă, nu mare, dar detectabilă, care nu manifestă altceva decât gravitație. Niciun fel de radiație.

— O gaură neagră, i-am sugerat.

— Nu, e prea mică. Găurile negre mici radiază, Hawking a demonstrat-o demult. Temperatura internă e prea ridicată. Nu există găuri negre mai mici de trei mase solare. Detectorii de masă indică ceva mult mai mic.

— Ce anume?

— Nu știm.

Datele pe care le-ați trimis înapoi pe *Kepler* conțineau toate citirile bizare ale detectorilor?

— Bineînțeles, spuse el, ușor iritat. L-am tras mai aproape de mine.

— Știu că mă pot baza oricând pe tine, i-am spus, și am simțit cum i se relaxează corpul.

Ne-am oprit sistemele, apoi am căzut unul în brațele celuilalt.

A doua zi, a fost rândul lui Ajit să descopere a doua anomalie. Eu am descoperit-o pe a treia.

— Se întâmplă ceva cu orbitele gazoase, îl informă el pe Kane. Și se întâmplă ceva cu ele tot timpul.

Kane se mută la terminalul lui Ajit.

— Hai, povestește-mi.

— Gazele căzute din discul circumnuclear… vezi, se curbează acolo, lângă brațul vestic al lui Sag A* Vest…

— E vântul de la roiul IRS16, spuse Kane imediat. Ieri am actualizat citirile.

— Nu, am făcut deja corecții.

— Atunci poate magnetizarea de la IRS7 sau…

Iar vorbeau pe limba lor. I-am ascultat suficient cât să pricep problema în general. Gazele ieșeau cu viteză foarte mare din norii din spatele discului circumnuclear, care înconjura miezul ca o gogoașă gigantică. Forțe de diverse naturi împingeau șuvoiul de gaze ca printr-o pâlnie pe traiectorii înguste, conice. În final, gazele o să încercuiască gaura neagră, o să alunece în spirală în ea și o să se comprime la temperaturi de miliarde de grade înainte să fie absorbite în intestinele găurii. Am înțeles procesele.

Dar traiectoriile n-au fost cele prevăzute. Gazele alunecau în jos greșit, apropiindu-se de gaură în cu totul alt mod decât prevedeau forțele care acționau asupra lor.

— Vreau să mut sonda mai repede decât am planificat, îi spuse Ajit lui Kane în cele din urmă.

Stai, am intervenit eu imediat. Nava se deplasează numai la decizia *mea.* Încă n-a sosit timpul s-o mutăm.

— Sigur că țin seama de tine, Tirzah, îmi spuse Ajit, cu obișnuita lui politețe.

Dar acum însoțise politețea de un soi de strălucire. Am recunoscut-o imediat. Savanții se poartă așa când le încolțește în minte o idee măreață.

M-am așteptat la obiecții din partea lui Kane sau să-l ridiculizeze, dar probabil că discuția lor tehnică îl pusese și pe el pe gânduri. Tot părul roșcat de pe cap i se făcu măciucă. Aruncă o privire scurtă la monitoarele lui, apoi la cele ale lui Ajit, apoi la bărbatul mai tânăr.

— Vrei să muți sonda de partea cealaltă a lui Sagittarius A* Vest.

— Da.

— Arată-mi, m-am interesat eu.

Ajit afișă graficul simplificat, construit de el cu săptămâni în urmă, pentru o privire de ansamblu asupra misiunii. Pe el se vedea gaura neagră în centrul galaxiei și structurile

principale din jurul ei: roiul de stele albastre fierbinți, stelele tinere masive, care n-ar fi trebuit să fie atât de aproape de gaură, IRS16, steaua roșie gigantică și coada ei lungă și mândră. Toate acestea, plus sonda noastră, de o parte a Sagittarius A* Vest, rămășița plasmatica spiralată, cu trei brațe. Ajit atinse calculatorul și apăru un punct nou de partea cealaltă a lui Sag A* Vest, mai depărtat de gaură decât eram noi atunci.

— Vreau să mergem acolo, Tirzah, spuse el. Kane înclină aprobator din cap. Făcând pe naiva, le-am spus amândurora:

— Am crezut că n-are rost să mergem acolo. Pe lângă asta, ați zis că Sag A* Vest ne va bloca vederea pe toate lungimile de undă, din cauza radiației sale.

— Așa va fi.

— Păi, atunci…

— Se întâmplă ceva acolo acum, mă întrerupse Kane. Ajit are dreptate. Zona aceea e sursa de deformare a gazelor atrase de gaura neagră. Trebuie să mergem acolo.

Ajit are dreptate.

Tânărul nu-și schimbă expresia feței. Își păstră strălucirea, animat de propria idee și, înțelegeam acum, de susținerea lui Kane. L-am ațâțat mai tare:

— Dar, Kane, cum rămâne cu studiul tău despre stelele tinere masive? Nu pot muta

sonda decât de câteva ori. Rezerva noastră de combustibil…

— Am suficiente date despre ele acum, mă întrerupse el, și asta e mai important.

Mi-am ascuns satisfacția.

— Bine. O să mut sonda.

Dar, când am intrat în legătură cu programul navei, am descoperit că sonda fusese deja mutată.

5. Nava

Kane și Ajit se năpustiră asupra minicapsulei cu date preliminare ca niște lupi flămânzi. Adio partide de *go.* Nimic altceva, doar muncă, dacă nu insistam eu.

La început, mi-am zis că e bine așa. Mi-am zis că, renunțând la competiția inutilă și incitantă a jocului, cei doi savanți vor conlucra la problemele arzătoare care însemnau atât de mult pentru amândoi.

— La naiba și la dracu, exclamă Kane, admirativ. Ia privește. Ajit reacționa ca și cum Kane i s-ar fi adresat lui, dar nu era adevărat. Pur și simplu gândea cu glas tare. Am lăsat broderia deoparte și m-am dus în spatele lor, la terminale.

— Citirile sunt probabil greșite, spuse Ajit, pe noul său ton arogant, dobândit în urma victoriilor la go. Senzorii au fost afectați, la

urma urmei, fie în hipertranzit, fie de radiații.

Spre deosebire de alte dăți, Kane îi sesiză aroganța din voce. O contră cu un rânjet pe care probabil că-l afișa în fața studenților impertinenți.

— Probabil sunt greșite? Stilul ăsta pueril de-a trage concluzii pripite nu duce nicăieri.

— Care citiri? am întrebat eu repede.

Îmi răspunse Ajit, în cuvinte blânde, chiar politicoase, dar tot am simțit furia din spatele lor:

— Citirile de masă sunt greșite. Indică o densitate de masă ridicată în mai multe zone de spațiu gol.

— Acolo s-or fi formând stelele noi?

Nici măcar Ajit nu se deranja să-mi răspundă. Asta mi-a dat de înțeles că am întrebat o prostie. Nu contează; eu nu mă pretind om de știință. Am vrut doar să continue discuția între ei, să verific în ce stadiu se află mințile lor.

— Ar fi fost ideal dacă echipamentul ar fi ieșit întreg după saltul în radiație, spuse Ajit, prea monoton.

— Kane? am întrebat eu.

— *Nu* echipamentul e de vină. E supersimetria, adăugă el.

Ajit îl contrazise imediat, în termeni necunoscuți mie. Se lansară într-o discuție pe care n-aveam nicio șansă s-o înțeleg.

Dar sesizam cum creștea mânia lui Ajit, pe

măsură ce Kane îi minimaliza ideile. Aproape că vedeam mânia lui, o plasmă fierbinte. Kane îl ridiculiza în continuare, iar densitatea plasmei creștea neîncetat.

Cearta se întrerupse brusc. Cei doi plecară fiecare la terminalul lui și lucrară ca niște roboți douăzeci de ore fără întrerupere. A trebuit să-i oblig la pauză de masă. Erau obsedați, cum numai savanții sau artiștii pot fi. Niciunul din ei nu veni noaptea în cabina mea. Aș fi putut să le ordon, dar am preferat să nu exercit asupra lor o forță prea puternică încât să le distrugă încrederea în mine, decât la nevoie. În cele din urma, am fost totuși nevoită să blochez accesul la terminale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tirzah! se rățoi la mine Kane. Asta-i o ocazie unică pentru o specie! Am de lucru!

— O să te odihnești, i-am spus eu, calmă. Terminalele sunt închise timp de șapte ore.

— Cinci.

— Bine.

Peste cinci ore, Kane o să doarmă buștean.

Se ridică, înțepenit de orele petrecute pe scaun. Kane e trecut bine de o sută de ani; numai rejuvenații au o asemenea capacitate de muncă. Mușchii încordați, obișnuiți să fie antrenați, tresăriră scurt. Se clătină, râse și-și reveni imediat.

Dar nu înainte de a se lovi de masă. Statuia

lui Ajit alunecă și căzu pe podea. Era veche, avea patru sute de ani, spusese Ajit. Și metalele obosesc, deși mai greu ca oamenii. Statuia se lovi de punte exact în locul potrivit ca să se spargă.

— Vai… îmi pare rău, Ajit.

Scuzele lui Kane sosiră prea târziu. Știam – cu fiecare celulă din corp știam – că întârziase pentru că mintea lui procesa în continuare datele și avea nevoie de un efort suplimentar ca să se concentreze pe altceva. Nu conta. Ajit se crispa și furia lui suferi o schimbare provocată de tonul nepăsător, absent al lui Kane.

— Nava poate lipi statuia, am spus eu repede.

— Nu, mulțumesc, rosti Ajit. O las așa cum e. Noapte bună.

— Ajit…

Am vrut să-l prind de mână. S-a ferit.

— Noapte bună, Tirzah.

— Razele gama din Sag A* Vest nu variază conform previziunilor, mă anunță Kane, clipind de două ori. Ai dreptate, sunt extenuat.

Se trânti pe pat. Ajit plecase deja. Am lăsat să treacă ceva vreme până am ridicat bucățile din statuia lui Ajit și le-am ținut în mână, cu ochii pe silueta spartă a zeului dansator.

Datele preliminare, anunță Kane la sosirea lor, erau destule ca să-i țină ocupați până venea cealaltă minicapsulă. Dar a doua zi

deveni iarăși nerăbdător și ceru mai mult.

— Se întâmplă ceva cu orbitele gazoase, rosti el cu glas tare, dar nu mi se adresă nici mie, nici lui Ajit.

Nu era ceva nou, obișnuia să lucreze în tăcere perioade lungi, până când cuvintele țâșneau din el fără să se adreseze cuiva anume, ci doar gândurilor sale învârtejite. Urechea i se iritase de la atâta frecat.

— Ce nu-i în regulă cu ele? l-am întrebat.

Cum n-am primit răspuns, poate nu m-a auzit, am repetat întrebarea cu glas mult mai ridicat.

Kane ieși din universul lui și se încruntă la mine.

— Gazele căzute din discul circumnuclear nu indică traiectoriile corecte spre Sag A*.

Am repetat ce știam de la el:

— Nu e vântul de la roiul IRS16?

— Nu. Am verificat citirile actualizate ieri și am făcut corecțiile necesare.

Cu asta, mi-am încheiat șirul de întrebări pe care le puteam pune.

— Am nevoie de mai multe date! izbucni Kane.

— O să le primești, într-un sfârșit.

— Le vreau acum! strigă el și râse amar pentru sine, apoi se apucă iar de treabă.

Ajit rămase tăcut, de parcă nimeni n-ar fi vorbit în preajma lui.

M-am uitat la el până când se ridică, se

întinse și aruncă o privire în jur.

— Prânzul într-un minut, am spus. Dar mai întâi vino cu mine să ne uităm la ceva.

Am pus imediat piciorul pe scara ce ducea la observator, așa că fie mă urma, fie începea să se certe cu mine. Preferă să vină după mine.

Așezasem statuia lipită pe bancă, lângă fuzelaj. Din partea aceea nu se vedea prea bine spectacolul oferit de miez, dar plantele exotice erau mai rare, iar mii de stele sclipeau pe un cer care nu mai fusese atât de luminat de la nașterea Soarelui. Shiva dansa în cercul lui de flăcări reîntregit, pe fundalul glorios al spațiului cosmic.

— Ți-am zis că nu vreau s-o repari, îmi spuse Ajit sec.

Când vorbesc cu Kane, pot să-l contrazic; e destul de puternic să-mi reziste și, de fapt, nu prea știe ce-i respectul. Altfel stau lucrurile cu Ajit. Am lăsat ochii în jos și l-am luat de mână.

— Știu. Mi-am permis s-o lipesc pentru că... ei, bine, mi-ai zis c-ai vrea s-o vezi iar întreagă și mie îmi place foarte mult. Are atâtea sensuri ascunse, pe lângă cele evidente, mai ales aici. În locul ăsta, în clipele astea. Te rog să mă ierți.

Câteva momente, Ajit păstră liniștea. Apoi îmi sărută mâna.

— Tu chiar vezi sensurile ei ascunse.

— Da, am spus.

Și era adevărat. Shiva, dansul fără sfârșit, fluxul necontenit de energie schimbându-și forma și starea... Cum să nu-l vezi în norii de gaze care devin stele, în gaura neagră care le distruge, în violența și puterea de creație din afara fuzelajului? În același timp, era vorba de acuitatea cu care sesizai evidența. Țineam privirea în jos pentru ca Ajit să nu citească în ea umbra de satisfacție.

Mă sărută.

— Ești atât de profundă, Tirzah. Și atât de blajină.

Nu eram niciuna, nici alta. Ajit nu sesiza aparențele înșelătoare, decât pe cele paranoice care, presupunea el, existau în alții.

Corpul i se relaxa în brațele mele și știam că o parte din mintea lui se liniștise. Noi doi vedeam frumusețea spirituală inaccesibilă lui Kane. Așadar, îi era superior, într-un fel. Coborî după mine pe scară ca să ia prânzul. L-am auzit fredonând o melodie veselă. Mulțumită de mine, m-am dus în bucătărie.

Kane se ridică atât de brusc din fața terminalului că îi străluciră ochii.

— Ah, stelele astea de rahat! Da, Tirzah. Am înțeles.

M-am oprit, crispată. N-am mai văzut pe nimeni să arate așa, nici măcar pe Kane.

— Ce-ai înțeles?

— Totul. Mă apucă și mă învârti într-un dans

stângaci, exuberant. Totul! Am înțeles absolut tot! Stelele tinere, orbitele gazoase, masa dispărută din univers! Totul, fir-ar al dracului, totul!

— Ceee?

Mă învârtea atât de repede că-mi clănțăneau dinții. Kane, oprește-te!

Mă ascultă și mă îmbrățișa până-mi trosniră coastele. Apoi îmi dădu drumul dintr-odată și-mi târî trupul învinețit la terminal.

— Uite, iubito, m-am prins. Stai jos aici, iar eu o să-ți explic pe înțelesul tău. O să-ți placă la nebunie. O să-i placă de tine. Privește aici, în zona asta din spațiu…

Am aruncat o scurtă privire înapoi, la Ajit. Pentru Kane, el nici nu exista.

6. Sonda

— Sonda s-a mutat, le-am spus lui Ajit și Kane. A depășit mult deviația calculată. Cu un factor de zece.

Ochii lui Kane, roșii de atâta muncă, se aprinseră.

— Arată-mi traiectoria.

— Am transferat-o pe ambele voastre terminale.

De regulă, datele navei sunt ținute separat. Numai eu le pot vedea.

Kane afișă traiectoria pe monitor și scoase un

fluierat.
Sonda se află sub tensiunea de gravitație și radiație care, în cele din urmă, o va distruge. Știm cu toții asta. Dublurile noastre în carne și oase nici măcar nu erau sigure că sonda va supraviețui destul ca să trimită minicapsula cu date și sunt convinsă că au jubilat de fericire când au primit-o. Probabil că au considerat-o un dar ceresc. Îmi închipui cu câtă nerăbdare așteaptă restul informațiilor. Pe navă, eu, celălalt „eu”, contasem pe datele care vor unge, ca uleiul, mecanismele, disensiunile și tensiunile dintre Kane și Ajit. Așa sperasem.
Noi, entitățile electronice, avem destul combustibil să mutăm sonda de două ori. După aceea, întrucât ultima noastră deplasare o va duce la o cincime dintr-un an-lumină de gaura neagră din centrul galaxiei, va aluneca în spirală în Sag A*. Dar, înainte de asta, va fi fost ruptă în bucăți de gravitația găurii. Numai că noi, dublurile, vom dispărea înainte ca sonda să plonjeze spre distrugerea completă.
Deviația actuală a sondei, la o distanță considerabilă de gaură, avansa mult mai repede decât prevăzusem noi. Era și puțin în afara cursului. Eram trași în direcția generală a Sag A*, dar nu pe traiectoria gravitațională care ne-ar fi adus pe orbita lui, în momentul și în locul anterior stabilit de calculator. Practic, la rata noastră de accelerație actuală, aveam

toate șansele să ratăm orizontul evenimentelor.

Ce se întâmpla?

— Poate-i mai bine să nu mutăm sonda de partea cealaltă a Sag A* Vest până nu aflăm ce forță ne trage după ea, sugeră Kane.

Ajit studia datele peste umărul lui.

— Nu… așteaptă… rosti el ezitant, cred că ar trebui să ne mutăm.

— De ce? îl stârni Kane.

— Nu știu. Tocmai am… spune-i intuiție. Ar trebui să ne mutăm acum. Mi-am ținut respirația. Kane nu se baza decât pe intuiția lui. Dar lucrurile se mai schimbaseră oarecum. Kane spusese „Ajit are dreptate. Zona aceea e sursa care deformează gazele atrase de gaura neagră”. Ajit nu-și schimbase expresia, dar eu i-am simțit satisfacția, reală ca și căldura din inima mea. De aceea avea acum curajul să dea glas intuiției sale încă neformate, „necoapte”, cum îi plăcea lui Kane să spună.

— Poate ai dreptate, rosti Kane meditativ. Poate că… Se opri brusc și căscă ochii.

— Dumnezeule!

— Ce-i? l-am întrebat, în ciuda propriei mele voințe. Ce s-a întâmplat?

Mă ignoră.

— Ajit, rulează simulările pentru orbitele gazoase în corelație cu deviația sondei. Eu mă ocup de stelele tinere.

— De ce... începu Ajit, dar înțelese imediat ce era în mintea lui Kane.

Rosti ceva în indiană, poate un blestem, poate o rugăciune. Nu mi-am dat seama. Nu înțelegeam nici ce idee aveau, nici ce se petrecea cu orbitele gazoase și stelele tinere din afara sondei. Dar vedeam clar ce se întâmplă înăuntrul ei.

Ajit și Kane începură să lucreze cu frenezie. Își dădeau ordine unul altuia și comentau, transferau date, făceau copii de siguranță ale simulărilor și ecuațiilor, își aplecară scaunele unul spre celălalt și vorbiră într-un jargon neinteligibil. La un moment dat, Kane strigă: „Ne trebuie mai multe date!” iar Ajit râse, nestingherit și dezinvolt, apoi trecu imediat înapoi la treabă. I-am urmărit multă vreme, pe urmă m-am furișat în liniște spre puntea de observație pentru un moment de intimitate.

Spectacolul de afară era mai impresionant ca niciodată, poate pentru că fusesem atrași spre el mai aproape decât plănuisem. Norii gazoși învăluiau și înmuiau inima întunericului, Sag A*. Coada înspăimântătoare a giganticei roșii lumina partea aceea de cer. Stelele risipeau o strălucire de neimaginat pe Stația J, unde m-am născut, loc încremenit într-un braț îndepărtat al galaxiei. Exact în fața mea sclipea roiul albastru fierbinte IRS16.

Probabil că am stat pe punte mai mult decât

am intenționat, deoarece Kane veni să mă caute.

— Tirzah! coboară! Vrem să-ți arătăm unde ne mutăm noi și de ce.

— *Noi.*

Cu glas sever, dar cu inima plină de bucurie, i-am spus:

— Kane, tu nu îmi arăți mie unde mergem. Îmi ceri voie. Eu conduc această navă.

— Da, da, știu, ești o doamnă autoritară. Haide! mă prinse de mână și mă trase către scară.

*

Îmi explicară amândoi, întrerupându-se și corectându-se reciproc cu duritate, dar simțindu-se excelent. M-am concentrat cât am putut, am încercat să înțeleg tehnicismele de care nu se puteau lipsi, așa cum nu se puteau lipsi de aer. La sfârșit, mi s-a părut c-am priceput de ce erau atât de emoționați.

— Materia întunecată, am rostit, tatonând cuvintele pe limbă. Suna prea ciudat ca să fie serios, dar Kane insistă:

— Teoria există de secole întregi, dar DeGroot a discreditat o mare parte din ea în 2086. A…

— Dacă a fost discreditată, de ce… am vrut să întreb.

— Am zis „în mare parte”. La DeGroot apăreau întotdeauna anomalii matematice. Și acum vedem unde a *greșit.* A…

Începură să-mi explice unde era greșeala, dar i-am întrerupt.

— Nu, ajunge cu digresiunile! Lăsați-mă să vă spun ceea ce cred c-am înțeles din ce mi-ați spus.

Urmă o clipă de liniște, în care mi-am căutat cuvintele. Amândoi bărbații așteptau nerăbdători, Kane ducându-și mâna prin păr, Ajit surâzând larg.

— Mi-ați spus despre o teorie conform căreia, imediat după Big Bang, gravitația s-a detașat cumva de celelalte forțe din univers, așa cum materia s-a detașat de radiație. În același timp, voi, savanții, știți de două secole că nu există destulă materie în univers pentru ca toate ecuațiile voastre să fie valabile. Așa că oamenii de știință au susținut că există o mare cantitate de materie întunecată și o mulțime de găuri negre, dar lucrurile nu s-au mai potrivit. Iar acum nu se justifică nici orbitele gazelor atrase de gaura neagră, nici deviația sondei, nici faptul că stele tinere masive se formează atât de aproape de gaură fără să fie spulberate de forța gravitațională. Forța care acționează asupra norilor uriași care trebuie să condenseze pentru a forma stele atât de mari.

Mi-am tras respirația repede, ca să nu mă întrerupă niciunul din ei și să-mi tulbure ideile cu termenii lor tehnici.

— Dar acum credeți că, dacă gravitația s-a

desprins într-adevăr de celelalte forțe imediat după Big Bang…

— La aproximativ 1043 secunde după, mă ajută Ajit, dar l-am ignorat.

— … atunci s-au creat două tipuri de materie, una normală și una „întunecată”. Ca materia și antimateria, numai că nu pot interacționa decât prin gravitație. Niciun fel de interacțiune prin intermediul altei forțe, radiații sau alte forțe mai slabe. Numai gravitația. E singurul efect pe care materia întunecată îl are asupra universului nostru. Gravitația.

Iar acum, o mare parte din materia întunecată a apărut de partea cealaltă a lui Sag A* Vest. Are suficientă gravitație ca să influențeze traiectoria gazelor atrase de gaura neagră. Și deviația sondei. Și stelele tinere, pentru că materia întunecată exercită o forță contrară asupra norilor de stele masive și ăsta e motivul pentru care nu le distruge gaura, cum ar fi normal. Au timp să se transforme în stele.

— Păi, cam așa e, dar ai omis niște aspecte care modifică și validează ansamblul, spuse Kane încruntat și nerăbdător.

— Da, Tirzah, inimioară, îți scapă… nu poți să spui forță contrară… dă-mi voie să-ți mai explic o dată.

O luară de la capăt, dar de data asta nu i-am mai ascultat. Poate că n-am înțeles teoria în ansamblu, ci numai parțial. Îmi era suficient.

Ei doi aveau o teorie viabilă. Eu aveam o expediție viabilă, cu un scop clar și savanți care colaborau în sens productiv, și probabilitatea unui succes. Îmi era suficient.

*

Kane și Ajit pregătiră a doua minicapsulă pentru navă, iar eu m-am pregătit să mut sonda. Eram într-o stare de spirit extraordinară. Râdeam și glumeam mult, întrerupți de izbucnirile intense ale dialogurilor neinteligibile dintre Ajit și Kane.

Dar, înainte de a-mi termina programarea, capul lui Ajit dispăru.

7. Nava

Kane lucră ziua întreagă la teoria lui despre materia întunecată. Lucra frenetic, aplecat peste terminal, ca un câine flămând peste un os plin de carne, fără să ridice privirea sau să spună vreun cuvânt. Și Ajit lucra, dar efortul lui avea alte calități. Ambele terminale erau conectate la același calculator, desigur; orice vedea Kane, vedea și Ajit. Iar Ajit urmărea ce făcea Kane.

Asta făcea Ajit: îl urma. Mi-am dat seama după sincronizarea accesărilor lui, după cum își ținea corpul. Era un savant cu bun-simț, dar nu de calibrul lui Kane. Dacă ar fi avut date și timp suficient, ar fi putut ajunge acolo unde se

îndrepta Kane cu mare viteză. Poate. Sau ar fi putut să aducă completări valoroase gândirii lui Kane. Însă acesta nu-i lăsa timp; el era întotdeauna primul și nu cerea ajutor. Îl eliminase complet pe Ajit. Nimic nu mai exista, în afară de munca lui.

Spre seară se uită dintr-odată spre mine și-mi spuse:

— O să mute sonda... Entitățile transferate... O s-o mute.

— De unde știi? l-am întrebat. Încă nu e timpul, dacă ne luăm după program.

— Nu. Dar o s-o mute. Dacă am descoperit materia întunecată aici, o s-o descopăr și acolo. O să decid că e nevoie de mai multe date de pe partea opusă a lui Sag A* Vest, unde se află cea mai mare cantitate de masă întunecată.

L-am privit. Parcă ar fi avut mintea răvășită, ca un războinic roman care tocmai s-a luptat cu un leu. Numai sângele lipsea. Plete sălbatice și murdare. Când a făcut duș ultima oară? Haine pătate cu mâncarea pe care l-am obligat s-o înfulece la prânz. Ridurile, apărute din cauza stresului și oboselii, în ciuda rejuvenării, îi coborau mușchii feței. Ochii îi străluceau ca Sag A* Vest.

Doamne, cât îl iubeam. Pe un ton hotărât, dar precaut, i-am spus:

— Ai dreptate. *Entitatea Tirzah* va muta nava

pentru măsurători mai bune.

— Apoi vom obține date mai multe peste câteva zile, interveni Ajit. Dar radiațiile de pe partea cealaltă a Sag A* Vest sunt încă foarte intense. Să sperăm că nu se vor defecta programele sondei sau chiar entitățile înainte de a primi noi informațiile.

— Mai bine să sperăm că dublura mea nu se defectează cu mult înainte, preciza Kane, altfel n-o să știm nici ce date să adunăm.

Se întoarse cu fața la ecran. Cuvintele lui brutale rămaseră în aer.

L-am văzut pe Ajit cum își întoarce privirea de la mine. Se ridică și merse în bucătărie.

Dacă m-aș duce după el prea curând, ar considera că mi-e milă de el. Ar fi și mai rușinat atunci.

— Kane, am spus cu glas șoptit, dar furios, ești abject. Se întoarse și mă privi cu uimire neprefăcută.

— Ce-ai zis?

— Știi bine ce-am zis.

Dar nu știa. Nici măcar nu conștientiza vorbele rostite de el înainte. Pentru el, reprezentau un adevăr simplu, evident.

Fără entitatea Kane, pe sondă nu s-ar mai desfășura activități științifice de mare clasă.

— Vreau să stau de vorbă cu tine sus, pe puntea de observație, i-am spus. Nu acum, peste zece minute. Iar *tu* vei fi acela care va

anunța că vrea să-mi spună ceva pe punte.
Întârzierea de zece minute și invitația venită din partea lui Kane pentru o întâlnire pe punte vor ascunde de Ajit faptul că-l protejam.
Dar am pus răspunderea pe umerii lui Kane. Era obosit, era stresat, cobora, inevitabil, de pe culmile stâncoase ale descoperirii sale. Nici corpul, nici mintea nu pot rămâne la înălțimea care frizează isteria prea mult. Judecasem greșit, din cauza supărării. Acum se răsti la mine:
— O să ne întâlnim pe puntea de observație când o să am *eu* chef, nu altă dată. Nu-mi forța mâna, Tirzah. Nici măcar în calitate de căpitan.
Se întoarse la terminalul lui.
Ajit veni din bucătărie cu trei pahare pe o tavă.
— Un pahar de sărbătoare. O descoperire esențială merită așa ceva. Cel puțin atât.
M-am simțit atât de ușurată încât aproape că m-am dat de gol. Era în regulă. Îl interpretasem greșit pe Ajit, îl subestimasem. Pentru el, descoperirea lui Kane era mai importantă decât neimplicarea lui în ea, la urma urmei. Înainte de toate, Ajit era un om de știință.
Împărți paharele: unul mie, unul lui Kane, unul pentru el. Kane sorbi în grabă, mai mult de formă, și se întoarse la monitor. Eu însă mi-am

savurat băutura, zâmbindu-i lui Ajit, încercănd să-i comunic, cu căldură, admirația pe care o nutream pentru că s-a ridicat deasupra sentimentelor personale.

— De unde ai vinul? Nu era pe lista navei.

— Din rezervele mele proprii, îmi răspuns el și surâse. Rezervele personale nu apar pe nicio listă și nici nu sunt verificate. O sticlă de vin, statuia lui Shiva… Ajit adusese lucruri interesante în miezul galaxiei. Am sorbit din licoarea roșie. Avea alt gust decât vinurile terriene sau marțiene cu care eram obișnuită: mai aspru, mai deplin, nu așa dulceag.

— E minunat, Ajit.

— M-am gândit eu c-o să-ți placă. E făcut în orașul meu, New Bombay, din struguri modificați genetic, aduși de pe Terra.

Nu se întoarse la terminalul său. În următoarea jumătate de oră, mă distra cu povești din New Bombay. Era un bun povestitor, subtil și amuzant. Kane lucra într-una, ignorându-ne. Termenul de zece minute pe care i l-am impus ca să mă cheme pe puntea de observație venise și trecuse.

După o jumătate de oră, se ridică și se clătină. Data trecută, când spărsese statuia lui Ajit, înțepenise din cauza statului îndelungat pe scaun. Atunci își revenise lovindu-se de masă. Acum se prăbuși, greu, la podea.

— Kane!

— N-am nimic, n-am nimic... nu exagera, Tirzah! De ce naiba nu mă lași în pace!

Nu era deloc frumos din partea lui și mi-a venit să-i trag o palmă. N-am făcut-o. Se ridică singur, scutură din cap ca un animal uriaș și spuse:

— Sunt extenuat. Mă duc să mă culc.

N-am încercat să-l opresc. Plănuisem să dorm la Ajit, oricum. Detectasem, spre sfârșitul poveștilor lui despre New Bombay, o discretă undă de falsitate, o exagerare voită.

Dar Ajit îmi zâmbi. Mi-am dat seama că mă înșelasem. Am simțit brusc dorința de a dormi singură în noaptea aceea.

Dar nu puteam. Ajit, oricât de repede își revenise în urma brutalității inconștiente a lui Kane, tot mai avea câteva puncte sensibile. Era datoria mea era să le descopăr, să văd cât de grave erau rănile și să le vindec. Era datoria mea să mențin cât mai ridicat nivelul productiv al expediției, să ripostez la orice comportament depreciativ și disprețuitor al lui Kane față de el.

I-am răspuns lui Ajit cu un zâmbet.

8. Sonda

Nimeni nu intră în panică în momentul când lui Ajit îi dispăru capul. Ne așteptasem la asta, bineînțeles. De fapt, ne așteptasem să se

întâmple mai repede. Sonda plutea într-o mare de radiații de intensitate maximă în galaxie, la lungimi de undă mortale: raze gama de la Sagittarius Est, raze X, vânturi puternice de particule ionizate, lucruri al căror nume nu-l cunoșteam. Era un miracol că scutul sondei ținuse atât de mult, dar nu va rezista la nesfârșit. Una sau mai multe particule penetraseră și ajunseseră în calculator, alterând o parte din programul de întreținere a entităților electronice.

Era un rateu nesemnificativ. Salvarea de siguranță se activă într-o clipă și capul lui Ajit reapăru. Știam că nu era decât începutul. Se va întâmpla din nou și din nou, până când va fi afectată programarea și nu va mai putea fi refăcută de salvările automate, pentru că vor fi și ele afectate sau pentru că noi, entitățile, nu suntem ca alte programe. Ci mai mult decât ele și, în același timp, mai puțin. O entitate are copii de siguranță, care mențin umbrele pe care le vedem și nava, umbre care ne păstrează întregi mințile capturate. O entitate nu-și poate găzdui propriile copii de siguranță. Și o singură copie influențează prea mult, contaminând originalul. S-a încercat, iar consecințele au fost dureroase.

Mai mult, noi, entitățile, rulăm doar parțial pe calculatorul principal. Nu suntem nici ființe biologice, niciun șir lung de coduri, ci câte

puțin din amândouă. O parte din substrat, hardware-ul, este conectat asemenea neuronilor, deși mai solid construit: mii de mile de polimeri organici de nanostructură. Iată de ce entitățile electronice gândesc în ritmul unui creier uman, nu al calculatorului. Și tot de asta ne simțim la fel ca originalele noastre.

După rateul de întreținere a lui Ajit, dispoziția noastră, nu demult exuberantă, se schimbă. Eram serioși, dar nu amărâți. Lucram constant, concentrați și plini de speranță, hotărând unde să plasăm exact sonda și introducând coordonatele saltului.

— Ne vedem în curând, ne-am spus unul altuia.

I-am sărutat ușor pe Kane și Ajit pe buze. Pe urmă ne-am oprit și sonda făcu saltul. Peste câteva zile, am ieșit de partea cealaltă a lui Sag A* Vest, toți trei întregi. Dacă mi-ar sta în fire, aș fi spus o rugăciune de mulțumire. În locul ei, i-am spus lui Ajit:

— Văd că ți-ai păstrat capul.

— Foarte bine că a făcut-o, comentă Kane absent, deja aruncându-se în scaunul din fața terminalului său. O să avem nevoie de el. Și, Ajit, detectorii de masă… pe toți zeii afurisiți!

Se pare că tot urma să ne rugăm, chiar dacă într-un mod vulgar.

— Ce este? Ce-i acolo? am întrebat.

Pe monitoare nu se vedea nimic.

— Absolut nimic. Și, în același timp, totul.

— Vorbește pe limba mea!

Kane, absorbit cum era, sunt sigură că nici nu mă auzea. Ajit spuse:

— Detectorii de masă indică o masă uriașă la mai puțin de un sfert de an-lumină depărtare. Detectorii de radiații nu indica niciunul nimic. Ne deplasăm…

— Accelerăm rapid. Am studiat datele navei; rata de accelerație mă făcu să clipesc. O să ne lovim de ce-o fi acolo. Nu imediat, dar forța gravitațională…

Sonda era mică, dar forța gravitațională a giganticei necunoscute o va spulbera când se va apropia suficient.

Gigantica necunoscută. Dar senzorii nu indicau nimic. Doar umbre.

Mă cuprinse o senzație neobișnuită. Nu de teamă, ci una mai complicată, mult mai stranie.

Propria mea voce îmi răsuna ciudat în urechi:

Dacă ne ciocnim? Știu, ai zis că orice tip de radiație trece prin materia întunecată ca și cum n-ar fi acolo, *pentru ca nici nu este, nu în universul nostru*, dar cum rămâne cu sonda? Dacă ne lovim înainte de a lua măsurătorile finale din orizontul evenimentelor pe Sag A*?

— N-o să ne ciocnim, spuse Ajit. O să ne deplasăm înainte, Tirzah, apoi ne întoarcem la gaură. Kane…

Uitară de mine din nou. M-am dus pe puntea de observație. Prin fuzelajul transparent, am privit la miriadele de stele de pe porțiunea de cer îndepărtată de Sag A* Vest. Apoi m-am întors și am privit norul de plasmă rotitor, cu trei brațe, radiind în timp ce se răcea. Nimic nu bloca vederea lui Sag A* Vest.

Totuși, între noi se întindea o masă uriașă de materie întunecată, nevăzută, atrăgând spre ea tot ceea ce vedeau simțurile mele amețite.

În stânga mea, dispărură toate plantele exotice din observator.

Ajit și Kane lucrau febril. I-am obligat încă o dată să se oprească și să „doarmă". Radiația era aici la fel de intensă ca în poziția noastră anterioară. Eram exact în Sagittarius A* Est, carapacea uriașă extinsă, rămășița unei explozii inimaginabile din ultima sută de mii de ani. La lungimile de undă pe care le vedeam eu, Sag A* Est era invizibil, dar detectorii de raze gama parcă înnebuniseră.

— Nu ne putem opri cinci ore! strigă Kane. Nu-ți dai seama câte pagube ar face radiațiile în vremea asta? Trebuie să adunăm cât mai multe date, să le prelucrăm și să trimitem a doua minicapsulă!

— O să trimitem a doua minicapsulă chiar acum, am spus eu. Și-o să ne oprim numai trei ore. Dar, Kane, o să ne oprim. Vorbesc serios. Entitățile electronice se defectează mai tare

dacă nu se rulează programul de întreținere decât dacă se expun la radiații externe. Știi asta.

Știa. Se încruntă la mine și înjură, se jucă puțin cu mini-capsula, apoi o expedie și se opri.

— Numai un minut, Tirzah, mă rugă Ajit. Vreau să-ți arăt ceva.

— Ajit…

— Nu, nu e matematică. Îți promit. E ceva ce-am adus de pe *Kepler.* Obiectul n-a fost inclus în programul sondei, dar pot să-ți arăt o hologramă.

Undeva în măruntaiele calculatorului, dublura lui Ajit concepu un program. Apăru o hologramă bidimensională pe un monitor. Am clipit, surprinsă.

Era un fel de statuie a unui zeu cu patru brațe într-un cerc de flăcări din bronz foarte vechi.

— Nataraja, îmi spuse el. Shiva dansând.

— Ajit…

— Nu, nu sunt un adorator al zeilor. Zâmbi. Mă cunoști, știi că nu-i așa. Hinduismul are mulți zei, câteva mii, dar, pentru oricine altcineva în afară de ignoranți, ei nu reprezintă decât întruchipări ale diferitelor aspecte din realitate. Shiva reprezintă dansul creației și al distrugerii, fluxul de energie constant din cosmos. Nașterea și moartea și renașterea. Mi s-a părut potrivit să-l aduc în miezul galactic,

unde totul se naște, moare și iar renaște. Statuia există în familia mea de patru sute de ani. Trebuie s-o duc acasă, împreună cu răspunsurile la experimentele noastre.

— O să duci statuia înapoi la New Bombay, i-am spus eu încet, odată cu răspunsurile pe care le cauți.

— Da, am început să cred și eu asta.

Îmi zâmbi. Un zâmbet care întruchipa toate nevoile personalității sale imprevizibile, dar și politețea și curajul.

— Acum o să mă culc, îmi spuse.

9. Nava

A doua zi dimineața, când m-am trezit după un somn adânc, jumătate extenuare, jumătate sex, Ajit era deja treaz și stătea în fața terminalului său. Se ridică în clipa în care am intrat în sala principală și mă privi cu gravitate.

— Tirzah, a sosit minicapsula. Am introdus deja datele în sistem.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Kane?

— Doarme, bănuiesc.

M-am dus la patul lui Kane. Stătea pe spate, îmbrăcat tot cu hainele de acum trei zile, care miroseau. Sforăia ușor. Am vrut să-l trezesc, apoi m-am hotărât să aștept puțin. Avea mare nevoie de odihnă, iar eu puteam folosi timpul

împreună cu Ajit. M-am întors în sala principală, Strângându-mi cureaua de la haină.
— Ce s-a întâmplat? am repetat.
— Am introdus datele din minicapsula în sistem. Numai corecții, până la ultima informație. Kane zice că primul set a fost greșit.
— Kane? am întrebat eu, prostește.
— Dublura lui, îmi explică Ajit răbdător. Spune că radiațiile au lovit senzorii sondei la primul lot, înainte să-și dea ei seama. Au trimis datele preliminare imediat după salt, pentru că nu știau cât rezistă sonda. Acum au avut timp să descopere unde anume a lovit radiația, să repare programele senzorilor și să facă alte măsurători. Entitatea Kane spune că acestea noi sunt precise, celelalte, nu.
Am încercat să înțeleg cele auzite.
— Deci teoria despre materia întunecată a lui Kane… Nu e nimic adevărat în ea?
— Nu știu, recunoscu Ajit. Nu vom afla decât după ce vedem că e susținută de date. Tocmai a sosit minicapsula.
— Atunci poate că n-am mutat sonda, am zis, referindu-mă la celălalt „eu”. La dublura mea.
Nu știam ce vorbesc. Șocul era prea puternic. Toate teoriile alea, triumful lui Kane, toată tensiunea… M-am uitat mai atent la Ajit. Era foarte palid și obosit, așa cum arată orice bărbat tânăr modificat genetic.

— N-ai prea dormit, i-am spus.
— Nu. Ieri a fost... o zi grea.
— Da, l-am aprobat, remarcând politețea din afirmația lui care subestima realitatea. Da.
— Să-l trezesc pe Kane? Mă întrebă el cu timiditate.
— Lasă-mă pe mine.
Kane se trezea foarte greu. A trebuit să-l scutur de câteva ori până să devină conștient.
— Tirzah?
— Cine altcineva? Kane, trebuie să te scoli. S-a întâmplat ceva.
— Ppp... poftim?
Căscă larg și căzu greu pe peretele despărțitor. Puțea din tot corpul.
M-am dat înapoi.
— A sosit a doua capsulă. Dublura ta a trimis o înregistrare. Zice că datele preliminare erau compromise din cauza defecțiunilor de funcționare provocate de radiații.
Asta reuși să-l trezească. Se uită la mine ca la un călău.
— Datele sunt compromise? Toate?
— Nu știu.
Sări din pat și alergă în sala principală. Ajit îi spuse:
— Am introdus deja în sistem datele din minicapsulă, dar...
Kane nu-l asculta. Începu să prelucreze datele cu frenezie și după câteva minute răcni pur și

simplu:
— Nu!
M-am lipit de peretele despărțitor, nu de teamă, ci de mirare. Nu mai auzisem niciun adult care să scoată un asemenea zgomot.
Din fericire, nu mai urmară și altele. Kane lucra ca un nebun, în liniște. Ajit lucra și el în fața propriului terminal, nu ca ieri, copiindu-l pe Kane, ci cu adevărat. Le-am adus amândurora cafea proaspătă. Kane o înghiți pe-a lui fierbinte cum era. Ajit nici nu se uită la ea.
După jumătate de oră, Kane se întoarse spre mine. Înfrângerea i se citea chip, în ochii, buzele și maxilarul lăsat. Numai părul jegos îi stătea țeapăn. Îmi spuse simplu, cu sinceritatea disperării:
— Noile date invalidează ideea materiei întunecate.
— Du-te și fă un duș, Kane, m-am auzit spunând.
Spre surprinderea mea, se ridică și plecă din cameră târându-și picioarele. Ajit mai lucră vreo câteva minute, apoi urcă scara spre puntea de observație. Privi înapoi peste umăr și-mi spuse:
— Tirzah, vreau să fiu singur. Te rog să nu vii după mine.
Nu m-am dus. Am stat la măsuța din sala principală, m-am uitat la cafeaua mea, rămasă

nebăută, și nu m-am gândit la nimic.

10. Sonda

Kane spuse că datele provenite din noua poziție a sondei păreau a fi corecte. „Corecte”, așa se exprimase, apoi reveni la terminalul său.

— Ajit?

Am ajuns să mă bazez pe el tot mai mult pentru tranziție. Era la fel de ocupat ca și Kane, dar mai amabil. Era logic. Dacă, pentru Kane, Ajit era un element secundar, totuși necesar activității intelectuale, același rol îl jucam eu pentru amândoi. Ajit adoptase această postură, convins că era apreciat. Eu m-am pomenit făcând același lucru. Încetarea luptei ne-a făcut pe amândoi mai buni.

Kane, întotdeauna sigur pe el, lucra în continuare. Ajit îmi spuse:

Noile citiri confirmă prezența unei mari mase gravitaționale, care afectează și gazele atrase, și sonda. Stelele tinere, aflate atât de aproape de Sag A* sunt o problemă mult mai complicată. Trebuie să modificăm întreaga teorie de formare a stelelor pentru a motiva curburile spațio-temporale provocate nu numai de gaură, dar și de masa întunecată. E o problemă foarte complexă. Kane a pus calculatorul să lucreze la ea iar eu voi analiza

diferite locuri de pe Sag A* Vest și de pe stelele aflate de partea opusă a masei și voi studia rezultatele.

— Dar detectorii de masă? Ei ce indică?

— Că suntem trași către o masă de aproximativ jumătate de milion de sori.

Jumătate de milion de sori. Și noi n-o vedeam. Nici cu ochii, nici cu senzorii radio, nici cu detectoarele de raze X, cu nimic.

— Am o întrebare. Are un orizont al evenimentelor? Absoarbe lumina, ca o gaură neagră? Nu gravitația unei găuri negre absoarbe lumina?

— Ba da. Dar radiațiile, inclusiv lumina, străpung materia întunecată. Nu înțelegi? Ea nu interacționează deloc cu radiațiile normale.

— Dar are gravitație. De ce nu absoarbe lumina?

— Nu știu. Avu o mică ezitare. Kane crede că nu interacționează cu radiațiile ca particule care reacționează la gravitație. Numai ca unde.

— Cum poate face asta?

Ajit mă prinse de umeri și mă scutură în glumă.

— Ți-am spus. *Nu știm.* E ceva cu totul nou, inimioară. Știm despre ce va face și ce nu va face cât știau hominizii despre foc.

— Numai să nu faceți din ea un zeu, i-am spus, testându-l. Ajit nu mușcă. Nu se crispa,

ca și când aș fi făcut o referire nelalocul ei la desenul lui Shiva pe care mi-l arătase cu o seară înainte. Râse și se întoarse la treabă.

— Tirzah! Tirzah!

Sistemul automat mă trezi. Ajit probabil că se trezise cu câteva minute înaintea mea, pentru că mă striga. Alarma suna nebunește.

— Kane a fost lovit!

Am alergat la patul lui. Stătea nemișcat în așternut. Nu programul de întreținere fusese lovit, pentru că avea corpul nevătămat; la fel și așternutul. El însă era țeapăn și nu reacționa.

— Rulează diagnosticul complet.

— L-am pornit deja.

— Kane, l-am strigat, scuturându-l ușor, apoi mai tare. Se mișcă puțin și scoase un geamăt. Deci dublura lui nu murise.

M-am așezat pe marginea patului, luptându-mă cu frica, și l-am luat de mână. Kane, iubitule, mă auzi?

Mă strânse de degete. Expresia de pe chip rămase neschimbată. După o pauză în care timpul păru să stea în loc, Ajit rosti:

— Diagnosticarea s-a încheiat. Aproximativ o treime din creier nu mai funcționează.

M-am întins lângă Kane și l-am luat în brațe.

Ajit și cu mine am făcut tot ce am putut. Am folosi material de la amândoi, ne-am copiat dublurile, le-am tăiat și le-am reasamblat. Da,

copierea duce la erori, dar nu aveam de ales.

Întrucât entitățile electronice rulează pe o combinație extrem de complexă de rețele informatice și rețele de polimeri cu nanostructură, nu putem fi înlocuite pur și simplu de un program de siguranță. Din unicitatea combinației software/hardware rezultă diferența dintre o entitate coruptă și un creier uman care suferă un atac cerebral sau are o tumoare.

Creierul entității electronice nu trebuie să pompeze sânge sau să controleze respirația. Nu trebuie să miște mușchi sau să secrete hormoni. Deși în strânsă legătură cu programele mai „pure”, care ne mențin iluzia că ne mișcăm și trăim ca ființe tridimensionale, pe o navă tridimensională, legătura dintre creierul nostru și calculator este mult mai complexă decât cea dintre ființa umană și terminalul pe care îl folosește. Aveam la dispoziție resursele calculatorului, dar cu ele nu puteam îndeplini decât scopuri limitate.

Când Ajit și cu mine am reușit să-l reparăm cât de cât pe Kane, sau un pseudo-Kane, el intră în sala principală și se așeză. Arăta, se mișca și zâmbea la fel ca înainte. Partea asta a fost ușor de reparat, la fel de ușor ca înlocuirea capului lui Ajit sau plantele exotice de pe puntea de observație. Dar bărbatul care

se uita la terminal cu o privire goală nu era Kane.

— La ce lucram? ne întrebă el.

— Materia întunecată.

— Materia întunecată? Ce-i asta? Ajit îi răspunse calm:

— Am aici toată munca ta, Kane. Munca noastră. Cred c-o pot duce la capăt, acum că tu ne-ai arătat drumul cel bun.

Confuz, Kane făcu un semn de încuviințare din cap.

— Mulțumesc, Ajit. Dar vezi să nu faci vreo greșeală! completă el, cu o sclipire din vechea lui combativitate.

— Cu ajutorul tău, n-o să greșesc, spuse Ajit vesel și în clipa aceea am simțit că sunt foarte aproape de a-l iubi cu adevărat.

Își împărțiră munca într-un mod nou. Kane era capabil să preia citirile senzorilor și să le ruleze prin algoritmurile prestabilite. Practic, Ajit m-ar fi putut învăța pe mine s-o fac. Kane însă părea mulțumit și privea concentrat la monitoarele lui.

Ajit se ocupă de partea științifică propriu-zisă. Când am rămas o clipă singuri, l-am întrebat:

— Te descurci?

— Cred că da, îmi răspunse, fără să fie nervos sau arogant. Kane a pus bazele. Și am lucrat împreună la preliminarii.

— Nu mai avem decât un salt.

— Știu, Tirzah.
— Cu riscul ca radiațiile să ne omoare pe toți…
— Nu încă. Mai dă-mi puțin timp. M-am lăsat o clipă pe umărul lui.
— Bine, Ajit. Puțin timp.
Mă cuprinse cu brațul, nu ca un îndrăgostit, ci ca un prieten. Știam amândoi că nu mai aveam nici măcar puțin timp la dispoziție.

11. Nava

Kane suferi din cauza contaminării datelor de pe sondă numai temporar. După o jumătate de zi, renunță la teoria materiei întunecate, își arhivă munca și reveni la teoriile originale despre tinerele stele masive din apropierea găurii. Folosi noile date de pe sondă, care erau toate amplificări logice ale citirilor preliminare.
— Am câteva idei, mă anunță el. O să vedem.
Nu era binedispus ca de obicei, cu atât mai puțin exuberant, ca după descoperirea teoriei despre materia întunecată, dar lucra constant. E tare ca piatra Kane. E nevoie de mult mai mult ca să-l dobori, sigur mai mult decât o teorie ratată. Insensibilitatea stâncii are avantajele ei.
Ajit, pe de altă parte, nu lucra în adevăratul sens al cuvântului. Nu vedeam ecranele de la terminalul său, dar îi înțelegeam limbajul

corpului. Era agitat și neatent. Însă altceva mă îngrijora pe mine, și anume atitudinea lui față de Kane.

Furia lui dispăruse complet.

I-am urmărit atentă, prefăcându-mă că studiez jurnalul navei sau că brodez. Furia e cel mai puțin subtil dintre toate mesajele transmise de corp. Chiar dacă reușești s-o maschezi, semnele ei tot se observă, dacă știi unde să te uiți: mușchii de la ceafă sunt încordați, corpul adoptă o poziție răsucită, vocea dobândește o anumită nuanță. Ajit nu manifesta niciunul dintre aceste semne. În schimb, aflat față în față cu Kane, ca la prânz, pe care i-am obligat să-l luăm împreună în sala principală, am observat altceva. O superioritate vicleană, un triumf secret.

Poate mă înșel, mi-am zis. Mi s-a mai întâmplat. Antipatia mea față de Ajit crescuse atât de mult, că nu mă mai încredeam în propria intuiție.

— Ajit, i-am spus când am terminat prânzul simplu pe care-l pregătisem, vrei, te rog, să…

Alarma porni cu un dangăt asurzitor. *Spărtură*, *spărtură*, *spărtură.*

Am alergat la monitorul principal, care se activă automat. Spărtura era în cala din partea dreaptă a navei, penetrată complet de o masă de o sută de grame.

Într-un minut, roboții nanotehnologici o

repararară temporar. Alarma se opri și calculatorul începu să mă informeze autoritar:

— Spărtura a fost sudată cu un strat nanotehnologic temporar. Sudura trebuie întărită în două ore cu un strat de fuzelaj permanent, tip A-6. Pentru localizarea spărturii și rezerva de strat, consultă jurnalul navei. Dacă nu se găsește…

L-am oprit.

— Putea fi și mai rău, spuse Kane.

— Păi, sigur că putea fi și mai rău, m-am răstit eu, regretând imediat.

Nu aveam voie să mă răstesc. Că o făcusem era un semn care arăta cât de mult mă afecta situația de pe *Kepler.* Nici să fiu afectată nu aveam voie; dovedea lipsă de profesionalism.

Kane nu se supără.

— Ar fi putut lovi motoarele sau spațiile locuite. Chiar mă mir că nu s-a mai întâmplat. În zona asta rătăcesc o mulțime de fragmente.

— Nu mergi în cală, Tirzah? mă întrebă Ajit.

Bineînțeles că aveam să merg în cală. Dar de data asta nu m-am răstit la el. I-am zâmbit:

— Ba da, mă duc să-mi pun costumul.

— Vin și eu, spuse Kane.

Am clipit. Aveam de gând să-l întreb pe Ajit dacă nu vine cu mine. Așa puteam să-l studiez când era singur, poate chiar să-i pun niște întrebări mai indiscrete. L-am întrebat pe Kane:

— N-ai de lucru?

— Nu ajung la niciun rezultat. Și vreau să extrag particula. N-a ieșit din navă. La o sută de grame, trebuie să mai fi rămas ceva din ea după spărtură.

Ajit se crispa când auzi că, din nou, Kane era tratat preferențial. Și el ar fi vrut să extragă particula; nu e nimic mai interesant pentru savanții spațiului cosmic decât pietrele moarte. În fond, deseori mi-am zis că Sag A* nu e decât o piatră uriașă, fără viață. Dar eram prea deșteaptă ca s-o afirm cu glas tare.

Aș fi putut să-i ordon lui Ajit să mă urmeze, iar lui Kane, să rămână pe loc. Dar mi-am dat seama că n-aș fi făcut decât să înrăutățesc situația. În starea lui actuală de sensibilitate exacerbată, lui Ajit nu i-ar fi plăcut să primească ordine de la nimeni, nici de la mine. N-aveam de gând să-i dau ocazia să se retragă în carapacea enervantă a stării de spirit în care se afla acum.

— Păi, să mergem, atunci, i-am spus pe un ton distant lui Kane, care îmi zâmbi și plecă după costume.

Calele, trei la număr, din motive de siguranță, sunt pline de provizii de toate felurile. Tot la câteva zile, combin efortul de a inspecta nava în amănunt și de a împărți mâncarea ca să ne ajungă. Nu suntem entități electronice; organismul nostru are nevoie de mâncare, la

fel mult ca hrana cealaltă, pe care trebuie s-o asigur eu.

Toate cele trei cale pot fi presurizate la nevoie, dar de obicei nu sunt. Generarea și împrospătarea aerului nu consumă prea multă energie, dar consumă. Kane și cu mine ne-am dus în cala din dreapta navei în costume încălzite și cu căști.

— O să arunc o privire împrejur.

Adusese un minicalculator. L-am văzut calculând traiectoria probabilă a particulei în funcție de datele navei și unghiul spărturii, atât cât îl putea deduce. Pe urmă dispăru în spatele unui paiet cu cutii marcate SOYSYNTH.

Spărtura era mai mare decât crezusem; particula de o sută de grame lovise într-un unghi prost. Dar roboții nanotehnologici își făcuseră datoria cu brio, iar stratul permanent se lipea fără probleme. Am început să inspectez cu atenție restul fuzelajului, cu instrumentele mele manuale.

Kane înjură zdravăn.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. M-am lovit de cutii.

— Vezi să n-o mai faci. Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi faci dezordine în cală.

Pentru un bărbat bine făcut, Kane e cam neîndemânatic în mișcări. Fac pariu pe nava mea că nu se pricepe la dans și sunt gata să pariez pe viața mea că nici nu încearcă.

— Nu văd nimic. Nu poți să faci mai multă lumină?

Am făcut lumina mai mare, dar el tot se lovi de cutii. De câte ori se freca de ceva, trăgea o înjurătură. Am făcut o inspecție mai amănunțită ca de obicei, dar nu am găsit nimic îngrijorător. Ne-am întâlnit la ușa calei.

— Nu-i aici, îmi spuse Kane. Particula aia. Nu-i aici.

— Vrei să spui că n-ai găsit-o.

— Nu, vreau să spun că nu-i aici. Nu crezi că sunt capabil să găsesc o particulă fierbinte nemișcată într-o cală plină de cutii mari?

Am tastat codul ușii.

— Deci s-a evaporat la impact. Gheață, ioni și praf.

— Ca să penetreze un fuzelaj Schaad? Nu. Se răzgândi. La urma urmei, poate… Ce-ai găsit?

— Nu prea multe. Găuri și zgârieturi pe dinafară, nimic neașteptat. Fără pagube de structură îngrijorătoare.

— Reziduurile de aici se învârt pe orbita miezului, fără îndoială, dar noi suntem atât de departe de ele că nu se mișcă atât de repede. Totuși, ar fi trebuit să fim avertizați. Pe mine mă îngrijorează mai tare sonda. Când trebuie să sosească a treia minicapsulă?

Știa răspunsul la fel de bine ca mine. Faptul că întreba arăta că era tot atât de tensionat ca noi.

— Peste trei zile, i-am spus. Ai răbdare.
— N-am răbdare.
— Ce mai noutate...
— Și mă mai tem că sonda va fi lovită de reziduuri care se învârt pe orbită cu viteză mare, și ăsta-i va fi sfârșitul. Știai că stelele apropiate de Sag A* se învârt cu câteva mii de rotații pe secundă?
Știam. Mi-o spusese de nenumărate ori. Sonda fusese întotdeauna o chestiune speculativă. Kane jubilase la primirea primelor date de la ea.
Nu l-am mai auzit pe Kane să spună că se teme de ceva. Nici măcar nu folosea cuvântul.
Am vrut să-i distrag atenția de la subiect. Dacă trecea într-adevăr printr-o stare de resemnare și meditație, atunci acesta era cel mai potrivit moment ca să-mi fac eu datoria.
— Kane, în legătură cu Ajit...
— Nu vreau să vorbesc despre mucosul ăla căcăcios, mă întrerupse el, pe un ton nici pătimaș, nici răzbunător. Nu mi-am ales bine asistentul, asta e.
De fapt, nu și-l alesese el. Votul lui fusese unul din multe. Nu i-am spus-o. Aruncă o ultimă privire în cală.
— Cred că ai dreptate. Particula a sublimat. Asta e.
I-am pus mâna înmănușată pe braț. Nu era o atingere intimă, dar una cât se poate

prietenoasă, având în vedere circumstanțele.
— Cum mai merge misterul stelelor tinere, Kane?
— Nu prea bine. Dar așa e știința.
Ușa calei se deschise, iar el păși afară cu dificultate. Am privit și eu cala pentru ultima oară înainte de a stinge lumina, dar nu era nimic de văzut.
Când ne-am întors, am remarcat că statuia lui Shiva, lipită, stătea din nou pe masa din sala principală, chiar pe mijlocul ei. Îndreptându-se direct spre terminalul său, Kane probabil că nici n-o observă. I-am zâmbit lui Ajit, deși nu știam sigur de ce adusese statuia înapoi. Îmi spusese că nu vrea s-o mai vadă niciodată.
— Tirzah, te-ar interesa o partidă de *go?* Nu mi-am putut ascunde surpriza.
Go?
— Da. Vrei să joci? mă întrebă cu surâsul lui cuceritor.
— Desigur.
Scoase tabla și, ciudat, o așeză în echilibru pe genunchi. Când îmi văzu fața, mă lămuri:
— O să jucăm aici. Nu vreau să-l deranjăm pe Dansatorul Cosmic.
— Bine.
Nu știam ce să cred. Mi-am tras un scaun, m-am așezat cu fața la el și m-am aplecat asupra tablei.
Știam amândoi că Ajit e un jucător mai bun

decât mine. De asta jucam amândoi: el, ca să câștige, eu, ca să pierd. Învăț mai multe în ipostaza înfrântului. Oamenii foarte competitivi – m-am gândit că nu cunosc pe nimeni mai competitiv decât Ajit – se relaxează numai când nu sunt amenințați.

Așa că am încercat să fiu cât mai puțin amenințătoare. Am pălăvrăgit amândoi și am râs, în vreme ce Kane trudea la teoriile lui, care nu-l duceau nicăieri. Statuia zeului dansator mă privea chiorâș de pe masă. Știam, cu fiecare moment care trecea, că ratam, în mod sublim, o misiune deja ratată.

12. Sonda

Kane era mai blând, de când fusese iradiat. Cine poate spune cum se întâmplă astfel de lucruri? Și personalitatea este codată în creierul uman, fie în oameni, fie în entitățile electronice. El era tot Kane, dar noi îi vedeam acum numai partea mai amabilă, mai drăguță. Înainte, această parte fusese dominată de intelectul lui combativ, o forță a naturii în sine, ca un vânt turbat. Acum intelectul slăbise, iar vântul se liniști. Peisajul se întindea senin.

— Ajit, iată ecuațiile care voiai să fie rulate.

I le trimise pe terminal, apoi se ridică și se întinse. Se dezechilibra puțin. O defecțiune a entității electronice pe care Ajit și cu mine n-

am reușit s-o reparăm, nici măcar s-o depistăm. Creierul e atât de complex... Kane se clătină. Ajit se ridică repede să-l susțină.

— Încet, Kane. Uite, stai jos aici.

Îl așeză pe un scaun de la masă. Eu mi-am lăsat lucrul deoparte.

— Tirzah, îmi spuse Kane, mă simt ciudat.

— În ce sens? Mă cuprinse panica.

— Putem juca *go?*

Eu îl învățasem anticul joc de strategie, iar lui îi plăcuse. Nu era un jucător foarte bun, eu eram mai bună, dar îi plăcea și nu-l deranja când pierdea. Am scos tabla. Ajit, un maestru al jocului, reveni la teoria materiei întunecate. Făcea mari progrese, știam, deși recunoștea deschis că ideile de bază îi aparțineau lui Kane.

La jumătatea celei de-a doua partide, întreaga sală principală dispăru.

Mă cuprinse scurt o panică oarbă. Pluteam în vid, nu vedeam nimic și nu aveam niciun punct de reper. Un vertij înspăimântător, care-mi bloca orice idee rațională, analogul unui țipăt de durere ancestral, înăbușit în ungherul cel mai ascuns al creierului meu orbit: *pierdută*, *pierdută*, *pierdută și rătăcită.*

Programul de întreținere automată porni, și sala principală apăru imediat la loc. Kane se prinse de marginea mesei și se holbă la mine, palid ca moartea. m-am dus la el, l-am luat în

brațele mele liniștitoare și m-am uitat la Ajit. Kane se agăță de mine. O parte din mintea mea sesiză că unele lucruri din sala principală nu se mai potriveau: ușa de la bucătărie era prea scundă ca să treci prin ea fără să te apleci, un scaun dispăruse, la fel tabla de *go.* Codul de întreținere era prea afectat ca să refacă totul așa cum trebuia.

— Trebuie să luăm o hotărâre, îmi spuse Ajit. Radiația ne poate lovi oricând.

— Știu.

M-am strecurat din îmbrățișarea lui Kane.

— Te simți bine? l-am întrebat.

— Da, zâmbi el. O clipă am… își pierdu ideea.

Ajit aduse la masă scaunul de la terminalul său, în locul celui dispărut. Se așeză pe el și se apleca în față, mutându-și privirea de la Kane la mine.

E o decizie pe care trebuie s-o luăm toți trei. Mai avem de trimis pe *Kepler* o singură minicapsulă și mai putem face un singur salt. În orice clipă am putea pierde… totul. Știți bine. Ce credeți că ar trebui să facem? Kane? Tirzah?

Toată viața mea am auzit că și cei mai bolnavi oameni pot să preia conducerea, dacă circumstanțele o cer. N-am crezut că e adevărat, mai ales în cazul unei personalități ca a lui Ajit: paranoică, furioasă la un nivel atât de profund, încât nici nu-și dădea seama.

Acum mi-am schimbat părerea.
— Mă simt ciudat, mărturisi Kane, și asta probabil înseamnă că am mai fost radiat puțin și programul nu mă mai poate repara. Cred… cred…
— Kane?
L-am luat de mână. Nu-și găsea cuvintele.
— Cred c-ar fi mai bine să trimitem minicapsulă acum.
— Sunt de acord, spuse Ajit. Dar ar însemna s-o trimitem fără datele culese la saltul următor, la limita orizontului evenimentelor lui Sag A*. *Kepler* nu va primi citirile. O să primească informațiile despre materia întunecată, dar ce era mai important despre ea am trimis cu a doua minicapsulă. Dar e mai bine decât nimic. Mă tem că, dacă așteptăm s-o trimitem după ce facem saltul, *Kepler* nu va mai primi nimic. Va fi prea târziu.
Cei doi bărbați se uitară amândoi la mine. În calitate de căpitan, saltul era decizia mea. Am încuviințat cu o înclinare a capului.
— Și eu sunt de acord. Trimiteți minicapsulă cu datele pe care le aveți acum, apoi sărim. Dar nu în orizontul evenimentelor.
— De ce? izbucni Kane, apropiindu-se de adevărata lui natură, de când suferise accidentul.
— Pentru că nu are rost. Nu mai putem trimite date înapoi, așa că datele din orizontul

evenimentelor dispar odată cu noi. Și putem supraviețui mai mult dacă sărim la distanță de miez. La câteva sute de ani lumină, unde radiațiile sunt minime.

— Nu, rostiră ei într-un glas, ca și cum s-ar fi înțeles.

— Nu?

— Nu, repetă Ajit, calm, persuasiv. Așa nu o să scăpăm, Tirzah.

— Dar nu trebuie să scăpăm deloc! Decenii întregi! Poate secole întregi! Numai când sonda nu mai are energie să se mențină în viață sau…

Sau până când e lovită de reziduurile cosmice. Sau până suntem loviți din nou de radiații. Niciun loc din spațiul cosmic nu e sigur.

— Și ce-o să facem secole la rând? O să-mi pierd mințile. Eu vreau să lucrez.

— Și eu, îl susținu Ajit. Vreau să preiau citirile din orizontul evenimentelor și să profit de ele la maximum, cât mai pot. Chiar dacă n-o să le vadă nicio persoană de pe *Kepler.*

Erau oameni de știință.

Dar eu? Oare aș fi putut eu, crescută pe o stație, să trăiesc secole întregi pe o navă mică, fără alt scop decât supraviețuirea, prinsă în capcană împreună cu cei doi bărbați? Un Ajit compătimitor și liniștit, acum că era numărul unu. Un Kane bolnav, tandru, dar cu

inteligența ciuntită. Și o Tirzah conducând o expediție inutilă, care nu se îndreaptă nicăieri, pentru că nu are spre ce anume.

Aș fi sfârșit urându-i și pe ei, și pe mine.

Ajit îmi luă mâna stângă. Cu dreapta încă îl țineam pe Kane, așa că formam un cerc frânt în sala lovită de radiații.

— Bine, am spus eu. O să trimitem minicapsula și apoi vom face saltul în orizontul evenimentelor.

— Da, rosti Kane.

— Eu mă apuc de treabă, anunță Ajit. Tirzah, dacă tu și Kane vreți să mergeți pe puntea de observație sau altundeva, pregătesc eu prânzul și lansez minicapsula.

Se întoarse încet cu spatele la noi și se așeză la terminalul său.

L-am condus pe Kane în cabina mea. Era o noutate: eu eram cea care mă culcam în patul savanților. Însă al meu, al căpitanului, păstra lucruri numai pentru ochii mei. Acum nu mai avea importanță.

Am făcut dragoste, iar după aceea, cu trupul lui superb, în drum spre bătrânețe, în brațele mele, i-am șoptit:

— Te iubesc, Kane.

— Și eu te iubesc, îmi spuse el simplu.

Nu aveam cum să știu dacă vorbea serios sau dacă îmi dăduse un răspuns automat, ieșit la lumină dintr-un ritual din alte vremuri, pe

jumătate uitat. Nu avea importanță. În univers există mult mai multe feluri de a iubi decât bănuisem eu cândva.

Am stat în liniște multă vreme. În cele din urmă, Kane îmi spuse:

— Încerc să-mi amintesc valoarea lui *pi:* 3,1. Mai departe am uitat.

— 3,141, l-am ajutat eu, cu glas tensionat. Atât îmi amintesc.

— Trei virgulă unu patru unu, repetă Kane, conștiincios.

L-am lăsat repetând numerele la nesfârșit. M-am dus să trimit sonda în orizontul evenimentelor lui Sag A*.

13. Nava

A doua spărtură în fuzelaj se dovedi mai gravă decât prima. Nu sosise a treia minicapsulă de pe sondă.

Probabil că dublurile noastre electronice sunt moarte, spuse Kane sec. Ar fi trebuit să sară la o sută douăzeci și cincea parte dintr-un an-lumină de orizontul evenimentelor. Calculele noastre n-au reușit să stabilească exact *unde* anume. Poate că au ajuns înăuntru, iar sonda se va roti în spirală la nesfârșit în jurul lui Sag A*. Sau au fost loviți de radiații puternice și-au fost pârliți.

— E posibil, am spus eu. Cum merge treaba

cu stelele tinere masive?

— Nu merge. Blocaj matematic.

Arăta oribil, tras la față și, din nou, nespălat, ceea ce mă deranja mai tare decât trebuia. Cât de greu e, din respect pentru colegii tăi, dacă nu din alt motiv, să faci un duș? Cât poate dura? Nici măcar nu se mai antrena.

— Kane, am început să spun, calm, dar cât se poate de hotărâtă, vrei să…

Alarma porni din nou, la 115 decibeli. *Spărtură, spărtură, spărtură…*

M-am uitat pe monitoare.

— Dumnezeule…

— Spărtura a fost sudată cu un strat nanotehnologic temporar. Sudura trebuie întărită într-o oră și jumătate cu un strat de fuzelaj permanent, tip 1-B, suplimentat cu echipament de lipire, dacă este posibil. Pentru localizarea spărturii și rezerva de strat, consultă jurnalul navei. Dacă nu se găsește…

L-am oprit.

Intrusul lovise motorul de rezervă. Era o particulă mult mai mare decât prima, deși, întrucât ne lovise și apoi își văzuse de drum, în loc să penetreze nava, nu aveam cum s-o recuperăm ca s-o studiem. Însă detectorii de masă exteriori semnalau o particulă de cel puțin două kilograme, care probabil că se deplasa cu viteză mult mai mare decât prima. Dacă ne-ar fi lovit direct, am fi fost deja morți.

Dăduse navei o lovitură indirectă, defectând motorul de rezervă.

— O să vin din nou cu tine, îmi spuse Kane.

— De data asta nu mai ai ce particulă să colectezi. Sau să nu colectezi.

— Știu. Dar aici nu ajung la niciun rezultat.

Kane și cu mine, în costumele speciale, ne-am dus în compartimentul motorului de rezervă. Imediat ce l-am văzut, am știu că nu mai pot face nimic. Există defecțiuni care se pot remedia, dar și defecțiuni pe care nu le mai poți repara. Partea din spate a compartimentului fusese retezată, împreună cu un fragment din motor. Nu era de mirare că recomandarea calculatorului fusese un strat de tip 1-B, echivalentul a „aruncă o copertină peste el și uită-l”.

În timp ce reparam spărtura, Kane verifică marginile ei, apoi motorul inutil. Plecă înaintea mea. L-am găsit studiind spărtura pe ecranul meu din sala principală. Nu-și vâra nasul în jurnalul navei, nu avea voie, o știa, ci se uita la informații și mișca din mână când voia altele, încruntându-se urât.

— Ce este, Kane? l-am întrebat.

Nu voiam neapărat să aflu; reparația îmi luase ore întregi și eram extenuată. Ajit nu se vedea pe nicăieri. Dormea, stătea pe puntea de observație sau, mai puțin probabil, se antrena în sala de sport.

— Nimic. Orice ne-o fi lovit nu emitea radiații. Deci nu se deplasa prea rapid, altfel senzorii externi ar fi detectat cel puțin ionizarea. Ori era o masă rece, ori senzorii nu funcționează bine.

— Pornesc programul de diagnosticare, am spus eu, obosită. Altceva?

— Vreau să deplasez nava.

L-am privit uluită. Costumul îmi alunecase până la mijloc. Casca o așezasem pe masă, împingând statuia lui Shiva la o parte.

— *Să deplasezi nava?*

Ajit ieșise din cabină și se ivi în prag.

— Da, rosti Kane. Să deplasez nava.

— Dar astea sunt coordonatele la care se va întoarce capsula!

— Nu se mai întoarce. Tu chiar nu mă asculți niciodată, Tirzah? Dublurile n-au supraviețuit. A treia minicapsulă ar fi trebuit să ajungă de câteva zile bune; ar fi ajuns, dacă ar fi fost trimisă. Sonda a dispărut, la fel și dublurile. Câte date ne-au trimis, atâtea avem. Dacă vrem mai multe, va trebui să mergem după ele.

— Să mergem după ele? am repetat eu, prostește.

— Cum?

— Ți-am spus o dată! Mutând nava mai spre interiorul miezului, ca să luăm citirile în locul sondei. Măcar câteva.

— Nava se deplasează exclusiv la ordinul lui Tirzah, interveni Ajit.

Sprijinul lui, sosit când nu aveam nevoie de el, mai ales pe tonul acela agresiv, mă înfurie mai mult decât propunerea lui Kane.

— Mulțumesc, Ajit, mă descurc și singură! Greșeală, greșeală.

Nedescurajat, Kane insistă:

— Nu zic să ne apropiem de orizontul evenimentelor, bineînțeles, nici de prima poziție a sondei, lângă roiul stelar. Dar putem să ne deplasăm mai spre interior. Poate la zece ani-lumină de miez, între brațul nordic și cel vestic al lui Sag A* Vest.

— Și am ajunge drept în discul circumnuclear! exclamă Ajit. Unde radiațiile sunt mult mai puternice decât aici!

Kane se întoarse spre el, remarcându-i prezența pentru prima oară după zile întregi. Frustrarea și dezamăgirea acumulate în ultima vreme răbufniră:

— Am fost loviți de două ori de particule care au deteriorat nava. E clar că suntem pe traiectoria unei mase echivalente cu o centură de asteroid care se învârte în jurul miezului la distanța asta imensă. Discul circumnuclear nu poate fi mai periculos, pentru că, dă-mi voie să-ți amintesc, e format din gaze moleculare, iar profilul radiațiilor lui principale e necunoscut. Și un student în anul întâi la

astronomie știe asta. Sau tu ești laș, pur și simplu?

Pielea lui Ajit se înroși, apoi se făcu palidă. Își păstră expresia feței. Dar simțeam că iradiază căldură, o furie ancestrală extraordinară, tocmai pentru că era înăbușită. Se duse în cabina lui și încuie ușa.

— Kane! am strigat eu, mânioasă, prea obosită, frustrată și dezamăgită de mine însămi ca să mă controlez. Nu poți…

— Nu mai pot suporta, continuă el, apoi se deplasă cu pași apăsați spre sala de sport. Am auzit bicicleta zornăind chinuită.

M-am dus și eu în patul meu, am încuiat ușa, am strâns din ochi, m-am forțat să mă controlez. Dar și pe sub pleoapele închise vedeam umbre înfuriate.

După câteva ore, i-am chemat pe amândoi în sala principală. Când Kane refuză, i-am ordonat. Am luat statuia lui Shiva pe masă și i-am dat-o lui Ajit, să-i găsească un loc oriunde, numai pe masă nu. O duse la el în cabină fără să scoată un cuvânt, apoi se întoarse.

— Nu se mai poate așa, am spus eu, calmă. Suntem toți conștienți. Ne aflăm împreună în acest spațiu restrâns ca să realizăm ceva important, iar misiunea se ridică deasupra sentimentelor noastre. Amândoi sunteți raționali, savanți, altfel n-ați fi aici.

— Nu încerca să faci pe șefa lingușindu-ne,

spuse Ajit.

— Vă rog să mă iertați. Nu asta am intenționat. Dar e adevărat că sunteți amândoi oameni de știință, că ați fost amândoi considerați suficient de raționali să călătoriți în cosmos.

Nu mă puteau contrazice. N-am mai spus de câte ori judecau greșit comisiile de certificare, de câte ori erau mituite sau prea amețite de renumele candidaților, pentru a privi ce se ascunde în spatele lor. Dacă Ajit și Kane știau și ei, nu lăsau să se vadă.

— Eu sunt de vină pentru toate probleme noastre de aici, am spus, în cel mai potrivit stil pentru un îndrumător Spiritual.

Și nu mințeam. E datoria mea să mențin armonia productivă pe navă. În cazul nostru, suntem cu toții de acord, numai armonie productivă nu există.

Niciun comentariu. Am văzut că amândoi se temeau să nu încep o discuție interminabilă despre dinamica grupurilor, un subiect fără nicio trecere în rândul astrofizicienilor. Kane spuse brusc:

— Eu tot vreau să deplasez nava. Eram pregătită pentru asta.

— Nu, Kane. Nu ne vom apropia mai mult. Profită de punctul meu slab.

— Atunci putem sări în altă poziție, la aceeași distanță de miez? Poate ne-ar ajuta

măsurătorile făcute din alt punct de bază.

— Nu facem niciun salt până când nu sunt sigură că nu mai sosește minicapsula.

— Cât durează asta?

Vedeam cum, sub accesul de furie copilărească, mintea inteligentă a lui Kane lucra febril, plănuia măsurători, cântărea opțiuni.

— Mai așteptăm încă trei zile.

— Bine. Zâmbi pentru prima oară după multe zile. Mulțumesc, Tirzah.

M-am întors spre Ajit:

— Ajit, cu ce te putem ajuta? De ce anume ai nevoie?

— Eu nu cer nimic, îmi răspunse cu o expresie ciudată, intensă, imposibil de citit, că un moment am simțit o teamă irațională. Apoi se ridică și plecă în cabina lui. L-am auzit încuind ușa.

Dădusem greș încă o dată.

Alarma nu mai porni la miezul nopții. Nimic evident nu-mi tulbură somnul. M-am trezit însă oricum, când am auzit pe cineva în sala principală. Mușchii brațului drept se încordară ca să deschidă cabina. M-am forțat să stau nemișcată.

Ceva nu era în regulă. Intuiția, umbra aceea enigmatică a judecății raționale, îmi spuse să rămân pe loc. Să nu deschid cabina, să nu întind mâna ca să accesez datele navei pe

ecranul din el. Să nu fac absolut nicio mișcare.

De ce?

Nu știu.

Din sala principală se furișa miros de cafea. Deci unul dintre cei doi bărbați nu putea să doarmă. Își pregăti o cafea și-și activă terminalul. Și ce dacă?

Nu te mișca, îmi comandă partea prerațională a minții mele, din umbră.

Mirosul de cafea se accentua. Scârțâi un scaun. Zgomote obișnuite, banale.

Nu te mișca.

N-a trebuit să mă mișc. După-amiaza trecută nu le-am pomenit lui Kane și Ajit de împrejurările când comisiile de certificare judecaseră greșit, fuseseră mituite sau prea amețite de renumele candidaților pentru a privi ce se ascunde în spatele lor. De situațiile când spațiul insuficient, asociat cu un ego înfumurat și munca febrilă îl conduseseră la dezastru pe îndrumătorul Spiritual al misiunii. Dar am învățat. Cabina mea ascundea dispozitive despre care savanții nu știau nimic.

Privirea mi-a alunecat prudent spre un spot aflat exact deasupra mea, pe tavan. Numai ochii mi se mișcau. Am clipit conform tiparului: de două ori rapid, de trei ori mai lung, de două ori rapid, apoi am privit fix, continuu. Ecranul se aprinse.

Erau date duplicat despre navă. Nu o copie de

siguranță, ci informații complet separate, primite simultan de la aceiași senzori care transmiteau jurnalului principal, dar direcționate spre zone de stocare independente, inaccesabile de la calculatorul principal. Savanții sunt utilizatori sofisticați. N-ai cum să ascunzi date de ei, dacă vor să le modifice, decât dacă le stochezi undeva separat, fără știrea lor. Am clipit din nou conform tiparului, fără să mișc un deget, și am activat diferite ecrane cu date despre navă.

N-a fost deloc greu de găsit.

Ieri, la 18:50, o minicapsulă ateriza în compartimentul special destinat ei. Calculatorul principal nu primise niciun semnal. Astăzi, la 3:00, adică în urmă cu cincisprezece minute, compartimentul minicapsulei fusese deschis manual și încărcătura îndepărtată. Din nou, niciun semnal spre calculatorul principal.

Semnătura în infraroșu din sala principală, așezată în fața terminalului, era Ajit.

Poate că erorile în transmiterea semnalelor erau simple coincidențe, iar Ajit transfera acum date din a treia mini-capsulă în calculator, bând o cafea bună în timp ce lucra, jubilând la gândul că i-o luase înainte lui Kane. Dar eu mă gândeam la altceva.

La ce mă gândeam?

N-a trebuit să mă gândesc. Pur și simplu, mi-

am dat seama. Lucrurile mi sau dezvăluit, clare ca un hologramă. Toate. Ajit furase și a doua minicapsulă. În dimineața când eu și Kane am dormit buștean, după ce, cu o seară înainte, ne dăduse vin pentru a sărbători teoria despre materia întunecată. Oare ce ne pusese în vin? Dormisem ca lemnul. Ajit ne spusese că minicapsulă sosise înainte de a ne trezi, că introdusese deja datele în calculator. Că dublura lui Kane își cerea scuze că datele preliminare, de la care Kane pornise când își construise teoria materiei întunecate, erau greșite, afectate de radiații.

Ajit inventase scuza și înlocuirea datelor. În realitate, a doua minicapsulă susținea teoria lui Kane, n-o invalida. Ajit salvase cele trei minicapsule ca să le folosească singur, să pretindă că descoperise el materia întunecată. Se folosise de a doua capsulă ca să invalideze datele sosite cu prima. Și avea de gând să susțină că a treia nu sosise, că nu fusese trimisă de sonda dispărută.

Kane al meu, adevăratul, nu găsise particula din spărtură pentru că fusese alcătuită din materie întunecată. De asta, nu din cauza vitezei mici, nu indicase particula nicio radiație. Și a doua spărtură fusese tot materie întunecată. Eram convinsă, de parcă mi-ar fi arătat pagini întregi de ecuații care să mi-o demonstreze.

Dar mai știam un lucru. Dacă m-aș fi dus în baie și mi-aș fi cercetat minuțios corpul, fiecare părticică a lui, aș fi găsit, într-un loc bine ascuns, urma discretă, obișnuită, a unui detector subdermal plasat în seara când băusem vinul drogat. La fel și Kane. Detectoarele îl informau pe Ajit despre toate mișcările noastre, nu doar cele majore, ca un pas sau o îmbrățișare, dar și cele mai mici, cum ar fi accesarea datelor navei pe ecranul din cabina mea. Iată de ce mă avertizase intuiția. Ajit nu voia să fie descoperit în timp ce fura minicapsulele.

Am și eu detectori similari în rezerva mea, dar nu crezusem că misiunea era chiar atât de distrusă, încât să am nevoie de ei. Refuzasem să cred așa ceva, dar mă înșelasem.

Dar cum avea de gând Ajit să se folosească de munca furată de la Kane, când acesta era aici și știa că îi aparține?

Bineînțeles, cunoșteam răspunsul din momentul în care clipisem ca să activez ecranul din tavan, când, în sfârșit, am recunoscut față de mine însămi ce turnură oribilă luase misiunea.

Am împins ușa cabinei și am strigat veselă.

— Hei? Miroase cumva a cafea? Cine-i acolo?

— Eu sunt, îmi răspunse Ajit, cu o sclipire genială în glas. N-am somn. Hai să bei și tu o gură de cafea.

— Imediat, Ajit.
Mi-au pus haina, am strâns-o la talie și mi-am strecurat în palmă pistolul ținut într-un loc secret din saltea.

14. Sonda

Sonda făcu un salt reușit. Trăiam.
La o distanță așa de mică de miez, priveliștea nu era atât de spectaculoasă. Sag A*, care ne captă imediat pe orbită, arăta ca o regiune nebuloasă dominantă. Nebulozitatea, explică Ajit, era o combinație de radiații Hawking și gaze supraîncălzite înghițite de gaura neagră. Roiul albastru intens al IRS16 era ascuns de norii de plasmă ionizată din jurul sondei. Am simțit forțe gravitaționale, dar sonda era atât de mică, încât nu ne afectară încă semnificativ.
Ajit a descoperit o modalitate reușită de a aplica teoria lui Kane despre materia întunecată la traiectoriile gazelor atrase de gaura neagră, precum și ale orbitelor stelelor tinere de lângă Sag A*. Spune că s-ar putea să se găsească foarte multă materie întunecată lângă miez, dacă nu și mai departe. Ar putea furniza suficientă masă pentru „echilibrarea” universului, împiedicându-l fie să se dezintegreze pentru totdeauna, fie să se autodistrugă. Materia întunecată, rămasă de la

începuturile creației, poate salva creația în sine.

Kane încuviințează scurt explicațiile lui Ajit. Mă ține de mână. Eu îi mângâi palma delicat, cu degetul mare, desenând cerculețe ca niște orbite mici.

15. Nava

Ajit stătea în fața terminalului, complet îmbrăcat, cu cafeaua aburindă la îndemână. Nu i-am dat timp să râdă de mine. Am pășit în sala principală și am tras.

Săgeata sedativă îl adormi aproape instantaneu. La greutatea lui, efectul ei dura o oră. Kane nu auzi bufnitura cu care căzu de pe scaun; ușa lui rămase închisă. Am intrat în cabina lui Ajit și am cercetat-o centimetru cu centimetru, spărgând încuietoarea dulăpiorului personal, ocupat în cea mai mare parte de statuia de bronz a lui Shiva. Minicapsulele nu erau acolo, nici în altă parte.

Am luat la rând bucătăria. Nu le-am găsit nici acolo.

Nici la duș, în sala de sport sau printre stocuri.

Poate că Ajit a ascuns cuburile în compartimentele motoarelor, în cele de alimentare sau în oricare dintre cele peste zece compartimente ale navei, numai că nu erau presurizate. Ar fi trebuit să-și pună un

costum sau să le presurizeze. Oricare dintre cele două cazuri ar fi apărut printre datele mele particulare. N-au apărut. Nu voise să-și asume riscul prea multor operațiuni secrete. Nu avusese medicamente decât ca să ne drogheze pe mine și pe Kane o singură dată. Altfel n-ar fi apelat la detectorii subdermali.

Am bănuit că ascunsese capsulele în observator.

Examinarea lui presupunea săpături. La sfârșit, plantele mele exotice zăceau unele peste altele prin încăpere. Pietrele fântânii erau și ele risipite peste tot. Eram murdară și transpirată, cu haina mânjită de pământ. Dar le găsisem: două cuburi de cristal din a doua și a treia minicapsulă, scoase din scutul lor protector greu. Mizeria căzu ușor de pe suprafața lor fină.

Trecuseră patruzeci și cinci de minute.

M-am dus jos, să-l trezesc pe Kane. Trebuia să facem imediat saltul. Într-o navă pentru trei persoane, n-ai loc să ții un prizonier închis prea multă vreme. Chiar dacă ne puteam proteja de Ajit, nu credeam că-l puteam proteja pe el de Kane. Minicapsulele validau munca lui Kane despre materia întunecată. Orice alt bărbat s-ar fi bucurat atât de tare, încât ar fi uitat de furt. Dar nu Kane.

Ajit zăcea unde-i lăsasem. Tranchilizantul își făcea datoria. I-am mai administrat o doză și

am intrat în cabina lui Kane. Nu era acolo.

Am stat nemișcată destul de mult, pe urmă mi-am pus costumul cuprinsă de panică.

Cercetasem deja sectoarele presurizate ale navei. Numai de-ar fi în cală, scotocind încă o dată, degeaba, în speranța că va găsi vreo urmă a primei particule care ne-a lovit! De-ar fi în compartimentul motorului de rezervă stricat, entuziasmat de o idee genială pentru a-l salva! De-ar fi…

— Kane! *Kane!*

Zăcea în cală, întins pe-o parte, cu costumul găurit, lângă o bucată de plastic dintr-o cutie de rezerve pe jumătate deschisă. Ajit aranjase lucrurile în așa fel încât să pară că Kane deschisese o cutie marcată SENZORI DE REZERVĂ, își rupsese costumul, iar roboții nanotehnologici nu-l putuseră repara.

O încercare stângace, dar care, dacă n-ar fi fost reputația lui până acum nepătată, ar fi avut rezultatul scontat.

Kane cel din costum nu mai semăna cu Kane al meu.

Am îngenuncheat lângă el. L-am luat în brațe și l-am implorat, printre lacrimi, să se întoarcă la mine. Am bătut cu pumnii înmănușați pe punte până când era să-mi rup și eu costumul. Cred că, în clipa aceea unică și înspăimântătoare, nici nu mi-ar fi păsat.

M-am întors în sala principală, am schimbat

arma tranchilizantă cu un cuțit și i-am tăiat gâtul lui Ajit. Singurul meu regret a fost că nu era treaz când am făcut-o, iar sentimentul acesta de regret l-am simțit târziu, mult mai târziu.

*

Am pregătit nava pentru saltul prelung înapoi pe Brațul Orion. După salt, va urma accelerarea-decelerarea spre Skillian, cea mai apropiată lume colonizată, proces care va dura o lună standard. Fizica spațială, pe care nu o înțeleg, spune că așa trebuie: o navă nu poate executa un salt prea aproape de un corp de dimensiuni mari, ca o planetă. Se pare că materia întunecată nu contează.

Ambele cadavre, al lui Ajit și al lui Kane, zac în cala nepresurizată. Strădania lui Kane legată de materia întunecată se află în cabina mea. În fiecare noapte mângâi cele două cuburi care îi vor spori și mai mult faima în Lumile colonizate”.

În fiecare zi mă uit la date, la ecuații, la munca lui salvată în terminal. N-o înțeleg, dar uneori mi se pare că-l văd, că-i zăresc șinele, în simbolurile acelea inteligente, care dezvăluie secretele energiei cosmice.

Eu-rile noastre din umbră, nu acelea esențiale, sunt cele care ne-au distrus misiunea, umbrele din miezul fiecărei ființe umane.

Ambiția și combativitatea lui Ajit. Viziunea mărginită a lui Kane despre alți oameni și limitele lor. Mândria mea, care m-a făcut să cred că țineam sub control furia ucigătoare, când ea deja trecuse demult de punctul în care putea fi stăpânită. În noi toți.

Am lăsat în urmă, în inima galaxiei, un singur lucru. Chiar înainte de a face *Kepler* saltul, am aruncat statuia lui Shiva în direcția lui Sag A*. Nu sunt sigură, dar îmi imaginez că va călători spre gaura neagră din miezul galaxiei, va fi atrasă de gravitația ei și va aluneca în spirală, pentru ca într-o zi să dispară dincolo de orizontul evenimentelor, într-o singularitate de neimaginat. Asta vreau să i se întâmple. O urăsc.

În ce mă privește, nu am energia necesară să urăsc cele ce mi se vor întâmpla. Voi povesti totul autorităților. Fără îndoială, mi se va retrage autorizația de îndrumător Spiritual, dar nu mi se va intenta proces pentru uciderea lui Ajit. Căpitanul este legea supremă pe o navă. Aveam autoritatea legală să-l ucid. Dar nicio expediție științifică nu mă va angaja vreodată pe post de căpitan. Partea utilă a vieții mele s-a sfârșit, iar restul nu valorează mai mult decât stelele carbonizate despre care Kane spunea că se învârt pe orbita lui Sag A*, încercuind zadarnic miezul până la moarte, fără să dea lumină.

O umbră.

16. Sonda

Rămânem lângă miezul galactic, Kane, Ajit și cu mine. Orizontul evenimentelor lui Sag A* e la aproximativ o cincisprezecime dintr-un an-lumină dedesubtul nostru. În timp ce ne apropiem de el în spirală, viteza noastră crește dramatic.

Punctul de la care nu ne mai putem întoarce este a douăzecea parte dintr-un an-lumină. Radiațiile mortale, în mod ciudat, sunt mai mici acum decât atunci când pluteam lângă materia întunecată, de partea cealaltă a lui Sag A* Vest, dar e destul și atât.

Cel puțin o parte din creierul meu a fost afectată, împreună cu programul de reparare. Așa cred. E greu de spus cu siguranță, dar nu-mi amintesc prea multe din cele întâmplate înainte de a veni la bordul sondei, nici amănunte legate de prezența noastră aici. Uneori parcă îmi aduc aminte, dar imaginile îmi fug din minte imediat. Știu că eu, Ajit și Kane suntem umbre, dar nu știu ale cui.

Ajit și Kane își desfășoară nestingheriți activitatea lor științifică. Am uitat la ce lucrează, dar îmi place să mă așez și să-i privesc muncind. Ajit se ocupă de idei, iar Kane încearcă să-i fie de ajutor, deși mai

demult Kane avea idei și Ajit încerca să-i fie de ajutor. Știm cu toții că știința va dispărea în Sag A*, odată cu noi. Savanții lucrează oricum, nu pentru altceva, ci pentru că le place să lucreze. Aceasta este, de fapt, cea mai pură știință din univers.

Misiunea noastră e un succes. Ajit și Kane au găsit răspunsuri. I-am ajutat să coopereze, le-am îndeplinit toate dorințele între timp și mi-am condus nava în siguranță spre inima galaxiei. Sunt mulțumită.

Există și dificultăți. E deprimant să urci pe puntea de observație. Cele mai multe plante au rămas și înfloresc din abundență, dar a dispărut o bucată mare din fuzelaj. În consecință, tot ce se găsește acolo, florile, banca, oamenii, plutesc prin spațiul cosmic, rămași împreună numai datorită gravitației pe care o exercităm unul asupra celuilalt. Nu înțeleg cum de putem respira aici, aerul a dispărut. Nu înțeleg multe lucruri, dar le accept.

Sala principală e intactă, numai că trebuie să te apleci ca să treci pe sub ușa de la bucătărie, înaltă de numai jumătate de metru. A dispărut cabina lui Ajit. Ne descurcăm numai cu două cabine, pentru că mă culc în fiecare noapte ori cu Kane, ori cu Ajit. Terminalele sunt intacte. Unul nu mai afișează nimic. Ajit l-a folosit pentru a menține o hologramă programată și

suprapusă peste fostul monitor. E imaginea unui zeu indian, Shiva, pe care mi-a arătat-o mai demult.

Shiva dansează. Dansează tot timpul, cu cele patru brațe grațioase, într-un cerc de flăcări. E o figură dinamică, cu brațele și picioarele unduitoare și expresia mobilă. Și flăcările dansează. Numai chipul zeului e calm, detașat, senin. Kane e în stare să-l privească ore întregi.

Zeul, ne explică Ajit, reprezintă fluxul de energie din univers. Shiva creează, distruge, recreează. Întreaga materie și energie participă la acest dans ritmat al tiparelor create și distruse în decursul timpului.

Materia întunecată, la asta lucrează Ajit și Kane. Mi-am amintit. Ceva s-a detașat de restul universului imediat după ce s-a născut. Dar și materia întunecată s-a prins în dans. Am simțit forța ei gravitațională acționând asupra navei noastre. Nu o vedem, dar e acolo, modificând orbitele stelelor și traiectoriile vieților, în marele joc al umbrelor aruncate de Shiva dansând.

Nu cred că Ajit, Kane și cu mine mai avem mult. Dar nu contează, chiar nu contează. Ne-am atins scopul pentru care am venit aici și, întrucât și noi ne încadrăm în tiparul universal, nu ne putem pierde. Când sonda va aluneca în gaura neagră, în miez, dacă vom rezista până

atunci, va deveni o parte a fluxului de energie cosmică inevitabil, nesfârșit, glorios – dansul divin.

Sunt pregătită.

Paolo Bacigalupi - Oameni de nisip și zgură

Paolo Bacigalupi a debutat în 1998 în *The Magazine of Fantasy Science Fiction,* a stat departe de acest gen pentru câțiva ani, dar a revenit în noul secol, cu proze publicate în *F&SF* și *Asimov's.* A apărut în *Antologia Dozois* nr 21. Bacigalupi locuiește împreună cu familia sa în vestul statului Colorado, unde lucrează la un ziar ecologic.

Urmează o vizită într-un viitor sumbru, în care vestea *bună* este că oamenii au supraviețuit. Vestea rea este că nu prea a mai rămas *altceva...*

*

— O mișcare ostilă! Mult înăuntrul perimetrului! Mult înăuntru!

Mi-am smuls ochelarii Reacție Imersivă în timp ce adrenalina alerga prin mine. Peisajul urban virtual pe care eram cât p-aci să-l distrug dispăru, înlocuit de multiplele imagini din camera noastră de monitorizare a operațiunilor miniere Sesco. Pe unul dintre ecrane, traseul roșu fosforescent al unui intrus aluneca peste o hartă de teren, un impuls fierbinte ca sângele croindu-și drum către Mina 8.

Jaak ieșise deja din camera de monitorizare. Am alergat după echipament.

L-am ajuns la vestiare, când tocmai înhăța un

TS-101, niște grenade și-și trăgea exoscheletul de impact peste corpul tatuat. Își înfășură bandulierele de protecție peste umerii masivi și alergă spre ecluzele exterioare. Mi-am încheiat exoscheletul, am tras 10l-ul din rastel, i-am verificat încărcătura și l-am urmat.

Lisa era deja în HEV, ale cărui turbine țipau ca niște duhuri rele, când se deschise trapa. Centaurii santinele ridicară armele spre mine, apoi se relaxară, după ce datele de identificare prieten/dușman se derulară pe displayurile lor. Am țâșnit peste pistă, cu pielea înțepându-mă sub rafalele vântului înghețat din Montana și sub jetul motoarelor Hentasa Mark V. Deasupra, norii sclipeau în portocaliu, luminați de roboții minieri ai Sesco.

— Hai, Chen! Mișcă! Mișcă! Mișcă!

Am sărit în vehiculul de vânătoare. Nava țâșni spre cer. Se aplecă, aruncându-mă într-un perete, apoi motoarele Hentasa își încheiară ciclul și vânătorul se îndreptă înainte. Trapa HEV-ului alunecă, închizându-se. Urletul vântului tăcu.

Am înaintat chinuit către coconul de pilotaj și am privit peste umerii lui Jaak și ai Lisei peisajul de dedesubt.

— Ai avut un joc bun? întrebă Lisa. Am mârâit.

— Aproape câștigasem. Ajunsesem până la Paris.

Am tăiat cețurile de deasupra bazinelor de

colectare, zburând la câțiva centimetri deasupra apei, apoi am atins malul opus. Vânătorul se zdruncină când softul anticoliziune ne azvârli de pe terenul accidentat. Lisa nu ținu cont de computere și forță nava înapoi, aproape de sol, aducându-ne atât de jos încât mi-aș fi putut târî mâna prin prundiș în timp ce goneam șuierând pe deasupra lui.

Alarmele urlară. Jaak le decupla, iar Lisa împinse vânătorul și mai jos. În față se deslușea o movilă de reziduuri. I-am ras culmea și am căzut, la limita greții, în valea următoare. Motoarele Hentasa se cutremurară, când Lisa le forță până la limită. Am mai șters o culme. La orizont se întindea profilul zimțat al munților perforați de mine. Ne-am scufundat din nou în ceață și am trecut razant peste un alt bazin de colectare, lăsând siaje neregulate în apele dense și aurii.

Jaak studie scanerele vânătorului.

— L-am prins, zise cu un rânjet. Se mișcă, dar încet.

— Contactul va avea loc într-un minut, completă Lisa. Nu a lansat contramăsuri.

Am privit intrusul pe ecranul de urmărire, care ne oferea date în timp real, furnizate de sateliții Sesco.

— Nici măcar nu e o țintă mascată. Am fi putut arunca un mini asupra lui de la bază,

dacă am fi știut că nu are de gând să se joace de-a v-ați ascunselea.

— Ți-ai fi putut termina jocul, spuse Lisa.

— Tot îi putem servi o bombiță, sugeră Jaak. Am scuturat din cap.

— Nu, hai să ne uităm. Dacă-l vaporizăm, nu mai rămâne nimic, și Bumbaum o să vrea să știe de ce am folosit vânătorul.

— Treizeci de secunde.

— Nu i-ar fi păsat, dacă cineva nu ar fi luat vânătorul pentru o excursie de plăcere la Cancun.

Lisa ridică din umeri.

— Voiam să înot. Fie asta, fie îți spărgeam ție rotulele.

Vânătorul trecu peste o altă serie de movile. Jaak studie monitorul.

Ținta se îndepărtează. Tot lent. O să-l prindem.

— Cincisprezece secunde, zise Lisa.

Se desfăcu din centurile de siguranță și trecu vânătorul pe automat. Ne-am repezit cu toții la trapă când HEV-ul se smuci spre cer, pilotul automat încercănd cu disperare să se smulge de primejdia rocilor de sub pântece.

Am sărit prin trapă, unu, doi, trei, prăbușindu-ne ca niște Icari. Ne-am izbit de pământ cu sute de kilometri la oră. Exoscheletele se sparseră ca sticla, aruncând resturile spre cer. Cioburile căzură în jurul nostru, petale de

metal negru absorbind radarul dușmanului și înșelând detectoarele de căldură, în timp ce noi ne rostogoleam pe prundișul noroios, până ne opream brusc, devenind vulnerabili.

Vânătorul zbură peste colină, cu motoarele scrâșnind, ca o țintă strălucitoare. M-am săltat în picioare și am alergat spre culme, amestecând nămolul sedimentar galben și zdrențele de zăpadă îngălbenită. În spatele meu, Jaak era pe jos, cu brațele zdrobite. Resturile exoscheletului său îi marcau drumul pe care se rostogolise, o dâră lungă de metal negru lucios. Lisa zăcea la o sută de metri distanță, cu femurul ieșindu-i prin coapsă, ca un semn alb de exclamare.

Am ajuns în vârful movilei și am scrutat valea. Nimic.

Am mărit amplificarea căștii. Pantele monotone ale altor grămezi de steril se întindeau sub mine. Bolovani, unii la fel de mari ca HEV-ul nostru, alții spulberați de explozibili puternici, împărțeau versanții cu șisturile gălbui și nisipul fin de steril, provenite din operațiunile Sesco.

Jaak apăru lângă mine, urmat o clipă mai târziu de Lisa, cu cracul costumului de zbor rupt și însângerat. Își șterse noroiul galben de pe față și-l mâncă, în timp ce studia valea de dedesubt.

— L-ai găsit?

Am scuturat din cap.
— Încă nu. Ești teafără?
— O fractură curată. Jaak arătă:
— Acolo!
Jos în vale ceva alerga, luminat de vânător. Aluneca de-a lungul unui pârâiaș, vâscos din cauza scurgerilor de acid. Nava îl mâna înspre noi. Nimic. Niciun foc de rachetă. Nicio urmă de arsură. Numai creatura care alerga. O masă de păr încâlcit. Patruped. Stropit cu noroi.
— Vreo chestie bio? m-am întrebat.
— Nu are mâini, murmură Lisa.
— Și nici echipament. Jaak mormăi.
— Ce ticălos nebun face un bio fără mâini? Am căutat spre culmile învecinate.
— O momeală, poate?
Jaak își verifică datele scanerului, furnizate de instrumentele mai puternice ale vânătorului.
Nu cred. Putem ridica vânătorul mai sus? Vreau să mă uit înjur.
La comanda Lisei, vânătorul se înălță, oferind senzorilor săi o suprafață mai mare. Urletul turbinelor se estompă pe măsură ce câștiga altitudine.
Jaak așteptă să se adune mai multe date pe displayul său.
— Nu, nimic. Și nici alte alerte de la stațiile din vecinătate. Suntem singuri.
Lisa clătină din cap.
— Ar fi trebuit să aruncăm pur și simplu un

mini asupra lui de la bază.
Jos în vale, fuga biocreaturii se potoli până la un mers ușor. Nu părea să ne conștientizeze prezența. Fiind acum mai aproape, ne puteam da seama de cum arăta: un patruped păros cu coadă. Părul încâlcit îi atârna de pe gambe ca niște ornamente, pline de bulgări de pământ cleios. Pe picioare avea pete de la acizii din bazinele de colectare, de parcă ar fi trecut prin șuvoaie de urină.
— Un bio urât de tot, am spus. Lisa își săltă 10l-ul pe umăr.
— Biotopitură, când o să termin cu el.
— Stai! făcu Jaak. Nu-l arde! Lisa îl privi iritată.
— Acum ce mai e?
— Nu-i deloc o biocreatură, șopti Jaak. E un câine.
Se ridică brusc și sări peste culmea movilei, alergând drept în jos pe prundiș către animal.
— Stai! strigă Lisa, dar Jaak era deja complet expus și gonea cât putea. Animalul îi aruncă o privire lui Jaak, care țipa și îl întărâta în timp ce cobora panta, apoi se întoarse și o luă la sănătoasa. Nu se putea pune cu Jaak. Jumătate de minut mai târziu prinsese animalul din urmă.
Am schimbat o privire cu Lisa.
— Ei bine, zise ea, e îngrozitor de lent dacă e un bio. Am văzut centauri care mergeau mai

repede.

Când i-am ajuns din urmă, Jaak îl încolțise într-un șanț. Animalul stătea în centrul unui curent slab de apă noroioasă, tremurând, mârâind și dezgolindu-și dinții când îl înconjurarăm, încercă să ne ocolească, dar Jaak îl ținu cu ușurință în loc.

Văzut de aproape, părea chiar și mai patetic decât de la distanță, vreo treizeci de kile de râie mârâitoare. Avea labele tăiate și însângerate iar porțiuni din blană îi fuseseră smulse, dezvelind răni supurânde de la arsurile chimice.

— Să fiu al naibii, am gâfâit, holbându-mă la animal. Într-adevăr, seamănă cu un câine.

— Parcă am fi găsit ditamai dinozauru', rânji Jaak.

— Cum poate să trăiască aici? Brațul Lisei mătură orizontul:

— Nu e nimic din care să trăiască. Trebuie să fie modificat. Îl examina mai de aproape, apoi privi spre Jaak:

— Ești sigur că nu intră nimic în perimetru? Că ăsta nu-i o momeală?

Jaak scutură din cap.

— Nimic. Nici măcar un șoricel.

M-am aplecat spre creatură. Își dezgoli colții într-un rictus de ură.

— E destul de zdravăn. Poate că e adevărat.

— Oho, chiar e adevărat. Am văzut cândva

unul la zoo. Vă spun eu, ăsta-i câine, întări Jaak.

Lisa clătină din cap.

— Nu se poate. Un câine adevărat ar trebui să fie mort. Jaak rânji și scutură capul.

— Nicidecum. Uită-te la el.

Se întinse să îndepărteze blana de pe fața animalului, ca să-i putem vedea botul.

Animalul sări și colții i se înfipseră în brațul lui Jaak. Îl scutură cu violență, mârâind, când Jaak se holbă la creatura agățată de carnea lui. Își smucea capul înainte și înapoi, încercând să-i smulgă brațul. Sângele împroșcă în jurul botului, când colții găsiră arterele.

Jaak râse. Sângerarea încetă.

— Ei drăcie, uitați-vă aici.

Ridică brațul până când animalul ieși cu totul din apă, picurând. Am primit un cățeluș. Câinele atârna de brațul gros al lui Jaak. Încercă iarăși să-l scuture, dar mișcările îi erau ineficiente acum, când spânzura deasupra pământului. Chiar și Lisa zâmbi.

— Trebuie să fie un șoc să te trezești și să constați că te afli la finele evoluției.

Câinele mârâi, hotărât să rămână agățat. Jaak râse și-și scoase cuțitul monomol.

— Poftim, cățelușule.

Își tăie brațul, abandonându-l în gura animalului uluit. Lisa înălță capul.

— Crezi că am putea scoate ceva bani din

asta? Jaak urmări cum câinele devora brațul retezat.

— Am citit undeva că obișnuiau să mănânce câini. Mă întreb ce gust au.

Am verificat timpul pe displayul meu. Pierdusem deja o oră pe o aventură care nu ne aducea niciun bonus.

— Ia-ți câinele, Jaak, și du-l în vânător. N-o să-l mâncăm înainte să-l anunțăm pe Bumbaum.

— Probabil îl va declara proprietatea companiei, bombăni Jaak.

— Mda, așa se întâmplă întotdeauna. Dar tot va trebui să raportăm. Poate vom păstra dovada, dacă tot n-am distrus-o.

*

La cină am mâncat nisip. În afara bunkerului de securitate, roboții minieri huruiau înainte și înapoi, scurmând tot mai adânc în pământ, transformându-l în acid și un terci de steril, pe care îl lăsau în bazine deschise, când se îmbina cu apa freatică, sau în adevărate geografii montane de sol arid. Era liniștitor să auzi mașinile lucrând toată ziua. Doar tu, boții și profiturile. Dacă nu cădea nicio bombă în timpul serviciului, se mai adăuga și un bonus frumușel.

După cină ne-am așezat și am ajutat-o pe Lisa să-și facă pielea tăioasă, implantându-i lame de-a lungul membrelor, așa încât de oriunde a-i privi-o să arate ca un brici. Se gândise să-și

pună lame monomol, dar ar fi putut să-și reteze prea ușor vreun membru din întâmplare, iar noi pierdusem și așa destule părți corporale, fără să mai adăugăm și asta la mutilare. Genul ăsta era pentru cei care nu trebuie să muncească: artiștii din New York City și din California.

Lisa avea o trusă Dermdecora. O cumpărase ultima dată când fusesem în vacanță și cheltuise mult ca s-o obțină, în loc să-și ia una dintre mărfurile contrafăcute care invadaseră piața. Ne-am străduit să-i tăiem pielea până la os și să instalăm lamele. Un prieten de-al nostru din LA spunea că el organizează petreceri Dermdecora numai pentru ca toată lumea să-și poată face modificările și să se ajute reciproc la zonele greu accesibile.

Lisa îmi aranjase șira spinării, ornamentând-o încântător cu lumini de aterizare de la coccis până la baza craniului, așa că nu mă deranja s-o ajut, dar Jaak, care își făcuse toate modificările la un salon de tatuaj de modă veche din Hawaii, nu era așa de mulțumit. Era puțin frustrant, deoarece carnea ei tot încerca să se cicatrizeze înainte să instalăm lamele, dar în cele din urmă i-am dat de capăt și după o oră începuse să arate bine.

După ce am terminat cu implanturile frontale ale Lisei, ne-am adunat în jurul ei și am hrănit-o. Aveam un bol cu nămol rezidual, din care îi

turnam în gură să-i grăbească procesul de integrare. Când nu o hrăneam, ne uitam la câine. Jaak îl înghesuise într-o cușcă improvizată într-un colț al camerei noastre comune. Zăcea acolo ca mort.

Lisa spuse:

— L-am verificat ADN-ul. E într-adevăr un câine.

— Bumbaum te crede?

Îmi aruncă o privire supărată.

— Tu ce crezi?

Am râs. La Sesco, responsabilii cu apărarea tactică se presupunea că trebuie să fie rapizi, flexibili și letali, însă în realitate procedurile noastre standard erau mereu aceleași: să-i lovim cu bombe atomice pe intruși, să ardem resturile până se topesc, astfel încât să nu mai poată crește la loc, să mergem pe plaje în vacanțe. Eram independenți și de încredere în privința deciziilor tactice, dar în niciun caz Sesco nu ar fi crezut că soldații săi de zgură găsiseră un câine în munții lor de steril.

Lisa aprobă din cap.

— Voia să știe cum drăcia naibii a putut supraviețui un câine pe acolo. Apoi a vrut să știe de ce nu l-am prins mai devreme. Voia să știe pentru ce ne plătește.

Își dădu părul blond de pe față și fixă animalul.

Ar fi trebuit să-l ard.

— Și ce vrea să facem?
— Nu scrie în manual. O să ne sune.
Am studiat animalul schilod.
— Eu vreau să știu cum a supraviețuit. Câinii sunt carnivori, nu?
— Poate că unii dintre ingineri i-au dat carne. Așa cum a făcut Jaak.
Acesta scutură din cap.
— Nu cred. Fraierul mi-a vomat brațul aproape imediat ce l-a mâncat.
Mișcă noul său ciot acolo unde brațul i se refăcea rapid.
— Nu cred că suntem compatibili.
— Dar noi putem să-l mâncăm, nu? am întrebat. Lisa râse și luă o lingură de reziduuri.
— Noi putem mânca orice. Suntem la capătul lanțului trofic.
— Ciudat că el nu ne poate mânca.
— Probabil ai mai mult plumb și mercur în sânge decât ar fi putut avea orice alt animal de dinaintea tehno-larvelor.
— Asta-i rău?
— Era o otravă.
— Ciudat.
— Mi se pare că l-am deteriorat când l-am pus în cușcă, zise Jaak, studiindu-l cu seriozitate. Nu se mai mișcă așa ca înainte. Și am auzit ceva plesnind când l-am înghesuit acolo.
— Și?
Jaak ridică din umeri.

— Nu cred că se vindecă.
Câinele arăta într-adevăr cam lovit. Zăcea acolo, cu coastele ridicându-i-se și coborând ca niște foaie. Avea ochii pe jumătate deschiși, dar nu păreau să se fixeze pe niciunul dintre noi. Când Jaak făcu o mișcare bruscă, tresări pentru o secundă, dar nu se ridică. Nici măcar nu mârâi.
— N-am crezut niciodată că un animal poate fi atât de fragil.
— Și tu ești fragil. Nu e o surpriză prea mare.
— Da, dar eu nu i-am rupt decât vreo câteva oase, și acum uită-te la el. Stă întins acolo și gâfâie.
Lisa se încruntă gânditoare.
— Nu se vindecă.
Se ridică ezitant în picioare și se apropie să se uite în cușcă. Glasul ei era emoționat.
— Chiar e un câine. Așa cum eram și noi. Poate dura săptămâni până să se vindece. Un os rupt, și s-a terminat.
Întinse o mână ascuțită în cușcă și-i făcu o tăietură fină pe picior. Sângele izbucni și continuă să curgă. Dură minute întregi până să înceapă să se coaguleze. Câinele stătea nemișcat și gâfâia, categoric epuizat. Ea râse.
— Greu de crezut că au fost vremuri în care să trăim destul de mult ca să putem evolua din așa ceva. Dacă îi tai picioarele, nu mai cresc la loc, spuse, și înălță capul, fascinată.

— E la fel de delicat ca piatra. Dacă o spargi, nu-și mai revine niciodată.

Se întinse să mângâie blana încâlcită a animalului.

— Și la fel de ușor de distrus ca nava de vânătoare. Cornul bâzâi. Jaak se duse să răspundă.

Lisa și eu ne holbam la câine, mica noastră fereastră către preistorie.

Jaak se întoarse în cameră.

— Bumbaum trimite un biolog să se uite la el.

— Vrei să spui un bioinginer, l-am corectat.

— Nu. Biolog. Bumbaum spune că ei studiază animalele. Lisa se așeză. I-am verificat lamele ca să văd dacă pierduse vreuna.

— E o muncă inutilă.

— Probabil îi creează din ADN. Studiază ce fac. Comportamentul, rahaturi de genul ăsta.

— Cine-i angajează? Jaak ridică din umeri.

— Pau Foundation are trei pe statul de plată. Tipi de la Originea Vieții. Ei îl trimit pe ăsta. Mushi-cumva. Nu i-am reținut numele.

— Originea vieții?

— Sigur, știi tu, ceea ce ne face să trăim. Ce ne ține în viață. Chestii de genul ăsta.

Am turnat un pumn de nămol rezidual în gura Lisei. Ea înfulecă recunoscătoare.

— Nămolul ne face să trăim, am zis eu. Jaak făcu semn din cap spre câine.

— Nu face să trăiască un câine. Ne-am uitat

cu toții la câine.

E greu de spus ce-l face să trăiască.

Lin Musharraf era un tip scund cu păr negru și un nas coroiat, care îi domina fața. Își gravase pielea cu implanturi luminoase așezate în modele spiralate, așa că apăru ca niște vârtejuri de cobalt în întuneric, atunci când sări din HEV-ul său închiriat.

Centaurii înnebuniră din cauza musafirului neautorizat și-l înconjurară, lipindu-l de navă. Erau grămadă pe el și pe trusa lui ADN, adulmecându-l, plimbându-și scanerele peste valiză, ațintindu-și 10l-urile spre fața lui luminoasă și mârâind la el.

L-am lăsat să transpire un minut înainte de a-i alunga. Centaurii se retraseră, înjurând și dându-i ocol, dar nu-l arseră. Musharraf părea zguduit. Nu-l puteam învinui. Erau niște monștri înspăimântători: mai mari și mai rapizi decât un om. Schimbările lor de comportament îi făceau feroce, upgradările de conștiință le ofereau capacitatea de a opera cu echipament militar, iar reacția lor de combat era atât de rudimentară, încât atunci când erau amenințați nu știau decât să atace.

Văzusem un centaur pe jumătate carbonizat rupând un om în bucăți cu mâinile goale și apoi luând cu asalt o culme fortificată inamică, târându-și carcasa topită doar cu brațele. Sunt creaturi grozave pe care să te bazezi când

începe să plouă cu foc.

L-am scos pe Musharraf afară din grămadă. Avea un pachet întreg de memorii adiționale clipindu-i pe ceafa: un cablu gros de date era conectat direct pe creier, fără protecție la impact. Centaurii l-ar fi putut doborî cu o singură lovitură la ceafă. Poate cortexul său ar fi crescut la loc, dar nu ar mai fi fost același. Privind la acele triple nervuri clipitoare de inteligență, care îi ieșeau din ceafă, îți puteai da seama că era un autentic șobolan de laborator. Numai creier, lipsit de instinct de supraviețuire. Nu mi-aș fi înfipt memorii adiționale în cap nici pentru un bonus triplu.

— Aveți un câine? întrebă Musharraf, când am ieșit din raza de acțiune a centaurilor.

— Așa credem.

L-am condus jos în bunker, am trecut de rastelele cu arme și sălile de antrenament, până în camera comună unde adusesem câinele. Câinele ridică ochii spre noi, auzindu-ne intrând, cea mai complexă mișcare pe care o făcuse de când îl pusese Jaak în cușcă. Musharraf se opri brusc și se holbă la el.

— Remarcabil.

Îngenunche în fața cuștii animalului și descuie ușa. Întinse un pumn de tablete. Câinele se săltă greoi. Musharraf se dădu înapoi, făcându-i loc, iar câinele îl urmă țeapăn și ezitant, adulmecând tabletele. Își îngropa botul în

mâna lui cafenie, gâfâind și înfulecând hrana. Musharraf ridică ochii.

— L-ați găsit la puțurile de colectare a reziduurilor?

— Exact.

— Remarcabil.

Câinele termină tabletele și adulmecă palma căutând altele. Musharraf râse și se ridică în picioare.

— Nu mai primești. Nu acum.

Deschise trusa ADN, scoase un ac pentru prelevare și înțepă câinele. Seringa se umplu cu sânge. Lisa îl urmărea.

— Vorbești cu el? Musharraf ridică din umeri.

— Din obișnuință.

— Dar nu e o ființă inteligentă.

— Mă rog, nu, dar îi place să audă voci.

Seringa se umplu complet. Scoase acul, desfăcu recipientul colector și îl fixă în trusă. Softul de analiză se trezi la viață și sângele dispăru în inima trusei, cu un șuierat slab de absorbție.

— De unde știi?

Musharraf ridică iarăși din umeri.

— E un câine. Așa sunt câinii.

Ne-am încruntat cu toții. Musharraf începu să testeze sângele, fluierând încet pentru sine în timp ce lucra. Trusa lui ADN ciripea și tiuia. Lisa îl urmări făcând testele, evident supărată că Sesco ne trimisese un șobolan de laborator

ca să retesteze ceea ce ea făcuse deja. Iritația ei era ușor de înțeles. Și un centaur ar fi putut face aceste teste.

— Sunt uluit că ați găsit un câine la puțurile voastre, murmură Musharraf.

— Aveam de gând să-l ardem, dar Bumbaum nu ne-ar fi lăsat, spuse Lisa.

Musharraf îi aruncă o privire.

— Ce frustrant.

Fu rândul Lisei să ridice din umeri.

— Ordinele.

— Totuși, sunt convins că arma voastră termică a prezentat o tentație puternică. Ce frumos din partea voastră că nu ați omorât un animal lihnit de foame.

Lisa se încruntă suspicioasă. A început să mă îngrijoreze faptul că ar putea să-l facă bucăți pe Musharraf. Era suficient de nebună și fără s-o ia cineva de sus. Memoriile adiționale de pe ceafa lui reprezentau o țintă înfiorător de tentantă: o lovitură și gata cu șobolanul de laborator. Oare i-ar fi observat cineva lipsa, dacă l-am fi aruncat într-un bazin de colectare? Era un amărât de biolog. Nu făcea doi bani.

Musharraf reveni la trusa lui ADN, aparent inconștient de pericol.

— Știați că în trecut oamenii considerau că trebuie să avem compasiune pentru toate creaturile de pe Pământ? Nu numai pentru noi,

ci pentru toate ființele?

— Și?

— Sper că veți dovedi compasiune față de un savant trăsnit și n-o să mă dezmembrați astăzi.

Lisa râse. Eu m-am relaxat. Încurajat, Musharraf spuse:

— E într-adevăr remarcabil că ați găsit un astfel de specimen în teritoriul vostru minier. Nu mai auzisem de unul viu de zece sau cincisprezece ani.

— Eu am văzut unul la zoo, odată, zise Jaak.

— Da, bine, la zoo e singurul loc posibil pentru ei. Și laboratoarele, desigur. Încă mai oferă informații genetice utile.

Analiza rezultatele testelor, dând din cap pentru sine, pe măsură ce informațiile se derulau pe ecranul trusei.

— Cine are nevoie de animale, când poți mânca piatră? rânji Jaak.

Musharraf începu să-și împacheteze trusa ADN.

— Tehno-larvele. Cu siguranță. Noi am depășit regnul animal, își încuie trusa și dădu din cap.

— Ei bine, a fost chiar instructiv. Mulțumesc că mi-ați permis să văd specimenul vostru.

Nu-l iei cu tine? Musharraf se opri, surprins.

— O, nu. Nu cred că o să fac asta.

— Deci nu e un câine?

— Ba da, cu siguranță este un câine adevărat. Dar ce naiba să fac eu cu el? spuse, și ridică un flacon cu sânge. Avem ADN-ul. Unul viu nu prea merită să-l ții pe lângă tine. E foarte costisitor de întreținut, să știți. Fabricarea hranei unui organism primar este destul de complicată. Încăperi curate, filtre de aer, lumină specială. Nu e ușor să recreezi rețeaua vieții. E mult mai simplu să te dezlegi complet de la ea decât să încerci s-o recreezi.

Aruncă o privire câinelui.

Din nefericire, prietenul nostru blănos nu ar fi trebuit să supraviețuiască în vremurile tehno-larvelor. Viermii o să-l mănânce la fel de repede cum mănâncă orice altceva. Nu, ar fi trebuit ca animalul să fie fabricat pornind de la zero. Și zău așa, ce rost ar fi avut? O biocreatură fără mâini? Râse și se îndreptă spre HEV.

Ne-am uitat toți unul la altul. Am alergat după doctor și l-am prins la ieșirea pe pistă. Se oprise chiar înainte de a deschide ecluza.

— Centaurii voștri mă cunosc? întrebă el.

— Da, ești în regulă.

— Bun.

Deschise ecluza și ieși în aerul rece. M-am luat după el.

— Stai! Ce să facem cu el?

— Cu câinele?

Doctorul urcă în HEV și începu să-și lege

centurile. Vântul sufla în jurul nostru, aducând nisip înțepător din grămezile de steril.

— Duceți-l înapoi la puțuri. Sau ați putea să-l mâncați, presupun. Înțeleg că ar fi o adevărată delicatesă. Există rețete pentru a găti animale. Cer timp, dar dau rezultate absolut extraordinare.

Pilotul lui Musharraf începu să tureze turbinele.

— Glumești?

Musharraf ridică din umeri și strigă peste urletul din ce în ce mai puternic al motoarelor:

— Ar trebui să încercați! E doar o altă parte a moștenirii noastre care s-a atrofiat de când cu tehno-larvele!

Coborî ușa coconului zburător, sigilându-se înăuntru. Turbinele crescură viteza și pilotul îmi făcu semn să mă dau înapoi din siajul lor atunci când HEV-ul se înălță încet în aer.

*

Lisa și Jaak nu puteau cădea de acord asupra a ce ar trebui să facem cu câinele. Aveam protocoale pentru rezolvarea conflictelor. Fiind un trib de ucigași, aveam nevoie de ele. În mod normal, consensul funcționa în cazul nostru, dar din când în când ne blocam pur și simplu și țineam cu dinții de poziții, după care nu se mai putea face prea mult fără să fie omorât careva. Lisa și Jaak se încăpățânaseră, și după câteva zile de certuri, cu Lisa

amenințând să frigă creatura noaptea, când Jaak nu era atent, și Jaak amenințând s-o frigă pe ea dacă făcea asta, în cele din urmă s-a ajuns la vot. Eu trebuia să decid.

Eu zic să-l mâncăm, declară Lisa.

Stăteam în camera de monitorizare, urmărind imaginile prin satelit ale munților de steril și petele în infraroșu ale roboților minieri, care scormoneau în pământ. Într-un colț, obiectul disputei noastre zăcea în cușca lui, târât acolo de Jaak în încercarea de a influența rezultatul. Își roti scaunul, îndepărtându-și atenția de la hărțile teatrului de operațiuni.

Eu cred că ar trebui să-l păstrăm. E ceva mișto. Ca pe vremuri, știți? Vreau să zic, pe cine naiba mai știți să aibă un câine?

— Cine naiba vrea să se certe? replică Lisa. Eu zic să încercăm să mâncăm carne adevărată.

Își făcu o tăietură în braț cu lamele. Trecu degetele prin sângele rezultat și le linse în timp ce rana i se închidea.

Amândoi se uitară spre mine. Eu am ridicat ochii în tavan.

— Sunteți siguri că nu puteți decide asta fără ajutorul meu? Lisa rânji.

— Haide, Chen, decide tu. A fost descoperirea grupului. Jaak n-o să se îmbufneze, nu-i așa?

Jaak îi aruncă o privire urâtă. M-am întors spre el.

— Nu vreau ca prețul hranei lui să se scadă din bonusul grupului. Am căzut de acord să folosim o parte din el pentru o nouă Reacție Imersivă. M-am săturat de cea veche.

Jaak ridică din umeri.

— Mie-mi convine. Pot plăti singur. N-o să-mi mai cumpăr zdrențe.

M-am lăsat pe spate în scaun, surprins, apoi m-am uitat la Lisa.

Ei bine, dacă Jaak vrea să plătească el, cred că ar trebui să-l păstrăm.

Lisa se holbă la mine, nevenindu-i să creadă.

— Dar l-am putea găti!

Am aruncat o privire câinelui, care stătea gâfâind în cușca lui.

— Să avem noi o grădină zoo. Într-un fel, îmi place.

Musharraf și Pau Foundation ne-au ajutat furnizându-ne tablete de hrană pentru câine, iar Jaak a căutat într-o bază de date veche cum să-i pună oasele în atele. A cumpărat filtre de apă ca s-o poată bea.

Crezusem că luasem o hotărâre bună lăsând costurile în seama lui Jaak, dar nu prevăzusem cu adevărat complicațiile aduse în bunker de un organism nemodificat. Creatura murdărea podeaua, iar câteodată nu voia să mănânce sau se îmbolnăvea fără motiv, și se vindeca greu astfel încât toți trebuia să facem pe infirmierele în timp ce el zăcea în cușcă. Mă

tot așteptam ca Lisa să-i rupă gâtul în timpul nopții, dar cu toate că mai bombănea, nu-i făcu felul.

Jaak încercă să se comporte ca Musharraf. Vorbea cu câinele. Se conecta la diverse biblioteci și citi totul despre câinii de pe vremuri. Cum trăiau în haite. Cum îi creșteau oamenii.

Am încercat să ne dăm seama ce fel de câine era, dar n-am putut restrânge prea mult presupunerile, apoi Jaak descoperi ca toate rasele de câini se puteau încrucișa, așa că nu puteam decât să ghicim că era un fel de ciobănesc bine făcut, poate cu cap de Rotweiler, și probabil cu altceva din specii ca lupul, coiotul sau pe acolo.

Jaak socotea că avea în el ceva de coiot, se presupunea că ei se adaptau repede, și orice ar fi fost câinele nostru trebuie sa se fi adaptat foarte repede, ca să se descurce la puțuri. Nu era așa de adaptat ca noi și totuși supraviețuise printre rocile acide. Chiar și Lisa era impresionată.

*

Aruncam o ploaie de bombe asupra Recesioniștilor Antarctici, repezindu-mă din înalt și alungându-i pe netrebnici din ce în ce mai departe de-a lungul banchizei. Dacă aveam noroc, reușeam sa alung întregul sat pe vreo platformă reziduală și să-i înec înainte

de a-și da seama ce se întâmplă. M-am aruncat din nou asupra lor, căsăpindu-i și apoi retrăgându-mă din calea focului lor de răspuns.
Era distractiv, dar numai un mod de a-mi omorî timpul între bombardamentele reale. Noii ochelari RI cică nu erau mai prejos decât consolele, imersie completă și feedback, în plus și portabili. Oamenii erau atât de prinși încât trebuiau hrăniți intravenos, altfel slăbeau în timpul jocului.
Eram pe punctul de a scufunda o întreagă încărcătură de refugiați când Jaak strigă:
— Veniți aici! Trebuie să vedeți asta!
Mi-am dat jos ochelarii și am alergat în camera de monitorizare, plin de adrenalină. Când am ajuns acolo, Jaak stătea în mijlocul încăperii împreună cu câinele, zâmbind.
Lisa năvăli o secundă mai târziu.
— Ce? Ce e?
Ochii ei scanau teatrul de operațiuni, gata pentru vărsare de sânge.
— Ia uite aici, rânji Jaak.
Se întoarse spre câine și-i întinse mâna.
— Dă laba.
Câinele se lăsă pe șoldurile posterioare și-i oferi cu gravitate laba. Jaak zâmbi și i-o strânse, apoi îi aruncă o tabletă de hrană. Se întoarse spre noi și făcu o plecăciune.
Lisa se încruntă.

— Mai fă o dată.
Jaak ridică din umeri și repetă spectacolul pentru a doua oară.
— Gândește? întrebă ea. Jaak ridică iar din umeri.
Habar n-am. Poți să-l determini să facă unele lucruri. Bibliotecile sunt pline de chestii despre ei. Pot fi dresați. Nu așa ca un centaur, dar poți să-i înveți să facă mici șmecherii, iar dacă sunt de anumite rase pot să învețe și lucruri mai speciale.
— Cum ar fi?
— Unii erau dresați să atace. Sau să găsească explozibili. Lisa părea impresionată.
— Bombe nucleare, chestii de genul ăsta? Jaak ridică din umeri.
— Presupun că da.
— Pot să încerc și eu? am întrebat.
— Dă-i drumul, aprobă Jaak.
M-am apropiat de câine și i-am întins mâna.
— Dă laba.
Îmi întinse laba. Mi-am ieșit din fire. Era ca și cum aș fi trimis semnale extratereștrilor. Adică, te aștepți ca o biocreatură sau un robot să facă ceea ce vrei tu. Centaur, du-te și aruncă-te în aer. Găsește inamicul. Cheamă întăriri. La fel era și HEV-ul. Făcea orice. Dar așa era proiectat.
— Dă-i de mâncare, zise Jaak, înmânându-mi o tabletă de hrană. Trebuie să-i dai mâncare

când execută corect.
I-am întins tableta de hrană. Limba lungă și roz a câinelui îmi mătură palma. Am întins din nou mâna.
— Dă laba, am zis.
Îmi dădu laba. I-am strâns-o. Ochii săi chihlimbarii mă fixau solemn.
— E ceva dubios aici, zise Lisa.
M-am cutremurat, dând din cap și retrăgându-mă. Câinele mă privi plecând.
În noaptea aceea am stat treaz în pat, citind. Stinsesem luminile și numai suprafața cărții strălucea, iluminând camera de dormit într-o aură verzuie blândă.
Câteva dintre achizițiile artistice ale Lisei sclipeau slab de pe pereți: un phoenix de bronz pe punctul de a-și lua zborul, cu flăcări stilizate lucind în jurul lui, o gravură japoneză pe lemn cu Muntele Fuji și alta cu un sat strivit sub zăpezi grele; o fotografie cu noi trei în Siberia, după campania din Peninsulă, zâmbind vii printre zgură.
Lisa intră în cameră. Lamele ei sclipiră în lumina slabă a cărții mele, fulgere de scântei verzi care îi subliniau membrele atunci când se mișca.
— Ce citești?
Se dezbrăcă și se înghesui în pat lângă mine. Am ridicat cartea și am citit cu voce tare:

Taie-mă, nu voi sângera.
Gazează-mă, nu voi respira.
Înjunghie-mă, împușcă-mă, retează-mă, zdrobește-mă
Eu am înghițit știința
Eu sunt Dumnezeu Unicul.

Am închis cartea și lumina ei se stinse. În întuneric, Lisa se foi sub pături.

Ochii mi se adaptară. Ea mă fixa.

Omul mort, așa-i?

— Câinele-i de vină, am zis.

— Sumbră lectură.

Îmi atinse umărul cu mâna caldă, lamele încorporate mușcând ușor din pielea mea.

— Și noi am fost cum e câinele ăsta, am spus.

— Patetic.

— Înspăimântător.

Am tăcut o vreme. În cele din urmă am rupt tăcerea:

— Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă nu am fi avut știința? Dacă nu am fi avut creierele noastre mari și tehno-larvele și stimulatoarele celulare și...

— Și toate astea fac să avem o viață bună? Râse.

— Nu, zise și mă frecă pe stomac. Îmi plac viermișorii ăia care trăiesc în burta ta.

Începu să mă gâdile.

Viermișori în burta ta,
să aibă Nelly ce mânca.
Tehno-larvele rod ce-i rău,
și-n schimb ceva bun îți dau.

M-am luptat cu ea, râzând.

— Asta nu e Yearly.

— Clasa a treia. Bazele biologicii. Doamna Alvarez. Ea era cu adevărat tare în problema tehno-larvelor.

Încercă să mă gâdile din nou, dar eu am îndepărtat-o.

— Da, mă rog, Yearly a scris numai despre nemurire. El nu le-ar fi luat.

Lisa renunță la gâdilat și se trânti iar lângă mine.

— Bla, bla, bla. El nu ar fi acceptat nicio modificare genetică. Niciun inhibator de celule. Murea de cancer și a refuzat medicamentele care l-ar fi salvat. Ultimul nostru poet muritor. Au curs râuri de lacrimi. Și ce dacă?

— Te-ai gândit vreodată de ce nu a făcut-o?

— Da. Voia să fie celebru. Sinuciderea atrage atenția.

— Serios, acum. A crezut că a fi uman însemna să aibă animale. Chestia aia cu întreaga rețea a vieții. Am citit despre el. E ciudat. Nu voia să trăiască fără ele.

— Doamna Alvarez îl ura. Avea niște vorbe și despre el. Oricum, noi ce era să facem? Să

creăm tehno-larve și remodelări ADN pentru fiecare specie stupidă? Ai idee cât ar fi costat?
Se ghemui mai aproape de mine.
— Dacă vrei animale în jurul tău, du-te la zoo. Sau cumpără niște cărămizi și fă câteva, dacă asta te face fericit. „Ceva cu mâini, pentru numele lui Dumnezeu, nu cum e ăla.
Fixa partea inferioară a patului de deasupra:
— Eu l-aș găti într-o secundă. Am clătinat din cap.
— Nu știu. Câinele e altceva decât o biocreatură. Se uită la noi, iar acolo e ceva diferit de noi. Adică, ia orice biocreatură, e din același aluat ca noi, turnat într-o altă formă, dar nu și câinele ăsta…
Căzând pe gânduri, vocea mi se stinse. Lisa râse.
Dă mâna cu tine, Chen. Când te salută un centaur, nici nu-l bagi în seamă.
Se urcă peste mine.
— Uită de câine. Concentrează-te asupra a ceva ce contează. Zâmbetul și lamele ei sclipiră în semiîntuneric.
Când m-am trezit, ceva mă lingea pe față. La început am crezut că era Lisa, dar ea se urcase în patul ei. Am deschis ochii și am descoperit câinele.
Era nostim că animalul să mă lingă, de parcă ar fi vrut să vorbească, să mă salute sau ceva de genul ăsta. Mă linse din nou și m-am gândit

că parcursese un drum lung de când încercase să smulgă brațul lui Jaak. Puse labele pe patul meu, apoi dintr-o singură mișcare greoaie era sus în pat cu mine, ghemuindu-și trupul lângă al meu.

Dormi acolo toată noaptea. Era ciudat ca altceva decât Lisa să doarmă lângă mine, dar era cald și avea ceva prietenos. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, alunecând înapoi în somn.

*

Am plecat în vacanță în Hawaii, ca să înotăm, și am luat câinele cu noi. Era plăcut să părăsim frigul nordului pentru blândul Pacific. Era plăcut să stai pe plajă și să privești orizontul infinit. Era plăcut să ne plimbăm pe plajă, ținându-ne de mână, în timp ce valurile negre se spărgeau de țărm.

Lisa era o înotătoare bună. Străbătea luciul metalic al oceanului ca un tipar din preistorie și, când ieșea la suprafață, corpul său gol sclipea în sute de bijuterii irizate de petrol.

Când soarele începu să apună, Jaak aprinse oceanul cu 10l-ul său. Am stat toți și ne-am uitat cum imensa minge roșie a Soarelui se scufunda printre perdelele de fum, lumina sa devenind de un roșu tot mai închis cu fiecare minut. Valurile se năpusteau în flăcări pe țărm. Jaak își scoase muzicuța și cântă, în timp ce eu și Lisa făceam dragoste pe nisip.

Intenționasem s-o amputăm în weekend, ca să încerce și ea ce-mi făcuse mie în vacanța trecută. Era ceva nou în LA, o experimentare a vulnerabilității.

Era frumoasă, stând acolo întinsă pe plajă, lucioasă și excitată de joaca noastră din apă. Am lins opalele de petrol de pe pielea ei și i-am tăiat membrele, lăsând-o mai neputincioasă decât un copil. Jaak cânta la muzicuță, urmărea apusul Soarelui și se uita cum o reduc pe Lisa la miez.

După sex, ne-am întins pe nisip. Ultimele părți din soare cădeau sub apă. Razele lui sclipeau roșietice peste valurile fumegânde. Cerul, îngroșat cu particule și fum, se întuneca.

Lisa șopti cuprinsă de emoție:

— Ar trebui să venim aici mai des.

Am tras de un fragment de sârmă ghimpată îngropată în nisip. Se desfăcu ușor și mi-am înfășurat-o în jurul brațului, o bandă strânsă mușcându-mi din piele. I-am arătat-o Lisei.

— Făceam asta mereu când eram copil, am spus zâmbind. Credeam că mă face să arăt fioros.

Lisa zâmbi și ea.

— Ești.

— Mulțumită științei.

Am aruncat o privire câinelui. Stătea întins pe nisip, nu departe de noi. Părea ursuz și nesigur în noul mediu, rupt de siguranța puțurilor cu

acizi și a munților de steril din patria lui. Jaak se așeză lângă câine și începu să cânte. Urechile animalului se întoarseră în direcția muzicii. Jaak se pricepea. Sunetul plângăreț al muzicuței plutea ușor peste plajă, până în locul unde stăteam noi.

Lisa întoarse capul, încercănd să vadă câinele.

— Rostogolește-mă.

Am făcut ce-mi cerea. Deja membrele i se regenerau. Umflături mici, care aveau să crească devenind membre lungi. Până dimineață va fi întreagă și moartă de foame. Studie câinele.

— Mai aproape de el decât sunt acum n-o să ajung niciodată.

— Poftim?

— E vulnerabil la orice. Nu poate înota în ocean. Nu poate mânca nimic. Trebuie să-i facem noi rost de hrană. Trebuie să-i curățim apa. O fundătură a lanțului evolutiv. Fără știință, am fi la fel de vulnerabili ca el. Ridică ochii spre mine: La fel de vulnerabili cum sunt eu acum. Rânji: Niciodată n-am fost mai aproape de moarte. Cu excepția luptelor.

— Extravagant, nu-i așa?

— Pentru o zi. Mi-a plăcut mai mult când ți-am făcut-o ție. Deja mor de foame.

Am hrănit-o cu un pumn de nisip uleios și am privit câinele. Stătea nesigur pe plajă,

adulmecând suspicios câte o așchie ruginită de fier, care se ridica din pământ asemeni unei aripioare uriașe a memoriei. Dezgropă cu labele o bucată de plastic roșu lustruită de ocean și o mestecă puțin înainte de a o abandona. Începu să se lingă în jurul gurii. M-am întrebat dacă nu cumva se otrăvise din nou.

— Cu siguranță te pune pe gânduri, am murmurat și i-am mai dat Lisei o mână de nisip. Dacă cineva ar veni din trecut și ne-ar întâlni aici și acum, ce crezi că ar spune despre noi? Ne-ar considera măcar umani?

Lisa mă privi serioasă.

— Nu, ne-ar considera zei.

Jaak se ridică în picioare și se aventură în valuri, intrând până la genunchi în apele negre fumegânde. Câinele, mânat de cine știe ce instinct necunoscut, îl urmă, croindu-și atent drum prin nisip și moloz.

Câinele se încurcase într-un ghem de sârme în ultima noastră zi petrecută pe plajă. Sârma îl nenorocise: tăiase prin blană, îi rupsese picioarele, practic îl strangulase. Își rosese pe jumătate una dintre labe încercând să se elibereze. Când l-am găsit, era o grămadă însângerată de blană zdrențuită și carne la vedere.

Lisa se holbă la câine.

— Isuse, Jaak, ar fi trebuit să ai grijă de el.

— M-am dus să înot. Nu pot să stau tot timpul cu ochii pe creatură.

— O să dureze o veșnicie să reparăm asta, răbufni ea.

— Ar fi bine să încălzim vânătorul, am zis. O să ne fie mai ușor să lucrăm acasă.

Eu și Lisa ne-am lăsat în genunchi ca să eliberăm câinele. Acesta scânci și coada i se mișcă slab când am început noi să lucrăm.

Jaak tăcea. Lisa îl plesni peste picior.

— Hai, Jaak, vino aici. O să-și piardă tot sângele dacă nu te grăbești. Știi cât e de fragil.

Cred că ar fi trebuit să-l mâncăm. Lisa ridică ochii, surprinsă.

— Zău?

— Sigur.

Mi-am ridicat privirea din punctul în care tăiam firele din jurul torsului câinelui.

— Credeam că vrei să fie animalul tău. Ca la Zoo. Jaak clătină din cap.

— Tabletele alea de hrană sunt scumpe. Îmi cheltuiesc jumătate din salariu pe mâncare și filtre de apă, și acum porcăria asta.

Flutură mâna către câinele încâlcit.

— Trebuie să-l supraveghezi tot timpul pe fraierul ăsta. Nu merită.

— Totuși, e prietenul tău. Dă mâna cu tine. Jaak râse.

— Tu ești prietenul meu.

Coborî ochii spre câine, cu fața încrețită de concentrare.
— El e… e un animal.
Deși discutasem cu toții într-o doară cum ar fi să mâncăm câinele, a fost o surpriză să-l auzim că era atât de hotărât să-l ucidă.
Poate ar trebui să decizi asta mâine, am zis. Îl putem duce înapoi în bunker, să-l reparăm, și după aia să iei o decizie când n-o să mai fii așa de supărat.
— Nu.
Scoase muzicuța și cântă câteva note, o gamă rapidă, însuflețită, îndepărtă muzicuța de la gură.
Dacă vrei tu să pui bani pentru hrana lui, o să-l păstrez, bănuiesc, dar altfel…
Ridică din umeri.
Nu cred că ar trebui să-l gătești.
— Nu?
Lisa se uita la mine.
— L-am putea frige chiar aici, pe nisip.
Am privit în jos la câine, o grămadă de animal gâfâind, încrezător.
— Tot nu cred că ar trebui s-o facem. Jaak se uită serios la mine.
— Vrei să-i plătești hrana? am oftat.
— Economisesc pentru noii ochelari Reacție Imersivă.
— Mda, bine, și eu am lucruri pe care vreau să le cumpăr, știi asta. Își încorda mușchii,

arătându-și tatuajele.
— Vreau să spun, ce bine face naibii ăsta?
— Te face să zâmbești.
— Reacția Imersivă te face să zâmbești. Și nu trebuie să-i cureți rahatul. Haide, Chen. Recunoaște. Nici tu nu vrei să ai grijă de el. E o pacoste.
Ne-am uitat unii la alții, apoi la câine.

*

Lisa fripse câinele pe un banc de nisip, la un foc din plastice și petrol adunat din ocean. Gustul era bun, dar în final a fost greu să înțelegem mare lucru. Mâncasem centauri arși care erau mai buni.
După aceea ne-am plimbat pe țărm. Valuri opalescente se spărgeau mugind pe nisip, lăsând străluciri de pietre prețioase la retragere, iar Soarele se scufunda roșu în depărtare.
Fără câine, ne-am putut bucura cu adevărat de plajă… Nu mai trebuia să ne facem griji că ar putea călca în acid sau s-ar putea încurca în sârma ghimpată îngropată pe jumătate în nisip, sau ar putea mânca ceva care să-l facă să vomite jumătate de noapte.
Însă îmi aduc aminte cum câinele mi-a lins fața și și-a suit masa blănoasă pe patul meu, și îmi amintesc respirația lui caldă alături de mine, și câteodată mi-e dor de el.

Michael Francis Flynn - Când Dumnezeu a bătut din palme

Născut în Easton, Pennsylvania, **Michael Francis Flynn** și-a obținut licența în matematică la colegiul La Salle și masteratul în topologie de la Universitatea Marquette, lucrând apoi pe post de controlor de calitate și statistician în industrie. În prezent lucrează la STAT-A-MATRIX Edison, New Jersey, în calitate de consultant în managementul calității. Începând din 1984, anul în care și-a vândut prima povestire, Flynn a devenit unul dintre principalii susținători și colaboratori ai revistei *Analog.* Lucrările sale au fost publicate, de asemenea, în *Magazine of Fantasy Science Fiction, Asimov's Science Fiction, Weird Tales, New Destinies, Alternate Generals* și altele, și este considerat unul dintre cei mai buni scriitori de hard SF apărut în ultimele decenii. Printre cărțile apărute sub semnătura lui se numără *Country of the Blind, Fallen Angels,* un roman scris în colaborare cu Larry Niven și Jerry Pournelle, *Firestar, Rogue Star*, *Lodestar* și *Falling Star*, iar povestirile sale au fost reunite în culegerile *The Forest of Time and Other Stories* și *The Nanotech Chronicles.* Ultima sa carte este romanul *Eifelheim.* Textele sale au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 5 și 12. În momentul de față

locuiește în Easton, Pennsylvania, are doi copii și trei nepoți.

Aceasta este o călătorie într-un alt univers, printr-o poartă interdimensională – dar, așa cum descoperă cutezătorii exploratori, indiferent cât de departe de casă ai ajunge, o serie dintre obstacolele de care te lovești s-ar putea să-ți fie mult prea familiare…

*

Într-o lume fără nume în graiul oamenilor, au sosit oameni. Canaturile porții s-au dat în lături, într-un încântător luminiș de munte – unde vremea putea fi răcoroasă fără să simți frigul – adăpostit în căușul unei văi dintre piscuri, cu mult sub liziera pădurii și departe de petele cenușii ale orașelor de pe câmpiile de dedesubt. Izolarea locului era o întâmplare fericită, nicidecum o alegere înțeleaptă. Porțile se deschideau acolo unde voia Dumnezeu, iar oamenii nu puteau face altceva decât să se supună. Odată, una se deschisese în centrul unei fortărețe sumbre, ticsite de *creaturi* înarmate, ostile, și nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu echipa care i-a trecut pragul, fiindcă portarul a ferecat-o pentru totdeauna.

De data asta, oamenii au înălțat un cort semeț, de pânză vin colorată, printre excrescențe viguroase, care ar fi putut fi numite copaci, și printre altele, răsfirate, care s-ar fi putut numi flori, cu toate că niciuna

dintre ele nu semăna întocmai cu un copac sau cu o floare. Prelata pestriță contrasta cu vegetația din jur. Culorile nu se potriveau. Reproduceau chipul unei lumi străine și aici păreau oarecum nelalocul lor. Dar efectul general era acceptabil. Oamenii înșiși erau oarecum nelalocul lor și simțeau nevoia să fie înconjurați de ceva familiar în mijlocul atâtor ciudățenii.

Au împodobit cortul cu perne în culori strălucitoare și cu divane și i-au ridicat marginile, fixându-le cu frânghii, astfel încât vântul care adia, stăruitor, dinspre est, să-l străbată. S-au ospătat din proviziile de pepeni, curmale și alte bunătăți savuroase, apoi și-au întins afară covorașele de rugăciune. Cu toate că niciunul dintre ei nu știa care era orientarea corectă – stelele apărute la lăsarea nopții nu le-au oferit niciun indiciu – poarta însăși le-a servit drept *mihrab*[2].

Oamenii și-au petrecut o noapte și o zi obișnuindu-se cu soarele straniu și studiind aerul, apa, plantele bizare și creaturile pe care le-au putut prinde. Le-au numit pe acestea după cele cunoscute lor – iepure, capră, rândunică, cedru – iar o parte a numelor erau corecte. Au întins de cele douăzeci și patru de ore ca de niște caramele pentru a umple o zi

[2] Nişă din peretele unei moschei, ce indică în ce direcţie se află Mecca (n. tr.).

ceva mai lungă. Până la cea de-a doua cădere a nopții își scoseseră costumele de protecție și simțiseră soarele și vântul atingându-le pielea și răvășindu-le părul. Era plăcut să tragi aerul în piept, bucurându-te de generozitatea lumii, și multe dintre miresmele străine le stârniseră curiozitatea.

Explorând valea, au dat peste o cascadă imensă și au petrecut o altă noapte și o altă zi la baza ei, fermecați. Un torent se scurgea în vale, de undeva de sus, dintr-un loc unde ningea neîncetat și zăpada se topea mereu. Cădea din ceruri, tunând precum glasul lui Dumnezeu, ridicând o ceață după care au dat nume muntelui și în care dansa un caleidoscop de curcubeie. Asaltul ei perpetuu săpase în stânca de dedesubt un lac a cărui adâncime era imposibil de aflat. Numai Dumnezeu știa unde și cum se scurgea apa lacului. Pe niciuna dintre lumile cunoscute nu exista nimic asemănător.

Pe urmă, s-au adunat în cort, au revizuit planurile, au verificat echipamentele, montându-le pe cele care trebuiau asamblate. Dup a aceea, l-au desemnat pe unul dintre ei să vegheze asupra porții, și au început să studieze poporul necunoscut de pe câmpiile din vale.

Conducătorul lor era Hassan Maklouf, un

bărbat care își lăsase urmele pașilor pe șaptesprezece lumi și care purta, în consecință, șaptesprezece răni. Pe zece dintre aceste lumi, fusese călăuzit de altcineva, pe șapte dintre ele fusese el călăuzitorul altora. De pe alte patru fugise ca să-și salveze viața. De două se îndrăgostise. Se apropie de buza văii în formă de cupă și, de pe un bloc de stâncă, studie câmpia printr-un binoclu puternic. Care ești tu, întrebă el planeta întinsă la picioarele lui, ucigașă sau amantă? Aidoma apelor din lac, răspunsul rămase o taină.

— Locul ăsta e minunat, declară Bashir al-Jamal din spatele lui, mulțumit, de parcă el însuși ar fi făurit luminișul.

Bashir era vărul lui Hassan și aceasta era prima lui călătorie. Tânăr, proaspăt absolvent al Casei Porților, deborda de candoare și de entuziasm. Hassan îi promisese bunicului lor că Bashir se va întoarce. *Cu o cicatrice,* spusese bătrânul, cu severitate. *Nu merita să faci drumul dacă n-ai nicio cicatrice la întoarcere.* Dar nu e mai puțin adevărat că bunicul era *bedu*[3] și oamenii aceștia alegeau calea cea mai grea.

— Apa e limpede și aerul curat, adăugă Bashir. N-am făcut niciodată o excursie într-un loc mai frumos.

---

[3] Beduin (n. tr.).

Hassan continuă să studieze șesul.

— Am văzut bărbați uciși de lucruri frumoase.

— Dar aici biochimia trebuie să fie atât de diferită de a noastră încât nicio fiară n-o să ne găsească pe gustul ei.

Hassan lăsă binoclul în jos și își privi vărul.

— Înainte sau după ce-o să ia o îmbucătură?

— Ah, făcu Bashir, acceptând cu o plecăciune sfatul bărbatului mai vârstnic. Ești o fântână a înțelepciunii.

— Sunt încă în viață, spuse Hassan, ridicând din nou binoclul. Numește asta înțelepciune, dacă vrei.

— Cel puțin, putem studia lumea asta fără să fim remarcați, zise Bashir. Lipsit de o șansă, voia să profite de a doua. Nimic nu dovedește că localnicii au urcat vreodată aici.

— Poate că e unul dintre locurile lor sacre, sugeră Hassan, și noi l-am pângărit. Dumnezeu i-a oferit fiecărui popor un loc sfânt, mai presus de oricare altul.

Bashir nu era impresionat.

— Dacă acest izvor e al Lui, s-ar putea să fie așa, dar mi se pare un ținut prea izolat.

Hassan mârâi și coborî binoclul din fața ochilor.

— Vreau aici un paznic și un lanț de senzori, astfel încât să nu se poată apropia nimic din direcția asta.

— Urcând pe un perete drept de stâncă?

— Poate că localnicii au pernițe aderente, pentru cățărat, la mâini și la picioare. Poate că au aripi. Poate că au doar inteligență și perseverență. Puse capacul binoclului și îl așeză în toc. Mă tem mai mult de ultima posibilitate decât de toate celelalte.

*

Iată cum au ajuns acolo, în încântătoarea poiană de pe Muntele Cețurilor.

Dincolo de această lume există o lume a umbrelor. Se numește Cealaltă ’Brană și nu se află foarte departe, atât doar că e în *direcția nepotrivită.* E în spatele nostru, sub noi, în noi. E la fel de aproape și de departe ca două palme care bat. Cândva s-au lovit, această ’Brană și cealaltă, iar din ecourile și pulsațiile acelei Puternice Bătăi din Palme s-au născut materia, energia, galaxiile, stelele, planetele, florile, râsetele copiilor. Dacă s-ar atinge din nou, s-ar sfârși totul, și mulți înțelepți s-au frământat întreaga viață întrebându-se dacă palmele nu cumva se apropie iarăși. Dar, pentru a afla asta, trebuie să înveți să masori *direcția nepotrivită,* lucru greu de înfăptuit.

Hassan vede în cele două ’Brane mâinile lui Dumnezeu, pentru că s-ar potrivi, literalmente, cu una dintre surele ascunse Profetului, pacea fie asupra Lui. Dar nu înțelege de ce și-ar face griji, străduindu-se să afle dacă Domnul va bate sau nu iarăși din palme, de vreme ce

totul se va petrece după voința Sa. La urma urmelor, ce ai avea de făcut? Unde ai putea să te ascunzi?” Munții sunt tot atât de vremelnici ca norii”. Așa glăsuiește interpretarea crezului ’Ashary, iar celelalte școli s-au declarat de acord, cu mai multă sau mai puțină încântare.

Ceea ce *se poate* face este să călătorești prin Cealaltă ’Brană. Iar oamenii au căpătat această deprindere. Cealaltă ’Brană se întinde, ca și a noastră, pe trei dimensiuni spațiale și una temporală, dar nu cuprinde nicio planetă, niciun teritoriu vast, ci doar o câmpie vălurită, fără de sfârșit, trecând printre abisuri nedefinite și masive stâncoase. Sau poate că nici măcar nu e vorba despre așa ceva, și peisajul nu e decât o iluzie impusă mental, în fața unei priveliști dincolo de simțurile omenești.

Traversarea Celeilalte ’Brane este o călătorie dificilă, pentru că drumul de la indicatorul unei porți la altul trebuie parcurs fără ezitare. Acolo există o asimetrie, o rupere a paralelismului, ascunsă în profunzimea acelei vremi dinainte de Timp. A zăbovi înseamnă a pieri. Unele materiale și câmpuri energetice rezistă mai mult, dar până la urmă sunt lucruri nefirești într-un tărâm nefiresc, care și le va însuși. Ce om ar trece printr-un asemenea pericol dacă răsplata nu ar fi însuși imensul univers? Pentru că în Cealaltă ’Brană distanțele sunt mai

scurte și o cale de câțiva pași străbătută acolo e totuna cu un salt de ani-lumină făcut aici, acasă.

Cât de mulți ani-lumină – nimeni nu știe. Hassan îi explică asta lui Bashir în cea de-a doua noapte, când, studiind cerul străin, vărul său îl întrebă care stea era soarele Terrei, pentru că niciun răspuns nu se potrivea. Oare planeta asta se afla măcar în vreuna dintre galaxiile cunoscute pe Pământ? Peste câți ani-lumină săriseră altobuzele lor masive și în ce direcție?

Chiar dacă soarele Pământului s-ar fi aflat pe bolta planetei străine, nu ar fi fost cel pe care îl știau. Pentru univers, viteza luminii nu e o constrângere; dar restrânge cunoașterea omului asupra acestuia, pentru că, într-un fel aparte, *spațiul* este *timp,* iar toată înțelepciunea omenirii și toate cunoștințele sale nu sunt decât un cerc de lumânări aprinse în inima întunericului atotcuprinzător. Nimeni nu vede mai departe și mai repede decât i-o îngăduie viteza luminii care îl ajută să vadă. Astfel, percepem doar o sferă limitată de timp, din haloul unui quasar. Iar ei intraseră acum în raza unui alt foc de tabără, altundeva în nesfârșitul pustiu al nopții.

— Stelele pe care le vedem de pe Pământ, îi explică Hassan, sunt așa cum erau când și-au emis lumina și, cu cât privim mai în

profunzimea bolții cerești, cu atât vedem mai departe, în trecut. Aici zărim stelele dintr-un alt loc și, de aceea, le deslușim așa cum erau într-un alt timp.

— Nu înțeleg, zise Bashir.

I se vorbise despre toate astea, iar el le învățase destul de bine pentru a-și lua examenele, dar încă nu le *înțelegea* cu adevărat.

— Imaginează-ți o stea care se află la un milion de ani-lumină față de Pământ și imaginează-ți că lumea aceasta este la jumătatea drumului dintre ele. Cei de pe Pământ văd steaua așa cum arăta cu un milion de ani în urmă. De aici o vedem așa cum arăta acum cinci sute de mii de ani, ca și cum am vedea un adult după ce am întrezărit, cândva, copilul. Între timp, steaua s-a mutat. Poate că și-a schimbat culoarea și luminozitatea. De aceea nu vedem aceeași stea sau nu o vedem în același loc. De câte ori ieșim la lumină printr-una dintre porțile noastre, nu ne aflăm doar într-o altă lume, ci și într-un alt univers. Bashir se înfiora, dar poate că de vină nu era decât vântul serii.

— Parcă am fi rupți de lume și singuri. Nu-mi place. Hassan zâmbi în sinea lui.

— Nimeni nu are pretenția să-ți placă.

Se întoarse către cort, de unde se auzea zarva discuțiilor celorlalți, dar Bashir mai

zăbovi o clipă cu privirea înălțată către cer.

Mă simt atât de singur, spuse el, cu voce scăzută, dar nu destul de încet pentru ca Hassan să nu-l audă.

*

Studiau lumea în toate modurile posibile: din punct de vedere fizic, chimic și biologic, al vieții sociale și al tehnologiei. Prezența ființelor raționale – și încă a unora care dețineau cunoștințe remarcabile – complica lucrurile, pentru că trebuiau să-i înțeleagă pe locuitori așa cum erau, nu așa cum ar fi putut deveni; iar asta însemna că trebuiau să observe fără să fie văzuți, pentru că întâlnirea îl schimbă atât pe cercetător, cât și pe cel cercetat. Iar a studia o lume, oricât de măruntă, nu e un lucru mărunt. Când e singură, o floare e de neînțeles.

Se străduiau să afle toate datele care defineau planeta. Ce dimensiuni avea? Ce densitate? În ce zonă a suprafeței se deschisese poarta? Cât de departe se afla de steaua ei? Soong ținea evidența răsăriturilor și apusurilor soarelui, ale lunilor și ale stelelor, bâjbâind în căutarea răspunsurilor.

Adunau mostre de floră și de faună din valea muntoasă, le scanau viscerele și le studiau arhitectura celulelor. Mizir descoperise molecule care semănau cu ADN-ul, dar nu întru totul. Imaginau tipuri și clase în care să

includă creaturile, dar nu îndrăzneau să treacă la ceva mai precis decât presupunerile.

Ladawan și Yance lansau păsări inobservabile, foarte ușoare și acționate de energia solară, care puteau privi și asculta acolo unde ei nu reușeau. Pe abdomenul acestor dispozitive teleghidate era afișată o imagine a cerului de deasupra lor, captată de microcamerele de luat vederi de pe spate, ceea ce avea drept rezultat un soi de invizibilitate operațională și permitea ca aparatele pilotate de la distanță să planeze în văzduh și să înregistreze fără a fi remarcate.

N-au radio, se plânse Soong și, auzindu-l, Hassan râse puțin, știind că el prefera întotdeauna cea mai ușoară cale.

— Ca să le studiem limba, va trebui să montăm microfoane, pentru că altfel nu-i putem auzi, spuse Hassan, adresându-se întregii echipe la raportul de după primul zbor.

— N-au limbă, ripostă Mizir, mai degrabă fascinat, decât plângându-se. Emit sunete și comunică prin intermediul lor, dar nu știu cum.

— Vedeți dacă puteți găsi un cadavru, le ceru Hassan telepiloților. Poate că în oraș există morgi – și arătă către clădirile întunecate, fumurii, care se zăreau în depărtare, în golful unui ocean albastru, cu ape reci. Mizir trebuie să afle cum sunt alcătuite făpturile astea.

— Niște mostre de țesut mi-ar prinde numai

bine, adăuga Mizir, știind că asta ar fi reprezentat un bonus.

— Într-o școală primară ar trebui să existe exemple simple de limbaj scris, sugeră Bashir.

Era un element de pe lista de proceduri standard pentru studiul lumilor locuite, învățată și memorată cu atenție în timpul pregătirii, dar Hassan era mulțumit fiindcă băiatul și-o amintise.

— Fum de cărbune, anunță Klaus Altembach, a doua zi, după lansarea unui spion teleghidat în zona emanaților de deasupra unei clădiri, despre care presupuseseră că era o fabrică. Sau ceva pe bază de cărbune. Turbă? Nu e petrol, depozitele alea sunt pline cu ceva solid. Tehnologia e echivalentă cu cea de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, spuse el, iar apoi adăugă: Din Era Standard. Mă aștept ca niște vapoare cu abur să apară în curând la docurile de acolo.

Când Ladawan îl întrebă de unde credea că ar fi putut veni navele, el o privi ridicând din umeri.

— E imposibil să nu existe un scop care să te conducă dincolo de orizont.

— E un oraș cu aspect ciudat, zise Mizir, cu toate că nu-mi dau seama de ce.

Yance Darby se scarpină în cap.

— Mie nu mi se pare câtuși de puțin ciudat. Cu excepția indivizilor care îl locuiesc.

— Odată ce te obișnuiești cu stranietatea lor, spuse Iman, vorbind despre băștinași, sunt chiar grațioși. Niște creaturi curbilinii, filigranate. Trebuie să aibă și ei un fel de artă. Clădirile lor par din intalie – dreptunghiuri simple, turnuri, dar cu gravuri pe fiecare suprafață. Căutați-le picturile, căutați-le sculpturile.

Apoi se apucă să construiască un manechin după modelul localnicilor.

Avem atât de multe de aflat! exclamă Bashir, copleșit de tot ce-l înconjura.

Fiind tânăr, asta i se întâmpla cu ușurință; dar o lume nu e ceva din care să ciugulești. Dacă vrei să-i simți cu adevărat gustul, trebuie s-o înghiți în întregime; ceea ce era totuși imposibil.

— De parcă ne-am strădui să bem Nilul, sorbitură cu sorbitură, bodogăni Mizir. Ne-am putea petrece aici tot restul vieții, fără să descoperim nici măcar primul dintre lucrurile esențiale.

— Oho, pe primul o să-l aflăm, zise Hassan.

Ce îl îngrijora, ținându-l treaz în timpul nopții, era nu primul lucru, ci ultimul.

Totul continuă în același mod. Spionii teleghidați zburau. Fotografiile digitale erau descărcate într-o hartă mozaic a formelor de relief și a tipurilor de sol și de vegetație. (Soong tânjea după un satelit pe o orbită

joasă). Într-o noapte, împânziră orașul cu urechi minuscule, primind drept răsplată o babilonie de sunete, pe care Inteligența trebuia să le sorteze, descoperind foneme și alte structuri lingvistice. (Inteligența conchise că se foloseau două limbi și începu să analizeze problema din această perspectivă.) Deocamdată, Mizir era nevoit să se mulțumească doar cu creaturile pe care le puteau găsi în apropiere. (Specii alpine, bodogănea el. Cât de reprezentative sunt pentru câmpiile de pe litoral, pentru estuare?) Klaus descoperi o cale ferată care pătrundea în oraș, prin cea mai îndepărtată extremitate a acestuia. (Cărbunele trebuie adus cumva înăuntru, glumi el, iar spinările catârilor nu mi s-au părut cel mai probabil mijloc de transport.) Locomotivele erau propulsate cu abur, având niște boilere sferice. Bashir voia să îi dea lumii un nume.

Exploratorii cu experiență, ca Hassan, Soong și Mizir, își băteau rareori capul cu așa ceva. Cu timpul, planeta avea să vorbească, iar numele avea să-i fie dezvăluit. Până atunci, Hassan o numea, pur și simplu, *lumea.* Cu toate acestea, în a șaptea zi, când echipa analiză rapoartele și Bashir aduse problema în discuție, nu îi opri pe ceilalți să o dezbată.

Trândăveau așezați pe perne, mâncând curmale și brânză. Yance Darby, care, aidoma

lui Bashir, absolvise recent Casa Porților, le arunca bucăți de mâncare animalelor curioase, făcându-le să o rupă la fugă, până când Iman îl dojeni. Faptul că firimiturile acelea nu erau digerabile nu le împiedica pe animale să le înghită și cine știe ce-ar fi putut să se întâmple. Soong stătea la o oarecare distanță, pe un scaun înalt, în fața unei mese pline cu hărți scoase la imprimantă, în timp ce Klaus și Ladawan treceau datele topografice și rețeaua de drumuri pe hărți alcătuite din raze luminoase. Deasupra proiectorului plutea o sferă fantomă: în întregime neagră, în întregime necunoscută, cu excepția petei minuscule ce reprezenta locul unde își stabiliseră tabăra – deși nu erau siguri că o situaseră acolo unde trebuia.

Hassan se ținea deoparte, în afara cortului, sub stelele stranii și îndepărtate. Avea în mână o cupă cu nectar și studia hologramele obținute prin rezonanță magnetică ale faunei locale, aranjate pe un display, urmărind cu vârful degetului liniile care separau grupurile biologice, așa cum le intuise Mizir. *Ce straniu,* își spuse, *și, în același timp, cât de familiar.* Dumnezeu era un olar, iar Natura era cuțitul Său. Oriunde ar fi prins formă viața, El o modela către aceeași finalitate. Existau ființe asemănătoare șoarecilor și vulturilor, deși detaliile nu erau aceleași. De exemplu,

șoarecele avea șase picioare, aspect a cărui analiză luase multe ore din timpul lui Mizir, iar vulturul avea gheare în vârful aripilor și al picioarelor, ascunse de penaj.

Iman construise un manechin reprezentând ființele raționale și îl așezase la intrarea cortului. Poate că era bărbat, sau poate că era femeie, nimeni nu știa, după cum nu știa nici dacă împărțirea în astfel de categorii avea vreun sens aici. Era mai scund decât o ființă umană și, în rest, avea o ținută bizară, sinusoidală, ca a unei cobre înălțate de la pământ. Forma era bilateral simetrică, însă cu patru brațe și două picioare. Din partea de mijloc a torsului se desprindeau două membre mari, pentru munci grele, iar altele, mai mici, porneau de undeva de deasupra lor. Un set era dotat cu gheare, iar celălalt cu tentacule. Și picioarele se terminau cu gheare, deși acestea erau scurte și butucănoase. Mizir presupunea că strămoșii ființelor avuseseră tot șase picioare, ca majoritatea creaturilor ce alergau pe pajiște, și că brațele groase cu gheare fuseseră cândva picioarele din mijloc.

— Sunt rozătoare, spusese el, plasându-le imaginea în grupul biologic respectiv, sau indiferent ce ființe ar putea evolua din niște rozătoare.

— Totuși, „rozătoarele” de aici sunt animale teritoriale, îi răspunsese Iman, ceea ce nu le

este câtuși de puțin specific.

— În universul din jurul nostru, totul seamănă, ripostase Mizir pe un ton filosofic, doar că totul este, în același timp, și diferit.

Deasupra trunchiului se afla ceva în formă de minge de fotbal american, poziționată pentru începerea jocului. Pielea era netedă, fără păr și fără pene, dar având aspectul unor plăcuțe minuscule, de parcă ar fi fost acoperită cu solzi de un maestru zidar. Culoarea ființei era un albastru azuriu, precum cerul senin de deasupra deșertului, cu porțiuni mai întunecate pe spate. Însă Mizir mai remarcase și alți indivizi în inima orașului, mai înalți, mai supli, bătând în albastru cobalt, despre care presupusese că puteau fi originare din zonele tropicale.

Era o lume bogată. Diversă. Erau multe rase, se vorbeau multe limbi. Existau pajiști alpine, prerii situate la mare altitudine și estuare de-a lungul coastelor. Cu câți eoni în urmă luase naștere? Ce se afla dincolo de orizont? Puteau spera oare să înțeleagă mai mult decât o fărâmă? N-aveau să-i cunoască niciodată istoria. Abia dacă puteau afla câte ceva despre cultură. Era orașul de dedesubt – înnegrit de funingine și debordând de viață – o culme a civilizației? Sau doar o fundătură a culturii și a tehnologiei? Mai târziu vor trimite spioni teleghidați în zboruri de recunoaștere mai

îndelungate, dar și asta era doar o zgârietură a suprafeței. *Oamenii vor veni aici ani de-a rândul,* cugeta Hassan, *sau chiar generații de-a rândul. Și poate atunci vom ști câte ceva.*

Manechinul care reproducea creatura nu avea chip.

Existau o serie de filamente, considerate de Mizir drept posibili receptori ai mirosului, și niște cavități gelatinoase, care, după toate probabilitățile, jucau rolul ochilor. Mai exista o deschidere în care îi văzuseră pe indigeni introducându-și hrana. Dar aceste trăsături nu erau aranjate astfel încât să alcătuiască o figură, într-adevăr, gura era în piept. Filamentele unduiau deasupra mingii de fotbal ca niște ferigi. Adânciturile cu substanță gelatinoasă erau distribuite asimetric în jurul capului minge, printre o serie de alte cavități, aparent goale, și una parabolică, mare, plasată în mod pervers acolo unde se află gura unei ființe umane, doar că nu era vorba despre o gură.

— Sunt cu adevărat frumoși, zise Iman.

Venise să se așeze alături de Hassan, în timp ce restul continua să discute despre numele planetei. Aprobă din cap, mai degrabă să confirme că auzise, decât pentru a-și exprima acordul. Băștinașii i se păreau plini de cicatrice, ciupiți de vărsat, contorsionați și diformi. Deoarece mintea lui căuta o simetrie a

trăsăturilor acolo unde nu era.

— Frumoși – poate. Deși diferă întru câtva de formele de viață descoperite de Mizir aici, sus. Cred că sunt niște venetici. Probabil au migrat din altă parte. Poate de peste ocean.

— Poate, admise ea posibilitatea. Soong spune că întregul litoral a venit de altundeva, iar coliziunea sa cu acest continent a avut drept urmare formarea Munților Cețurilor.

— Eu continui să văd un chip, îi spuse el. Știu că nu există niciunul, dar creierul meu tot caută nări și urechi. Pare să-mi zâmbească.

— Recunoașterea unei imagini standard, răspunse Iman. Oamenii l-au văzut pe Isa[4], lăudat fie-l numele, într-un cartof sau pe Shaitan într-un vălătuc de fum.

— Nu-mi place. Trebuie să vedem creaturile astea așa cum sunt, nu așa cum ne închipuim că sunt.

— În Lumea lui Concannon a fost mai simplu, îi povesti ea. Băștinașii semănau cu niște flori.

— Și erau flori?

— Oarecum. Zburau.

— Ah.

— Tulpinile lor aruncau jeturi de vapori. Se puteau deplasa numai în salturi scurte. Dar nimeni nu caută chipul unei flori.

— Și eu, care te-am confundat întotdeauna cu un crin. Iman îi întoarse spatele, prefăcându-se

[4] Numele sub care e întâlnit Isus în religia islamică (n. tr.).

că urmărește dezbaterea celorlalți.

— O să numești locul ăsta Lumea lui Maklouf? Ca șef de echipă, e privilegiul tău.

Hassan scutură din cap.

— L-am întâlnit o dată pe Concannon. Avea un orgoliu mai mare decât o lume întreagă, dar eu nu sunt atât de vanitos. Tu cum crezi că ar trebui să-l numim?

Iman strânse din buze și își potrivi *hijab-ul*[5] sub bărbie. Fața ei era un cerc palid, înconjurat de materialul ecosez alb cu roșu, după moda din Valea Iordanului.

— Ar trebui să aflăm cum îl numesc indigenii, pe limba lor. Hassan râse.

— Probabil că îl numesc „lumea”, așa cum se spune în sute de limbi, dintre care multe nu ne vor răsuna în urechi niciodată.

— Shangri-la[6]! spuse Bashir, destul de tare cât să-l audă Hassan și să se întoarcă spre el.

Yance bătu din palme.

— Perfect, încuviință el. Locul ăsta este fără îndoială un paradis.

Klaus dădu încet din cap, așa cum făcură și Ladawan și Khalid, paznicul porții.

Soong păstră tăcerea și se uită la Hassan.

— Nu, spuse acesta, intrând în cort. E un nume periculos pentru o planetă, și asta

---

[5] Văl cu care îşi acoperă faţa femeile musulmane (n. tr.).

[6] Vale din Tibet, asociată cu un paradis terestra de către vechile legende şi, în vremurile modeme, de către James Hilton, în romanul său *Orizontul pierdut* (n. tr.).

tocmai pentru că inspiră atâta siguranță. De fiecare dată când l-am rosti, ne-am gândi că locul ăsta e sigur.

— Păi, nu este? întrebă Iman.

Hassan se uită peste umăr și o văzu plimbându-și mâna de-a lungul mușchilor brațului ridicat al statuii făcute de ea.

— Nu știu, răspunse el. Încă n-am văzut surpriza.

— Surpriza? întrebă Bashir. Despre ce surpriză e vorba? Soong chicoti, iar Hassan nu se osteni să răspundă. Continuă s-o privească pe Iman mângâind statuia.

— Atunci, tu cum ai numi-o? zise Yance, făcând întrebarea să sune ca o provocare.

— E privilegiul tău, Hassan, spuse Mizir.

— Dacă trebuie să-i dați un nume… și Hassan se uită din nou prin ușa cortului, către constelațiile stranii de deasupra și la „chipul” imobil, lipsit de expresie al statuii. Dacă trebuie să-i dați un nume, atunci numiți-o al-Batin.

Mizir încremeni, Bashir și Khalid schimbară o privire. Iman schiță un zâmbet șters.

— Asta înseamnă „Cel Tainic”, le șopti ea celorlalți.

— Nu tocmai, adăugă Hassan.

— E unul dintre numele lui Dumnezeu, protestă Mizir. Nu e potrivit pentru o planetă.

— Ba da, zise Hassan, atâta timp cât

Dumnezeu nu își dezvăluie adevărata natură. Pe urmă… pe urmă o să mai vedem.

*

Botezară orașul „Portul de Est”, fiindcă era plasat pe malul unui estuar lat și adânc. Marea Răsăriteană era legată de gura unui fluviu tumultuos printr-un canal care înconjura cheiul, docurile, depozitele. Atât putuseră desluși din fotografiile făcute, de la mare înălțime, de sonarele spionilor teleghidați. Dar aceștia nu le puteau spune de ce nu adăposteau docurile nicio navă.

În sudul și în vestul orașului se întindeau câmpii acoperite de culturi dense, verzi, și presupuseră că se aflau, probabil, la sfârșitul primăverii. Culturile erau întinse, cu aspect monoton, semănând cu trifoiul, dar nu era limpede dacă le erau destinate batiniților sau animalelor lor. Plugurile erau trase de grupuri de creaturi cu șase membre, ale căror gheare de la picioarele din mijloc și de dinapoi aproape că dispăruseră, transformându-se în ceva asemănător cu niște copite. Picioarele din față aveau copite despicate. Evident, creaturile au fost numite „cai”, deși ceva din comportamentul lor te ducea, în aceeași măsură, cu gândul la „boi”.

Unul dintre ogoare arăta mult mai îngrijit, pământul fiind învăluit de un covor de plante galben-verzui, cu frunze cărnoase, cerate,

întrerupt ici și colo de flori colorate și de arbuști aranjați în forme decorative. Dacă striveai o mostră de „iarbă”, se elibera un miros plăcut, oarecum asemănător cu cel de tămâie. Parcul – își închipuiseră că asta era – se întindea pe culmea unei coline, loc din care se vedeau foarte bine orașul, portul și, dincolo de el, Marea Răsăriteană. Pe măsură ce vremea se încălzea, tot mai multe grupuri de batiniți se aventurau în afara localității, petrecându-și acolo după-amiezile sau venind numai la ora apusului, îndesând coșuri de mâncare în stomacurile lor largi și privindu-și copiii țopăind și făcând tumbe prin iarba unsuroasă, de un verde gălbui-intens.

Drumul pe care îl numiseră Marea Magistrală se întindea în sud-vestul orașului. Zona din apropierea acestuia fusese pavată cu lespezi de piatră, late și netede, pe care huruia un amestec pestriț de vehicule: trăsuri asemănătoare cu landou-rile și cu birjele și altele, simple și descoperite, pe care Yance le numi „căruțe”, plus o serie de care grele, pline cu mărfuri, acoperite cu coviltire de pânză groasă, ale căror căruțași își îmboldeau echipajul de hexacai de povară cu bice enorme.

Hainele batiniților variau de la straie de un cenușiu mohorât până la veșminte bogat împodobite, de toate culorile curcubeului –

după cum le dictau îndatoririle sau starea de spirit. Aveau simț estetic, le spusese Iman celorlalți, cu toate că era vorba de un alt gen de frumusețe decât cea cunoscută pe Pământ, iar ea își petrecea o parte a timpului liber adaptând moda locală la membrele și statura oamenilor – în orașele Terrei exista o slăbiciune pentru obiectele extraterestre.

La o bifurcație, una dintre ramificațiile Marii Magistrale se îndrepta spre nord-vest, către o trecătoare din acel lanț muntos de pe coastă din care făcea parte Muntele Cețurilor. Pe măsură ce se îndepărta, șoseaua devenea din ce în ce mai lipsită de pretenții, asemenea unui fermier care se descotorosește treptat de hainele de oraș când îl părăsește; o primă porțiune era acoperită cu pietriș compact, apoi îi lua locul un pământ umezit cu ulei de parafină, ca să nu mai fie decât un drum desfundat când începea îndelungatul traseu ce șerpuia către trecătoare. Spionul teleghidat trimis de partea cealaltă a pasului din munți se întorsese, aducând imagini dintr-un alt oraș, mai îndepărtat și mai mic decât Portul de Est, cuibărit într-o vale cu culturi bogate. Dincolo de acesta, la limita permisă de rezoluția camerelor de luat vederi, se întindea un ținut mai arid și mai golaș și se deslușeau semnele a ceva asemănător unui deșert.

— Indivizii ăștia par plini de energie, observă

Hassan. O anumită agitație, o activitate neîncetată, care te duce cu gândul la americani. Nu stau locului nicio clipă.

De-asta pare orașul atât de straniu! exclamă Iman, cu un așa triumf în glas încât, după atâtea săptămâni de studiu, afirmația ei părea tardivă, de parcă sociologul din ea nu s-ar fi concentrat suficient până atunci.

Nu vă dați seama? îi întrebă ea. *Sunt* americani! Uitați-vă la străzi, cât de drepte sunt. Cât de ordonate. Numai în zona docurilor cotesc și șerpuiesc. Orașul ăsta nu a *crescut* acolo; a fost *plantat.* Da, Mizir, ai avut dreptate: au venit de dincolo de Marea Răsăriteană.

Erau, într-adevăr, un popor plin de viață. Una dintre perechile de copii care zburdau prin parc se izbise de un hexacedru și cei doi zăceau, năuciți, în timp ce părinții se apropiau, grăbindu-se să-i liniștească. Trei părinți, observă Iman, întrebându-se ce rol ar fi avut fiecare.

— Sau poate că al treilea nu e decât un unchi, sau o mătușă, sau un frate mai mare?

Totuși, fie într-o lume, fie într-alta, poziția celui care alină e în mare măsură aceeași, iar tentaculele puteau mângâia cu o gingășie surprinzătoare.

— Țin unul la celălalt, spuse ea în seara aceea, în cort, adresându-i-se lui Hassan.

— Cine n-o face? răspunse el, apoi se ridică de pe divan și ieși în noapte, îndreptându-se către punctul avantajos de observație, din care supravegheau orașul. Portul de Est părea o flacără de un portocaliu mat. Uleiul extras din iarba de un verde-gălbui intens ardea încet, în o sută de mii de lămpi. Iman i se alătură și dădu să vorbească, dar el o opri atingându-i brațul și îi arătă forma întunecată a lui Bashir, care stătea turcește pe o pernă imensă, privind printr-un binoclu de noapte.

Se retraseră în tăcere în cortul lui Hassan, unde el se așeză pe o canapea, în timp ce Iman, stând în spatele lui, îi masa mușchii umerilor.

— Duci ceva greu pe umerii ăștia, zise ea, sunt atât de duri și de încordați.

— Oh, nu cine știe ce. O lume.

— Ia te uită la Atlas. Îl strânse mai tare și el tresări. Nimic din ceea ce faci nu afectează lumea asta. Nu faci altceva decât să privești.

— Oamenii vor veni aici pentru cascada minunată, pentru parfumul ierbii uleioase, pentru a admira moda și croiala hainelor. Până la urmă, nu vor mai putea trece neobservați.

— Și ce dacă? Va fi spre binele nostru și al lor. Într-o bună zi, îi vom saluta, vom face comerț cu ei, le vom asculta muzica, iar ei o vor asculta pe a noastră. Singurele întrebări care au importanță sunt când și cum. Cred că duci

o greutate mult mai mică decât cea a unei lumi.

— Foarte bine. Pe voi opt. E destul de mult.

— De ce, Soong și Mizir sunt copii și trebuie să le schimbi scutecele? Sau pe ale mele?

Vorbele lui Iman îi treziră gânduri supărătoare. Își întinse mâna peste umăr și o prinse pe a ei.

— Poate că ar fi mai bine să te oprești.

— Chiar atât de grea să fiu?

— Nu e vorba de asta. Mă sperii. Nu știu cine ești.

— Sunt tot atât de clară ca un text dactilografiat. Copiii mă descifrează ca pe-un abecedar.

— Nu la asta mă refeream.

— Te întrebi ce e sub *hijab?* Pot să-l scot.

Vâlvătaia îl străbătu ca o sabie de metal topit. Își răsturnă perna și Iman făcu brusc un pas înapoi, cu brațele încrucișate pe piept.

— N-am mai fost niciodată în aceeași echipă, noi doi, îi spuse el. Ce știi tu despre mine?

— Știu că Bashir nu e atât de greu pe cât crezi. Hassan păstră o vreme tăcerea.

— Nu devine mai ușor, oricâte asigurări mi-ai da tu.

— Ce i s-ar putea întâmpla aici?

— Foarte puține, cred, recunoscu el, fără tragere de inimă. Și asta e periculos, pentru că următoarea lume pe care va ajunge s-ar putea

să nu fie chiar atât de sigură.

— Cred că îi plac batiniții.

— Sunt niște făpturi ușor de îndrăgit.

— Există mai multe astfel de făpturi decât crezi.

— Cred că ești cheală. Sub *hijab,* adică. Poate ai urechi ca niște scoici.

— Oh, ești un adevărat maestru în arta măgulirilor! S-ar putea ca noi doi să nu mai fim niciodată în aceeași echipă. Tu vei trece printr-o poartă, eu prin alta și poate că unul dintre noi nu se va mai întoarce.

— Nu sunt *shi'a*[7]*!* Nu practic *muta'a*[8]*.* Chipul lui Iman deveni impenetrabil.

— La asta de gândești? La o căsătorie cu dată de expirare? Atunci, poate că nu mă cunoști. Se îndreptă spre clapa de la intrarea cortului și se opri o clipă, aplecându-se ușor înainte de a ieși. E negru, spuse, răsucindu-se puțin ca să arunce cuvintele peste umăr. Negru și foarte lung, iar mama îl compara cu mătasea. Cât despre urechi, prețul lor depășește ceea ce ai dat până acum.

Și dispăru. Hassan se gândi că se certaseră. *Eu sunt mai mare în grad,* își spuse. *La următoarea ieșire, ni se va alătura, lui Soong, lui Mizir și mie.* Putea aranja asta. În Casa Porților existau oameni care îi datorau

---

[7] Ramură a islamului predominantă în Iran şi Irak (n. tr.).

[8] Căsătorie temporară (n. tr.).

favoruri.

*

În ziua următoare, Hassan îl trimise pe Bashir înapoi, pe Pământ, după provizii, și, fiindcă era atât de tânăr, îl ceru lui Mizir să-l însoțească și lui Khalid să conducă altobuzul. Luau cu ei discuri pline cu informații și lăzi cu specimene pe care să le studieze savanții.

— Verificați reglajul ceasului, le reaminti Soong, când își prindeau centurile de siguranță. Timpul curge altfel în Cealaltă ’Brană.

— Îți mulțumesc, o, bunicule, zise Khalid, care stătuse la volan în timpul multor astfel de expediții, nu știam asta.

— Insolență, i se plânse Soong lui Hassan după aceea. Nu doare când ți se reamintește ceva.

— Sunt neliniștit gândindu-mă că am rămas doar cu o hărăbaia, spuse Yance. Știți ce vreau să spun? Dacă trebuie să ne cărăbănim în pripă, nu încăpem toți, plus echipamentele, într-una singură.

— Să ne cărăbănim?

Soong se gândi că era un cuvânt înrudit, într-un fel, cu haraba.

— Nu se știe niciodată, zise Yance, simulând înțelepciunea prin tăcere, așa că Soong nu se simți nicidecum mai lămurit.

În seara aceea, Klaus veni la Hassan cu o enigmă.

— Astea sunt zborurile de supraveghere de azi pe deasupra „Metropolei Șase Picioare”.

— Nu le mai zice băștinașilor „șase picioare”. Ce conțin înregistrările video?

— Sper c-o să-mi spui tu.

De obicei, Klaus era mai comunicativ. Avea o atitudine tipic germană în privința evenimentelor. Le digera crude, fără condimente, și le servea altora în același mod. Era ceva brutal în asta, pentru că faptele puteau fi dure, cu muchii ascuțite, ceea ce le făcea greu de înghițit. Era bine să le frăgezești puțin înainte, mestecându-le temeinic.

Înregistrările video aduse de Klaus fuseseră făcute în timpul nopții și aveau acea luminiscență aparte, verzuie, a aparaturii de supraveghere nocturnă. Contorul din colțul din dreapta jos al imaginii indica ora locală, echivalentă cu trei dimineața. Spionul teleghidat se ocupase de o biomonitorizare a mâlului depus de flux pe marginile estuarului în partea de nord a orașului – cu ocazia unei alte survolări, Mizir observase acolo niște creaturi ciudate, ascunse în vizuini – și, pe drumul de întoarcere, agitația din orașul de dedesubt activase senzorii aparatului.

— E extrem de bizar, spuse Klaus. Extrem de bizar.

Hassan n-ar fi putut spune cât de bizar. Poate că era o practică obișnuită a batiniților să se trezească și să iasă din casă la orele mici ale dimineții, deși nu o mai făcuseră până atunci.

Totuși, apăruseră în număr mare: în balcoane, pe acoperișuri, aplecați peste pervazul ferestrelor, în mici aglomerări în fața ușilor clădirilor. Și toți priveau către cer cu o încremenită răbdare pe care Hassan nu o putea numi decât așteptare. Spionul zăbovise, descriind cercuri, fiindcă micul dispozitiv Inteligență sesizase un soi de anomalie în comportarea neașteptata a maselor. Pe urmă, băștinașii începuseră să arate cerul și să se agite, răsucindu-se și atingându-se unii pe alții și fluturându-și tentaculele-brațe.

— Oare au văzut spionul? întrebă Hassan. Era greu să-ți imaginezi una ca asta, ținând cont că era camuflat și că totul se petrecea noaptea.

— Poate că simt radiația calorică a motorului? Mizir lansase ipoteza că o parte dintre cavitățile cu gelatină de pe capul minge erau sensibile la radiațiile infraroșii.

— Nu, zise Klaus, uite în ce direcție se holbează. Către est, nu direct deasupra capului.

— De unde știi încotro se holbează, dacă n-au față? De fapt, era greu să faci aprecieri în lumina nefirească a aparaturii de

supraveghere nocturnă. Toate conturile erau ușor estompate, iar trăsăturile nu se distingeau.

— Uite cum își țin trupurile. Presupun că privesc în direcția în care merg. Asta sună rațional, nu-i așa?

— Rațional, zise Hassan. Mă întreb ce rațiune i-a scos afară din case în miez de noapte.

Ceva de pe cer. Întreabă-l pe Soong. Un mister de genul ăsta o să-l încânte.

Hassan își propuse să discute cu Soong, dar, în timp ce se întorcea cu spatele, un amănunt al imaginii panoramice îi atrase atenția și iată ce era acest ceva:

Când toți bărbații se prosternează în rugăciune, cel care îngenunchează cu spatele drept iese în evidență ca un basorelief. Când toți bărbații aleargă, cel care rămâne neclintit e remarcat. Și când toți se uitau către est, cel care privea în sus părea să se holbeze direct la Hassan.

Sau, cu alte cuvinte, direct la spionul teleghidat.

— Tipul ăsta, zise Hassan, șocat de acel stop cadru. Ce crezi că e cu el?

— Păi… nu l-am observat până acum. Klaus se uită cu mai multă atenție la ecran. Probabil vreun eretic. Dar râsul i se opri în gât. N-am vrut să te jignesc.

Extrem de uluit, Hassan nu-i dădu atenție.

Abia mai târziu avea să-i reamintească Mizir că, în mintea unui european, e bine înrădăcinată ideea că Mecca se află spre est.

— Planetă, anunță Soong, cu o satisfacție solemnă, după căderea serii. Cele mai multe sisteme, mai multe planete. Răsărit important pentru șasepicioare.

— Nu le mai spune șasepicioare. De ce ar avea o semnificație deosebită? Soong făcu un gest care sugera o ignoranță îngăduitoare.

Poate început festival. Ramadan. Fasching[9]. Carnaval.

— Ramadanul nu e un festival.

— Atât de greu – neîncurcat noțiuni vestice, răspunse Soong. Hassan nu știa niciodată cu certitudine când acesta glumea și când nu.

— Acum obiect cel mai strălucitor pe cer, continuă geofizicianul, excepție lună, orbită interioară. Poate planeta cea mai apropiată de stele. Tentă albastră, deci poate apă acolo. Poate a doua lume locuită din sistem!

*

A doua zi, băștinașii umblau înarmați prin oraș.

Până atunci, se observaseră puține semne ale unei activități militare, dar acum locuitorii din Portul de Est se aliniară și mărșăluiră până în parcul din sud. Alergară. Săriră. Bătătoriră pământul lovind cu putere cu țevile lungi ale

[9] Carnaval, în lb. germană (n. tr.).

armelor. Trupa mărșălui, aliniată, și execută un balet alcătuit din manevrele complicate, în ritmul bătăilor din palme ale brațelor superioare. Formația se modifică din coloană de marș în linie desfășurată de atac, revenind apoi la cea dintâi. Aranjamentele florale care îi dădeau parcului aspectul de tablă de șah fură curând călcate în picioare și culorile li se pierdură într-o sepia generalizată. Pe Hassan îl nelinișteau schimbările neașteptate de comportament. Asta însemna că echipei îi scăpase un element de bază.

— De ce? întrebă el, privind prin binoclu și neașteptând niciun răspuns.

Dar, într-un fel, primi unul, chiar în seara aceea. Când planeta albastră urcă pe boltă, o parte dintre băștinași își ridicară armele, trăgând în direcția ei, iar răpăitul sacadat al unor tobe se înălță și ropotul său învălui orașul, părând vuietul unei mări înfuriate.

— Neghiobi, murmură Song, dar Hassan recunoștea întotdeauna o sfidare. Sfidează *planetă?* făcu batjocoritor chinezul. *Sau piază rea?* Iman se întristase la vederea armelor.

— Sperasem că sunt mai presus de așa ceva.

— Ce popor a fost vreodată mai presus de așa ceva? întrebă Hassan.

— Cred că va fi asemeni războaielor lui Bismark, mormăi Klaus. Fără radio, dar ar putea avea telegraf. Fără avioane, dar un

balon nu m-ar surprinde.
Iman se întoarse spre el.
— Cum poți să vorbești despre război cu o asemenea detașare?
Dar Klaus se mulțumi să ridice din umeri.
— Ce altă posibilitate avem aici? întrebă el. Tot ce putem face este să privim.
Ladawan, Yance și ceilalți păstrară tăcerea.
În ziua următoare, al doilea altobuz se reîntoarse cu provizii proaspete și cu echipamente. Mizir descarcă o mulțime de reactivi, o sondă laser și un microscop electronic de mare rezoluție.
Nu e decât un model de teren, spuse el, vorbind despre acesta din urmă, dar în sfârșit pot să *văd!*
Soong aruncă o privire asupra aerosondelor și a baloanelor de mare altitudine și le consideră acceptabile.
— Observare de la înălțime, probabil informativă, recunoscu el, apoi se întoarse spre Mizir și rânji. Deci și eu mă uit la lucruri foarte mici.
Bashir și Khalid se întorseseră însoțiți de o echipă de mecanici, care începu să asambleze avionul ultraușor, sub privirile nerăbdătoare ale lui Yance.
— Voiau să știe dacă ești de acord să treacă și celelalte echipe, îi spuse Bashir lui Hassan.
— Nu.

— Dar… Le-am spus că…

— N-aveai dreptul să le spui nimic! țipă Hassan – și toate capetele se întoarseră spre el, iar Bashir tresări.

El își regretă imediat izbucnirea, dar rămase neînduplecat.

— În oraș s-a întâmplat ceva, spuse, cu bruschețe, și povesti despre apariția planetei albastre, al-Azraq, și despre neașteptata activitate războinică.

O nouă stea marchează începerea sezonului lor de *jihad*, presupuse Bashir.

Cine-a avut vreodată un astfel de sezon? îl dojeni Hassan. Adevăratul *jihad* e o lupta purtată în propria noastră inimă.

— Poate așa o fi, zise Yance, care trăsese cu urechea, dar, când cineva are chef de scandal, e bun orice motiv. Studie avionul cu un aer meditativ. Sper să nu aibă armament antiaerian.

Iman învăță să-i identifice pe batiniți.

— Asemănarea lor e numai o părere, spuse ea, pentru că arată atât de ciudat și stranietatea pe care o au în comun maschează diferențele dintre indivizi.

— Da, zise Soong. Ca înfloriturile arabe. Toate literele arată la fel.

— Batiniții nu au ceea ce s-ar putea numi o față, le reaminti Iman, dar trăsăturile de pe

capul lor minge nu sunt aleatoare. Numărul de cavități și de ferigi e întotdeauna același și apar, întotdeauna, în aproximativ același loc…

— Asta nu e o surpriză, interveni Mizir. Cât de mulți oameni se nasc cu trei ochi, sau având nasul acolo unde trebuie să fie urechile?

— … dar dimensiunile acestor trăsături și distanțele dintre ele variază, așa cum se întâmplă și în cazul oamenilor. Cum altcumva ne-am putea recunoaște unii pe alții, dacă nu după lungimea nasului, după distanța dintre ochi, după mărimea gurii…

— Unele guri, îi șopti Yance lui Bashir, sunt mai mari decât altele.

— … am identificat șaptezeci și trei de dimensiuni vectoriale specifice fizionomiei capetelor-minge ale batiniților. Diametrele cavităților; indicele de reflexie al gelatinei din interiorul lor; lungimea ramurilor, numărul și dimensiunea „frunzelor”; nuanța plăcuțelor dermice…

— Nu e necesar să le enumeri pe toate, spuse Hassan.

— … Și așa mai departe. Toate sunt prea stranii pentru a putea fi percepute de simțurile noastre, dar Inteligența poate măsura imaginile, identificând un individ anume.

— Există diferențe standard între cele două rase? întrebă Mizir. Cred c-o să descoperi că „frunzele” cobalticilor sunt mai multe și mai

late decât ale azuriilor.

— Chiar așa și este! Pe ferigile din spate. Mizir dădu alene din cap, satisfăcut.

— Cred că au rolul de a regla căldura corpului, cu toate că nu pot fi sigur înainte de a le studia structura anatomică. Dacă nu greșesc, și cobalticii sunt într-adevăr originari din zona tropicală, s-ar putea să aibă nevoie să-și răcorească mai repede capul. Niciuna dintre speciile din valea noastră, specifice regiunii muntoase, nu au acest soi deosebit de frunze – sau vreo altă trăsătură asemănătoare. La altitudinea asta, eliminarea căldurii în exces din zona capului nu e o mare problemă.

— O altă dovadă în favoarea faptului că batiniții au venit de altundeva, sugeră Bashir.

Inteligența descâlcise sensul câtorva mesaje tipice din imensul ghem alcătuit din limbile vorbite de batiniți. Sarcina era îngreunată de existența a două astfel de limbaje, a căror înrudire nu atingea, după părerea Inteligenței, nici măcar gradul al cincilea, și de interferența cu elemente ale jargoanelor specialiștilor și ale argoului.

— Probabil că tipii de la docuri trebuie să aibă propriul lor limbaj, sublinie Klaus. Ca și hoții pe care-i auzim uneori șoptind în timpul nopții.

— Ei nu șoptesc, îl corectă Iman. Bâzâie, trosnesc și pârâie.

— Cavitățile alea din capul-minge, medita

Mizir, sunt tobe. Extraordinar de bine adaptate. N-au evoluat, în vederea vorbirii, mai mult decât au făcut-o buzele și limba oamenilor. Au fost doar recrutate pentru a servi acestui scop; și, cu toate astea, sunt de folos.

— Dacă nu pot vorbi din ambele părți ale gurii, observă Klaus, s-ar putea ca uneori să spună două lucruri în același timp.

— Avantajul faptului că au mai multe orificii adaptate pentru a emite sunete.

Klaus mai adăugă încă ceva și râse; dar, pentru că vorbise în germană, nimeni altcineva nu gustă gluma, cu toate că se referea la a scoate zgomot prin mai multe orificii.

Folosiră drept date de intrate murmurele mulțimii din noaptea în care apăruse pentru prima oară Al-Azraq, și Inteligența le răspunse cu… murmure și strigătul ocazional (planeta Albastră! Se înalță/apare!) și (expresia unei posibile disperări sau spaime). Nu era o traducere, dar era un pas înainte spre o posibilă traducere.

Poate că mai aveau și un alt limbaj, un al treilea, pentru care nu era nevoie de sunete, pentru că uneori se întâmpla să vadă doi batiniți stând tăcuți alături, dar comunicând în mod evident.

— Folosesc excrescențele asemănătoare

ferigilor, spuse Mizir. Sunt receptori olfactivi. La distanțe reduse, comunică folosindu-se de mirosuri.

— Ineficient, îl zeflemisi Klaus.

— Ineficienta e un indiciu al existenței selecției naturale, îl asigură Mizir. Iar unele mesaje ar putea fi foarte simple. Fugi! Vino!

— Nu e vorba de mirosuri, zise Iman. Sau nu numai de ele. Uitați-vă cum se ating, cum își mângâie unul altuia frunzele. Comunică prin atingere. Îi provocă pe ceilalți ridicându-și bărbia și nimeni nu îndrăzni s-o contrazică, pentru că ea însăși comunica adesea prin atingeri. Ce altceva e o strângere de mână, o bătaie cu palma pe umăr sau o sărutare? insistă ea.

Ajunseră la concluzia că mângâierea frunzelor echivala cu un sărut. Uneori o făceau în grabă.

— Ca un sărut pe obraz, spuse Yance.

Alteori gestul era teatral. Iar câteodată era ca o lungă nemișcare. Indiferent ce ar fi însemnat mângâierea aceea, batiniții o foloseau foarte des.

— Sunt un popor afectuos, zise Bashir.

Iman nu răspunse, dar ciufuli părul tânărului.

Bashir se ocupa de telepilotare în noaptea când un spion teleghidat urmări un soldat până în parc. Oșteanul purta o uniformă ce nu-i era pe măsură și care îmbrăca într-un galben

spălăcit silueta lui azurie, dar era lipsită de oricare dintre indiciile gradului sau statutului său, identificate de Inteligență. Călărea un cal cu șase picioare, străbătând ogoarele lăsate în paragină în direcția drumului prunduit ce ducea spre culmea unei coline cândva îngrijite cu migală. Nu era înarmat.

Ajunse pe terenul plat folosit de locuitorii Portului de Est drept teren de sport și jocuri înainte de a începe antrenamentele pentru activități mult mai distructive. Soldatul descăleca și vorbi prin bătăi ușoare de tobă, asemănătoare cu răpăitului înăbușit ale unei *darbuka*[10] îndepărtate.

I se răspunse cu alte bătăi de tobă și un al doilea batinit, un cobaltic înalt și subțire, ieși dintr-un crâng de hexacedri și hexaplopi. Cei doi se apropiară și rămaseră alături o vreme, împletindu-și tentaculele brațelor superioare. Cel de-ai doilea vorbi cu două voci. O voce spuse (arată / demonstrează/scoate la lumină – pentru mine (mie) / acesta (acestuia) – tu/organizația actuală – imediat), iar celălalt adăugă (Teamă/groază/zbor sau luptă – eu / această organizație – acum-și-de-acum-înainte). Sau cel puțin asta credea Inteligența că spusese. Ce soi de urechi trebuie să aibă ca să poată pricepe un asemenea duet, se minună Bashir.

---

[10] Tobă de forma unei clepsidre, care se bate cu mâna (n. tr.).

Soldatul răspunse, într-o armonie asemănătoare: (Apare / se arată – aceea / ei – nu-încă) și (aceasta (la plural?) – sfidare hotărâre / resemnare (?) – acum-și-de-acum-înainte).

Cobalticul adusese un coș pe care îl deschise pentru a da la iveală niște recipiente acoperite ce conțineau piure de cereale și legumele pe care batiniții preferau să le mănânce la picnic, botezate de pământeni humus-batinian. (Mănâncă / du înăuntru – chestia asta / acest lucru – tu / eu acum – timpul prezent) și (gătește / pregătește – eu / ființa asta – timpul trecut).

Și soldatul adusese mâncare: un lichid gros, galben-verzui, în sticle în formă de pară, cărora le scoase dopurile cu un mic instrument. Cei doi își dezgoliră partea de sus a corpului – o procedură complexă, în timpul căreia patru brațe trebuiau scoase din patru mâneci – expunându-și astfel vederii gurile din mijlocul trunchiurilor.

— Mă întreb dacă oamenii pot mânca hrana asta, a lor, spuse Iman. Venise în spatele lui Bashir și se uita peste umărul lui. „O nouă savoare exotică, spre-a excita femeile ușoare…”

De când cu *al Nahtha,* apetitul pentru astfel de lucruri crescuse nemăsurat. Renașterea, Redescoperirea. Arta. Literatura. Cântecele.

Știința. Tot ce fusese vechi era iarăși nou, iar noutățile se înfulecau pe nemestecate.

— Am distilat un fluid din iarba uleioasă, le spuse Mizir. Stătea la masa înaltă, bând cafea împreună cu Ladawan și Klaus. Dar n-aș putea spune dacă am obținut o băutură sau un combustibil. Yance nici nu mă lasă să-l pun în rezervorul de benzină al avionului, nici nu vrea să-mi facă pe plac și să-l bea.

Ceilalți râseră și Klaus arătă către ceșcuța superbă a lui Mizir, al cărei conținut fusese pregătit în maniera turcească.

— Amice, cum ai putea descoperi diferența?

— Cafeaua, zise Mizir cu prefăcută demnitate, înseamnă mai mult decât niște apă fiartă în care au trândăvit o vreme câteva boabe.

Își luă ceașca și se ridică de la masă, alăturându-li-se lui Iman și Bashir.

— Hassan unde e? o întrebă, în timp ce buzele îi erau pregătite pentru o nouă sorbitură.

Iman clătină din cap și el adăugă:

— E întotdeauna prudent când întâlnește o nouă lume.

Își îndreptă atenția asupra ecranului tocmai când soldatul își trecea tentaculele peste frunzele de pe capul-minge al individului mai înalt, pentru ca apoi… să-și introducă acele tentacule în propria gură.

— Ce e asta? întrebă Mizir, punându-și ceașca pe farfurioară și aplecându-se ca să vadă mai

bine.

— Un nou comportament, spuse Iman, încântată, scoțându-și agenda electronică din tolba fixată de centură. Bashir, care e numărul fișierului în care descarcă pasărea informațiile? Vreau să revăd asta mai târziu.

Notă numărul de identificare dat de băiat și trase în grabă câteva înflorituri pe ecran, cu penița de înregistrare.

— În cavitatea orală... făcu ea, pe un ton meditativ.

— Ce semnificație o fi având asta? întrebă Bashir, dar nimeni nu putu răspunde.

Batiniții se hrăneau de obicei ținând o lingură sau o furculiță într-una din mâinile superioare, cel mai adesea în stânga. Uneori, deși destul de rar, țineau hrana direct cu unul dintre membrele mijlocii, cel mai adesea cu dreptul. (Mizir numea asta „dexteritate complementară”.) Totuși, în seara aceea cu două luni, batiniții își abandonară lingurile în mâinile stângace din mijloc, îmbrățișându-se unul pe celălalt cu cele superioare, delicate și prelungite cu tentacule, ce se agitau neobosit aidoma unor șerpi.

Pe urmă cobalticul își introduse mâna direct în orificiul bucal al azuriului. Soldatul se încorda și rămase nemișcat, apoi împinse ușor deoparte bolul cu humus batinian. Pe urmă tentaculele sale mângâiară receptorii olfactivi

ai celuilalt sau îi atinseră în treacăt anumite cavităţi de pe capul minge. Captivat de ritual, Mizir însemnă cu grijă cavităţile care fuseseră atinse pe o schiţă a capului-minge. Şi Iman lua notiţe, deşi în alt scop.

Folosindu-şi membrele mari din mijloc, soldatul îl prinse pe cobaltic de trunchi şi îl împinse cu delicateţe, până când acesta se desprinse de el şi se îndepărtară.

— Uitaţi-vă! Ce e aia? întrebă Bashir. În gura soldatului?

— Probabil o „limbă”, zise Mizir. Uite cum sclipeşte! Presupun că e acoperită cu un mucus. Un catalizator pentru digestie?

Iman îl privi o clipă.

— Aşa crezi?

Pe urmă se concentra asupra ecranului, urmărind totul cu o atenţie încordată. Îşi puse o mână pe umărul lui Bashir şi se aplecă uşor către el. Când gurile celor doi batiniţi se lipiră, strânsoarea ei se înteţi.

— Şi ce-i cu asta, se sărută! zise Bashir.

— I-am mai văzut şi altă dată sărutându-se, făcu Mizir, cu îndoială în glas. Sărutul e doar o scurtă mângâiere a frunzelor.

— Cred că aici e vorba de ceva mult mai serios, spuse Iman.

— E un sărut cam lung, comentă Bashir.

— Cu o singură excepţie, gura şi limba sunt organele tactile cele mai sensibile ale unei

ființe umane, zise Iman.

Atras de interesul grupului care se îngrămădea în fața ecranului, Hassan se așezase în spatele lor.

— Închideți monitorul ăla! le spuse, cu o fermitate aparte în glas.

În clipa aceea, Bashir înțelese.

— Nu se sărutau! Erau… Adică…

Întrerupse emisia și, după ce ecranul se înnegri, se întoarse spre Iman.

— Tu știai!

Dar ea se răsucise ca să-l privească pe Hassan.

— Ai dreptate, zise. Au dreptul la intimitate.

Klaus și Ladawan li se alăturaseră.

— Ce se întâmplă? întrebă tehnicianul. Iman îi răspunse fără să-și ia ochii de la Hassan.

Urmează o luptă, un fel de *jihad*, și cei doi, care s-ar putea să nu se mai revadă niciodată, au furat o noapte prețioasă, numai pentru ei.

— Nu înțeleg, făcu Klaus. Ladawan îi explică.

— Iubita își ia rămas-bun de la prietenul ei soldat. Mizir avea îndoieli.

— Nu știm care dintre cei doi este „el” sau „ea”. Ar putea fi, amândoi, și una, și alta, sau niciuna, nici alta, sau totul s-ar putea schimba, periodic. În cazul ciupercilor…

— Oh, în focul Gheenei cu ciupercile tale! spuse Iman, întorcându-i apoi spatele lui Hassan care nu se clintise încă și se îndreptă

cu pași mari spre cortul ei.
Mizir o urmări cu priviri nedumerite, apoi continuă, cu ochii la Hassan.
— Trebuie neapărat să studiez procesul. „Limba” aia trebuie să fi fost…
— Pune Inteligența să-l studieze, sau fă-o fără spectatori, îi ordonă Hassan. Îngăduie-le acestor ființe să-și păstreze demnitatea.
În timp ce biologul pleca, Klaus îl trase de mânecă.
— Probabil că soldatul e masculul. În acest stadiu al tehnologiei, nicio societate nu-și permite să-și sacrifice femelele în luptă.
În mod ciudat, ultimul cuvânt îl avu Ladawan, care era, de obicei, foarte tăcută.
— Oameni buni, zise ea. Uneori nu vă înțeleg.
Mai târziu, îi povesti totul lui Soong, și el rosti câteva cuvinte în dialectul mandarin, pe care ea îl cunoștea într-o oarecare măsură. Acestea fuseseră:
— Prețuiește ceea ce nu înțelegi.
A doua zi se petrecură două lucruri, sau poate mai multe. Primul extrem de spectaculos, dar nu foarte important. Al doilea mai puțin spectaculos.
Yance Darby îi puse în gardă. În dimineața aceea luase avionul ultraușor și plecase într-un circuit, dincolo de muntele cețos, pentru a evita să fie văzut din Portul de Est. Camuflarea aeronavei se făcea prin aceeași metodă

folosită în cazul spionilor teleghidați, iar zgomotul elicei era amortizat cu ajutorul unui microsistem electromecanic. Însă avionul era mai mare, motiv pentru care creștea riscul de a fi detectat, așa că avea nevoie de un culoar de zbor care să-i permită să câștige suficientă altitudine înainte de a trece pe deasupra zonelor locuite. Yance urmărise cursul unui fluviu care străbătea Marea Vale Apuseană, de unde plonja într-un defileu ca de purpură din lanțul muntos, ajungând apoi deasupra șesului de pe litoral.

În defileu se afla o mică localitate, iar o alta era amplasată ceva mai departe, în aval, pe partea dinspre coastă a muntelui, însă gura fluviului era o mlaștină ce îngloba o serie de brațe moarte ale acestuia și de bălți, așa că acolo nu exista niciun oraș similar cu Portul de Est.

— Cajuni[11] în deltă, raportă Yance, dar nimeni dintre cei din tabără nu înțelese, la început, la ce se referea; de fapt, erau vânători și pescari care trăiau în cabane mici, izolate.

— Doi s-au uitat în sus când am trecut pe deasupra lor, menționa el.

Asta îl deranja pe Mizir.

— Cred că băștinașii simt radiațiile infraroșii. Căldura degajată de motoarele noastre este

[11] Membri unei grupări etnice de origine franceză stabiliţi mai ales în Louisiana (n. tr.).

redusă la minimum, dar...

Echipa remarcase, ocazional, că localnicii își ridicau privirea către spionii teleghidați, la fel cum se uită oamenii în direcția unui licăr de lumină întrezărit pe jumătate. Hassan își notase că trebuia să programeze mai puține zboruri în timpul nopții, când emanațiile motorului ieșeau mult mai tare în evidență, detașându-se de profunzimea bolții cerești.

Un car imens, acoperit și escortat de cinci călăreți, părăsi Portul de Est pe Marea Magistrală, dar oamenii nu-i acordară nicio atenție, pentru că, în zona aceea, traficul era întotdeauna intens.

Yance urmări linia piscurilor, îndreptându-se către mare. Soong se gândise că în zona aceea s-ar fi putut afla niște insule, o continuare subacvatică a lanțului muntos, iar Mizir murea de nerăbdare să studieze speciile insulare, pentru a descoperi din ce puncte de vedere se deosebeau de cele din câmpia de pe litoral, de cele din valea fluviului de pe versantul vestic și din luminișul lor alpin. Yance transporta, cu acest scop, mai mulți spioni teleghidați coordonați de avion, care îi serveau drept iscoade.

Dar ceea ce descoperiră era nici mai mult nici mai puțin decât o navă.

— Ar trebui să vedeți blestemăția asta! le spuse el, prin radio. Seamănă cu o corabie de

pirați din vechime, navighează cu toate pânzele-n vânt, are ambrazuri de tun pe părțile laterale și taie apa ca un plug. Coca are o formă diferită, deși mi-e greu să vă spun în ce sens. Poate că e mai lată, sau mai scurtă. Și nici pânzele – greementul – nu sunt la fel. Pe vela mare e desenat soarele.

— În oraș nu se folosește nicio stemă pe care să apară soarele, zise Klaus. Totemul local pare să fie hexavulturul.

Se referea la pasărea feroce, cu gheare în vârful aripilor, la picioare și sub penaj.

— Nu e un totem, spuse Hassan. Și nicio stemă. Poporul tău nu folosea cândva un vultur?

— Doppeladler-ul, încuviință Klaus, dând din cap. Dar era un totem, adăugă el, și noi i-am adus multe sacrificii.

— Poate că e o forță de invazie, zise Bashir. Poate că ăsta e motivul pentru care tipii din Port se pregătesc de război.

— O singură navă? întrebă Hassan.

O *prima* navă, sublinie Bashir, iar Hassan recunoscu că exista o astfel de posibilitate.

— Detest să-i văd pe oamenii ăștia atacați, continuă Bashir. Îmi plac. Sunt binevoitori, inteligenți și sârguincioși.

Hassan, care se aplecase asupra imaginilor vizuale transmise de spionul lui Yance, se îndreptă de spate ca să-i arunce o privire.

— Ce știi despre Philippe Habib?
— Numai ce-am învățat la școală.
— Era inteligent și sârguincios și se spune că era binevoitor – cel puțin față de prietenii lui, cu toate că n-avea prea mulți.
— A fost un mare om.
— A fost. Dar istoria abundă de oameni mari. Ne-am fi putut descurca și cu mai puțini. Nimeni nu s-a așteptat vreodată ca *La Légion Etrangère* să intre în Franța. Dar ceea ce încercam să-ți spun este că nu cunoaștem motivul luptei ce urmează să se desfășoare. Tipii „inteligenți și sârguincioși” pe care îi studiem ar putea fi victimele inocente ale unui atac iminent – sau o putere opresivă, pe cale de a fi detronată. Când susținătorii dinastiei Safarid s-au luptat cu locuitorii din Ak Kolunyu, de partea cui era dreptatea?
— Vere, nici măcar nu știu cine erau!
— Așa cum nu știi nimic nici despre băștinașii din câmpie. Yance, începe o operațiune standard de recunoaștere. Vezi dacă există o întreagă flotă, sau numai un singur vas.
Dar corabia era una singură, care își strânse pânzele și intră în Portul de Est propulsată de puterea aburului, unde avu parte de o întâmpinare tumultoasă, dar supravegheată cu atenție. Se desfășură o paradă îndelungată, iar marinarii de la bordul vasului – care purtau uniforme stacojii cu auriu împodobite cu

diverse trese și însemne – erau bătuți pe spate și mângâiați pe frunze de străinii din oraș și, în noaptea care urmă, nu puțini avură orificiile ocupate.

„Marinarii, constată Klaus, sunt la fel pretutindeni”.

În parc se organiză o ceremonie. Se făcu schimb de steaguri – un ritual aparent important, pentru că zgomotele și răpăitul energic, ca de tobă, ajunse la apogeu. Căpitanul vasului și un soldat de rang înalt din Port își schimbară între ei săbiile urâte, dar pe deplin funcționale.

— Cred că fac pace, spuse Iman. E o întâlnire între doi vechi dușmani.

— E o convingere seducătoare, zise Hassan. Ne place pentru că ne aparține. Cât de des s-a întâmplat, în trecutul Terrei, ca vechii inamici să-și strângă mâna și să stea umăr la umăr?

— Cei de aici îmi plac mai mult decât solarienii, declară Bashir.

Hassan se întoarse spre el.

— Deci ții partea unuia dintre combatanți – la o ceremonie de încheiere *a păcii?*

— Nu uita, spuse Iman, că Portul de Est și-a ales drept emblemă o pasăre de pradă. Un soare auriu e o stemă mult mai puțin amenințătoare.

— Nu e vorba de asta. Totul pleacă de la uniforme.

— Îți place mai mult galbenul decât roșul aprins?
— Nu. Uniformele batiniților din oraș au un aspect mult mai sărăcăcios și însemnele nu sunt tot atât de splendide. Poporul lor nu consideră războiul o paradă.
Hassan, care se pregătea să plece, se întoarse înapoi și își privi vărul cu un nou respect.
— Ai dreptate. Nu pleacă la război umflându-se în pene, ca acești indivizi împopoțonați de dincolo de mare. Și asta e bine, fiindcă războiul nu e un motiv de fală. Dar pune-ți o altă întrebare: De ce se întâlnesc doi vechi dușmani?
Mizir chicoti privind imaginile noilor sosiți, captate de el și de Iman.
— Diferențe morfologice bine definite. Distribuția culorilor frunzelor de pe capetele lor minge e diferită. Cei cu o tentă verzuie sunt mai numeroși decât în oraș. Și acești solarieni sunt, în medie, mai scunzi.
Ladawan le spuse că Inteligența descoperise asemănări pronunțate între fonemele folosite de marinari și cele de care făceau uz locuitorii orașului.
— Vorbesc două limbi distincte – sau poate că ar trebui să le spun” răpăieli” – distincte, dar fac parte din aceeași familie. Cea pe care o vorbesc cobalticii e total diferită.

După ceremonia din parc urmă o festivitate zgomotoasă. Cântară – prin smulgere, prin lovire și prin flexare.

— Le sunt cunoscute cimbalele, xilofonul și vioara, zise Iman, dar nu și trompeta sau fluierul.

— Pentru așa ceva e nevoie de o gură conectată la o pereche de plămâni, îi spuse Mizir.

Dar, oh, ce pot face patru mâini cu un *tumbur!* Instrumentele lor cu coarde erau, într-adevăr, minuni ale complexității pe lângă care tumbur-ul, chitara, sitarul și vioara păreau stângace și rudimentare. Vârfurile ghearelor țineau loc de pană, iar tentaculele se agitau și se arcuiau într-un mod de-a dreptul fantastic.

Se și dansa, cu toate că nu era ceea ce înțelegeau oamenii prin dans. Se învârteau trei câte trei, localnici și solarieni laolaltă, bătând în acest timp din ceea ce echivala cu niște palme la brațele lor superioare. Mizir n-ar fi putut spune dacă tripleții erau de același sex sau de sexe diferite.

— Pentru asta trebuie să-ți vâri mâna în cavitățile lor toracice în căutarea organului, zise el. Altfel, cine poate spune?

— Eu nu, răspunse Iman. Mă întreb dacă ei o pot face. Creaturile al căror sex nu poate fi aflat decât dacă e căutat dinadins trebuie să fie un popor… cu profunzimi interesante.

Se uită mai întâi la Hassan, apoi la Mizir, care îi făcu cu ochiul. Sunetul bătăilor din palme din parc evolua de la un răpăit neregulat, de ploaie, până la o cadență de marș și înapoi, fiind un fundal aparte al melodiilor complicate, polifonice.

Echipa renunță să mai încerce să dea un sens bolboroselilor și se mulțumi să înregistreze tot ce se petrecea. Dar dansul e molipsitor și, în scurt timp, Khalid și Bashir reușiseră să-i atragă pe ceilalți bărbați într-un șir care se îndrepta, cu pași țanțoși, încoace și încolo, pe când Iman bătea ritmic din palme, iar Soong și Ladawan îi priveau cu o amuzată detașare. Captivat, Hassan rupse rândul, începând un *mesri,* cu Iman alături de el. Se aplecară, se învârtiră și își încolăciră brațele ca niște șerpi, provocare și răspuns, în vreme ce Khalid și Bashir băteau din palme în măsura 11/4 iar Mizir se prefăcea că aruncă monede către ei, până când se opriră față în față, cu respirația tăiată.

Rămaseră așa numai o clipă, dar una foarte lungă, și toate lumile s-ar fi putut învârteji în jurul lor, ca sufli, cât își traseră răsuflarea. Pe urmă Iman își aranja *hijab-ul,* care alunecase într-o parte în timpul dansului. Hassan avu impresia că zărise o buclă întunecată, căzută pe fruntea strălucitoare. Ea îl privi de sus, lăsându-și capul de o parte, apoi plecă spre

cortul ei. Hassan rămase acolo, întrebându-se dacă s-o urmeze sau nu, pe când Soong și Mizir se uitau unul la altul.

În drum spre culcare, trecu pe lângă cortul ei și, stând lângă clapa lăsată a acestuia, fără să îndrăznească să o ridice, spuse:

— Când ne întoarcem pe pământ, o să stăm de vorbă, tu și cu mine.

Așteptă o clipă, pentru cazul că ar fi primit vreun răspuns, dar nu se auzi niciunul, dacă nu cumva clinchetul clopoțeilor de vânt o fi fost râsul ei.

*

A doua zi, soarele răsări dincolo de cețuri. Pâcla se rostogolise dinspre Marea Răsăriteană și acoperea totul, ca o pătură pufoasă. Vârfurile dealurilor se ridicau, ca niște insule, dintr-o mare de aburi. Câteva dintre cele mai înalte clădiri din port ieșeau deasupra negurilor, părând catargele unei epave scufundate. Frustrați, spioni teleghidați se încrucișau pe deasupra peisajului de sub linţoliu, căutând ceea ce se putea desluși pe frecvențe non-vizuale, Yance luă din nou avionul ultraușor și, de la o mare înălțime, descoperi un șir de insule care pistruia orizontul. Soong le marcă încântat pe hartă și, privind întinderea pustie de dincolo de ele, spuse, cu un umor bizar:

— Aici ar trebui să fie dragoni.

Îndatoritoare, Inteligența crea un glob virtual, pe care îl împestrița cu pete verzi, maronii și albastre. Cu toate acestea, cea mai mare parte rămase de un negru deprimant, ca un bulgăre de cărbune mânjit cu câteva picățele de vopsea.

— Localnicii au venit aici de undeva, din apropierea locului unde trăiesc solarienii, declară Iman, trasând cu un deget nesigur curbe sinuoase pe partea întunecată a globului. Numai de am știi de unde. Cobalticii s-ar putea să fie indigeni, dar eu cred că și ei au venit, totuși, dintr-un al treilea loc și că sunt tot niște venetici pe țărmul ăsta.

Însă ceața e o caracteristică a dimineții, așa că soarele o împrăștie încet. Aflat pe o ridicătură a terenului, parcul apăru cel mai devreme, parcă de sub o apă ce se retrăgea, fiind punctat de resturile lăsate în urmă, cum se întâmplă după orice reflux.

— Sunt cinci, le spuse Hassan celorlalți, lăsând binoclul jos. Două cadavre zac alături, dar celelalte trei sunt răzlețe. Unul e al unui marinar de pe vasul străin.

— Sinucidere? se minună Iman. Din ce motiv?

— Nu e chiar atât de ciudat, îi răspunse Soong. Deznădejdea apare adesea după speranțele iraționale.

— De ce era speranța lor irațională? îl provocă Bashir, dar Soong se mulțumi să-și deschidă

brațele, într-un gest neajutorat, iar el îl blestemă, ca pe un necredincios.

Hassan își puse binoclul în cutie.

— Oamenii acționează în spatele unei cortine pe care, altminteri, o păstrează în inima lor. Ceața are ceva descurajant, te face să te simți singur. Cred că mai sunt și alte cadavre, în tufișuri.

— Dar atât de multe? întrebă Mizir, cu o oroare amestecată cu fascinație, pentru că Profetul, lăudat fie-i numele, le-a interzis Credincioșilor să se sinucidă.

Hassan se întoarse spre telepiloți.

— Khalid, Bashir, Ladawan. Repede. Trimiteți-vă spionii în parc și recoltați mostre de țesut de la cadavre. Implantați nanoaparatura, astfel încât Mizir să le poată studia structura interioară. Se uită la acesta din urmă și adăugă: Asta ar trebui să-ți facă plăcere. Tânjeai să arunci o privire asupra anatomiei lor încă de când am sosit.

Mizir scutură din cap.

— Dar nu în felul ăsta. Nu așa.

— Chiar trebuie, vere? exclamă Bashir, nefericit.

Totuși, făcură ce li se ceruse și spionii teleghidați se năpustiră ca niște ulii în trupurile morților. Aparate inteligente, nu mai mari decât un fir de praf, pătrunseră prin răni și prin orificii, gonind către glande, canale și

sinusuri și înregistrând structura și delimitările interne.

— Grăbiți-vă, le ceru Hassan. Înainte ca tipii din oraș să vină să le ia de aici.

— Tipii din oraș s-ar putea să aibă alte griji, spuse Iman. Alte cadavre, adăugă, după ce Hassan îi adresă o privire întrebătoare.

— Nu înțeleg, zise Bashir. Păreau atât de fericiți ieri, în timpul ceremoniei de împăcare.

— Cum poți să știi ce anume simțeau? îl întrebă Hassan. S-ar putea să n-avem niciun nume pentru sentimentele lor.

— Poate c-a fost o capcană, sugeră Yance, și solarienii i-au masacrat în timpul nopții.

Hassan se îndoia. Echipajul corăbiei nu era destul de numeros pentru a duce la îndeplinire o astfel de sarcină cu atâta repeziciune și fără să stârnească panică.

Ceața nu se risipise cu desăvârșire când Hassan ordonă retragerea spionilor, care își luară zborul, încărcați cu informațiile pe care le extrăseseră din cadavre, gata să alimenteze Inteligența nerăbdătoare. În zona împădurită din sudul parcului, un car acoperit părăsise drumul și stătea acum la poalele Muntelui Cețos, expus din plin soarelui dimineții și înconjurat de trei corturi și de un șir de hexacai. În câmpul vizual al senzorilor îndreptați spre peretele stâncos din apropiere apărură cinci batiniți, în diverse posturi:

ocupându-se de focurile de tabără sau hrănind caii și, când spionii trecură pe deasupra, doi dintre ei își întoarseră capetele minge, urmărind traseul variației termice, iar unul se repezi către un trepied și îi modifică poziția.

— Trepied de topograf, zise Klaus, când Hassan îi arătă imaginea. Studiază amplasarea unui nou drum, probabil către pescarii din delta sudică.

— Cred că tipii ăștia ne-au văzut spionii, conchise Hassan.

— Dar sunt camuflați, obiectă Bashir.

— Da. Cu amortizoare de zgomot și sisteme de răcire, dar lasă totuși o amprentă termică și, pe fundalul aerului răcoros dinspre ocean și al ceții din dimineața asta, probabil ca ies în evidență, ca niște siluete profilate pe cer.

— Totuși…

Printre oameni, zise Iman, există unii care pot auzi cea mai ușoară șoaptă. Sau pot vedea aerul pâlpâind deasupra nisipurilor din *Ar Rub al-Khali*[12]*.* E chiar atât de straniu dacă unii dintre batiniții noștri au zărit pe cer urma bizară a unei variații de temperatură fără o sursă evidentă?

Hassan continuă să studieze ultima imagine a grupului de topografii, captată de spionii. Un batinit scund era ghemuit în spatele trepiedului, folosindu-se de tentacule ca să

[12] Deşert din sudul Arabiei Saudite (n. tr.).

deplaseze vernierele unui anumit tip de instrument.

— Atunci, s-ar putea să încerce să stabilească poziția obiectelor pe care le-au observat.

— Chiar dacă ar fi așa, spuse Bashir, ce pot face? Muntele e abrupt.

Hassan ordonă ca toți spionii să rămână pe moment la sol și ca nimeni să nu stea la vedere, pe marginea stâncii.

— Putem supraveghea orașul cu ajutorul camerelor de luat vederi pe care le-am instalat deja.

Ordinul îl întrista mai ales pe Yance, care sublinie că el ar fi putut totuși zbura deasupra versantului vestic, dar Hassan îi atrase atenția că, pentru a câștiga altitudine, ar fi trebuit să se rotească mai întâi chiar deasupra acelei zone împădurite în care ajunsese grupul de prospectori.

— Interdicția e de scurtă durată, se adresă el echipei. Imediat ce își vor trasa drumul și vor reveni în oraș, vom relua zborurile.

Singurul lucru pe care nu-l luase în considerare era posibilitatea ca batiniții să nu traseze un drum. Dar asta nu-i trecu prin cap înainte ca Iman să-i aducă un raport straniu al Inteligenței.

— Nu există nicio îndoială? o întrebă, pentru că, deși ea așezase cele două imagini una lângă cealaltă, Hassan nu putea fi sigur.

Ceea ce nu era valabil în cazul Inteligenței care, neluând în considerare decât datele, nu fusese distrasă de ciudățenia înfățișări.

— Absolut niciuna. Imaginile sunt identice, până și cea mai neînsemnată dimensiune vectorială coincide. Topograful echipei noastre de drumari este același individ care a urmărit zborul spionului teleghidat în noaptea apariției Planetei Albastre.

— Remarcabil! exclamă Soong, care îi asculta. Primul batinit observat de două ori.

Hassan ridică prima fotografie și privi din nou capul-minge întors în partea opusă celei în care se uita mulțimea agitată.

— Nu cred în coincidențe, zise el. Cred că, de fiecare dată când a surprins așa ceva, a reținut direcția în care se pierdeau urmele variației de căldură și că a plecat să le descopere sursa.

Iman îi simți îngrijorarea.

— Ar trebui să pregătim evacuarea?

— Nu! spuse Bashir.

— Tu, tânărul meu văr, i se adresă Hassan, o să poți da ordine după ce-o să capeți mai multă experiență. Apoi, către Iman: Nu încă. Dar totul ar putea depinde de ceea ce se află sub prelata acelei căruțe.

*

Peste câteva zile, aflară că era vorba de un balon cu aer cald. Klaus era încântat.

— Da! Extrem de asemănător cu epoca lui Bismarck. Căi ferate, telegrafe, corăbii cu sistem de propulsare cu abur, iar acum baloane. Compatibilitatea tehnologică! Gândiți-vă ce implică asta!

Hassan n-a așteptat să vadă ce presupune asta și plecă de unul singur, îndepărtându-se de cabinele telepiloților și de clapele cortului, care pocneau în bătaia vântului uscat de munte. Iman îl urmări, păstrând distanța. El se opri în fața porții pâlpâitoare și îi spuse lui Khalid câteva vorbe pe care Iman nu le auzi. Pe urmă continuă să străbată pajiștea, împrăștiind la fiecare pas polenul în culori strălucitoare al florilor înalte până la genunchi, ajungând în locul unde se prăvălea cascada, de pe însuși acoperișul lumii. Acolo se opri, în tăcere, cu privirea pierdută în adâncurile enigmatice ale lacului. Ceața umplea aerul, saturându-l cu vapori, până ce părea doar o extensie mult mai rarefiată a apei. După ce îl urmări din ochi o vreme, Iman se apropie, alăturându-i-se.

El continuă să tacă. După câteva clipe, Iman îi luă mâna într-ale ei; nu așa cum o mai făcuse până atunci, ci ca un om care vrea să aline suferința altuia.

— Mă întreb unde dispare, spuse el într-un târziu și, pe fundalul mugetului neîntrerupt al cascadei, vocea păru să-i vină de foarte

departe. Cred că răzbate până în inima planetei. Dar nimeni n-o va ști vreodată. Cine ar putea intra în lacul ăla fără să fie strivit de forța apei? Cine s-ar putea întoarce, înfrângându-i presiunea, pentru a ne răspunde?

— O să ordoni evacuarea?

Iman se aplecase către urechea lui, ca să se facă auzită.

— Crezi că ar trebui?

Cred că ar trebui să ne-ntâlnim cu creaturile astea. Hassan se întoarse spre ea, ceea ce îi aduse foarte aproape unul de altul. *Ca să ne putem auzi mai bine*, *acoperind vuietul,* își spuse el.

— Nu ni se interzice să intrăm în legătură, insistă ea. Circumstanțele diferă de la o lume la alta. Fiecare căpitan trebuie să decidă când se stabilește contactul.

— Totuși, foarte puțini apelează la asta. Eu n-am făcut-o niciodată. Nici Concannon n-a făcut-o. Viața e o raritate. Viața conștientă e încă și mai rară. Viața conștientă destul de viguroasă pentru a suporta contactul e o nestemată. Florile voastre zburătoare n-aveau conștiința existenței de sine.

— Nu. Nu erau decât frumoase. El râse.

— Ești la fel de misterioasă ca planeta asta. Să-mi scot *hijab-ul?*

Degetele îi zvâcniră către eșarfa ce îi

acoperea capul. El se întinse și o prinse de încheietură, ținându-i mâna nemișcată.

— Nu *hijab-ul* te ascunde. Ți-ai putea scoate toate hainele, fără să dezvălui nimic. Nu-i așa că și batiniții sunt frumoși? Tu ai spus o dată asta.

— Da. Da, sunt, în felul lor aparte. Dar se pregătesc de război și își trâmbițează sfidările; și dansează când se împrietenesc cu dușmanii și, uneori, în întuneric, își pun capăt zilelor. Cum putem pleca fără să aflăm vreodată cine sunt?

Hassan îi eliberă mâna și se aplecă după o ramură de hexasoc. Ca toată vegetația din locul aceia, avea o textură ca de iască, desfăcându-se cu ușurință în fâșii paralele și în fibre.

— N-are importanță.

Pe urmă, dându-și seama că nu-l auzise din cauza urletului cascadei, își apropie fața de a ei.

— Prietenul nostru curios își va înălța balonul înainte de a apuca să ne adunăm echipamentul împrăștiat și să-l împachetăm. Și n-avem cum să ne ascundem pe pajiștea asta, dacă ne poate vedea amprenta termică. Hotărârea de a intra în legătură îi aparține așadar lui, nu mie, indiferent dacă o știe sau nu.

Azvârli ramura în apele clocotitoare ale

lacului, iar curentul o prinse și dispăru. Se uită o vreme în urma ei, apoi se întoarse, gata să plece. Iman îl luă de braț și merse alături de el.

— Ai mai putea face și altceva, îi spuse, când se îndepărtaseră suficient de mult de cascadă pentru ca vocile să fie iarăși voci, nu țipete sau șoapte.

— Ce anume?

— Avem pistoale laser în portbagajele autobuzelor. Ai putea face o gaură în balonul lui, înainte de a se înălța de la pământ.

— Da. O gaură ca o arsură, apărută în mod misterios în material. Un mod excelent de a ne masca prezenta.

— Așa cum spuneai, în cazul asta nu ne putem ascunde. Dar găurirea balonului ne-ar oferi timpul de care avem nevoie pentru a pleca neobservați.

— Da… dar nu asta îți dorești.

— Nu, eu vreau să-i întâlnesc; dar tu trebuie să iei în considerare toate posibilitățile.

— Crezi că Inteligența poate face o traducere mulțumitoare pentru o întâlnire?

— Cum am putea ști, fără să încercăm? Hassan râse.

— Începi sa semeni cu mine.

— E ceva chiar atât de rău?

— E cumplit. Un singur Hassan e mai mult decât suficient. O singură Iman abia dacă e de ajuns.

Ceilalți se adunaseră în cort, unii ținând în mână frânghii, părând să aștepte comanda de a ridica tabăra. Tehnicienii care se ocupau de avionul ultraușor se strânseseră grămadă, într-un capăt al acesteia. Indiferent care ar fi fost decizia, ei aveau să plece oricum, pentru a face o nouă aprovizionare.

Bashir surprinse privirea lui Hassan, având pe chip o expresie rugătoare. Numai Soong rămăsese în mijlocul instrumentelor lui. Lumea putea să se sfârșească. Dumnezeu putea să bată din palme și munții se puteau risipi precum norii, iar Soong nu avea să facă altceva decât să monitorizeze opacitatea și densitatea vaporilor lor.

Hassan le înmâna tehnicienilor un computer de mână care conținea raportul său provizoriu și le ceru ca, la întoarcere, să-l ducă direct în biroul directorului.

— Am solicitat trimiterea unei echipe post-contact.

Bashir și câțiva dintre cei mai vârstnici ovaționară, iar el îi reduse la tăcere cu o privire aspră.

— Cred că prietenul nostru batinit specializat în dirijabile s-a dovedit a fi suficient de întreprinzător pentru a merita să culeagă roadele strădaniei sale. Dar decizia lui a venit cu prea multă repeziciune, iar mie nu-mi place să fiu zorit.

Când, în drum spre cortul său, trecu pe lângă Mizir, Hassan își bătu pe umăr vechiul coleg.

— Contactul odată stabilit, n-o să mai fii nevoit să-ți pui întrebări despre ecologia acestei lumi. Savanții lor îți vor da toate informațiile pe care le dorești.

Mizir clătină din cap cu tristețe.

— Nu va fi același lucru.

Ceva mai târziu, Hassan observă că Soong nu se clintise din fața monitoarelor sale. Cunoscându-l de foarte multă vreme, știa că, venind din partea lui, acesta nu însemna că se rupea de lume. Așa că i se alătură în fața afișajului astronomic, cu toate că, preț de câteva secunde, nu-i întrerupse concentrarea, lăsând ca simpla sa prezență să joace rolul unei întrebări.

După o vreme, Soong începu să vorbească de parcă i s-ar fi adresat văzduhului.

— La început, gândesc: sateliți artificiali. Straniu cer, ăsta, și noi nu știut tot ce e acolo. Dar orbita foarte joasă. Orbită de nouăzeci de minute. Arătă o pată minusculă de lumină care traversa ecranul. La fiecare nouăzeci de minute apare iar. Ieri cinci. Azi zece, poate douăzeci.

— Ce sunt? întrebă Hassan. Sateliți artificiali, așa ai spus?

— Zăresc doar când reflectă lumina solară.

Poate mult mai mulți, nu văzut.

— Probabil că al-Batin are un inel de sateliți minusculi... Dar Soong clătină din cap.

— Două luni mari, independente, orbită joasă.

— Atunci ce...?

— Oamenii merg pe lună, acum mult timp. Merg pe Marte. Cred că acum vedem...

— Rachete?

Hassan se ridică, îndepărtându-se de ecranul pe care se re-derulau ultimele date înregistrate de telescop în noaptea precedentă și privi cerul decolorat, acoperit de nori.

— Rachete, șopti el.

— Cred, spuse Soong, de pe Planeta Albastră.

Descoperirea lui Soong aduse activitatea echipei pe un alt nivel de urgență.

— O a doua rasă rațională, în același sistem solar! făcu Iman.

— Fără precedent, zise Mizir.

— Acum ar trebui să plecăm, spuse Klaus, iar Yance se declară de acord.

— Ne putem ascunde de locuitorii planetei, dar poate că nu și de acești nou-veniți.

— Trebuie să rămânem! strigă Bashir.

Soong însuși nu spuse nimic mai mult decât că asta complica problema, ca și cum aceste complicații l-ar fi deranjat mai mult decât orice altceva. Hassan se refugie în cortul lui, ca să scape de zarvă, și acolo cântări lucrurile.

Dar nu prea mult. Trebuia să-l ia în

considerare pe aeronautul din dirijabil. Baloane și nave spațiale, și pământenii, cu o hiperpoartă Nagy și cu vehicule care puteau călători în *direcția nepotrivită* – și aceștia din urmă erau cei care luau în considerare posibilitatea fugii. Toată povestea avea ceva foarte amuzant. Când Hassan ieși din cort, toți ceilalți întrerupseră orice activitate, întorcându-se spre el, în expectativă.

— Pregătiți-vă pentru DD, se mulțumi să le spună, înainte de a se întoarce în cort.

Auzi pe cineva intrând în urma lui și știu că era Iman înainte de a se întoarce. Ea i se adresă:

— Distrugere și demolare? Dar…

— Dar ce? Zise Hassan. Nu putem încărca totul în altobuze suficient de repede. Trebuie să distrugem ceea ce nu putem lua.

— Dar spuneai că putem rămâne!

— Ecuația s-a modificat. În momentul ăsta, riscurile depășesc beneficiile.

— Care riscuri?

— L-ai auzit de Klaus. Un popor care deține nave spațiale are și alte posibilități. Supraveghindu-i pe batiniți, noi am devenit neglijenți. Acești… acești azraqi ar putea cunoaște radarul, undele radio, laserul, zborul cu motor. Poate că le sunt cunoscute și procedeele de camuflaj, și nanoaparatura. Înclin să cred că nu știu nimic despre altobuze.

Dar șansa de a urmări un Prim Contact din *perspectiva unei terțe părți!*

— O să rămânem și o să-l urmărim cât mai mult cu putință, dar cu o mână pe mânerele portierelor altobuzelor. Soong a numărat pe orbită cel puțin douăsprezece nave, iar batiniții au început să se reînarmeze cu ceva timp în urmă. Nu cred c-o să asistăm la un Prim Contact.

Echipa dezactivă toate echipamentele neesențiale, transferă eșantioanele și datele de mare importanță în altobuze și își îndepărtară toate artefactele de pe pajiște. Mizir îi racola pe tehnicienii care se ocupau de avion și pe care nu-i interesa nimic din toată afacerea. Aceștia și echipa de explorare nu erau în subordinea aceluiași Șef de Departament, dar bătrânul îi privi chiorâș.

— Pe planeta asta nu e loc pentru trântori, le spuse el. Hassan își petrecu seara refăcându-și raportul. În dimineața următoare, Soong îi spuse că navele spațiale începuseră să coboare.

— Una activează retropropulsoarele când în raza vizuală a telescopului. Inteligența extrapolează aterizare la antipozi. Celelalte nu respectă orarul. Probabil părăsesc orbita.

Hassan le ceru tuturor membrilor echipei să fie în alertă și le impuse tăcerea radio.

— Aici, în munți, nu ne mai aflăm într-o zonă tot atât de îndepărtată ca până acum. Trebuie să fim prudenți și în privința spionilor teleghidați, care emit impulsuri radar. Și în ceea ce privește orice altceva care ar putea fi detectat de nou-veniți.

Nu își imagina că pe pajiștea lor alpină exista ceva care ar fi putut atrage în mod deosebit atenția, dacă navele de pe orbită ar fi studiat-o de la înălțime, dar ceruse ca toate corturile să dispară – contrastau cu restul culorilor – și ca monitoarele principale să fie mutate la adăpostul unui pâlc de hexacedri. Le ordonă lui Khalid și Ladawan să țină altobuzele în ralanti, astfel încât să se afle într-un ușor defazaj față de 'Brana Reală, fiind teoretic imposibil de detectat cu orice altceva în afară de altoinstrumente. Când se adunară cu toții sub copaci, Hassan îi numără și văzu că Bashir lipsea.

Cu un potop de înjurături, plecă să-l caute și îl descoperi la marginea stâncii care domina câmpiile. Stătea întins pe burtă, cu un binoclu de sensibilitate mărită apăsat pe ochi. La rândul său, Hassan se lăsă să cadă pe burtă în iarba de lângă el – o iarbă stranie, prea-galbenă, catifelată, uleioasă și ciudată la atingere. Își aduse aminte că se afla pe o lume îndepărtată, străină și realiză, surprins, că, pentru o vreme, uitase.

— Crezi că el știe? întrebă Bashir. Știe de navelele de pe orbită? Hassan înțelese că vărul lui vorbea despre aeronaut.

— Știe că sosesc ceilalți. O știu cu toții. Navele apar când al-Asraq intră în opoziție. Probabil că există cineva care a înțeles mecanica orbitală.

— Vine la noi să ne ceară ajutor.

— Împotriva asraqilor.

— Da. Sunt un popor curajos. Companii aranjate în careuri, carabine cu un singur foc. Artilerie de câmp, ca pe vremea lui Mehmed Ali[13]. Ca să înfrunte ce? *Un inamic din nave spațiale!* Ce șanse au, Hassan, dacă noi nu-i ajutăm?” Lasă-te în mâinile Domnului și săvârșește faptele sale”. Nu asta a spus Dumnezeu prin Trimisul său, slava fie asupra lui?

Bashir, noi suntem nouă, plus tehnicienii care se ocupă de avion. Nu suntem înarmați, cu excepția celor patru lasere din compartimentul pentru arme. Klaus e singurul care are câteva noțiuni de teorie militară – și nu e *decât* teorie. Ce-am putea face?

*

Atacul fu rapid, brutal și declanșat fără niciun avertisment. Naveta spațială apăru dinspre vest, zburând la mică altitudine, șuierând pe deasupra piscurilor muntoase și pierzând din

[13] Mohammed Ali, paşă otoman al Egiptului (1769-1849) (n. tr.).

viteză deasupra oceanului, când viră, lăsându-se pe o parte. Erau trei, de formă rombică, cu scuturile termice încă strălucind, mate, în partea inferioară.

— Scramjeturi[14], spuse Klaus în cască, iar Inteligența îl auzi și cumula observația lui cu datele vizuale.

— Orientați camerele de luat vederi, zise Hassan. Orientați camerele. Una aterizează în parc. A doua coboară spre capătul opus al orașului. S-ar putea să aterizeze în mlaștină și să se-mpotmolească. Ladawan, o să riscăm. Trimite un spion teleghidat într-acolo. Cu fascicul îngust de ghidare. Yance, dacă invadatorii plasează ceva între noi și spion, îl distrugi imediat. Unde s-a dus a treia navetă? Unde e? Klaus, fă o evaluare!

Tehnologie echivalentă cu cea de la jumătatea secolului douăzeci și unu, zise neamțul. Scramjeturi SSTO[15]. Căutați bombe inteligente, dispozitive de ochire cu laser, buncăre de alimentare automată. Puști cu fleșete de înaltă densitate cu submuniție. Oh, nenorociții ăia. Oh, nenorociții!

Pe cer se deschiseră flori întunecate.

— Batiniții și-au reglat artileria de câmp la elevația maximă. Proiectile de joasă energie, explodând în văzduh… dar la prea mică

[14] Statoreactoare cu combustie supersonică (n. tr.).
[15] Single-Stage-to-Orbit, lansare pe orbită într-o singură etapă (n. tr.).

altitudine ca să aibă vreo importanță. Ah, ce mi-aș dori o baterie antiaeriană!

— Klaus, te implici. Tehnicianul lăsă binoclul în jos.

— Da, firește, se răsti el – și binoclul se ridică iarăși.

— Nu e lupta noastră, spuse Hassan, dar celălalt nu-l asculta.

— A doua navetă e în mlaștină, raportă Ladawan. Nu cred că batiniții se așteptau la așa ceva. Au puține mijloace de apărare în zona aia.

— Cred că nici asraqii nu se așteptau, ripostă Klaus. Navetele astea au manevrabilitate limitată. Ceva mai multă decât primele navete americane, dar nu în cine știe ce măsură. Nu prea au de ales în privința locului de aterizare.

— Unde s-a dus a treia? întrebă Hassan. Strigătul lui Bashir se înălță, prelung.

— A fost lovită! A fost lovită! A intrat în raza unui proiectil. E în valuri.

— O lovitură norocoasă, comentă Klaus, dar își agită și el pumnul ridicat înspre cer.

— Ascultați uralele din oraș, spuse Iman, care monitoriza microfoanele implantate în timpul observațiilor și al studiului lor îndelungat.

Celelalte două navete lansară proiectile ce pătrunseră printre clădiri și două dintre cele mai înalte părură să tușească și să ridice din umeri înainte de a se prăbuși în ruine. Fumul și

flăcările se înălțară deasupra orizontului. Hassan se întoarse spre Iman.
— Au încetat uralele? o întrebă, iar ea își feri privirea.
— Nu, arată-mi, îi ceru Klaus lui Soong, aplecându-se asupra ecranului pe care erau afișate informațiile trimise de spionul teleghidat.
Chinezul îi arătă cu degetul. Aici. Aici. Aici. Klaus se uită la Hassan.
— M-am înșelat. Cea de-a treia navetă a amerizat în mod intenționat. Atacă orașul din trei părți. Parc. Mlaștină. Ocean. Uitați-vă. O vedeți? Plutește. Probabil că sunt proiectate atât pentru aterizare, cât și pentru amerizare.
— Ah! făcu Soong. Identific trafic radio. Trimit datele către Inteligență. Comută sistemul de recepție în modul audio și toți membrii echipei se opriră un moment, ascultând. Sunetele aveau ceva lichid, pleoscăitor. Orăcăit de broaște, țipăt de iguane. Niciun semnal computerizat, doar voci. Sunetele păreau să fie un semnal analogic.
— Balonul e sus, spuse Bashir. Hassan se răsuci, holbându-se la el.
Ești sigur? Tipul trebuie să fie nebun. Să te ridici în aer *în momentul ăsta?* Iman, Bashir, Khalid. Duceți-vă lângă stâncă. Vin și eu în scurt timp.
Hassan nu-și putea lua ochii de la orașul

muribund. Mări grosismentul binoclului și văzu soldați ieșind din prima navetă, cea care aterizase în parc.

— Imagini mărite! strigă el. Vreau imagini mărite ale acestor creaturi.

— Nu sunt foarte multe, riscă Mizir un comentariu.

— Nu e necesar să fie multe, îi spuse Klaus. Asta e infanteria ușoară, aeropurtată. Trebuie să ia în stăpânire o zonă de aterizare pentru nava-mamă.

— Faci speculații, zise Hassan.

— Ganz natürlich.

Trupa care aterizase se împărți în grupuri de câte trei, care se împrăștiară prin parc, în evantai. Asraqii erau bipezi, mai scunzi decât batiniții și mai butucănoși. Purtau uniforme negre, simple, ca din piele. Aveau fețele acoperite de căști și de măști, dacă sub acestea se ascundea ceva care se putea numi față. Pielea expusă vederii era solzoasă și strălucitoare.

— Reptilieni, spuse Mizir, încântat numai pe jumătate fiindcă avea o nouă rasă pe care s-o studieze, căci, în asemenea circumstanțe, mulțumirea nu putea fi deplină. Lucrările Domnului sunt extraordinar de diversificate, folosește însă doar câteva șabloane foarte prețioase.

— Speculații, zise Hassan. Ce văd eu aici?

— Căștile sunt afișaje de avertizare, răspunse Klaus. Nava mamă a plasat sateliți pe o orbită joasă și șopârlele primesc informații despre câmpul de luptă.
— Dacă sunt reptilieni, spuse Mizir, atunci vin, probabil, dintr-un loc arid. Klaus strânse din buze.
— Dar pe Pământ sunt multe reptile acvatice, nu-i așa? Și pe al-Asraq există apă.
Și ce dacă! strigă Mizir. Există totuși și deșerturi. În plus, ăia ar putea să fie solzi de *pește.* Amfibieni. Ce pretenții ai de la mine după ce abia dacă am întrezărit un singur braț dezgolit?
— Mizir! îl atenționa Hassan, și biologul respiră adânc, liniștindu-se, apoi se întoarse cu spatele.
— Hassan.
Era vocea lui Bashir, prin radio.
— Aeronautul a urcat jumătate din drum, dar vântul îi e potrivnic, îl ține departe de stâncă.
Hassan înjură și își încalcă propria regulă atât cât era necesar ca să se răstească:
— Tăcere radio! Se întoarse. Ce-nseamnă asta, pentru numele lui Dumnezeu? Khalid, ți-am spus să te duci lângă stâncă și să-l aștepți pe tipul cu balonul.
Khalid aruncă o privire către imaginea luptei în desfășurare de pe ecranul imens, cu plasmă.

— Nu e o luptă corectă, nu-i așa. Poftim, domnule. S-ar putea să ai nevoie de asta.

Hassan își coborî privirea spre mâna lui și văzu că paznicul porții îi adusese un pistol cu laser.

— Nu sunt decât patru, îi oferi Khalid o explicație, câte două în fiecare altobuz. Eu și Ladawan păstrăm câte unul. Suntem trăgători cu experiență. Îți dau unul pentru că ești căpitanul echipei. Cine-l primește pe al patrulea?

— Portarule, dacă asraqii ne atacă aici, patru pistoale laser nu sunt bune de nimic împotriva unei rachete de croazieră.

— Domnule, e mai bine decât dacă am fi total dezarmați. Hassan își îndesă pistolul sub curea.

— Klaus?

Neamțul își lăsă binoclul în jos, văzu ce adusese paznicul porții și clătină din cap.

Pentru mine, tactica militară înseamnă niște pătrate mici pe o hartă de pe un ecran. N-am tras niciodată cu o armă. Dă-i-l lui Yance. Americanii fac *Fickerei* cu pistoalele.

De pe scaunul lui din fața consolei, Soong întinse mâna.

— Iau eu. Khalid ezită.

— Știi să-l folosești?

— Îți demonstrez prăjind iepure.

Arătă către un rozător cu șase picioare din

capătul opus al pajiștii.
Khalid nu ceru dovada, dar îi înmâna arma.
— Știi să tragi chiar atât de bine? îl întrebă Hassan, după plecarea lui Khalid către peretele de stâncă.
— Nu, dar acum nu îi dă pistol lui Yance. Prea tânăr, ca vărul tău. Prea nervos. Pistolul mai bine la mine. Nu știu să folosesc. Dar *știu* că nu știu să folosesc.
— Probabil că batiniții s-au așteptat la o aterizare în parc, îi anunță Klaus.
— Au un regiment ascuns în pădure. Iar acum atacă, în timp ce asraqii s-au răzlețit!
Hassan, care era gata să plece, rămase locului, privind, în timp ce soldații gătiți cu uniforme galbene ieșeau dintre copaci mărșăluind în ritmul bătăilor ca de tobă ale timpanelor și ale brațelor lor inferioare. Văzu caporalii zbierându-și ordinele. Văzu soldații aliniindu-se și ridicând două steaguri – hexavulturul și un altul, care era, probabil, drapelul regimentului. Cei din primul rând puseră un genunchi la pământ și atât ei, cât și cei din rândul al doilea, traseră câte o salvă, apoi făcură câte un pas în lături, permițându-le următoarelor două rânduri să înainteze și să repete manevra în timp ce ei își reîncărcau armele.
Reușiră să facă asta de două ori înainte ca invadatorii să le rupă rândurile. Împrăștiate,

mereu în mișcare, adăpostite, grupurile ucigașe își lansară atacurile de mare viteză, care zdrențuiră frumoasele uniforme și drapelele fragile și împroșcară hexacedrii, copacii cu lemn de esență tare și iarba uleioasă, verde-gălbui intens, cu stropi scânteietori de sânge galben-verzui.

Câteva lovituri de tun trase din navetă completară masacrul. Din regiment nu rămase nimic altceva decât cadavre contorsionate și sfâșiate. Hassan se întrebă dacă tânărul soldat pe care îl priviseră făcând dragoste cu iubita lui zăcea printre ele.

— O, *les braves gens,* șopti Klaus, repetând cuvintele rostite de un rege al Prusiei, de multă vreme dus dintre cei vii, într-o bătălie de mult dată uitării.

Hassan nu suporta să vadă mai mult.

— Înregistrați totul, se răsti. Voi, ceilalți, puneți bagajele în altobuzele alea. Deconectați toate echipamentele a căror sursă ar putea fi identificată de aceste… șopârle. Klaus… Klaus! Fă o estimare a posibilităților invadatorilor. De ce anume ne putem folosi fiind în siguranță? în clipa asta, asraqii sunt… preocupați; dar, mai curând sau mai târziu, vor aduce o aeronavă – sau vreun satelit va capta, din întâmplare, imaginea acestei pajiști. Nu lăsați în urmă nimic care le-ar putea fi de folos acestor creaturi – și s-ar putea să considere că totul le

e de folos.

Se întoarse, gata să plece către peretele stâncos, unde aeronautul din balon încerca să-și ducă la bun sfârșit ascensiunea.

— Dar, spuse Klaus, credeam că am putea… Hassan îl amuți cu o privire aspră.

Când ajunse la marginea crângului de hexacedri din preajma stâncii abrupte, Hassan o văzu pe Iman urmărind balonul prin ochelari. Cu capul înfășurat în eșarfă și cu chipul ascuns în spatele lentilelor de sticlă, părea ea însăși o creatură extraterestră.

— Se folosește de o ancoră cu gheare de pisică, îl anunță Bashir pe Hassan, când acesta li se alătură. O învârtește și pe urmă o aruncă spre stâncă.

— V-a văzut?

— Nu. Era vocea lui Iman, care îi răspunsese fără să-și ia ochii de la aeronaut. Face o manevră periculoasă, adăugă ea. Și-ar putea strica parâma de amarare, sau ar putea zgâria balonul.

— Am urmărit lupta, zise Bashir, pe computerele noastre de mână.

Iman își scoase ochelarii și se întoarse cu spatele. Hassan se uită la Khalid, care se așeză pe vine în tufișuri, la mică distanță în spatele celorlalți; dar chipul paznicului porții era lipsit de orice expresie. Hassan își frecă pumnul strâns și vorbi fără să-l privească pe

niciunul dintre ei.
— Nu e o luptă. E un masacru. Cred că batiniții au ucis doi asraqi. Poate. Invadatorii și-au dus răniții în navetă, așa că, cine ar putea spune?
— Trebuie să *facem* ceva! exclamă Bashir. Hassan se răsuci spre el.
— *Trebuie?* Ce-ar fi de făcut, vere? Nu avem arme, cu excepția celor patru pistoale. Soong e inteligent, poate ar putea confecționa o super-armă din componentele aparaturii noastre, dar eu nu cred că e chiar atât de deștept. Yance s-ar putea urca în avion și poate ar reuși să arunce în capul cuiva un cromatograf de gaze – dar n-ar avea cum s-o facă și a doua oară.
Iman se răsuci din nou pe călcâie.
— Termină! Nu-l mai lua în râs! Vrea să dea o mână de ajutor. Cu toții vrem.
— Eu vreau să fie realist. Nu putem face nimic – decât să privim și să-nregistrăm.
Am putea trimite unul dintre autobuze înapoi, pe Pământ, îl imploră Bashir, le-am putea arăta ce se petrece aici. Vor trimite ajutoare. Vor trimite Legiunea Străină, sau Infanteria Marină americană, și vom vedea cât de încântate sunt aceste *șopârle* când se-ntoarce roata!
— Ce te face să crezi că Uniunea, sau americanii, ar trimite aici măcar un singur

polițist? Ce interese au ei aici?

Bashir deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou.

— Ar trebui, ar trebui s-o facă. Ființele astea au nevoie de ajutor!

— Și chiar dacă ar trimite Legiunea, continuă neîndurător Hassan, soldații ar trebui să între, până la ultimul, prin poartă. Poate că asraqii sunt brutali, dar n-au cum să fie idioți. O singură rachetă de croazieră ar spulbera poarta și întreaga forță expediționară ar fi prinsă în cursă, ruptă pentru totdeauna de casă. Sau asraqii ar putea împușca, pur și simplu, pe oricine intră prin poartă, ar putea pune mâna pe altobuze și... ce general ar fi destul de nebun ca să propună un asemenea plan? Ce politician ar fi destul de tâmpit ca să-l aprobe? Ce legionar ar fi destul de dornic să se sinucidă ca să execute ordinul?

— Și, interveni Khalid, încă n-ai întrebat cum ar coborî pe câmpie, în josul peretelui abrupt de stâncă, o trupă destul de mare pentru a influența lucrurile.

— Îți mulțumesc, portarule, spuse Hassan, dar cred că vărul meu începe să înțeleagă. Însă există un lucru pe care îl putem face, se grăbi să adauge.

Bashir se agăță de speranță.

— Care? Ce putem face?

— Destul de puțin. Putem oferi informații –

dacă Inteligența a ajuns să stăpânească destul de bine limbajul lor. I-am putea vorbi aeronautului din balon despre războiul asimetric. Despre *guerrillei* spaniolă care l-a chinuit pe Napoleon. Despre partizanii lui Tito.

— Asta i-ar ajuta?

Hassan voia să-i spună că nu, că puține forțe clandestine avuseseră vreodată sorți de izbândă fără un refugiu sigur sau fără o armată care să le susțină. *Guerrilla* îl avusese pe Wellington; iar partizanii lui Tito, Armata Roșie.

— Da, îi răspunse el lui Bashir.

Khalid, care s-ar fi putut să știe mai bine, păstră tăcerea.

— A reușit să se agațe, zise Iman.

— Poftim?

— Tipul din balon, făcu ea. Gheara lui de pisică. Trage balonul către marginea stâncii, ca să-l fixeze.

— Ah. Bine. E timpul să-l întâmpinăm pe sărmanul aeronaut.

— De ce, întrebă Khalid, fără să se adreseze cuiva anume, insistă să ajungă pe piscul ăsta, acum, în ciuda a tot ce se întâmplă în orașul lui?

— Din cauză că nu i-a mai rămas nimic altceva la care să ajungă, răspunse Hassan, așa cred.

Capul-minge al batinitului nu putea avea nicio expresie, cel puțin niciuna pe care o ființă umană ar fi fost capabilă s-o interpreteze. Totuși, nu era greu să deslușești emoția care îl cuprinse când, după ce ieșise din nacelă, cățărându-se pe terenul solid, și își asigurase balonul, legându-l cu o frânghie de o buturugă, oamenii care îl așteptau ieșiră din ascunzătoare. Batinitul se lăsă pe spate, luând o poziție aproape verticală, cu tentaculele brațelor superioare fluturând în aer, și se retrase clătinându-se pe picioare. Un pas. Apoi încă unul.

— Nu! exclamă Iman. Stânca!

Și se repezi către el, căutând pe bâjbâite în nacelă, aeronautul scoase o muschetă și, înainte ca Hassan să fi avut timp să reacționeze la vederea armei, îi descarcă încărcătura, care sfâșie gâtul și pieptul lui Iman. Hassan auzi un glonț trecând pe lângă el ca o albină înfuriată și auzi, de asemenea, strigătul de durere al lui Bashir.

Șrapnelul nu e un proiectil de mare viteză; nu o trânti pe Iman pe spate. Rămase în picioare, clătinându-se, în timp ce *hijab-ul* ei ecosez își schimba treptat culoarea într-un roșu întunecat. Dădu să se întoarcă spre Hassan, cu o privire uimită pe chip, și el se gândi că voia să-l întrebe ce se întâmplase, dar mișcarea o dezechilibra și, cu un suspin, se prăbuși,

răsucindu-se.

Hassan o prinse și o așeză cu delicatețe pe pământ. Rostindu-i numele, îi smulse *hijab-ul* ud, aruncându-l, și îi strânse capul la piept. Observă că părul ei era negru. Negru și strâns într-o coadă împletită, răsucită în coc.

Între timp, batinitul își reîncărca metodic muscheta, îndesându-i încărcătura în josul țevii, pregătindu-se pentru o a doua crimă. Hassan sări în picioare cu un strigăt și își scoase pistolul din curea, îndreptându-l spre creatura din balon. Punctul roșu care marca ținta se plimbă, încoace și încolo, pe capul-minge al extraterestrului. Laserul ar fi despicat carapacea, împrăștiind nu creieri, dar ceva asemănător unui ganglion, care avea rolul de a procesa impresiile senzoriale înainte de a le trimite în abdomen. Hassan își coborî arma într-acolo, către orificiul din care s-ar fi putut ivi organele vâscoase, indecente, ascunse în spatele diafragmei pe care Mizir o numise sufletul și cugetul creaturii.

Era gata să tragă. Își sprijinise degetul mare pe declanșator, dar Khalid îi împinse mâna în jos și trase cu propriul său laser, de patru ori, cu o precizie plină de cruzime, arzând mâinile bestiei, care scăpă muscheta și emise sunete ce păreau scoase un percuționist nebun. Trăgând pentru a cincea oară, de data asta pe o durată prelungită, Khalid spintecă balonul

care plutea în văzduh, dincolo de el. Materialul colorat scoase un suspin – aproape așa cum suspinase Iman – și se prăbuși, mototolindu-se, aproape așa cum se prăbușise ea, și atârnând o vreme de povârnișul stâncos, cu faldurile răvășite de vânt.

Hassan lăsă pistolul cu care nu trăsese să cadă în țărână. Se întoarse cu spatele, îndreptându-se către cedrii nepământeni. Khalid arătă spre prizonierul care zăngănea.

— Stai! Ce facem cu el? Hassan nu se uită înapoi.

— Aruncați-l de pe stâncă.

În cele din urmă, Soong îl găsi pe Hassan în locul unde ar fi trebuit să-l caute mai întâi, lângă cascada fără sfârșit și lângă lacul fără fund din capătul opus al văii alpine. Căpitanul echipei era îngenuncheat pe un covoraș de rugăciune întins peste pământul jilav și bolovănos și se prosterna iarăși și iarăși. Song îl privi o vreme. El însuși cinstea memoria strămoșilor și, când era cuprins de o anumită stare sufletească, urma Calea cu Opt Brațe[16]. Poate că, dincolo de toți și de toate, există un Dumnezeu, sau poate că nu. Strămoșii lui nu erau foarte expliciți în privința acestui subiect. Funinginea din orașul în flăcări începea să se aștearnă pe platou. Exploziile bubuiau aidoma

[16] *Calea de Mijloc* din religia budistă (n. tr.).

unor tunete îndepărtate. Dacă asta era lucrarea lui Dumnezeu, atunci depășea puterea de înțelegere a lui Soong.

Hassan își îndreptă spatele, sprijinindu-se pe pulpe.

— De ce a trebuit să moară? strigă, destul de tare ca să acopere până și vuietul cascadei.

Înainte de a răspunde, Soong se întrebă, pentru o clipă, dacă Hassan i se adresase lui sau Dumnezeului său.

— Pentru că gloanțele retează artera carotidă. Hassan șovăi, apoi se întoarse.

— Ce fel de motiv e ăsta?

Niciun motiv, zise Soong. Occidentalii vor *motiv,* întotdeauna *motiv.* Dar, niciun motiv. Rahaturi se-ntâmplă. Viața e o roată. Într-o zi fugi.

— Nu trebuie să încerci să-i pui întrebări lui Dumnezeu.

— Zeii nu răspund, oricât de des întrebați. Nu știu nici ei, poate.

— Nici măcar nu pot da vina pe nenorocitul din balon. Hassan își acoperi fața cu mâinile. Planeta lui e invadată, poporul lui e masacrat, cele mai mărețe realizări ale civilizației lui se dovedesc a nu însemna nimic. Ce eram noi pentru el, decât alți invadatori? Spune-mi că, până la urmă, Khalid nu l-a aruncat de pe stâncă.

— Știe când ordin nu e oficial. Dar a-l lăsa în

viață aici, sus e cruzime mai mare. Fără balon, cum să coboare? Cu mâini arse, cum să se apere?

— A fost vina mea, Soong. Ce fel de căpitan sunt? M-am lăsat amăgit de al-Batin. N-ar fi trebuit să-i îngădui niciodată lui Iman să se apropie astfel de el, fără să-i lase timp să-și astâmpere spaima.

— N-are importanță, zise Soong. El nu frică. El urăște.

— Ce vrei să spui? Cum ai putea ști asta? Soong își desfăcu brațele.

— Poate Inteligența nu traduce bine. Dar spune că bătaia tobelor din capul minge e ură și dezgust. Noi interogăm pe el. Mizir, Khalid, eu. Asta nu prima vizită de pe planeta albastră. Araqii vin și altădată, înainte. Vin în pace. Comerț, explorare, cred. Și batiniții îi ucid pe toți – pentru pângărirea pământului sfânt al Batin-ului.

— Fără să fi fost provocați?

Sosirea e provocare, spune aeronautul. Nava asraqi e avariată, dar unii supraviețuiesc, vin în Port. Avertizează despre răzbunarea cumplită, la următoarea apropiere a planetelor, *dar batiniții nu se sinchisesc.* Ucid și supraviețuitorii. Aeronautul unul dintre ucigași. *Mândru* că a apărat al-Batin. Nu uita, Hassan, el aduce balon aici înainte de aterizarea asraqilor și aduce armă gata

încărcată. Nu știe *cine* e aici și *de ce,* doar că *cineva.* Vine să ucidă, nu să întâmpine.

— Xenofobi...

Hassan nu reușea să împace asta cu imaginea făpturilor tandre, lipsite de griji pe care le urmărise atât de multă vreme. Totuși, unul dintre aceste aspecte nu-l anulase niciodată pe celălalt.

Soong clătină din cap.

— Aeronautul nu urăște asraqii; nu urăște decât venirea lor.

— Oare diferența are vreo importanță? Iar pedeapsa aplicată de asraqi nu e mai cumplită decât crima inițială?

Hassan nu aștepta vreun răspuns. Nu credea că avea să primească vreodată unul. Își rulă covorașul de rugăciune, aruncându-și-l apoi pe umăr.

— Altobuzele sunt gata de plecare? Soong dădu din cap.

— Așteptându-și căpitanul.

— Și... și Iman e la bord?

— În compartimentul pentru specimene. Hassan se cutremură.

— Îi ordon lui Khalid să sigileze poarta. Nimeni nu se mai întoarce aici. Niciodată.

— Prea periculos, încuviință Soong.

— Nu în felul la care te gândești.

Dintr-o lume numită Cea Tainică în graiul oamenilor, au plecat oamenii. Canaturile porții

s-au închis într-un încântător luminiș de munte – cu mult deasupra orașelor în flăcări de pe câmpiile de dedesubt. Porțile se deschideau acolo unde voia Dumnezeu, iar oamenii nu puteau face altceva decât să se supună. Poate că se deschideau acolo dintr-un anumit motiv, dar nu îi era dat omului să pună sub semnul întrebării motivele lui Dumnezeu.

Conducătorul lor era Hassan Maklouf, un bărbat care își lăsase urmele pașilor pe optsprezece lumi și care purta, în consecință, optsprezece răni. Pe zece dintre aceste lumi, fusese călăuzit de altcineva; pe opt dintre ele fusese călăuzit de alții. Din patru fugise ca să-și salveze viața. Pe două se îndrăgostise”. Pe una își pierduse sufletul.

Michael John Harrison - Turism

Michael John Harrison nu este un autor prolific și, până nu demult, a fost puțin cunoscut marelui public american. În Marea Britanie însă este o figură de culise influentă încă din vremea revistei *New Worlds,* editată de Michael Moorcock la sfârșitul anilor șaizeci, deși opera sa nu este foarte întinsă. Harrison și-a publicat prima povestire în revista *New Worlds,* în 1975, iar în deceniile următoare a apărut în *Interzone, The Magazine of Fantasy Science Fiction, Other Edens, Little Deaths, Sisters of the Night, Metahorror, Elsewhere, New Terrors, Tarot Tales, The Shimmering Door, Prime Evil, The New Improved Sun* și alte publicații. Povestirile sale au fost adunate în volumele *The Machine în Shaft Ten and Other Stories, The Ice Monkey, Travel Arrangements: Short Stories, Things That Never Happen.* Dar, dintre toate lucrările sale, cele mai reușite s-au dovedit a fi povestirile și romanele despre misteriosul oraș Viriconium, striate pe tărâmul de graniță, schimbător și amorf, dintre sciencefiction și fantasy. Ciclul Viriconium a fost republicat recent într-un singur volum, *Viriconium,* care cuprinde romanele *The Postel City, A Storm of Wings, În Viriconium,* și culegerea de povestiri *Viriconium Nights.*

În anii nouăzeci, Harrison a abandonat genul

pentru a scrie o serie de romane considerate „mainstream” (deși multe dintre ele conțin elemente fantastice subtile), cum sunt *Climbers* și *Signs of Life,* dar nu demult a revenit la science-fictionul pur, cu o *space opera* stilată și extrem de elaborată, intitulată *Light.* Ea atrage suficientă atenție și ar putea capta și interesul cititorilor americani, care l-au ocolit până acum. Harrison a mai scris romanele *The Committed Men* și *The Centauri Devil* și *The Course of The Heart.* În 2006, romanul său *Nova Swing* a obținut premiul Arthur C. Clarke. O povestire de-a lui a apărut în *Antologia Dozois* nr. 17.

În povestirea de mai jos, originală și de atmosferă, Harrison ne conduce la o destinație turistică pe care n-o veți găsi în niciun ghid de călătorie din ziua de azi…

*

Jack Serotonin stătea într-un bar de pe Strada Strait, aflat chiar în aureola evenimentelor din Raintown, și vorbea cu un bărbat gras de pe altă planetă, care-și zicea Antoyne. Jucaseră zaruri toată noaptea. În curând se crăpa de ziuă și lumina cafenie care venea de pe stradă, insistentă, dar slabă, se furișa discret în bar.

— N-am fost niciodată înăuntru, recunoscu grăsanul, referindu-se la zona evenimentelor, dar eu zic că…

— Dacă ai de gând să spui prostii, îl sfătui

Serotonin, mai bine ține-ți gura.

Grăsanul se arătă ofensat.

— Hai să mai bem ceva, îl îndemnă Jack.

Barul se afla pe la mijlocul străzii murdare și cam înguste, înțesată de clădiri cu două etaje. Cele mai multe aveau scânduri la geam. Ca mai toate străzile din partea aceea a orașului, Strait gemea de pisici, mai ales în zori și la amurg, când felinele intrau și ieșeau din zona evenimentelor. În cinstea lor, barul se numea *Pisica neagra*, *pisica alba.* Avea o tejghea de zinc incomodă, pentru că era cam înaltă. În spatele ei se înșirau sticle cu licori de culoare îndoielnică. Câteva mese stăteau răsfirate. Fereastra înaltă se aburea repede, dar numai lui Antoyne îi păsa. Dimineața, în bar persista mirosul de usturoi prăjit cu o seară înainte. Uneori mirosea și a hoit, de parcă din aureola evenimentelor se furișase o creatură în întuneric și, după câteva încercări de a respira aerul din bar, își dăduse sfârșitul sub masa din colț. Operatorii mascați atârnau sus de tot, în colțuri, ca pânzele de păianjen. Nu aveau mare lucru de făcut.

Jack își făcea veacul prin bar. Acolo mânca. Dar făcea afaceri în afara lui. Acolo își primea corespondența și tot acolo trata cu clienții. În realitate, localul, rău famat, se putea numi un punct de plecare cu poziție bună, nici prea departe de zona evenimentelor, dar nici prea

aproape de ea ca să-i simtă efectele. Și mai avea un avantaj: Jack se avea bine cu proprietara lui, Liv Hula, o femeie care nu punea pe nimeni să se ocupe de bar, ci făcea toată treaba ea singură, zi și noapte. Oamenii credeau că e pe post de barmaniță, iar ei îi convenea. Nimeni n-o auzea plângându-se. Era genul de femeie care, după patruzeci de ani, se închide în ea. Scundă, slabă, cu păr cărunt tuns perie, tatuată pe antebrațele musculoase, avea o expresie a feței care lăsa impresia că se gândește întotdeauna la altceva. Punea muzică în bar. Îi plăceau ritmurile cu influență indiană și piesele prelucrate electronic, la modă cu câțiva ani înainte. Era cam de vârsta lui Jack Serotonin. Adică aveau amândoi destulă experiență de viață ca să nu se lase duși de nas.

— Măi, îl certă ea pe Jack, lasă-l pe grăsan în pace. Fiecare cu părerea lui.

Serotonin se uită lung la ea.

— Nici măcar n-o să-ți dau o replică, să știi.

— Ai avut o noapte nasoală, Jack?

— Tu ar trebui să știi, doar ai fost acolo.

Liv Hula turnă în paharul lui Jack un gât de rom Black Heart și într-altul băutura pe care o servea grăsanul.

— Eu zic că ai fost acolo de unul singur, măi Jack, spuse ea. Mai tot timpul.

Râseră amândoi. Pe urmă femeia privi peste

umărul lui, la ușa deschisă, și spuse:

— Cred că ți-a venit un client…

Femeia din prag era puțin prea înaltă pentru tocurile pantofilor la modă pe care-i purta. Avea mâini lungi și subțiri și o privire când speriată, când calmă, ca mai toate turistele. Era și puțin ezitantă. Elegantă, dar stângace. Dacă știa cum să-și poarte hainele, fie făcuse eforturi să învețe lucrul ăsta, fie avea un talent niciodată exploatat suficient. La prima impresie, ai fi zis că se rătăcise. În dimineața aceea, când intră în bar, purta un taior negru – o jachețică asortată cu fusta lungă până la gambe, crăpată – sub o blană de culoarea mierii. Stătea în ușă nesigură pe ea, cu razele matinale reci din Strada Strait bătându-i pe spate și cu jumătate de față sclipind, deloc favorabil, în lumina care pătrundea pe geam.

— Mă scuzați, eu… fură primele cuvinte pe care le rosti. Auzindu-i vocea, operatorii ieșiră din umbră și își croiră drum spre ea din toate colțurile. Începură să se rotească deasupra capului ei ca stafiile sau ca liliecii, ca niște confeti, ca fumul, ca niște bătrâne care strângeau între degete vechi șuvițe împletite. Recunoșteau imediat distincția când o întâlneau.

— Măi, măi, șoptiră ei. Ce mâini frumoase!

— Putem să vă ajutăm cu ceva?

— Orice, draga mea…

— Ce mâini fermecătoare! Liv Hula se amuza.
— Cu mine n-au făcut niciodată așa, recunoscu ea în fața femeii cu haină de blană. Apoi îi trecu brusc prin fața ochilor imaginea propriei vieți împovărate, ieșite din neantul sărăciei, până și în rarele clipe când părea să răzbească printre necazuri.
— Dacă-l cauți pe Jack, uite-l acolo, îi spuse ea. Întotdeauna îl băga pe Jack în față. Pe urmă se spăla pe mâini de ce se întâmpla. De data asta, Jack aștepta. Nu prea avea de lucru, era un an slab, deși n-ai fi zis, dacă te luai după numărul mare de nave înghesuite pe cosmodromul turistic. Se considera inteligent și ambițios, însă femeile îl vedeau slab, ros de contradicții, atrăgător – o încercare de feminizare eșuată. Se matolea de săptămâni întregi cu Antoyne grăsanul și Liv Hula, dar tot nu-și arăta vârsta. Acum stătea în picioare, cu mâinile în buzunar. Femeia nou-venită se apleca spre el, de parcă numai așa reușea să descopere pe ce lume se află. Cu cât se apropia mai mult de el, cu atât mai nesigură părea. Ca majoritatea turiștilor, nu știa cum să pună problema.
— Vreau să mă duci acolo înăuntru, îi spuse ea, în cele din urmă.
Jack își duse degetul la buze. Nu-i plăceau afirmațiile îndrăznețe.
— Mai încet, îi sugeră el.

— Îmi cer scuze.
— Nu face nimic, zise el și scutură din umeri.
— Pe-aici toți suntem prieteni, interveni Liv Hula. Jack o privi chiorâș, apoi îi surâse.
Turista zâmbi la rândul ei.
— În zona evenimentelor, preciza ea, ca să nu existe îndoieli. Avea trăsături fine, dar distincte, semne ale unor dorințe greu de înțeles pentru Jack. Nu se uita la el când vorbea. Asta ar fi trebuit să-l pună pe gânduri. În schimb, o conduse la o masă unde discutară vreo cinci minute în șoaptă. Nimic mai ușor decât ce vrea ea, îi spuse el. Dar trebuie să știe că există riscuri și că, dacă subestimează gravitatea întâmplărilor petrecute acolo, o face pe răspunderea ei. Ar fi fost un prost să nu-i spună totul în față. Un iresponsabil, insistă el. Banii trecură din mâinile femeii într-ale lui. Apoi se ridicară amândoi și ieșiră din bar.
— Încă un fraier care-a mușcat-o, remarcă Liv Hula, destul de tare ca Jack să se oprească în ușă.

Antoyne susținea că pilotase nave în picaj împreună cu Ed Chianese. Stătea toată ziua cu coatele sprijinite pe bar și se holba pe fereastră, la dârele rămase în urma navelor în aterizare, deasupra caselor de vizavi, pe Strada Strait. Cei mai mulți nici nu credeau că el a zburat vreodată, dar îl considerau capabil

să preia un mesaj și să-și țină gura închisă. Un singur lucru spunea Antoyne despre sine însuși:

— Nimeni nu dă doi bani pe un grăsan pe care-l cheamă Antoyne.

— Ai dreptate, îl aproba Liv Hula deseori.

După plecarea lui Jack, în bar se lăsă liniștea. Operatorii mascați se calmară și se retraseră în colțurile lor, dându-le aspectul obișnuit, acela de murdărie eternă. Antoyne se uită la masa din fața lui, apoi își întoarse privirea spre Liv Hula. Poate c-ar fi vrut să vorbească despre Jack sau despre turistă, dar, în cele din urmă, niciunul nu găsi nimic de spus. Grăsanul era supărat că Liv Hula îi ținuse partea în fața lui Jack Serotonin. Își trase dintr-odată scaunul în spate, făcându-l să scârțâie nemulțumit pe podeaua de lemn. Se ridică, se duse la geam și șterse aburii cu palma.

— E tot întuneric, spuse el.

Liv Hula fu nevoită să recunoască adevărul din vorbele lui.

Hei, uite-l pe Joe Leone, o anunță Antoyne. Vizavi de *Pisica neagră*, *pisica albă* se ridicau obișnuitele fațade ciuntite și strâmbe ale clădirilor care-și pierduseră încrederea în integritatea structurii lor și acum adăposteau ateliere de refacere ieftine, specializate în operații cosmetice sau hibrizi unici. Nu se puteau numi saloane de înfrumusețare. Munca

pe care o făceau costa prea puțin. Primeau treburi mărunte de la francizele Uncle Zip și Nueva Cut din centru, dar și de la Băieții din Umbră, cum se întâmplase cu Joe Leone. Acesta tocmai se târa pe Strada Strait, proptindu-se de garduri și ziduri ca să se mențină în picioare. Vlaga când îl părăsea, când îi revenea. Cădea, rămânea pe jos un minut-două, apoi, cu mari eforturi, se ridica iar. Grea muncă. Se vedea că ține ceva într-o mână, în vreme ce cu cealaltă se ținea de garduri. Cu cât avansa, cu atât arăta mai dezorientat.

Antoyne improviza o portavoce din pumnii săi umezi și, imită un comentator sportiv de la Radio Retro:

— ... oare va reuși de data asta?

— Să ne spui și nouă când ai de gând să te alături rasei umane, Antoyne, îl rugă Liv Hula.

Grăsanul scutură din umeri și se întoarse de la geam.

— Nu-i un pariu, rosti el cu voce obișnuită. N-a ratat niciodată până acum.

Joe continua să se târască pe stradă. Pe măsură ce avansa, se vedea că tehnicienii îi prelucraseră fața și acum avea aspectul unui cap de leu neșlefuit. Era alb și transpirat tot, dar nu se mișca bine. Era făcută să arate ca o singură bucată, parcă l-ar fi sculptat cineva. Până și firele de păr arcuite pe spate creșteau

țepene din fruntea lată și pomeții înalți. Într-un sfârșit, căzu în fața unui atelier și rămase nemișcat. După vreo două minute, doi bărbați aproape la fel de zdraveni ca el îl traseră înăuntru. Joe își începuse cariera de bătăuș la șapte ani.

— Să nu dai niciodată primul în celălalt, fiule, îi explicase tatăl lui cu răbdare. Căci celălalt ești chiar tu.

Joe Leone nu-i urmă sfatul nici la șapte ani, vârstă la care, zicea lumea, atinse apogeul inteligenței sale. Îi plăcea să se bată. La doisprezece ani, bătaia era deja meseria lui. Se alăturase Băieților din Umbră. De atunci trăia ca hibrid unic. Îi plăceau colții, tatuajele sensibile și pantalonii prinși cu șireturi pe laterală. Nu avea un trup al lui. Costa atât de mult să se întrețină ca hibrid, că nu avea cum să pună bani deoparte ca să se răscumpere. În fiecare zi era pe ring, făcând același lucru: o încasa zdravăn. „Am uitat de câte ori mi-am văzut măruntaiele", mărturisea el. „Și ce dacă? Nu-i mare lucru să rămâi fără ele. Să pierzi o luptă, asta-i greu". Râdea și-ți mai dădea un rând.

În fiecare zi, hibridul era târât afară din ring, făcut terci. A doua zi, Joe Leone mergea la tehnicianul de pe Strada Strait și ieșea de la el nou-nouț, gata s-o ia de la capăt. Era o viață obositoare, dar lui îi plăcea. Liv Hula nu-i lua

niciodată bani pe băutură. Toată lumea știa că avea o slăbiciune pentru el.

— Luptele alea sunt nemiloase și absurde, îi zise ea grăsanului. Antoyne era prea deștept s-o contrazică. După o mică pauză, căutând alt subiect de ceartă, îi spuse:

— Ai făcut și altceva înainte de a ține barul ăsta? Liv Hula îi oferi un zâmbet forțat.

— Da, una, alta.

— Și cum se face că eu n-am auzit?

— M-ai prins, Antoyne.

Femeia așteptă un nou comentariu, dar atenția grăsanului fu atrasă de o noutate ivită pe stradă. Șterse din nou sticla aburită și-și lipi fața de geam.

— Irene a întârziat puțin azi, zise el.

— Zău?

— Un minut, două.

— Ce contează un minut pentru Irene?

După Liv Hula, luptele erau o meserie prostească. Un trai irosit. Ambiția lui Joe Leone a fost și ea prostească, la fel ca înfățișarea lui, înainte de-a o cunoaște pe Irene. Pe urmă s-a înrăutățit. Irene era o Mona cu palmares de invidiat pe cosmodromul autonom. Minionă, înaltă de un metru șaizeci, purta pantofi cu tocuri transparente din uretan și-l avea pe vino-ncoace în părul ei blond și mătăsos. Ca toate produsele marca Uncle Zip, avea în ea ceva organic, real. Îl urmărea pe Joe Leone

cum se bate și, după ce-i simțea mirosul sângelui, nu se mai dezlipea de el. Dimineața, de câte ori mergea el la tehnician, apărea și ea. Cei doi întruchipau Noul Venusport, industria sexului și industria luptelor. Când Joe și Irene erau împreună, nu se mai știa unde e sexul și unde e industria. Alcătuiau, ei înșiși, o nouă formă de distracție.

Irene începu să bată cu pumnii în ușa atelierului.

— Cât crezi c-o s-o lase să strige până să-i deschidă? întrebă Antoyne grăsanul.

Liv Hula studia cu interes o pată sub forma unei hărți pe tejgheaua de zinc.

— Nu pricep de ce mă-ntrebi pe mine, răspunse ea.

— Ține la el, continuă Antoyne, ca să se impună. Asta-i indiscutabil. Nimeni n-o pune la îndoială... Doamne, adăugă el pentru sine, ia uite ce țâțe are!

Încercă să și-l imagineze pe Joe Leone mort și lichefiat, cu oasele și organele reasamblându-se singure, în timp ce Irene îl săruta cu gura ei de Monă. Poanta era că Irene avea despre lupte aceeași părere ca Liv Hula. În fiecare dimineață îi punea pe tehnicieni să-i aducă un scaun de lemn vechi, pe care-l așeza lângă rezervorul lui Joe, cu sloganul lui publicitar „Opriți tranchilizantele” cam șters. Stătea acolo, ignorând ledurile roz, care oricum

pâlpâiau numai de formă, în timp ce, în rezervor, fluxul de proteine țâșnea ca scuipatul cald, cascade de autocataliză într-un substrat de patruzeci de mii de specii moleculare, eliminând, la fiecare douăzeci de minute, orice produs nedorit, pe care procesul chimic nu-l putea înlătura. Irene detesta zgomotul produs de rezervor.

Într-o zi, n-o să te mai întorci, îi spunea ea Leului. Încă o luptă și-ai terminat-o cu mine. Dar Joe era deja un algoritm pierdut undeva în spațiul operatorului. Își alegea niște colți noi dintr-un catalog și se adapta la sistemele lui glicolitice. Nu auzea nimic din ce-i spunea.

Of, Joe, vorbesc serios, insista Irene. Încă o luptă și gata.

Uneori, Liv Hula privea și ea rachetele.

În apropierea zorilor, îi vedeai pe ea și pe grăsan la geam, unul lângă altul, ca două cargoboturi cu aspect de alamă ridicate din șantierul corporativ. Motorul fRAM al navei care se ridică și părăsi zona militară desenă în spatele lui o linie albă groasă. În dâra de lumină lăsată în urmă, chipul femeii dobândi o expresie mai blândă decât te așteptai. Constelația Kefahuchi dispărea treptat de pe cerul care împrumuta forma unui capac ușor înclinat, oferind ochiului șansa de a zări arcada estică subțire a zorilor verzui, falși. Vânturile de peste ocean vor începe să bată nu peste

mult timp și, forțate să se târască pe îngusta Stradă Strait, vor spulbera fuioarele înspumate de ceață joasă din zona evenimentelor. Era semnalul așteptat de oameni să-și înceapă ziua. Liv Hula și Antoyne grăsanul se uitau cum nava taie cerul ca o foarfecă.

Ai pilotat și una din alea, Antoyne? întrebă Liv Hula. Grăsanul clipi și întoarse capul.

— Nu era nevoie să mă întrebi. Nu era nevoie să fii sarcastică. În clipa aceea, Jack Serotonin năvăli în bar, aruncând ochii înapoi, peste umăr. Avea aerul cuiva care pornise cu stângul de dimineață. Era palid, cu o zgârietură sângerândă pe obraz. Se vedea că înotase prin ape tulburi. Mâneca scurtei de gabardina, cu fermoar până la gât, îi căzuse de pe umăr, de parcă s-ar fi ținut cineva de ea în timp ce aluneca, își zise imediat Liv Hula, fără să-și dea seama nici ea de ce.

— Vai de mine, Jack! exclamă ea.

— Dă-mi ceva de băut, îi ceru el.

Merse până în mijlocul barului, ca și cum ar fi avut de gând să bea la tejghea, pe urmă se răzgândi și se așeză imediat la cea mai apropiată masă. Odată așezat, nu mai știu ce să facă. Câțiva operatori se detașară din tavan și începură să-l examineze. Privirea lui trecu dincolo de ei.

— Rahat, repeta într-una cu glas șoptit și uluit. După o vreme, începu să respire normal.

Grăsanul uită de sentimentele sale rănite imediat ce apăru Jack. Își trase un scaun și începu să-i spună o poveste plin de entuziasm, aplecându-se peste marginea mesei cu trupul său moale. Vorbea încet și precipitat, dar se puteau distinge niște cuvinte ciudate:” entradista”, „raze X puternice” și „Ed Chianese”. Jack se uită parcă prin el, apoi îi spuse:

— Taci sau te împușc chiar acolo unde stai. Deznădăjduit, grăsanul își întoarse privirea de la el.

Mărturisi că tot ce aștepta de la barul ăsta e să aibă o șansă, că Jack ar trebui să-i acorde una. Încerca să-și rețină lacrimile.

— Îmi pare rău, spuse Jack, deja cu gândul la altceva. Când Liv Hula îi aduse băutura, se așeză și-i spuse „Black Heart, Jack, așa cum îți place ție”, păru că nici n-o recunoaște.

— Rahat, rosti el din nou.

— Unde-i femeia, Jack?

— Habar n-am.

— Să nu-mi zici c-ai lăsat-o acolo.

— A cedat și-a fugit. E pe undeva prin aureolă. Antoyne, du-te la ușă și spune-mi dacă vezi pe cineva pe stradă.

— Nu vreau decât să mă pot adapta și eu, se plânse grăsanul.

— Fir-ar să fie, Antoyne!

— Nimeni nu mă înțelege, se plânse grăsanul.

Serotonin deschise gura să mai spună ceva, pe urmă uită complet de Antoyne.

— N-am mai văzut pe nimeni să se panicheze așa, reluă el, scuturând din cap. Nici măcar n-am intrat acolo. E nasol în dimineața asta, dar nu chiar atât de nasol.

Își termină băutura și întinse paharul gol către Liv Hula. Îl loc să i-l ia din mână, femeia îl prinse de încheietură.

— Cât de nasol e? îl întrebă. Nu voia să-i dea drumul până nu-i răspundea.

— Lucrurile se plimbă de colo-colo, recunoscu Jack. Am văzut altele și mai rele, dar ceva mai înăuntru.

— Unde e femeia?

Jack râse. Un râs exersat de prea multe ori.

— Ți-am zis, răspunse el obosit, pe undeva prin aureolă. N-am ajuns mai departe. A luat-o la fugă printre clădiri, i-am văzut ciorapii de mătase și blana aia afurisită, pe urmă s-a făcut nevăzută. Striga de undeva când am renunțat. Mai dă-mi un pahar, Liv, altfel nu știu ce-o să fac.

— Nu te-ai dus după ea, Jack. El o privi pur și simplu.

— Ai rămas la loc sigur, ai strigat-o de câteva ori, după aceea ai venit acasă.

— Jack n-ar face asta niciodată, se răsti grăsanul brusc. Nimeni n-avea voie să vorbească urât despre Jack.

— Hai, Jack, spune-i. N-ai face asta pentru nimic în lume! Se ridică de pe scaun. Mă duc pe stradă și stau cu ochii-n patru, cum vrei tu. Ți-ai făcut o impresie greșită despre el dacă-l crezi capabil să se poarte așa, îi reproșa el femeii.

Imediat ce plecă grăsanul, Liv Hula se duse la bar și-i turnă lui Jack încă un pahar de rom. Acesta se frecă pe față, ca un om extenuat, incapabil să hotărască pe ce cale s-o apuce în viață mai departe. Arăta mai bătrân decât la plecare. Era tras la față și avea trăsături mai aspre, iar privirea lui albastră devenise imploratoare, o trăsătură care, într-o zi, avea să se permanentizeze.

— Habar n-ai cum e acolo, îi spuse el femeii.

— Bine-nțeles că habar n-am. Numai Jack Serotonin știe.

— Străzile se plimbă una în locul alteia, se dau toate peste cap de la un minut la altul. Legile geografice nu mai funcționează. Nu mai vezi nici urmă de arhitectură clară în toată învălmășeala aia. Dacă te abați de pe calea știută, ai sfeclit-o. Câini rătăciți latră zi și noapte. Totul se luptă să nu se scufunde.

Liv Hula n-avea de gând să-l lase să scape ieftin.

— Tu ești profesionistul, Jack, îi aminti ea. Ei sunt clienții. Uite-ți băutura, dac-o mai vrei. Se propti cu coatele de bar. Tu ești cel care

trebuie să se adune.

Cuvintele ei îl amuzară. Bău romul dintr-o înghițitură și-i reveni culoarea în obraji. Se priviră mai prietenos. Dar el nu-și încheiase ideea.

— Hei, Liv, rosti el după câteva clipe, care-i diferența dintre ce-ai văzut și ce ești? Vrei să știi cum e acolo înăuntru? Îți pierzi ani la rând încercănd să înțelegi, pe urmă, ia ghici ce se întâmplă? Ce e acolo înăuntru începe să te înțeleagă pe tine.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Ce tot o lungești acolo, Antoyne? strigă el. Am zis să te uiți. Să arunci o privire.

Grăsanul, care pornise în susul străzii ca să-și clătească mințile în adierea dinaintea zorilor, dar și ca să arunce un ochi prin crăpătura scândurilor de la geamul atelierului, în speranța c-o va zări pe Irene Mona, se întoarse în bar rânjind și tremurând de frig.

— Antoyne poate să ne povestească, spuse Jack Serotonin. Tot ce știe.

— Lasă-l în pace.

— Ai fost vreodată acolo când s-a pornit babilonia, Antoyne?

— N-am fost niciodată acolo, Jack, răspunse grăsanul în grabă. Nici n-am pretins c-am fost.

— Dispar toate și habar n-ai ce apare în locul lor. Aerul miroase a aluat necopt. Nu e un miros, ci o esență. La fiecare colț vezi un

telefon agățat de perete cu un cui. Pe toate scrie „Vorbiți”, dar nu au ton. Sună, dar nu răspunde nimeni.

Liv Hula se uită la Jack și ridică din umeri.

— Jack nu suportă să piardă un client, îi explică ea lui Antoyne.

— Du-te dracului, se enervă Serotonin. Duceți-vă dracului amândoi!

Împinse paharul pe tejghea și plecă.

În urma lui se făcu liniște, o liniște atât de grea, că Liv Hula și grăsanul, deși ar fi vrut să vorbească, rămaseră cu gândurile lor. Vântul care bătea spre țărm se calma pe măsură ce lumina devenea tot mai intensă. Se crăpa de ziuă, fără îndoială. Femeia spălă și șterse paharul din care băuse Jack, apoi îl așeză cu grijă la locul lui, în spatele barului. După aceea merse în camera de la etaj. Se gândi să-și schimbe hainele, dar, cuprinsă de panică crescândă, își mută privirea de la patul nefăcut pe lada cu pături, apoi la pereții albi și goi.

Ar trebui s-o iau din loc, își zise. Ar trebui să plec chiar acum.

Când reveni în bar, îl găsi pe Antoyne la fereastră, cu mâinile proptite de pervaz. Privea cum se ridică încărcăturile una după alta de pe cosmodromul autonom. Se întoarse pe jumătate, vrând să spună ceva. Nu primi nicio încurajare, așa că se răsuci la loc.

Pe partea cealaltă a străzii, cineva deschise

ușa atelierului.

După o luptă scurtă și liniștită, Irene Mona ieși împiedicându-se. Făcu doi pași nesiguri, privind aiurea în susul și în josul străzii, ca un bețiv care socotea cât de aglomerat e traficul, apoi se așeză pe marginea trotuarului. Ușa se trânti în spatele ei. I se ridică fusta. Antoyne își lipi fața de geam. „Măi, măi”, șopti el pentru sine. Între timp, Irene așeză lângă ea poșetuța roșie din uretan și începu să scormonească prin ea. Stătu acolo câteva minute, arătându-și toate cele, trăgându-și nasul și ștergându-se la ochi, când pisicile începură să iasă din zona evenimentelor într-o goană silențioasă.

Cine știe câte animale erau? Printre ele nu găseai niciuna tărcată, doar albe sau negre. Când năvăleau din zona evenimentelor, parcă se cobora haosul în șuvoaie în care, deși se cunoaște fiecare element, rezultatul nu e niciodată previzibil. În curând, strada se umplu de feline care fugeau în ambele sensuri, aducând cu ele căldura corpului lor și un miros de praf apăsător, dar nu deranjant. Irene se ridică cu greu. Pisicile trecură pe lângă ea ca pe lângă un stâlp.

Irene se născuse pe o planetă numită Perkin’s Rent. Plecase de acolo înaltă și osoasă, cu mersul stângaci și picioarele mari. Când zâmbea, i se vedeau gingiile. Își ondula părul în șuvițe arămii lăcuite, atât de strânse, că

puteau recepta brumul de rețea al transmisiilor elementare din univers. Era dulce când râdea. Plecase cu racheta de acasă la șaptesprezece ani, ducând în valiză o rochie de bumbac galben, imitație *art deco,* tampoane și patru perechi de pantofi cu tocuri cui. „Ador pantofii”, explica ea când se îmbăta. „Ador pantofii”. În zilele acelea dădea ce e mai bun din ea. Se ținea scai de tine vreo două săptămâni, pe urmă se lipea de altcineva. Era îndrăgostită de un pilot.

Rămase în stradă cu lacrimile șiroindu-i pe obraz și urmărind pisicile care se furișau pe lângă ea, până când Liv Hula își croi drum printre feline, o trase în bar, o așeză pe un scaun și-o întrebă:

— Ce să-ți aduc, drăguțo?

— A murit de data asta, răspunse Irene grăbit.

— Nu-mi vine să cred, spuse Liv Hula.

Își făcu imediat ordine prin gânduri, plănuind să le păstreze pentru ea, să se țină deoparte. Dar îi venea greu să se detașeze, pentru că Irene repeta într-una, în stilul ei bezmetic, „De data asta a murit, și gata”. Fata îi luă mână și și-o lipi de obraz. După părerea ei, ceva anume îi făcea pe bărbați inapți mai toată viața lor.

— Și eu am zis întotdeauna la fel, o susținu Liv Hula.

Pe urmă Irene începu iar să-și tragă nasul. Fu

nevoită să-și scoată oglinda din poșetă.

— Mai ales în părțile esențiale, completă ea.

Mai târziu, când Antoyne reveni și vru să stea de vorbă cu Irene, ea îi oferi un adevărat spectacol al formelor sale. Grăsanul îi cumpără o băutură asortată cu fusta ei colorată în roz și galben, despre care îi spuse că se bea pe o planetă de idioți, pe care o cunoștea ca-n palmă.

— Am fost acolo, Antoyne, îi spuse ea surâzând.

Irene cea originală, își zise ea, nu se prea descurca singură. Obișnuia să se așeze de pe un pat pe altul, să asculte ploaia și să-și adune gândurile. Dar nu-i lipsea ambiția. Stelele din Halo erau, pentru ea, o firmă mare, din tuburi de neon, pe care scria: TOȚI PANTOFII PE CARE-I POȚI MÂNCA. Când și-a cumpărat pachetul Mona, tehnicianul i-a promis că părul îi va mirosi întotdeauna a șampon de mentă. Ea s-a uitat prin cataloage și exact asta a ales, iar tehnicianul și-a făcut treaba. Pe străzile din Raintown, mirosul era punctul ei forte.

— Am fost acolo, repetă ea, alintându-l cu mirosul ei de mentă, iar acum mă bucur să cunosc pe altcineva care a fost acolo.

Antoyne, ca orice bărbat, se simți încurajat. Stătu cu Irene și după ce ea își termină băutura, încercând s-o cucerească cu povești din vremea când pilota rachete. Dar Irene

văzuse deja toate locurile lui – chiar mai multe, își zise Hula – iar Antoyne nu avea să primească mai mult în schimbul unui cocktail ieftin. Liv îi privea de la distanță, cu propriile gânduri atât de zdruncinate, încât nu-i păsa cum se va sfârși discuția dintre ei. În cele din urmă, și Antoyne înțelese cum stăteau lucrurile. Își dădu părul pe spate și se retrase la locul său, lângă geam. Cât era ceasul? Ce s-a întâmplat, de a ajuns el în acest loc? Privi strada.

— S-a luminat. Hei, eu chiar l-am respectat pe individul ăla, știai? mormăi el.

În vremea asta, pisicile se scurgeau năvalnic, ca numerele dintr-o problemă de mecanică statistică, fără să încetinească sau să devieze, până când dispărură brusc și strada rămase din nou pustie. Vizavi de bar, tehnicienii de la atelier aruncau la canal proteinele lui Joe.

În cosmodromul civil, navele de croazieră, pe jumătate ascunse de ceață, dominau restul clădirilor. De-a lungul străzilor înguste începură să circule fete cu ricșa și băieți tatuați care transportau turiștii de la New Cafe Al Aktar în Moneytown, de la Biserica de pe Stâncă la Biserica din Piatră, iar în jur, zdrențele și giulgiurile lor de operatori mascați șopteau: „Un loc pe care toți îl vor vedea cu siguranță, un spectacol al opozițiilor”. Pe la opt, Raintown era împânzit de haine de blană,

vopsite în culoarea mierii sau a castanelor dulci, astfel croite încât să cadă ca un material mult mai ușor. Ce sume erau în joc? De unde atâția bani? Proveneau de pe altă planetă. Banii corporațiilor. Oricât de crudă era industria care le producea, nu puteai nega frumusețea blănurilor, nici luxul lor ostentativ.

La scurtă vreme după ce dispăru și ultima pisică în oraș, clienta lui Jack se întoarse în bar.

Dacă el revenise tot murdar, ea era curată. N-ai fi observat nimic deosebit, poate doar că mergea puțin adusă de spate și avea o expresie imobilă. Ținea mâinile în buzunar. Nu fusese prădată, totuși era mai prudentă ca înainte, ținea privirea mereu înainte, de parcă o durea ceafa sau încerca să vadă ce se petrece din colțul ochilor. Un astfel de limbaj al trupului era greu de descifrat. Se așeză cu grijă la o masă de lângă fereastră, picior peste picior, și ceru încet de băut.

— Mă întreb dacă poate cineva să-i dea bărbatului restul de bani, spuse ea după un timp.

Antoyne păși spre ea plin de solicitudine.

— Aș putea s-o fac eu, se oferi el.

— Nu, n-ai putea, îl avertiză Liv Hula. Jack e un tip ieftin, te-a lăsat baltă. Nu-i datorezi nimic, îi spuse ea femeii.

— Totuși, cred că trebuie să-i dau și restul

banilor. Îi am aici. Și n-am pățit nimic, zău. Ridică privirea spre tavan. Poate sunt puțin nedumerită, a fost foarte neplăcut.

Liv Hula ridică mâinile a neputință.

— De ce vin toți aici? îl întrebă ea pe Antoyne grăsanul cu voce tare.

Apoi continuă, înainte ca el să-i răspundă:

— Renunță la turul sigur și se pomenesc în barul ăsta. Întotdeauna îl găsesc pe Jack al nostru.

— Jack e-un tip cumsecade, protestă grăsanul.

— Jack e-o glumă, Antoyne, și tu la fel.

Grăsanul se ridică în picioare, ca și cum ar fi vrut s-o învețe minte, dar se răzgândi. Clienta lui Jack îi zâmbi ușor, încurajator, dar privirea ei nu se opri asupra lui. Câteva minute se scurseră în tăcere. Apoi se auzi un scaun târât pe podea și Irene Mona se așeză la masa unde se petreceau evenimentele. Tropăia cu tocurile de uretan pe podeaua de lemn. Își ștersese lacrimile și se dăduse cu ruj pe buze. Nu se mai gândea la Joe Leul. Unde-i fusese mintea, să-și irosească energia în felul ăla? Avea viitorul în față, toți erau de acord, unul luminos, lipsit de griji.

Își făcuse planuri, planuri sănătoase. Deși, după cât de bine se cunoștea, avea să-l păstreze pe Joe în inimă mulți ani la rând.

— Ai o haină foarte frumoasă, i se adresă

Irene femeii și-i întinse mâna.

În prima clipă, femeia nu știu cum să reacționeze. Apoi îi scutură mâna și spuse:

— Mulțumesc. E într-adevăr frumoasă, nu-i așa?

— Minunată, o admir foarte mult.

Irene dădu ușor din cap, vru să mai spună ceva, dar se așeză din nou și se jucă cu paharul.

— Să nu fi rea cu el, strigă ea către Liv Hula. La urma urmei, nu-i decât un bărbat.

Greu de spus la care bărbat se referea.

— Cred că trebuie să-și primească banii, interveni femeia cu haina de blană. Neprimind niciun răspuns, puse banii pe masă, în bancnote mari. Eu îi las aici, adăugă.

— Isuse! exclamă Liv Hula. Antoyne, mai vrei un pahar? Dar grăsanul se săturase de felul în care era tratat la bar.

Nu dorea decât să se integreze, văzuse la fel de multe ca alții, chiar mai multe. Era nervos că nu-l asculta nimeni. Își aminti de vremea când pilota navele cu transmisie automată, planetele pe care le-a vizitat atunci și ce-a văzut pe ele. Gay Lung, Ambo Danse și Fourth Part, Waitrose Two și The Thousand Suns. S-a irosit pe el însuși ca banii printre stelele Plajei și în Golful Radio. A mers peste tot și-a văzut multe. A navigat prin bula Alcubierre cu Ed Chianese. A avut o rachetă căreia îi zicea Kino

Chicken. N-a rezistat singurătății. De Santa Muerte, a inhalat ceva care i-a deviat nu numai septul, ci și simțul perceperii lucrurilor. Adio, meserie de pilot!

Ce să-i faci, își zise. Nu poți să păstrezi un lucru toată viața.

Cel puțin acum părăsise barul ca să respire aerul dimineții. O luă spre Moneytown, spre mall-ul micuț din sudul Străzii Strait, pe lângă cosmodromuri, spre mare. Mijea ochii în lumina puternică ce răsărea din apa îndepărtată. O să-și caute de lucru. O să caute oameni care nu zâmbeau de dragul zâmbetului.

După plecarea lui, barul lui Liv Hula se cufundă în tăcere. Unul câte unul, operatorii se detașară subtil din tavan și se îndreptară spre femeia cu haină de blană, care îi privi absentă. Din bucătărie și din conducte se furișau diverse miasme. Cele trei femei rămaseră fiecare cu gândurile ei. Din când în când, una dintre ele mergea la ușă și, sub privirile nerăbdătoare ale celorlalte două, se uita pe stradă, la zona evenimentelor – silențioasă și dubioasă – împletită în fuioarele de ceață chimică din timpul zilei și înălțată odată cu ele.

Terry Bisson - Pe cuvânt de cercetaș

Terry Bisson este autorul a numeroase romane salutate de critici, cum ar fi *Fire on the Mountain, Wyridmaker*, popularul *Talking Man* (care a fost printre Analiștii la Premiul World Fantasy 1986), *Vovage to the Red Planet, Pirates of the Universe, The Pickup Artist* și, într-o colaborare postumă cu Walter M. Miller Jr., o continuare a cărții acestuia *A Canticle for Leibowitz,* numită *Saint Leibowitz and the Wild Horse Woman.* Contribuie frecvent la publicații precum *Sci Fiction, Asimov's Science Fiction, Omni, Playboy* și *The Magazine of Fantasy Science Fiction.* Cunoscuta lui povestire *Bears Discover Fire* a câștigat Premiile Hugo, Nebula, Theodore Sturgeon Memorial și Premiul cititorilor revistei Asimov, în 1991, singura povestire care a reușit să le ia vreodată pe toate. În anul 2000, a câștigat încă un Premiu Nebula pentru povestirea *Macs.* Povestirile sale au fost adunate în culegerile *Bears Discover Fire and Other Stories* și în *In the Upper Room and Other Likely Stories.* Cea mai recentă carte a sa este o culegere, *Numbers don't lie.* Povestirile sale au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 8,10,12,13 și 21. Locuiește împreună cu familia lui în Oakland, California.

În cartea sa din 2003, *Dear Abbey,* Terry

Bisson ne trimite într-un viitor îndepărtat. În povestirea de față, ne trimite într-un trecut la fel de îndepărtat, pentru o lecție aspră despre ceea ce înseamnă să fii om.

*

În dimineața zilei de 12 iulie 20 am primit următorul mesaj pe computerul meu de la laborator, singurul pe care îl am:

Luni

Am reușit. Întocmai cum am planificat. Este real. Iată-mă în sudul Franței, sau ceea ce consideră oamenii acum (acum?) a fi sudul Franței. Pare la nord de oriunde. Dacă crevasa este la o mie patru sute de metri, înseamnă că gheața este joasă. Pot vedea limba unui ghețar la doar aproximativ o sută cincizeci de metri deasupra mea. Desigur, aici nu sunt oase încă. Se vede direct în josul unei văi înguste până la teritoriul NT, aflat cam la opt sute de metri depărtare. Văd fum: nu mă așteptasem la asta. N-ar fi trebuit să fie mai prudenți? Poate că nu sunt încă amenințați de HS, iar eu am sosit prea devreme. Sper că nu. Chiar dacă nu face parte din convenție, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre prima noastră întâlnire (și ultima?) cu alte specii umane (hominizi?). Totuși, îmi face chiar plăcere să văd fumul. N-aș fi crezut vreodată că voi simți

singurătatea, dar aici o simt. Timpul este spațiu și spațiul este distanță (Einstein). Mă îndrept către teritoriul NT. Alte informații mai târziu.

Rândul pentru subiect era bruiat, la fel și antetul. Încă mă chinuiam să ghicesc despre ce era vorba, căci, cu excepția grupului de discuții al Fundației, nu primesc niciun fel de mesaje, când a venit încă unul, chiar în dimineața următoare. Datarea îmi aparține.

Marți

Da, sunt ei. Urmăresc aproximativ douăzeci de NT, adunați în jurul unui foc care scoate fum. Chiar și prin binoclu, de la cincizeci de metri depărtare, arată ca niște umbre mari, mișcătoare. Sunt greu de numărat. Se strâng laolaltă, apoi se despart în grupuri de câte doi, trei, dar niciodată câte unul singur. Nu pot deosebi bărbații de femei, dar sunt patru sau cinci copii, care stau și ei împreună, în grup. Aș vrea să pot distinge chipuri, dar lumina e difuză aici. O mohoreală perpetuă. Îi privesc de aproape patru ore, după ceasul de la cornul meu, și niciunul nu a părăsit teritoriul. Desprinderea de grup a unuia s-ar putea dovedi o problemă. Dar am aproape cinci zile (-122) să-mi fac griji pentru asta. Mâine îi voi examina dintr-o altă poziție, de unde pot

ajunge ceva mai aproape și unde s-ar putea ca lumina să fie mai bună; mai sus, nu mai aproape. Cunosc convențiile. Am contribuit la scrierea lor. Dar vreau să ajung cumva mai aproape.

Începusem să bănuiesc că era vorba despre o farsă, iar față de asta mă bucur de o anumită imunitate veche și voită. Dar am un prieten – Ron și, firește, l-am bănuit pe el (cine altul?) după ce a sosit următorul și cel mai lung text, chiar în ziua în care aveam să ne întâlnim.

Miercuri

O schimbare de plan cu totul neașteptată. Stau aici, în crevasă, cu „propriul meu” NT. E candidatul perfect pentru captură, dacă îl pot ține aici timp de patru zile (-98). NT nu sunt defel așa cum am crezut. Reconstrucțiile sunt mult prea antropomorfe. Aceasta NU este o ființă umană, deși, cu siguranță, este un hominid. Ceea ce credeam noi că este un nas mare e mai degrabă un bot. E alb ca o stafie, ceea ce bănuiesc că se potrivește. Sau sunt eu stafia? Stă în partea cealaltă a focului, holbându-se la mine, sau prin mine. Pare ciudat de inconștient, în cea mai mare parte a timpului, lipsit de gânduri, ca o pisică. Iată ce s-a întâmplat: azi-dimineață, am coborât să

cercetez teritoriul, când am mișcat un bolovan, care mi-a căzut pe piciorul stâng. Am fost convins că e rupt (nu este), dar eram prins în capcană. Rămăsesem cu piciorul înțepenit sub piatră, de la genunchi în jos, undeva, neștiut de nimeni, într-o crevasă îngustă. Nu puteam să nu mă gândesc la acel individ legendar, Utah, care și-a tăiat propriul braț cu un briceag. Mă întrebam când voi fi gata să fac asta, căci mă aflam într-o situație mai proastă decât el: dacă nu reușeam să mă întorc la crevasă în mai puțin de o sută de ore, eram blocat aici, și nu doar de un bolovan. De Timpul însuși. Amorțeala mă speria mai mult decât durerea. Începea să ningă și mă temeam că voi îngheța. Trebuie că am adormit, căci următorul lucru pe care mi-l amintesc este că NT-ul „meu” stătea acolo, pe vine, uitându-se fix la mine – sau prin mine. Tăcut ca o pisică. În mod ciudat, am fost la fel de puțin surprins ca și el. Era ca un vis. I-am făcut semn înspre piciorul meu și el a rostogolit piatra. A fost cât se poate de simplu. Fie că era enorm de puternic, fie că avea un unghi mai bun, sau ambele. Eram liber și piciorul îmi zvâcnea acum dureros și sângera, dar nu era rupt. Puteam chiar să calc pe el. Șchiopă…

Ron este un scriitor de SF care predă un curs

la New School. Ne întâlnim în fiecare miercuri și vineri, chiar înainte de cursul lui de la ora 6. Nu pentru că ar fi stabilit vreunul dintre noi așa. E o promisiune pe care el i-a făcut-o mamei mele – întâmplător, știu – chiar înainte de a muri, dar nu mă deranjează. Niciun prieten ar însemna prea puțin, iar mai mult de unul ar fi prea mulți.

— Ce-i asta? m-a întrebat, când a terminat de citit textul imprimat.

— Ar trebui să știi, i-am răspuns, ridicând o sprânceană într-o manieră, speram, sugestivă.

Conform propriei mele promisiuni făcute mamei, exersez aceste figuri în fața oglinzii și, o dată în viață, se pare că meritase.

— Crezi că am scris-o eu?

Am clătinat din cap, știutor, speram, și mi-am enumerat motivele: cine altcineva știa că studiam oasele de Neanderthal? Cine, în afară de el și de mine a savurat povestea lui Utah cel grozav, cu atâta vreme în urmă? Cine altcineva scria SF?

— Science-fiction, m-a corectat el ursuz (mă mai corectase și altă dată).

În timp ce așteptam burgerul lui și rulada mea cu unt, și-a înșirat obiecțiile:

— Poate că este o greșeală, poate că nu îți este adresat ție. O mulțime de oameni știu despre grozavul Utah; a fost o poveste națională. Și mă simt puțin jignit că ai impresia

că am scris eu asta.

— Cum?

— E din topor, a spus Ron. El, sau poate ea, folosește „ciudat” de două ori în același paragraf; asta n-ai să găsești niciodată la mine. Și succesiunea evenimentelor e greșită. Scăparea vine înainte de pericol, ceea ce diminuează tensiunea.

— Atunci, nu tu ai trimis asta?

— Nici vorbă. Pe onoarea mea de cercetaș.

Și cu asta, s-a terminat. Am vorbit, sau mai degrabă a vorbit el, mai ales despre prietena lui Melani și noua ei slujbă, în timp ce oamenii treceau pe lângă noi pe Sixth Avenue, la doar câțiva centimetri distanță. Erau înfierbântați, iar noi eram la răcoare. Eram ca două lumi separate, despărțite de un geam de sticlă.

Joi dimineață am intrat nerăbdător în laborator, dornic să mă întorc la oasele mele. Am aruncat o privire peste discuțiile de grup ale Fundației (zvonuri despre un nou proiect ultrasecret), înainte de a deschide ultimul mesaj.

Joi

Îmi cer scuze. Ieri am întrerupt mesajul pentru că „NT”-ul meu s-a trezit și nu voiam să-l alarmez. De la ultimul meu mesaj neterminat, ninge într-una. M-a privit cum aprind un foc, cu

un fel de uimire tăcută. Dumnezeu știe ce ar crede despre chestia asta în care vorbesc. Sau despre vorbitul însuși. El scoate doar trei sau patru sunete. Aștept până adoarme, să folosesc comul. După ce m-a eliberat, NT-ul m-a urmat în susul dealului. Era limpede că nu avea de gând să-mi facă vreun rău, deși ar fi fost destul de ușor. Ar fi înalt de peste un metru optzeci dacă ar sta drept, ceea ce nu se întâmplă niciodată. Are vreo 115 kg. E greu să-i stabilești greutatea, căci e destul de păros, mai puțin pe față și pe mâini. M-am grăbit strașnic să-mi bandajez piciorul, care sângera (e în regula, până la urmă). Am găsit crevasa foarte diferită de felul cum o lăsasem. Ceva ajunsese la mâncarea mea. Un urs? Cutia de urmărire era zdrobită și jumătate din KR dispăruseră. Din fericire, folia de supraviețuire fusese lăsată. Am întins-o, iar el și-a așezat lucrurile lângă: un topor grosolan, o haină de piele grea, țeapănă și incredibil de urât mirositoare și un săculeț făcut dintr-un maț, cu cinci pietre în el: pietre de râu, albe. Mi le-a arătat de parcă ar fi fost ceva ce ar fi trebuit să înțeleg. Și am înțeles: dar mai târziu. Începe să se miște.

Vinerea sar peste masa de prânz, ca să am poftă de mâncare la restaurant. N-am fost surprins să găsesc un nou mesaj, și le-am

listat pe amândouă, pe cel de joi și pe cel de vineri, să i le arăt lui Ron. Cel puțin, îi vor oferi un subiect de discuție. Cred (știu) că tăcerile mele îl stingheresc.

Vineri

Ninge. Pietrele le folosește la numărat. L-am privit aruncând una azi-dimineață. Mai sunt trei; ca și mine, are un fel de program. Mâncăm viermi. Se pare că NT ascund carne putredă sub bușteni și sub pietre și se întorc după viermi. E un soi de agricultură. Nu sunt atât de răi. Încerc să mă gândesc la ei ca la niște mici legume. Grub[17] *„vorbește” mult cu mâinile, încerc să-i răspund la fel. Când nu vorbim, când nu-i atrag atenția, e ca și mort, dar când îi ating mâinile sau îl lovesc peste față, învie. Parcă ar fi pe jumătate adormit cea mai mare parte din timp. Și adormit de-a binelea în rest, NT dorm foarte mult. Mâinile lui sunt foarte omenești, și foarte albe, ca și fața. Restul e maro, sub blana groasă, blondă. Îi spun Grub. El nu-mi spune nicicum. Nu pare să se întrebe cine sunt și de unde vin. Punctul de captură e la încă două zile depărtare (-46), ceea ce înseamnă că e numai al meu până atunci. Un bonus neașteptat. Între timp, vremea, care era oricum cumplită, devine tot*

[17] Grub - vierme (n. tr.).

mai groaznică, și îmi fac griji pentru bateriile comu-lui, nu e niciun pic de soare să le încarc. Pe mai târziu.

Ron și cu mine ne întâlnim întotdeauna în același loc, care este separeul de lângă fereastră de la Burger Beret, pe Sixth Avenue, Strada Zece. Ron clătina din cap în timp ce citea mesajele. Asta putea însemna o grămadă de lucruri diferite.

— Mă uimești, a spus.

— Ei, aș!?

— Nu mă lua cu aș. Tu le-ai scris. Trebuie să recunosc, e o chestie foarte inteligentă.

Nu puteam să spun din nou „aș!”, așa că doar am rămas neclintit.

— Treaba cu legumele mi-a deschis ochii. Și nimeni nu știe atât de multe despre Neanderthali. Felul cum socotesc, vorbirea limitată. E ceea ce mi-ai spus tu.

Era o teorie cunoscută, i-am răspuns. Nu era nimic nou în asta. În plus, eu nu scriu povești. Eu scriu rapoarte. Chiar și eu îmi puteam da seama că era dezamăgit.

— Pe cuvânt de cercetaș?

— Pe cuvânt de cercetaș, am spus.

Ron și cu mine urmaserăm împreună Școala Philmont de Cercetași. Asta sa întâmplat cu mulți ani în urmă, înainte ca el să pășească în lume, iar eu să hotărăsc să o țin la distanță.

Dar jurămintele erau încă valabile.

— Bine, în regulă. Atunci trebuie să fie vreunul dintre colegii tăi, care îți face o glumă. Nu sunt singurul care știe că faci cercetări. Doar singurul cu care te sinchisești să vorbești.

Pe urmă mi-a spus că el și Melani urmau să se căsătorească. Conversația sa însuflețit oarecum și s-a domolit în același timp, și când mi-am ridicat privirea, plecase. M-am simțit cuprins de panică, dar, după ce am plătit și am urcat în apartamentul meu, panica s-a risipit treptat, ca un gaz într-un spațiu deschis. Pentru mine un spațiu închis e ca un spațiu deschis.

Grupul de discuții a fost tăcut tot weekendul, dar mesajele cu header-ul corupt au continuat să vină, unul pe zi, ca vitaminele pe care i-am promis mamei că le voi lua.

Sâmbătă

KR au dispărut, dar Grub mă cară după el să caute viermi pe sub bușteni. Nu vrea să meargă singur. A treia zi troieniți. Mai avem doar una. Trebuie să păstrez lemnul, așa că stăm cuibăriți unul lângă altul, cu spatele lipit de zidul crevasei, înfășurați în folia mea de supraviețuire și haina puturoasă a lui Grub. Stăm și privim ninsoarea și ascultăm bubuitul

cascadei de gheață – și vorbim. Oarecum. Gesticulează cu mâinile, și mi le ia pe ale mele într-ale lui. Mă ciupește de părul de pe brațe și mă trage de degete și, uneori, chiar mă pălmuiește peste față. Sunt sigur că nu înțelege că sunt din viitorul îndepărtat; cum ar putea măcar să aibă noțiunea a așa ceva? Dar înțeleg că se află în exil. A fost o neînțelegere, pentru ce, nu se știe, și a fost alungat. Pietrele sunt sentința lui, asta știu: Grub simte asta despre ele. În fiecare dimineață se descotorosește de una, aruncând-o dincolo de buza crevasei, în zăpadă, înțelegerea pe care o are despre numere e destul de rudimentară. Cinci înseamnă multe, iar două – câte i-au mai rămas azi-dimineață – puține. Presupun că, atunci când se termină, poate să meargă „acasă”, dar e la fel de nefericit cu două cum era cu cinci. Poate că nu poate gândi înainte, doar înapoi. Chiar dacă mi-e frig ca naiba, mi-aș dori ca punctul de captură să nu fie atât de aproape. Îi învăț limbajul. Lucrurile nu au nume, dar sentimentele legate de ele, da.

Sâmbetele și duminicile mi le petrec singur în laborator. Ce altceva aș putea să fac? Unde altundeva aș putea fi singur cu oasele mele? Doar eu am acces la Descoperirea Arleville, care înseamnă două schelete, un NT și un HS, găsite unul lângă altul, ceea ce dovedește că a

existat într-adevăr contact între cele două specii. Viermii mi-au confirmat studiul cu privire la dinții NT. Desigur, a fost doar o poveste, după părerea lui Ron. Sau nu?

Duminică am găsit asta:

Duminică

Schimbare de plan. Vreau să modific punctul de captură, să-l dau înapoi cu un ciclu. Știu că e împotriva convențiilor, dar am motivele mele. Grub e disperat să scape de pietre și să se întoarcă în teritoriul și la ceata lui. Aceste ființe sunt mult mai sociabile decât noi. Parcă singure nici nu ar exista. Mă descurc tot mai bine cu comunicarea. E mult de lucru cu mâinile, trebuie să gesticulezi și să atingi, dar înțeleg din ce în ce mai mult. Nu pentru că mă gândesc, ci pentru că simt. E ca și cum m-aș uita la ceva cu colțul ochiului: dacă mă uit direct, s-a dus. Dar dacă nu mă uit, e acolo. E aproape ca un vis, și poate că este, de vreme ce adorm și mă trezesc într-una. Piciorul mi se vindecă bine. Lui Grub i-a mai rămas o singură piatră și e fericit, aproape; sentimentele mele sunt la polul opus: cum ar fi pentru el groaza de a nu se mai putea întoarce la grupul lui niciodată. vom crea oare un Ishi? Ce trist! Sunt convins că vom sfârși cu un NT grav afectat. Așa că începem din nou numărătoarea de la

144. E riscant, de vreme ce comului meu i se consumă bateriile. Dar am un plan...

Luni este ziua care îmi place cel mai puțin, trebuie să împart laboratorul (dar nu oasele) cu alții. Deși nu mă deranjează nimeni. Am trecut peste discuțiile de grup, căutând mesajul zilnic și l-am găsit ca pe o veche cunoștință.

Luni

Am reușit. Spun asta din mijlocul unui cerc de hominizi, nu oameni, care stau pe vine (în loc să șadă, ori stau în picioare, ori culcați sau ghemuiți, dar nu stau niciodată jos) în jurul unui foc mare. Am renunțat să-mi fac griji pentru ce ar putea crede despre com; nu par curioși. De când am sosit cu Grub, m-au acceptat fără suspiciune și fără interes. Poate pentru că am preluat mirosul lui Grub. Stau în liniște, culcați sau ghemuiți, o bună parte din timp, iar când unul se trezește, se trezesc toți, sau, oricum, majoritatea. Sunt douăzeci și doi cu totul, inclusiv Grub: opt bărbați adulți, șapte femei și cinci copii, dintre care doi sugari: plus doi „Bătrâni”, de sex nedeterminat. Aceștia nu sunt foarte mobili. NT se apucă de mâini și „vorbesc” cu câteva sunete și multe îmbrânceli, la care se adaugă

gesturile. Expresiile lor faciale sunt la fel de simple și grosolane ca limbajul. Par fie plictisiți, fie tulburați, fără stări intermediare. Mănâncă mulți viermi și carne putregăită. Pun carne stricată sub bușteni și pietre, apoi se întorc după viermi și larve. E un fel de agricultură, am impresia, numai că aproape mi-a stricat toată pofta de mâncare. Poate că orice fel de agricultură are același efect, văzută de aproape.

Toate acestea erau interesante, dar nimic nu era nou. Oricare pasaj ar fi putut fi scris de unul dintre colegii mei de laborator, dar știam că nu este așa. Ei sunt într-o altă lume, ca și oamenii de pe Sixth Avenue, de dincolo de sticlă. Majoritatea nici măcar nu-mi știau numele.

Marți

Mâine se întâmplă ceva. O vânătoare? Simt teamă și pericol, și multă muncă, multă mâncare. Toate acestea sunt comunicări nedefinite pe care le primesc de la grup, ca întreg. Azi după-amiază au ars o tufă de frunze uscate și iau inhalat fumul, pasând-o de la unul la altul. E un fel de plantă care ajută, se pare, la comunicarea NT. Pe mine mă ajută cu siguranță. Printre „tufa aprinsă”, viermi și

îmbrânceli, mi s-a înfățișat imaginea (nu vizuală, ci emoțională) a unei uriașe fiare murind. E greu de descris. Învăț să nu încerc să definesc lucrurile. E ca și cum aș fi deschis spre a simți evenimentul însuși, în locul participanților. Moarte, înfrângere și victorie, teroare și speranță. Un sentiment împletit, ca și fumul. Toate acestea erau însoțite, amplificate chiar, aș putea spune, de unul dintre Bătrâni (mai mobil decât credeam) care se învârtea în jurul focului, rotind un băț aprins. Mai târziu, i-am distrat pe cei mici (mai ușor de amuzat decât adulții), punând la foc câțiva viermi, pe un băț ca și cum ai face fondante. Totuși, nimeni nu a vrut să-i mănânce, în afară de un băiețel căruia îi spun Oliver, care plescăia într-una din buze și îmi zâmbea larg, de parcă pe mine ar fi vrut să mă mănânce. Până și micii NT au o căutătură fioroasă, care le dezminte firea blajină. Bărbații (și Grub) ascut bețe și le întăresc vârfurile în foc. Acum dorm grămadă între foc și zid, iar eu stau deoparte, ceea ce nu-i deranjează. Pot prelua mirosul lui Grub, dar nu al întregului morman; grup, adică.

Miercuri a fost o zi lungă. Am listat ultimele patru (inclusiv vineri), ca să i le arăt lui Ron. Nu știu de ce, dar eram dornic de puțină „conversație”. Poate că mama avea dreptate,

și trebuie să păstrez cel puțin un prieten. În definitiv, mama a fost doctor.

Miercuri

Azi-dimineață ne-ați trezit copiii, care trăgeau de folia de supraviețuire. Grub a venit lângă mine în timpul nopții. Oare îi plac eu sau folia? Nu contează; mă bucur de prezența lui, iar cu mirosul m-am obișnuit. A luat parte la vânătoare și m-a cărat după el. A înțeles că vreau să merg. Ceilalți mă ignoră, cu excepția copiilor. Grupul era format din șapte bărbați și două femei. N-am putu să-mi dau seama dacă vreunul din ei era liderul. Au luat cu ei bețe ascuțite și topoare, dar niciun pic de mâncare sau apă. Nu cred că știu cum să care apa. Pe copii i-am lăsat împreună cu Bătrânii și mamele care alăptează și ne-am petrecut cea mai mare parte a dimineții urcând un versant lung de grohotiș și trecând peste o creastă în valea îngustă unde râul de gheață era înconjurat de iarbă înaltă. Acolo am văzut primul meu mamut, mort deja. Zăcea lângă un morman de tufe și frunze, și am „priceput” că l-au hăituit într-un defileu îngust. Dar altceva îl omorâse. Era culcat pe o parte și, pentru prima oară, am văzut ceea ce credeam că ar putea fi un semn de HS, căci fiara fusese deja tranșată, cu foarte mare dibăcie. Până și

craniul fusese separat de creier. Mai rămăseseră" doar pielea și intestinele, cu câteva bucăți zdrențuite de carne ațoasă. NT s-au apropiat temători, adulmecând aerul și ținându-se de mâini, inclusiv cu mine. Le simțeam panica. Oare urmele fumului sau propria mea imaginație îmi crea sentimentul înfricoșător al „celor întunecați" care uciseseră animalul? Pe urmă a dispărut înainte să îmi pot da seama. NT s-au pus pe treabă cu bețele, alungând trei câini asemănători cu niște hiene, care dădeau târcoale cadavrului. Cu această victorie, teama a fost curând uitată și au început să care hoitul, mâncând pe drum. Prada era moartă de curând, dar mirosea destul de rău. NT au îngrămădit intestinele și carnea într-o piele uriașă, pe care o aduseserăm cu noi. Până după-amiaza târziu, aveam o piele plină, pe care o căram și o târam peste creastă și în josul lungii pante de pietriș. Ne aflam la aproximativ opt sute de metri de locul unde apunea soarele, dar NT urăsc întunericul și se tem de el. Așa că, iată-ne ascunși sub o margine de stâncă, grămadă. Cu o noapte lungă, friguroasă și urât mirositoare în fața noastră. Fără foc, bineînțeles. Scâncesc în somn. Nu le place să fie departe de foc. Nici mie. Încep să-mi fac griji pentru com, care afișează semnalul de Baterie descărcată (BD) ori de câte ori mă

conectez. Aici nu e atât de mult soare cum s-a anticipat. Nu e soare deloc, de fapt.

— Pe cuvânt de cercetaș? a întrebat Ron din nou, după ce a citit primurile, iar eu am încuviințat. Atunci trebuie să fie unul dintre colegii tăi. Cine altcineva știe toate lucrurile astea despre Neanderthali, sau le spune NT? Chiar mănâncă viermi?

Am ridicat din umeri.

— De unde să știu eu?

— Oamenii peșterilor sunt plini de surprize, bănuiesc. Am și eu o surpriză. Vineri e ultima mea zi de cursuri. Melani a obținut un post de asistent universitar la Cal State. Ne mutăm în California. Ne căsătorim pe drum, la Vegas. Altfel te-aș invita la nuntă. Deși știu că nu ai veni.

Joi am rămas acasă bolnav. Și, astfel, nu mi-am verificat e-mail-urile până vineri dimineața, când am avut două, după un lung șir de flecăreli ale grupului de discuții al Fundației despre un nou proiect, pe care le-am sărit. În general erau zvonuri, iar mie nu îmi plac zvonurile. De aceea m-am făcut om de știință.

Joi

Zorile au venit, în cele din urmă, fără soare. Ceva nu era în regulă. Simțeam asta în timp ce

coboram dealul, ținându-ne de mâini. Peștera era plină de umbre, ca mai înainte, dar acestea erau altfel prin felul în care stăteau și în care se mișcau. Apoi NT le-au văzut și ei și au căzut în genunchi, agățându-se unul de altul, cu mici țipete. Mă uitase până și Grub. Veniseră Cei întunecați. Focul scotea mai puțin fum și umbrele se mișcau ca niște oameni, ca noi, și trăncăneau. Se și certau. Multe lovituri. Tăiau ceva în bucăți. M-am apropiat înainte de a-mi da seama, spre oroarea mea, că sunt singur. NT fugiseră cu toții, înainte de a avea timp să privesc împrejur și să văd unde s-au dus, m-au observat câinii. NT nu au câini, dar HS, da.

Probabil că mirosiseră carnea pe care NT au scăpat-o în fugă. Lătrau, dându-mi ocol, ființe mici, respingătoare. Hrană sau animale de companie? Doi dintre HS au ieșit din grotă, îndreptându-se spre mine. Au început să strige, iar eu le-am răspuns la fel, imitându-le sunetele, sperând că mă vor percepe ca pe unul de-al lor. N-am avut norocul. Au înaintat mai aproape, agitându-și sulițele care aveau vârfuri din piatră aspră, ascuțită. Mi-am dat seama că agitatul sulițelor era un fel de rol. Nu îi interesa decât să mă sperie. Am făcut un pas către ei, și au început să-și zgâlțâie sulițele mai tare. Sunt totalmente, inconfundabil, oameni. Chipurile lor sunt foarte expresive.

Pielea le este spână și foarte neagră. Cred că au avut impresia că sunt un NT, fiind atât de alb, comparativ cu ei, cel puțin. Nimic altceva din mersul, de pe chipul sau din limbajul meu nu părea să conteze. Am văzut peste umerii lor ce măcelăreau ceilalți. Era Oliver, băiatul care îndrăznise să mănânce viermii prăjiți. Capul îi era așezat pe o parte, deschis pentru a se vedea creierii. NT au creiere mari, chiar și copiii. Aproape că m-am întristat, dar nu-mi puteam permite astfel de sentimente. Cei doi HS își agitau sulițele, venind înspre mine, pas cu pas. M-am dat înapoi, încercând încă să le vorbesc, sperând că mă vor recunoaște ca unul de-ai lor, când ceva mă înhață de gleznă. Era Grub. Se întorsese după mine. Vino! Fugi! M-am târât după el printre tufișuri, în susul prundișului, către stânci și zăpadă. Oamenii nu ne-au urmărit...

Vineri

Ninge din nou, mai tare ca oricând. Suntem în crevasă, Grub și cu mine. Încerc să păstrez bateriile, pentru conexiunea din momentul capturii (-21). Nu e soare. N-am văzut soarele de o săptămână. După ultimul meu (prea lung) corn, am înconjurat ținutul înalt, atenți să evităm HS – și eu, și Grub. E o ironie faptul că, până și aici, la începutul istoriei umanității,

culoarea pielii bate tot. E logic, presupun, de vreme ce pielea este cea mai mare și mai evidentă dintre părțile corpului. Grupul a plecat peste ghețar; am găsit urmele care duc sus înspre gheață. Grub a vrut să-i urmeze, dar eu nu pot să mă îndepărtez prea mult de crevasă și de captură. Din fericire, nu merge nicăieri fără mine. L-am îndrumat înapoi către crevasă care, spre norocul nostru, era goală și am făcut un foc care a părut să-l liniștească – aprinderea lui, la fel de mult ca focul însuși. M-am așezat lângă el și a încetat să mai tremure, am dormit sub folia de supraviețuire, plus pielea. Tot ce trebuie să facem e să ne adăpostim aici încă o zi și vom fi duși amândoi. Bineînțeles, Grub nu știe asta. Tremură și scâncește în brațele mele. Mâhnirea lui mă inundă, de parcă ar fi a mea. Și teama. Cei întunecați! Cei întunecați! Ce-ar gândi dacă ar ști că sunt unul dintre ei?

— Chiar nu trebuie să mai citesc, a spus Ron, azvârlind foaia imprimata la o parte. N-ai spus tu că Homo Sapiens a venit inițial din Africa?

Am clătinat din cap și am ridicat din umeri. Clătinatul din cap și ridicatul din umeri sunt floare la ureche pentru mine.

— Așadar, iată-i acolo, pe întunecații tăi. Va avea loc o luptă și NT vor pierde. E evident o poveste de amator despre o călătorie în timp.

Dacă mă întrebi pe mine, și presupun că nu ai pe cine altcineva să întrebi, cred că mesajele au intrat pur și simplu dintr-o anomalie în Rețea. Rețeaua a dat drumul la tot felul de scriitori aspiranți, care și-au trimis materiale unul altuia, și la site-uri mici de amatori. E un fragment dintr-o poveste science-fiction care a ajuns din greșeală în ciberspațiu.

— SF, am spus, dar nu s-a prins. Există diverse modalități de a da de înțeles că glumești, dar nu le-am stăpânit niciodată. De ce eu? am întrebat.

— Pariez că s-a întâmplat fiindcă ești pe serverul Fundației, a răspuns Ron. Cel din New Mexico. Nu-i ăla cu noul computer cuantic, cel care primește un mesaj la câteva milisecunde înainte de a fi trimis? Am citit povestea în Science News. Un el de salt. Dar, hei, asta îl face receptorul perfect pentru istorisirea unei călătorii în timp. Apropo de timp…

S-a uitat la ceas, pe urmă s-a ridicat și mi-a strâns mâna. I-am înțeles ușurarea când și-a luat rămas-bun. Am încercat să-i rețin mâna, dar și-a tras-o.

— Ținem legătura, mi-a spus.

Oamenii de pe stradă treceau în goană pe lângă noi. Sixth Avenue e cu sens unic pentru mașini, dar are două direcții pentru oameni. Nu mă deranjau, din spatele sticlei.

— Pe cuvânt de cercetaș? am întrebat.

— Pe cuvânt de cercetași.

Am încercat să-i iau din nou mâna, doar ca să mă asigur, dar plecase. Mama mea îl eliberase în sfârșit.

Sâmbătă

Dezastru. Am ratat captura amândoi. Grub și cu mine. Am fost alungați din crevasă. Ne-am trezit – sau, mai degrabă, eu am fost trezit de Grub. Am fost tras afară din crevasă și așezat în picioare, pe lângă cei trei HS cu sulițe lungi de la intrarea grotei.

Grub îi mirosise înainte de a-i vedea sau a-i auzi. Au pus stăpânire pe proviziile noastre, pe foc și, desigur, pe crevasă, în vreme ce noi ne cățăram în goană pe stânci, către gheața de deasupra. Nu s-au arătat interesați să ne urmărească sau să ne facă vreun rău, ci doar să ne sperie. Acum înțeleg ce s-a întâmplat în cadrul întâlnirii: HS nu i-au omorât pe NT, doar le-au acaparat locurile, hrana, focurile, și i-au pus pe fugă, și i-au mâncat pe aceia dintre copiii lor care le-au căzut în mâini. Era destul. Între timp, se întunecă, iar Grub așteaptă de la mine să aprind focul. Voi face unul mic, cu siguranță.

De obicei îmi plăceau sâmbetele, cred, dar acum mi se păreau triste, chiar și la laborator.

Mă întrebam unde se afla Ron, undeva în văzduh. Îi place să zboare. Desigur, nu era treaba mea, nu mai era. Aproape că îmi doream ca mama să fie încă în viață. Aș avea pe cine să sun. Există o mulțime de telefoane în laborator.

Duminică a fost la fel.

Duminică

N-a fost nicio captură. Nu s-a întâmplat nimic. HS care ne-ați alungat sunt și acum în crevasă, doi la număr. Dacă aș fi lăsat comul acolo, i-ați avea cel puțin pe ei. Spre surprinderea lor. Tot ce am putut să fac a fost să-l trag pe Grub destul de aproape ca să vadă. E îngrozit. Și eu. Suntem la 144 de ore de la un nou punct de captură, dacă se poate realiza. Voi menține comunicațiile astea la un nivel cât mai redus, ca să păstrez bateriile în stare de funcționare cât mai mult cu putință. N-am văzut soarele de când am ajuns aici.

Luni am primit un mesaj strict personal de la Fundație. Atașat, era un bilet electronic pentru un zbor către New Mexico, să iau parte la discuțiile pentru noul proiect. Ăștia nu știu că eu nu zbor niciodată? Am căutat în josul paginii și iată-l, penultimul mesaj din trecutul îndepărtat și viitorul apropiat.

Luni

Azi-dimineață Grub și cu mine i-am găsit pe patru din ceata lui, fără foc și înghețați, într-o mică grotă de pe creastă, deasupra gheții. I-am îngropat cu mare efort. Nici urmă de ceilalți, nu mai mult de cinci sau șase. Am sentimentul înfricoșător că sunt de fapt ultima ceată, rămași fără copii. Când HS le-au luat focul, le-au semnat condamnarea la moarte, doar dacă NT nu au avut norocul să dea peste un fulger sau un vulcan activ. Poate că asemenea întâmplări nu sunt atât de rare „atunci” ca „acum”, vom vedea.

Marți m-am dus pentru prima dată singur la Bagel Beret. Mi s-a părut ciudat. Nu cred c-am să mai merg. Mesajul de astăzi, ultimul, a lămurit totul. Acum știu de unde sunt mesajele, și mai știu că voi zbura la New Mexico. Va trebui să-mi iau inima-n dinți și să merg. E doar o oprire dintr-o lungă călătorie.

Marți

S-ar putea ca acesta să fie ultimul de vreme ce până și lumina BD de pe com începe să se stingă. Își dă duhul, cred că era momentul. Avem, oricum, alte griji. Au mai sosit și alți HS

pe teritoriul de mai jos. Îi vedem agitându-se, ieșind la vânătoare. Noi? Noi nu suntem pe cale de a afla. Mâine vom trece creasta să vedem dacă putem da de urme. Grub doarme acum, dar au trecut ore întregi până ce a încetat să tremure. Mâinile lui nu voiau să se dezlipească de mine. Te rog, nu mă părăsi, spunea el, cu acel amestec NT de gesturi, atingeri și vorbire, iar eu am spus că nu o voi face, dar mi-am dat seama că nu mă credea, și cine-l poate învinui? Era singur pe lume, mai singur, bănuiam, decât știa. Dacă ceata lui e în viață (și mă îndoiesc de asta), se află undeva deasupra noastră, fără copii, fără foc, murind încet de durere și de frig. Mă cutremur când mă gândesc la asta. Nu mă vei părăsi? M-a întrebat din nou, într-o doară, din vârful degetelor, chiar înainte de a adormi. I-am pus buricele degetelor pe buzele mele ca să înțeleagă ce spun și să știe că era pentru el, Grub.

Pe cuvânt de cercetaș, am spus.

James Patrick Kelly - Bărbații înseamnă necaz

James Patrick Kelly a debutat în 1975 și de atunci a ajuns unul dintre cei mai respectați și populari scriitori apăruți în ultimii douăzeci de ani. Deși repurtase un oarecare succes ca autor de romane, mai ales cu *Wildlife,* Kelly a înregistrat totuși mai mult impact cu proză scurtă ca *Solstice, The Prisoner of Chillon, Glass Cloud, Mr. Boy, Pogrom, Home Front, Undone* și *Bernardo's House,* fiind frecvent menționat printre cei mai buni autori de texte scurte din science-fiction. Povestirea *Think Like a Dinosaur* i-a adus Premiul Hugo în 1996, ca și povestirea *IO16 to 1,* în anul 2000. Primul roman al lui Kelly, *Planet of Whispers,* a fost publicat în 1984 și a trecut în general neobservat. I-a urmat *Freedom Beach,* un roman-mozaic scris în colaborare cu John Kessel, apoi *Look into the Sun.* Povestirile lui au fost adunate în *Think Like a Dinosaur* și, mai recent, în culegerea *Strange but Not a Stranger.* O colaborare între Kelly și Kessel a apărut în *Antologia Dozois* nr. 1, iar povestiri semnate exclusiv de Kelly au apărut în *Antologiile Dozois* nr. 3, 4, 5, 6, 8, 9, 14, 15, 17 și 19. Născut în Minneola, statul New York, Kelly locuiește acum cu familia sa în Nottingham, statul New Hampshire.

În mod tradițional, detectivii trebuie să se aventureze singuri pe străzile periculoase, iar aici Kelly ne poartă pe niște străzi periculoase foarte *stranii, într-un* viitor bizar dominat de extraterestri enigmatici, imprevizibili și complet nemiloși, o lume în care existența oamenilor a fost complet schimbată de capriciile extraterestrilor și unde o detectivă care investighează fără chef un caz sensibil politic se întinde mai mult decât îi este plapuma…

*

1

M-am holbat la agendă dorindu-mi să țârâie. Încercasem deja cu ușa, dar nimeni nu se apropiase măcar de ea. Aș fi putut redacta raportul pentru cazul Rashmi Jones, dar după aceea puteam foarte bine să șterg și praful din cameră. Era nevoie. Sau m-aș fi putut consulta cu Johnnie Walker, care chiar în această dimineață își deschisese un birou în sertarul de jos al dulapului meu. Am decis în schimb să deschid fereastra. Poate un nou caz va sosi adus de un porumbel călător. Sau înfășurat în jurul unei cărămizi.

La trei etaje sub mine, Market Street era la fel de goală ca restul orașului. Doar un cuplu de fetițe în adidași și o bunicuță în sandale și

învelită într-o pătură. Stătea lângă bordură în fața unui Starbucks închis, zăngănind dintr-o chitară pentru câteva monede, sperând să găsească vreun filantrop. Cântecul ei abia se auzea, dar era dulce ca o înghețată de piersici. *Băiatul meu, să vă povestesc despre băiatul meu.* Biată bătrână, m-am gândit. Nu mai sunt băieți – nici ai tăi, nici ai nimănui. Se opri din cântat când un demon fâlfâi deasupra noastră, grăbit să aterizeze pe blocul vecin. Până atunci fusese o dimineață frumoasă de iunie, promisiunea umedă a unei primăveri încă neîntreruptă de vară în orașul nostru secetos. Bătrâna se ridică chinuit, sprijinindu-se în chitară. Strânse pătura în jurul ei și-și târșâi picioarele spre centrul orașului.

Atunci agenda târâi, dar era Sharifa, viitoarea mea fostă iubită. Probabil mă suna de la spital; purta un halat albastru-deschis. Chiar și pe ecranul mic îmi puteam da seama că plânsese.

— Bună, Fay. Mi-am mușcat buza.

— Vino acasă în seara asta, zise ea. Te rog.

— Nu știu unde e acasă.

— Îmi pare rău pentru ce am spus. Își încrucișa brațele strâns peste piept: E trupul tău. Viața ta.

O iubeam. Mi-era greață de însămânțare, de avort, de tot ce se petrecuse între noi în ultima săptămână. N-am zis nimic. Vocea ei suna ca un șmirghel pe sticlă.

— Ai făcut-o deja?

Asta mă înfurie din nou. Era atât de ofensată încât nici măcar nu putea pronunța cuvântul.

— Să ghicesc, doctore, am spus, că vorbim despre chiuretajul meu?”

Fața i se contorsiona.

— Nu începe.

— Dacă vrei toate detaliile, poți oricând să mă angajezi să mă urmăresc singură. Am oricum nevoie de o slujbă.

— De ce n-ai transforma tu totul într-o glumă?

— Oki-doki, doc, am zis și am închis.

Deci viața mea era terminată – nu tocmai o știre principală a zilei. Însă, chiar și cu fereastra deschisă, telefonul Sharifei înghițise tot aerul din cameră. Mi-am spus că nu aveam nevoie decât de o cafea, deși ceea ce îmi doream în realitate era o mătușă bogată, o vacanță în Fiji și o nouă prietenă. Am închis ușa în urma mea, am pornit pe coridor și tocmai mă pregăteam să apăs pe buton când liftul sună. Ușile alunecară și apăru George, robotul responsabil de clădirea noastră, însoțit de un demon – fără îndoială același care tocmai trecuse pe deasupra. Mi-am spus că nu au nimic de-a face cu mine. Demonul se întâlnea probabil cu nebuna Martha de pe același coridor în legătură cu o reducere de impozit sau lua lecții de pian cu Abby la etajul superior. Bineînțeles, iar bețivii se duc la bar

să mănânce alune.

— Salut, Fay, zise George. Cel din fața ta spera să te găsească la birou.

M-am holbat, prostește, la demon. Desigur, îi văzusem în filme și pe cer și odată am văzut unul împleticindu-se pe la Primărie, dar niciodată nu fusesem atât de aproape de unul încât să-i trag una. Uram demonii. Ușile liftului se cutremurară și începură să se închidă. George întinse un braț ca să le oprească.

— Poate cel din fața ta să-ți răpească puțin din timp? zise George.

Demonul avea puțin peste un metru înălțime. Fața lui era de culoarea petelor vechi de sânge, iar când respira gușa lui părea să sărute aerul cu un sunet umed de sucțiune. Aripile îi erau înfășurate strâns în jurul corpului, membranele aveau o transparență ruginie prin care abia se ghicea trupul lucios în formă de glonț de dedesubt. Îmi puteam vedea propria reflecție în ochii lui plați și compuși. Arătam de parcă tocmai l-aș fi văzut pe dracu.

— Este ceva regretabil, Fay? întrebă George.

Era rândul meu să le dau o replică arătându-le că niciun extraterestru invincibil și ucigaș în masă nu avea s-o intimideze pe Fay Hardaway.

— Nu, am zis. Pe aici.

Dacă ar fi putut sta pe scaune, ar fi fost loc destul pentru noi în biroul meu. Dar George anunță că demonul trebuie să se facă comod înainte de a începe. Am aprobat în timp ce mă instalam în spatele mesei, mulțumită să am ceva între ei doi și mine. George târî ambele scaune în mica anticameră. Demonul își întinse aripile și sări pe dulapul meu cu dosare, răvășindu-mi hârtiile de pe birou. Umplea tot peretele din spate al încăperii cățărat acolo, cu o anvergură de aproape șase metri. George se strecură într-un colț și-și retrase picioarele și brațele până când nu mai rămase decât un cap și o placă din chestia lucioasă albăstruie din care sunt făcuți roboții. Demonul mă privi ca și cum s-ar fi întrebat ce fel de covor s-ar putea face din mine. Am adus pe desktop trei noi iconițe. *Caz nou. Căutare. Alarma.*

— Îi dai voie celui din fața ta să vorbească pentru Seeren? zise George. Seeren dorește foarte mult să te însărcineze cu o investigație.

Demonii nu vorbeau niciodată cu noi, nu explicau niciodată ce făceau. Nimeni nu știa cum comunicau ei cu armata de roboți pe care îi construiseră ca să ne ajute.

Am deschis folderul *Caz nou* și luminița verde clipi.

— Înregistrez. Dacă decid să vă accept cazul, voi înregistra întreaga anchetă.

— Un gest bine gândit, Fay. Cel din fața ta

trebuie să facă o trimitere la clienta ta Rashmi Jones.

— Nu e clienta mea. Am făcut tot posibilul să nu cad de pe scaun: Ce-i cu ea?

— Seeren transmite regret. Orice moarte diminuează totul. Nu-mi plăcea ca acest demon să știe indiferent ce despre Rashmi, dar în special faptul că era moartă. Îi găsisem cadavrul în camera 103 la Confort Inn abia cu douăsprezece ore în urmă.

— Poliția a preluat deja cazul.

Nu-mi păsa că vocea îmi fusese plină de dispreț.

— Sau ce a mai rămas din el. Nu pot face nimic pentru voi.

— Îmi acorzi permisiunea, Fay?

Iconița deja clipea pe desktop. Am deschis-o și am văzut o poză a lui Rashmi îmbrăcată în rochia gri fără mâneci în care murise. Avea panglica albastră în păr. Zâmbea, lipsită de griji ca un copil în ultima zi de școală. Ultimul lucru la care se gândea era să inspire dintr-un inhalator umplut cu acid cianhidric. O ținea de mână o brunetă îmbrăcată într-un costum bărbătesc dungat și o pălărie asortată cu un văl fin ca fumul. Cuplul stătea sub o arcadă de grădină din care curgeau trandafiri roz. Erau întoarse spre dreapta, în direcția mâinii unei a treia persoane pe care camera nu o prindea. O mână elegantă, care niciodată nu spălase vase

și nu schimbase scutece. Avea un inel masiv de argint pe degetul inelar, gravat cu un model sau poate cu o scriere fantezistă. Am focalizat asupra inelului și am chinuit pentru scurt timp pixelii, dar nu am putut distinge modelul.

Am ridicat privirea spre demon apoi spre George.

— Așadar?

— Cel din fața ta remarcă în special marcajul digital, zise George. Data este 12 iunie, ora 2:52.

— Vrei să spui că a fost făcută ieri după-amiază? Asta nu se potrivea – numai că era adevărat. Știam că Rashmi fusese în oraș să cumpere pantofi ieri dimineață. La 11:46 cumpărase o pereche de la Donya Durands, care acum lipseau. La 1:23 cheltuise 89 de cenți pe o salată Waldorf și un ceai cu gheață la Maison Diana. Se cazase la Confort Inn la 6:40. Nu avea rezervare, așa că probabil fusese o decizie de ultim moment.

Recepționera își amintea că era răvășită. Era exact expresia pe care o folosise. O expresie precisă, deși puțin cam sofisticată pentru Confort Inn. Cine își cumpără pantofi scumpi în ziua în care intenționează să se sinucidă? Cineva care e răvășit. Am privit din nou ecranul. Rashmi Jones nu era deloc răvășită în acea poză. Apoi am observat pantofii: sclipiciul

și cenușiul Donya Durands.

— De unde-o ai? l-am întrebat pe demon. Privi prin mine ca printr-o fereastră murdară.

Am încercat cu robotul. Nu puteam să spun că îmi plăcea George, dar el fusese întotdeauna cinstit cu mine.

— Despre ce e vorba, George? Să găsim soldățelul?

— Soldățelul?

— Femeia care o ține de mână pe Rashmi.

— Seeren i-a atras atenția celui din fața ta asupra lui Kate Vermeil, zise George. Această Kate Vermeil se duce la lucru pe East Washington Avenue la nr. 44, și se întoarce acasă pe 12th Avenue la nr. 465, etajul al doilea pe stânga.

Îmi plăcea asta, îmi plăcea foarte mult. Mama lui Rashmi îmi spusese că fiica ei are o prietenă creștină pe nume Kate, dar nu-i știam numele de familie, cu atât mai puțin adresa. M-am întors iarăși spre demon.

— Cum de știi asta?

Nu am obținut decât o altă privire goală.

— Seeren, am spus împingând scaunul în spate, mă tem că George te-a condus pe un drum greșit. Eu sunt detectiv particular. M-am ridicat să le arăt drumul spre ieșire: Biroul cititorului de gânduri se află peste drum.

De data asta George nu-mi mai ceru permisiunea. Desktopul ciripi. Am deschis o

nouă iconiță. Un transfer bancar aprobat, în valoare de o mie de dolari, mă aduse la loc pe scaun.

— Un stimulent cordial, zise George. O sumă la fel ca acesta va fi oferită după succesul investigației tale.

M-am gândit la o mie de cine în restaurante cu fețe de masă din pânză în.

— Mie-mi spui.

O mie de sticle de scotch afumat.

— Cel din fața ta îți atrage atenția asupra mâinii persoanei care nu se vede, spuse botul. Seeren are o mare dorință să o întâlnească pe această persoană pentru o rodnică discuție de afaceri.

Slujba puțea ca lada de gunoi de la Fran’s Fish Fry. Puțini bani treceau dintr-o mână într-alta în această pretinsă economie. Roboții făceau ca lucrurile să meargă, dar ei nu creau niciun fel de prosperitate. Asta se presupunea că e treaba noastră, bănuiesc, numai că noi eram oarecum descurajați. În unele părți ale orașului un asemenea transfer ar fi putut fi considerat crimă de gradul întâi, cu alte câteva acuzații adăugate dacă aveai noroc.

— E mai mult decât valorez eu, am zis. De o sută de ori mai mult. Dacă Seeren se așteaptă să rup brațul atașat de această mână, atunci nu vorbește cu persoana potrivită.

— Violența este deplorabilă, zise George. În

orice caz, Seeren îi cere lui Fay discreție absolută. Niciodată poliția, niciodată știrile, nici măcar un zvon dacă este posibil.

— O, discreția. Am acceptat transferul.

— Pentru două miare, pot fi la fel de discretă ca majordomul reginei.

Aș fi putut lua un taxi, dar acum aproape toate erau conduse de roboți, iar ei nu păstrează secretele nimănui. În plus, deși aveam o mie de dolari în bancă, m-am gândit să-i las puțin să se așeze. Să mă obișnuiesc cu ei. Așa că am mers cu bicicleta până pe 12th Avenue. Am început să am îndoieli când am ajuns la blocul cu numărul 400. Partea asta a orașului fusese lovită în cap și lăsată să sângereze pe trotuar. Baruri întunecoase se sprijineau de case de amanet. Construcții din carton își întorceau fețele lor oarbe de placaj către stradă. Erau mai mulți roboti decât femei în cartierul ăla și mai mulți șobolani decât roboți.

Salonul Adagio se găsea la numărul 465 pe 12th Avenue. Era o clădire de cărămidă cu o fereastră armată gen display din luxar care era atât de zgâriată, încât părea o perdea subțire de ploaie. Dincolo de ea se vedeau niște plante prăfuite. Ferestrele etajului al doilea erau zidite. Mi-am legat bicicleta cu lanțul de o mașină abandonată, am pus

agenda să înregistreze și am intrat.

Peretele din spatele micii recepții era tapetat cu o imagine viu colorată a unui oraș de pe litoralul Mediteranei. O zonă defectă de pixeli făcea plaja pustie să clipească. Un robot apăru prin ușa care conducea spre cabinete și își ocupă poziția în spatele ghișeului.

— Bună ziua, doamnă, zise el. Ne face plăcere să vă urăm bun-venit. Cel din fața dumneavoastră se numește…

— O caut pe Kate Vermeil.

Nu-mi pierd vremea purtând conversații politicoase cu roboții.

— E aici?

— Din păcate ea nu mai lucrează aici.

— Lucra aici? am întrebat. Mi s-a spus că locuia aici.

— Vi s-a spus greșit.

O bătrână apăru în ușă, apoi trecu șchiopătând, sprijinindu-se într-un baston de metal. Purta o rochie galbenă înflorată, mare, aproape cât cortul unui circ și pe deasupra un halat albastru care avea brodat pe sânul stâng numele *Noreen.* Fața îi era lată și palidă ca un ou fiert tare, și părul, o fierbere de bucle mici cenușii. Avea cele mai mari mâini pe care le văzusem vreodată.

— Mă ocup eu, Barry. Du-te la Helen Ritzi. Să primească o altă injecție la ora douăsprezece, apoi coboară temperatura la 101.

Robotul se înclină politicos și ne părăsi.
— Așadar despre ce e vorba?
Bastonul se clătină și ea se sprijini cu o mână de birou ca să se echilibreze.
Am scos agenda din pantalonii largi, am deschis folderul cu licența de detectiv particular și i-am arătat-o. Ea o citi încet, pufni și mi-o restitui.
— Femeiuștile astea tinere se joacă de-a slujba. De ce nu faci ceva util?
— Ca de exemplu? Să fac permanente? Peeling facial? Era o femeie de oțel; sarcasmul ricoșa.
— Dacă nimeni nu mai face o muncă adevărată, foarte curând nenorociții de roboți o să ne înlocuiască pe toți.
— Ar putea fi un progres.
Trebuise să spun ceva, dar imediat după aceea mi-am dorit să n-o fi făcut. Generația mea se descurca mai bine decât se descurcaseră vreodată bunicile. Poate într-o zi copiii noștri nu vor mai avea nevoie de boți ca să supraviețuiască.
Copiii noștri. Am înghițit o gură de cenușă și am afișat pe ecranul agendei imaginea pe care mi-o dăduse Seeren.
— O caut pe Kate Vermeil. Am întins-o spre ea.
Ea se uită la imagine și apoi la mine.
— Ai nevoie de o manichiură.

— Pe naiba.

— Eu îmi câștig viața muncind, fetițo. Și mă doare șoldul dacă stau prea mult în picioare. Împunse cu bastonul spre ușa din spatele biroului: Cum spuneai că te cheamă?

Măsuța uzată de manichiură se afla într-o nișă decorată cu viță-de-vie artificială, care nu prea reușea să ascundă petele de umezeală de pe tavan. Praful acoperea frunzele, făcând fructele purpurii să pară gri.

Noreen frecă degetul mare peste vârfurile degetelor mele.

— Îți rozi unghiile, sau doar le tai cu un fierăstrău? Voia să râd, așa că i-am făcut pe plac.

— Deci, unghii pătrate, rotunde sau ovale? Avea pielea uscată și împestrițată cu pete roșu-închis.

— Habar n-am. Am ridicat din umeri: A fost ideea ta. Noreen se cațără pe un scaun ajustabil care se îndoi astfel încât fața ei să se afle la numai treizeci de centimetri deasupra mâinilor mele. Pe măsuța de lângă ea se găsea un vraf de boluri din oțel inoxidabil, un borcan de vaselină, o cutie rotundă de săruri, un castron plin de pachețele de zahăr furate de la McDonald’s și un săpun lichid, începu să pilească fiecare unghie de la colț spre centru, de la stânga la dreapta și înapoi. La început lucră în liniște. M-am hotărât să n-o presez.

— Kate a fost maseuza mea până săptămâna trecută, zise în cele din urmă. Și-a dat din senin demisia și m-a părăsit când aveam mai multă nevoie. A trebuit să rezolv eu toate programările ei, cu șoldul ăsta. Într-o zi abia o să mă mai pot ridica din pat. S-a întâmplat ceva cu ea?

— Din câte știu eu nu.

— Dar a dispărut. Am scuturat din cap.

— Nu știu unde e, dar asta nu înseamnă că a dispărut. Noreen turnă apă fierbinte dintr-un termoplonjor într-unul dintre bolurile de metal, adăugă apă rece dintr-o cană, stoarse săpun și mestecă.

— Înmoaie-le cinci minute – îmi făcu semn să-mi scufund mâinile în bol. Mă întorc. Trebuie să mă asigur că Barry nu-i arde fața lui Helen Ritzi.

Se ridică cu un mormăit.

— Stai, am zis. A spus de ce demisionează? Noreen se întinse după baston.

— Nu se putea abține să nu vorbească despre asta. Ai fi crezut că e prima.

— Prima care ce? Bătrâna râse.

— Ești un detectiv dat dracului, fetițo. Trebuia să se căsătorească ieri. Spune-mi că în poza pe care o fluturi nu e ea făcând chiar asta.

Plecă târșindu-și picioarele, papucii ei albi de infirmieră râcâind linoleumul murdar. Din adâncul salonului am auzit vocea ei spartă și

răspunsul robotului. Mă rodea să scot agenda din buzunar, dar mi-am ținut mâinile la muiat. De altfel, mă uitasem suficient la poză ca să știu că avea dreptate. O nuntă. Mâna cu inelul aparținea probabil unui preot creștin. Ar fi trebuit să existe un martor și apoi fotograful, cu toate că poate fotograful fusese martorul. Desigur, nu dădusem peste niciunul dintre aceștia în cele două zile în care lucrasem la dispariția lui Rashmi Jones. Într-adevăr eram un detectiv dat dracului. Iar mama lui Rashmi probabil nu știuse nici ea. Nu avea logică să mă angajeze pe mine s-o găsesc și să-mi ascundă așa ceva.

— Jur, zise Noreen, sprijinindu-se cu toată greutatea în baston în timp ce se târa înapoi la mine, botul ăsta e înspăimântător. L-am comandat la Primărie abia săptămâna trecută și deja știe totul despre afacerea mea. Întrebarea e, dacă sunt așa de deștepți, de ce vorbesc caraghios?

— Demonii i-au proiectat ca să ne înnebunească.

— N-au nevoie de roboți pentru asta, fetițo.

Se instala la loc pe scaunul ei, rupse cinci pachete de zahăr și le deșertă conținutul în palmă. Apoi se întinse spre cutia de săruri și turnă sare peste zahăr. Stoarse săpun peste grămăjoară și își frecă palmele.

— Aș fi putut cumpăra o cremă exfoliantă

șmecheră dar e bună și asta. Arătă cu bărbia către mâinile mele: Scutură-le și adă-le încoace.

Am vrut s-o întreb despre planurile de căsătorie ale lui Kate, dar când îmi luă mâinile în ale ei am uitat întrebarea. Niciodată nu simțisem ceva asemănător; zgârietura iritantă a granulelor era îndulcită de alunecarea senzuală a degetelor noastre pline de săpun. Plăcere cu o urmă de durere exact atât cât trebuie – ceva ce cu siguranță i-aș povesti Sharifei, dacă Sharifa și cu mine am vorbi. M-au furnicat mâinile aproape o oră după aceea.

Noreen turnă un alt castron cu apă și eu m-am clătit.

— De ce căsătoria ar fi făcut-o pe Kate să demisioneze? am întrebat.

— Nu știu. Ceva legat de biserica ei? Noreen îmi tampona mâinile cu un prosop uzat. S-a dus la creștini anul trecut. Poate lui Iisus nu-i place ca femeile căsătorite să frece oamenii pe spate. Sau poate a fost însămânțată. Râse amar: Li se întâmplă tuturor până la urmă.

Am lăsat remarca să treacă pe lângă mine.

— Povestește-mi despre Kate. Cum era să lucrezi cu ea?

— Genul obișnuit de ajutor pe care-l primești în vremurile astea nenorocite, spuse Noreen în timp ce îmi împingea cuticulele cu un bețișor de lemn de portocal. În general venea la timp

la lucru; îmi permiteam s-o chem doar două zile pe săptămână. Nu era o persoană care să progreseze, dar se descurca să urmeze indicațiile. Problema era că nu se apropia niciodată de cliente, se purta întotdeauna ca și cum asta ar fi fost ceva temporar. În majoritatea timpului era introvertită, așa mi-am putut da seama că era emoționată din cauza căsătoriei. Nu-i stătea în obicei să flecărească.

— Și mireasa?

— O fetiță indiană – Rashy sau cam așa ceva.

— Rashmi Jones, aprobă.

— Pe ea n-am cunoscut-o.

— Mergea la școală?

— Trebuie să fi urmat vreun liceu, dar să fiu a naibii dacă știu unde. Aș spune că nu era ceva prea impresionant. Facultate în niciun caz.

Deschise un sertar în care zăceau o grămadă de sticluțe colorate.

— Vrei lac lucios sau transparent pe unghii?

— Fără culori. Nu dă bine în afaceri. Se uită chiorâș la mine.

— Merge bine afacerea?

— Spui că făcea masaj aici? am zis. Unde a învățat asta?

— Stai nemișcată.

Noreen desfăcu sticluța; lichidul lăptos care se agăța de pensulă mirosea ca fratele rău al cleiului.

— Se usucă repede.

Întinse substanța pe unghiile mele cu mișcări scurte, încrezătoare.

— Kate pretindea că o învățase mama ei. Spunea că a lucrat la un club de sănătate la Radisson înainte de a fi închis.

— Mama are vreun nume?

— Mda. Noreen își mușca buza de jos în timp ce lucra. Mama. Dă-mi cealaltă mână.

Am întins brațul.

— Deci, dacă nu locuia aici, unde locuia Kate?

— Undeva. Scrie în cererea ei de angajare. Ținu capul aplecat până termină: Ești gata. Flutură-le puțin – atâta tot.

După câteva clipe mi-am lăsat brațele să cadă pe lateral. Ne-am uitat una la alta. Apoi Noreen se săltă de pe scaun și mă conduse înapoi la recepție.

— Optzeci de cenți pentru manichiură, fetiță. Deschise desktopul: Ai de gând să lași și bacșiș?

Am scos agenda și am descărcat doi dolari în birou. Noreen deschise iconița de plată, își mormăi aprobarea apoi deschise alt folder.

— Aici scrie că locuiește pe East Washington Avenue nr. 44. Am mârâit.

— Ceva nu-i în regulă?

— Am deja adresa asta.

— Ai și numărul ei de apel? Kate@Washington.03284.

— Nu, o să-mi prindă bine. Mulțumesc.

M-am îndreptat spre ușă și m-am oprit. Nu știu de ce simțeam nevoia să-i mai spun și altceva, dar am făcut-o.

— Eu ajut oamenii, Noreen. Sau cel puțin încerc. E o slujbă adevărată, ceva ce roboții nu pot face.

Ea rămase acolo tăcută, masându-și șoldul bolnav cu o mână mare și uscată.

2

Mi-am dezlegat bicicleta, am pedalat până în partea cealaltă a străzii, apoi am oprit. Am introdus numărul lui Kate Vermeil în agendă. Agenda ei răspunse la al șaselea semnal. Nu avea nicio imagine.

„Nu ați dat încă de Kate, dar norocul vi se poate schimba dacă lăsați un mesaj după semnalul sonor”. Folosise o voce joasă, răgușită care nu iese la joacă decât după lăsarea întunericului. Un rol drăguț.

— Bună, Kate, am zis. Numele meu este Fay Hardaway și sunt o prietenă a lui Rashmi Jones. M-a rugat să-ți transmit un mesaj cu privire la ziua de ieri, așa că te rog sună-mă la Fay@Market.03284.

Nu prea mă așteptam să răspundă, dar nu strica o încercare.

Eram în drum spre East Washington Avenue

când agenda mea ciripi în buzunarul pantalonilor. Am răspuns. Era mama lui Rashmi Jones, Najma, care mă fixa de pe ecran cu ochii adânci ca niște fântâni.

— A venit poliția, zise ea. Spuneau că ar fi trebuit să-i anunți mai întâi pe ei. Vor să vorbească din nou cu tine.

— O să vorbească. Am anunțat reprezentanții legii după ce am anunțat-o pe mamă – o să le treacă. Nu-i spui unei mame că fiica ei e moartă pentru ca apoi să-i ceri să se prefacă surprinsă când bate poliția la ușă.

— Lucram pentru tine, nu pentru ei.

— Vreau să ne vedem.

— Înțeleg.

— Te-am angajat să-mi găsești fiica.

— Am găsit-o, am zis. De două ori. Am regretat imediat ce am spus asta. Ea privi în gol; puteam să aud voci ridicate în fundal.

— Vreau să știu totul, spuse. Vreau să știu cât de aproape ai ajuns.

— Am început un raport. Lasă-mă să-l termin și o să ți-l aduc mai târziu…

— Acum, zise ea. Sunt la școală. Pauza de prânz începe la 11:50 și îmi reiau lucrul la 12:15.

Închise.

Nu aveam de ce să mă simt vinovată, așadar de ce eram tentată să mă strecor printr-o gaură de scurgere în cel mai adânc canal

colector al orașului? Pentru că o mamă considera că nu lucrasem destul de repede sau destul de inteligent ca să-i salvez fiica? Cineva trebuia să le reamintească acestor oameni că eu nu reparam lucrurile pierdute, doar le găseam. Dar acel cineva nu eram eu. Rolul meu actual nu era decât să mă plimb prin școala aia și s-o las să mă bată la cap cu durerea ei. Puteam rezista. Mâncasem pe pâine filme vechi cu Bogart și scuipasem afară gloanțele. Iar la sfârșitul acestei zile împuțite aș putea pur și simplu să uit de Najma Jones, pentru că nu va mai exista o Sharifa care să-mi amintească cât de mult mă costa slujba mea. Mi-am scos agenda, care era conectată la desktopul din birou și am descărcat tot ce aveam în dosarul Jones. Apoi am sărit iar pe bicicletă.

Mama ei îmi lăsase un mesaj cu trei zile în urmă, cerându-mi să vin la ea în Ashbury. Ea și fiica locuiau într-o veche clădire victoriană cu frontoane ca de turtă dulce și o poartă de intrare de mărimea Cubei. Locul aparținea familiei de patru generații. Familia lor fusese una mare – cândva. Mama spusese că Rashmi nu venise acasă noaptea trecută. Nu sunase și nu răspunsese la mesaje. Mama contactase poliția, dar ei nu fuseseră prea interesați. După părerea lor nu trecuse suficient timp. După părerea mamei trecuse mult prea mult

timp.

Mama preda la clasa a cincea la Școala Elementară Reagan. Rashmi era o studentă de douăzeci și șase de ani, căreia îi mai lipseau câteva credite ca să-și ia licența în literatură. Mama îi permitea să scoată bani din contul familiei, așa că la început am crezut că aș putea-o depista urmărind debitele. Dar contul nu înregistrase nicio activitate care să poată fi atribuită fetei dispărute. Când am sugerat că s-ar putea ascunde pe undeva cu niște prietene, mama ei devenise țepoasă. S-a dovedit că alegerea prietenelor lui Rashmi era o cauză de certuri între ele. În ultimele luni Rashmi le lăsase baltă pe vechile ei tovarășe și se înhăitase cu nou grup de religioase. Alix, Gratiana, Elaine și Kate – mama nu le cunoștea numele de familie – erau membre ale Bisericii lui Cristos Omul. Mai avusesem și înainte probleme cu creștinele și nu eram prea dornică să mă pun iar cu ele, așa că în loc de asta m-am dus cu bicicleta până în campus să mă întâlnesc cu consilierul lui Rashmi. Zelda Manotti era o bătrânică șovăitoare care ar fi vrut să fie de folos, numai că nu reușea să se concentreze deloc. M-a lăsat să copiez romanul în lucru al lui Rashmi. Și mi-a dat voie să urmăresc seminarul ei, în caz că Rashmi apărea acolo. Nu apăruse. După ore am vorbit cu alte trei studente, dar nici ele nu știau unde

se afla sau nu voiau să spună. Niciuna dintre ele nu era Alix, Gratiana sau Elaine.

În noaptea aceea răsfoisem *Inima pierdută*, romanul lui Rashmi. Era un bocet nostalgic și sentimental plasat înainte ca demonii să facă să dispară toți bărbații. Tânăra Brigit Bird își căuta tatăl, un arhitect faimos care fusese răpit de un traficant de droguri columbian. Dacă eu eram doar o femeiușcă făcând o slujbă fantezistă într-o imitație de economie, atunci bătrâna Noreen ar fi încoronat-o pe Rashmi Jones regina femeiuștilor.

Am început a doua zi cu casa familiei Jones. Mama m-a urmărit patrulând prin camera lui Rashmi. Cred că era la fel de îngrijorată că voi găsi ceva pe cât era de îngrijorată și că nu voi găsi nimic. Rashmi asculta Creeps, avea trei perechi diferite de sandale Kat, poseda tot ce scrisese vreodată Denise Pepper, prefera sutienele cu sârmă și era abonată la *Știri pentru cei confuzi.* Aruncase cam o săptămână de haine murdare sub pat. Pe pereți se găseau afișe cu ursuleți koala, Cele Mai Frumoase Plaje din Lume, castele ruinate și o selecție din *Playgirl* 2000-2010. Ținuse un jurnal scris de mână din clasa a șasea până într-a opta, în care se plângea adesea că mama ei era severă și școala plictisitoare. Singurul lucru găsit care o iritase pe mamă fusese o Biblie creștină îndesată în fundul sertarului de jos al

noptierei. Când o scosesem, se înroșise și se strecurase afară din cameră.

Am găsit pista în rețeaua familiei Jones. Rashmi nu era prea sârguincioasă în păstrarea fișierelor din agenda ei, iar ultimul pe care îl găsisem era vechi de aproape șase luni, adică aproape de când primise religia. Folosea o criptare simplă care nu ar fi rezistat unei cercetări serioase, dar care era suficient să o descurajeze pe mamă să tragă cu ochiul. Am falsificat o cheie și am deschis fișierul. Avea mai multe apeluri. Mama ei o căutase la Rashmi@Ashbury.03284. Dar avea și o adresă alternativă: Brigitbird@Vincent.03284. Efectuasem o căutare inversă și dădusem peste o adresă: Biserica lui Cristos Omul, Vincent Avenue nr. 348. Nu eram dornică de o vizită la biserică, așa că încercasem să sun.

— Bună ziua, zise o voce.

— Rashmi Jones? Vocea ezită.

— Numele meu este Brigit. Lasă-mă-n pace.

— Mama ta își face griji pentru tine, Rashmi. M-a angajat să te găsesc.

— Nu vreau să fiu găsită.

— Citesc romanul tău, Rashmi. Trebuia să spun ceva; voiam să o țin la telefon.

— Mă întreb, își găsește oare tatăl în final?

— Nu. Îi puteam simți răsuflarea mângâind microfonul: Vin demonii. Asta e toată ideea.

Cineva îi spuse ceva și ea opri microfonul. Dar

știam că încă mă putea auzi.

— E trist, Rashmi. Dar bănuiesc că așa trebuia să se întâmple. Apoi a închis.

Mama fusese ușurată că Rashmi era teafără, furioasă că era cu creștinele. Ei și? O găsisem pe fată: caz închis. Numai că Najma Jones mă rugase s-o ajut să ia legătura cu fiica ei. Mă plătise deja cu douăzeci de dolari plus cheltuielile aferente, dar pentru alți cinci am acceptat s-o scot din biserică suficient de mult timp ca să poată vorbi. Mă îndreptam într-acolo când detectorul pe care îl atașasem contului Jones anunțase o utilizare la Grayle's Shoes. Fusesem recunoscătoare pentru amânare, chiar și mai mulțumită când robotul vânzător o identificase pe Rashmi după poză. La fel ca și ospătărița de la Maison Diana.

Și recepționera de la Confort Inn.

3

Școala Elementară Ronald Reagan fusese renovată recent, fără îndoială de o echipă de roboți. Fațada de cărămidă fusese curățată și revopsită; șirul lung de ferestre sclipea ca niște dinți. Curtea cu asfalt fusese decopertată și repavată cu un cauciuc special, leagănele de metal înlocuite cu turnuri strident colorate, tuburi, tobogane, bârne și planșe. Gardul legat cu lanțuri lăsase loc unor structuri de lemn de

conifer printre care se cățărau caprifoiul și vița albă. Un labirint din lemn se găsea lângă piscina care strălucea albastră ca un vis. Nimic nu era prea bun pentru aceste fetițe – speranța noastră pentru viitor.

Nu mai era spațiu în stativul înțesat cu biciclete, scutere și goboard-uri, așa că mi-am sprijinit bicicleta de un cireș din apropiere. Fetițele cele mai mici ieșiseră în prima recreație. Am stat o clipă în spatele copacului ca să dau voie strigătelor și râsetelor lor să treacă pe lângă mine. Meseria mea nu mă aducea prea des prin școli; nu-mi aminteam când văzusem ultima dată atâtea fetițe la un loc. Erau albe, negrese, asiatice și metise, majoritatea îmbrăcate obișnuit. Dar erau și destule ale căror haine proclamau stilul de viață al mamelor lor. Soldăței în haine de camuflaj și creștine caste, ciudate în lanțuri și cu spray-uri, pâlcuri de surori purtând uniformele unei căsătorii în grup, câteva furii și o fată purtând un costum mulat care arăta exact ca pielea unui robot. Zăbovind acolo, am simțit un fior care nu avea nimic de-a face cu umbra copacului. Habar n-aveam cine sunt aceste mici creaturi. Mergeau la această școală bine întreținută, duceau vieți mai mult sau mai puțin normale. Eu crescusem în timpurile sălbatice, când totul se prăbușea. În acel moment mi-am dat seama că ele sunt la

fel de departe de mine cum eram eu de femeile bătrâne. Le voi privi întotdeauna de la distanță.

Imediat lângă gard, două surori în tricouri cu dungi verzi și șosete verzi până la genunchi învârteau o frânghie pentru ca o fetiță cu coadă de cal să facă sărituri încrucișate, vioaie. Învârtitoarele scandau:

În valea unde crește iarbă cu verde fir
stă Stacy frumoasă ca un trandafir!
Cântă, cântă, cântă așa de dulce,
Chantall vine pe obraz s-o sărute!

O altă săritoare li se alătură, potrivindu-și pașii cu prima, cu părul negru fluturând. Cântecul continuă:

„Câte sărutări primește?

Unu, doi, trei, patru, cinci… „

Cele două săritoare se pupară repede prin aer numărând până la zece, fără să piardă ritmul. Apoi Coadă-de-Cal ieși, iar învârtitoarele reluară cântecul pentru fata cu păr negru. Coadă-de-Cal stătu o clipă aplecată să-și recapete răsuflarea; când se îndreptă, mă observă.

— Hei tu, din spatele copacului. Își umbri ochii cu o mână: Te ascunzi?

Am pășit în câmp deschis.

— Nu.

— E școala noastră, să știi. Fetița puse un picior înaintea celuilalt și apoi se roti o sută optzeci de grade ca să arate spre ușa școlii: Trebuia să vă înregistrați la birou.

— Atunci ar fi bine să mă ocup de asta.

Când am trecut prin poartă spre terenul de joacă, câteva fete s-au oprit din jocurile lor și s-au holbat la mine. Era destul public pentru Coadă-de-Cal.

— Ești mama cuiva?

— Nu.

— N-ai o slujbă? Pășea în rând cu mine.

— Ba am.

— Care?

— Nu-ți pot spune.

Țâșni în fața mea blocându-mi drumul.

— Probabil pentru că te prefaci că ai o slujbă. Două dintre surorile ei în tricouri cu dungi verzi se repeziră s-o susțină.

— Când o să fim mari, anunță una dintre ele, o să avem slujbe adevărate.

— Cum ar fi doctor, spuse cealaltă. Sau îmblânzitor de lei. Alte fete li se alăturară.

— Eu vreau să conduc un camion, zise un soldățel. Un camion mare, mare.

Specifică dimensiunea întinzându-și brațele.

— Asta nu e o slujbă adevărată. Orice robot o poate face.

— Eu vreau să fiu profesoară, spuse surioara cu păr negru care sărise coarda.

— Chantall iubește școala, declară o furie. S-ar mărita cu școala dacă ar putea.

Aparent asta era o vorbă de duh de cea mai bună calitate pentru clasa a treia, unele fete râseră atât de tare încât trebuiră să-și acopere gurile cu dosul palmelor. Eu eram buimăcită. Dă-mi o amantă neglijată, un bețiv agresiv sau un polițist tare de cap și-mi pot imagina un scenariu, dar acum eram prinsă în capcană de acea grămadă de copii chicotind.

— Așadar de ce ești aici?

Coadă-de-Cal își puse mâinile în șolduri.

O femeie în pantaloni kaki și un flanel lăbărțat de culoarea prunei apăru din spatele unui tunel albastru care semăna cu un miriapod. Mă fixă cu acea privire penetrantă, dar nu lipsită de amabilitate cu care sunt născuți profesorii, și porni târșâindu-și picioarele peste terenul de joacă, înspre mine.

— Am venit s-o văd pe doamna Jones, am spus.

— Oh. O umbră trecu peste fața lui Coadă-de-Cal și își frecă palmele de lateralele pantalonilor: Atunci mai bine du-te.

Cineva strigă:

— Ești antreprenor? O voce ascuțită și inocentă întrebă:

— Ce-i aia antreprenor?

Nu am auzit răspunsul. Profesoara în flanel de culoarea prunei mă salvă și am traversat

împreună mulțimea.

*

Nu am înțeles de ce Najma Jones venise la școală. Fie era cel mai dedicat profesor de pe planetă, fie era prea năucită ca să accepte moartea fiicei sale. Numi dădeam seama care dintre variante. Fusese rezervată când ne întâlnisem prima oară; acum era închisă și cu gura sudată. Era o femeie cu chip de pasăre, îngust și cu buze subțiri. Părul ei cenușiu avea câteva șuvițe de negru. Purta o tunică albă cu mâneci lungi, peste șalvari. M-am sprijinit de ușa de la clasa ei și i-am relatat tot ce făcusem cu o zi în urmă. Ea stătu la catedră ascultându-mă alături de un sendviș pe care nu avea de gând să-l mănânce, o cutie de lapte pe care nu avea de gând să-l bea și un șervețel de care nu avea nevoie.

Când am terminat, mă întrebă despre inhalatoarele cu cianuri.

— Acidul cianhidric nu e greu de obținut în cantități mari, am spus. Se folosește la fabricarea plasticelor, la gravare, la călirea oțelului. Inhalatorul provine de la una dintre grupările sinucigașe, probabil Alegerea Noastră. Poliția ar putea să-ți spună sigur.

Desfășură șervețelul și îl întinse pe catedră.

— Am auzit că e o moarte dureroasă.

— Ba deloc. Pe vremuri, se folosea acid cianhidric la executarea criminalilor. Totul

depinde de prima respirație. Dacă tragi adânc în plămâni ești inconștient înainte de a atinge podeaua. Mori în mai puțin de un minut.

— Și dacă nu primești o doză suficient de mare?

— Doamnă Jones…

Mă întrerupse cu duritate.

— Și dacă nu?

— Atunci durează mai mult, dar tot mori. Apar convulsii. Pielea se înroșește și devine violetă. Ochii ies din orbite. Se spune că e ca atunci când ai un atac de cord.

— Rashmi?

Pronunță numele fiicei ei cu blândețe, ca și cum n-ar fi vrut s-o trezească.

— Ea cum a murit?

Oare polițiștii îi arătaseră imaginile cu scena crimei? Mi-am dat seama că nu.

— Nu cred că a suferit, am spus. Ea rupse o fâșie lungă din șervețel.

— Nu crezi că sunt o mamă prea bună, nu-i așa? Nu știu exact ce se aștepta să răspund, dar nu era în niciun caz asta.

— Doamnă Jones, nu știu prea multe despre dumneavoastră și fiica dumneavoastră. Dar știu că v-a păsat suficient de mult ca să mă angajați. Îmi pare rău că v-am dezamăgit.

Scutură obosită din cap de parcă tocmai aș fi greșit la o întrebare de cultură generală. O treime nu este egală cu 0,33, iar Los Angeles

nu a fost niciodată capitala Californiei.
— Mai e ceva ce ar trebui să știu? zise ea.
— Da.
Trebuia să-i spun ceea ce descoperisem în dimineața aceasta, dar nu aveam de gând să-i mărturisesc că lucram pentru un demon.
— Ați spus mai înainte că Rashmi avea o prietenă pe nume Kate.
— Creștina?
Rupse o altă fâșie de șervețel. Am aprobat.
— Se numește Kate Vermeil. Încă nu știu asta cu siguranță, dar există motive să credem că Rashmi și Kate s-au căsătorit ieri. Pentru dumneavoastră are vreo logică?
— Poate că ieri ar fi avut. Glasul ei era plat: Acum nu mai are. Puteam auzi agitația din clasa vecină. Scaune târâte pe linoleum. Fete sporovăind.
— Știu că Rashmi a devenit creștină, spuse ea. E o religie terminată. Dar azi totul este terminat, nu-i așa? Fiica mea și cu mine... nu cred că ne-am înțeles vreodată una pe alta. Am fost până la sfârșit niște străine.
Șervețelul era bucățele.
— Câți ani aveai când s-a întâmplat?
— Încă nu mă născusem.
Nu era nevoie să-mi explice despre ce vorbea.
— Nu sunt așa de în vârstă precum par.
— Eu aveam nouăsprezece ani. Îmi amintesc bărbații, pe tata, pe unchii mei. Și băieții.

Chiar m-am culcat cu unul. Îmi oferi un zâmbet palid: Te șochează asta, domnișoară Hardaway?

Uram când bătrânele vorbeau despre sex, dar m-am mulțumit să clatin din cap.

— Nu l-am iubit pe Sunil, dar am spus că o să mă mărit cu el numai ca să pot pleca din casa mamei mele. Poate asta s-a întâmplat și cu Rashmi și această Kate?

— N-am cum să știu. Clopoțelul școlii sună.

— Astăzi port alb, domnișoară Hardaway, pentru a-mi onora scumpa fiică. Adună bucățelele de șervețel, sendvișul și cartonul cu lapte și le aruncă în coșul de gunoi.

— Alb e culoarea de doliu a hindușilor. Dar e și culoarea înțelepciunii. Zeița învățăturii, Saraswati, e întotdeauna reprezentată purtând o rochie albă, așezată pe un lotus alb. Trebuie să învăț ceva din asta.

Pipăi broderia aurie de pe gulerul tunicii.

— Dar e timpul să ne retragem. Am pornit spre ușă.

— Ce o să faci acum?

Deschise ușa. Clasa a cincea mișuna pe coridor, fetele scotocind prin dulapuri.

— O s-o găsesc pe Kate Vermeil, am zis. Dădu din cap.

— Spune-i că îmi pare rău.

Am încercat din nou s-o apelez pe Kate, dar

tot ce aveam era numărul din agendă. Am pedalat până la nr. 44 East Washington Avenue. Societatea Otrăvii sa dovedit a fi un local deocheat; semnul de pe ușă spunea că se deschide la 9 p.m. Nu exista sonerie, dar am bătut suficient de tare ca s-o trezesc și pe Marilyn Monroe. Niciun răspuns. Am ocolit prin spate și am încercat din nou. Dacă Kate era înăuntru, sigur nu se distra cu musafirii.

O căutare în agendă îmi indică un McDonald’s deschis pe Wallingford, la zece minute distanță. Singurii clienți erau un cuplu de ciudate cu pieptul legat strâns și măști identice de vinilin de un verde acid. Una dintre ele stătea ghemuită pe podea lângă cealaltă, cerșind bucățele de pui. Un robot îmi luă comanda pentru un meniu de douăzeci și nouă de cenți – în spatele tejghelei nu erau decât roboți. Prin lege, se presupunea că afacerea ar trebui condusă de un om, dar dacă se afla totuși în local nu era undeva în raza vizuală. M-am gândit să reclam la Primărie, dar chiflele sosiră crocante împreună cu un Melatte bine făcut. De altfel, nu țineam să văd poliția săltând-o pe biata femeie responsabilă din gaura în care se ascunsese.

Două fete în salopete militare intraseră imediat după mine. Mâncau cu capetele plecate peste tăvile de plastic astfel încât cartofii prăjiți să nu aibă o distanță prea mare

de străbătut. Bastoanele lor telescopice de titan zăceau pe masă la vedere. Una dintre ele era mare cât un autobuz. Cealaltă nu avea nimic special, doar că atunci când am ridicat privirea din agendă mi-a aruncat o privire înghețată. Mi-am fluturat unghiile lucioase către ea și am afișat cel mai drăgălaș surâs de care eram în stare. Ea se încruntă, spuse ceva partenerei sale și reveni la tavă.

Agenda mea ciripi. Era colega mea Julie Epstein, care lucra la Autopericlitare/Persoane Dispărute la Secția numărul doi.

— Ești ocupată, Fay?

— Da, regina din Cleveland tocmai și-a pierdut papucul de cristal și eu lucrez la caz.

— Bine, o să trec prin cartierul tău. Vrei să luăm prânzul împreună?

Am orientat agenda spre rămășițele de pe masă.

— Tocmai am terminat.

— Unde ești?

— La un McD pe Wallingford.

— Da? Cum e costița?

— N-aș putea să spun. Dar chiflele cu ouă sunt super.

— E localul ăla în care proprietăreasa e toxicomană? Am avut plângeri. Boții conduc totul.

— Nu, o văd. Dă restul unui polițai.

Râse.

— Am primit raportul medicului legist asupra lui Rashmi Jones. Hipoxie provocată de cianură.

— I-ai arătat cumva mamei ei imaginile?

— La naiba, nu. Erau mult prea bizare și crude. Se încruntă: De ce?

— Tocmai m-am văzut cu ea. Părea să aibe o bănuială că fiica ei s-a luptat din greu cu moartea.

— Noi nu i-am spus. Apropo, nu prea ne pasă că ți-ai sunat mai întâi clienta, dar data viitoare ce-ar fi să ne anunți pe noi primii?

— Asta-i legea poliției. Eu respect legile detectivilor particulari.

— De unde ai furat replica asta, din *Chinatown?*

— Are dialoguri mai bune decât *Dragnet.* Am înghițit ultima gură de cafea din ceașcă: Ai un motiv în cazul Rashmi Jones?

— Încă nu. Ce ți-ar plăcea? Enumera pe degetele mâinii stângi: Familie? Școală? Bani? O unghie ruptă? O zi înnorată?

— Gravidă? Doar o bănuială.

— Crezi că a fost însămânțată? O să verificăm. Dar ăsta nu e un motiv ca să te sinucizi.

— Toți au motive. Numai că niciunul dintre ele nu are logică. Se încruntă.

— Hei, nu face pe interesanta cu mine.

— Spune-mi, Julie, tu crezi că am o slujbă

falsă?

— Oo, Fay. Chicotitul ei avea o tentă tăioasă: Poate ar trebui ca tu și Sharifa să vă luați o vacanță.

— Mda.

Am lăsat remarca să treacă.

— O bătrână m-a numit muierușcă.

— Bătrânele astea. Pufni cu dezgust: Mă rog, nu ești polițist, asta e clar. Dar îți apreciem ajutorul. Mda, eu aș zice că faci o treabă adevărată. La fel de adevărat ca orice în lumea asta năruită.

— Merci, platfus ce ești. Acum că am făcut ca totul să fie mai bine, o să închid. Cafeaua mea se răcește, iar tu ai o grămadă de persoane dispărute de care să te ocupi.

— Gândește-te la vacanța aia, prefăcuto. Pa.

Când am pus jos agenda, mi-am dat seama că soldățeii mă așteptau pe mine. Zdrăngăniseră gheața din pahare și împăturiseră șervețele timp de zece minute. Nu cred că aveam nevoie să-mi facă și ele necazuri. Mișcarea inteligentă ar fi fost s-o tulesc spre ușă și să-mi părăsesc bicicleta; puteam scăpa de ele mergând pe jos. Dar din aprilie nu mai făcusem nicio mișcare inteligentă. Cea mai mare vorbea la telefon când m-am deplasat spre ele.

— Ce pot să fac pentru voi, doamnelor? am zis.

Cea mare puse agenda în buzunar. Partenera ei dădu să se ridice de pe scaun, dar cea mare întinse un braț cât un stâlp de telegraf ca s-o oprească.

— Ne cunoaștem?

Partenera ei avea ochii apropiați și un nas ca ciocul unei păsări, iar părul negru, scurt și țepos ca o perie. Purta un tricou negru pe sub salopetă și ghete de luptă negre, din piele. Probabil aveau vârfuri de oțel.

— Nu, continuă ea. Nu cred că te cunoaștem.

— Atunci hai să facem cunoștință. Eu sunt Fay Hardaway. Iar voi...?

Niciun răspuns. M-am așezat.

— Mulțumesc, am zis. Nicio problemă.

Cea mare se lăsă pe spate în scaun și mă privi de parcă aș fi fost desertul.

— Sigur nu faci o greșeală, don'șoară?

— De ce, pentru că sunteți niște dure care nu acceptați palavrele?

— Ești nostimă. Zâmbi cu superioritate: Uite cum stă treaba. Oamenii care se întâlnesc cu noi sunt de obicei foarte triști. Numele meu e Alix. Întinse mâna și ni le-am strâns: Mă bucur să te cunosc.

Modul obișnuit de a da mâna este s-o ții patru, poate cinci secunde, s-o strângi la despărțire și apoi să-i dai drumul. Poate Alix cea mare nu era familiarizată cu obiceiurile noastre – nu-mi dădea drumul.

Nu aveam de gând să mă las intimidată de un lucru mărunt ca o mână lipsă.
— O, atunci te cunosc, am spus.
Ne aflam la McDonald’s pe strada Wallingford – un loc public. Tocmai vorbisem cu prietena mea polițista. Fiind al naibii de convinsă că eram în siguranță, am decis să risc.
— Asta înseamnă că prietena ta este Elaine. Sau e Gratiana?
— Alix. Ciocul intră în panică: Acum trebuie s-o luăm. Alix oftă, apoi trase de mâna mea. Parcă ar fi scos un șervețel din cutie. Am alunecat pe jumătate peste masă în timp ce ciocul își desfăcea bastonul la lungime completă. Am încercat să fandez și ea mă atinse doar tangențial deasupra urechii, dar Alix îmi vâra un spray în față și pulveriza cu substanța paralizantă. Am văzut un miliard de stele și am inspirat vidul cosmosului timp de două secunde înainte ca totul să se întunece.

4

Big Ben răsuna între urechile mele. Îl simțeam adânc în molari, în substanța moale a ochilor. Era primul lucru pe care îl simțeam de la cel de-ai Doilea Război Mondial încoace. Stai puțin, trăisem pe vremea celui de-ai Doilea Război Mondial? Nu, dar văzusem filmul. Când mi-am mișcat degetele de la picioare, Big Ben

răsună din nou. Mi-am dat seama că motivul pentru care durea așa de rău era că în capul uman nu există suficient loc să atârni un clopot de o asemenea mărime. Pe măsură ce-mi inventariam părțile corpului, sunetul scăzu în intensitate. Cam pe când am ajuns la concluzia că eram întreagă, nu mai simțeam decât înțepătura sângelui prin vene.

Eram întinsă pe ceva tare, dar nu rece. Lemn. O bancă. Locul în care mă aflam era imens și slab luminat, dar nu întunecos. Tavanul înalt era în umbră. Se simțea o urmă de fum în aer. Luminile oscilau. Lumânări. Asta reprezenta un indiciu, dar eu eram încă prea amorțită ca să înțeleg misterul. Știam că trebuia să-mi amintesc ceva, dar acolo unde trebuia să fie memoria era o gaură. M-am întins spre spate și m-am pipăit deasupra urechii. Vârful degetului se întoarse închis la culoare și lipicios.

O voce rezolvă misterul în locul meu.

— Îmi pare rău că oamenii mei au reacționat disproporționat. Dacă vrei să depui plângere, le-am sfătuit pe Gratiana și pe Alix să se predea poliției.

Atunci mi-am reamintit totul. Întotdeauna se întâmplă așa. McDonald’s. Alix cea mare. O lungă strângere de mână. Însemna că asta era o biserică. M-am ridicat. Când lumea nu se mai învârti, am văzut un altar larg de marmură

invadat de lumină și un crucifix de dimensiunile unui Cessna spânzurând în spatele lui.

— Sper că nu ai dureri prea mari, domnișoară Hardaway. Vocea venea de pe șirul de bănci din spatele meu. O femeie de vreo patruzeci de ani în haine negre și cu un guler roman stătea îngenuncheată. Purta un inel mare de argint pe inelarul mâinii stângi.

— M-am simțit și mai rău.

— Păcat. Ai obiceiul să te bagi în necazuri? Părea îngrijorată că alegerile mele în viață nu sunt cele bune.

Avea ochi blânzi și un chip amabil. Părul ei scurt era de culoarea cenușii. Era genul de persoană căreia i-aș fi putut împărtăși secretele mele vinovate, ca să pot dormi noaptea. Ea ar vorbi cu însuși Cristos în numele meu și m-ar caza într-un apartament de lux în ceruri.

— Am necazuri? Ea aprobă din cap cu gravitate.

— Cu toții avem. Demonii ne distrug, domnișoară Hardaway. Își plantează sămânța nu numai în trupurile noastre, ci și în mințile și sufletele noastre.

— Te rog, spune-mi Fay. Sunt convinsă că o să devenim cele mai bune prietene. M-am aplecat spre ea: îmi pare rău, nu-ți pot citi tăblița cu numele.

— Nu port așa ceva. Zâmbi: Sunt Părintele Elaine Horvath. Ne-am uitat una la alta.

— Te-ai gândit vreodată la sinucidere, Fay? întrebă Părintele Elaine.

— Nu prea. De obicei e o mișcare proastă pentru carieră.

— Foarte bine. Dar trebuie să știi că de când au sosit demonii și au schimbat totul, aproape un miliard de femei au căzut pradă disperării și și-au luat viața.

— Știi ceva, cred că am auzit asta pe undeva. Hai, cucoană, despre ce-i vorba aici?

— E o tragedie a timpurilor noastre faptul că există multe motive bune ca să te sinucizi. E nevoie de curaj ca să continui să trăiești într-o astfel de lume. Rashmi Jones era o tânără cu probleme. Îi lipsea acest curaj. Asta nu o face o persoană rea, ci doar una moartă.

Am căutat în buzunar, după agendă. Era încă acolo. Am scos-o și am apăsat pe butonul *înregistrare.* Nu i-am cerut permisiunea.

— Deci eu ar trebui să-mi văd de treburile mele?

— Ar fi o mișcare proastă în meseria ta. Câți ani ai, Fay?

— Treizeci și trei.

— Înseamnă că te-ai născut dintr-o virgină. Se ridică de pe perna pe care îngenunchease și se așeză pe bancă lăsându-se pe spate. Însămânțată de demoni. Eu sunt destul de

bătrână ca să am un tată, Fay. Chiar îmi amintesc puțin de el. Foarte puțin.

— Nu începe.

Am ieșit din strană pe interval. Uram nostalgia după masculi. Bătrâna asta mă făcuse să mestec foi de aluminiu; le-aș fi scuipat pe Christos însuși dacă ar fi îndrăznit să coboare de pe cruce.

— Vrei să știi unul dintre motivele pentru care cele din generația mea sar de la ferestre și înghit cianură? Pentru că ciudate ca tine le fac să se simtă vinovate pentru ceea ce am ajuns. Vrei să-mi spui plod de demon, n-ai decât. Bucură-te de asta. Trăiește momentul. Pentru că noi nu așteptăm decât ca voi, scorpiile bătrâne, să muriți. Într-o zi biserica asta stupidă o să sece și o să dispară și știi ceva? Noi o să dansăm în noaptea aia, pentru că o să fim mult mai fericite fără să ne mai reamintiți de ceea ce ați pierdut voi, iar noi nu o să avem niciodată.

Ea păru într-un fel pervers mulțumită de etalarea emoțiilor mele.

— Ești o femeie furioasă, Fay.

— Mda, am zis, dar sunt bună cu copiii și animalele mici.

— Știi ce face furia asta sufletului tău? Multe suflete tinere găsesc alinare în Christos.

— Ca Alix și Gratiana?

Își încrucișa brațele; inelul de argint sclipi

mat.

— După cum am spus, s-au oferit să se predea…

— Păstrează-le. Cu ele am terminat.

Mă calmam repede. Am făcut o pauză, analizându-mi următoarea mișcare. Apoi m-am așezat pe perna de rugăciune alături de Părintele Elaine, i-am arătat agenda mea și m-am asigurat că vede cum opresc înregistrarea. Ochii noștri se întâlniră. Ne înțelegeam una pe alta.

— Tu le-ai căsătorit ieri pe Kate Vermeil și Rashmi Jones? Ea nu ezită deloc.

— Eu am ținut ceremonia. Nu am completat documentele.

— Știi de ce s-a sinucis Rashmi?

— Nu tocmai. Îmi susținu privirea: înțeleg că a lăsat un bilet.

— Mda, biletul. L-am găsit în agenda ei. Scria: „Viața este prea dificilă și eu nu mă descurc, așa că trebuie să plec. Te iubesc mamă, îmi pare rău”. Puțin cam generic pentru o viitoare scriitoare, n-ai spune? Și chestia e că în bilet nu spune nimic despre Kate. Nici măcar nu am știut că există până azi-dimineață. Pentru mine asta e o problemă. Poliția ar avea aceeași problemă dacă le-aș spune.

— Dar n-ai făcut-o.

— Deocamdată. Ea se gândi un timp.

— Cred, zise Părintele Elaine în cele din urmă,

că Rashmi și Kate s-au certat la scurt timp după ceremonie.

Se învârtea în jurul cuvintelor de parcă unul dintre ele ar fi putut să se trezească și să înceapă să țipe.

— Nu știu exact despre ce a fost vorba. Rashmi a plecat, Kate a rămas aici. A stat cineva cu ea toată după-amiaza de ieri și toată noaptea.

— Pentru că ai crezut că ar avea nevoie de un alibi? Lăsă remarca fără replică.

— Kate a fost distrusă când a auzit veștile. Se învinovățește, deși sunt convinsă că ea nu are nicio vină.

— Acum e aici?

— Nu. Părintele Elaine ridică din umeri: I-am spus să plece când am aflat că o cauți.

— Și vrei să mă opresc.

— Ești crudă fără niciun motiv, să știi. Biata fată suferă.

— O altă biată fată e moartă. M-am scotocit în buzunare după lanternă: Pot să-ți văd inelul?

Asta o nedumeri. Întinse brațul stâng și eu am pus lumina pe el. Pielea ei era pistruiată dar moale, unghiile ireproșabile. Probabil că nu și le făcea într-o magherniță ca Salonul Adagio.

— Ce înseamnă literele astea? am întrebat. IHS?

— *În hoc signo vinces.* „Sub acest semn voi învinge”. Împăratul Constantin a avut viziunea

unei cruci pe cer cu aceste cuvinte scrise cu foc pe ea. Asta se întâmpla exact înaintea unei bătălii importante. I-a pus pe soldații săi să-și picteze crucea pe scuturi și apoi a câștigat în fața unei forțe superioare.

— Drăguț. Am stins lumina: Pentru tine ce înseamnă?

— Însăși Mireasa lui Dumnezeu mi l-a dat. Chipul ei se lumină, ca și cum ar fi ascultat un cor de îngeri invocându-i numele: în semn de recunoaștere a vocației mele. Vezi tu, Fay, Biserica noastră nu are intenția să sece și să dispară. Mult timp după ce generația mea se va stinge, credincioșii vor continua să se adune în numele lui Cristos. Iar într-o zi vor termina munca pe care am început-o noi. Într-o zi demonii vor fi exorcizați.

Dacă își dădea seama cât de aiurea suna, nu dădu niciun semn.

— OK, uite cum stau lucrurile, am spus. Las-o pe Kate Vermeil. Voiam s-o găsesc numai ca să mă conducă la tine. Un demon pe nume Seeren m-a angajat să caut o anumită persoană care poartă un inel ca al tău. Vrea o întâlnire.

— Cu mine? Părintele Elaine păli. De ce?

— Eu doar găsesc oamenii. Mă bucuram de frământarea ei. Nu întreb de ce.

Își strânse brațele ca pentru rugăciune, apoi își lăsă capul peste ele și închise ochii. Stătu

așa aproape un minut. Am hotărât s-o las să mediteze, nu că aș fi avut de ales. Puteau să se deschidă porțile iadului și ea n-ar fi observat. În cele din urmă se scutură și se ridică.

— Trebuie sa aflu cât de multe știu ei. Ridică privirea spre crucifixul uriaș: O să mă întâlnesc cu demonul, dar cu o condiție: să-mi garantezi siguranța.

— Nicio problemă.

Nu m-am putut abține, am râs. Sunetul produse ecou, profanând liniștea.

— Și cum ar trebui să fac asta? Au făcut să dispară jumătate din populația pământului fără să clipească măcar.

— Te bucuri de încrederea lor, zise. Și de a mea.

O pace vasta și absurdă se așternuse peste ea; vedea lumea prin filtrul credinței. Era nebună dacă avea impresia că eu m-aș putea pune cu demonii. Poate ea credea în Cristos Omul care ar coborî din ceruri ca s-o protejeze, dar asta ar însemna că el nu văzuse cam de mult ce se întâmplă prin jur. Sau poate ea se simțea ca martirii care ar îmbrățișa spada și ar săruta securea care le taie capul. Mi-am adus aminte că iluziile ei nu erau treaba mea.

În afară de asta, aveam nevoie de bani. Și dintr-odată am simțit nevoia sa ies din biserica mare și goală.

— Biroul meu este pe Market, nr. 35, i-am spus. Etajul trei. O să încerc să aranjez ceva pentru azi după-amiază la șase. M-am ridicat: Uite ce-i, dacă vor să te ia, probabil ești ca și luată. Dar eu o să înregistrez totul și o să țip cât pot de tare.
— Sunt convinsă că vei face întocmai, zise ea cu chipul îmbujorat.

5

După ce mi-am legat bicicleta de stativul de pe Market Street nu m-am dus în birou. În schimb l-am căutat pe George. Dădea jos vopseaua de pe lambriurile vechiului birou al Donnei Belasco de la etajul cinci. Biroul Donnei fusese gol încă de toamna trecută, când ea terminase cu avocatura și plecase în sud să numere valurile la Daytona Beach. Cel puțin asta speram eu că face; ultima veste de la ea fusese o felicitare de Crăciun. Mi-era dor de Donna; era una din rarele femei bătrâne care încercau să înțeleagă ce înseamnă să crești așa cum crescuserăm noi. Și fusese generoasă, trimisese pe multă lume la mine”.
— Hei, George, am zis. Spune-i șefului tău că am găsit inelul.
— Cel din fața ta te felicită. Brațul care ținea peria înțepeni deasupra canistrei de diluant când el își întoarse capul în direcția mea: Ai

dovedit o adevărată superioritate, Fay.

George făcuse treabă bună la întreținerea clădirii de când venise la noi în urmă cu un an, cu toate că avea ceva împotriva granulației lemnului. Trebuise să-l oprim să vopsească panourile de mahon din foaier.

Îmi displăcea că trebuie să închid ușa, dar această conversație cerea puțină intimitate.

— Așadar am stabilit o întâlnire.

Simțeam mirosul de diluant ca pe o sârmă ghimpată străbătându-mi nasul.

— Părintele Elaine Horvath va fi aici la șase.

George nu spuse nimic. Să încerci să citești un robot era ca și cum ai încerca să citești un frigider. Am presupus că-i transmitea informația lui Seeren. Oare demonul va fi nemulțumit că aranjasem întâlnirea în biroul meu?

— Seeren e impresionat de rapiditatea realizării tale, zise George în cele din urmă. Creditul a fost alocat celui din fața ta pentru îndeplinirea misiunii.

— Grozav, reține zece dolari pe lună pentru chiria mea. Și ca să știi, i-am promis Părintelui Elaine că va fi în siguranță aici. Seeren n-o să mă facă o mincinoasă, nu-i așa?

— Seeren respinge violența. Este o tehnică regretabilă.

— Da, dar dacă Seeren o face să dispară pe undeva, ce mai contează?

Capul lui George se roti înapoi spre lambriuri.
— Părintele Elaine Horvath va fi invitată să plece liberă, dacă asta este intenția ei. Peria se scufundă în canistră: Kate Vermeil a fost de asemenea găsită?
— Nu, am spus. Am căutat-o, dar apoi Părintele Elaine m-a găsit ea pe mine. Apropo, nu locuiește pe 12th Avenue la nr. 465.
— Seeren avea alte informații.
Vopseaua veche făcea bule și se scurgea acolo unde George aplica diluantul.
— Astfel de erori sunt o curiozitate.
Era un lucru neînsemnat, dar nu-mi dădu pace tot drumul până la etajul trei. Oare eram mulțumită să descopăr că demonii nu erau nici omnipotenți, nici infailibili? Nu în mod special. Cu toate crimele lor împotriva omenirii, demonii și roboții lor ne cam conduceau lumea în prezent. Ideea că ei știau exact ce fac era o concluzie oarecum confortabilă, dar foarte amară.
În drum spre biroul meu am trecut de ușa nebunei Martha, care era deschisă.
— Tașaptă civa, strigă ea.
M-am întors. Vecina mea stătea la birou, purtându-și pe față masca de gaze Technopro care pretindea că o apără de clor, hidrogen sulfurat, dioxid de sulf, amoniac, bacterii, viruși, praf, polen, păr de pisică, spori de mucegai, reziduuri nucleare și hărțuire

sexuală. Din nefericire o făcea și de neînțeles.
— Mai zi o dată.
— Te. Așteaptă. Cineva.
— Cine?
Ea scutură masca și ridică din umeri. Lumina ecranului i se reflecta pe fața măștii. Puteam să văd cifre foindu-se ca niște furnici negre peste rândurile și coloanele unei foi de registru.
— Ce-i cu masca?
— Am. Avut. Un. Demon. În. Clădire.
— Zău? Am făcut. Când?
— De dimineață.
Nu exista niciun motiv pentru care un demon să nu intre în clădirea noastră, nicio lege care să interzică să avem unul drept client. Dar în privirea Marthei era o acuzație pe care nu o puteam nega. Oare ne trădasem pe noi toți acceptând cazul? Ea spuse:
— Urăsc. Demonii.
— Da, am zis. Și eu.
Am deschis ușa și am văzut că cea care mă aștepta era Sharifa. Încerca un zâmbet care nu i se potrivea.
— Bună, Fay.
Arăta la fel de elegantă ca întotdeauna și la fel de obosită cum o știam. Purta o rochie negru pepit din bumbac și sandale negre cu barete încrucișate subțiri. Nu era încălțăminte de doctor – ci una care spunea „să uităm de

papucii de doctor, e vremea pantofilor de dans”. Mă făcea să mă întristez.

Când m-am întors să închid ușa a observat probabil pata de sânge care mi se uscase în păr.

— Ești rănită!

Eu aproape uitasem – nu păstrasem amintirea durerii. Sări de pe scaun:

— Ce s-a întâmplat?

— Am alunecat la duș, i-am zis.

— Lasă-mă să văd.

Am aplecat capul și ea pipăi ușor cucuiul.

— Ai putea avea o comoție.

— Detectivii particulari nu fac comoții. Scrie clar în licență.

— Stai jos, ordonă ea. Lasă-mă să curăț asta. Fug până la baie după niște apă.

M-am așezat și am urmărit-o plecând. M-am gândit să închid ușa în urma ei, dar meritam ceea ce urma. Am deschis sertarul de jos al biroului, am extras două pahare de plastic și l-am chemat pe Johnnie Walker pentru consultații.

Sharifa năvăli pe ușă cu o cană cu apă într-o mână și un pumn de șervețele de hârtie în cealaltă, dar se opri când văzu sticla.

— Când a început asta?

— Chiar acum. Am luat paharul meu și am turnat două degete de Black Labei Scotch. Vrei și tu?

— Nu știu, făcu ea. Ne distrăm sau ne tratăm singură? N-am băgat-o în seamă. Tampona umflătura cu un șervețel umezit. Îi puteam simți parfumul, lămâi înflorit într-o adiere de vară cu numai o picătură de sudoare. Mirosul ei se afla în armonie cu aroma lichidă a scotch-ului. Se frecă de mine și i-am simțit corpul sub rochie. În clipa aceea o doream mai mult decât îmi doream să respir.

— Stai jos, am spus.

— Încă n-am terminat. Am arătat spre scaun.

— Stai jos, la naiba.

Aruncă șervețelul de hârtie în coșul meu de gunoi și se îndepărtă.

— Mi-ai pus o întrebare de dimineață, i-am zis. Ar fi trebuit să-ți răspund. Am făcut avortul săptămâna trecută.

Ea își studie mâinile. Nu știu de ce; ele nu făcuseră nimic. Stăteau doar în poala ei, văzându-și de treburile lor.

— Ți-am spus de prima dată când am început să ne întâlnim că asta o să fac când o să fiu însămânțată.

— Știu.

— Pur și simplu nu văd o alegere mai bună, am spus. Știu că lumea are nevoie de copii, dar eu am o viață. Poate că e o viață dură, inutilă, mizerabilă, dar asta am eu. A fi mamă… asta e viața altcuiva.

— Înțeleg, zise Sharifa. Glasul ei era atât de

mic încât ar fi putut încăpea într-un degetar. Doar că... s-a întâmplat totul atât de repede. Tu mi-ai spus și apoi ne-am certat și eu n-am avut timp să gândesc pe îndelete.

— Am făcut testul de dimineață. Ți-am spus după-amiază. Nu am ținut niciun secret.

Își încrucișa brațele peste piept ca și cum i-ar fi fost frig.

— Și când o să fiu eu însămânțată?

— O să faci cum va fi mai bine pentru tine.

— Toarnă-mi și mie niște medicament, te rog.

Am turnat scotch în ambele pahare, am ocolit masa și i l-am înmânat Sharifei pe al ei. Ea bău, ținu whisky-ul în gură o clipă apoi înghiți.

— Fay, eu... Colțurile gurii i se strâmbau și își mușca buza. Mama ta mi-a spus odată că, atunci când și-a dat seama că e însărcinată cu tine, a fost foarte fericită. Atât de fericită. Era pe când totul se prăbușea în jur. A spus că erai darul de care avea nevoie ca să... ca să nu...

— Mi-am primit predica despre dar, Sharifa. De mult prea multe ori. Suna de parcă demonii ar fi fost Moș Crăciun. Sau barza.

Privi în jos ca și cum ar fi fost surprinsă să descopere că încă mai ținea paharul în mâini. Îl goli dintr-o sorbitură și îl așeză pe masă.

— Eu sunt doctor. Știu că ei ne fac asta; aș vrea doar să știu și cum. Dar nu e un lucru rău. Faptul că tu exiști pe lume nu poate fi un lucru rău.

Nu eram prea sigură în privința asta, dar mi-am păstrat părerea pentru mine.

— Câteodată mă simt ca și când aș încerca să car apă cu mâinile, dar ea se scurge toată și nu pot să fac nimic ca s-o țin. Începu să-și frece cu mâna dreaptă antebrațul stâng: Oamenii continuă să se sinucidă. Poate nu mai e chiar așa de rău ca înainte, totuși. Rata natalității abia dacă e la nivelul de înlocuire. Poate că suntem condamnați. Te-ai gândit vreodată la asta? Că am putea dispărea ca specie?

— Nu.

Sharifa tăcu timp îndelungat. Continua să-și frece brațul.

— Eu trebuia să-ți fac avortul, zise ea în cele din urmă. Atunci am fi trăit ambele cu povara asta.

Eram un detectiv dur. Țineam o sticlă de scotch în sertarul de jos și aveam un demon drept client. Soldățeii mă cotonogeau cu bastoanele și-mi dădeau cu spray paralizant în față. Dar chiar și eu aveam un punct limită, iar dr. Sharifa Ramirez mă împingea cu putere către el. Aș fi vrut s-o iau în brațe și s-o sărut pe frunte, pe obraji, pe gâtul ei grațios. Dar nu-i puteam ceda astfel – cel puțin nu acum. Poate niciodată. Aveam un caz, și trebuia să mă păstrez pentru atunci când se va încheia.

— O să fiu eu responsabilă cu vina, Sharifa,

am spus. Tu ocupă-te de salvarea vieților. Am ocolit biroul: Am de lucru, așa că du-te acasă acum, iubito.

Am sărutat-o pe frunte.

— Ne vedem acolo.

Mai ușor de spus decât de crezut.

6

Sharifa plecase de mult când Părintele Elaine sosi, la ora șase fără zece. Își adusese gorilele; Gratiana rămase în anticameră analizându-mi biroul cu o minuțiozitate posacă, ca și cum ar fi estimat cât i-ar fi luat să spargă ușa, să sară peste masă și să rupă gâtul cuiva. Nu trebuia să fiu surprinsă de faptul că încrederea Părintelui Elaine în mine oscila – la naiba, nici chiar eu nu aveam prea multă încredere în mine. Oricum, am considerat că nu fusese prea inteligent s-o aducă pe bătăușa asta. Am invitat-o pe Gratiana să dispară din clădirea mea. N-ar putea oare să desfășoare un act autoerotic în fața unui autobuz în viteză? Părintele Elaine o concedie, și ea dispăru.

Părintele Elaine părea calmă, dar îmi dădeam seama că era agitată ca un animal în cușcă. Nu mă uitasem prea bine la ea în biserica umbroasă, dar acum am studiat-o în eventualitatea că ar fi trebuit s-o înscriu pe lista Persoanelor Dispărute. Era o femeie înaltă

cu umerii rotunzi și puțin aduși. Avea ochi de culoarea cafenie a nisipului ud; obrajii păreau lipsiți de sânge. Zâmbetul ei nu era la fel de convingător în lumină cum era în semiîntuneric. Făcu puțină conversație superficială, la care nu am ajutat-o cu nimic. Apoi se așeză lângă fereastră, privind. Poala hainei atingea leneș podeaua goală.

Cam după vreo zece minute desktopul meu ciripi. Am deschis iconița și am acceptat transferul a o mie de dolari. Al naibii card avea și Seeren ăsta.

— Cred că vin, am spus. Am deschis ușa și am ieșit pe coridor să-i aștept.

— Seeren are marea plăcere să te cunoască, Părinte Elaine Horvath, zise George strecurându-se în birou.

Ea se concentra cu totul asupra demonului.

— Doar Părinte, dacă nu te superi.

Botul nu era pentru ea nimic altceva decât o mobilă.

— E cam înghesuială aici, am spus. Dacă vreți, pot aștepta afară…

Masca Părintelui Elaine crăpă pentru o secundă, dar o cârpi frumos.

— Sunt convinsă că ne descurcăm, spuse ea.

— Cel din fața ta o imploră pe Fay să rămână, zise George. Ne-am instalat. Seeren își ocupă locul său deasupra dulapului cu dosare, iar George veni și se compactiză alături de mine.

Părintele Elaine își împinse scaunul lângă ușă. Cred că era mulțumită să stea cât mai aproape de ieșire. George se uita la Părintele Elaine. Ea se uita la Seeren. Seeren se uita pe fereastră. Eu mă uitam la toți.

— Seeren oferă păreri de rău pentru moartea regretabilă a lui Rashmi Jones, zise George. Această Rashmi era din biserica ta?

— Era membră, da.

— Conform spuselor lui Fay Hardaway, Părintele le-a căsătorit pe Kate Vermeil și Rashmi Jones.

Nu-mi plăcea asta. Nu-mi plăcea deloc. Părintele Elaine ezită doar o clipă.

— Părintele îi permite lui Seeren s-o localizeze pe Kate Vermeil?

— Știu unde este, Seeren, zise Părintele Elaine. Nu cred că trebuie amestecată în asta.

— Fă-i plăcerea celui din fața ta și răzgândește-te, Părinte. Această persoană este însărcinată?

Purtarea ei fusese rece, dar acum sări la patruzeci de grade.

— De ce spui asta?

— Posibil ca această persoană urmează să fie însărcinată?

— De unde să știu eu? Dacă este, fapta e a ta, Seeren.

Părintele înțelege bine fertilizarea în *vitro?*

— Am auzit de ea, da. Ridicarea din umeri a

Părintelui Elaine era mult prea elaborată: Nu pot să spun că o înțeleg.

— Atunci Părintele a auzit de recoltare transvaginală de oocite?

Împinse bărbia înainte.

— Nu.

— De haploidizarea celulelor somatice? Ea înlemni.

— Părintele s-a gândit la obținerea de spermă artificială din celule stem embrionale?

— Sunt preot, Seeren. Nu i se mișcară decât buzele: Nu biolog.

— Biserica Creștină are și pe viitor intenția de a provoca sarcini la unele membre? Cum ar fi Kate Vermeil?

Părintele Elaine se ridică cu greu de pe scaun. Am crezut că ar putea încerca să fugă, dar acum focul martiriului ardea prin cochilia de gheață care o acoperise.

— Facem lucrarea lui Cristos, Seeren. Respingem însămânțarea voastră obscenă. Ne salvăm de voi și nu ne puteți opri.

Seeren bătu din aripi, o dată, de două ori, și croncăni. Era un sunet dens, vibrant, ca oțelul zgâriind pe oțel. Nu știam că demonii pot scoate vreun sunet, dar auzul acestui strigăt diavolesc mă făcu să vreau să mă ascund sub masă și să mă strâng ghem. Am rezistat, la fel și Părintele Elaine. Am apreciat-o pentru asta.

— Seeren nu se ceartă cu Biserica Creștină,

zise George. Seeren exprimă cele mai strălucitoare încurajări pentru astfel de sarcini.

Fața Părintelui Elaine se strâmbă incredulă, apoi un fulger de dezaprobare o străbătu. Poate era supărată că fusese privată de o moarte glorioasă. La urma urmelor ea era o bătrână, din generația care îmbrățișase cultul sinuciderilor. Pentru prima oară, se întoarse către bot.

— Cum?

— Seeren o roagă pe Părinte să ajute numeroase creștine să rămână însărcinate. Creștinele care fac o astfel de alegere vor naște.

Ea se lăsă la loc în scaun.

— În prezent prea multe femei refuză însămânțarea, spuse robotul. Nu toate nasc după aceea. Asta nu a fost prevăzut. E regretabil.

Fără să observ, mâinile mele se strânseseră pumn. Aveam articulațiile degetelor albe.

— Seeren își anunță reala satisfacție față de realizarea Bisericii Creștine. Oferă un singur avertisment. Toate creștinele trebuie să se asigure că nu apar cromozomi XY. Părintele Elaine era impasibilă.

— O să continuați să le însămânțați pe necredincioase?

— Așa este prudent pentru supraviețuirea oamenilor. Ea aprobă din cap și se întoarse

spre Seeren.

— De unde o să știți dacă încercăm să readucem din nou bărbații pe lume?

Botul nu spuse nimic. Liniștea se îndesea în timp ce așteptam. Poate demonul considera că nu trebuie să amenințe.

— Bine atunci.

Părintele Elaine se ridică iarăși. Ceva din umerii ei aduși dispăruse. Încerca să pară calmă, dar știam că va sări în sus imediat ce va ajunge pe trotuar. Probabil credea că repurtase o mare victorie. În orice caz, ea terminase cu această mică petrecere.

Dar era petrecerea mea, și eu n-aveam de gând s-o las să se încheie cu demonii dându-și mâna cu creștinii.

— Așteaptă, am zis. Părinte, mai bine adu-o pe Gratiana aici sus. Și dacă mai ai alte gorile prin cartier, cheamă-le imediat. Ai nevoie urgentă de întăriri.

Seeren își mută privirea de la fereastră la mine.

— De ce? Părintele Elaine își scosese deja agenda. Ce înseamnă asta?

— E o problemă.

— Fay Hardaway, zise George tăios. Fă-i plăcere celui din fața ta și amintește-ți care a fost misiunea ta. Angajamentul tău a fost îndeplinit.

— Înseamnă că sunt de capul meu acum,

George.

Am crezut că poate Seeren va încerca să plece, dar rămase cocoțat. Poate demonului nu-i păsa ce făceam. Sau mă găsea amuzantă. Puteam fi o fată amuzantă, în felul meu obtuz.

Gratiana izbi ușa de perete. Ținea bastonul ridicat, ca și cum s-ar fi așteptat să se cufunde într-o baie de sânge. Când văzu tabloul nostru calm, îl lăsă să-i cadă în lateral.

— Dă-te la o parte, Părinte, am spus, și dă-i voie să între. Gratiana, poți să lași ușa deschisă, dar ține scobitoarea la îndemână. Sunt destul de sigură că nu peste mult timp o s-o folosești.

— Celelalte sunt în spatele meu, Părinte, zise Gratiana înghesuindu-se în cameră. Două, poate trei minute.

— Suficient. Am coborât mâna la sertarul din mijloc al biroului: Am o întrebare, Părinte.

Sertarul se deschise.

De unde știa Seeren toată povestea asta cu haploid și *în vitro?*

— E un demon. Mă privi gânditoare: Vin de la o distanță de două sute de ani-lumină. De unde știu totul?

— Destul de corect. Dar știu și că tu le-ai căsătorit pe Kate și Rashmi. George presupune că eu le-am spus, dar nu am făcut-o niciodată. Asta a fost o greșeală. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva au știut tot timpul cine ești tu.

E nostim, eu eram convinsă că demonii sunt infailibili, dar acum mă gândesc că pot s-o dea în bară oricând, la fel ca și noi toți. Din punctul ăsta de vedere sunt aproape umani.

— S-a emis o declarație regretabilă. Gâtul botului se extinse până când capul lui fu la același nivel cu al meu: Fă-i plăcere celui din fața ta și abține-te de la alte umiliri.

— M-am abținut prea mult, George. Sunt plină de abțineri.

Eram destul de sigură că George putea vedea sertarul deschis, ceea ce însemna că și demonul știa ce se găsea în el. Mă întrebam cât de departe mă vor lăsa să merg.

— Problema este, Părinte, dacă demonii știau deja cine ești, de ce m-a angajat Seeren să te găsesc?

— Continuă, făcu ea.

Aveam inima strânsă. Nimeni nu încercă să mă oprească, așa că am continuat și mi-am băgat capul în gura leului. Când eram fetiță de școală, îmi dorisem întotdeauna ca atunci când voi fi mare să am o slujbă adevărată.

— Ai avut o scurgere de informații, Părinte. Problema ta nu e super-știința demonilor. E vechiul și demodatul sărut al lui Iuda. Seeren are o sursă în interior, o cârtiță în congregația ta. Când s-a decis că e timpul să se întâlnească cu tine, a vrut să fie sigur că niciuna dintre voi nu va suspecta de unde

provine de fapt informația. A hotărât că îi poate oferi acoperire cârtiței angajând un detectiv particular naiv care să pretindă că a descoperit toată chestia. Poate că sunt puțin cam lentă și puțin cam lacomă, dar mi-au rămas câteva fărâme de mândrie. Nu permit să fiu luată drept idioată.

Mi s-a părut că aud pași pe scări, dar poate erau numai bătăile propriei mele inimi.

— Vezi, Părinte, eu nu cred că Seeren are cu adevărat încredere în tine. Cu siguranță nu te-am auzit promițând acum câteva momente că nu o să creezi băieți. Și da, dacă ei vor afla despre copiii băieți, demonii pot să-i facă să dispară, dar tu și Mireasa lui Dumnezeu și toate prietenele voastre țăcănite ați găsi căi pentru a face din asta ceva foarte public, foarte urât. Presupun că asta face parte din planul tău, nu-i așa? Să-ți aduc aminte cine sunt demonii, ce au făcut ei? Poate oamenii vor ieși din nou în stradă. Întrucât demonii trebuie încă să știe ce pui la cale, cârtița trebuie protejată. Părintele Elaine se înroși de furie.

— Știi cine e?

— Nu, i-am răspuns. Dar probabil se poate restrânge la câteva persoane. Spui că le-ai căsătorit pe Kate și Rashmi, dar nu ai completat documentele. Însă aveai nevoie de cineva care să fie martor la căsătorie. Cineva

care a făcut fotografii și i-a trimis una lui Seeren…

În realitate timpul meu se terminase. Gratiana se aruncă asupra mea exact când Alix cea mare năvăli pe ușă. Scosesem pistolul cu aer comprimat din sertar, dar plănuisem să le las pe creștine să-și curețe propria mizerie. M-am ridicat de pe scaun și am înălțat pistolul, dar nici chiar cincizeci de mii de volți nu o puteau ține departe de mine pe cățeaua care mârâia.

Am auzit un pocnet puternic și umed, nu atât o explozie, cât o implozie. Un curent de aer izbucni prin ușă, dar încăperea era nenatural de liniștită, ca și cum cineva tocmai se oprise din țipat. Noi, oamenii, ne-am adunat în jurul golului care fusese ocupat de Gratiana. Mediul familiar al biroului meu părea să se deformeze și să se întindă ca să se acomodeze cu această lipsă. Dacă ea se putea evapora atât de total, atunci poate scaunele ar putea valsa sau coșurile de gunoi ar putea cânta *Carmen.* Pentru prima dată în viață am avut sentimentul acut a ceea ce trebuie să fi simțit bătrânele atunci când demonii i-au făcut pe bărbații lor să dispară. Ar fi fost altceva dacă Gratiana ar fi fost pur și simplu moartă, dacă ar fi existat sânge, oase și carne rămase în urmă. Un corp care să fie îngropat. Dar așa ceva era o ofensă împotriva realității însăși. Submina credința noastră comună că lumea

este un fapt, că noi existăm cu adevărat. Înțelegeam cum puteau ei să dezechilibreze un miliard de minți. Stăteam alături de Părintele Elaine lângă ușa deschisă ținând pistolul în mână și nu-mi puteam aminti cum ajunsesem acolo.

Seeren sări de pe dulap de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic important și-și înfășură aripile translucide în jurul corpului. Demonul nu părea deloc surprins că o femeie tocmai dispăruse. Poate că nu aveai cum să surprinzi un demon.

Apoi mi-a trecut prin minte că probabil nu era pentru prima oară de la dispariția bărbaților când demonii făceau pe cineva să se evapore. Poate ei făcuseră asta tot timpul. M-am gândit la toate persoanele dispărute pe care nu le găsisem niciodată. Vedeam dosarele din biroul lui Julie Epstein umflându-se de cazuri nerezolvate. Oare Seeren făcuse acest lucru ca să ne învețe despre fragilitatea ființei? Sau fuseseră doar niște încercări neîndemânatice de a acoperi regretabilele lui greșeli?

Când demonul se îndreptă legănându-se spre ușă, Alix făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să-i blocheze ieșirea. După ceea ce tocmai se petrecuse, m-am gândit că era probabil cea mai încăpățânată și mai curajoasă mișcare pe care o văzusem vreodată.

— Lasă-i să plece.

Glasul Părintelui Elaine tremura. Ochii îi erau

ca niște răni.
Alix păși în lateral, iar demonul și robotul ne părăsiră. L-am urmărit pe demon împleticindu-se pe coridor. Am auzit ușile liftului deschizându-se și apoi închizându-se.
Părintele Elaine se clătină și puse o mână pe umărul meu. Acum chiar arăta ca o femeie bătrână.
— Nu există copii băieți, zise ea. Încă nu. Trebuie să mă crezi.
— Știi ceva? i-am îndepărtat mâna: Nu-mi pasă.
Voiam să plece. Voiam să stau singură la birou și să urmăresc cum încăperea se umple de întuneric.
— Nu înțelegi.
— Și nici nu vreau.
A trebuit să las pistolul pe masă, altfel l-aș fi folosit asupra ei.
— Kate Vermeil este însărcinată cu unul dintre copiii noștri, zise Părintele Elaine. E fetiță, îți jur.
— Deci l-ai făcut mândru pe Seeren. Care-i problema? Alix vorbi pentru prima dată:
— Gratiana o avea în grijă pe Kate.

7

Societatea Otrăvii era suficient de puternic luminată încât să dea dureri de cap unei

cămile. Dacă îți uitai ochelarii de soare găseai un raft cu unii gratis la ușă. Încastrate în pereți erau terarii cu șerpi cu clopoței încolăciți în nisip, cobre cu gâtul negru atârnând pe crengi moarte și scorpioni cafenii cuibăriți printre roci de ceramică. Cucuta era în floare; roiuri de flori mici albe se deschideau ca niște umbrele. Tulpini drepte de omag se intercalau cu pălării de ciuperci otrăvitoare în butoaie de vin tăiate în două. Lujeri de curara urcau pe pergola de lângă barul cu băuturi alcoolice.

Am numărat în jur de cincizeci de clienți în încăperea principală, ceea ce probabil însemna multă lume pentru o seară de miercuri. N-aveam idee cât de mulți mai bântuiau prin separeurile specializate care se deschideau în afara acestui loc, unde o fată drăguță îți putea asigura o ședință garantat sigură de asfixie sexuală fie prin spânzurare, fie prin înecare, sau îți puteai prăji creierul cu diferite generatoare de fulgere. Speram că Kate se afla undeva în spațiu deschis cu tipe relativ sănătoase la minte. Nu prea voiam să-mi bag nasul prin separeuri, dar aș fi făcut-o dacă trebuia. M-am gândit că îi datoram asta lui Rashmi Jones.

M-am învârtit prin jur prefăcându-mă că mă uit la diverse animale și plante, purtând un pahar mare umplut cu puțin Johnnie Walker Black Label și multă apă. Știam că Kate va fi

deghizată dar voiam să îngustez domeniul până la două, trei sau patru, sau poate chiar s-o depistez pe ea. Desigur, era posibil să se afle în cealaltă parte a orașului, dar ăsta era singurul meu plan. Mă gândeam că va schimba stilul, așa că nu căutam în mod necesar un soldățel. Părul nu ar fi castaniu, iar pielea ar fi probabil mai închisă la culoare, și lentilele de contact i-ar face ochi de pisică sau de zebră sau ca steagul american, dacă ar fi vrut. Dar chiar cu pernuțe și liftinguri nu și-ar putea schimba tipul de corp suficient cât să păcălească un scaner bun. Iar eu aveam datele din dosarele ei medicale creștine încărcate în agendă.

Părintele Elaine încercase s-o sune pe Kate, dar ea nu răspundea. Era perfect logic întrucât aproape oricine putea pune mâna pe softuri care să copieze vocile. Existau roboți care puteau cânta aproape la fel ca Velma Stone, încât s-o păcălească pe propria ei mamă. Kate și Gratiana trebuie să fi căzut de acord asupra unei parole. Problema noastră era că Gratiana o luase cu ea în iad, sau oriunde ar fi ascuns-o demonul.

Primul semnal prins de agenda mea era o roșcată în pijama de mătase și papuci cu iepurași verde-lămâie. Scanarea arăta că i se potrivește lui Kate în proporție de 5%. M-am lovit de ea suficient cât să plantez spionul, un

dispozitiv de urmărire lipicios de mărimea unui dinte de copil.

— Te rog Scuză-mă, am zis. Îmi pare r-rău. Vărsasem puțină băutură pe jos.

Îmi aruncă o privire care ar fi ofilit și un cactus și eu am șters-o. Imediat ce am ieșit din raza ei vizuală am apăsat butonul de pe agendă pe care îl asociasem cu apelurile lui Kate. Când Kate recepționa, spionul ar fi știut că apelul vine de la mine și ar fi semnalizat agendei că o găsisem. Roșcata nu era Kate. Nici tipa cheală în piele uzată.

Problema cu localizarea ei în acest fel era că dacă tot continuam s-o sun ar fi devenit suspicioasă și ar fi renunțat la agendă.

Am zăbovit pe lângă un acvariu cu pești fugu. Lângă el era un seif, și în fața lui o fetișcană își făcea de lucru cu încuietoarea. Am scanat-o și am obținut o potrivire de două procente. Purta o perucă împodobită cu paiete și o rochie strâmtă de dantelă încrețită în față. Când deschise ușa seifului, am văzut că era făcut din luxar transparent. Băgă mâna înăuntru, apoi trânti ușa și se îndepărtă de parcă ar fi întârziat să prindă ultimul tren al nopții.

Am tras cu ochiul prin ușa seifului. În interior era o grămadă de inhalatoare albastre la fel cu cel pe care îl folosise Rashmi ca să se sinucidă. Pe peretele de deasupra seifului, conducerea Societății Otrăvii pictase cu spray un graffiti

batjocoritor. *21L 4R 11L.* Nu aveam timp să pun un spion. Am apăsat pe butonul agendei luându-mă după ea.

Cu un țipăt strangulat, fetișcana smulse agenda din poșeta pe care o ținea strâns, îl aruncă pe jos și calcă pe el. Purta pantofi Donya Durand cu talpa plată, argintii.

Când mă îndreptam spre ea, Kate Vermeil mă văzu și se ascunse în unul dintre separeuri. Se strecură printre butoaiele de cincizeci și cinci de galoane de tetraclorură de carbon și sulfat dimetilic și țâșni pe ușa din spate a separeului pe o alee. Am văzut-o bâjbâind după capacul inhalatorului. M-am azvârlit peste ea și am prins-o de picioare. Pantoful drept îmi scăpă din mână, dar o prinsesem de glezna stângă și ea căzu. Ținea încă inhalatorul și încerca să-l ducă la gură. Am sărit deasupra ei și i l-am smuls.

— Chiar vrei să te sinucizi? Am ațintit inhalatorul spre fața ei și am țipat: Chiar vrei, Kate? Vrei?

Aerul de pe alee era încărcat de disperare și eu mă înecam în ea.

— Haide, Kate. S-o facem!

— Nu. Capul ei se scutura: Nu, te rog. Oprește-te. Groaza ei o alimentă pe a mea.

— Atunci ce dracu’ faci cu chestia asta?

Tremuram atât de rău încât atunci când am încercat să arunc inhalatorul în lada de gunoi

am nimerit pavajul la doar doi metri distanță. Ajunsesem foarte aproape de un eșec. M-am ridicat de pe ea și m-am rostogolit pe spate răcorindu-mă în aerul nopții. Când eu am eșuat, oamenii au murit.

— Cianura face foarte rău copilului, am zis.

— De unde știi de copilul meu? Glasul ei era rigid din cauza fricii. Cine ești?

Puteam să respir din nou, deși nu eram foarte sigură că vreau.

— Fay Hardaway. Am tras aer în piept: Sunt detectiv particular; ți-am lăsat un mesaj azi-dimineață. Najma Jones m-a angajat să-i găsesc fiica.

— Rashmi e moartă.

— Știu, am spus. La fel și Gratiana. M-am ridicat și m-am uitat la ea: Părintele Elaine o să se bucure să te vadă.

Ochii lui Kate se măriră, dar nu cred că vedea ceva pe alee.

— Gratiana a zis că demonii vor veni după mine. Încă mai privea capătul inhalatorului.

— A zis că dacă nu primesc vești de la ea până mâine înseamnă că am pierdut totul și eu ar trebui… s-o fac. Știi, ca să protejăm biserica. Iar acum agenda mea a sunat de trei ori în zece minute numai că nu era nimeni acolo și așa am știut că e timpul.

— Eu am fost, Kate. Îmi pare rău.

Am recuperat sandaua Donya Durand pe care

i-o smulsesem din picior și i-am înapoiat-o.
— Spune-mi de unde ai astea.
— Erau ale lui Rashmi. Le-am cumpărat împreună de la Grayles. De fapt eu le-am ales. Asta a fost înainte… Știi, o iubeam, dar ea era nebună. Acum înțeleg asta, deși e cam prea târziu. Adică, era în regulă când își lua medicamentele, dar întrerupea tratamentul destul de des. Numea asta o vacanță de la ea însăși. Numai că pentru toți ceilalți nu era o vacanță, în special nu pentru mine. A decis să întrerupă în ziua când ne-am căsătorit și nu mi-a spus, și dintr-odată după ceremonie ne-am certat rău din cauza copilului și cine pe cine iubește mai mult și ea a început să arunce cu lucruri în mine – pantofii ăștia – apoi a fugit desculță din biserică. Nu cred că înțelegea cu adevărat… știi tu, ceea ce încercam noi să facem. Adică, eu vorbisem cu însăși Mireasa lui Dumnezeu… dar Rashmi…
Kate se frecă la ochi și mâna i se umezi. Am ridicat-o și am pus un braț pe umerii ei.
— E în regulă. Nu e de fapt vina ta. Cred că biata Rashmi atârna de un fir de păr. Așa suntem toate. Întreaga rasă umană, sau ce a mai rămas din ea.
Am stat acolo câteva clipe.
— M-am întâlnit cu mama ei de dimineață, am zis. Mi-a zis să-ți spun că îi pare rău.
Kate strâmbă din nas.

— Îi pare rău? Pentru ce?

Am ridicat din umeri.

— Știu că nu avea o părere prea bună despre mine, zise Kate. Cel puțin așa mi-a spus întotdeauna Rashmi. Dar în ceea ce mă privește femeia aia era o sfântă dacă se punea cu Rashmi și schimbările ei de dispoziție și tot comportamentul ei. Întotdeauna a fost acolo când a avut nevoie de ea. Iar problema era că Rashmi a urât-o din cauza asta.

M-am săltat în genunchi, apoi în picioare. Am ajutat-o și pe Kate. Aleea era întunecată, dar asta nu era o problemă. Nici chiar la lumina zilei nu văzusem nimic.

8

Am găsit ușor spațiu în stativul pentru biciclete din fața Școlii Elementare Ronald Reagan. Clădirea părea să dormiteze în aerul greu al dimineții, aripile sale de cărămidă desfășurându-se peste terenul de joacă pustiu. Un robot de întreținere curăța piscina, un altul culegea florile ofilite din gardul cu viță albă. Roboții erau de un galben amețitor; literele RRE într-un portocaliu pufos traversau pieziș torsurile lor. Botul grădinar mă informă că școala începe peste o oră. Mie îmi convenea. Era doar o vizită de curtoazie, parte din angajamentul față de toți clienții în fața cărora

eșuam. Am întrebat dacă pot să o văd pe Najma Jones și el îmi spuse că se îndoia că vreunul dintre profesori venise așa de devreme, dar mă conduse la cancelarie. O sună; eu am semnat în condica vizitatorilor. Când vocea ei răsună în intercom, i-am spus botului că știu drumul către clasa ei.

M-am oprit în dreptul ușii deschise. Mama lui Rashmi stătea cu spatele la mine. Purta o rochie bleumarin fără mâneci cu o dupatta crem în jurul umerilor. Trecea pe lângă un șir de bănci goale, plasând animale din origami în mijlocul fiecăreia. Erau trei feluri de elefanți, rațe cu boboci, o girafă albastră, o pisică roz care putea să fie și leu.

— Te rog intră, domnișoară Hardaway, zise ea fără să se întoarcă. Avea radarul profesorilor; putea să vadă în spatele ei și după colț.

— Am trecut pe la dumneavoastră pe acasă. M-am strecurat în încăpere ca un copil care își uitase tema la educație civică.

— Credeam că vă pot prinde înainte de a pleca la școală. M-am aplecat peste o bancă din rândul central și am cules crocodilul purpuriu de pe ea: Le faceți singură?

— N-am putut să dorm noaptea trecută, zise, așa că în final am cedat și am ieșit să mă plimb. Am ajuns aici. Îmi place să vin devreme la școală, în special când nu e nimeni prin jur. E atâta timp.

Îi rămăsese o singură lebădă de origami pe care o puse pe catedră.

— Dacă stai după ore e altfel. Dacă ești întotdeauna ultima care pleci seara, e ca și cum ai admite că nu ai pentru ce să te grăbești spre casă. De fapt, e patetic.

Se instala la catedră și începu să deschidă ferestre pe desktop.

— Le-am învățat pe fete să împăturească rățuște. Pare să le placă. E o clasă plină de provocări, a cincea. Vin la mine niște copii luminoși și fericiți, iar eu se presupune că trebuie să le învăț fracțiile și să le pregătesc pentru liceu. Mă înfior când mă gândesc ce li se întâmplă acolo.

— Ce vârstă au?

— Zece când încep. Multe dintre ele au împlinit deja unsprezece. Termină săptămâna viitoare. Se uită la ferestrele pe care le deschisese: Unele dintre ele.

— Presupun că am avut și eu odată unsprezece ani, am spus, dar nu-mi amintesc.

— Generația ta a crescut în timpuri nefericite. Fața ei strălucea fosforescent.

— N-ai avut încă o fiică, nu-i așa, domnișoară Hardaway?

— Nu.

Am contemplat pentru o clipă lipsa mea de copii.

— Lui Rashmi îi plăcea origami?

Nu voiam să spun nimic cu asta. Doar că nu-mi mai plăcea să ascult liniștea.

— Rashmi? Se încruntă, de parcă fiica ei ar fi fost un elev nu foarte interesant cu ani în urmă. Nu, Rashmi a fost un copil dificil.

— Am găsit-o pe Kate Vermeil noaptea trecută. I-am transmis ce ați spus, că vă pare rău. Voia să știe pentru ce.

— Pentru ce?

— Zicea că Rashmi era nebună. Și că vă ura pentru că ați născut-o.

— Nu m-a urât niciodată, zise Najma repede. Da, Rashmi era o fetiță tristă. Neliniștită. Despre ce e vorba?

— Cred că ați fost la Confort Inn noaptea trecută. Dacă vreți să vorbiți despre asta, eu aș vrea să aud ce aveți de spus. Dacă nu, o să plec.

Mă fixă pentru o clipă, cu o expresie impenetrabilă.

— Știi, eu de fapt am vrut să am mulți copii.

Se ridică de la catedră, traversă încăperea și închise ușa ca și cum ar fi fost făcută din sticlă prelucrată manual.

— Când au început prima dată însămânțările, m-am dus la Primărie și m-am oferit voluntar. Așa ceva nu se mai întâmplase. Majoritatea femeilor erau oripilate să rămână însărcinate. Am vorbit cu un robot, care mi-a notat numele și adresa și apoi mi-a spus să mă duc acasă și

să aștept. Dacă voiam mai mulți copii după primul, eram cu siguranță încurajată să depun cerere. Mă simțeam ca și cum aș fi aderat la unul dintre acele cluburi de muzică la care faci comenzi pe mail. Zâmbi și trase de dupatta: Dar când s-a născut Rashmi, totul s-a schimbat. Uneori avea atât de multe nevoi, plângea să fie luată în brațe, iar alteori zăcea ore în șir în leagăn, tăcută și retrasă. A început să ia antidepresive când avea cinci ani, și i-au ajutat. Departamentul pentru Tineret mi-a dat un ajutor robot cu normă întreagă când am început să predau. Dar Rashmi a fost întotdeauna o pacoste. Și fiind singură, nu simțeam că am suficient cât să mai dau și altui copil.

— Nu v-ați căsătorit niciodată? am întrebat. Nu v-ați găsit o parteneră?

— Cu cine să mă căsătoresc? Glasul ei deveni tăios: Cu o altă femeie?

Obrajii i se colorară.

— Nu. Nu m-a interesat așa ceva.

Najma se întoarse la catedră, dar nu se așeză.

— Fetele trebuie să sosească în curând. Se aplecă spre mine, cu pumnii pe desktop: Ce vrei să auzi, domnișoară Hardaway?

— Ați găsit-o pe Rashmi înaintea mea. Cum?

— Ea m-a sunat. A spus că s-a certat cu prietena ei care era implicată într-un fel de experiment secret despre care nu-mi putea

vorbi, și că s-au despărțit și totul e un rahat, lumea e un rahat. Nu mai lua medicamentele, plângea, nu era prea coerentă. Dar asta nu era ceva nou. Întotdeauna mă chema când se despărțea de cineva. Sunt mama ei.

— Și când ați ajuns acolo?

— Stătea pe pat.

Ochii Najmei se concentrară asupra a ceva ce eu nu puteam vedea.

— A dus inhalatorul la gură când am intrat. Najma privea în camera 103 de la Confort Inn.

— Și eu m-am gândit în sinea mea, ce vrea biata fată? Vrea să fiu martoră la moartea ei sau s-o împiedic? Am încercat să-i vorbesc, să știi. Părea că mă ascultă. Dar când i-am cerut să lase jos inhalatorul, nu a vrut. Am înaintat spre ea, încet. Încet. I-am spus că nu e obligată să facă nimic. Că ne putem întoarce acasă. Apoi am ajuns aproape.

Întinse o mână peste catedră:

— Nu m-am putut abține. Am încercat să i-l scot din gură. Fie ea a apăsat pe buton fie eu l-am declanșat. Se așeză brusc și-și prinse capul în mâini: Nu a inhalat doza completă. A durat o veșnicie până să se termine. Era în agonie.

— Cred că era hotărâtă, d-nă Jones. Încercam doar s-o consolez: A scris un bilet.

— Eu am scris biletul. Se uită spre mine: Eu am făcut-o. Nu era nimic de spus. Toate cuvintele din toate limbile care fuseseră

vreodată vorbite nu puteau exprima durerea acestei mame.

Prin fereastra deschisă am auzit gâfâitul primului autobuz trăgând în stația din fața școlii. Najma Jones aruncă o privire afară, se reculese și zâmbi.

— Știi ce înseamnă Rashmi în sanscrită?

— Nu, doamnă.

— Rază de soare, zise ea. Au venit fetele, domnișoară Hardaway. Ridică origamiul de pe catedră: Trebuie să ne pregătim pentru ele. Mi-o întinse: Vrei o lebădă?

Când am ieșit pe porțile școlii, stația era plină de autobuze. Fetele coborau din ele și se împrăștiau pe terenul de joacă: fetițe chicotind, șoptind, sărind, fetițe ținându-se de mână. Și sub soarele cald de iunie, aproape că puteam să cred că sunt fetițe fericite.

Ele nu mi-au acordat nicio atenție.

Am încercat s-o sun pe Sharifa.

— Da?

Avea vocea aspră de somn.

— Îmi pare rău că n-am ajuns acasă noaptea trecută, iubito, am spus. Voiam doar să-ți spun că vin.

Kage Baker - Mama Egipt

Una dintre scriitoarele cele mai prolifice din noul val de la sfârșitul anilor nouăzeci, **Kage Baker** a debutat în 1997 în *Asimov's Science Fiction,* și de atunci a devenit una dintre cele mai cunoscute și consecvente colaboratoare ale revistei, cu povestirile, scrise inteligent și convingător, având ca subiect aventurile fericite și nefericite ale agenților călători în timp ai Companiei; nu de mult, a început și alte două serii de povestiri, una dintre ele plasată într-un mediu fantasy, de un fast și excentricitate cum nu s-au mai întâlnit. A publicat povestiri și în *Realms of Fantasy*, *Sci Fiction*, *Amazing* și altele. Primul ei roman, *In the Garden of Eden*, a apărut în 1997 și a devenit imediat unul dintre cele mai apreciate și recenzate romane de debut. *Sky Coyote,* a fost publicat în 1999, urmat fiind de al treilea și al patrulea, *Mendoza în Hollywood* și *The Graveyard Game*, ambele apărute în 2001. În 2002, a publicat prima culegere de povestiri, *Black Projects*, *White Knigths.* Cele mai recente cărți ale ei sunt romanul *Dark Mondays,* o nuvelă, *Rade Mechanicals* și culegerea *Gods and Pawns.* Ultimul roman din seria Company este *The Sons of Heaven.* Povestirile ei au fost publicate în *Antologiile Dozois* numerele 17 și 20. Pe lângă activitatea

de scriitoare, Baker este artistă, actriță și regizoare la Living History Center și a predat engleza elisabetană ca limba a doua. Locuiește în Pismo Beach, California.

În povestirea aceasta, extrem de antrenantă, care pare la început o lucrare fantasy, deși cititorii ei devotați o vor recunoaște imediat drept o poveste deghizată din seria *Company*, Baker ne duce înapoi în istorie, într-o Europă săracă și pre-modernă, pentru a ne prezenta saga unui tâlhar profitor, care duce o viață parazitară, un om care pândește mereu norocul cel mare, dar ajunge întâmplător să cadă victimă unui joc înșelător ce *ar putea* să capete proporții aproape imposibil de anticipat pentru el…

*

Fă-te frate cu dracul până treci puntea.
proverb transilvănean

Într-un ținut noptatic, acoperit de păduri nebune, exista și o câmpie expusă soarelui neiertător. De-a curmezișul acelei câmpii, un om îmbrăcat în costum de clovn fugea căutându-și salvarea.

Drumul din pământ bătătorit, plin de făgașe, singurul cât vedeai cu ochii, reflecta arșița soarelui, făcându-l pe bărbat să asude vârtos. Se împleticea în alergare, pentru că fugea de multă vreme și era gras, iar nădragii din

mătase ai costumului de clovn începuseră să-i alunece în jos de pe coapse. Costumația aceea era peste măsură de umilitoare. Îl făcea să semene cu o lăptăreasă gigantică.

Lacrimile, pornite din spaimă și disperare, îi curgeau, amestecate cu picăturile de sudoare, pe obrajii dați cu alb, făcându-i mustața să capete o culoare cenușie; rotocoalele dezgustătoare, trasate pe față cu culoare sângerie începuseră deja să se dizolve, șiroind și lăsându-i dâre rozalii pe gât. Ghemotoacele de paie din care își încropise pieptul pentru a aduce a femeie începuseră să se destrame și să-i alunece în jos, strecurându-se în rochia tiroleză, iar acum îi cădeau pe sub poalele ei, de parcă ar fi pierdut o sarcină. Gâfâind, s-a oprit ca să-și mai ridice fustele și s-a uitat temător peste umăr.

Niciun semn de urmăritori, dar aceia porniseră după el călare și, pe câmpia dreaptă și pustie, sigur aveau să-l prindă curând din urmă. Nu se zărea niciun ascunziș nicăieri, nici măcar vreun copac. A continuat să alerge, îndesându-și paiele la loc în sân și scâncind de efort. Simțea și un bâzâit ca de gâze în urechi.

Apoi, ajungând pe o porțiune mai vălurită a câmpiei, a văzut o răspântie. Și pe acolo trecea și salvarea lui!

O pereche de cai de povară trăgeau o căruță cu remorcă, ambele semănând cu cociile

țigănești, dar fiind mai înalte și mai înguste, și lipsite de imaginile obișnuite, pictate în culori vii. Erau negre precum straiul Doamnei cu Coasa. Cu o excepție: pe pereții laterali, jos și amenințător, cu vopsea albă și cu litere ciudate și vechi, stătea scris: MAMA EGIPT.

Omului nu i-ar fi păsat nici chiar dacă frâul cailor ar fi fost ținut în mână de însăși Moartea. A ochit remorca acelei căruțe și, încordindu-și ultimele puteri, a pornit să alerge cât îl țineau picioarele, reușind într-un sfârșit să o ajungă din urmă.

O vreme, a alergat disperat pe lângă ea, până a putut să ajungă în fața remorcii și a urcat pe bara de fier ce o lega de căruță. Câteva clipe, a rămas în echilibru precar acolo, legănându-se și urmărind cum picăturile de sudoare de pe față cădeau pe metalul încins. Apoi s-a târât până la ușa din spate a căruței, a deschis-o și s-a prăbușit înăuntru.

Vizitiul căruței, având capul acoperit de o glugă pentru a se feri de razele ucigător de fierbinți ale soarelui, era absorbit într-o visare ce ducea către locuri dispărute de multe milenii. Așa se face că femeia care mâna caii nu a băgat de seamă că avea un pasager nepoftit.

*

Bărbatul a rămas lat pe spate, pufăind și respirând greu, prea obosit ca să ia în seamă

locul unde se afla. În cele din urmă, s-a înălțat pe coate și s-a uitat în jur. După alte câteva momente, s-a ridicat în fund și și-a scos ridicola bonetă de lăptărească, făcută din dantelă care îi stătea legată pe sub bărbie cu cordelușe galbene. În timp ce s-a șters pe față cu ea, mormăind, a slobozit o sudalmă.

Într-o lume perfectă, a cugetat el, în căruța aceea ar fi trebuit să se afle un dulap cu haine, prin care ar fi putut să scotocească pentru a fura niște straie care să nu atragă atenția asupra lui. Ar putea fi măcar o ladă cu ceva mâncare și băutură. Numai că soarta îi fusese potrivnică din nou; aceea nu era o locuință pe roți, elegantă și confortabilă. Se vedea că slujea drept depozit, pentru că înăuntru nu erau decât lăzi și obiecte mari, învelite în pânză de sac.

Dezgustat, omul a băgat mâna în pieptul rochiei și a scos ghemotoacele de paie care-i alcătuiseră sânii. Le-a scuturat în dreptul urechii și, auzind clinchetul știut, a zâmbit. Inelele de aur, doar o parte din prada cu care reușise să scape, erau tot acolo.

Arșița din cutia neagră și închisă era sufocantă, de aceea și-a scos costumația, mai puțin chiloțeii din mătase. Pornind metodic, s-a apucat să scotocească prin căruță, deschizând lăzile și desfăcând baloturile. A început să chicotească.

Nu-i era deloc greu să recunoască lucruri furate.

Unele dintre ele fusese șterpelite, neîndoielnic, de la neguțători turci și de la oameni de vază: carpete rulate și legate, servicii de ceai cu chenar auriu. Dar mai erau și icoane pictate și portrete de familie ale unor ruși, zugrăvite pe lemn. Boluri de cristal din Austria. Căni și farfurii din argint, toate gravate. Urne pictate. Un stand întreg cu săbii de cavalerie, unele ornate cu decorațiuni, unele simple și vechi, evident, însemne de familie. Nu a găsit nimic suficient de mic pentru a fi strecurat într-un buzunar, chiar dacă ar fi avut așa ceva, și nimic de preț care să poată fi transformat imediat în bani.

Bombănind, a ridicat o sabie și a scos-o din teacă.

În momentul acela s-a auzit zgomot de copite. Sabia i-a scăpat dintre degetele rămase dintr-odată fără vlagă. S-a lipit de ușă, făcându-se una cu ea, lucru total inutil, și a auzit cum zgomotul de copite se întețea. A auzit apoi și întrebările strigate. Cât pe ce – dar nu a reușit să distingă limpede – cuvintele de răspuns, rostite încet de un glas de femeie. Și-a dat ochii peste cap, cercetând interiorul în căutarea unui ascunziș. Nu exista niciunul; decât dacă s-ar fi înfășurat în vreun covor, precum Cleopatra.

Cu toate acestea, călăreții și-au văzut de drum, îndepărtându-se în galop. Când și-a dat seama că, pe moment, era în siguranță, s-a prăbușit fără vlagă pe podea.

După ce și-a ascultat o vreme bubuiturile inimii, a ridicat din nou sabia.

*

Căruța s-a oprit abia la căderea nopții, după ce se hurducase pe pământul denivelat, semn că ieșise de pe drum. Omul stătea tot ghemuit înăuntru, acum înfrigurat și descurajat. Caii au fost scoși din hamuri și duși să bea apă dintr-un pârâu, probabil, pentru că omul a auzit plescăitul. A auzit apoi cum sunt frânte niște vreascuri, după care pocnetele scoase de focul arzând. Asta l-a făcut să se gândească la căldură și mâncare. A auzit apoi pași ușori apropiindu-se, urmați de sunetul cuiva care urcase pe scară. Bărbatul s-a încordat. Ușa s-a deschis și, în cadrul ei, profilată în lumina lunii, o siluetă mică și lungă a unei persoane care avea capul foarte mare. Vreun copil diform? Persoana s-a uitat în interiorul căruței, iar în ochii ei mari și speriați plutea o expresie de nesiguranță. Avea un rulou sub braț – să fi fost alt covor?

— Ha! a făcut bărbatul și s-a repezit la persoana din ușă, prinzând-o de încheietură și trăgând-o peste pragul ei, înăuntru. Silueta a început imediat să urle, cu glas de bărbat dar

care amintea de țipetele unui iepure încolțit, strident și inuman. Persoana nu i-a opus totuși rezistență; de fapt, bărbatul a avut senzația neliniștitoare că prinsese un ventriloc, o momâie moale și fără conținut, îmbrăcată în niște straie ce păreau cuprinse de mucegai.

— Taci din gură! a zis bărbatul cu glas gros, vrând să bage groaza în persoana pe care o prinsese. Vreau doar două lucruri!

Captivul său părea să fi leșinat. În clipa când și-a dat seama de acest lucru, omul a simțit și prezența unei femei ce stătea în apropierea căruței, părând să fi apărut ca de nicăieri; ea îl țintuia cu privirea.

— Să nu-l ucizi, i-a zis ea cu glas din care nu răzbătea nicio emoție.

— Da, dar vreau două lucruri! a repetat bărbatul ținând sabia la gâtul prinsului. Altfel îl omor, înțelegi?

— Da, a zis femeia. Ce dorești?

Bărbatul a clipit, apoi și-a lins buzele. Ceva anume din glasul distant al femeii îl tulbura.

— Mâncare și ceva de îmbrăcat.

Femeia nu și-a dezlipit privirea de la el. Era înaltă și, înveșmântată simplu, în negru, arăta întunecată ca o umbră, cu toate că stătea în lumina revărsată de luna plină.

— De mâncare o să-ți dau, i-a răspuns ea. Dar nu am haine pe măsura ta.

— Atunci ai face bine să-mi găsești, auzi? a

spus bărbatul. A făcut o mișcare amenințătoare cu sabia. Altfel… Îți omor micuțul… micuțul… a încercat să-și imagineze ce relație putea avea creatura de sub brațul lui cu femeia de la ușă. Soț? Copil?

— Sclav, a explicat femeia. O să-ți cumpăr niște haine când ajungem în vreun sat, dar pentru asta trebuie să aștepți până dimineață. Să nu-mi omori sclavul, altfel o să te fac să regreți că te-ai născut.

— O, chiar așa? a făcut bărbatul, fluturând din nou sabia. Îți închipui cumva că eu cred în blesteme țigănești? Nu ai în față chiar pe prostul satului, să știi!

— Știu, a zis femeia, cu același glas calm. Dar mai știu că te caută polițiștii. Dacă-i tai gâtul lui Emil, să vezi ce repede îi pot face să apară.

Bărbatul a priceput că ar fi fost preferabil să-și schimbe strategia. Și-a plecat capul într-o parte și i-a surâs femeii în mod șmecheresc și, a sperat el, fermecător.

— Hei, ușurel, nu-i nevoie să mergem chiar atât de departe, nu? a zis el. La o adică, suntem de aceeași teapă, adevărat? Am aruncat și eu o privire prin căruță. A făcut un semn din cap spre obiectele din jur. Bună afacere, tăinuind atâtea lucruri de preț. Doar nu vrei să le șoptesc polițiștilor despre asta atunci când vor veni să mă ridice, nu?

— Nu, a zis femeia.

— Păi, sigur. Hai să facem pace! Bărbatul a înaintat încet, târându-l și pe prizonier – parcă Emil spusese ea că îl chema. Barbu Golescu, sluga dumneavoastră. Iar tu vei fi fiind doamna…

— Amaunet.

— Încântat, a zis Golescu. Ești sigură că soțul tău nu are vreo pereche de pantaloni de care s-ar putea lipsi, doamnă Amaunet?

— Nu am soț, i-a răspuns ea.

— Uimitor! a exclamat Golescu și a rânjit. Ei bine, doamnă, atunci, până-mi găsești niște straie, ce-ar fi să-mi dai o pătură? N-aș voi să apar în mod necuviincios în fața ta.

— Îți aduc imediat, a zis ea și a plecat. El s-a uitat după ea, pe moment deconcertat, după care a lăsat jos sabia și a făcut câteva mișcări ca să-și dezmorțească mâna. Emil a rămas nemișcat sub celălalt braț.

— Să nu încerci cumva vreo prostie, căpățânosule, a bolborosit Golescu. Hei! N-auzi, am zis să-ți bagi mințile-n cap! Ori ești surd?

L-a prins pe Emil de guler și s-a uitat cu un aer critic la el. Emil a scâncit și a întors capul în altă parte. Avea o față lipsită de orice expresie. Fusese cândva ras în cap, iar acum părul crescuse inegal, ca o miriște rău secerată.

Poate că ești *cu adevărat* surd, a spus el. Dar

mămica ta tuciurie te iubește, nu? Ce bine pentru mine. A pipăit cu mâna liberă pe podea și a găsit o bucată de frânghie cu care fusese legat unul dintre covoare. Stai liniștit, altfel îți frâng gâtul acela strâmb, ai înțeles?

— Miroși urât, i-a zis Emil cu glas slab.

— Phu! Și tu duhnești ca un covor mucegăit, i-a zis Golescu, petrecând frânghia peste încheieturile mâinilor lui Emil. Uite, acum n-o să mai poți fugi. O să ne-mprietenim, să știi. O să te-nveți curând cu mine.

Apoi s-a aventurat afară pe bara de remorcare și a sărit pe pământ. Își simțea picioarele nesigure, și de aceea a încercat să se sprijine de umărul lui Emil, dar micuțul om s-a năruit sub greutatea lui de parcă ar fi fost făcut din cârpă.

— Nu-i prea ești de folos la tăiat lemne sau la cărat apă, așa e? a mormăit Golescu, trăgându-se de izmene, ca să și le ridice. Amaunet a venit pe după peretele căruței și i-a întins o pătură fără să scoată nicio vorbă.

— Sclavul ăsta al tău e ca o umbră de puternic, i-a zis Golescu. Ai nevoie de un bărbat să te ajute la treabă, dacă mi-e cu iertare spusa.

Apoi s-a înfășurat în pătură și i-a rânjit. Amaunet i-a întors spatele și s-a îndepărtat.

— Găsești niște pâine cu roșii lângă foc, a zis ea, întorcând capul peste umăr.

*

Ținând pătura înfășurată cu o mână și târându-l pe Emil cu cealaltă, Golescu s-a apropiat de foc. Amaunet stătea perfect nemișcată, urmărind dansul flăcărilor, și abia dacă i-a învrednicit cu o privire când au ajuns lângă ea.

— Acum e ceva mai bine, a spus Golescu, așezându-se jos și întinzând mâna spre pâine. A frânt un coltuc, l-a înmuiat în cratița cu roșii fierte și a început să mănânce cu poftă.

Încă legat de încheietura lui și tras încoace și încolo când se mișca, Emil se înmuiase de tot, ca și cum ar fi fost o momâie făcută din paie.

— Așa deci, a zis Golescu, în timp ce avea gura plină, așadar nu ai bărbat. Ești sigură că n-ai nevoie de ajutor? Nu vorbesc de treburi de-ale așternutului, doamnă, sper că înțelegi asta; ferească Domnul să-mi treacă așa ceva prin minte. Mă refeream la siguranța ta. Cu atâția tâlhari și ucigași pe lumea asta! Acum, întâmplarea face că am nevoie de ajutor ca să mă îndepărtez cât mai mult de Dunăre, iar tu te îndrepți spre miazănoapte. Hai să rămânem la pace câtă vreme rămânem împreună, ce zici de asta?

Amaunet a strâmbat din buze. Dispreț? Putea fi totuși un soi de zâmbet.

— Pentru că tot ai adus vorba, a zis ea, Emil nu știe să stea de vorbă cu lumea. Iar eu, una,

nu mă dau în vânt să vorbesc cu oamenii. Polițiștii au zis că erai cu un circ; știi cum să obții aprobări pentru reprezentații de la slujbași mărunți?

— Sigur că da, a zis Golescu, făcând un gest larg ce sugera că totul era floare la ureche. Ceea ce-ți trebuie este un *om priceput.* Poți să te bizui pe mine.

— Prea bine. Amaunet și-a întors privirea spre foc. N-am cum să-ți plătesc, dar o să mint ca să te apăr. O să ai locul tău de dormit și mâncare.

— Și straie potrivite, i-a reamintit el. Drept semn de aprobare, ea a ridicat din umeri.

— Atunci ne-am înțeles, a zis Golescu și s-a lăsat ușor pe spate. Și care ne este ocupația? Pentru lume, la asta mă refer.

— Prezic viitorul oamenilor, a zis Amaunet.

— Aha! Dar nu arăți a țigancă.

— Nici nu-s țigancă, a spus ea, lăsând impresia că obosise să tot dea explicații. Sunt din Egipt.

— Chiar așa? a făcut el, frecându-se la nas. Înțelepciunea mistică a enigmaticului răsărit, nu? Transmis până la tine de faraonii din vechime. Prea bine, doamnă, așa poți să-i lași cu gura căscată pe țărani.

— Pentru un clovn, știi cam multe cuvinte mărețe, a zis Amaunet.

Golescu s-a crispat și, cu delicatețe, a ridicat

un colț al păturii ca să-și îndepărteze o parte din machiaj.

— Se vede de la o poștă, doamnă, că nu-s un clovn adevărat, a protestat el. Sunt o victimă a circumstanțelor, a calomniilor și a intrigilor politice. Dacă ți-aș spune povestea vieții mele, mi-ai plânge de milă.

Ea a rânjit, doar pentru o clipă, dar totul a fost atât de șocant apărând pe fața ei negricioasă, încât Golescu a fost cât pe ce să țipe de frică.

— Mă îndoiesc, s-a mulțumit ea să spună.

În acea noapte, l-a ținut pe Emil legat de el, socotind că nu putea avea deplină încredere în Amaunet decât după ce avea pe el o pereche de pantaloni. S-a întins comod pe podeaua căruței, folosindu-l pe măruntul om drept un soi de pernă, și deși acesta a scos din când în când sunete ca de plâns și mirosea cu adevărat ca un covor cuprins de mucegai, toate aceste inconveniente puteau fi trecute cu vederea de cineva hotărât cu tot dinadinsul să doarmă.

La un moment dat, s-a trezit. Cineva cânta undeva în noapte; o femeie, cu glas gutural, cânta sub lumina lunii. Din vocea ei răzbătea o melancolie sfâșietoare, încât a simțit lacrimi arzându-l în colțul ochilor; cu toate acestea, în cuvintele necunoscute și aspre ale lamentației femeii era și o amenințare greu de definit.

Parcă în întuneric ar fi pândit o leoaică. S-a gândit vreme de o clipă să deschidă ușa ca să vadă dacă ea dorea consolarea cuiva, dar ideea l-a făcut să simtă un val inexplicabil de răceală pe șira spinării. A pufnit, s-a rostogolit pe spate și a adormit la loc.

S-a trezit când căruța și remorca ei s-au pus în mișcare hurducându-se, și atunci a privit în jur prin negura unor vise încărcate de dorințe confuze, care acum se risipea. Lumina soarelui se strecura prin câteva crăpături din pereții de scândură. Deși visurile se trăseseră îndărăt, anumite senzații stăruiau. Cu un geamăt, s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat peste umăr la Emil, care se lipise de spinarea lui.

— Hei! a făcut el și l-a smucit pe Emil. Ce-i cu tine, ești sodomit? Îți închipui cumva că, dacă port straie de mătase, oi fi vreun băiețaș dornic de plăceri?

Emil a scâncit și și-a ascuns fața între palme.

— Soarele, a șoptit el.

— Da, s-a făcut ziuă. Ți-e frică de soare? l-a întrebat Golescu.

— Soarele mă doare, a zis Emil.

— Nu fi prost, nu-ți poate face nimic. Vezi? a zis el și a împins mâna lui Emil în calea unei raze tremurătoare de soare. Emil a scos din nou sunete ca de iepure încolțit, întorcându-și în același timp fața de la soare și închizând ochii, ca și cum s-ar fi așteptat ca pe mână să-i

apară arsuri.

— Vezi? a repetat el. Dar Emil a refuzat să deschidă ochii, astfel că, dezgustat, Golescu i-a eliberat mâna. Luând sabia, a tăiat frânghia care îi lega. Emil s-a ghemuit imediat ca un vierme și a rămas neclintit, acoperindu-și iarăși ochii cu palma. Golescu l-a examinat, după care a lăsat sabia deoparte, frecându-și încheietura.

— Dacă ești vampir, ești cel mai jalnic pe care l-am văzut vreodată, a zis el. De ce te-o fi ținând femeia asta pe lângă ea, ia spune?

Emil nu i-a răspuns.

La câtva timp după miezul zilei, căruțele s-au oprit; o oră după aceea, ușa sa deschis, iar Amaunet a apărut în cadrul ei ținând un braț de haine.

Uite, a spus ea, aruncându-i-le. Privirea ei impasibilă a căzut asupra lui Emil, care se chircise și se strânsese și mai mult în sine în clipa când valul de lumină inundase interiorul. Ea și-a scos unul dintre șalurile de pe umeri și l-a azvârlit deasupra lui, acoperindu-i complet. Trăgându-și pantalonii, Golescu a urmărit-o cu o expresie amuzată.

— Doamnă, mă întrebam dacă n-ar trebui să port vreun crucifix când mă aflu în preajma micuțului nostru prieten, a spus el. Ori să-mi iau niște căței de usturoi la mine?

— Îi place întunericul, i-a explicat ea. Îmi datorezi trei piaștri pentru haine.
— Nu seamănă cu hainele pe care le îmbrăcam în mod obișnuit, înțelegi? a zis el, îmbrăcând cămașa. Sunt din materiale foarte aspre. Unde ne aflăm?
— Cu douăzeci de kilometri mai la nord decât eram ieri, i-a răspuns ea.
Încă n-am ajuns suficient de departe, a gândit el cu îngrijorare. Amaunet sa întors cu spatele cât el se îmbrăca. În timp ce se încheia la nasturi, Golescu s-a trezit examinându-i trupul. Acum, când nu-i vedea fața sumbră, putea recunoaște că, în rest, femeia aceea era atrăgătoare. Greutatea corporală putea sfida atracția gravitațională într-un mod atât de vioi și elastic doar în cazul cuiva foarte tânăr.
Oare ce vârstă avea?
După ce și-a tras și cizmele, s-a îndreptat de spate, și-a răsucit capetele mustății, iar apoi și-a supt burta. A scos unul dintre inelele de aur pe care le ținuse până nu de mult la piept.
— Poftim. Te rog să accepți asta drept plată, floare a Nilului, a zis Golescu, luând-o de mână pe Amaunet și strecurându-i inelul pe deget. Ea și-a tras mâna imediat și s-a răsucit cu atâta repeziciune, încât el a avut impresia că totul fusese doar o tulburare a aerului. Vreme de o clipă, în ochii ei a apărut o flacără, și chiar dacă era o expresie mai curând de ură

decât de patimă, măcar reușise să-i stârnească o reacție.
— Să nu mă mai atingi, i-a zis ea.
— Nu făceam decât să-mi plătesc datoria! s-a apărat Golescu, încântat totuși de sine. Frumoasă doamnă, inelul acela face mult mai mult decât ai dat pe hainele acelea.
— Pute, a spus ea cu dezgust, smulgându-și inelul.
— Aurul își poate îngădui să miroasă urât, i-a răspuns el. Buna lui dispoziție creștea, creștea nemăsurat.
Nepoftit, s-a suit pe capră, alături de ea, iar căruța și remorca ei se legănau, urmând un drum ce mergea de-a lungul unui râu îngust, care șerpuia prin chei săpate în stâncă.
— Nu vei regreta că ai fost bună cu mine, doamnă, a zis Golescu. Sunt un reazem de nădejde și un izvor de povețe, așa sunt eu. N-o să te întreb ce alte lucruri ascunzi în căruța ta, fiindcă știu să fiu discret, dar spune-mi, totuși: Câștigi cât dorești de mult?
— Reușesc să mă descurc, i-a răspuns Amaunet.
— Pff! a exclamat Golescu și a dat din mână. M-am lămurit, nu scoți atât cât meriți. Cu ce te ocupi, exact? Ghicești în cărți? În globul de cristal? Dai poțiuni de iubire?
— Citesc în palmă, i-a zis Amaunet.
— Cu cititul în palmă n-o să câștigi mare

lucru, a zis Golescu. Dar, pe de altă parte, nici nu prea ai cu ce să-ți impresionezi mușteriii. Decât dacă le descrii în cuvinte măiestre și atrăgătoare un viitor cum nu s-a mai pomenit, ori dacă îi previi de necazuri îngrozitoare pe care doar tu fi poți ajuta să le depășească, am dreptate? Și tu, sper să mă ierți pentru vorba proastă, pari a fi o femeie căreia nu-i place să vorbească prea mult. Ce poți face fără puțină strălucire? Unde ți-e sclipirea care farmecă?

— Eu le spun adevărul.

— Asta-i bună! Adică binecunoscuta expresie „Sunt sub un jurământ străvechi și nu pot rosti decât adevărul?” Nu, nu, scumpă doamnă, fraza asta a fost rostită de prea multe ori, și lumea s-a săturat de ea. Eu îți propun să prezinți altfel lucrurile! a zis Golescu.

Amaunet i-a aruncat o privire din colțul ochilor, rămânând impenetrabilă ca un șarpe.

— Cu alte cuvinte?

— Cu alte cuvinte, ar fi bine să-ți văd clientela obișnuită înainte de a da o soluție, a zis el.

— Am înțeles.

Cu toate astea, *Mama Egipt* este un nume bine ales pentru ceea ce faci, a recunoscut el. Sugerează o anumită măreție. Însă presupune căldură. Ar trebui să mai insiști asupra acestui amănunt. Unde ți-e căldura, ia zi?

— N-am așa ceva, a zis Amaunet. Și tu ai început să mă scoți din sărite.

— Atunci, scumpă doamnă, *taceo.* În latină, asta înseamnă „voi păstra tăcerea”, înțelegi?

Ea a strâmbat iarăși din buze.

Tăcut, în timp ce tresăltau pe capră, el a încercat să-i studieze fața. Trebuia să fie tânără; avea pielea netedă și întinsă, nu avea nici urmă de fir cărunt în păr și nici vreun fir de puf pe buza de sus. Unii ar fi putut spune despre o femeie urâtă: *Are nasul coroiat*, sau *Are buzele prea subțiri*, sau *Ochii îi sunt prea apropiați.* Nimic din toate astea nu putea fi spus în ce o privea pe Amaunet. Într-adevăr, era imposibil să spui prea multe despre ea; pentru că, atunci când s-a uitat mai îndeaproape la ea, Golescu vedea doar o umbră și trăia sentimente contradictorii.

*

La vreme de noapte, au ajuns într-un orășel amărât, ale cărui case jalnice și cocoșate păreau să se fi ghemuit cu spatele spre râu, privind către pădurea întunecată. După ce au mers printr-un adevărat labirint de străzi șerpuite, au găsit imașul unde negustorii de bâlciuri își etalau mărfurile: câteva sute de metri pătrați de teren sterp, care slujise până nu demult drept ocol pentru vite. Acolo, gunoiul de grajd era ca la el acasă. În acel loc erau trase și alte căruțe, iar focurile ardeau în grilaje de fier, semănând cu gălețile. Oamenii care-și câștigau existența oferind plimbări pe

cai de lemn sau care îi provocau pe cei sosiți la bâlci să se întreacă în diverse feluri, stăteau în preajma focurilor, bând direct din sticle și schimbând noutăți cu glasuri obosite.

Cu toate acestea, când căruța cu remorcă a lui Amaunet a intrat în acel spațiu, oamenii aflați deja acolo au ridicat scurt ochii, după care, la fel de repede, s-au uitat în altă parte. Unii au făcut semne ce se voiau menite a alunga răul.

— Te bucuri deja de o anumită reputație, așa e? a remarcat Golescu.

Amaunet nu i-a răspuns. Părea să nu fi luat în seamă atitudinea celorlalți oameni de acolo.

Golescu și-a petrecut încă o noapte friguroasă pe podeaua din remorcă – de astă dată, singur, deoarece Emil dormea într-un lădoi sub patul îngust al lui Amaunet atunci când nu era ținut ostatic, iar Amaunet ignora cu îndârjire orice aluzie a lui referitoare la bucuria de a împărți căldura trupului cu altcineva. Drept urmare, a doua zi dimineață s-a simțit înțepenit și cam fără chef de viață.

Peste noapte, bâlciul căpătase viață, măcar pe jumătate. Un bărbat orb, musculos ca un uriaș, împingea răbdător roata caruselului, iar copiii slabi și palizi se roteau, se roteau. Un bărbat cu o flașnetă rotea de maneta acesteia, iar maimuțica lui, așezată pe un umăr, îi urmărea pe copii cu ochi neîncrezători, chiar

fricoși. Însă multe dintre corturi rămăseseră la pământ, într-o învălmășeală de frânghii și piloni. Un șir lung de vânzători ambulanți, cu toții plictisiți, treceau cu un aer supus prin dreptul unui slujbaș orășenesc, ce-și instalase biroul de aprobare a licențelor la o masă deasupra căreia stătea deschisă o umbrelă de soare, de culoare neagră.

Golescu se holba la toate acelea, când Amaunet, care, tăcută ca o umbră, a apărut în spatele lui și i-a zis:

— Uite și șansa ta de a deveni folositor. Stai la rând în locul meu.

— Pe toți sfinții! a exclamat el și s-a răsucit pe călcâie. Vrei să-mi sară inima din piept de sperietură? Prea iei omul pe nepregătire.

Amaunet i-a întins un plic din piele și o pungută.

— Ai aici actele mele. Plătește darea către slujbaș și obține-mi autorizația. Altfel, n-o să mănânci diseară.

— Dac-ai ști cine sunt de fapt, nu mi-ai porunci în felul ăsta, a bombănit Golescu, dar s-a așezat cuminte la coadă.

Slujbașul și-a făcut treaba dovedindu-se destul de cinstit, astfel că oamenii de la coada șerpuitoare au trecut prin fața lui în mai puțin de un ceas. În cele din urmă, bărbatul din fața lui Golescu a primit dezlegare să-și vândă stegulețele de hârtie roșu, galben și albastru,

după care a ajuns și el în fața mesei.

— Hârtiile, i-a zis slujbașul, și a căscat.

— Poftiți, a zis Golescu și le-a desfăcut cu un gest teatral. Mijindu-și ochii, omul s-a uitat la ele.

— Amaunet Kematef, a îngânat el. Face afaceri ca „Mama Egipt”. E rusoaică? Iar aici scrie că e femeie.

— Păi, nu-s actele mele, sunt… sunt ale nevestei, a spus Golescu, adoptând o expresie de om jignit. Și nu-i rusoaică, prietene, e o egipteană cu sânge focos, și, dacă vrei să știi, a făcut parte dintr-un harem, numai că un accident nefericit i-a sluțit frumusețea exotică. Am găsit-o răbdând de foame pe străzile din Cairo și am luat-o cu mine din milă creștinească. Cu toate astea, la scurtă vreme după aceea, am descoperit că are un talent extraordinar de a ghici viitorul, folosindu-se de un sistem antic de…

— Prezicătoare, zici? Două mărci, a zis slujbașul. Golescu i-a dat banii, iar în timp ce omul i-a scris autorizația, el a continuat să turuie:

— Adevărul gol-goluț este că ea a fost singura fiică a unui nobil de origine coptă, răpită la o vârstă fragedă de un fioros…

— Dacă mă mai sâcâi mult cu povestea asta, o să-ți iau încă trei mărci, a zis slujbașul și a aplicat ștampila foarte apăsat.

— Vă mulțumesc prea plecat, domnule, a zis Golescu, făcând o plecăciune adâncă.

Apoi, mulțumit de sine, a luat aprobarea și a plecat pășind țanțoș.

— Ia uită-te aici, a zis el și i-a întins hârtia cu o mișcare elegantă. Ea a luat-o fără nicio vorbă și a examinat-o. Văzută în lumina puternică a dimineții, seriozitatea întunecată a trăsăturilor ei era mult mai pronunțată. Golescu și-a înfrânat un fior, și a întrebat-o:

— În ce alt fel ți-ar putea fi de folos un bărbat viril, scumpa mea?

Amaunet i-a întors spatele, lucru pentru care Golescu i-a fost recunoscător.

— Încearcă să nu dai de bucluc până diseară. Atunci te poți îngriji de Emil. El se trezește după apusul soarelui.

Apoi ea a revenit la căruța din față. Golescu a urmărit-o urcând și a rămas încă o dată uimit de efectul spectaculos pe care îl exercita Amaunet asupra lui când o privea din spate.

— Nu vrei să bat darabana ca să-ți anunț prezența? Ori să zornăi din tamburină sau din mai știu eu ce? Așa cum o căpățână de zahăr atrage muștele, și eu pot atrage o mulțime de mușterii.

Ea l-a măsurat cu o expresie neutră, ce putea fi interpretată drept amuzament.

— Sunt convinsă că poți atrage muște, i-a zis ea. Dar nu am nevoie de reclamă pentru ceea

ce fac.

Mormăind îmbufnat, Golescu a plecat, cu gând să se plimbe prin bâlci. La scurtă vreme după aceea, s-a bucurat nespus constatând că punguța cu bani rămăsese la el.

Oamenii începuseră să ridice corturile, să desfășoare firme multicolore și strălucitoare, deși ele atârnau fără vlagă în arșița și lumina orbitoare a zilei. Și-a cumpărat o pălărie ieftină și a rămas locului o vreme, măsurând din ochi vânzătorii de mâncare. În cele din urmă, și-a cumpărat un pahar de ceai și o prăjiturică friptă în ulei, umplută cu prune, rostogolită prin zahăr glasat care avea un o vagă aromă de otravă. A mâncat-o cu un aer satisfăcut și, lingând zahărul de pe degete, s-a îndepărtat de bâlci, ajungând în apropierea unui pâlc de copaci de pe malul râului. Ajuns acolo, s-a întins la umbră și, trăgându-și pălăria peste față, a adormit. Cine trebuia să facă pe dădaca unui *vampir* avea și mare nevoie de somn în timpul zilei.

Seara, bâlciul devenea cu totul alt loc. Copiii dispăreau, stând acasă în pătucuri, iar caruselul se rotea aproape gol, având doar câțiva mușterii cu fețe spectrale; în schimb, locul gemea de tineri. Aceștia râdeau în hohote greu de domolit și se îmbrânceau unii pe alții, ori rămâneau cu gurile căscate în fața

minusculelor scene de pe care tot soiul de șarlatani își lăudau cu glas tare atracțiile. În corturi, erau expuse vederii ciudățenii nemaivăzute ale naturii; într-unul, o dansatoare își arăta măiestria; în altul, se putea vedea un bărbat care mânuia fiare înroșite cu mâinile goale. Luminile orbitoare se înfruntau cu umbrele. Aerul gemea de acorduri muzicale și de strigăte răgușite.

Golescu a rămas impasibil în fața tuturor acestor lucruri.

— Cum adică, vrei să spui că e prea tare? a întrebat el. M-a costat cinșpe groși.

— N-o pot mânca, i-a șoptit Emil, chircindu-se și ferindu-se de lumina felinarelor.

— Uite. Golescu a apucat un știulete de porumb copt și a mușcat din el. Hm! Ce bun e! Mănâncă, scâncitule!

— Are ardei iute. Și mă arde la limbă, a zis Emil, frângându-și mâinile.

De tot râsul, a zis Golescu, având gura plină, după care s-a apucat să mestece vârtos. Asta e mâncare pentru zei. Tu cu ce naiba te hrănești, ia spune? A, acum știu! Ești *vampir,* așa că vrei sânge, da? Ei, acum ne vede lumea, așa că va trebui să te mulțumești cu altceva. Măr copt, ce zici? Sarmale grase și bune? Colțunași cu carne? Cartofi prăjiți?

Emil plângea tăcut, iar lacrimile curgeau șuvoi din ochii mari ca de iepure, și Golescu, oftând,

a zvârlit cât colo știuletele de porumb.

— Hai, vino, a zis el și, luându-l de mână, l-a târât pe pitic după el.

Au făcut un tur al tuturor gheretelor unde se servea mâncare, și abia după aceea Emil a consimțit să încerce un crenvurșt înfipt într-un băț, înmuiat în mămăligă și prăjit bine. Spre ușurarea lui Golescu, Emil a lăsat impresia că-i place mâncarea aceea, pentru că s-a apucat să ciugulească din ea fără să se mai văicărească în timp ce era târât de colo, colo. Golescu a aruncat o privire către căruța lui Amaunet și a observat un mușteriu coborând, palid și cutremurat.

Ia te uită acolo, a spus el dezgustat. O singură lumină chinuită. Fără firmă, cum să atragă atenția asupra ei? N-are pe nimeni să ademenească mulțimea. Și, uite, la ușa ei așteaptă doar un mușteriu nenorocit! Așa-i trebuie. Unde-i este simțul misterului? Doar e *Mama Egipt!* Pesemne că veniturile-i vin de la celelalte afaceri ale ei, nu?

Emil nu i-a răspuns, fiind foarte absorbit de cârnatul lui pe băț.

— Ori poate că nu, dacă nu-și poate îngădui să aibă un servitor mai bun decât tine. Unde se duc banii? S-a întrebat Golescu, trăgându-se de capetele mustății. Și de ce-i stăpâna ta atât de acră? A suferit vreun necaz în dragoste, ia zi?

Emil a ridicat scurt din umeri și a continuat să molfăie.
— În doar zece minute, aș putea s-o fac să-l uite pe oricine o fi fost acela, numai să mă ia puțin în serios, a spus Golescu, privind lung spre căruță. Și cea mai bună cale ca să-mi reușească asta ar fi să o dau gata cu bani. Avem nevoie de un plan, găgăuță.
— Patru mii șaptesprezece, a zis Emil.
— Poftim? A făcut Golescu, întorcându-se să-l privească pe pitic. Emil nu a mai zis nimic, dar în tăcere, s-a auzit strigătul tare și limpede al unui vânzător ambulant:
— Veniți și încercați-vă norocul, oameni buni! Jocuri de noroc, ghicitul cărților, aruncarea cu zarurile, învârtirea roții norocului! Ori ghiciți numărul de boabe de mei din urcior și câștigați bani, bani! Doar zece groși încercarea. Chiar *tu* poți fi câștigătorul! Tu, domnule, tu cu băiețelul acela!
Golescu și-a dat seama că omul i se adresa chiar lui. S-a uitat indignat în jur.
— Nu e copilul meu!
— Poate să-ți fie și unchi, că oricum nu-i pasă nimănui. Ia ghicește, nu vrei? a răcnit omul. Ce-ai de pierdut?
— Zece groși, i-a replicat Golescu, iar apoi a realizat că-erau banii lui Amaunet. Ce naiba, ducă-se.
Târându-l pe Emil după el, s-a apropiat de

chioșcul jocurilor de noroc.

— Care-i premiul?

— Douăzeci de mii de lei, a zis omul, iar Golescu și-a dat ochii peste cap de uimire.

— A, sigur, cu banii ăștia m-aș putea lăsa de meserie, asta-i clar, a zis el și a vârât mâna în buzunar să caute cei zece groși. A aruncat o privire jinduitoare la urciorul aflat în partea din spate a tarabei, pe un raft împodobit cu drapelul național, unde se mai găseau și cupoane de pânză. Sunt convins că ai ascuns și pietre înăuntru, ca să pară mai multe boabe, sigur asta. Hm, hm, bine… așadar, câte boabe de mei sunt în urcior? Aș zice…

— Patru mii și șaptesprezece, a repetat Emil.

Omul de la tarabă a rămas cu gura căscată. Golescu s-a uitat când la el, când la Emil. Apoi s-a luminat la față.

— Asta-i răspunsul corect, așa e? a zis el. Doamne sfinte și morminte!

— Nu, nu e, a zis omul, revenindu-și în fire cu destulă greutate.

— Ba așa e, a insistat Golescu. Așa am citit în ochii tăi.

— Ba nu, a repetat omul.

— Ba da! Hai să răsturnăm urciorul și să numărăm boabele.

— Nu, și oricum, nu mi-ai dat banii încă – iar pe de altă parte, băiețelul tău a dat răspunsul, nu tu, așa că nu are importanță… și…

— Mincinosule! Vrei să mă pun pe țipat? Să știi că mă țin bojocii. Vrei să afle toată lumea că ai refuzat să-i dai premiul acestui sărman de copil, cu toate că a ghicit? Chiar vrei să…?

— Gata! Taci, că o să-ți dau blestemații aceia de bani!

Și proprietarul gheretei s-a aplecat peste tejghea și a pus o mână peste gura lui Golescu. Acesta a zâmbit, iar vârfurile mustății lui s-au înălțat ca antenele unui gândac de bucătărie.

În timp ce se înapoia spre căruța lui Amaunet, Golescu a scuturat pe sub nasul lui Emil, punga în care se auzea clinchetul banilor.

— N-am pierdut seara degeaba, nu crezi? Vreau să văd dacă asta n-o dă gata.

Emil nu i-a răspuns, acum sugând cu un aer gânditor bățul, căci atât îi mai rămăsese.

— Sigur, din motive strategice, o să micșorăm meritele tale în toată tărășenia asta, a continuat Golescu, trăgând cu ochiul pe după un cort și strâmbându-se spre căruță. Acum se formase o coadă de mușterii care așteptau și, deși o parte dintre ei erau femei singure care voiau să-și afle norocul, câțiva erau bărbați cu înfățișări fioroase, chiar de ucigași, dacă se uita mai atent la ei, astfel că Golescu a avut senzația neplăcută că poate avusese de a face cu unul sau doi dintre ei în trecutul lui profesional destul de dubios. După ce s-a tras

înapoi, a aruncat o privire spre Emil.

— Cred că n-ar fi bine să o întrerupem tocmai acum, când are atât de lucru. Asta ne mai dă răgazul necesar să ticluim o povestioară potrivită și eroică pentru a explica felul în care s-a umplut de bani punguța asta, nu? În orice caz, ea nu ar avea cum să creadă *ca tu…*

Și, privindu-l pe Emil, Golescu a amuțit. S-a plesnit cu palma peste frunte, cu un gest ce arăta că se dumirise.

— Ia stai, stai puțin! Ea *știe* de talentul ăsta al tău! De aceea te și ține prin preajma ei, adevărat? Ha, ha!

A rămas tăcut un moment, însă concentrarea privirii lui fusese atât de intensă, încât a tulburat până și contemplarea de sine în care căzuse Emil. Acesta a ridicat ochii cu timiditate și a văzut cum trăsăturile lui Golescu s-au schimonosit într-un zâmbet de o nevinovăție atât de feroce, încât micuțul băiat a scos un țipăt, a scăpat bățul din mână și și-a acoperit fața și capul cu amândouă mâinile.

— Scumpul meu geniu sfrijit! a răcnit Golescu, prinzându-l pe Emil în brațe și ridicându-l în aer. Prietene mititel, fratele meu micuț, cel mai dulce dintre vampiri! Vino, vino, dragule, nu mai vrei un cârnat? Nu? Niște mămăligă? Punci cu lapte? Niște ciocolată fierbinte? Golescu are să se îngrijească să capeți tot ce-ți poftește inima. Să mai facem o plimbare prin

târg.

Punguța cu cei douăzeci de mii de lei s-a ușurat simțitor până când Golescu s-a retras, împreună cu Emil, spre umbrele din spatele căruței. Micuțul om era prea îndopat cu cârnați și vată de zahăr ca să mai fie vioi, și căpătase și o păpușă ieftină de cârpă și un titirez ca să-și facă de lucru, astfel că atenția lui, câtă era, se îndreptase asupra acelor obiecte. Cu toate acestea, Golescu a scos un pachet de cărți din buzunar, l-a desigilat, le-a amestecat și s-a uitat la Emil cu ochi iubitori de animal de pradă.

— Am mai auzit așa ceva, micul meu miracol bleg, a gângurit Golescu, făcând cărțile să pocnească și să foșnească între degetele lui groase. Oameni fără nicio înzestrare în ce privește buna creștere și renumele în societate, vai, da, iar în unele cazuri, atât de rupți de lume, încât trebuie hrăniți și ținuți în scutece ca sugarii. Și totuși, le sclipește mintea! Și rețin amănuntele și alcătuirea lucrurilor cu o acuratețe uimitoare! Să vedem dacă și tu ești un asemenea copil-minune, bine?

O oră de exerciții i-a fost mai mult decât suficientă pentru a se convinge, spre satisfacția lui, că Emil putea mai multe lucruri decât să numere cărțile cu precizie; dacă o mână de cărți îi erau arătate desfăcute vreme

de o secundă doar, el le putea identifica exact pe toate.

— Iar acum, iubite copile, mai rămâne să răspundem la o întrebare, a zis Golescu, azvârlind pachetul de cărți peste umăr, în întunericul nopții. Cărțile s-au împrăștiat ca frunzele moarte duse de vânt. Oare de ce n-o fi profitat doamna Amaunet de capacitatea ta extraordinară, ca să se îmbogățească în așa măsură încât să nu mai jinduiască nimic pe lumea asta?

Emil nu i-a dat răspuns.

— Când are condiții perfecte… Nu înțeleg, a zis el, trăgând cu ochiul la coada ce se întindea până la ușa căruței. Dinăuntru tocmai ieșea o femeie; își frângea mâinile și suspina. Deși bâlciul începuse să se golească deja, mai erau câțiva bărbați cu aspect de brute, care-și așteptau rândul să… să li se ghicească viitorul? I se părea puțin probabil. Trei dintre ei păreau să țină ascunse niște pachete voluminoase asupra lor. Cu o momâie plină de noroc ca tine, ar putea deveni regina caselor de jocuri de noroc din Monte Carlo și Sankt Petersburg, a gândit el cu voce tare. Și, la o adică, având un asemenea trup, ar putea deveni cea mai bogată cocotă din Roma, Viena sau Budapesta. Dacă ar purta o mască, mai bine zis. Și atunci de ce muncește până în miez de noapte tăinuind linguri și ceasuri

furate pentru niște tâlhari în două parale? Ce bani ies din asta? Emil, prietene, ce vrea ea de fapt?

— Cupa Neagră, i-a răspuns Emil.

După ce a ieșit și ultima brută și a plecat în treburile lui, Amaunet a coborât din căruță și s-a uitat drept la Golescu, exact spre locul din întuneric unde acesta stătea. Voise să-și facă o intrare impresionantă, dar după ce elementul-surpriză se pierduse, s-a mulțumit să-i facă sfios semn cu mâna.

— Unde este Emil? l-a întrebat ea.

— E-n siguranță, regina mea, i-a răspuns Golescu, trăgându-l în față și ținându-l de ceafă, ca pe un câine. Emil, surprins de lumină, a scheunat slab, acoperindu-și apoi ochii. Am avut parte de o seară grozavă.

— Du-te la culcare, i-a zis Amaunet lui Emil Acesta s-a smuls șerpește din strânsoarea lui Golescu și a țâșnit în căruță.

— Te-ai îngrijit să mănânce? l-a întrebat ea.

— Regește, a zis el. Dar de unde am avut și mijloacele necesare ca să fac asta, nu mă întrebi? Uite, aici.

Și a ridicat în aer punga în care erau ceva mai puțin de douăzeci de mii de lei și a făcut conținutul să scoată clinchete și pe față i-a apărut o expresie extrem de seducătoare. Spre iritarea lui de nespus, ochii ei nu s-au luminat câtuși de puțin.

— Adu caii și leagă-i la căruță. Plecăm în seara asta, l-a anunțat ea.

Golescu a rămas ca trăsnit.

— Nu vrei să știi de unde am toți banii ăștia?

— I-ai furat? a zis Amaunet, coborând felinarul din cârligul aflat pe ușă și suflând în el ca să-l stingă.

— Eu, să fur? a exclamat Golescu, sincer indignat. I-am câștigat pentru tine, dacă vrei să știi. Am ghicit câte boabe de mei erau într-un urcior.

În seara aceea, în câteva rânduri, își imaginase reacția ei față de un asemenea dar al lui, și reușise diferite versiuni privind amploarea emoțiilor ei. Cu toate acestea, nu se pregătise pentru reacția ei din acele clipe, când s-a întors, iute ca un șarpe, și l-a prins de gât.

— Cum de-ai ghicit numărul exact? l-a întrebat ea cu glas voit scăzut.

— Păi, sunt extraordinar de talentat, nu știai? a spus el gâfâit, simțind că-i sar ochii din orbite de strânsoare.

Amaunet l-a strâns și mai strașnic.

— A ghicit Emil, nu-i așa?

El n-a putut decât să confirme cu o mișcare slabă din cap, pentru că nu putea inspira nicio gură de aer.

— Ai fost chiar atât de nesăbuit să-l duci la jocuri de noroc? Golescu a clătinat din cap. Ea

l-a tras spre ea, astfel că fețele lor au ajuns foarte aproape una de cealaltă.

— Dacă te mai prind că-l duci pe Emil la săli de joc sau cazinouri, te omor. Ai înțeles?

Amaunet i-a dat drumul și l-a îmbrâncit spre peretele căruței. El s-a îndreptat de spate, a inspirat cu disperare, și-a împins pălăria de pe față și a zis:

— Bine, înseamnă că ți-am descoperit secretul. E doamna atât de bună să-mi spună și mie de ce nu se slujește de micuțul nostru prieten ca să devină putred de bogată?

— Pentru că Emil nu deține vreun secret, i-a răspuns ea printre dinți. El *este* secretul.

— Aha, asta explică totul, a spus Golescu, frecându-și gâtul.

— Ar fi bine să fi înțeles asta, a zis Amaunet. Iar acum, adu caii.

Golescu a făcut ce i se spusese, fierbând de indignare și curiozitate, dar și dintr-un sentiment pe care cu greu l-ar fi recunoscut în sine lui. Nici forțând imaginația nu se putea spune că Amaunet era frumoasă în furia ei, și totuși…

Apăsarea degetelor ei pe carnea lui, și uimitoarea forță a mâinilor… dar și mirosul respirației, pe care o simțise de aproape, amintind de o mirodenie pe care nu o putea numi…

— Ce sentiment ciudat îmi înrobește inima

nătângă? a întrebat el calul pe care tocmai îl lega la oiștea căruței.

Au călătorit tot restul acelei nopți fără lună de-a lungul râului întunecat și în numeroase rânduri au auzit urlete de lupi răsunând din pădurea mohorâtă.

Golescu a țesut urletele lor într-o fantezie încărcată de eroism, în care el avea o pușcă uriașă și trăgea nenumărate gloanțe cu alice într-o haită de lupi fioroși care o amenințau pe Amaunet, care se arăta atât de recunoscătoare pentru că fusese salvată în ultima clipă, încât… își lepădase deghizarea și mai toate straiele de pe ea, făcându-l abia acum să constate că purtase tot timpul o mască înspăimântătoare pe chip. În realitate, era frumoasă, deși nu reușea să vadă cât de frumoasă, pentru că de fiecare dată când încerca să se arunce în brațele ei, se pomenea că picioarele i se încâlcesc în ceva ce părea să semene cu vata de zahăr scăpată de cineva pe jos la bâlci…

Iar apoi ațele roz au devenit firele unei pânze de păianjen, iar Emil era o muscă prinsă în ea, țipând, țipând cu glasul acela ascuțit, care părea ciudat, dacă ținea seamă că Emil era *vampir.* „Nu sunt ei cei care, de obicei, mușcă?” a întrebat-o el pe Amaunet, dar ea se grăbea spre râul întunecat, care era de fapt

Nilul, iar el a gonit după ea, azvârlindu-și straiele și el, dar soarele răsărea din spatele piramidelor.

Pufnind, Golescu s-a ridicat în capul oaselor, și și-a pus mâna streașină la ochi ca să se ferească de lumina orbitoare a dimineții.

— Văd că ne-am oprit, a constatat el.

— Da, a confirmat Amaunet, care tocmai deshăma caii. Păreau să fi ieșit de pe drum în cursul nopții; acum se găseau într-un luminiș din pădure, ascuns vederii fiind înconjurat din toate părțile de tufișuri dese.

O să rămâi aici, i-a zis ea. Eu am o întâlnire cu cineva. Stai în căruța mare și-l veghezi pe Emil. N-o să lipsesc mai mult de trei zile.

— Da, bineînțeles, a spus Golescu, prostit de somn. A rămas acolo frecându-și bărbia nerasă și urmărind-o cum duce caii de dârlogi și ieșind din luminiș prin desișul verde. A auzit venind de undeva un șipot, semn că avea o sursă de apă în apropiere. Poate că Amaunet se ducea să facă baie în vreun minunat iaz de pădure, unde avea să adape și caii?

A coborât de pe capră și s-a grăbit după ea, mișcându-se cât de discret și tăcut putea, dar toate eforturile făcute să se apropie pe furiș i-au fost răsplătite de vederea lui Amaunet stând aproape de cai, cu brațele încrucișate și urmărindu-i cum se adapă dintr-un pârâu. Golescu a simțit un fior. Lumina puternică a

dimineții nu era chiar prietenă cu Amaunet.

Pășind mai aproape, el a zis:

— Ce mănâncă micuțul cel drăgălaș, altceva decât cârnați și dulciuri?

Legume rădăcinoase, i-a răspuns Amaunet, fără să-l învrednicească cu o privire. Cartofi, napi, păstârnac, morcovi. Nu le mănâncă decât dacă sunt fierte și zdrobite, dar fără unt, sare sau piper. Mănâncă orice fel de pâine, dar trebuie îndepărtată coaja. Mămăligă, dar din nou, fără sare și unt. Iar de băut, apă.

— Ce frumos din partea lui, a spus Golescu strâmbându-se. Dar unde l-ai găsit pe prietenul nostru, poți să-mi spui?

Amaunet a șovăit o clipă, după care i-a răspuns:

— La un azil.

— Aha! Și cei de acolo nu aveau habar ce era, nu-i așa? a zis el.

Ea s-a întors spre el cu o privire care aproape că l-a făcut să se scape în pantaloni.

— Dar *tu,* tu știi ce este el? l-a întrebat ea.

— Doar un idiot savant, corect? Priceput la adunări. Nu înțeleg de ce nu-i folosești mintea aceea virgină ca să te îmbogățești, dar asta e situația. Mai este ceva ce trebuie să știe doica despre îngrijirea și hrănirea lui?

— Doar că te voi găsi oriunde și te voi ucide dacă-i răpești cât eu sunt plecată, i-a zis Amaunet, fără să ridice deloc glasul, însă

reușind să-l convingă pe Golescu de seriozitatea acelei amenințări. Asta i-a dat încă un fior tulburător.

— Eu fac toate eforturile să fiu demn de încrederea ta, neprețuito, a zis el. Dar unde te duci?

— Asta nu este treaba ta.

— Bineînțeles, a aprobat-o el, făcând o plecăciune și apoi scărpinându-se în cap. Deci, iei remorca de la căruță, adevărat? Mi-e imposibil să nu mă-ntreb, porumbița mea neagră și misterioasă, dacă plecarea asta nu are legătură cu prăzile ce stau ascunse acolo. Pesemne că te întâlnești cu cineva care să te scape de ele, nu?

Privirea ei disprețuitoare l-a străpuns ca un cuțit, dar și-a dat seama că bănuielile lui se adevereau.

*

Imediat ce a rămas singur, prima grijă a lui Golescu a fost să se apuce de scotocit prin căruța lui Amaunet.

Deși interesul lui de căpătâi erau banii, trebuie spus că prima dată s-a apropiat de sertarul unde el presupunea că Amaunet își ținea lenjeria. A rămas dezamăgit de cele găsite acolo, pentru că înăuntru erau doar lucruri ce țineau de ocupația de alchimist: sticluțe cu minerale pudră, metale, boluri, alambicuri și retorte. Toate erau imaculat de

curate, arătând ca și cum nu ar fi fost folosite niciodată. Când, într-un târziu, a găsit și lenjeria ei într-o ladă, dezamăgirea lui s-a adâncit. Găsise lucruri simple și cu aspect utilitar evident, Amaunet nu ținea la zorzoane și volane. Cu toate astea, a strecurat o pereche de pantalonași de-ai ei în buzunarul de la piept, ca pe o batistă, și și-a continuat căutările.

N-a găsit deloc bani, și nici lucruri personale care să-i ofere vreun indiciu privind viața ei intimă. Existau câteva obiecte decorative, evident menite să creeze impresia de egipteancă pentru mușteriii ei: o cutie din mucava pentru mumii de mici dimensiuni. Un pergament ce se putea agăța în cui, cu hieroglife imprimate pe pânză, acesta din urmă produs în Franța.

Nici urmă de parfumuri sau cosmeticale în apropierea lavoarului: doar un săpun de culoare galbenă. L-a dus la nas și s-a scuturat; nu mirosea decât a leșie. Și atunci, de unde adierea aceea ca de scorțișoară pe care o radia pielea ei?

Nu a găsit nici masă de scris, nici documente. Exista totuși ceva ce ar fi putut sluji la scris, o cutie lustruită, a cărei parte frontală se deschidea și devenea plată, lăsând vederii o oglindă de sticlă verde închis aflată în fundul cutiei. Aceasta era goală.

Golescu s-a uitat superficial la ea. După ce a închis-o, și-a frecat vârfurile degetelor între ele, pentru că simțise niște gâdilituri.

Nu a găsi mare lucru nici în cămară: pâine uscată, o ceapă, cartofi. Câteva cratițe și ceva folosit pentru curățarea lor. S-a uitat lung și gânditor la cest din urmă lucru și s-a frecat la bărbie.

— Dar niciun ban, a zis el cu voce tare.

S-a așezat greoi pe patul ei și, a pufnit de dezamăgire. Auzind un scheunat slab de protest, s-a ridicat în picioare din nou și a privit în jos.

— Da, bineînțeles! a zis el, și a deschis sertarul de sub pat. Emil a scâncit și s-a dat de-a rostogolul din calea luminii, acoperindu-și fața cu palmele. Hei, nu mă lua în seamă, a zis Golescu și l-a scos din ladă. S-a așezat pe palme și genunchi și, fără să ia în seamă țipetele lui Emil, s-a uitat atent în interiorul lăzii. Unde-și ține stăpâna ta aurul, drăguțule? Nu-i cumva aici? Draci și Vârcolaci.

S-a retras puțin. Emil a încercat să treacă pe lângă el și să se reîntoarcă în întuneric, dar Golescu l-a prins de un picior, împiedicându-l.

— Emil, giuvaer neprețuit, nu valorezi nimic pe lumea asta dacă nu poți umbla pe lumină, i-a zis el. Și nici mie n-o să-mi fii de vreun folos. De ce nu te înțelegi cu soarele, ia spune?

— Îmi arde ochii, a spus Emil plângând.

— Chiar așa? Golescu l-a tras mai aproape, i-a tras mâinile de pe față și s-a uitat în ochii lui umezi. Poate reușim să rezolvăm cumva treaba asta, nu? Iar după ce o punem la punct…

Glasul i s-a stins, și a început să surâdă. Emil s-a zbătut, eliberându-se din mâinile lui și s-a refugiat din nou în sertar. Golescu l-a închis împingându-l cu piciorul.

— Dormi trântore, a zis el și s-a ridicat în picioare. Să nu pleci nicăieri, iar după-amiază, la întoarcere, nenea Barbu o să-ți aducă un cadou.

Apoi, fredonând pentru sine, s-a șters pe față cu pantalonașii lui Amaunet, i-a pus la loc în buzunar și a coborât din căruță. Oprindu-se doar cât să încuie ușa, a pornit să caute un drum.

*

I-a trebuit ceva timp până să găsească un oraș, și cât a umblat pe ici și colo, soarele aproape că asfințise când s-a întors la căruță.

Și-a așezat jos poverile – o cutie mare și un sac plin – și a descuiat ușa.

— Ieși afară micuțule Emil, a zis el și, pentru că nu a primit răspuns, a urcat în înăuntru și a tras sertarul. Ieși odată de acolo!

— Mi-e foame, a spus Emil, cu un glas ce părea acuzator, dar fără să se clintească.

— Ieși de acolo și-o să-ți fierb un cartof bun. Hai, că n-o să pățești nimic; soarele a apus, Nu vrei să vezi ce ți-am adus, ființă nerecunoscătoare?

Emil s-a apropiat fără chef, iar Golescu s-a retras din fața lui. A coborât pe ușă, s-a uitat în jur, având buzele strânse, semn că era bănuitor. Observând soarele coborât și roșiatic, a scos un țipăt strident și și-a dus repede mâinile la ochi.

— Da, te-am mințit, i-a zis Golescu, dar încearcă *ăștia*... A scos o pereche de ochelari din buzunar și, luându-i cu forța mâinile de peste ochi, i-a așezat la rădăcina nasului. Aceștia au căzut imediat, pentru că Emil avea nasul mult prea mic și subțire ca ochelarii să-i stea bine, plus că aveau doar un braț pentru fixarea pe după ureche.

Golescu a scotocit grăbit prin sacul pe care-l adusese și a scos o eșarfa lungă de lână. A tăiat două găuri în ea, timp în care Emil s-a văicărit și s-a foit în fața lui. Punându-i ochelarii înapoi pe față și ținându-i în loc cu degetul mare, i-a legat eșarfa în jurul capului și a lărgit deschizăturile astfel încât lentilele ochelarilor să rămână libere.

— Uite! Ochelari! a zis Golescu. Acum ești apărat de soare, vezi? Deschide ochii odată, plângăciosule!

Emil probabil că i-a dat ascultare, pentru că,

brusc, a rămas neclintit, lăsându-și brațele să-i atârne pe lângă trup. Avea gura deschisă într-o expresie de uimire fără grai.

— Stai, așteaptă! i-a zis Golescu. Mai avem ceva! A băgat mâna în sac și a scos un impermeabil din pânză, pe care l-a drapat pe după umerii lui Emil. Fusese făcut pentru cineva de două ori mai mare decât Emil, astfel că-i trecea de genunchi, și chiar mătura pământul; astfel că Golescu s-a chinuit vreo cinci minute să-i scoată brațele fără de vlagă prin mâneci, după care a suflecat manșetele. După ce l-a încheiat cu chiu, cu vai la nasturi, Emil stătea țeapăn în picioare, amintind de un cort.

— Și ultima tușă… a zis Golescu și a scos din sac o pălărie de fetru cu borurile largi, pe care a așezat-o pe capul lui Emil”.

S-a tras apoi puțin în spate ca să-și admire capodopera.

— Ia te uită, ce drăguț arăți? a spus el. În realitate, Emil semăna cu o ciupercă, dar își închisese gura. Vezi? Acum ești apărat de soare. Vampirul poate ieși pe afară și ziua. Acum poți să-i și mulțumești lui nenea Barbu, nu crezi?

— Vreau cartoful meu, a zis Emil.

— Pfui! Adevărat, hai să benchetuim. Avem o mulțime de lucruri de făcut în noaptea asta, a zis el, ridicând sacul și scuturându-l cu

subînțeles.
A ațâțat destul de repede un foc și a pus apă la fiert pentru cartoful lui Emil. Și-a prăjit și pentru el un adevărat festin cu ceea ce adusese: iepure, șuncă și ceapă, și un clondir de vin roșu și gros ca sângele de taur, ca să-și clătească gura. Vinul i-a rămas și după ce a terminat de mâncat, iar asta i-a dat o stare de bine. Sa tras deoparte și a aprins un trabuc bun, în vreme ce Emil, îndatoritor, a dus cratițele la pârâu să le spele.
— Ce bun e un sclav, a spus Golescu, și de fericire, a scos un colac de fum. Te poți învăța ușor cu o viață ca asta. Când termini cu vasele acelea, să scoți tuciul de aramă pentru spălat rufe. O să te ajut eu să-l umpli cu apă. Și să mai duci niște lemne pentru foc!
După ce Emil a adus tuciul de aramă, l-au dus la pârâu și l-au umplut cu apă; apoi, bălăngănindu-se cu el și vărsând apă pe drum, l-au dus până la foc. Golescu a scos din sacul lui încă ceva ce cumpărase, o pungă de hârtie de trei kilograme care avea ștampila unui farmacist pe ea. Emil se uita în timpul acesta la flăcările strălucitoare, având fața și mai absentă datorită ochelarilor mari; a întors totuși capul să se uite la punga de hârtie.
— Facem Cupa Neagră? a întrebat el.
— Nu dragul meu, facem o cupă de aur, a zis Golescu. A desfăcut punga și a turnat

conținutul ei în tuciul în care apa începuse să scoată aburi. E o vopsea bună și tare, de culoare galbenă, vezi? O lăsăm să fiarbă bine, iar când se face... a întins mâna în spate, trăgând mai aproape cutia pe care o adusese. A deschis-o și, în lumina flăcărilor, au licărit gâturile celor o sută și patruzeci și patru de sticluțe. Când se răcește, o să turnăm chestia asta în sticluțe. După aceea, o să le vindem țăranilor din valea de colo, care cresc găini.

— De ce? a întrebat Emil.

— Ca să o folosească drept medicament, i-a explicat Golescu. Le spunem că vor obține pui uriași, înțelegi? Asta ne va umple imediat la loc punga aceea în care am avut douăzeci de mii de lei. Treaba asta nu dă niciodată greș, crede-mă. Vopseaua face gălbenușul să fie mai închis la culoare, iar țăranii or să-și închipuie că și ouăle sunt mai bune. Dacă pleci de îndată ce termini de vândut sticluțele, poți repeta isprava asta oriunde.

— Medicament, a spus Emil.

— Întocmai, a zis Golescu.

A mai tras un ultim fum din trabuc, a aruncat restul în foc și a întins mâna după clondirul de vin.

— Ce seară frumoasă a spus el, trăgând o dușcă. Ce stele, nu? Astea te fac să rămâi pe gânduri, zău așa. În momente ca acesta, mă gândesc la viața pe care am dus-o până acum,

ajung să mă gândesc la ironia sorții. N-am fost întotdeauna un vagabond, înțelegi tu? Nu, de fapt, am avut un început bun în viață. M-am născut într-o familie de aristocrați de rasă, vezi?

Aveam și un castel. Și blazonul înscris pe vitralii. Servitori până și pentru a ne plimba câinele. Niciuna din toate astea nu mi-a revenit mie; eu eram mezinul. Dar am mers la universitate, am absolvit cu onoruri, fiind un strălucit finanțist. Am devenit foarte curând director la o bancă mare și importantă din București. Aveam un ceas de aur cu lanț, și un birou lung de trei metri, care era lustruit tot timpul. În fiecare dimineață, când ajungeam la bancă, toți funcționarii stăteau aliniați și mă salutau preaplecați când treceam prin dreptul lor, legănându-mi bastonul. Iar bastonul ăsta avea un diamant montat pe mâner, unul care strălucea minunat, ca un soare ce răsare. Dar se spune că bogăția, ca și sărăcia, te strică; așa am pățit-o și eu. Aveam un caracter deschis, încrezător; eram prea inocent. Vai, cât de repede s-a petrecut prăbușirea mea! Vrei să auzi circumstanțele care m-au adus în starea jalnică în care mă vezi acum?

— Poftim? a făcut Emil. Golescu a mai luat o gură bună din vin.

— Ei, bine, a zis el, banca mea avea un client pe nume Ali Pașa. Strânsese acest Ali Pașa o

avere uriașă. Milioane. Milioane în orice valută îți poți imagina. Perle, rubine, smaralde, tot ce vrei. Trebuia să le vezi cum stăteau în casa de bani, sclipind ca giuvaerurile ascunse ale dansatoarelor. Cea mai mare bogăție pe care ar putea să o strângă un funcționar corupt. Iar pe neașteptate, s-a văzut silit să plece în străinătate ca să evite un scandal. Și, buf! a murit într-un tragic accident când armăsarul lui negru ca smoala, speriat de o căruță cu pâine, l-a azvârlit din spinare și l-a călcat sub copite. Cum eram un om cinstit, imediat ce am auzit de decesul lui, sigur că am început căutările pentru a-i descoperi rudele cele mai apropiate. Dar crezi că avea vreo rudă apropiată cumva? După cum se poartă afemeiații aceia cu soțiile și concubinele lor? Am aflat însă că defunctul Ali Pașa avusese un accident tragic în tinerețe, când atrăsese atenția Marelui Vizir, datorită vocii lui dulci și, ei bine... a putut să-și păstreze vocea aceea minunată de sopranǎ până la data morții lui total neașteptate. Așadar, nu tu soție, nu tu copii, un gol imens în urma lui. Asta însemna, bineînțeles, că milioanele care se aflau în camera blindată aveau să ajungă, după trecerea unei anumite perioade, în proprietatea Imperiului Otoman. Ce puteam face? Cu cât mă gândeam mai profund la tirania sub care trăise națiunea noastră atât

de multă vreme, cu atât simțeam că sângele îmi fierbe în vine de sentimente patriotice. Am hotărât să întreprind o acțiune foarte îndrăzneață. M-am consultat cu colegii mei din comunitatea bancară internațională și am obținut numele unui investitor cunoscut peste tot pentru integritatea lui morală. Întâmplător, era un prusac, posedând o avere personală considerabilă. Am luat legătura cu el, mi-am cerut iertare pentru îndrăzneala mea, i-am explicat elementele cazului și i-am făcut o propunere. Dacă era dispus să se dea drept fratele regretatului Ali Pașa, eu puteam să-l ajut în a revendica milioanele depozitate în banca noastră. El avea să primească patruzeci la sută pentru rolul lui în acea înșelătorie; restul de șaizeci la sută avea să revină, desigur, bisericii. Ca să nu mai lungesc povestea, acel domn a fost de acord cu planul meu. De fapt, a mers atât de departe, încât a spus că susține cu entuziasm autonomia României, în baza unor principii în care credea. Desigur, problema era foarte complicată. A trebuit să mituim funcționari din domeniul juridic și mai mulți slujbași mărunți, pentru ca ei să jure că Smedlitz (prusacul) este fratele de mult dispărut al lui Ali Pașa, deoarece mama lui fusese răpită de pirați de pe Coasta Berberă împreună cu copilul ei, încă sugar, și vândută unui harem, deși existase un semn de

naștere prin care nefericitul Ali Pașa putea fi identificat postum de către rubedenia lui îndurerată. Iar Smedlitz trebuia să pună la dispoziție o sumă mare pentru a deschide un cont la o bancă din Elveția, în care urmau să fie transferate fondurile, imediat ce noi obțineam eliberarea lor. El a acceptat acea cheltuială fără nicio obiecție – chiar prea repede, lucru care s-ar fi cuvenit să-mi dea de gândit! Golescu a clătinat din cap, a băut din clondir, și-a șters mustața cu dosul mâinii și a continuat: Ce încredere oarbă am avut eu în prusacul acela! Vai, stelelor, uitați-vă-n jos și vedeți cum este batjocorit un suflet credul și cinstit. A mai luat o gură și a urmat: Averea s-a transferat, iar când eu m-am dus să primesc cele șaizeci la sută din ea pentru acțiuni caritabile – imaginează-ți oroarea mea când am descoperit că Smedlitz retrăsese toată suma, închisese contul și dispăruse, fără putință de a fi găsit! În vreme ce-l căutam, curând m-am lămurit că Smedlitz nu era doar un hoț, ci un impostor, un lacheu al comunității bancare internaționale, care acum se aliase împotriva mea. Ca să înrăutățească și mai mult situația, cine crezi că apare, dacă nu un nou pretendent! S-a vădit până la urmă că Ali Pașa avea, de fapt, un frate care abia aflase de moartea lui, asta după ce fusese salvat de pe o insulă îndepărtată, unde

naufragiase în urmă cu șapte ani. Distrugerea mea era deplină. Am fost silit să fug de acolo la vreme de noapte, făcându-mi de rușine ilustra familie, fiind sortit la o viață de fugar persecutat în mod nedrept. (Golescu și-a șters lacrimile de pe față și a mai luat o gură de vin.) Să nu mai pot sta la un birou lustruit, ca un adevărat domn! Să nu-mi mai pot roti bastonul cu eleganță pe deasupra capetelor funcționarilor din subordinea mea! Și ce s-o fi ales de diamantul meu, care sclipea ca luna? (A suspinat cât să-i revină suflul.) Greutățile îi fac pe oameni să fie înțelepți, nu bogați, așa sună o zicală; iar acum nu mi-a mai rămas decât înțelepciunea. Uneori, mă gândesc la autodistrugere; dar încă nu m-am scufundat chiar atât de mult. A luat încă o înghițitură, a râgâit și, cu glas schimbat, a zis: A, abia acum a început să fiarbă! Adu un băț mai lung, drăguțule, și mestecă în tuci.

*

Strâmbându-se în clipa când și-a ridicat capul de pe pălăria strivită, Golescu a băgat de seamă că se trezise în plină zi. Emil stătea în același loc în care se aflase și în clipa în care Golescu se prăbușise în somn, după câteva ore de discuție despre care abia își aducea aminte. Clondirul gol se găsea în același loc unde îl lăsase; dar cele o sută patruzeci și patru de sticluțe erau acum pline.

— Cum de ai… a exclamat Golescu, ridicându-se în fund și holbându-se la ele. Nu-și amintea să le fi umplut cu vopsea galbenă concentrată, dar ele stăteau toate acolo, având dopuri bine puse.

— Medicamentul e gata, a zis Emil.

Cu mișcări nesigure, Golescu s-a ridicat în picioare. Interiorul tuciului de aramă era curat, de parcă ar fi fost nou.

— Acum nu mă mai mir că te ține pe lângă ea, a remarcat el. Cred că ești o adevărată zână în bucătărie, adevărat? Mai ațâță focul acela, așadar, și-o să mai fierbem un cartof. Poate și-un păstârnac, fiindcă ai fost băiat bun și harnic. Iar după aceea, o să pornim într-o aventură.

A ridicat sacul și a pornit cu pași târâiți să-și facă toaleta de dimineață.

*

Două ore mai târziu, amândoi înaintau chinuitor de încet pe un drum de țară, îndreptându-se către o poartă zăvorâtă pe care Golescu o ochise mai demult. Pe arșița aceea, transpira din greu, fiindcă era îmbrăcat în cel mai grozav amestec pe care îl putea oferi un magazin de haine vechi: o haină cu coadă de culoare neagră, pantaloni vărgați și o pălărie neagră din mătase, care păstra în ea o duhoare puternică de mort. Pe piept, în dreptul inimii, își țintuise o serie impresionantă de

medalii, majoritatea religioase, împopoţonate cu bucăţele de panglici colorate, la care se adăugau câteva folii autoadezive de poleială extrase de la un pachet de biscuiţi de Genova. Într-o mână, avea un săculeţ ce părea greu.

Emil purta impermeabilul, pălăria şi ochelarii şi trebuia să fie condus de mână, pentru că nu putea vedea prea bine pe unde mergea.

Când au ajuns la vreo sută de metri de gard, doi dulăi uriaşi au apărut ca din senin, şi s-au izbit în el, lătrându-i printre leaturi.

Ia sacul, i-a spus Golescu, întinzându-i-l lui Emil.

— E greu, s-a văicărit Emil.

— Ţine-ţi gura. Bună dimineaţa, stimate domn!

A ridicat glasul, ca să se adreseze ţăranului care venise să vadă ce era cu hărmălaia aceea stârnită de câini.

— M-am înfierbântat.

— Taci, am spus. Domnule, îmi poţi acorda câteva clipe?

— Da' tu cine naiba mai eşti? l-a întrebat ţăranul, prinzând dulăii de zgărzi.

Golescu a dus o mână la pălărie şi s-a înclinat.

— Doctor Milon Creţulescu, adjunct al Prinţului Alexandru, ministrul agriculturii, fie ca sfinţii şi îngerii să-i dea viaţă lungă. Dar matale, cum te numeşti?

— Iuliu Buzdugan, a bolborosit ţăranul.

— Încântat. Nu am a mă îndoi că ai auzit de noua lege.

— Sigur c-am auzit, i-a răspuns țăranul Buzdugan, părând oarecum neliniștit. Da’ de care e vorba?

Golescu i-a surâs.

— Păi, de cea privind creșterea producției de pui pe fiecare gospodărie din regiunea asta. Înălțimea sa ține foarte mult ca națiunea noastră să devină una dintre cele mai mari producătoare de pui din întreaga lume! Poate că n-ar strica să-ți legi dulăii, stimate domn.

După ce dulăii au fost închiși undeva, iar poarta s-a deschis, Golescu a pășit în curtea omului, chemându-l pe Emil după sine, îmbrâncindu-l ușor și pe furiș când acesta a trecut pe lângă el. Emil a înaintat orbește, cu pași mărunței și precauți, târând săculețul după sine. Golescu l-a ignorat apoi, lăsându-și în schimb mâna prietenește pe umărul lui Buzdugan.

— Întâi de toate, trebuie să-ți văd poiata cu găini. Sunt convins că ai trecut fără dificultăți ultima inspecție, dar, știi tu, în prezent pretențiile cresc mereu.

— Bun înțeles, l-a aprobat Buzdugan, simțind că-l ia cu sudori. În realitate, nu avusese parte de nicio inspecție, asta din câte știa el. L-a condus totuși pe Golescu spre poiata păsărilor, un spațiu deschis din spatele casei, împrejmuit

cu un gard de plasă de sârmă, prinsă de niște stâlpi înalți.

Nu era un loc în care să te simți îndemnat să zăbovești prea mult. Asemenea locuri rareori atrag pe cineva. Razele de soare cădeau nemilos asupra ei, astfel că Golescu a simțit cum pământul întărit îl arde la picioare prin tălpile subțiri ale încălțărilor. Cam vreo sută de găini stăteau aproape pleoștite locului, netulburate câtuși de puțin de putoarea emanată de găinațul lor sau de duhoarea răspândită de prădătoarele moarte ce stăteau înfipte în parii înalți ai gardului: două vulpi și ceva ce se chircise atât de rău, uscat de soare, că nimeni n-ar mai fi fost în stare să ghicească ce animal fusese acela.

— Hmm, a făcut Golescu, și a scos din buzunar un carnețel și un ciot de creion. S-a prefăcut că-și notează câte ceva, timp în care a clătinat din cap.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Buzdugan.

— Ei, n-aș voi să te descurajez prea mult, a zis Golescu, ridicând ochii din carnețel și făcându-i un semn tovărășesc din ochi. Văd că dăunătorii sunt ținuți la respect, recunosc, și ăsta-i un semn bun. Doar așa se-nvață minte vulpile, nu? Dar, prietene, uite cât de blegi sunt păsările tale! Nu seamănă nici pe departe cu cocoșii de luptă. De ce nu văd niciunul călcând țanțoș și cântând? Se vede că sunt

lipsite de nerv și slăbite, iar acest lucru din cauza hranei.

— Nu le dau de mâncare decât ce e mai bun! a protestat Buzdugan.

Zâmbind, Golescu a fluturat un deget pe sub nasul lui.

— Sunt convins de asta, dar e de ajuns? Păsările subnutrite dau ouă de calitate inferioară, care, la rândul lor, dau pui slabi. Nu doar atât, dar ouăle lipsite de gust și spălăcite la culoare îți distrug faima de furnizor de mare clasă. A, nu, nu; lipsa de atenție în asigurarea hranei păsărilor ți-a creat probleme.

— Bine, dar…

— Din fericire, te pot ajuta, a spus Golescu, vârând în buzunar carnețelul și ciotul de creion.

— Și cât mă costă asta? a întrebat Buzdugan, dezumflându-se.

— Domnule! Vrei cumva să sugerezi că un reprezentant al înălțimii sale prințul se poate lăsa mituit? Poate că așa stăteau lucrurile în trecut, dar am pătruns într-o epocă nouă, ce Dumnezeu! Mă refeream la Știință, l-a prevenit Golescu.

— Știință?

— Băiete! a spus Golescu și a făcut un semn autoritar către Emil, care abia acum îi ajunsese din urmă. Acest supus fidel al statului are nevoie de o sticluță de Formula de Aur Q.

Emil nu a reacționat în niciun fel, de aceea, Golescu i-a smuls săculețul din mână. Desfăcându-l, a scos o sticluță de vopsea galbenă. A ridicat-o în aer, parcă protejând-o între palme.

— Acesta, dragă domnule, este un supliment alimentar produs de Ministerul Agriculturii. Prințul nostru a ales doar oameni instruiți la universități cărora le-a poruncit să-și pună mintea la treabă pentru a crea ceva care să contribuie la îmbunătățirea stării de sănătate a păsărilor. Folosind cele mai noi descoperiri ale științei, ei au reușit să obțină un tonic de o eficacitate uimitoare! Formula de Aur Q. Utilizat cu regularitate, produsul dă niște rezultate impresionante.

Buzdugan s-a uitat printre gene la sticluță.

— Da' ce face?

— Ce face? Păi, asigură substanțele nutritive de care păsările tale au atâta nevoie, a zis Golescu. Hai, dă-mi voie să-ți fac o demonstrație. Ai vreun platou sau o farfurie?

După ce Buzdugan i-a dat o tigăiță de cositor, Golescu s-a strecurat în curtea păsărilor, urmat îndeaproape de gazdă. Lucru în aparență imposibil, în țarcul acela era mai cald decât afară.

— Acum, te rog să observi comportarea păsărilor, domnule, a zis Golescu, desfăcând dopul sticluței și turnând conținutul în tigăiță.

Sărmanele creaturi își dau imediat seama de caracterul benefic al Formulei de Aur Q. Sunt moarte după ea! Privește numai.

A pus tigăiță pe pământul încins. Aflată mai aproape, una dintre păsări a întors capul. În creierașul ei minuscul a licărit conceptul de SETE. A dat fuga la tigăiță și a sorbit cu nesaț. Una după alta, alte și alte păsări au trăit aceeași revelație și au venit în fugă să-și înmoaie ciocurile în vopseaua galbenă și călduță de parcă ar fi fost șampanie de la gheață.

— Ai văzut? a zis Golescu, trecându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Sărmanele creaturi erau rupte de foame. După câteva ore, vei începe să percepi și diferența. Ouăle făcute de ele nu vor mai fi cu gălbenușul albicios, ci bogat și de un galben auriu! Și totul, mulțumită Formulei de Aur Q. Doar două mărci sticla.

— Văd că au băut aproape tot, a spus Buzdugan holbându-se cu mirare în ochi. Cred că ar trebui să iau câteva sticluțe.

— Uf! Prietene, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar produsul este în cantități atât de limitate și atât de cerut, încât nu pot să-ți dau decât o sticlă, l-a anunțat Golescu.

— Cum asta? Păi văd că ai săculețul acela plin, a zis Buzdugan. Sunt sigur, le-am zărit când l-ai desfăcut la gură.

— Adevărat, dar trebuie să le ofer șansa asta și celor care-ți fac concurență, nu? a spus Golescu. N-ar fi cinstit ca doar un singur om din regiune să aibă păsări ce fac ouă de calitate superioară, nu crezi?

Țăranul s-a uitat la Golescu printre gene.

— Două mărci sticluța? Îți dau douăzeci și cinci de mărci pentru tot săculețul, ce zici de asta?

— Douăzeci și cinci de mărci? a exclamat Golescu și s-a retras, cu o expresie de uimire pe față. Dar ce vor face ceilalți producători de ouă și păsări?

Buzdugan i-a zis în felul lui ce puteau face alții, și a scos de la brâu o pungă plină cu monede.

Spre seară, s-au târât greoi către pădure, după ce împărțiseră câteva săculețe cu Formula de Aur Q în întreaga vale. Golescu trăia un sentiment plăcut de satisfacție, având buzunarele doldora de bani de tot felul.

— Ai văzut, micuțul meu prieten? i-a zis el lui Emil. Doar așa te poți ridica în lume. Natura umană curge la vale ca un râu, fără să se schimbe vreodată; un om înțelept își ridică moara pe malurile acestui râu, și lasă prostia și trufia oamenilor să-i învârtă roata. Teama, lăcomia și invidia mi-au slujit întotdeauna.

Gâfâind de oboseală, Emil a scos un sunet ce putea fi interpretat drept aprobator.

— Da, dar asta nu a fost și pentru tine o zi ce merită însemnată cu roșu în calendar? Ai înfruntat soarele, în sfârșit, și nu a fost chiar atât de rău, adevărat? Fii atent la potecă, a adăugat Golescu, pentru că Emil se ducea drept către un copac. L-a prins de guler și l-a repus pe drumul cel bun. Hai, că nu mai avem mult. Da, Emil, mare noroc pe tine că am apărut eu în viața ta. Mâine o să ne continuăm călătoria de explorare, nu-i așa?

*

Așa au și procedat, trecând însă în cealaltă parte a văii râului, unde mirosul puternic de găinaț adus de o boare de vânt sugera existența altor gospodării în care erau crescute păsări. Tocmai dăduseră un colț, pătrunzând pe o uliță scurtă, iar hămăielile furioase ale unui dulău fioros ce se trântea într-o poartă sculptată îl scoseseră pe un țăran supărat din casă pentru a vedea ce se petrece, când Emil a murmurat:

— Cal.

— Nu, e un câine mare, l-a corectat Golescu, ridicându-și pălăria către țăran, în semn de salut. Bună dimineața, domnule. Îngăduie-mi să mă prezint…

În acea clipă, s-a auzit zgomot de copite. A început să asude, dar s-a mulțumit să zâmbească mai generos și a continuat: Sunt doctorul Milon Crețulescu, de la Ministerul

Agriculturii și doresc să…

Zgomotul de copite s-a auzit trecând pe drum și prin dreptul uliței, dar chiar în clipa când inima lui Golescu reîncepuse să bată aproape normal, călărețul și-a oprit calul și l-a făcut să se întoarcă.

— Sunt trimis din dorința expresă a Prințului Alexandru să…

— Hei!

— Iartă-mă o clipă, te rog, a spus Golescu, și s-a întors cu fața spre uliță.

L-a văzut pe țăranul Buzdugan îndemnându-și bidiviul înainte, pe sub crengile copacilor care, plecate peste uliță, o lăsau într-un plăcută semiobscuritate.

— Doctore Crețulescu, a zis el. Mai ai din medicamentul acela?

— Poftim?

— Știi tu… Buzdugan a aruncat o privire scurtă către celălalt țăran, și a coborât vocea. Medicamentul acela, care face ouăle de aur!

— Aha! Golescu s-a răsucit doar pe jumătate, ca să fie văzut și auzit de celălalt țăran. Te referi la *Formula de Aur Q?* Elixirul miraculos elaborat de Ministerul Agriculturii pentru creșterea producției de păsări în gospodării și ferme?

— Sst! Da, de acela e vorba! Uite, îți dau…

— Ai zis *ouă de aur?* a exclamat Golescu.

— Despre ce vorbiți? a întrebat celălalt țăran,

și s-a aplecat peste poartă.

— Nu te privește! s-a răstit Buzdugan la el.

— Stai, stimate domn, că de *Formula de Aur* Q trebuie să se bucure toată lumea, a spus Golescu, neștiind precis ce se întâmplase, dar hotărât să joace pe acea carte în continuare. Dacă acest domn de treabă dorește să profite de calitățile sale uimitoare, eu nu-i pot refuza...

— Îți dau o sută de mărci pentru tot ce ai în desagă! a strigat Buzdugan.

— Dar ce are în desaga aceea? a întrebat celălalt țăran, deschizând poarta și ieșind în uliță.

— Formula de Aur Q! a spus Golescu, și a înșfăcat săculețul din mâna fără de vlagă a lui Emil desfăcându-i baierele. A extras o sticlă și a ridicat-o în sus. Privește!

— Ce vorbiți acolo despre ouă de aur? a întrebat celălalt țăran, înaintând spre ei.

— Nimic! l-a repezit Buzdugan. Două sute, doctore, nu glumesc. Te rog.

— Cinstitul domn exagerează peste măsură, i-a zis Golescu celuilalt țăran. Ouă de aur? Păi eu n-aș susține așa ceva în legătură cu Formula de Aur Q. Aș putea fi acuzat de șarlatanie! Ea este însă un supliment alimentar uimitor pentru păsări cum n-ai mai văzut și nici n-o să vezi vreodată.

— Atunci vreau și eu o sticlă, a zis țăranul.

Buzdugan a scrâșnit din dinți.
— Le cumpăr eu pe celelalte, a zis el și a descălecat.
— Ce-i graba asta? a zis celălalt țăran. Înseamnă că medicamentul ăsta e tare bun, nu? De aia-l vrei doar pentru tine? Poate o să cumpăr și eu două sticle.
— Domnilor, vă rog, nu e nevoie să vă certați, le-a spus Golescu. Am aici suficiente sticle cu Formula de Aur Q. Rogu-te, domnule Buzdugan, fiindcă ești un mușteriu mulțumit, spui că ai observat rezultate imediate și spectaculoase după folosirea medicamentului?
— Da, a zis Buzdugan, parcă ferindu-se. Ouă uriașe, galbene ca aurul. Și toți cocoșii care au băut din el parcă au înnebunit de poftă, și în dimineața asta, toate găinile stăteau pe cuibarele ce semănau cu niște munți mici de aur. Două sute cincizeci pentru tot săculețul, doctore, ce zici, pe loc?

Golescu a cărat desaga tot drumul până în luminiș, deoarece cântărea mai mult decât la plecarea de dimineață. Așa greu cum atârna, a mers cu o iuțeală neobișnuită, practic târându-l după el pe Emil. Când au ajuns la căruță, l-a împins pe Emil înăuntru, a urcat apoi și el, și a închis ușa. Imediat după aceea, a început să se dezbrace, oprindu-se doar cât să se uite o dată în desagă, de parcă ar fi vrut să se

convingă de ceva. Faptul că era plină până aproape de băieri cu monede sclipitoare nu reușea să-i aducă nici măcar un zâmbet pe față.

— Ce se petrece, oare? a întrebat el, scoțându-și fracul. I-am vândut acelui om sticle pline cu apă și vopsea galbenă. Nici vorbă de vreun elixir miraculos!

Emil a rămas acolo, cu privirea impenetrabilă înapoia ochelarilor colorați, asta până când Golescu s-a aplecat spre el și i-a smuls de pe față.

— Ascultă, doar i-am vândut un fals medicament! a spus el. Așa e, sau nu?

Emil a clipit spre el.

— Nu, a spus el. Medicament care face găinile uriașe.

— Ba nu, prostănacule, asta le-am spus eu despre medicament! a zis Golescu, scoțându-și pantalonii vărgați. I-a făcut pachet împreună cu haina și a pus totul deoparte. Am mințit, nu înțelegi nici măcar atâta lucru?

— Nu, a repetat Emil.

Ceva din glasul lipsit de tonalitate al piticului l-a făcut pe Golescu să înghețe în momentul în care tocmai băgase un picior în cracul unui pantalon simplu. S-a uitat insistent la Emil.

— Nu înțelegi ce-i aceea minciună? a întrebat el. Poate că nu. Și ești un geniu oribil, să știi. Și eu am adormit în vreme ce fierbea chestia

aceea din tuci. Hmm.

Și-a prins pantalonii, după care a îmbrăcat haina cealaltă, rămânând tăcut vreme îndelungată, dar fără să-și dezlipească privirea de la fața lui Emil.

— Spune-mi, copilaș, a zis el într-un târziu. Ai pus și alte lucruri în fiertura aceea după ce eu am adormit.

— Da.

— Ce anume?

Drept răspuns, Emil s-a apucat să-i înșiruie numele a tot soiul de ingrediente, substanțe chimice în cea mai mare parte, sau cel puțin așa a bănuit Golescu. Într-un târziu, a ridicat o mână să-l oprească din turuit.

— Ajunge, ajunge! Cel mai apropiat spițer e la trei ore depărtare de aici. Cum de-ai avut la îndemână toate substanțele acelea?

— Uite acolo, a spus Emil, arătând către cutia din mucava'. Și pe unele le-am luat din drum. Iar unele, erau din frunze.

Golescu s-a apropiat imediat de cutia de mucava și a deschis-o. Părea să fie goală; a descoperit însă un fund dublu. Ridicând pânza de pe fundul ei, a văzut numeroase despărțituri, în care se aflau borcanele și săculețe pline cu diferite substanțe. Dinspre ele se ridica o aromă de mirodenii.

— Aha, a zis el, închizând cutia. A împins-o deoparte și s-a uitat la Emil printre genele

întredeschise.
A pornit apoi să se plimbe încoace și încolo, după care s-a oprit, așezându-se pe pat.
Și cum de-ai știut ce să pui în medicament ca să obții găini uriașe, a întrebat el, cu glas mult mai slab decât obișnuitul răcnet pe care-l folosea când i se adresa lui Emil.
Acesta s-a uitat la el. Golescu a perceput o expresie stranie în ochii aceia iepurești. Să fi fost oare dispreț?
— Știu, și gata, a zis Emil și probabil că din glasul lui plat răzbătea totuși un soi de dispreț.
— Tot așa cum știai câte boabe sunt în urcior?
— Da.
Golescu și-a frecat mâinile între ele.
— Uf, copilul meu de aur, a zis el. Vai, perla mea, prunișoara și purtătorul meu de noroc. (în aceeași clipă l-a fulgerat o idee.) Spune-mi ceva, scumpule. Ai adus de câteva ori vorba despre Cupa Neagră. Ce oare este aceea, poți să-i spui lui nenea Barbu?
— Eu pregătesc Cupa Neagră pentru ea în fiecare lună, a zis Emil.
— Așa, deci? Ceva care să o ajute să nu aibă copii? Ba nu, pe ea n-o interesează amorul. Dar, cine știe? Ce se întâmplă când bea din Cupa Neagră, scumpule?
— Nu moare, a zis Emil, cu o urmă de tristețe în glas. Golescu s-a lăsat puțin pe spate, de parcă l-ar fi izbit cineva în piept.

— Sfinți îngeri din cer, a exclamat el. Timp de câteva clipe, o mulțime de idei i-au bâzâit prin cap, aducând cu un roi de albine agitate, căutându-și stup. În cele din urmă, s-a liniștit cât să întrebe: Dar câți ani are doamna Amaunet?

— E bătrână.

— Foarte bătrână?

— Da.

— Dar tu câți ani ai?

— Nu știu.

— Am înțeles. Golescu nu s-a clintit, rămânând cu ochii la Emil. De aceea nu vrea să atragă atenția asupra ta. Tu ești pentru ea ca o piatră filosofală, sursa ei de apă a vieții. Adevărat? Dar dacă așa stau lucrurile... A început să tremure din tot corpul și s-a ridicat. Nu, e o nebunie. Golescu, ai stat prea mult prin bâlciuri, printre saltimbanci. Pesemne că are vreo boală, și atunci trebuie să ia un medicament ca să-și păstreze sănătatea. Hm! Să sperăm că nu are ceva molipsitor. Micuțule Emil, suferă de ceva?

— Nu, i-a răspuns acesta.

— Nu? Bine. Golescu, amice, nu uita că porți o discuție cu un idiot.

Imaginația lui a început totuși să lucreze cu febrilitate, rememorând întâmplările legate de sforăria cu găinile, și în acest fel după-amiaza s-a scurs cu încetineală. A auzit de câteva ori

zgomot de copite dinspre drum, semn că cineva trecea în goana calului – oare îl căuta, cumva, pe doctorul Crețulescu?

Când primele umbre ale serii au coborât, Golescu s-a strecurat afară din căruță și a aprins un foc de tabără. Stătea în preajma lui când a auzit o căruță apropiindu-se pe drum, iar câteva clipe mai apoi, sunet de crenguțe frânte, ceea ce însemna că vehiculul cotise către luminiș. Golescu a arborat o expresie despre care spera că va sugera nevinovăție, o fidelitate de câine supus și răbdare, și a răsucit ușor cârnații pe care îi frigea pe un proțap.

— Bine te-ai întors, regina mea, a spus el cu voce tare când a văzut-o pe Amaunet apropiindu-se. Vezi? Nu numai că n-am fugit cu Emil la jocuri de noroc, dar am și pregătit ceva de mâncare pentru seară. Vino să mănânci. Mă-ngrijesc eu de cai.

Amaunet s-a uitat bănuitoare la el, dar a coborât de pe capra căruței și s-a apropiat de foc.

— Emil unde e?

— Păi, la locul lui, în dulapul acela, a zis Golescu, ridicându-se de pe scaun. Văzând-o din nou de aproape, a simțit o umbră de dezamăgire; Amaunet părea obosită și iritată, nicidecum ca o ființă nemuritoare care să fi sorbit din vreun nectar fermecat. A lăsat-o lângă foc și a dus caii la adăpat. Abia când s-a

întors și s-a așezat față în față cu ea a simțit o vagă dorință carnală.

— Să înțeleg că toată adunătura aceea dizgrațioasă de obiecte a fost descărcată pe ascuns, peste vreun gard? a întrebat el cu glas mieros.

— S-ar putea spune și așa, a zis ea și a scos un hohot de râs ce nu trăda nicio veselie. Acum, pentru o vreme, o să ai acolo tot spațiul din lume.

— Și măcar am obținut un preț bun pe ele? Amaunet s-a mulțumit să ridice din umeri.

Golescu a surâs discret și a observat că Amaunet nu avea vreo pungă de bani asupra ei. Au mai flecărit o vreme, după care ea a spus că se duce la culcare. Urându-i noapte bună cu un glas ce sugera buna dispoziție, fără vreo remarcă nelalocul ei, Golescu a urmărit-o urcând în căruță – văzută din spate, rămăsese la fel de ispititoare ca întotdeauna – și a așteptat câteva minute, după care a aprins un felinar și s-a grăbit spre cealaltă căruță.

După ce a urcat înăuntru, a ridicat felinarul și s-a uitat în jur.

— Minunat de goală, a observat el cu satisfacție. Niciun covor, nicio pictură, nici măcar vreo lingură de argint. Așa și trebuia. Numai că…

— Unde-s banii? s-a mirat el cu voce tare. Hai,

micuță casă de fier ferecată. Hai, apari, punguță grea de bani. Trebuie să fi scos o avere din lucrurile acelea furate. Așadar…

S-a apucat să scotocească prin dulapuri și sertare, la început foarte precipitat, apoi cu mare grijă, bătând în lemn ca să descopere pereți falși sau sertare secrete. După jumătate de oră, nedumerit și gâfâind de exasperare, s-a oprit.

— Dar trebuie să fie undeva, a spus el apăsat. Doar dacă n-a scos pentru sine decât atât cât să poată ascunde în corsajul rochiei!

Mormăind în barbă, s-a dus la foc și l-a stins. După aceea și-a recuperat săculețul cu bani și straiele cele noi pe care le cumpărase, inclusiv costumația lui Emil, din desișul în care le ascunsese. Le-a pus bine în dulapul din căruță, apoi s-a întins pe podea și a început să se gândească.

— Am mai văzut expresia asta absentă și mohorâtă, a vorbit el întunericului. Lipsită de speranță. Apatică. Exploatată. Ar putea fi bolnavă, dar tot astfel arată o târfă când are un pește brutal și nemilos, care o silește să lucreze din greu și îi ia tot ce câștigă. Mă-ntreb dacă… Dacă nu cumva e nefericita victimă a unui mare escroc? Un maestru al crimei, să zicem, care are o rețea de hoți, tăinuitori și mijlocitori, care dirijează câștigurile doar spre el. Iar el stă pe un morman de aur, primind

tribut de la toți răufăcătorii mărunți. Minunată idee! a zis Golescu și și-a frecat mâinile de satisfacție.

În acea noapte, a fost trezit din nou de cântecul ei. Glasul sugera pâlpâirea unor tăciuni încinși dintr-un foc pe moarte, ori amintea de unduirea fumului ce se ridică atunci când și ultimul cărbune s-a stins. Un cânt capabil să frângă inima oricui, dar și înfiorător pe deasupra.

*

Și-au continuat drumul. Munții se vedeau mereu în fața lor și, spre ușurarea lui Golescu, valea chinurilor lui rămăsese departe în urmă. Nimeni nu fusese vreodată spânzurat pentru vânzarea unei soluții slabe de vopsea drept medicament, dar uneori, oamenii se treziseră în ștreang pentru că se bucuraseră de prea mult succes și, în orice caz, el prefera să stea cât mai departe de evenimente pe care nu le putea controla ori anticipa.

S-au apropiat și mai mult de munți, după care i-au și traversat cu ușurință, pe un drum oarecare, pe care Amaunet părea să-l cunoască bine. A doua zi, pe la amiază, au ajuns într-un oraș măricel de la poalele unor dealuri, cu case mari și impunătoare și cu o biserică a cărei turlă avea forma unui dom.

Acolo, într-o piață publică foarte largă, prin care vântul bătea în rafale, rostogolind frunze

îngălbenite pe pavaj, se instala un bâlci. Din proprie inițiativă, Golescu a făcut sugestiile obișnuite privind modalitatea în care Amaunet își putea îmbunătăți activitatea de ghicitoare, dar recomandările i-au fost ignorate. Resemnat, s-a așezat la coadă alături de alții dornici să obțină aprobarea de a-și deschide tarabele, și a constatat că pe unii începuse să-i cunoască din vedere. Și aceia au ignorat încercările lui de a intra în vorbă. Slujbașul care elibera aprobările s-a dovedit necioplit și îngust la minte.

Cam la vremea când se însera, iar bâlciul căpăta viață într-o explozie de lumină de gaz și muzică de flașnete, Golescu nu se simțea defel bine dispus.

— Vino-ncoace, ființă palidă, i-a zis el lui Emil, trăgându-l cu forța din căruță. De ce te ascunzi atât?

— E prea multă lumină, a scâncit Emil, închizând strâns pleoapele și încercănd să se ascundă sub haina lui Golescu.

— Băiete, ne aflăm într-un oraș mare și modern, i-a zis el, pășind prin mulțime și trăgându-l fără milă înainte. Gaz de iluminat, minunea lumii civilizate. Curând, dacă așa vom dori, nu vom mai avea noapte deloc. Ia închipuie-ți ce înseamnă asta, ei? Atunci va trebui să trăiești într-un beci. Pesemne că ți-ar plăcea asta, așa cred.

— Vreau un cârnat pe băţ, a scâncit Emil.

— Ai răbdare, i-a zis Golescu, uitându-se în jur, către tarabele cu mâncare. Când e vorba de mâncare și scărpinat, mai greu e să începi, știai asta? Așadar, mai întâi scarpină-te, iar mâncarea o să vină și ea. Unde naiba o fi ghereta aia unde se vând cârnaţi?

A zărit un vânzător ambulant pe care-l cunoștea, croindu-și imediat drum către ghereta lui.

— Hei! Un crenvurșt, te rog, a zis el și a pus o monedă pe tejghea.

— Am terminat crenvurștii, a spus omul. Dar avem sarmale cu mămăliguţă, sau tochitură cu mămăliguţă. Te rog să alegi.

Golescu a simţit că-i lasă gura apă.

— Sarmale, a zis el, cu multă mămăliguţă. A dus farfuria de carton într-un colţ ce i s-a părut mai liniștit, unde a găsit și un balot de paie și s-a așezat.

— Hai, vino să mănânci, Emil dragă. Mămăligă pentru mine și sarmale gustoase pentru tine, e bine?

Emil a deschis ochii cât să se uite la mâncare.

— Nu pot mânca așa ceva. Au zeamă.

— Doar puţin! a zis Golescu și a băgat degetele printre mămăligă și scos o sarma. Uite! Vezi ce frumos arată?

Emil s-a pornit pe scâncit.

— Nu vreau așa ceva. Vreau cârnat.

— Păi, asta e ca un cârnat, doar că e învelit în foi de viță, în loc de maț de porc, înțelegi? Și Golescu a ridicat o sârma între degete. Mamă, ce gustoasă el

Cu toate acestea, Emil nu a vrut să se atingă de ea. Golescu a suspinat, a înfulecat sarmalele și mămăliguță, după care s-a șters pe degete de haina lui Emil. Apoi l-a târât de-a lungul și de-a latul târgului, dar n-a găsit pe nimeni care să vândă crenvurști. Singurul lucru pe care Emil accepta să-l mănânce era vată de zahăr, astfel că i-a cumpărat cinci. Emil s-a ghemuit hoțește sub o căruță și le-a mâncat pe toate, timp în care Golescu s-a uitat la el și a încercat să se mai încălzească. Vântul rece îi străbătea prin țesătura hainei, luând cu sine mare parte din energia și căldura dată de sarmalele pipărate.

— Asta nu-i viață pentru un bărbat cu sânge-n vine, a bombănit el. Am nevoie de vin, femei și dans, și eu cu ce m-am ales? E de râs, ce mai! Slujesc drept doică a unui piticot nenorocit și pretențios, în vreme ce femeia ce-mi populează visele abia dacă recunoaște că eu exist. Dacă aș avea cât de cât mândrie, aș rupe ușa căruței și aș năvăli peste ea, ca să-i arăt că nu-s făcut din cârpă!

Ultimă fărâmiță de vată de zahăr a dispărut în gura lui Emil, care a scos un râgâit.

— Și atunci, bineînțeles, ea mi-ar face rău, a

conchis Golescu. Și încă rău de tot, așa cred. Are degetele tari ca fierul. Dar asta mă stârnește, Emil, nu ți se pare cumplit? Iar ăsta e încă un pas spre decăderea mea.

Emil a râgâit din nou.

Orele de frig au trecut. Emil s-a rostogolit pe o parte și a început să se văicărească. Pe măsură ce atmosfera din bâlci se liniștea, luminile se stingeau una după alta, iar caruselul se rotea tot mai încet, pe cale de a se opri cu totul, scheunăturile lui Emil au devenit tot mai insistente. Curând a plecat și ultimul mușteriu al lui Amaunet; o clipă mai apoi, ușa de la căruța ei s-a deschis exploziv și ea a coborât, întorcându-și capul într-o parte și-n alta, căutând să descopere de unde venea sunetul. Privirea ei s-a îndreptat spre Emil, ghemuit sub căruță, după care s-a răstit la Golescu dezvelindu-și dinții:

— Ce i-ai făcut?

— Nimic! a spus el, trăgându-se cu un pas sau doi îndărăt, înălțimea sa păstârnac nu vrea să mănânce decât vată de zahăr, iar acum am impresia că-i pare rău.

— Prostul de el, a zis Amaunet. L-a tras pe Emil dintre conurile și paiele duse de vânt sub vehicul. Micuțul om a vărsat sirop rozaliu și a zis:

— Vreau un cartof.

Amaunet i-a aruncat lui Golescu o privire care

l-a făcut să-i stea inima în loc o clipă, după care, cu un glas liniștit, el a zis:

— Să mergem la masă cu toții. Ce părere ai? Fac eu cinste.

— E aproape miezul nopții, nesocotitule, a spus Amaunet.

— Cafeneaua aceea este încă deschisă, a spus Golescu, arătând cu degetul spre un local luminat puternic, aflat la marginea pieței.

Amaunet s-a uitat lung spre local. În cele din urmă, a ridicat din umeri.

— Adu-l și pe el, a zis ea.

Golescu l-a ridicat pe Emil de ceafa și l-a făcut să stea în picioare.

— Te așteaptă cartoful, pretențiosule, i-a zis el. Hai să-i mergem în întâmpinare.

Emil l-a luat de mână și au pornit amândoi să traverseze încet piața, având-o pe Amaunet în urma lor.

S-au așezat la o masă de lângă ușă. Cu toate că orele erau înaintate, cafeneaua era foarte plină de oameni în haine de seară, majoritatea sclipitoare și cu un aspect elegant și la modă. Rumoarea conversațiilor domina totul, răsunând ciudat și având o sonoritate metalică. Amaunet a aruncat mulțimii o privire mohorâtă, după care nu a acordat nimănui vreo atenție. Cu toate acestea, și-a scos șalul negru și l-a petrecut peste capul lui Emil. Acesta a rămas ca o stafie ascultătoare,

înveșmântată în negru, lăsând impresia că situația îi convenea.

— Îl îmbrobodești așa pentru că…? a întrebat Golescu.

— Mai bine să nu fie văzut, i-a explicat Amaunet.

— Ce putem oferi pentru familia dumneavoastră? l-a întrebat un chelner care apăruse alături de Golescu, cu o iuțeală și discreție care sugerau că tocmai căzuse lângă ei printr-o trapă din tavan.

Deși stătea pe scaun, Golescu a tresărit de uimire. Chelnerul avea ochi mari și sclipitori, ca de sticlă, și un zâmbet fix, accentuat de firicelul de mustață care amintea de o șuviță de blană neagră.

— Mai serviți mâncare? l-a întrebat Golescu.

Zâmbetul de pe fața chelnerului nu a dispărut; omul a scos un meniu ca de niciunde și l-a așezat pe masă cu un gest elegant.

— Iată meniul de seară. Recomandăm în mod deosebit cârnații în sânge. Ceva de băut?

— Adu-ne ce aveți mai bun, a spus Golescu, cu un gest extrem de boieros.

Chelnerul a făcut o plecăciune și a dispărut.

— Aici se spune că *Supa Szermina* este o minune, a informat-o Golescu pe Amaunet, în timp ce studia meniul. Hei, omul a crezut că suntem o familie, încântător, nu crezi? Mama Egipt și…

— Părintele Minciunilor, a zis Amaunet, îngăduindu-și să caște.
— Accept asta drept compliment, a zis Golescu. Imaginează-ți numai, bucătărie franțuzească aici, *Bondin Noir.* Și, pentru o masă copioasă, *Sângerete.* Așadar, cine crezi că-l va recunoaște pe micuțul nostru copil genial, doamnă? Doar n-o fi vreun copil de sânge regesc pe care să-l fi furat din scutece, nu?
Amaunet i-a aruncat o privire extrem de tăioasă. Foarte uimit, Golescu s-a îndreptat de spate.
— Imposibil să fie-așa! a zis el. Dumnezeu mi-e martor, e îndeajuns de urât ca să cred că prin vine îi curge sângele cel mai albastru din lume.
Chelnerul a apărut iarăși ca din senin alături de ei, desfăcând o sticlă prăfuită.
— Acesta e un vin cu adevărat vechi, a spus el, și le-a arătat eticheta.
— Egri Bikaver, a citit Golescu. Da, merge. Dar ne poți oferi crenvurști? Avem un prințișor aici care nu mănâncă nimic altceva.
— Ba vreau un cartof, s-a auzit glasul lui Emil, plutind de sub șalul cel negru.
— Să vedem ce se poate face, a zis chelnerul, fără să clipească, dar zâmbetul lui s-a lățit pe sub mustața înfiorătoare: Și doamna?
Amaunet a spus ceva într-o limbă ce-i era

necunoscută lui Golescu. Chelnerul a chicotit în mod neplăcut, și a notat imediat ceva pe un carnețel care părea să fi apărut ca prin minune.

— Foarte înțelept. Și pentru domnul?

— Sângerete. Mie îmi place să mănânc temeinic.

— Am înțeles, a zis chelnerul și a dispărut. Golescu s-a aplecat spre Amaunet și a șuierat spre ea:

— Hei, doar nu vrei să spui că l-ai furat de la…

— Ia te uită, o țigancă! a exclamat o tânără, ieșită să se plimbe prin oraș la o oră târzie din noapte.

De pe trotuar, amicul tinerei s-a aplecat spre ei și a întrebat:

— Ce soartă ne așteaptă, țiganco? O să ne iubim tot restul vieții?

— O să muriți peste trei zile, le-a răspuns Amaunet. Fata a scos un țipăt ascuțit, iar tânărul a pălit și a bolborosit un blestem. Apoi au dispărut amândoi în noapte.

— Ce te-a apucat să le răspunzi în felul ăsta? a întrebat-o Golescu.

Ea a ridicat din umeri și apoi și-a turnat un pahar de vin.

— De ce să-i mint? Ce mai contează: trei zile, trei ore, trei decenii… Oricum îi pândește moartea. Asta le-am și zis. La o adică, de ce nu?

— Nici nu mă miră că afacerile îți merg atât de prost! a zis Golescu. Ar fi trebuit să le spui că vor avea noroc în toate!

— De ce să-i mint? a repetat Amaunet. Descumpănit, Golescu s-a tras de capetele mustății.

— Ce te-a îndemnat să le vorbești astfel? a întrebat el într-un târziu. De ce te prefaci că nu simți nimic? Doar îl iubești pe micuțul Emil, nu?

— Să-l iubesc pe *Emil?* a întrebat ea. Dar cine l-ar putea iubi? Mai curând te-aș iubi pe tine.

Parcă pentru a sublinia acele vorbe jignitoare, o femeie aflată la bar a izbucnit într-un hohot strident de râs.

Golescu și-a mutat privirea în altă parte. Imediat după aceea, a încercat să-și aline orgoliul rănit, reanalizând spusele ei, modificând expresia și intonația din glasul ei, reușind să rescrie scena, făcând-o să semene cu o declarație de sentimente tandre față de el, când, brusc, a reapărut chelnerul, aducând o tavă.

— Vreți să vedeți ce avem pentru micuț? a zis el, ridicând pe neașteptate capacul de pe o farfurie.

— Crenvurști pe băț!

Pe farfurie se găsea un aranjament măiestru de crenvurști înfipți în bețe de lemn, stând drepți într-o movilită din piure-de cartofi.

— Ei, nu ți se pare grozav? a exclamat Golescu. Mulțumește-i domnului, Emil.

Emil nu a scos nicio vorbă, însă a întins mâinile după farfurie.

— Ți-a mulțumit deja, a zis Golescu, în clipa în care de sub văl s-au auzit plescăituri.

Chelnerul a așezat în fața lui Amaunet o farfurie pe care se găseau, băgate în țepușe, tot felul de organe de animale, dar atât de intens fripte, încât nu mai puteau fi recunoscute.

— Pentru doamna. Și pentru domnul, a zis chelnerul, așezând o farfurie dinaintea lui Golescu.

Acesta a clipit nedumerit și s-a cutremurat: vreme de o clipă, a avut senzația că sângeretele palpita și tremura pe stratul de ceapă prăjită și de vinete coapte ce scoteau aburi ca niște balauri.

Cu un aer hotărât, Golescu și-a spus că acea impresie era provocată de lumina verzuie și de ora înaintată.

— Aveți grijă să vă păstrați pentru desert, le-a spus chelnerul.

— Și tu o să mori peste trei zile, l-a anunțat Amaunet și pe el. Chelnerul a râs cu poftă.

Au călătorit către următorul bâlci ținut într-o localitate aflată la răspântie de drumuri. După două zile, au ajuns la marginea unui alt oraș, unde Amaunet a tras căruța cu remorcă de pe

drum, pe margine. Scoțând o pungă micuță din sân, i-a întins-o lui Golescu.

— Du-te și cumpără niște legume și alte lucruri de mâncat. Noi te așteptăm aici.

Golescu s-a uitat critic la punguța cu bani și, apropiind-o de ureche, a scuturat-o.

— Nu-i mare lucru în ea, a zis el. Dar nu-i nimic, scumpa mea. Doar ai un bărbat care se ocupă de bunăstarea ta de acum înainte, să știi.

— Să nu uiți de cartofi, i-a zis ea.

— Bineînțeles, comoara mea, i-a răspuns el și, în timp ce cobora, i-a surâs. Apoi a plecat îndatoritor spre strada mare.

„Nu e chiar lipsită de inimă”, și-a zis în sinea lui. „Trebuie doar să fie curtată puțin, atâta tot. O fi fost vreodată cineva drăguț cu ea? Ar cam fi vremea să apelezi la farmecele tale cele mai ascunse, domnule Golescu”.

În primul rând, a căutat o baie publică. După ce a găsit-o și i-a plătit turcului morocănos de la intrare, a intrat, s-a dezbrăcat și s-a lăsat masat, aburit, frecat, frământat în palme și pumni și, în cele din urmă, bărbierit. A refuzat oferta de a fi îmbăiat în apă de flori, preferând să păstreze o anumită aromă bărbătească și a cerut apoi doar să i se arate în ce direcție se afla piața orașului.

O oră mai târziu, după ce a plecat de acolo, ducea cu sine un sac plin cu cartofi. Dar mai

avea și ceapă, făină, ulei, cârnați, o sticlă de șampanie, o cutie cu ciocolată austriacă și un buchet de ochiul boului.

A trăit satisfacția de a o vedea pe Amaunet căscând ochi mari când l-a văzut apropiindu-se de ea.

— Ce-i cu astea? a întrebat ea.

— Pentru tine, i-a răspuns el, împingând buchetul de flori spre ea.

Golescu n-o mai văzuse până atunci luată prin surprindere. Ea a primit florile cu delicatețe, și cu un sentiment ciudat de jenă.

— Ce să fac cu ele? a întrebat ea.

— Ce-ar fi să le pui în apă? a spus el, rânjind spre ea, în timp ce a cărat spre căruțe restul cumpărăturilor.

În noaptea aceea, după ce și-au stabilit tabăra într-un luminiș ceva mai puțin prăfuit și plin de plase de păianjen decât de obicei, iar lumina stelelor își căuta drum spre pământ, Golescu s-a dus până la căruță ca să-și recupereze bunătățile cumpărate. Florile se ofiliseră deja, deși fuseseră vârâte într-un vas cu apă, însă șampania și ciocolata supraviețuiseră, deoarece se aflaseră la fundul sacului. Fredonând ceva pentru sine, le-a dus, împreună cu două căni smălțuite, dar ciobite, până la focul ce încă ardea.

Amaunet se uita spre flăcări, parcă pierdută

într-o reverie sumbră. Nu a luat în seamă pocnetul dopului sticlei de șampanie, cu toate că Emil, aflat alături de ea, a tresărit destul de puternic. Iar când Golescu a desfăcut cutia cu ciocolată, Amaunet s-a uitat înjur cu atenție.

— De unde ai adus astea? a întrebat ea.

— Mi le-a dăruit o zână, care a venit în zbor, purtată pe aripi aurii, a zis Golescu. Din punga mea cu douăzeci de mii de lei, aș putea adăuga eu, prin urmare, nu te mai holba așa la mine. Ia spune, regina mea, dorești vreun fruct confiat ori altceva dulce? Cireașă cu frișca? Vreo coajă de portocală confiată?

Vreme de câteva secunde, Amaunet s-a uitat fix la cutie, după care a întins mâna după ea.

— Ce rău mi-ar putea face? a zis ea, cu glas scăzut. La o adică, de ce nu?

— Asta-i ideea, a spus Golescu, turnând șampanie în căni. Nu strică să ne bucurăm din când în când, nu ești de acord? Mai ales când punga îți permite asta.

Preocupată să deschidă cutia, Amaunet nu i-a dat răspuns, iar când Golescu i-a întins cana plină cu șampanie, ea a luat-o fără să ridice privirea spre el, a golit-o ca și cum ar fi fost apă și i-a înapoiat-o.

— Frumos ai dat-o de dușcă, a zis el, simțind o ușoară fâlfâire de speranță traversându-i trupul. I-a umplut din nou cana lui Amaunet. Între timp, ea reușise să deschidă cutia și

stătea cu capul plecat peste figurinele de ciocolată, inspirând mirosul lor de parcă ar fi fost parfumuri din adâncul Arabiei.

— Ooh, a gemut ea și a căutat prin cutie. Scoțând trei bomboane de ciocolată cu cremă, le-a ridicat o clipă, contemplându-le cu ochii întredeschiși; apoi a strâns mâna pumn, strivindu-le de parcă ar fi fost boabe de strugure, închizând ochii, a lins apoi amestecul zemos din palmă, încet, scoțând sunete ce sugerau extazul.

Golescu a rămas cu privirea ațintită la ea de uimire și, neatent, și-a turnat șampanie în poală. Amaunet n-a observat acest lucru.

— Nu aveam habar că-ți place atât de mult ciocolata, a zis Golescu.

— Păi, de ce să știi? a zis Amaunet cu gura plină.

A ridicat cutia și a mai aspirat o dată, după care și-a plecat capul spre ea și a luat cu limba, ca într-un căuș, o nucă în ciocolată, extrăgând-o din hârtia protectoare ce avea forma unei cupe mici.

Bună remarcă, a spus Golescu. S-a dat ceva mai aproape de ea pe bușteanul prăbușit ce le slujea drept bancă și i-a mai oferit o cană de șampanie. Ea a lăsat impresia că nu-l observă, pentru că era preocupată să sfărâme nuca între dinți. Hai, bea tot; șampania nu ține mult. Se duce la fel ca tinerețea și visele.

Spre uimirea lui, Amaunet și-a aruncat capul pe spate și a râs. Nu mai era râsul sec și lipsit de veselie prin care își exprimase mai devreme disprețul. Era plin, din gâtlej, adânc și atât de înspăimântător, încât Emil a scos un țipăt ascuțit și și-a dus mâinile la cap, și până și focul a părut că se face mai mărunt și scade în intensitate. Hohotul a prins ecou în pădurea înnoptată, care a apărut dintr-odată mai întunecată, mai încărcată de amenințări.

Inima lui Golescu a pornit să bată mai precipitat. Când Amaunet a luat cana de la el și a sorbit totul dintr-o înghițitură, el și-a umezit buzele și a îndrăznit să spună:

— Lasă-ți toate grijile purtate de valul acela înspumat și sclipitor. Să fim buni unul față ce celălalt, scumpă doamnă. Ai nevoie de un bărbat care să-ți mai ia din poverile pe care le duci pe umăr. Golescu e alături de tine!

Asta a stârnit un nou hohot de râs, care s-a încheiat cu un soi de mârâit și, în același timp, Amaunet a azvârlit cana pe pământ și a luat încă un pumn de bomboane de ciocolată din cutie și le-a îndesat pe toate în gură, cu tot cu ambalajele de hârtie.

Aproape incapabil să creadă în norocul ce-l lovise *(o inghi devine o bacantă nerușinată)* Golescu s-a mutat și mai aproape de Amaunet.

— Hai, a zis el, respirând greu. Povestește-mi despre tine, floarea mea de Nil.

Amaunet s-a mulțumit să chicotească, privindu-l scurt în timp ce molfăia bomboanele. Ochii ei căpătaseră o strălucire bizară, reflectând mai intens flăcările decât până atunci. Asta l-a îngrozit pe Golescu, și totuși…

În cele din urmă, ea a înghițit ce avea în gură, i-a luat sticla de șampanie din mână și a sorbit.

— Ha! a făcut ea, scuipând înspre flăcări, care s-au întețit. Vrei să-mi auzi povestea? Atunci, ascultă, grăsanule. Acum o mie de mii de ani, exista o țară înverzită, ca o panglică de-a lungul unui fluviu. În spatele nostru se găsea deșertul, plin de șacali și demoni. Dar bărbatul și femeia mi-au spus mereu că dacă aș fi rămas înăuntru noaptea, ca o fetiță cuminte, nimic nu mi-ar fi putut face vreun rău. Iar dacă aș fi fost tot timpul cuminte, nu aș fi murit nicicând. Mă voi duce la fluviu, unde va veni un bărbat cu o luntre din trestii ca să mă ia spre Soare, și voi trăi veșnic. Într-o zi, din deșert au apărut Oamenii Slabi. Suferiseră de foame atât de mult timp, încât erau convinși că zeii doriseră ca oamenii să trăiască astfel. De aceea, când au văzut câmpiile înverzite de la noi, au spus că noi eram Fiara. Au venit călare și au ucis cât de mulți dintre noi au putut. Noi eram un popor mai puternic, astfel că i-am ucis pe toți, și le-am azvârlit trupurile

în fluviu – și după ei nu a venit nicio luntre! Și atunci m-am uitat la El, și m-am temut.

— Dar cine era El, scumpa mea?

Moartea, a zis Amaunet, și lumina flăcărilor i-a jucat pe față. Marele Stăpân cu șiruri de dinți lungi din fildeș. Solzii de pe corpul lui străluceau în razele lunii. Cel care nu lăsa umbră pe unde trecea. N-am văzut luntrea luând copii spre Cer; dar am văzut puterea Lui. De aceea, am luat lut de pe malul fluviului și am modelat o Moarte mică, pe care am venerat-o și am hrănit-o cu șoareci și păsărele, cu tot ce puteam prinde și ucide. *Ia toate acestea,* ziceam eu, *dar nu pe mine; pentru ca Tu ești măreț*. În anul următor, din deșert au venit mulți alți călăreți. Din nou război, multă hrană pentru EL și atunci mi-am dat seama că, în realitate, El domnea peste lume. Poporul nostru a zis: *Nu putem rămâne aici. Nu suntem în siguranță pe aceste câmpii.* Și mulți au renunțat și s-au îndreptat spre miazănoapte. Dar bărbatul și femeia au așteptat prea mult. Au încercat să ne ia tot ce aveam, până și holurile și blidele din casa noastră, și așa femeia a găsit imaginea pe care eu o făcusem după chipul Lui. M-a bătut și mi-a zis că fusesem rea. A spart figurina. Iar El a pedepsit-o pentru asta. În timp ce fugeam pe o potecă de-a lungul fluviului, Stăpânul Soare nu ne-a venit în ajutor; au apărut doar oamenii

deșertului, iar aceștia i-au doborât pe bărbat și pe femeie. Eu nu i-am ajutat. Am tot alergat de-a lungul fluviului și m-am rugat Lui să mă salveze.

Glasul lui Amaunet scăzuse până la nivelul unei șoapte.

Părea un glas tânăr, aproape uman.

Golescu a rămas descumpănit. Trecutul ei nu fusese deloc misterios, așa cum își imaginase, el, ci doar trist. Să fi fost vorba de lupte între triburi, în vreun ținut îndepărtat, uitat de lume?

Nu avea în față o prințesă întunecată, și nicio fiică de faraon. Doar o refugiată, ca oricare dintre femeile cu fețe supte pe care le văzuse de-a lungul drumurilor, împingând roabe pline cu ceea ce mai reușiseră să salveze din distrugerile provocate de războaie.

Dar măcar asta s-a întâmplat în Egipt? Cum ai reușit să scapi? a întrebat-o Golescu, îndrăznind să-și petreacă un braț pe după talia ei. Glasul lui părea să fi rupt un fel de vrajă; Amaunet s-a întors ca să-l privească și i-a zâmbit arătându-și toți dinții, dar starea ei de bucurie era tot întunecată. Iar zâmbetul l-a făcut pe Golescu să se simtă mic și vulnerabil.

Apoi, pe fluviu a sosit o corabie sclipitoare, a zis ea. Și pe ea se afla Stăpânul Soare, care a întins mâna să mă apere. Nu venise după bărbatul și femeia care fuseseră buni; venise

după *mine,* aceea care nu crezuse niciodată în el. De aceea am înțeles că lumea este țesută doar din minciuni, iar asta chiar atunci, când am mers cu el și i-am ascultat poveștile despre cât de minunat va fi în Cer. Și s-a dovedit că avusesem dreptate să-l bănuiesc pe Soare, grăsanule. Prețul pe care l-am plătit pentru viața eternă a fost sclavia în Cer. Pentru lașitatea mea de a fugi de Moarte m-au pedepsit lăsând aspida să mă muște. Am fost mușcată în fiecare zi și după cincisprezece ani, eram atât de încărcată de venin, încât nimic nu-mi mai putea face rău. Iar după ce au trecut o mie de ani, eram atât de sătulă de sclavia mea, încât m-am rugat din nou Lui. M-am dus pe malul fluviului, sub lumina lunii, mi-am sfâșiat straiele și mi-am dezgolit sânii în fața Lui, am îngenuncheat și l-am implorat să vină să mă ia. Am bocit și mi-am lipit buzele de glod. Cât de mult tânjeam după dinții lui de fildeș... Dar n-a vrut să vină. Și Stăpânul Soare m-a pus să călătoresc prin lume, să am de-a face cu hoți și ucigași, și să le spun muritorilor netrebnici viitorul ce-i așteaptă.

Amaunet a mai luat o gură de șampanie:

— Pentru că Soarele, am descoperit eu, este în realitate Diavolul. Nu are coame ori coadă; vai, nu; arată ca un preot chipeș. Însă este meșterul cel mai mare la minciuni. Și eu m-am săturat, grăsanule, m-am săturat să trudesc

pentru el. Nimic nu contează; nimic nu se schimbă. Soarele răsare în fiecare zi, iar eu deschid ochii și urăsc soarele pentru că se înalță pe cer și urăsc roțile ce se învârt și animalele care mă trag înainte pe dram. Și pe EL îl urăsc cel mai mult, căci ia la sine pe toată lumea, dar se ferește să mă îmbrățișeze și pe mine.

Apoi Amaunet a amuțit, și a privit dincolo de foc, spre noapte.

Lui Golescu i-a trebuit un moment până să-și dea seama că povestea ei se sfârșise, pentru că fusese prea preocupat să și-o imagineze pe Amaunet alergând cu sânii goi pe lângă Nil. Însă imediat după aceea a tresărit ușor și s-a trezit la realitate; a etichetat povestea drept *metaforă complicată,* și a căutat să revină la treburile din lumea reală.

— Ai vorbit de acest Diavol, scumpa mea, a zis el, în timp ce Amaunet îndesa încă un pumn de bomboane în gură, și de hoți și ucigași. Cei care-ți aduc lucruri de furat. Duci toate prăzile astea Diavolului?

Cu gândul în altă parte, și mestecând cu gesturi mecanice Amaunet nu i-a răspuns, rămânând cu privirea spre flăcări.

— Ce s-ar întâmpla dacă nu i-ai duce prăzile? a insistat Golescu. Nu te-ai gândit să le duci undeva ca să le vinzi?

— De ce să fac asta? l-a întrebat Amaunet.

— Ca să te îmbogățești, a zis Golescu, începând să regrete că o făcuse să se amețească atât de mult. Ca să nu mai trăiești în sărăcie și mizerie.

Amaunet a pufnit din nou în râs, iar hohotul ei a amintit de ruperea unei pojghițe de gheață.

— Banii nu ar aduce nicio schimbare, a zis ea. Nici pentru mine, nici pentru tine.

— Dar unde trăiește acest Diavol metaforic al tău? a insistat el. La București? La Kronstadt? Aș putea discuta cu el în numele tău, ce zici? Să-l ameninț nițel? Să-ți renegociez contractul? Mă pricep la așa ceva, draga mea. De ce să nu stau de vorbă cu el, ca de la bărbat la bărbat?

Asta a făcut-o pe Amaunet să se înfurie atât de rău, încât a scăpat jos cutia cu bomboane de ciocolată.

— Ori ce-ar fi să-l pui puțin la treabă pe drăguțul de Emil? a zis Golescu. Ce-ar fi să realizezi un număr de magie cu transmiterea gândurilor. Și poate am reuși să înjghebăm ceva deosebit, cum ar fi elixire ale iubirii, leacuri contra chelirii. Mi-a zis mie o păsărică-n zbor că împreună am putea face avere, a adăugat el cu glas ispititor.

Amaunet a încetat să râdă. S-a uitat la Golescu și a rânjit.

— Ți-am spus doar. Nu. Emil este un secret.

— Și de cine ascundem acest secret,

doamnă? a întrebat-o el. Amaunet s-a rezumat să clatine din cap. A pipăit pe jos, a găsit cutia cu bomboane și le-a cules pe ultimele.

— Ar afla El, a murmurat ea, mai mult către sine. Și atunci, mi l-ar lua. Nu e cinstit. *Eu* l-am găsit. Ce prost cu pretenții; să caute sub dealuri. Să aștepte pe lângă inelele vrăjitoarelor[18]… Ca și cum poveștile astea ar fi adevărate. Când, de fapt, ar fi trebuit să caute în azilurile de nebuni. Paznicul de acolo spunea: uitați, doamnă, avem un mic geniu care se crede vampir. Și când l-am văzut, mi-am dat seama, cu ochii lui mari, și capul mare, ce fel de sânge îi curge prin vine. Potirul sfânt al lui Egeu, dar l-am găsit. De ce să renunț la el? Doar unul ca el ar putea găsi o cale…

Alte și alte metafore blestemate, a gândit Golescu.

— Cine este Egeu? a întrebat el. Acesta e numele adevărat al Diavolului?

— Ha! Ar vrea el! Un diavol ceva mai mic… Glasul lui Amaunet s-a stins în sunete neinteligibile. Ori aveau vreo semnificație? Ascultând, Golescu a distins silabe ce alunecau și sâsâiau, ca niște cuvinte adevărate.

Dacă mai aștept mult, are să adoarmă, și-a dat el seama.

---

[18] Aluzie la ciuperci care cresc într-o dispunere circulară, despre care basmele spun că apar acolo unde zâne sau vrăjitoare au dansat în cerc (n. tr.).

— Hai, scumpa mea, orele sunt înaintate, a spus el, pe tonul cel mai seducător de care era capabil. Haide să mergem la culcare.

Și a întins mâinile ca să o tragă mai aproape, și căutând să-și croiască drum prin straiele ei.

Pe neașteptate, s-a trezit zăcând pe spate și holbându-se la o fantomă. Cu ochii și dinții de foc, o umbră întunecată semănând a mantie sau aripi, cu ghearele gata să sfârtece. A auzit un țipăt ascuțit, după care a venit lovitura, iar din întunericul catifelat au sărit scântei în toate părțile.

A deschis ochii în semiobscuritatea de dinaintea zorilor, acel albastru cerulean din care stelele au fugit deja. S-a ridicat în capul oaselor, și a clipit ca să alunge din durere. Era îmbibat de rouă, îi plesnea capul de durere și nu reușea să vadă clar.

Alături de el, un firicel de fum se ridica din cenușa rămasă de la foc. De cealaltă parte a gropii pentru foc, Emil stătea acolo unde fusese uitat de cu seară. Se uita spre răsărit cu o expresie de groază pe față și scâncea slab.

— Doamne și toți îngerașii tăi, a gemut Golescu, pipăindu-și cucuiul de pe frunte. Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Emil nu i-a răspuns. Golescu a încercat să-și aducă aminte, însă mintea lui (dată fiind lovitura căpătată în cap) nu mai funcționa cum

trebuia. S-a gândit că încercarea lui de seducție mersese destul de bine. Cucuiul mare de deasupra ochilor constituia un semn clar că ceva nu se întâmplase conform planului, și totuși…

Emil a început să plângă și să-și frângă mâinile.

— Ce dracu-i cu tine? a zis Golescu, rostogolindu-se și ajungând pe palme și genunchi.

— Soarele, a spus Emil, fără să-și dezlipească ochii de la strălucirea ce creștea la orizont.

— Și nu ai pe tine costumul cu acoperitoare pentru ochi, așa-i? i-a răspuns Golescu, ridicându-se hotărât în picioare. S-a strâmbat imediat și dus mâinile la cap. Spune-mi, micuț strigoi, am avut cumva norocul să fac amor noaptea trecută? N-ai cumva știință ce a făcut doamna mea neagră?

Emil a suspinat, țârâindu-și ochii acoperiți.

— Mda, în regulă, să te duc înapoi în coșciugul tău confortabil și cald, a zis Golescu, ștergându-și praful de pe haine. Hai!

Emil a venit imediat alături de el. A deschis ușa căruței și omulețul a sărit înăuntru, dispărând în dulapul de sub patul lui Amaunet. Emil a trântit ușa acelui dulap cu zgomot. Așternuturile din pat s-au mișcat. Amaunet s-a ridicat în fund și l-a fulgerat cu privirea le Golescu.

Ochii li s-au întâlnit. *Nici ea nu știe ce s-a petrecut!* a gândit Golescu, atât de bucuros, încât durerea a început să-i palpite în cap la fel ca bătăile de inimă.

— Doamnă, dacă nu te superi, a zis el, pe un ton de reproș, l-am adus pe Emil la culcare. L-ai uitat afară peste noapte.

A întins mână să-și ridice și pălăria, dar n-o avea pe cap.

— Ieși, i-a zis Amaunet.

— Pe dată, doamnă, a zis el și s-a retras cu toată demnitatea de care a fost în stare. A închis ușa, și a zărit pălăria prinsă într-un tufiș plin de ghimpi, aflat la vreo trei metri de locul în care zăcuse.

„Ce distracție cred c-am avut…” și-a zis el și începând să rânjească. „Barbu, diavol seducător ce ești!”

Și, cu toate că-l durea capul, gata să-i crape, a zâmbit satisfăcut tot timpul cât a adunat vreascuri ca să reaprindă focul.

În zilele de sărbătoare ale anumitor sfinți și la târgurile organizate la răspântii în cinstea recoltei, își așezau și ei căruțele vopsite în negru alături de cele în culori vii și strălucitoare. Amaunet se ocupa de ghicitul în palmă. Căruța ce slujea drept remorcă a început să se umple din nou cu lucruri de furat, astfel că acum Golescu dormea pe rulouri alcătuite din covoare și tapiserii, iar

sfinții se holbau la el de pe icoanele de lemn, veghindu-i somnul. Păreau îngroziți până la ultimul de ceea ce vedeau.

Amaunet nu a vorbit deloc despre noaptea petrecută în apropierea focului. Cu toate acestea, Golescu și-a închipuit că apăruse o schimbare de atitudine față de el, ceea ce l-a făcut să aibă o părere mult mai bună despre sine: o privire ciudat de tulburată în ochii ei, o idee de șovăială, ceea ce ar fi sugerat un sentiment de *jenă* la cineva mai puțin asprit de viață.

— Mă visează, i-a spus el lui Emil într-o noapte, în timp ce stârnea focul să ardă mai viu. Pe ce pui rămășag? Mă dorește, dar mândria nu-i îngăduie s-o recunoască și să cedeze. Emil nu i-a răspuns, uitându-se cu un aer absent la apa ce bolborosea pentru fierberea cartofului său de seară.

Amaunet a coborât din căruță. S-a apropiat de Golescu și i-a întins un petic de hârtie.

— Mâine o să ajungem la Kronstadt, i-a zis ea. Tu o să intri în oraș. Să cumperi ce-am scris eu pe listă.

— Și unde o să găsesc toate astea? s-a văicărit Golescu, după ce a citit lista. La un alchimist? N-am auzit nici de jumătate dintre substanțele astea. Cu excepția… A ridicat ochii spre ea, străduindu-se să nu zâmbească. Aici scrie ciocolată, nu? De care vrei, bomboane cu

cremă? Caramele? Cu nuci?
— Nu, a spus Amaunet, întorcându-i spatele. Vreau un calup din ciocolată pură. Vezi dacă poți găsi un cofetar să-ți vândă o parte din rezervele lui.
— Ha-ha-ha, a făcut Golescu, cu subînțeles, însă ea nu a luat în seamă expresia lui de veselie.

Deși Kronstadt era un oraș mare, ce abia mai încăpea între zidurile lui medievale, Golescu a trebuit să facă trei drumuri, până la trei spițeri diferiți, ca să poată găsi toate articolele de pe listă, mai puțin ciocolata. A avut nevoie de cel puțin o oră ca să găsească ciocolata, slujindu-se de toată istețimea și răbdarea ca să îl convingă pe ajutorul unui cofetar să îi vândă un calup de substanță brută.
„Oricine și-ar putea închipui că am încercat să obțin secrete de stat”, și-a zis Golescu în sinea lui, în vreme ce ieșea dintr-o dugheană cu o bucată de jumătate de kilogram, înfășurată în hârtie cerată. Pfu! Golescule, dacă trebuie să faci o treabă atât de mizeră, înseamnă că-ți risipești talentul. Ce-ai devenit în ultima vreme, un catâr oarecare, trimis să rezolve câte-o treabă care înseamnă nimica toată?
Iar când a revenit în tabăra din afara orașului, nu s-a ales cu laudele pe care considera că le merita. Amaunet i-a smuls din mână sacul și s-

a uitat grăbită prin el, în timp ce Golescu a rămas în poziție de drepți în fața ei, simțind cum îi înțepenesc picioarele. Ea a scos calupul de ciocolată din sac și s-a holbat la el. Apoi a tresărit ușor, și nările i-au vibrat. Golescu a avut impresia că asta o făcuse pe Amaunet să semene cu un cal.

— Să sper că ai gătit ceva pentru mine în seara asta? a întrebat el.

Amaunet a tresărit și s-a întors către el, ca și cum i s-ar fi cerut să pună pe masă un bebeluș copt, în sos de capere.

— Nu! Întoarce-te la Kronstadt. Mănâncă ceva la o tavernă. De fapt, caută-ți o cameră. Te rog să nu te întorci decât peste două zile, înțelegi? Să revii în zorii celei de-a treia zi.

— Am înțeles, a zis Golescu, cu un aer jignit. În cazul ăsta, să-mi iau banii și o geantă cu lucruri pentru dormit, nu? Nu pentru că n-aș avea încredere în tine, bineînțeles.

Drept răspuns, Amaunet i-a întors spatele și a dispărut în căruță, ținând sacul strâns la piept.

În timp ce mergea spre oraș ducând geanta în mână, Golescu s-a mai înveselit. Avea bani, haine de schimb și nimeni nu avea să-i poruncească în următoarele zile.

Nu-l îngrijora în mod deosebit ideea că Amaunet se putea sluji de absența lui pentru a pleca singură mai departe. Oamenii obișnuiți să bată drumurile aveau un număr redus de

locuri în care să-și desfășoare activitățile care le asigurau traiul, iar el trăise printre ei îndeajuns de mult ca să cunoască șirul de târguri și localități care făceau parte din itinerarul lor. Nu trebuia decât să ia calea căruțelor, și mai devreme sau mai târziu, avea să o regăsească pe Amaunet. Doar dacă nu părăsea drumul și rămânea locului undeva; atunci ar fi fost mai greu de găsit decât un ac în carul cu fân. Sau o pietricică între mii de pe prundiș. Sau... și s-a amuzat cale de mai bine de un kilometru alcătuind alte asemenea comparații.

Cum se întorcea la Kronstadt la vremea apusului, Golescu s-a oprit în fața unei uși joase și întunecate. Nu exista vreo firmă care să dea de înțeles că dincolo de ea ar fi fost o tavernă, dar mirosul de țuică și vin ce răzbătea până afară vorbea grăitor despre ce avea să găsească înăuntru. Ferindu-și capul, a intrat și imediat ce ochii i s-au obișnuit cu semiîntunericul, s-a îndreptat spre tejghea, în spatele căreia se găseau butoaie, și spre mesele așezate prin colțuri umbrite.

— Un pahar de șnaps, te rog, i-a zis el cârciumarului cu față tristă. La mese stăteau băutori tăcuți, unii uitându-se la el cu un aer bănuitor, alții neluându-l în seamă. Unul sau doi păreau terminați, cu capetele căzute pe masă, alături de paharele cu băutură. Doar o

pereche de văcari aflați lângă tejghea erau prinși într-o discuție. Golescu a zâmbit drept salut către toți cei aflați în local, a pus o monedă pe blatul tejghelei și s-a retras cu paharul lui către o masă neocupată.

— Îl caută peste tot, tocmai spunea unul dintre văcari. Vindea ceva despre care spunea că face ouăle să fie mai mari.

— A murit cineva? a întrebat celălalt văcar.

— N-am auzit tot ce s-a spus, dar au reușit să le împuște mai pe toate…

Cât mai discret cu putință, Golescu s-a ridicat pe jumătate și a întors scaunul pe care se așezase, astfel încât să se afle cu spatele spre bar. Ducând paharul spre buze, s-a uitat peste buza lui și a dat cu ochii de cineva dintr-un colt întunecat, care îl urmărea cu atenție.

— În sănătatea domniei voastre, a zis el, și a băut.

— Ce ai în săculețul acela? l-a întrebat omul din colț.

— Vă rog, domnule, mămica m-a trimis la piață să cumpăr pâine, a spus Golescu, surâzând. Necunoscutul s-a ridicat și a venit mai aproape. Fără să vrea, Golescu s-a tras înapoi. Necunoscutul nu a luat în seamă reacția lui și s-a așezat la masă.

Era un bătrân îmbrăcat în haine negre și prăfuite, slab, practic numai piele și os, având haina sărăcăcioasă încheiată la toți nasturii.

Era chel, cu trăsături uscățive și pielea de culoarea cerii, și emana un anumit miros, însă privirea lui ar fi intimidat pe oricine. Străluceau ca niște perle, ușor lăptos, ca ochii unui orb.

— Umbli cu Mama Egipt, nu? i-a zis bătrânul.

— Despre cine vorbești? l-a întrebat Golescu, lăsându-și paharul pe masă.

Bătrânul l-a măsurat cu dispreț.

— O cunosc, i-a zis. Madam Amaunet. Și eu bat drumurile. Te-am văzut la iarmarocul din Argeș, făcându-ți de lucru prin apropierea căruței ei. Tu vorbești în numele ei pe unde e nevoie și-i rezolvi treburile, nu? Te-am urmărit.

— Cred că mă confunzi cu cineva mai chipeș, a zis Golescu.

— Pfui, a zis bătrânul și a făcut un gest cu mâna invitându-l pe Golescu să tacă. Și eu am lucrat pentru ea. Niciodată nu rămâne fără vreun sclav pe lângă ea, care să o slugărească.

— Prietene, eu nu slugăresc pe nimeni, a zis Golescu, dar a simțit o curioasă împunsătură de gelozie. Și e vorba de o femeie sărmană și slabă, nu?

Bătrânul a pufnit în râs. Hohotele lui aduceau cu scârțâitul unei uși.

— Ia spune-mi, mai strânge lucruri pentru Diavol?

— Despre ce Diavol vorbești? a întrebat Golescu, rezemându-se de spătar și

străduindu-se să pară amuzat.
— De stăpânul ei. L-am văzut o dată. Cu un aer absent, bătrânul a ridicat mâna și a plesnit o muscă așezată pe obrazul lui. Niște soldați prădaseră o moschee, și furaseră și o lampă de aur. Ea le-a dat bani pe ea. Nu era prea grea, dar, cum să spun, incomod de cărat. Iar când am mers până la Teufelberg să descărcăm toate lucrurile, m-a pus să-i aduc lampa, ca nu cumva să se strice lucrătura fină. Și atunci l-am văzut acolo pe Diavol. Aștepta lângă căruțele lui. Semăna cu un neamț înstărit.
— Îmi pare rău, amice, dar nu-mi dau seama la cine te referi, a zis Golescu. A inspirat adânc și a continuat: Dar eu am *auzit* de un stăpân al hoților, care e pesemne cunoscut în anumite locuri sub numele de Diavolul. Am dreptate? E felul de om cu putere, capabil să tragă sfori pentru ca slujbașii corupți să se grăbească în a-l sluji, nu? Care adună bogății fără să ridice măcar un deget?
Bătrânul a râs din nou cu glas scârțâitor.
— Îți închipui că știi totul, a zis el. Și crezi că are vreun loc în banda lui pentru unul care e meșter la vorbe ca tine?
Luat prin surprindere, Golescu a dus paharul spre buze.
— Și eu am fost un nechibzuit, a spus bătrânul, lovind tăblia mesei cu palma ca să

fie mai convingător, deși sunetul făcut a sunat mai degrabă ca plesnetul unei mănuși. Și eu am crezut că o să mă îmbogățesc. Că mă voi sluji de ea ca să urc în viață. Habar nu aveam ce era ea de fapt.

— Și ce e, bunicule? l-a întrebat Golescu, clipind șmecherește către crâșmar. Omul a făcut un gest din umeri și s-a uitat în altă parte. Fără să ia în seamă vorbele, sau neauzindu-le, bătrânul s-a aplecat spre Golescu și i-a zis cu glas scăzut:

— Există *strigoi* care umblă prin lumea asta. Nu crezi, ba chiar te umflă râsul, dar e adevărat. Pe ei nu-i interesează sufletul tău. Tânjesc după lucruri frumoase. Ori de câte ori izbucnește vreun război, ei dau târcoale prin preajmă, ca niște muște la hoit, și fură ce pot și ei când armatele se apucă de jefuit. Dacă o casă stă să ia foc și să ardă până la temelie, ei știu primii; îi vezi bântuind pe strada aceea cu mult înainte, și să vezi ce le mai sticlesc ochii! Așteaptă doar noaptea, când se pot strecura înăuntru ca să fure picturi, sculpturi, cărți, tot ce este frumos și rar, înainte ca vâlvătăile să cuprindă totul. Uneori iau și copii. Ea este unul dintre acei strigoi. Dar a obosit, s-a lenevit. Cumpără de la hoți, în loc să facă singură toată treaba. Dar Diavolului nu-i pasă. Se mulțumește cu ce-i aduce ea. Și după aceea ea merge de la un târg la altul, și până și

ucigașii se crucesc atunci când umbra ei cade asupra lor, și, cu toate astea, îi aduc lucruri frumoase. Nu e adevărat?

— Bunicule, ce vrei? l-a întrebat Golescu.

— Îi vreau secretul, a spus bătrânul. Să-ți povestesc despre el, și atunci o să i-l poți fura să-l aduci aici, ca să ne bucurăm de el. Ce-ai zice să rămâi tânăr pe vecie?

— Mi-ar plăcea, a spus Golescu cu calm. Dar nu există așa ceva.

— Înseamnă că n-o cunoști prea bine pe Mama Egipt! a zis bătrânul, rânjind înfiorător. Mă uitam pe gaura cheii când își făcea amestecul pentru Cupa Neagră. Mai are caseta aceea în care-și ține prafurile?

— Da, a spus Golescu, silit să recunoască adevărul.

— Așa reușește! a zis bătrânul. Pune câte puțin dintr-unul, puțin din altul, macină prafurile acelea împreună și, deși am urmărit-o ani în șir, n-am reușit să văd ce pune în cupă, și nici cantitățile potrivite. Esență de vii, da, și niște lucruri ciudate – arsenic, și vopsea! Apoi bea și plânge, și țipă de-ai crede că are să moară. Însă ea rămâne vie. Mi-a trecut viața trăgând cu ochiul pe gaura cheii, văzând-o doar cum capătă viață. Aș fi putut fugi de lângă ea de multe ori, dar am rămas, și mi-am risipit viața, crezând că o să-i pot deprinde secretele. Dar într-o noapte m-a surprins

urmărind-o și m-a blestemat. Atunci am fugit. Am stat ascuns ani în șir. Acum a uitat de mine. Dar când am văzut-o în Argeș, și tu erai cu ea, m-am gândit că mă poți ajuta. Asta e! Așa că află ce pune în cupa aceea a ei și adu-o la mine. O s-o bem împreună. Vom trăi în veci și-o să ne îmbogățim ca niște regi.

— Să o trădez pe femeia iubită? a zis Golescu. Și să dau crezare unei asemenea povești doar pentru că...?

Bătrânului, care ajunsese să se cutremure de patimă, i-au trebuit câteva momente până să-și dea seama ce spusese Golescu. Apoi l-a măsurat cu o privire disprețuitoare.

— O iubești? Pe *Mama Egipt?* Acum văd eu că mi-am bătut gura degeaba în fața unui dobitoc.

Și bătrânul s-a ridicat în picioare. Golescu a întins o mână, încercând să fie împăciuitor.

— Stai, tataie, n-am spus că nu te cred, dar trebuie să recunoști că asta e o poveste greu de crezut. Unde ți-e dovada?

— Du-te naibii, i-a zis bătrânul, îndepărtându-se de masă.

— Câtă vreme ai stat cu ea? a întrebat Golescu, dând să se ridice pentru a-l urma pe bătrân.

— M-a cumpărat de la un azil de orfani din Timișoara, a spus bătrânul, întorcându-se cu un surâs încărcat de ură. Aveam zece ani.

Golescu s-a așezat brusc, privind în urma omului ce dispărea în noapte.

După ce a gândit cu febrilitate vreme de câteva minute, a dat peste cap restul de șnaps din pahar și s-a ridicat, cu gând să-l urmeze pe acel bărbat. Când a ajuns în stradă, a privit de-a lungul străzii. Luna mare și rotundă se înălțase pe cer, iar în lumina ei a văzut stradă de parcă ar fi fost zi, doar că umbrele erau întunecate, cu contururi neclare. Undeva, departe, un câine a urlat a pustiu. Cel puțin așa i s-a părut lui. Iar pe stradă, nici urmă de bătrân.

Golescu a simțit un fior și a plecat în căutarea unui adăpost ieftin peste noapte.

Ieftin sau nu, situația i-a dat lui Golescu un sentiment plăcut, pentru că s-a văzut din nou dormind într-un pat adevărat. A doua zi dimineață, zăbovind la cafea și chifle dulci, s-a prefăcut a fi un milionar în vacanță. Căpătase demult obiceiul de a nu acorda prea mare importanță misterelor vieții, nici măcar celor mari și neplăcute, astfel că ziua în amiaza mare, i s-a părut ușor să-l socotească pe bătrânul întâlnit drept un nebun fără pereche. Amaunet sigur se bucura de o proastă reputație printre oamenii aflați mereu pe drumuri, dar de ce trebuia să se sinchisească el?

De la hotel, a plecat zăngănindu-și monedele din buzunar și a umblat pe străzile din Kronstadt de parcă tot orașul ar fi fost al lui.

În Piața Sfatului, atenția i-a fost atrasă de o platformă ce fusese ridicată acolo, gemând de polițe, casete și cutii în care se găseau cele mai neobișnuite obiecte. Vreo douăzeci de oameni cotrobăiau prin ele fără nicio grijă. Câțiva polițai înarmați stăteau să păzească toate lucrurile de acolo, la care se adăugau doi nenorociți încătușați.

Simțind în nări parfumul, nu tocmai neplăcut, al nenorocirii altora, Golescu a pornit să investigheze.

— Mă-nșel cumva, ori este vorba de o vânzare prin licitație a lucrurilor unor datornici? l-a întrebat el pe un sergent.

— Nu greșiți defel, i-a răspuns polițistul. E vorba de o operă ambulantă. Iar cei doi faliți sunt foștii ei directori. Adevărat, domnilor? a făcut el și l-a împuns cu bastonul pe unul dintre ei.

— Din nefericire, așa e, a răspuns celălalt cu un aer mohorât. Vă rog să intrați, domnule, și vedeți dacă nu cumva găsiți ceva care să vă atragă atenția. În acest fel ne veți reduce din datorie și veți învăța din lecția pe care am primit-o noi. Și nu uitați, Diavolul are în iad o țepușă anume pentru trezorierii necăjiți ai teatrelor ambulante.

— Vă plâng de milă, a spus Golescu, și a coborât de pe platformă cu o expresie ce-i trăda înfocarea de a cotrobăi prin lucrurile care le aparținuseră până nu demult.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost un șir de costume, sclipind de poleială și pene multicolore de marabu. Și-a petrecut câteva minute căutând ceva elegant care să i se potrivească, dar singura costumație pe măsura lui era un surtuc și niște pantaloni strâmți, făcuți din catifea roșie. A observat și o etichetă pe care stătea scris neglijent, Faust 1-2.

— Diavolul, adevărat? a făcut Golescu. Ochii i-au sclipit în vreme ce în minte a început să i se înfiripe o idee. Și-a petrecut costumul de culoare roșie peste braț și a căutat mai departe. Acea realizare a operei se slujise neîndoielnic de un număr de diavoli mai puțin importanți; mai existau acolo costume cu mărimi mici, de culoare neagră, pantaloni strâmți și glugi cu urechi. Golescu a mai luat un astfel de costum, unul ce i s-a părut mai puțin atacat de molii. În altă ladă, a descoperit pantalonii roșii și căciulită ce făceau parte din costumul lui Mefisto. Scotocind printre lucrurile mai puțin atrăgătoare și printre măștile din mucava, a descoperit o liră care avea strunele din sfoară. A adăugat-o și pe aceea la maldărul obiectelor pe care voia să le cumpere. În cele

din urmă, a observat și un sicriu de teatru, pus într-o dungă între două elemente de decor. Chicotind în sinea lui, Golescu l-a tras afară dintre celelalte obiecte, a încărcat în el tot ce dorea să cumpere, și l-a împins de-a latul platformei, până la casier.

— Stimate domn, o să iau toate aceste lucruri, a zis el.

*

Până să ajungă la camera lui de hotel cu sicriul, tot fluierând un cântecel vesel în timp ce înainta, în minte a început să îi sclipească ideea unei scenete. A scos afară cele câteva lucruri cumpărate și le-a examinat. A probat costumul de Mefisto (i se potrivea de minune, mai puțin încălțările ascuțite la vârf, și care îl cam strângeau) și s-a dichisit puțin în fața singurei oglinzi aflate în încăpere, cu toate că a trebuit să se retragă până aproape de peretele celălalt ca să se poată vedea din cap până în picioare.

— Imposibil să-mi găsească vreun cusur, a zis el cu glas tare. Ce splendoare! Păi, costumul ăsta ar merge și la Viena! Și chiar dacă ar avea vreo nemulțumire… doar o poți tu convinge, Golescule, arăți ca un june.

Încântat de sine, a dat o comandă extravagantă când a coborât să ia cina. La salata de castraveți, udată din belșug cu vin, a întocmit cuvântări de o asemenea eleganță,

încât, după ce a dat gata și a doua sticlă, i s-au aburit ochii. În cele din urmă, s-a ridicat, oarecum nesigur pe picioare, și a urcat ca prin vis scările spre camera lui, timp în care un grup de bărbați a intrat din stradă.

— Gata! Stai jos, omule, ai nevoie de un pahar de tărie. Mai sângerează bietul om?

— Aproape că nu. Aveți grijă de piciorul meu!

— I-ai ucis pe amândoi?

— Pe unul sigur l-am dovedit. Mi-au trebuit trei gloanțe de argint! Capul lui e în căruță, în spate. Trebuia să vedeți…

Golescu nu a ascultat mai departe, pentru că în acele clipe tocmai dădea colțul următorului palier și era prea concentrat asupra viziunilor ce îi treceau prin minte în legătură cu sceneta pe care avea de gând să o joace.

Golescu se arătase atât de încrezător în visul lui, încât a doua zi s-a dus la un om care avea o tiparniță și a comandat un teanc de fluturași. Rezultatul, ce i-a fost prezentat cât își omora vremea în taverna de peste drum, în tovărășia unei sticle de șlibovița, nu s-a dovedit impresionant, așa cum sperase, cu toate acestea, fluturașii erau plini de nenumărate semne de mirare, iar asta l-a făcut să fie bine dispus.

Până să plece din Kronstadt, sceneta s-a închegat perfect în mintea lui, adică în zorii celei de-a treia zi. Căscând din răsputeri, a pus

jos sicriul și și-a scos punga, pentru a-și face socotelile cu proprietarul tavernei.

— Iată și un cadou pentru personalul hotelului, stimate domn, a spus Golescu, azvârlind pe tejghea o mână de monede din alamă și cupru, mai toate de valori mici. Am avut parte de un serviciu de invidiat.

— Fie ca toți sfinții să-ți fie alături, i-a spus hangiul, fără să se bucure câtuși de puțin. Ai vreo adresă, în caz că primesc vreun mesaj pe numele tău?

— A, sigur, dacă se-ntâmplă să treacă pe aici arhiducele, care mi-e prieten, dă-i te rog de știre că am plecat la Paris, i-a răspuns Golescu. Sper că știi, lucrez în domeniul spectacolului.

— În acest caz, îmi îngădui să chem o șaretă? l-a întrebat proprietarul tavernei. Poate una cu roți aurite?

— Nu cred că e nevoie, i-a răspuns Golescu. O să fac o plimbare până la Predeal. Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten care are o șaretă personală, înțelegi?

— Vrei să te duci pe jos până acolo? a făcut patronul tavernei, și rânjetul lui a fost înlocuit de o privire de-a dreptul curioasă. S-ar cuveni să fii tare prevăzător, înțelegi? Se spune că pe drumurile de țară bântuie nu știu ce monstru.

— Un monstru? Serios, amice, a spus Golescu, fluturând degetul spre el în semn de reproș.

Crezi că aș fi ajuns la vârsta asta dacă aș fi dat crezare unor asemenea povești?

Și-a pus coșciugul din nou pe umăr, apoi și-a ridicat sacul și s-a îndepărtat.

Cu toate că dimineața era răcoroasă, până să ajungă la marginea orașului a început să asude, iar când a pășit pe drumul ce ducea spre locul unde se aflau căruțele, buna dispoziție a lui Golescu scăzuse în bună măsură. Cu toate acestea, a rânjit când a văzut căruțele în același loc, și caii păscând cu un aer placid acolo unde fuseseră legați. Imediat ce a bătut cu putere în ușa lui Amaunet, a răcnit:

— Scumpilor, a sosit nenea Barbu! N-a primit niciun răspuns.

— Hei, ce faceți?

Atunci i s-a părut că aude un sunet ascuțit, aducând a nechezat.

— Eu sunt, a spus el, încercând să deschidă ușa. Aceasta nu era încuiată. După ce a depus sicriul pe pământ, a deschis ușa cu un aer precaut.

L-a întâmpinat un miros pătrunzător: dulceag și încărcat de arome, poate chiar de sânge. Golescu a scos o batistă și a pus-o peste nas. S-a aplecat în față, privind cercetător în semiîntunericul din interiorul căruței.

Amaunet zăcea întinsă pe pat, complet îmbrăcată. Își ținea brațele încrucișate la

piept, ca orice mort. Pielea ei era cenușie, și ochii îi erau închiși. Radia atâta fericire, încât, la început, Golescu nu și-a dat seama bine cine se afla pe catafalc. S-a strecurat discret înăuntru, aplecându-se ca să o vadă mai de aproape.

— Doamnă? a zis el și a întins mâna, ca să o prindă de încheietură. Era rece ca gheața. Vai de mine! a exclamat el.

Amaunet zăcea acolo, transfigurată de starea ei și, în cele din urmă, frumoasă.

Abia ținându-se pe picioare, Golescu s-a retras, și de pe pat a căzut ceva. O cupă neagră, o cană făcută dintr-o piatră de culoare neagră, s-a rostogolit la picioarele lui. La început, i s-a părut a fi goală; însă, în timp ce s-a rostogolit, din ea a început să se scurgă un lichid negricios.

— A, asta era Cupa Neagră, a spus Golescu, parcă simțind o farfurie de frișca azvârlită în față.

Copleșit de sentimente contradictorii, a clipit grăbit din ochi. Abia după un moment a reușit să-și dea seama că zgomotul țiuitor provenea din caseta aflată sub patul lui Amaunet. Suspinând, s-a aplecat și l-a scos de acolo pe Emil.

— Ieși afară de acolo, vierme, a zis el.

— Mi-e foame, a zis Emil.

— Doar atât ai a-mi spune? s-a răstit Golescu

la el. Regina tristeții e moartă, iar pe tine te doare doar de nenorocitul tău de cartof?

Emil nu a scos niciun sunet.

— Și-a pus singură capăt zilelor?

— Cupa a ucis-o, a zis Emil.

— Da, otrava din ea, atâta lucru pot și eu să înțeleg, nătărăule! Dar *de ce?*

— Voia să moară, a spus Emil. Era foarte bătrână, dar nu putea muri. Mereu zicea: „Pregătește-mi o otravă ca să-mi iau viața”. I-am pregătit o cupă în fiecare lună, dar niciodată nu a dat roade… La un moment dat, ea mi-a zis: „Ce-ar fi să încerci să pui și teobromură?” I-am urmat sfatul și a dat rezultate. Iar ea a râs.

Golescu a rămas cu ochii holbați la el multă vreme, după care s-a prăbușit pe un scaun.

— Doamne Dumnezeule, a bolborosit el, cu lacrimi în ochi.

Înseamnă că era adevărat. Devenise nemuritoare.

— Mi-e foame, a repetat Emil.

— Dar cum s-a întâmplat ca cineva să se sature de viață? Doar e atât de plină de promisiuni! Numai dacă te gândești la pâinea caldă cu unt! La somn. La felul în care îi faci pe oameni să creadă în tine. Interesante posibilități, a zis el. I sa oferit tot norocul din lume, cum se putea să azvârle totul cât colo?

— Norocul nu e pentru oricine, a zis Emil.

— Dar tu ce ști? l-a întrebat Golescu, privindu-l fix. Tu, care te pricepi la poțiuni fermecate? Apropo, poți să o pregătești și pe aceea care-ți dă viață veșnică?

— Nu, a spus Emil.

— Nu? Ești sigur?

— Da.

— Și atunci, la ce te pricepi? l-a întrebat Golescu, frecându-și bărbia. Ești un idiot. Cu toate astea... S-a uitat la Amaunet, al cărei zâmbet i se părea tot mai neliniștitor. Poate că ea a încheiat, totuși, un târg cu Diavolul. Poate că viața eternă nu este chiar ceea ce se spune, dacă ea a ținut atât de mult să scape de ea. Ce are în mână?

Aplecându-se, i-a desfăcut mâna făcută pumn. Printre degete se strecura ceva: botul unei figurine minuscule, modelat rudimentar din lut. Un crocodil.

— Vreau un cartof, a spus Emil. Golescu s-a înfiorat.

— Mai întâi va trebui să săpăm o groapă ca să o înmormântăm, a zis el.

Până la urmă, a săpat-o singur, pentru că Emil, fiind înfofolit și purtând ochelari pentru a fi ferit de lumina soarelui, nu putea folosi cazmaua.

— Odihnește-te în pace, frumoasa mea necunoscută, a mormăit Golescu, aplecându-se pentru a coborî în mormânt cadavrul învelit

într-un cearșaf al lui Amaunet. Ți-aș fi dat și coșciugul, dar aș vrea să-l folosesc la altceva, iar cearceaful ăsta e foarte bun, serios. Dar eu nu prea cred că-ți mai pasă de ceva acum. S-a ridicat și și-a scos pălăria. Ridicând ochii spre cer, a adăugat: Sfinți din ceruri, dacă această biată creatură și-a vândut sufletul Diavolului, atunci vă rog să nu mai luați în seamă umilele mele vorbe. Dar dacă există vreo portiță de care să poată profita ca să scape de pedeapsa veșnică, eu trag nădejde că îi veți îndruma sufletul, astfel ca să-și afle odihna veșnică. Și, fiindcă tot vorbeam despre asta, de acum înainte voi duce o viața mai virtuoasă. Amin.

Și-a pus pălăria înapoi pe cap și a pus iarăși mâna pe cazma ca să umple groapa cu pământ.

În noaptea aceea, Golescu a vărsat câteva lacrimi pentru Amaunet, sau mai curând pentru șansa pierdută și, cât a dormit, a visat-o. La ora la care soarele s-a ridicat palid prin fumul ce acoperea cerul de deasupra orașului, a început să zâmbească.

— M-am ales cu patru cai frumoși și cu două căruțe, i-a zis el lui Emil, în timp ce stârnea focul cu vătraiul sub ceaunul în care avea să fiarbă cartoful. Nu e ceva de rușine, nu? Și m-am pricopsit și cu tine, sărman copil al nefericirii. Lumina ta a stat prea multă vreme

ascunsă lumii.

Emil s-a mulțumit să stea nemișcat, privind prin ochelarii cu lentile mari către ceaun. Golescu a pus niște magiun de prune pe o felie groasă de pâine și a luat o îmbucătură uriașă.

— București, a zis el pe un ton exploziv, în timp ce mesteca. Constantinopole, Viena, Praga, Berlin. O să ne plimbăm pe străzile aurite din toate marile orașe ale lumii! Toți cartofii pe care și-i dorește inimioara ta, serviți pe farfuriile din porțelanul cel mai fin. Cât pentru mine… Golescu a înghițit în sec.

O să duc viața ce-mi fusese hărăzită. Faimă și respect general. Femei frumoase. Iar problemele financiare să rămână doar o amintire! O să le oferim maselor ceea ce-și doresc, prietene. La urma urmelor, ce-i urmărește pe oameni toată viața? Teama de moarte. Teama că nu-și găsesc locul. Singurătatea și sterilitatea, ce lucruri îngrozitoare! Iar oamenii sunt gata să plătească din plin ca să se lecuiască de ele, nu? Vai, Emil, câtă muncă ne așteaptă…

Emil a întors spre el cu o expresie absentă pe față.

— Muncă, a zis el.

— Da, a întărit Golescu, rânjind la el. Cu tigăile și oalele și chimicalele tale, geniu ce ești. Ducă-se naibii găinile! Eu și cu tine o să reușim lucruri mărețe. Generațiile viitoare ne

vor socoti niște eroi. Ca omul acela care a furat focul din cer. Procust, parcă așa îl chema, nu? Cu toate astea, eu am tot respectul față de caracterul tău modest și discret. Te voi feri cât voi putea de lumina rampei, și voi suporta de unul singur laudele și ovațiile publicului. Pentru că, de acum înainte, voi fi... și Golescu și-a coborât glasul cu o octavă, Profesorul Hades!

O săptămână mai târziu, într-o zi de târg, prin Kronstadt au defilat o mulțime de căruțe. La ora când străzile erau cel mai aglomerate, Golescu a trecut prin oraș cu un aer maiestuos și cu o viteză de melc. Cei aflați pe marginea drumului au avut timp berechet să admire munca de vopsitor și pictor a lui Golescu. Cele două căruțe erau acum împodobite cu sori, luni și stele, cu simboluri ce se voiau de alchimie, toate în auriu și stacojiu, dar și cuvintele:

PROFESOR HADES STĂPÂN AL NENOROCIRILOR

Câțiva oameni fără treabă au urmat căruțele și l-au privit apoi pe Golescu oprind pe un teren viran din apropierea Porții Neguțătorilor. S-au holbat, dar fără să-i vină câtuși de puțin în ajutor, cât Golescu a dezlegat caii și și-a făcut de lucru cu câteva scânduri și butoaie ca să încropească o scenă. S-au uitat cu interes la

un polițist care s-a apropiat de Golescu, dar s-au arătat dezamăgiți când acesta i-a prezentat toate aprobările și hârtiile necesare, dar și o șpagă frumușică. Polițistul a plecat salutând cu un deget dus la chipiu; Golescu a urcat în căruța principală și a trântit ușa în urma lui. Apoi, nu s-a mai petrecut nimic interesant, așa că, după o vreme, toți acei pierde-vară s-au îndepărtat.

Numai că după terminarea orelor de clasă, școlarii au venit să se zgâiască la căruțe. Scena fusese deja ridicată, iar acum avea și cortină de culoare sângerie, care masca scena din trei laturi. În același timp, pe marginea podiumului fuseseră prinse în piuneze invitații la reprezentație. Fiul unui negustor și-a făcut curaj apropiindu-se mai mult, astfel că a putut citi:

DISTRACȚIE PE GRATIS, a rostit el cu glas tare, ca să-l audă toți prietenii lui, rămași departe. Puterea și Forța pot fi ale voastre! Profesorul Hades le știe pe toate!! Veniți să-l vedeți pe Geniul Myrmidion!!!

— *Myrmidion?* s-a mirat fiul profesorului.

— Lucruri uimitoare și calcule instantanee, a continuat fiul negustorului. Fie că este vorba de boabe de orez, mazăre, mei sau orz, Geniul Myrmidion va spune pe dată numărul CORECT

al boabelor din BORCANUL ADUS DE VOI. Mare premiu oferit celui care îl poate încurca pe Geniul Myrmidion!

— Ce e acela un Myrmidion? s-a mirat fiul fierarului.

— Dar ce înseamnă calcule instantanee? s-a minunat fiul frizerului. Să ghicească numărul de boabe dintr-un borcan?

— E o înșelătorie, a declarat apăsat fiul polițaiului.

— Ba nu! s-a auzit glasul cuiva rămas nevăzut în spatele cortinei. Băieți, convingeți-vă singuri. Dați fuga acasă și povestiți-le prietenilor voștri despre reprezentația gratuită pe care o vom da aici astă seară. Veți vedea lucruri minunate, vă asigur de asta. Și nu uitați să aduceți boabe!

Băieții s-au îndepărtat în fugă, atât de dornici să facă pe plac unui străin nevăzut, încât în Iad, Diavolul a surâs, și le-a trecut numele în agenda lui, pentru a nu le uita pe viitor. Cum era de așteptat, vestea s-a răspândit. Spre asfințit, când au revenit în grupuri mari, aducând borcane și cratițe cu boabe, erau însoțiți și de adulți, mulți dintre ei fiind părinți. Plină de speranțe, în fața celor două căruțe s-a strâns o mulțime de oameni.

De o parte și de alta a scenei ardea deja câte o făclie, bătută de vântul în rafale, ce făcea flăcările să arunce scântei în jur. Cortina

sângerie se umfla și flutura după felul în care flăcările creșteau sau scădeau în intensitate. De fiecare dată când cortina se legăna, cei aflați mai aproape de scenă, zăreau pe sub ea picioare mișcându-se precipitat, toate acestea fiind însoțite de multe gemete și dupăială de tălpi.

Frizerul și-a dres glasul și a strigat:

— Hei! am început să înghețăm de când tot așteptăm aici!

— Atunci o să vă încălziți foarte curând, s-a auzit un glas puternic, iar cortina din fața spectatorilor s-a tras deoparte.

Vântul a împins-o aproape imediat înapoi, însă mulțimea a reușit să-l zărească pe Golescu în impresionantul lui costum de Mefisto. El a prins cortina între degete și a pășit în fața ei. Stimați spectatori din Kronstadt, nici nu vă închipuiți ce norocoși sunteți!

Din rândul oamenilor strânși acolo s-au auzit tot soiul de murmure. Golescu se machiase, ca să capete o înfățișare cât mai sinistră și misterioasă, ori cel puțin asta îi fusese intenția, însă rezultatul era că arăta mai curând ca un raton gras, purtând un costum de culoare roșie. Cu toate acestea, nimeni n-ar fi putut spune că nu părea înspăimântător.

— Profesorul Hades, sluga dumneavoastră, a zis el, rânjind și răsucindu-și capetele mustății.

Călător prin lumea largă și cunoscător al unor mistere la care puțini pot ajunge!

— Noi am adus boabe! a strigat fiul frizerului.

— Foarte bine. Mai întâi ascultați istoria nemaipomenite mele…

— Drept ce vrei să te luăm, drept diavol? a întrebat cineva din public.

— În niciun caz! Cu toate că sunteți cu toții suficient de înțelepți ca să vă dați seama că Diavolul nu e chiar atât de negru precum pare, adevărat? a strigat Golescu. Nu, de fapt, eu vă aduc fericirea, prieteni, și binecuvântarea întregii umanități! Dați-mi voie să vă povestesc.

De sub mantie, a scos lira și s-a prefăcut că îi ciupește corzile.

— Este adevărat că în tinerețe am studiat Artele întunecate, la școala foarte bizară ținută de maestrul Paracelsus. Imaginați-vă groaza mea, totuși, când am descoperit că la fiecare șapte ani, el oferea pe unul dintre învățăceii lui drept sacrificiu Iadului! Iar eu, eu eram cel de-ai șaptelea învățăcel din clasa lui! Prin urmare, am fugit, așa cum ați fi procedat oricare dintre voi. M-am slujit de bogăția mea ca să cumpăr o corabie, cu care am vrut să mă refugiez în Egipt, patria tuturor misterelor. Multă vreme am navigat, urmând rute înșelătoare, pentru că eram îngrozit la gândul că Maestrul Paracelsus va descoperi unde eram prin

mijloace numai lui cunoscute. Așa s-a întâmplat că am rămas aproape fără apă, lucru ce m-a silit să trec printre câteva stânci și recifuri primejdioase, ajungând pe o insulă unde era primăvară. Ehei, prieteni, numai că acea insulă nu era una de rând! Pentru că pe ea se afla altarul sfânt al mărețului zeu egiptean Osiris, păzit cândva de înspăimântătoarea rasă a oamenilor-furnică, Myrmidionii!

— Nu cumva ai vrut să spui *Myrmidoni?* a strigat profesorul către el. Aceștia erau…

— Nu, e vorba de alții! a spus Golescu. Oamenii aceștia, despre care vă vorbesc, erau îngrozitori, ați înțeles? Uriași, cu șase membre, și cu fălci grozave și cu o putere supraomenească, pe care Osiris îi pusese acolo ca să păzească secretele templului său! Aveau colți, din care picura venin! Moarte sigură pentru oricine ar fi îndrăznit să pună piciorul în apropierea locului sfânt! Acum ați priceput? Din fericire pentru mine, rasa acestora pierise aproape complet în miile de ani care se scurseseră. De fapt, când m-am apropiat de templul misterios, cine credeți că a apărut, abia clătinându-se pe picioare, ca să mă întâmpine, dacă nu chiar ultimul dintre oamenii-furnică? Dar până și acela ajunsese un specimen atât de degradat și degenerat, încât l-aș fi putut strivi fără nici cel mai

neînsemnat efort! În realitate, în vreme ce stăteam acolo, în lumina splendidă a lunii, ținând triumfător piciorul pe grumazul lui, am socotit în adâncul inimii că-mi era milă de biata creatură.

— Unde să așezăm boabele? a strigat fiul polițistului.

— O să ajung și la asta! Ai răbdare, tinere, domn. Cum spuneam, nu l-am ucis, lucru pe care l-aș fi putut face cu mare ușurință. În schimb, am pășit peste trupul lui jalnic și am pătruns în lăcașul interzis al lui Osiris. Ținând felinarul sus deasupra capului, ce credeți că am văzut? Chiar imaginea copleșitoare a zeului însuși, dar nu aceasta era cea mai mare minune! Nicidecum, pentru că, pe pereții sanctuarului, de la podea până la tavan, de la un perete la celălalt, stăteau scrise o mulțime de cuvinte! Da, vorbe în egipteana veche, tot soiul de imagini ciudate de păsărele și șerpișori și așa mai departe. Din fericire, cunoștințele mele deosebite mi-au îngăduit să le citesc. Ce credeți, erau rugăciuni? Nici gând. Erau vrăji din vremuri antice? Nu, oameni buni. Nu erau decât rețete pentru producerea unor leacuri! Pentru că, așa cum poate că știți, Osiris a fost marele zeu al leacurilor. Acolo se aflau formulele secrete ce puteau lecui orice boală care s-ar fi abătut asupra nefericitei omeniri! Și, în situația asta, ce credeți că am

făcut? Mi-am scos caietul de notițe și am început să le copiez, voind să readuc această binecuvântare spre binele tuturor. Mi-am notat scriind tot mai repede, dar în clipa când mi-am aruncat privirea spre ultima dintre rețete – care, dacă aș fi reușit să o copiez, ar fi alungat până și îngrozitorul spectru al Morții – am auzit un uruit înspăimântător. Iar lumina felinarului meu a început să pâlpâie. Am văzut idolul lui Osiris cutremurându-se din temelii. Fără să-mi dau seama, picioarele mele lipsite de sfințenie, trecuseră pragul sanctuarului și declanșaseră un blestem îngrozitor. Iar sanctuarul era cât pe ce să se năruie într-un cutremur de neimaginat! Am fugit, având însă grijă să vâr neprețuitul meu carnețel în buzunar, și m-am oprit doar cât să îl înșfac pe ultimul dintre myrmidioni, din locul unde acesta se târâia în genunchi. Cu forța mea impresionantă, l-am dus cu ușurință până la corabie, și am ridicat ancora cu câteva clipe înainte ca sanctuarul lui Osiris să se prăbușească, scoțând un muget pe care nicio mie de căruțe nu l-ar fi egalat! Și, nu numai atât, dar insula însăși a crăpat într-o mie de bucăți, și s-a scufundat pe veci, înghițită de valurile ce veneau din toate părțile!

Golescu a făcut un pas îndărăt, ca să evalueze efectul pe care îl avuseseră cuvintele lui asupra publicului. Mulțumit că îi cucerise pe

deplin pe toți și încântat să vadă că mulți alți orășeni se grăbeau să umfle rândurile mulțimii, el s-a apucat să-și răsucească mustața.

— Iar acum, copilași, veți afla totul despre boabe. În timp ce ne căutam un locșor să ne adăpostim, m-am străduit să îl îmblânzesc pe ultimul dintre myrmidioni. Având în vedere educația mea superioară, asta nu s-a dovedit o încercare deosebit de grea. Am descoperit că, deși era slab și minuscul, în comparație cu înfricoșătorii lui strămoși, el păstrase unele dintre caracteristice unice ale furnicilor! Adevărat, uimitoarea lor capacitate de a număra boabe și grăunțe!

— Stai o clipă, a strigat la el profesorul. Furnicile nu știu să numere.

— Stimate domn, a spus Golescu, te înșeli. Cine nu-și aduce aminte de povestea lui Cupidon și Psyche? Orice om cât de cât educat și-ar aduce aminte că prințesa a fost pedepsită pentru curiozitatea ei, fiind încuiată într-o încăpere unde se afla un morman de boabe de mei, trebuind să le numere până la ultima, am dreptate? Păi, aici intervin furnicile! Pentru că ea avusese grijă să nu calce pe mușuroaiele lor. Așadar, micile creaturi au ales și au făcut grămăjoare pentru ea, ba chiar numărând boabele. Iar asta, prietene, s-a întâmplat în literatura clasică. Și Aristotel a scris despre

asta, prin urmare, cine suntem noi ca să ne permitem să-l contrazicem?

— Bine, dar… a zis profesorul.

— Iar acum, a zis Golescu, grăbindu-se să ajungă spre partea din spate a scenei și împingând spre public sicriul, care fusese bătut în cuie și stătea aproape drept, iată-l pe El! Bucurați-vă ochii văzându-i! Pentru că aveți în față pe *ultimul dintre myrmidioni!*

Apoi, cu un gest teatral, a dat capacul sicriului deoparte. Îmbrăcat în costumul negru de drăcușor, ce fusese modificat, având încă o pereche de brațe, umplute cu paie, și o glugă neagră, la care se adăugaseră două antene lungi din sârmă, Emil s-a uitat spre luminile orbitoare. Apoi a scos un țipăt de groază.

— A, da! a zis Golescu, și a trântit capacul, reușind să prindă dedesubt una dintre antene care a rămas pe afară. Asta pentru că-l puteți vedea în starea lui naturală, doar dintr-o privire, fiindcă, fiindcă, deși este foarte pipernicit, încă are puterea de a da foc lucrurilor cu intensitatea privirii lui! Din fericire, am inventat o modalitate de a vă proteja pe toți. O clipă, vă rog.

Pe măsură ce mulțimea începuse să murmure, Golescu a tras cortina, ascunzând astfel întreaga scenă. Vreme de un moment, cei din primele rânduri iau văzut picioarele mișcându-se într-o parte și în alta. Au mai

putut auzi și un dupăit misterios, însoțit de un țipăt slab. Apoi cortina s-a deschis din nou.

— Iată, a zis Golescu. Priviți-l pe ultimul dintre Myrmidioni! A dat iarăși capacul la o parte. Având ochelarii pe ochi, Emil nu a strigat. După un moment de tăcere, câțiva oameni din public au pornit să scoată sunete disprețuitoare.

— A, credeți cumva că e slab? Aveți impresia că arată inofensiv? a zis Golescu cu un rânjet amuzat. Cu toate acestea, nu uitați de uimitoarea lui capacitate de a calcula! Tu, băiatul de colo! S-a repezit în față și l-a prins pe băiatul care se afla cel mai aproape de el și ținea un borcan în brațe, apoi l-a ridicat dintr-o mișcare pe scenă. Da, cu tine vorbeam! Știi – dar să nu-mi spui nimic mie! – știi precis câte boabe de fasole ai în borcanul acela?

— Da, a zis băiatul, clipind în lumina torței.

— Aha! și acum să-mi spuneți, oameni buni, copilul acesta e venit cu voi?

— E fiul meu! a strigat frizerul.

— Foarte bine! Așa, avem vreun polițist printre noi?

— Da, a spus șeful poliției, făcând un pas în față și zâmbind către Golescu într-un mod nu tocmai bine prevestitor.

— Minunat! Acum, copile dragă, vrei să fii atât de bun și să-i șoptești bunului polițist – dar să-i șoptești doar – numărul exact de boabe din

borcan?
Supus, fiul bărbierului s-a apropiat de marginea scenei și a șoptit ceva la urechea polițistului.
— Excelent! Iar acum, bravule polițist, vrei să fii atât de amabil și să scrii numărul pe care ți l-a spus copilul? a zis Golescu, simțind deja că-l ia cu sudori.
— Voi fi chiar încântat, a spus căpitanul și, scoțând un carnețel, a notat ceva pe o pagină. Apoi a clipit șmecherește spre mulțime, cu un aer glacial și amenințător precum un șarpe.
— Minunat! a strigat Golescu. Și acum, dacă-mi permiteți… A luat borcanul cu boabe de fasole din mâinile băiatului și l-a ridicat în lumina torței. După aceea, l-a ținut în fața lui Emil. Hai, ultimul dintre myrmidioni! Uită-te la borcan! Câte boabe de fasole avem aici?
— Cinci sute șase, a zis Emil, slab, dar limpede pentru mulțimea ce stătea fără să răsufle.
— *Câte?*
— Cinci sute șase.
— Și, domnule, care este cifra pe care ai notat-o? a întrebat Golescu, răsucindu-se cu fața spre căpitanul de poliție.
— Cinci sute șase, a zis căpitanul, privindu-l pe Golescu printre gene.
— Și acesta este adevărul! a exclamat Golescu, împingând borcanul înspre fiul

frizerului dându-i de înțeles în acest fel că trebuia să coboare de pe scenă. Să mai facem o probă! Cine mai are un borcan la el?

De astă dată, cel puțin șase copii au ridicat borcane în aer și au început să țipe cu glasuri ascuțite, vrând care mai de care să ajungă pe scenă.

Gemând de efort, Golescu a mai ridicat un băiat lângă el.

— Tu al cui mai ești? l-a întrebat el.

— E fiul *meu!* a strigat polițistul.

— Foarte bine! Câte boabe ai acolo? Spune-i tatălui tău! a exclamat Golescu și, în timp ce acesta îi șoptea la ureche, a continuat: Te rog să notezi!

A luat apoi borcanul din mâna băiatului și l-a ținut în fața lui Emil.

— O, ultimul dintre myrmidioni, *câte boabe sunt aici?*

— Trei sute șaptesprezece, i-a răspuns acesta.

— Ești sigur? Doar e un borcan mai mare!

— Trei sute șaptesprezece, a repetat Emil.

— Și ce număr ai scris, stimate domn?

— Trei sute șaptesprezece, a recunoscut polițistul.

— Am ascuns o ceapă la mijloc, a spus fiul lui cu mândrie, dar a fost pocnit imediat de căpitanul de poliție când a coborât de pe scenă.

După aceea, din mulțime și-au croit loc și oameni în toată firea, fluturând borcane cu diverse boabe, între care și orz sau mei. Emil a ghicit corect de fiecare dată, până și în cazul unui vas cu boabe de orez, în care se mai găsea ascunsă și o pereche de șosete strânse ghem. În cele din urmă, zâmbind cu gura până la urechi, Golescu a ridicat mâinile în aer.

— Așadar, oameni buni, ați putut vedea cu ochii voștri, a strigat el. Dar asta n-a fost decât o distracție ca să ne încălzim, stimați spectatori. Acum veți rămâne cu adevărat uimiți. Pentru că vom ajunge la adevăratul scop al vizitei mele aici.

— *Priviți Darurile lui Osiris!*

A smuls o bucată de pânză de sac de peste cutiile ascunse sub ea. În lumina aruncată de torțe, s-au ițit gâturile multor sticluțe de medicamente.

— Da! Pregătite de mine, potrivit celor mai vechi formule secrete! Poftiți, prieteni, aici sunt remedii ale nenorocirilor umane! O coroană sticluța, iar asta nu acoperă nici măcar costul ingredientelor foarte rare folosite. Vi le ofer practic pe degeaba!

Imediat după aceea, în rândul mulțimii s-a lăsat o tăcere profundă, iar polițistul a putut fi auzit spunând cu glas limpede:

— Știam eu că se va ajunge și la asta.

— O coroană sticluța? a strigat cineva, părând

scandalizat de un asemenea preț.

— Văd că trebuie să vă convingă cineva, a spus Golescu. Să vă convingă *pe gratis.* Prea bine! Tu, domnule, vino aici sus, la lumină. Da, de tine e vorba, domnul care ține prea mult la banii lui.

Bărbatul strigat s-a urcat pe scenă și a rămas acolo cu un aer sfidător, în vreme ce Golescu s-a adresat spectatorilor.

— Mizeria umană! a răcnit el. Ce o provoacă, oameni buni? Bătrânețea. Sentimentul că ești de prisos. Neajutorarea. Singurătatea. Niciuna dintre acestea nu te omoară, dar îți face viața mizerabilă! Am dreptate, ori nu? Așa, stimate domn! S-a întors către bărbatul de lângă el. Te rog să-ți scoți pălăria. Văd că suferi de calviție.

Bărbatul s-a întors și s-a uitat la Golescu de parcă s-ar fi pregătit să-l ia la palme, însă publicul a pufnit în râs.

— Nu te rușina! i-a zis Golescu. Nu ți-ai dori un păr bogat și lung?

— Păi…

— Atunci, uite, a spus Golescu și a extras o sticluță din raft. Poțiunea lui Ptolemeu! Să vezi ce rezultate uimitoare dă.

A scos dopul și a înclinat-o cu grijă, ca să verse doar câteva picături pe chelia bărbatului. După aceea, a prins poalele mantiei lui și a întins cu ea poțiunea pe tot capul omului.

— Ce-mi faci? a strigat bărbatul. Mă arde ca dracu'.
— Curaj! Nimic nu se obține fără puțină durere. Ia numărați până la șaizeci, hai!
Publicul i-a cântat în strună, dar înainte de a se ajunge cu numărătoarea la patruzeci, oamenii au izbucnit în țipete de mirare: pentru că pe chelia bărbatului a început să crească un păr des și negru, peste tot unde ajunsese poțiunea.
— Vai de mine! a strigat bărbatul, ducându-și palmele la cap și incapabil să creadă ce se petrecea.
— Da! a anunțat Golescu și s-a întors către public. Ați văzut? Acest domn și-a recăpătat imediat înfățișarea tânără și bărbătească. Și pentru că vorbeam de bărbăție și virilitate! a zis el, și l-a plesnit pe bărbat suficient de tare pe spate, făcându-l ca practic să zboare de pe scenă. Ce altă sursă de mizerie mai mare decât să le dezamăgești pe femeile frumoase? Care dintre voi duce dorul unui lucru pe care-l avea când era mare crai, ia spuneți-mi? Nu e nimeni printre noi, am toată convingerea, dar gândiți-vă doar: într-o bună zi, poate veți voi să vă mai dovediți bărbăția, și nu veți avea cu ce. Iar când va veni acea zi, chiar vreți să fiți prinși fără o sticluță de Bărbăția Faraonului? O coroană sticla, domnilor! Sunt sigur că înțelegeți de ce nu putem face o demonstrație

gratuită la acest produs.

Vreme de câteva secunde a domnit tăcerea, după care un val masiv de bărbați s-a năpustit în față, fluturând banii în mână.

— Poftiți! Câte una pentru fiecare mușteriu, domnilor doar câte una. Întocmai! Fac asta doar ca pe un serviciu public, înțelegeți, pentru că-mi place săi văd fericiți pe oameni. Să o bei și să fii sănătos, domnule, dar ți-aș sugera ca mai întâi să mănânci ceva. Vă rog nu-i călcați în picioare pe copii, chiar dacă în curând vă veți simți în stare să mai zămisliți alții. Și pentru că am vorbit de a face copii! a spus Golescu, apoi a vârât ultimii bani primiți într-un buzunar al pantalonilor, și s-a retras ușor spre spatele scenei, deoarece terminase de vândut toate sticluțele cu Bărbăția Faraonului și Poțiunea lui Ptolemeu.

— Dar la ce bun să ai elixirul potentei când fecioara ta e rece ca gheața? Puteți să-mi dați răspuns la asta? Dezinteres! Dispreț! Sfidare! Există vreo nenorocire mai cumplită decât o soață care nu te iubește? Ascultați-mă, ați auzit cu toții de filtre ale iubirii; poate chiar ați cumpărat farmece și leacuri de la țigănci. Dar porumbițele voastre au nevoie de altceva, domnilor, și acesta se numește *Elixirul lui Isis!* Garantez că el va transforma fețele încruntate și reci în chipuri zâmbitoare!

Ca un adevărat val, numeroși oameni s-au

repezit spre scenă și, deși erau mai puțin disperați decât cei de mai devreme, și aceștia erau dispuși să plătească. Golescu a distribuit sticluțele cu *Elixirul lui Isis,* a vârât monedele în buzunar și a făcut un calcul. Mai avea o ladă cu sticluțe. Ridicând-o de pe raft, s-a întors către spectatori și a zâmbit.

— Iar acum, oameni buni, ia răspundeți la întrebarea următoare: ce anume ne face viața un adevărat blestem? Păi, răspunsul este la îndemâna oricui: *durerea.* Sfredelitoare, arzătoare, oribilă suferință! Dureri surde ce nu vor să treacă! Chinul provocat de un dinte cariat! Nenorocire, agonie, suferință! Dumnezeu să ne aibă în grija Lui! Dar, după ce vă dați bine cu *Balsamul liniștitor,* veți găsi instantaneu alinarea de orice durere, oricât de chinuitoare ar fi ea.

Mai toată lumea s-a apropiat de scenă, deși ea nu a mai alcătuit valuri, ca mai devreme, așa cum se așteptase Golescu; în rândurile mulțimii apăruse un element perturbator, dar el nu a reușit să descopere ce anume. Aha! Sigur era vorba de un bărbat rănit, bandajat la cap și peste ochi, care era ajutat de oameni să înainteze în cârje.

— Faceți loc! Lăsați-l pe bietul om să ajungă la mine!

— Uite, Profesore Hades, ai aici pe cineva căruia i-ar prinde bine leacul pe care-l lauzi!

— Lui de ce nu-i dai o sticluță pe gratis?
— Ce-avem aici, vreun veteran de război? a zis Golescu, cu glas ce-i trăda buna dispoziție. Sigur că o să primească o sticluță cadou! Uite, pentru ti… a zis el, dar a încheiat pe un ton pițigăiat, pentru că, aplecându-se, a rămas față în față cu țăranul Buzdugan, și a băgat de seamă că acestuia îi lipsea un ochi. Recunoașterea fusese totuși reciprocă.
— Tu… a dat să spună Buzdugan, dar Golescu desfăcuse dopul sticluței și a golit-o brusc în gura omului. A ținut-o acolo, iar omul a înghițit leacul fără să vrea, cât pe ce să se înece.
— A, da îl recunosc pe acest om! a spus Golescu, zbătându-se să țină sticluța în gura lui Buzdugan. Suferă și de vedenii! Familia lui l-a adus la mine ca să-l lecuiesc de nebunie, dar, din păcate…
Din păcate, tulburarea din rândul publicului se stârnise în proporție mult mai extinsă decât bănuise Golescu. Totul începuse printr-o neliniște generală, datorită faptului că toți cei care cumpăraseră sticluțe cu Bărbăția Faraonului le desfăcuseră și înghițiseră pe dată tot conținutul. Asta produsese o criză generală de priapism, iar asta încă de când Golescu se apucase să laude Elixirul lui Isis.
Iar asta nu însemna totuși nimic, față de sentimentele pe care le trăiau cei care cumpăraseră Poțiunea lui Ptolemeu și,

nechibzuiți din cale afară, hotărâseră să o încerce înainte de a ajunge acasă. Câțiva indivizi îngroziți descoperiseră că părul luxuriant le creștea, nu doar pe cap, ci pe orice parte a corpului pe care se vărsase sau scursese lichidul în timpul aplicării, astfel că părul invadase urechile, nasurile. Unele soții, aflate aproape și fiind stropite cu lichid începuseră să devină păroase. Cei mai îngroziți erau aceia care preferaseră să întindă poțiunea cu mâinile goale.

Suferința lor nu însemna însă nimic față de aceea a unui nefericit care socotise că leacul trebuia înghițit, ca să dea rezultate mai bune. Acum stătea lățit la pământ și urla, dar țipetele au început treptat să se estompeze, timp în care privitorii îngroziți se retrăgeau din preajma lui.

Buzdugan s-a azvârlit înapoi și a reușit să scuipe sticluța pe care Golescu io vârâse în gură cu forța.

— Fiu de cățea! a răcnit el. El este! El ne-a vândut…

— E nebun, ce v-am spus eu? a exclamat Golescu.

— El ne-a vândut un elixir care a dat naștere… a zis Buzdugan, dar imediat după aceea, balsamul și-a făcut efectul și, brusc, a încetat să-și mai simtă trupul, sa prăbușit de pe cârje, și a dispărut în pădurea de picioare

ale oamenilor ce începuseră să se frământe bezmetic.

Însă nimeni nu l-a mai băgat în seamă pe Buzdugan în agitația provocată de omul care cumpărase Bărbăția Faraonului și Elixirul lui Isis, din dorința de a spori fericirea în casa lui, dar, pe întuneric, încurcase sticluțele băuse din aceea ce nu-i era destinată. Copleșit de un val de căldură, iar apoi de o patimă inexplicabilă și nefirească, după care, pierzându-și complet controlul asupra funcțiilor cerebrale, omul își dăduse jos pantalonii, iar acum se oferea oricui, țipând ca o maimuță. Iar câțiva dintre cei care se dedulciseră la Bărbăția Faraonului, incapabili să reziste ispitei, erau cât pe ce să se slujească de farmecele lui când…

— Să ne păzească toți sfinții din cer! a strigat cineva de la marginea mulțimii. Fugiți! Salvați-vă! *A mai apărut un cocoș diavolesc!*

Strigătele acestea i-au derutat pe toți cei care le auziseră, lucru firesc, dar asta a ținut doar până în clipa când diavolul anunțat s-a apropiat mai mult.

Zâmbind și asudând, Golescu, care se retrăsese cu pași mărunți către marginea din spate a scenei, l-a văzut cel mai bine: era vorba de un cocoș, dar nu unul obișnuit. Era înalt de aproape doi metri și jumătate, avea coada ca o arteziană de foc, pinteni de aur,

pene ca aurul bătut, creasta precum coralul sângeriu, iar ciocul semăna cu un tocător de carne, dar făcut din alamă! În lumina torțelor, ochii lui sticleau cu o putere feroce, dar erau goi și demenți ca ai oricărei păsări de curte. A bătut din aripi și zgomotul a amintit de un tunet. Oamenii au fugit care încotro, mai puțin cei care erau înnebuniți de pofte carnale, și nu puteau renunța la ceea ce făptuiau.

— Vai, vai, de ce se întâmplă asemenea lucruri? s-a văicărit Golescu, fără a se adresa cuiva anume. Și eu, care avusesem doar intenții bune.

Pasărea uriașă a observat copiii îngrămădiți în fața scenei. Până în acea clipă, ei chicotiseră văzând comportamentul celor vârstnici. Când însă au văzut monstrul, și-au căutat adăpost sub scenă și s-au ghemuit acolo ca niște șoricei speriați. Cu toate acestea, pasărea i-a văzut și a înaintat, întorcând capul ca să-i privească, ba cu un ochi, ba cu celălalt. Îngroziți, copiii au azvârlit în ea cu borcanele în care aduseseră tot soiul de boabe, iar acestea s-au spart cu mare zgomot, împrăștiind cioburi în jur. Și pasărea a continuat să se apropie, scurmând pământul cu ghearele.

În acest timp, Golescu a perceput încă un zgomot îngrozitor, care nu putea fi acoperit de țipetele copiilor, iar acel zgomot venea de dincolo de Buzdugan, care, aflat la pământ,

blestema de zor, dar și de dincolo de răcnetele spectatorilor ce se retrăgeau de-a valma. Era un sunet grav, din acela care face dinții să clănțănească, un uruit profund ca acela scos de un cutremur, și la fel de înspăimântător.

Ceva, undeva, scotea un mârâit gros. Și acel mârâit devenea tot mai puternic.

Golescu a ridicat capul, iar în momentul acela, pe care avea să-l retrăiască în coșmaruri tot restul vieții, a văzut o pereche de ochi înaintând prin noapte, ochi precum cărbunii încinși.

Așezați deasupra dinților albi, orbitor de albi. Cu cât se apropiau, parcă plutind prin beznă către căruță, cu atât mai tare se auzea și mârâitul. Tot mai aproape, ajungând în lumina torțelor, astfel că Golescu a văzut clar brațele întinse, degetele cu gheare mânjite de pământ, expresia ucigașă, lințoliul târât în urmă.

— Ferească-mă cerul, e Amaunet, a strigat el, după care realitatea l-a izbit cu o asemenea forță, încât a făcut pe el. Așadar, Cupa Neagră o înșelase din nou, așa că…

— Te uciiid! a urlat ea, repezindu-se către scenă. Suspinând, Golescu a dat să fugă într-o parte, s-a răzgândit; după aceea, spaima i-a dat aripi și a făcut un salt eroic, azvârlindu-se de pe scenă pe spinarea păsării de aur. Înfigându-și genunchii între penele de culoarea

flăcărilor, a strunit pasărea, de parcă ar fi fost un cal.

Cu un țipăt ascuțit, care a sfâșiat noaptea, bidiviul lui a făcut un salt prin aer și, aterizând, a pornit în goana mare. Golescu s-a agățat cât de tare a putut, pentru a nu fi azvârlit la pământ, și a aruncat o privire peste umăr. L-a văzut pe Emil, cu antenele mișcându-se dement, ridicându-se foarte agitat din coșciug.

Nenea Barbu! s-a văicărit el. Însă Amaunet îl prinsese deja de o gleznă. L-a tras apoi mai aproape. Piticul a dispărut în pliurile lințoliului, continuând să se zbată. Ultima imagine care i-a rămas întipărită pe retină lui Golescu a fost aceea a lui Amaunet ridicându-l pe Emil și lipindu-l de pieptul ei, strângându-l cu un aer posesiv, o Fecioară a terorii cu Copilul ei fără vlagă.

Golescu a strâns între brațe gâtul bidiviului său de aur și l-a îndemnat înainte, prin noapte și prin păduri. A vărsat lacrimi pentru iubirea pierdută, și-a plâns soarta nefericită, a plâns după frumusețe și astfel a călărit în gloria îngrozitoare prin apă și prin foc și prin lumina neiertătoare a stelelor. Când au apărut zorile, el continua să călărească. Cine să mai știe unde a sfârșit?

Cu toate acestea, există un sătuc îndepărtat dincolo de păduri, atât de înconjurat de mlaștini și pâraie, încât niciun drum nu ajunge

până acolo, astfel că bărbații erau siliți să se însoare cu verișoarele lor. Acești oameni au o legendă potrivit căreia Diavolul le-a apărut cândva, călărind pe un cocoș de aur, o apariția înspăimântătoare, când se prosternaseră cu toții la pământ. Se oferiseră chiar să-l aleagă drept prinț al lor, numai să le cruțe viețile.

Și tot ei spun că Diavolul a stat la ei o vreme, și s-a arătat a fi un prinț destul de bun, după cât de buni pot fi prinții în acea parte a lumii. Însă el se uita mereu peste umăr, de teamă că nevasta l-ar fi putut găsi și acolo. Spunea că ea era Mama întunericului. Groaza lui era atât de mare, încât ea l-a copleșit, astfel că a preferat să-și vadă de drum, decât să se lase prins acolo.

Bărbații satului au socotit asta drept o alinare, deși nu-și puteau explica precis de ce. *Până și dracul se teme de soața lui*, își spuneau ei unul altuia. Și au repetat asta de atâtea ori, încât, în cele din urmă, a sosit între ei un om de la Ministerul Culturii și a notat acea zicere într-o carte de proverbe.

Dar dacă veți călători în acea țară și vă uitați în acea carte groasă, veți căuta zadarnic; pentru că nu se știe ce vandal a rupt pagina cu pricina.

Vernor Vinge - Serendipitate sintetică

Născut în Waukesha, Wisconsin, **Vernor Vinge** locuiește în prezent în San Diego, California, unde lucrează ca profesor asociat la catedra de științe matematice a Universității de Stat din San Diego. Prima sa povestire, *Apartness* a fost publicată în 1965, în revista New *Worlds* și a atras aproape imediat atenția; în anul următor, a fost selecționată pentru antologia *Worid's Best Science Fiction* editată de Donald A. Wollheim și Terry Carr, și o consider și acum drept una dintre cele mai bune povestiri din întreaga perioadă. De la acel debut impresionant, Vinge a devenit colaborator frecvent al revistei *Analog;* de asemenea, a publicat în revistele *Orbit, Far Frontiers, If, Stellar* și altele. Nuvela sa *True Names* este celebră în cercurile de pe Internet și printre entuziaștii calculatoarelor, deci destul de departe de limitele genului; citată de unii ca adevărata precursoare a cyberpunkului, a fost finalistă a Premiilor Nebula și Hugo în 1981. Romanul, *A Fire Upon the Deep,* una dintre cele mai epice și fascinante creații ale genului *space opera,* i-a adus un Premiu Hugo în 1993; urmarea sa, *A Deepness în the Sky,* a fost distinsă cu alt Premiu Hugo în 2000. În ultimii doi ani, a câștigat alte trei Premii Hugo, două

consecutive, pentru nuvelele *Fast Times at Rairmont High,* în 2003, și *The Cookie Monster,* în 2004, iar pentru romanul *Raimbows End* în 2007. În prezent, Vinge este considerat unul dintre cei mai buni scriitori americani de hard science-fiction, alături de autori ca Greg Bear și Gregory Benford. Între celelalte lucrări ale sale figurează romanele *Tatia Grimm's World, The Witling, The Peace War* și *Marooned în Real-time* – care au fost adunate în omnibusul cu titlul *Across Real-time,* precum și culegerile de povestiri *True Names and Other Dangers, Threats and Other Promised* și *The Collected Stories of Vernor Vinge.*

Iată o perspectivă asupra unui viitor dominat de calculatoare, tehnologie înaltă și transfer informațional de mare viteză care s-ar putea să apară mai *curând* decât v-ați gândit că ar fi posibil, transformând generațiile vârstnice în oameni perimați și incapabili să facă față unei societăți în care ar fi înconjurați de Copiii Geniali ai tehnicii. Chiar și în acest viitor interconectat, Băieții Vor Fi Tot Băieți… din nefericire.

*

Cu ani în urmă, Jocurile și Filmele erau numai pentru interior, pentru maniacii televizorului și băieții cu degete super-antrenate pe trăgaci. Acum le găseai afară. Erau însăși lumea. Acesta era motivul principal pentru care lui

Miguel Villas îi plăcea să meargă la școală împreună cu gemenii Radner. Fred și Jerry erau capul răutăților, însă și cei mai buni gameri pe care Mike îi cunoștea personal.

— Avem o schemă nouă, începu Fred.

— Da, zise Jerry, zâmbind cum știa el, atunci când ceva dat naibii era în curs de derulare.

Cei trei mergeau pe traseul lor obișnuit, în lungul canalului de drenaj, uscat și cenușiu, care șerpuia prin canionul din spatele subdiviziunii Las Mesitas. Dealurile de lângă ei erau acoperite cu flori de iarnă și strugurii-ursului; înaintea lor se zărea un crâng de stejari pitici. Ce altceva te așteptai să vezi la nord de San Diego, la începutul lunii mai?

Cel puțin, în lumea reală.

Canionul nu era un ținut mort. Nici pe departe. Autoritatea pentru Controlul Fluxului menținea toată zona în cea mai bună formă și densitatea publicului era la fel ca pe străzile oricărui oraș. Pe când mergeau, Mike strânse din umeri și se strâmbă într-o doară. Era un indiciu suficient pentru modelul portabil Epiphany. Proiecția vizuală se modifică într-o imagine manga/anime clasică: ramurile de strugurii-ursului se preschimbară în tentacule. Acum casele care mărgineau canionul se transformară în cabane din lemn, cu flamuri fluturând. Departe, sus, era un castel, de fapt, bârlogul Marelui Duce Hwa Feenin, un băiat

din zonă care făcea tot ce putea să păstreze acest titlu. Mike îi redesenă pe gemeni în costume manga, frizuri țepoase, ochi mari, clasici, și guri minuscule.

— Hei, Jerry, uită-te!

Mike radia și așteptă ca gemenii să ajungă la consens cu viziunea lui. Se pregătise săptămâni la rând pentru efectele vizuale. Fred privi în sus și acceptă imaginea invocată de Mike.

— Astea-s trucuri vechi, omule. Privi apoi spre castelul de pe deal. În afară de asta, Howie Fein i-un tâmpit.

— Oh. (Mike lăsă imaginea să cadă într-o cascadă neglijentă. Lumea reală își recupera existența, începând cu cerul, apoi peisajul și, în cele din urmă, creaturile și costumele.) Dar ți-a plăcut săptămâna trecută…

Atunci, își aminti Mike, Fred și Jerry se străduiau să-l doboare pe Marele Duce.

Gemenii priviră unul la altul. Mike putea pune mâna-n foc că schimbau mesaje pe tăcute.

— Ți-am spus doar că azi va fi altfel. Lucrăm la ceva special.

Traversaseră deja o mare parte din crângul de stejari și de acolo puteau vedea cețurile oceanului; într-o zi senină, sau dacă apelai la o imagine curată, puteai vedea până departe la ocean, înspre sud se întindeau alte subdiviziuni și un petic verde, care era liceul

din Fairmont. La nord se afla cel mai interesant loc din vecinătatea locuinței lui Mike Villas. Parcul din Pyramid Hill domina mica vale care-l înconjura. Cândva, dealul fusese acoperit cu livezi de avocado, le puteai vedea încă dacă foloseai imaginea logo oficială. Cu ochiul liber se vedea însă că existau și alte soiuri de copaci. Apăruseră pajiști și conace impunătoare și o structură în formă de buclă, arcuită la sute de metri deasupra vârfului dealului. Era cea mai lungă cursă de cădere liberă din California.

Gemenii rânjeau spre el. Jerry gesticula către deal.

— Ți-ar plăcea să joci *întoarcere în Cretacic,* cu senzații adevărate?

Pyramid Hill avea și locuri unde intrarea era liberă, însă asta era valabil numai pentru experiențe vizuale.

— E prea scump.

— Bineînțeles că e. Dacă plătești.

— Păi… hm… n-aveați un proiect de făcut înainte de ore? Gemenii aveau atelier la prima oră în dimineața asta.

— Marfa-i încă în Vancouver, spuse Jerry.

— Dar nu-ți face probleme pentru noi. Fred privi în sus, cumva rugător și mulțumit de sine în același timp. Fedex o va livra la timp.

— Păi, atunci e bine. Numai să n-avem necazuri. Intrarea în bucluc era principalul

dezavantaj al întovărășirii cu Radnerii.

— Nu-ți face griji.

Cei trei părăsiră marginea canalului de drenaj și urcară cărarea îngustă de-a lungul laturii estice a lui Pyramid Hill.

Era departe de orice intrare, însă unchiul gemenilor lucra pentru Autoritatea de Control al Fluxului și aveau acces la utilitățile ACF de întreținere pentru materialul vizual, șansă pe care o împărțeau acum cu Mike. Noroiul de sub tălpile lor deveni ușor translucid. Cincisprezece metri mai jos, Mike putea vedea grafica reprezentând un tunel de scurgere cu deschiderea de douăzeci și cinci de centimetri. Ici-colo se zăreau indicatoare spre înregistrările serviciului local de întreținere. Jerry și Fred folosiseră suportul vizual al ACF-ului și înainte, fără a fi prinși. Astăzi, combinaseră imaginea cu o hartă a nodurilor locale. Fondul era ușor violet în lumina zilei senine, dezvăluind umbrele canalelor de comunicații și legături de transfer de mare viteză.

Cei doi se opriră la marginea luminișului și Fred îl privi pe Jerry.

— Țțț! Controlului Fluxului ar trebui să-i fie rușine. Nu-i niciun nod de localizare la mai puțin de nouă metri.

— Da, Jer. Aici s-ar putea întâmpla aproape orice. Fără o rețea completă de localizare,

nodurile nu aveau cum să știe cu precizie unde se aflau atât ele, cât și cele învecinate. Comunicațiile laser de mare capacitate nu puteau fi stabilite, iar datele cu viteză mică de transfer ale senzorilor erau împrăștiate prin peisaj. Lumea exterioară cunoștea doar foarte vag această zonă. Pășiră în luminiș. Intraseră adânc în umbra canalelor de comunicații, însă de aici aveau o priveliște cuprinzătoare a dealului. Dacă ar fi continuat să meargă înainte, Pyramid Hill ar fi început să-i taxeze.

Gemenii nu priveau spre deal. Jerry se apropie de un copac pitic și-i aruncă o privire piezișă.

— Vedeți? Au încercat s-acopere zona cu impulsuri redundante. (Arătă crengile și expedie un ping[19]. Meniul de utilități dezvălui doar un ecou foarte vag, un mesaj de eroare.) În punctul ăsta avem doar gunoi de rețea, pur.

Mike dădu din umeri.

— Decalajul va fi rezolvat până diseară…

Cam pe la apus, când roboții aerieni ai întreținerii zburau ca liliecii prin canioane, scoțând la suprafață, ici și colo, nodurile.

---

[19] Ping este un instrument de reţea folosit pentru a verifica dacă un anumit calculator poate fi accesat prin intermediul unei reţele de tip IP. *Ping* trimite mesaje ICMP „echo request” (în româneşte *solicitare de răspuns)* prin pachete adresate host-ului vizat şi aşteaptă răspunsul la aceste mesaje venite sub formă de răspunsuri ICMP „echo response” de la hostul destinaţie. Transmiţând periodic astfel de pachete şi calculând întârzierea cu care ajung răspunsurile, *ping* estimează timpul de round-trip, precum şi rata de pierdere a pachetelor dintre host-uri (n. tr.).

— Eh… Păi, de ce n-am ajuta comitatul începând să peticim noi lucrurile, chiar acum?

Jerry îi întinse lui Mike un obiect verzui, de mărimea unui deget.

Trei aripioare ca niște antene se înălțau la capătul obiectului: un nod ad-hoc tipic. Cele moarte reprezentau o problemă mult mai mare decât găinațul păsărilor.

— Ai mârșăvit și chestia asta? Nodul avea avertismente de Intruziune scrise peste tot, însă modificarea rețelelor era mult mai dificilă în viața reală decât în jocuri. De unde-ai făcut rost de codurile de acces?

— Unchiul Don a devenit neglijent. Jerry arătă dispozitivul. Are toate permisiunile încărcate. Din nefericire, nodul de filtrare este încă activ. Făcu un gest în sus, spre crengile eșantionate: Ești destul de mic ca să poți sui în el, Mike. Urcă și scoate nodul ăla.

— Hmmm…

— Hei, nu-ți face probleme! Securitatea Teritorială nu va băga de seamă.

De fapt, Departamentul Securității Teritoriale ar fi observat mai mult ca sigur, cel puțin după actualizarea rețelei de localizare, însă era tot așa de sigur că n-avea să-i pese. Logica DST-ului era adânc încastrată în toată partea de hardware. „Să observi tot, să știi tot” era motto-ul său, însă tot ce știa și vedea era legat de propria sa misiune. Era notoriu faptul că nu

schimba informații cu celelalte agenții de aplicare a legii. Mike ieși din umbra comunicațiilor și aruncă o privire spre meniul stațiilor de urmărire a activităților ilegale. Zona din jurul lui Pyramid Hill avea partea ei de arestări, majoritatea pentru folosirea drogurilor de potențare, însă de luni de zile nu mai fusese nimic.

— Okay.

Mike se întoarse la copac și se cațără până în locul unde crengile se despărțeau. Vechiul nod atârna de un velero putred. Îl trase cu totul, iar gemenii îl ajutară să se lovească de o piatră. Mike introduse noul nod pe o creangă și coborî grăbit. Urmăriră diagnosticul pentru o clipă. Cețurile violete se înviorară, devenind puncte strălucitoare, în vreme ce nodurile își calculară locația și se sincronizară cu celelalte, inclusiv cu lor modificată, coordonându-se pentru o funcționalitate deplină. Acum aveau la dispoziție conectare laser punct-cu-punct și puteau vedea și etichetele de proprietate, până departe, spre limita lui Pyramid Hill.

— Ha! făcu Fred. Gemenii porniră în sus, pe deal, trecând de linia de proprietate. Hai, Mike! Suntem marcați ca angajați ai comitatului. Nu o să ne bage nimeni de seamă dacă nu stăm mult.

Pyramid Hill era dotat cu toate efectele tactile și senzoriale. Nu erau doar năluci, născocite de

lentilele de contact în spatele globilor oculari. Pe Pyramid Hill existau jocuri unde puteai trage șuturi în dosul șopârlelor și fura ouă de raptori, sau jocuri cu creaturi îmblănite, cu sânge cald, care dansau vesele în jurul tău, milogindu-se să fie luate și strânse în brațe. Dacă decuplai toate expresiile grafice ale jocurilor, îi puteai vedea pe ceilalți jucători cutreierând pădurile, cufundați în propriile lor lumi. Cumva, Dealul îi ferea să se ciocnească unul de celălalt.

În *Întoarcere în Cretacic,* plantele erau copaci ginkgo, cat niște turnuri, cu o mulțime de bariere și ascunzișuri. Mike jucase din greu *Cretacic* în spectrul vizual în ultimele zile, cu gemenii și cu alții din toată lumea. Nu fusese o experiență înălțătoare. Fusese „ucis și devorat” de trei ori săptămâna asta. Era un joc dur, în care trebuia să colaborezi, altfel erai mâncat. Mike încerca. Proiectase câteva specimene rapide, creaturi mici, care nu atrăgeau criticile cele mai veninoase. Gemenii nu fuseseră impresionați, deși nu veniseră cu nicio alternativă proprie.

În timp ce înaintau prin pădurea de ginkgo, el se uita după jivinele cu fălci, ascunse printre crengile mai de jos. Una dintre ele îi făcuse felul, luni. Marți, fusese o varietate de molimă din paleolitic. Deocamdată părea a fi destul de liniște, însă nu vedea niciun semn din propria

sa contribuție. Fuseseră capabile să se înmulțească rapid și erau scalare, dar unde dispăruseră micii monștri? Poate că-i exportase cineva și acum erau mari de tot prin Kazahstan. Mai avusese el succes pe acolo și înainte. Astăzi, aici… *nada.*

Mike se opintea în sus pe deal, puțin descurajat, dar până acum nedevorat. Gemenii luaseră forma unor velociraptori standard pentru joc. Se distrau de minune. Prada lor, de mărimea unor găini, erau datele haptice, transmise de Pyramid Hill.

Raptorul Jerry privi peste umăr către Mike.

— Unde-i jivina ta?

Mike nu-și luase încă nicio formă de animal.

— Sunt un călător în timp, răspunse el. Era o tipologie validă, introdusă odată cu lansarea inițială a jocului.

— Jerry rânji cu botul plin de colți.

— Vreau să spun, unde-s jivinele pe care le-ai inventat săptămâna trecută?

— Habar n-am.

— Mai mult ca sigur c-au fost mâncate de critici. Gemenii sloboziră un dublu chicotit reptilian. Nu mai face puncte de creație, Mike. Relaxează-te și folosește chestiile bune.

Își ilustră spusele cu o lovitură de picior care se conecta la ceva ce alerga rapid în calea lor. Asta-i aduse câteva puncte clasice și momente de carnagiu haptic palpitant. Fred se aruncă și

el și hemoglobina se răspândi peste tot.

Prada aceasta avea ceva familiar. Era tânără și cu un aspect isteț... o progenitură ieșită din designul lui Mike. Iar asta însemna că mămica sa era prin apropiere.

— Ști ce, mă gândesc...

— PROBLEMA-I CĂ NICIUNUL DINTRE VOI NU GÂNDEȘTE DESTUL.

Sunetul bubuia, de parcă ți-ai fi băgat capul într-o veche boxă audio. Văzură prea târziu că trunchiurile copacilor din urma lor se prelungeau cu fălci de câțiva metri. Mămica... Stropii de salivă cădeau de sus în boabe de douăzeci și cinci de centimetri în diametru.

Acesta era proiectul lui Mike, mărit la maximum.

— Șșș... zise Fred.

Fu ultimul său șuierat în calitate de velociraptor. Capul și fălcile dintre care picura salivă coborâră din frunzișul de ginkgo și-l înghițiră pe Fred cu totul, până la ghearele picioarelor din spate. Monstrul îl crănțăni și-l mestecă într-o clipită. Luminișul se umplu de trosnetul oaselor zdrobite.

— Ahhhh.

Monstrul își deschise botul și vomită – oroarea ororilor. Era înspăimântător de reușit. Mike comută vizualul pe realitate: Fred zăcea între resturile zdrențuite ale raptorului său. Avea cămașa scoasă din pantaloni și era năclăit în

zoaie, zoaie puturoase, pentru care plăteai bani buni. Monstrul era unul dintre cei mai mari roboți de pe Pyramid Hill, făcut să semene cu noile specimene ale lui Mike. Cei trei se holbau între fălcile lui.

— A fost destul de tactiloso-cutanant pentru voi? întrebă creatura, iar respirația ei fierbinte duhnea a carne putrezită.

Fred se dădu un pas îndărăt și aproape că alunecă pe mizeria gelatinoasă.

— Răposatul Fred Radner tocmai a pierdut o căruță de puncte, continuă monstrul, clătinându-și botul cât un camion, și tot sunt flămând. Vă sugerez s-o ștergeți de pe deal cu toată viteza.

Se retraseră, cu privirea lipită de colții aceia. Gemenii se întoarseră și o luară la fugă. Ca de obicei, Mike fu imediat pe urmele lor. Ceva ca o mână imensă îl înșfacă.

— Noi doi mai avem niște trebușoare împreună. Cuvintele bubuiau vibrând printre colții strânși. Șezi!

„Sfinte, ce mai ghinion am”. Apoi își aminti că era Mike Villas, care se cățărase într-un copac să mârșăvească logica de acces pe Pyramid Hill. Prostul de Mike Villas nici n-avea nevoie de ghinion; devenise un imbecil perfect. Pe deasupra, gemenii dispăruseră. Dar când „fălcile” îl așezară jos și el se răsuci, monstrul era tot acolo, neschimbat. Nu părea vreunul

dintre polițaii tocmiți de Pyramid Hill. Poate că era, cu adevărat, un jucător de Cretacic. Se trase mai într-o parte, încercând să scape de sub privirea rătăcitoare. Era doar un joc. Se putea îndepărta oricând de saurianul acesta cât un bloc cu patru etaje. Desigur, asta i-ar fi golit creditul la *Întoarcere în Cretacic* și poate chiar l-ar fi năclăit în zoaie puturoase. Iar dacă șopârlăul lua lucrurile în serios, îi putea face necazuri la alte jocuri. Okay. Se așeză, sprijinindu-se cu spatele de cel mai apropiat gingko. Așadar, va mai întârzia încă o dată; situația lui școlară nu putea să se înrăutățească oricum mai mult decât acum.

Saurianul se făcu comod, măturând resturile fierbinți ale velociraptorului lui Fred Radner. Își lăsă capul mai aproape de sol, pentru a-l scruta pe Mike. Ochii, capul și culoarea erau exact ca în proiectul său, iar jucătorul avusese capacitatea de a-l face cu adevărat impresionant. După cicatrice, putea vedea că luptase în mai multe puncte fierbinți din Cretacic. Mike se sili să încropească un zâmbet încurajator.

— Așadar îți place proiectul meu?

Monstrul se scobi între dinți cu ghearele labelor din față.

— Am fost eu lucruri și mai nasoale.

Modifică parametrii jocului, afișând detaliile criticilor. Era un jucător înrăit, poate chiar un

cracker. Pe jos, între ei, zăcea un exemplar mort și disecat al creației lui Mike. Șopârlăul îl răscoli cu gheara.

— Textura pielii este Goldman în stare pură. Eșalonarea de culoare este un experiment banal, un clișeu generic.

Mike își duse genunchii la bărbie. Era aceeași porcărie pe care trebuise să o suporte și la școală.

— Iau idei de la cei mai buni.

Chicotitul saurianului era un bubuit cutremurător.

— Asta s-ar putea să meargă la profii tăi. Ei trebuie să înghită toate gunoaiele pe care le arunci tu până la absolvire, când poți fi azvârlit în stradă. Designul este așa și-așa. A fost adoptat de unii, pentru că mărimea poate fi ajustată fără probleme. Dar dacă-i să vorbim de calitate reală, nu ești la înălțime.

Creatura își undui rănile căpătate în luptă.

— Pot să fac și-alte chestii.

— Da, însă dacă nu le predai niciodată, o tot dai în bară. Ajunsese la un punct în care Mike Villas se săturase să mai fie îngrijorat. Se holbă și el în ochii galbeni, reptilieni, și, dintr-odată, înțelese că, spre deosebire de profesorii săi, tipul nu era plătit ca să fie al naibii. În plus, era o pierdere prea mare de timp pentru a fi doar o glumă menită să-l umilească. Ăsta chiar vrea ceva de la mine! Mike își înăspri privirea.

— Și te pomenești c-ai și unele sugestii, O, Măreț Șopârlău Virtual?

— ...poate. Am și-alte proiecte în afară de *Cretacic.* Ți-ar plăcea să te-afiliezi vreunuia?

Cu excepția jocurilor locale, nimeni nu-l invitase vreodată pe Mike să se afilieze la ceva. Gura i se strâmbă într-un dispreț de paradă.

— Să m-afiliez? Un procent dintr-un procent din… ce? Cât de jos ești pe scara valorilor?

Saurianul ridică din umeri și se auzi un vaiet de trunchiuri de gingko care se frecară de pielea lui.

— Părerea mea este că sunt jos, jos de tot. Pe de altă parte, asta nu-i o abureală. Pot plăti bani adevărați pentru fiecare răspuns pe care-l trimit mai sus.

Creatura suflă o cifră; era destul ca să-și plătească accesul pe Pyramid Hill, o dată pe săptămână, timp de un an. Un ordin de plată lunecă prin aer între ei.

— Ori îmi dai dublu, ori nu facem târgul.

— S-a făcut! zise creatura, și Mike avu impresia că rânjea.

— Okay, deci ce vrei?

— Înveți la liceul Fairmont, da?

— Mda.

— I-un loc cam ciudat, nu-i așa? Cum Mike nu răspunse, creatura continuă: Crede-mă, e ciudat. Majoritatea școlilor nu amestecă elevii

din cursurile de Educație pentru Adulți cu copiii.
— Da. Seniorii. Bășinoșilor bătrâni nu le place. Nici nouă.
— Ei, treaba ta de afiliat ar fi să-ți bagi nasul peste tot, mai ales printre ăi bătrâni. Să te-mprietenești cu ei.
Uuuu… Mike se uită din nou la ordinul de plată. Era valid. Decizia de plată era mai complicată decât ar fi fost dispus să înghită, însă era susținută de ebay.
— Cu cine anume?
— Până acum, afiliatul meu superior mi-a comunicat cam care i-ar fi interesele generale: practic, unii dintre bătrâneii ăștia au fost mahări la vremea lor.
— Păi, dac-au fost atât de mari, cum de-au ajuns cu noi în clasă acum?
Asta era întrebarea pe care și-o puneau toți la școală.
— Din multe motive, Mike. Unii dintre ei sunt pur și simplu singuratici. Alții sunt înglodați în datorii până peste urechi și trebuie să caute să se descurce cumva în actualele condiții economice. Alții și-au pierdut jumătate din doage și nu mai sunt buni de nimic, dar au condiție fizică și amintiri vechi în stare bună. Ai auzit vreodată de Sindromul lui Pick?
— Hm… Mike verifică definiția pe Google… disfuncții sociale grave. Cum să mă-

mprietenesc cu dinastia?
— Dacă vrei banii, găsești tu o cale. Nu-ți fie teamă. Pe listă e doar unul și e-n remisiune. Oricum, uite aici criteriile de căutare.
Șopârlăul îi trimise un fișier și Mike îl parcurse superficial.
— Acoperă o arie foarte largă, zise el. (Erau politicieni pensionați, ofițeri de armată, biologi, părinți ai celor care lucrau în aceste domenii.) Hmm... ar putea fi chestii grele de tot. Este posibil să pregătim victime pentru șantaje.
— Ha, chiar mă-ntrebam dac-o să remarci.
— Nu sunt idiot.
— Dacă treaba devine prea groasă, poți să te retragi oricând.
— Accept oferta. Mă afiliez cu tine.
— N-aș vrea să faci ceva ce n-ai dori.
— Am spus că accept oferta.
— Okay! Păi, atunci cu-asta ar trebui să începi. În fișier sunt informațiile de contact. Creatura se ridică în picioare și glasul bubui de la înălțime: Doar atât că nu ne mai întâlnim niciodată pe Pyramid Hill.
— Mie-mi convine.
Mike mai făcu un punct pocnind creatura peste coada sa măreață în timp ce porni în jos pe deal.

*

Gemenii erau mult înaintea lui, așteptând

lângă terenul de fotbal aflat în partea opusă a campusului. Când intră pe calea de acces spre teren, Mike prinse o imagine a tribunelor și le trimise un ping. Fred flutură din mână, însă cămașa îi era prea năclăită pentru o comunicație în timp real. Jerry privea în sus, în timp ce livrarea Fedex îi ateriza drept în brațele desfăcute. În mod sigur, venise la timp. Gemenii deschiseră coletul pe când intrau în clădire.

Din nefericire, prima oră a lui Mike se ținea în aripa îndepărtată a școlii. O luă la goană pe peluză, menținându-și spectrul vizual conectat pe realitatea neîmbunătățită: astăzi, mai toate clădirile aveau câte trei etaje. Pereții lor cenușii erau ca niște cărți de joc aranjate alandala.

În interior, vizualizările nu-i aparțineau în întregime. Dimineața, administrația liceului cerea ca gazeta Fairmont School News să fie afișată pe toți pereții din interior. Trei copii de la școala Hoover câștigaseră burse IBM. Aplauze și iar aplauze, chiar dacă Hoover era rivala lui Fairmont, necinstit avantajată, o școală charter, condusă de departamentul de matematică al Universității de Stat din San Diego. Cele trei tinere genii urmau să se aleagă cu plata școlarizării, încă din liceu, chiar dacă lucrau pentru IBM. Mare brânză, gândi Mike. Undeva, în decursul carierei, un

procentaj din câștigurile lor avea să fie sifonat și depus în pușculița IBM. Se luă după micile săgeți verzi, indicatoare, dar fără să fie foarte atent și-și dădu brusc seama că urcase două rânduri de scări. Administrația școlii rearanjase totul față de ziua de ieri. Bineînțeles, îi actualizaseră și săgețile. Era bine că nu le acordase atenție.

Se strecură în sala de clasă și luă loc. Domnișoara Chumlig începuse deja ora.

Chumlig preda Cercetare și Analiză. Obișnuia să predea o versiune rapidă a cursului și la Hoover, însă unele zvonuri bine documentate susțineau că nu mai făcea față. De aceea, Departamentul Educației o mutase cu același curs la Fairmont. De fapt, lui Mike îi plăcea de ea. Era o ratată, ca și el.

— Există numeroase tipuri de abilități, spunea ea. Uneori, cel mai bine este să te coordonezi cu alții.

Elevii încuviințară. Să fii coordonator. Aici se ascundeau faima și banii, însă știau unde voia Chumlig să ajungă. Ea privi prin clasă și dădu din cap, știa că ei știu.

— Toți vreți să fiți agenți de vârf, nu-i așa?

— Asta vor deveni unii dintre noi.

Era unul dintre elevii Adulți. Ralston Blount era destul de bătrân ca să-i fie bunic lui Mike. Când avea câte-o zi proastă, îi plăcea să învioreze puțin ora hărțuind-o pe domnișoara

Chumlig.
Profesoara de Cercetare și Analiză zâmbi la rându-i.
— „Agentul de coordonare” pur este o raritate, domnule profesor Blount.
— Unii dintre noi trebuie să fim administratorii.
— Da. Pentru o clipă, Chumlig păru preocupată, ca și cum s-ar fi chinuit să găsească o modalitate de a comunica o veste proastă. Administrarea s-a schimbat foarte mult, domnule profesor Blount.
Ralston Blount strânse din umeri.
— Atunci va trebui să deprindem trucurile noi.
— Da. Domnișoara Chumlig învălui clasa cu privirea. Acesta-i punctul meu de vedere. În acest curs studiem cercetare și analiză. Cercetarea ar putea părea ceva simplu, însă analiza implică înțelegerea rezultatelor, pentru ca la sfârșit să știți ceva despre o anumită chestiune.
— Adică toate cursurile alea la care am luat șapte? Era o voce provenită din rândul clevetitorilor eterni, probabil cineva care mai și chiulea, nefiind prezent fizic.
Chumlig oftă.
— Da, nu lăsați să dispară aceste abilități. Folosiți-le. Îmbunătățiți-le. Puteți face asta printr-o formă specială de pre-analiză, pe care eu o numesc „studiu”.

O elevă ridică o mână. Atât era de bătrână.

— Da, doamnă doctor Xu?

— Știu că aveți dreptate, însă... Femeia privi în jurul ei. Arăta cam de vârsta lui Chumlig, dar nu chiar atât de bătrână precum Ralston Blount, însă în ochii ei se cuibărise o expresie înspăimântată. Dar unii oameni sunt, pur și simplu, mai pricepuți la astfel de lucruri decât alții. Nu mai sunt atât de ageră ca în trecut. Sau poate că alții sunt mai buni ca mine... Ce se întâmplă dacă ne dăm toată silința, dar nu-i suficient?

Chumlig ezită să răspundă.

— Aceasta-i o problemă care afectează pe toată lumea, doamnă doctor Xu. Providența ne oferă tuturor o șansă. Dumneavoastră ați primit o nouă șansă și un nou start în viață. Privirea ei cuprinse și restul clasei. Unii dintre voi cred că viața lor înseamnă numai ași și valeți.

În rândurile din față stăteau câțiva băieți foarte dedicați, îmbrăcați după ultima modă, însă care nu aveau simț vestimentar și nu pricepuseră niciodată codurile de asamblare. În timp ce Chumlig vorbea, le puteai vedea degetele tastând, căutând așii și valeții.

— Însă am eu o teorie despre viață, zise Chumlig, care este preluată direct din jocuri. Întotdeauna există un anumit unghi.

— Fiecare dintre voi are unele talente

speciale. Aflați ce vă deosebește de ceilalți, ce vă face mai buni decât ei. Și odată ce ați făcut-o, veți fi capabili să oferiți răspunsuri altora, iar ei vor fi dispuși atunci să vă ofere și ei ceva. Pe scurt, serendipitatea[20] sintetică nu apare din neant. Trebuie s-o creați.

Ezită să continue; se holba la notițele invizibile ale clasei și vocea ei abandonă tonul oratoric.

— Cam atât despre imaginea de ansamblu. Astăzi vom vorbi de modificarea răspunsurilor pe tabelele de rezultate. Ca de obicei, vom încerca să punem întrebările potrivite.

Lui Miguel îi plăcea să stea lângă peretele exterior, mai ales când clasa se afla la etaj. Puteai simți o legănare ritmică, înainte și înapoi, limita ciclului pereților care încercau să-și mențină echilibrul. Pe maică-sa o irita de-a binelea.

— Dacă sistemul cade pentru numai o secundă, totul se va nărui imediat! se plânsese ea la ședința cu părinții.

Pe de altă parte, construcția ca din cărți de joc era ieftină și putea rezista unui seism de proporții la fel de ușor pe cât înfrunta adierea de dimineață.

Se desprinse de perete și o ascultă pe Chumlig. Acesta era motivul pentru care

---

[20] Fenomenul sesizării anumitor aspecte ale descoperirilor ştiinţifice întâmplătoare (n. tr.).

școala te silea să te prezinți personal la majoritatea orelor; trebuia să fii oarecum atent pentru că te aflai într-o încăpere reală, cu un profesor adevărat. Grafica lecției lui Chumlig plutea în aer deasupra lor. Reușise să capteze atenția clasei; graffiti insolente, mâzgălite la marginile imaginilor sale, erau reduse la minim.

Un timp, Mike și-a menținut atenția trează. Tabelele cu rezultate puteau genera răspunsuri solide, de obicei la costuri zero. Nu exista nicio afiliere, doar minți asociate, care luptau să rezolve problemele. Dar dacă nu aveai o minte asociată? Să spunem că erai pe lista de genetică. Dacă nu deosebeai un ribozom de un genom, atunci nu te mai puteau ajuta nici cele mai modeme interfețe.

Așa că Mike se defaza de ea și rătăci prin încăpere, din perspectivă în perspectivă. Unele aparțineau unor elevi care și le setaseră pentru modul public. Majoritatea proveneau de la videocamere aleatorii. Naviga prin documentul de misiune al Șopârlăului și se opri la numele de pe listă. De fapt, pe Șopârlău nu-l interesau exclusiv boșorogii. Pe listă apăreau și câțiva dintre elevii obișnuiți. Rețeaua de afiliere era la fel de ramificată ca și loteria din California. Însă băieții erau copiii cuiva. Începu să facă niște verificări de bază. Ca majoritatea elevilor, Mike păstra o mulțime

de materiale pe sistemul lui portabil. Putea face o verificare fără să se arunce prea departe. Nu se loga în exterior decât ca să folosească vreun site despre care vorbea Chumlig. Era destul de pricepută în a-i depista pe chiulangiii mentali, însă Mike era bun la asamblarea codurilor, folosindu-și portabilul cu mici gesturi indicatoare și meniuri de orientare oculară. Pe când privirea profesoarei trecu de el, aprobă din cap și derula ultimele secunde din discursul ei.

Cât despre elevii bătrâni… reciclații performanți n-aveau cum să ajungă aici; ăștia erau bogați și faimoși, oamenii cărora le aparținea mare parte din lumea reală. Cei din Programul Educativ pentru Adulți erau toți niște foști, oameni care se strecuraseră în Fairmont pe parcursul semestrului. Spitalele pentru bătrâni refuzaseră să-i grupeze pentru începerea orelor. Pretindeau că bătrânii erau „maturi social”, capabili să se descurce cu înscrierea la cursuri pe la mijlocul semestrului. Mike trecu la recunoașterea vizuală, comparându-le chipurile cu datele din evidența populației: Ralston Blount. Era varză. Medicină reparatorie cât se poate de riscantă. Putea vindeca unele lucruri, însă nu pe toate. Ceea ce funcționa se manifesta diferit, de la persoană la persoană, iar Ralston nu se numărase printre marii câștigători.

Acum boșorogul se holba, sașiu de atâta concentrare, încercănd să urmărească exemplul de tabel de rezultate al lui Chumlig. Participase la toate orele din semestru. Mike nu-i putu găsi arhiva medicală, însă ghici că mental era în ordine; era la fel de brici ca și unii dintre băieții din clasă, iar cândva, demult, fusese cineva important la Universitatea California, San Diego. Odată ca niciodată…

Okay, pune-l pe lista „de interes”. Cine urma? Doris Nguyen. Fostă gospodină. Mike examina chipul tineresc. Arăta aproape de vârsta mamei sale, deși era cu 40 de ani mai bătrână. Căută date despre ea, contradicții și mituri evidente; Prietenii Intimității colportau minciunile atât de profund, încât, uneori, era greu să afli adevărul. Însă Doris Nguyen nu avea niciun fel de trimiteri speciale în trecutul ei. Pe de altă parte… avusese un fiu la Camp Pendleton[21]. Okay, Doris rămânea pe listă.

Chumlig continua să explice cum se făcea tranziția spre noi întrebări, fără a fi conștientă de dezertarea lui Mike.

Și mai era și Xiaowen Xu, cu doctorat în fizică și în inginerie electronică. Câștigătoarea Premiului Intel Grove pe 2005. Dr. Xu stătea aplecată, holbându-se la masa din fața ei. Încerca să țină pasul cu un laptop! Biata

---

[21] Bază a puşcaşilor marini în sud-vestul Californiei, în Golful Santa Catalina (n. tr.).

bătrână. Însă în mod sigur avea anumite relații. Politicieni, militari, cercetători… părinții unor copii din aceste sfere. Da. Afilierea l-ar fi putut băga într-o mulțime de necazuri. Poate c-ar fi putut urca, cumva, scara ierarhică a afilierilor, să dea de vreun indiciu dacă Băieții Răi erau sau nu implicați. Mike trimise vreo două sute de interogări, majoritatea bombardând autoritățile de certificare. Chiar dacă certificatele erau beton, oamenii și programele le foloseau, adesea, prostește. Răspunsurile începură să sosească. Dacă nu erau aburelile Prietenilor Intimității, acolo s-ar fi putut găsi indicii serioase. Trimise interogări suplimentare când un mesaj apăru dintr-odată, iar literele atârnau ca niște flăcări tăcute în tot câmpul său vizual.

Chumlig – Villas: Mike, ai toată ziua la dispoziție să te joci! Dacă nu vrei să fii atent, poți să pleci de la cursul acesta.

Villas – Chumlig: Iertați-mă! Iertați-mă!

De cele mai multe ori, Chumlig intervenea cu întrebări supărătoare; acum era prima dată că îi trimisese un mesaj amenințător. Iar cel mai uluitor era că o făcuse într-o scurtă pauză, când toată lumea credea că-și recitea notițele. Mike începu s-o privească cu mai mult respect.

*

Ora de atelier. Era preferata lui Mike, și nu pentru că ar fi fost ultima pe ziua în curs.

Atelierul arăta ca un joc de mâna întâi; acolo existau tot felul de dispozitive adevărate pe care puteai să le atingi și să te conectezi la ele. Pentru așa ceva plăteai pe Pyramid Hill. Iar domnul Williams nu era Louise Chumlig. Te lăsa să-ți urmezi propriile înclinații, însă nu venea după aceea să-ți reproșeze că n-ai realizat mai nimic. Era aproape imposibil să iei 4 la orele lui Williams; era minunat de demodat. Ora de atelier era și cea mai bună ocazie pentru Mike de a trăncăni cu bătrânii și cu toți adepții intimității, zburați din liste. Hoinări printre meniurile orei de atelier arătând ca un imbecil sadea. Afilierea necesita prea multe abilități. Mike nu fusese niciodată bun la jocurile diplomației, iar acum făcea conversație cu bătrânii. Sau cel puțin încerca.

Ralston Blount se holba în spațiul de deasupra mesei sale. Tipul era pe portabilă, însă nu răspundea la niciun mesaj. Mike așteptă până când Williams plecă într-una din pauzele lui de cafea, după care porni sfios spre Blount și se așeză lângă el. Doaaamne, tipul putea fi sănătos tun, însă arăta bătrân de tot! Mike petrecu câteva momente încercănd să se acordeze pe percepțiile lui. Observase că atunci când pe Blount nu-l interesa cursul, nu-i mai acorda nicio atenție. Nu-i păsa de diplome. După câteva secunde, Mike își dădu seama că nici conversația nu-l interesa.

Așa că abordează-l! Era doar încă o încolțire a monstrului. Mike suprapuse imaginea unui bufon peste imaginea tipului și, dintr-odată, nu mai fu atât de greu să înceapă din nimic.

— Cum vă place la atelier, domnule profesor Blount? Ochii bătrâni se întoarseră spre el.

— Mai că nu-mi pasă, domnule Villas.

Oookay! Hmmm... Despre Ralston Blount existau destule informații în arhivele publice, ba chiar și corespondență pe forumurile de discuții. Asta era bine, că puteai întotdeauna să-ți scuturi părinții sau pe alți adulți. Însă bătrânul continua să vorbească în legea lui.

— Eu nu sunt ca alții de pe-aici. N-am fost niciodată senil. După toate regulile, cariera mea ar fi trebuit să fie în linie cu cei mai buni din generația mea.

— „După toate regulile”?

— Am fost rector la colegiul Eight în 2006. Ar fi trebuit să fiu Cancelarul Universității California, San Diego, în anii următori. În loc de asta, am fost trimis la pensie.

Mike știa toate astea.

— Însă nu v-ați resemnat niciodată. Ochii lui Blount se îngustară.

— Asta a fost decizia mea: să nu mă resemnez niciodată. Mă gândeam că era ceva înjositor, ca și cum un director și-ar bate la mașină propriile lui lucrări. Ridică din umeri. Am greșit. Am plătit din greu pentru asta, însă

lucrurile s-au schimbat. Ochii lui licăriră cu un entuziasm deliberat. Am făcut patru semestre din această „educație pentru adulți” și acum CV-ul meu este acolo, în eter.

— Cred că știți o mulțime de oameni importanți.

— Într-adevăr, este doar o chestiune de timp.

— Ș… știți, domnule profesor, poate că v-aș putea ajuta. Nu, stați puțin, nu vreau să spun că eu personal. Am o afiliere.

— Ah?

Cel puțin știa ce era o afiliere. Mike îi explică înțelegerea cu Șopârlăul. Din așa ceva s-ar fi putut scoate bani buni. Blount miji ochii, încercănd să analizeze certificatele.

— Banii nu însemnă totul, mai ales în situația mea.

— Dar toți cei care sunt deja recunoscuți sunt importanți. Poate că ați putea obține ajutorul lor.

— Adevărat.

Bătrânul nu era gata să muște, însă spuse că va discuta și cu ceilalți de pe lista lui Mike. O mână de ajutor la proiectele lor conta ca un plus minuscul în afiliere. Poate că Șopârlăul se gândea că asta va aduce un influx de conexiuni, între timp, se făcuse gălăgie. Echipa lui Marie Dorsey proiectase un soi de tractor pe șenile și prototipurile lor pluteau peste tot. Se apropiaseră atât de mult, încât

acum puteau vorbi cu glas tare.
Villas-Blount: Mă recepționați?
— Bineînțeles, răspunse bătrânul.
Așadar, în pofida afirmațiilor lui Blount, poate că nu se descurca cu mesageria tăcută, poate nici cu tastarea, cu care erau obișnuiți majoritatea adulților.

Xiaowen Xu stătea pe banca cu echipament și citea de pe laptop. Îți trebuia chiar mai mult curaj ca să vorbești cu ea decât cu Ralston Blount. Părea extrem de tristă și de nenorocită. Avea listele cu piese formatate ca un catalog pe suport din hârtie.
— Cândva, le-am știut pe toate, spuse ea. Vezi asta? Arătă o imagine din secția muzeului. Eu am proiectat cipul de-acolo.
— Sunteți de talie mondială, doamnă doctor Xu.
Ea nici măcar nu-și ridică privirile.
— Asta a fost cu mult timp în urmă. M-am retras de la Intel în 2005. Iar în timpul războiului, n-am mai putut primi nici măcar un serviciu de consultant. Abilitățile mele ruginiseră complet.
— De Alzheimer vorbiți?
Știa că era mult mai bătrână decât arăta, chiar mai în vârstă decât Ralston Blount. Xu ezită și, pentru o clipă, lui Mike i se păru că se înfuriase de-a binelea. Dar ea hohoti scurt și

trist.

— N-a fost Alzheimer. Tinerii de astăzi n-au habar cum era să fii bătrân.

— Eu știu! Am un străbunic în Phoenix. Mai vorbesc cu el din când în când. Iar străbunică-mea, are demență, știți, ceva ce nu se poate vindeca. Iar ceilalți sunt morți cu toții. Mai bătrân de atât nu puteai fi.

Xu clătină din cap.

— Chiar și pe vremuri, nu toți octogenarii erau senili. Eu doar am rămas în urmă cu calificările. Prietena mea a murit. După o vreme, nu mi-a mai păsat cine știe ce. Nu mai aveam energie să-mi pese. Privi spre laptop. Acum am energia de la șaizeci de ani. Poate că am și aceeași inteligență intrinsecă. Ciocăni ușor în masă. Dar nu pot să înțeleg nici cea mai elementară lucrare tehnică.

Părea că-i pe cale să înceapă să plângă, chiar în mijlocul orei de atelier. Mike scana împrejurimile; nu se uita nimeni. Se întinse să atingă mâna femeii. N-avea nici el vreun răspuns. Domnișoara Chumlig ar fi spus că nu pusese întrebarea potrivită. Se gândi o clipă.

— Care va fi proiectul dumneavoastră pentru atelier?

— Nu știu. Ea ezită. Nici măcar nu înțeleg acest catalog de piese. Mike făcu un gest spre laptop, însă imaginile rămaseră acolo, de parcă erau săpate în piatră.

— Pot să v-arăt ce văd eu?
— Te rog.
Transferă controlul display-ului ei vizualizării sale asupra listei cu piese. Imaginea tremura și se estompa, o aproximare slabă a ceea ce putea vedea Mike când privea prin sistemul de afișaj frontal. Oricum, Xu se aplecă înainte și aprobă din cap când Mike se apucă să-i explice lista.
— Stai puțin. Acestea arată ca niște aripioare.
— Da, sunt niște zburătoare mici, pot fi simpatice. Ea afișă un zâmbet palid.
— Nu arată prea stabile.
Mike observase asta, însă nu cu vizualizarea aflată la dispoziția femeii. Cum de știa?
— I-adevărat, dar aproape nimic nu-i stabil la modul pasiv. Aș putea să remediez asta, dacă doriți să sincronizați o sursă de alimentare.
Ea studie display-ul prostesc.
— Aha, acum înțeleg. Sursele de alimentare erau vizibile și acolo, însoțite de indicatori spre manualele din interfață. Chiar poți regla stabilitatea? Un alt zâmbet, dar mai cu viață de data asta. Okay, să încercăm.
El se apucă să caute un nume… Prietenii Intimității plasau atâtea minciuni, încât, uneori, era dificil să găsești adevărul.
Aripioarele erau doar niște suprafețe din hârtie. Mike plasă câteva zeci pe masă și iniție niște simulări, folosind materialul obișnuit

provenit din Numerele lui Reynolds[22] – R-U. Xiaowen Xu alterna între interogările lansate pe laptop și examinarea, cu degetele ei mici, a aripioarelor nemișcate. Cumva, fără niciun ajutor din afară, reușise să proiecteze o serie de angrenaje. În alte minute, aveau deja cinci posibilități de design. Mike îi arătă cum să programeze masa de producție, astfel că puteau încerca simultan zeci de versiuni.

Lansară în aer o mână de dispozitive miniaturale, care se răspândiră prin încăpere și, în câteva secunde, ajunseră la podea, căzând fiecare în felul său. La capătul celălalt al mesei, Marie Dorsey și prietenii ei nu erau deloc impresionați.

— Și noi facem zburătoare, atât doar că ale noastre nu-s lovite cu leuca.

Uh? Și el credea că fabricau tractoare cu șenile. Dr. Xu privi spre aripioarele echipei lui Dorsey.

— Nu cred că aveți destulă energie să le compensați greutatea, domnișoară.

Marie se înroși.

— Mdaa... Echipa ei rămase tăcută, însă schimbau mesaje cu febrilitate. Putem folosi soluția voastră? Apoi se grăbi să adauge: Cu menționarea oficială a numelor voastre,

[22] În mecanica fluidelor, numărul lui Reynolds reprezintă raportul dintre forţele inerţiale şi cele ale vâscozităţii, cuantificând importanţa relativă a acestor două tipuri de forţe în cadrul unor condiţii stabilite de omogenizare (n. tr.).

desigur.

— Bineînțeles.

Dispozitivele lui Marie făceau deja salturi mici, când sună clopoțelul. Sfârșitul orei, sfârșitul zilei de școală, însă Xiaowen Xu nu părea să fi remarcat asta. Ea și Mike își adunară micromodelele și inițiară îmbunătățirile. Trei generații mai târziu, toate micile lor zburătoare fâlfâiau prin aer. Zâmbetul lui Xu se întindea de la o ureche la alta.

— Acum le putem atașa mininoduri, spuse Mike. V-ați descurcat destul de bine la configurarea alimentării. Fără niciun calcul online.

— Mda. Xu îi adresă o privire ciudată. Însă tu le-ai stabilizat în mai puțin de o oră. Mie mi-ar fi luat zile în șir să pregătesc simulările.

— E ușor de făcut, cu sculele potrivite. (Femeia păru neîncrezătoare.) Hei, eu sunt aproape corigent la matematica elementară! Doamnă doctor Xu, dacă învățați să căutați și să folosiți pachetele corespunzătoare, puteți face toate astea, începuse să vorbească la fel ca Chumlig.

— Iar asta se potrivește cu afilierea! Aș... aș putea să v-arăt. Există o sumedenie de proiecte comune pe care le-am putea realiza.

Poate că Xu avea să rămână mereu una dintre persoanele acelea cu resurse profunde, dar numai dacă-și găsea nișa, iar asta putea fi

mai mult decât ar fi sperat el vreodată.
Nu era sigur dacă Xu înțelesese cu adevărat despre ce vorbea el. Însă îi zâmbea.
— Okay.

Mike plecă târziu spre casă, însă era în ordine. Ralston Blount semnase pentru afiliere. Lucra cu Doris Nguyen la proiectul ei. Xiaowen Xu se înscrisese și ea. Locuia la azilul din Raimbows End, însă avea bani din belșug. Își putea permite să cumpere cea mai bună portabilă pentru începători pe care o fabrica Epiphany. Marele Șopârlău avea să fie încântat, și poate că în calea lui Mike urmau să mai pice niște bănișori. Sau poate că nici nu conta prea mult. Își dădu dintr-odată seama că fluiera în timp ce mergea. Ceea ce conta... era o surpriză minunată. Astăzi reușise să coordoneze ceva. El fusese acela care-i ajutase pe alții. Nu era nimic în comparație cu a fi un agent de vârf, dar tot era ceva.
Gemenii Radner încă nu ajunseseră acasă, însă intrară deja pe chat cu el.
— Ai devenit cam scump la vedere, Mike. Rânjeau amândoi. Hei, am primit câte-un 10 de la Williams!
— Pentru proiectul ăla din Vancouver?
— Da. Nici măcar n-a verificat de unde l-am luat, zise Jerry.
— Nici nu ne-a cerut să-l explicăm. Asta ar fi

fost o problemă, făcu Fred.

Merseră o vreme într-o tăcere amabilă.

— Au reparat deja gaura pe care-am făcut-o în gardul de la Pyramid Hill.

— Nu mă mir. Nu cred c-ar trebui să mai încercăm asta prea curând.

— Mda, zise Fred cu subînțeles.

Imaginea sa tremură. Zoaiele încă îi mai murdăreau hainele. Jerry continuă:

— Și-am mai adunat și niște bârfe interesante despre Chumlig. Elevii își țineau propriile fișiere despre facultate. Mare parte erau pentru distracție, dar uneori le foloseau și în scopuri practice.

— Ce-i asta?

— Okay, provine de la Ron Williams. El zice că l-a luat dintr-o sursa de mâna întâi, deci nu-i posibil să fie minciunile Prietenilor Intimității.

Asta era chiar maniera în care erau prezentate dezinformările PI, însă Mike se mulțumi să aprobe în tăcere.

— Domnișoara Chumlig n-a fost niciodată concediată de la școala Hoover. Face ore suplimentare acolo, poate și-n altă parte.

— Ah… Conducerea școlii știe asta?

Domnișoara Chumlig era atât de onestă încât era greu de imaginat că trișa.

— Nu știm asta încă. Nu ne dăm seama de ce Hoover acceptă asta. Îi știi pe tipii ăia de la IBM despre care se tot bate toba pe-aici? Toți

trei au fost în clasa lui Chumlig. Însă ea s-a cam dat la fund când a început să se facă tapaj. Teoria noastră este că-i ceva scandal pe-acolo, care-o împiedică să-și aroge meritele… Mike?

Se oprise în mijlocul cărării. Își verifica înregistrările din dimineața asta și suprapuse folosirea topicii engleze a Șopârlăului peste cea a lui Chumlig. Se uită înapoi spre gemeni.

— Scuze. M-ați luat prin surprindere.

— Și pe noi ne-a surprins. Oricum, credem că asta ar putea fi de folos dacă Jerry și cu mine avem probleme serioase să-i absolvim cursul.

— Mda. Cred și eu că s-ar putea, zise Mike, însă nu le mai acorda nicio atenție.

Îi trecu dintr-odată prin minte că s-ar fi putut să existe ceva dincolo de agenții de vârf. Oameni care-i ajutau ani de zile pe alții. Acei oameni numiți profesori.

Mary Rosemblum - Mulțumesc, doctore.

Numărându-se printre cei mai populari și prolifici noi scriitori ai anilor nouăzeci, **Mary Rosemblum** a debutat în *Asimov's Science Fiction,* în anul 1990, înscriindu-se între timp printre principalii susținători și colaboratori ai revistei, unde i-au apărut mai multe povestiri. Textele sale au mai fost publicate în *The Magazine of Fantasy Science Fiction*, *Science Fiction Age, Pulphouse, New Legends,* precum și în altele.

Rosemblum a scris unele dintre cele mai pline de culoare, antrenante și emoționante povestiri ale anilor nouăzeci, câștigându-și un număr mare de cititori fideli. Seriile povestirilor ei din „*Drylands*" s-au dovedit a fi unele dintre cele mai populare apărute în *Asimov's,* dar a publicat și alte texte memorabile, cum ar fi *The Stone Garden, Synthesis, Flight, California Dreamer, Casting at Pegasus, Entrada, Rat, The Centaur Garden*, *Skin Deep*, *Songs the Sirens Sing* și multe, multe altele. Nuvela *Gas Fish* a câștigat premiul cititorilor revistei *Asimov* în 1996 și, în același an, a făcut parte dintre finalistele cursei pentru Premiul Nebula. Primul ei roman, *The Drylands,* a apărut în 1993, bucurându-se, pe scară largă, de ovațiile criticilor și câștigând prestigiosul Premiu Compton Crook pentru cel

mai bun roman de debut al anului; a fost urmat, în scurt timp, de al doilea roman, *Chimera,* și de al treilea, *The Stone Garden.* Primul ei volum de povestiri, *Syntesis and Other Stories,* a fost aclamat de marea majoritate a criticilor, fiind considerat una dintre cele mai reușite culegeri din 1996. Printre cele mai recente cărți ale sale se numără o trilogie polițistă apărută sub pseudonimul Mary Freeman, și romanele *Water Rites* (2006), *Horizons* (2007). Absolventă a Clarion West, Mary Rosemblum locuiește în Portland, Oregon

În emoționanta povestire care urmează, autoarea ne demonstrează că, deși frumusețea există la nivelul pielii, odată ce ai pătruns sub suprafață este posibil să descoperi *multe* aspecte peste care nu te-ai fi așteptat să dai…

*

Când echipa de la Știri a intrat pe ușa restaurantului, nu mi-am închipuit o singură clipă că mă căuta pe mine. Nici măcar nu mi-am ridicat privirea din chiuvetă. Adică de ce s-o fi făcut? Mica încăpere înghesuită de alături, cu cele cincisprezece mese ale sale, era, în zilele acelea, subiectul unor noi articole fierbinți din *Times*, pentru că acolo se afla întotdeauna cineva care avea un nume. Nu știu dacă asta se datora prețului pipărat al

preparatelor exclusiv naturale din meniu sau numărului atât de restrâns de mese. Oricum, era o noapte proastă. Ori de câte ori trebuia să se-ntoarcă la postul meu de lucru, noua chelnăriță făcea eforturi disperate ca să nu-mi privească fața. Iar Presidio și ceilalți o tot trimiteau încoace. Era un soi de inițiere. Eu n-am înțeles niciodată gluma. Nu se putea spune că nu știam deja cum reacționa orice femeie care dădea cu ochii de mine.

Așa că sunt afundat până la coate în apa de culoarea șofranului în care spăl vasele și în castroanele cu paella, când mica bucătărie strâmtă, care abia dacă atinge dimensiunile legale, se umple dintr-odată de mai multă lumină, mai mult zgomot și mai multe trupuri. Și eu mă răsucesc, cu clăbucul galben și unsuros picurând de pe mâini, și acolo e o femeie cu un microfon și doi tipi drept camere mobile, echipați cu ochelari cu aparat de filmat luând cadre în timp real de tipul „vedere umană”. Iar femeia îndreaptă microfonul spre mine și trăncănește cu vocea sonoră și clară a unui cap-de-la-Știri. Ceva despre tehnologie și despre doctorul cutărescu, și cum mă simt eu?

Mă simt ca un rahat. N-am nicio oglindă, nici măcar pentru bărbierit. N-am nevoie. De fiecare dată când vreau să-mi văd chipul, nu trebuie decât să mă uit la altcineva. Reflexia e foarte fidelă, văd clar rezultatele operației de

minimă reconstituire pe care mi-a făcut Departamentul de Sănătate Națională. N-arată deloc bine. Fiți fericiți că nu dăm niciodată nas în nas într-o noapte întunecoasă. Și m-am obișnuit cu asta; vreau să spun că nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum arătam înainte de incendiu, dar… ei bine, cred că totuși mă sâcâie. Și mă uit la ochelarii cu cameră video gândindu-mă că n-o să reușesc să mă mențin în fluxul știrilor nici măcar douăzeci și patru de ore.

— Deci, Eric, spune-ne ce simți la gândul că vei avea din nou o față normală? Ești emoționat? Doctorul Olson-Bernard ți-a dat de înțeles de cât timp o să fie nevoie?

Olson-Bernard. Cuvintele Capului-de-la-Știri mă scot în sfârșit din ceață. E tipul de la Spitalul Universitar. Am completat formulare standard pentru un nou soi de grefă de piele artificială – o chestie experimentală, obținută prin clonare, sau cam așa ceva. Iar acolo mai erau încă treizeci de oameni, doi arătând tot atât de rău ca mine, și cred că, pur și simplu, mi-am scos asta din minte. Am mai solicitat așa ceva și înainte, dar mi se spune întotdeauna că vătămarea e prea profundă și că reconstituirea e, pur și simplu, imposibilă. Dar nu renunț.

— Doctorul… spun, știind că vorbesc de parcă fața care a fost fiartă n-ar fi a mea.

Capul-de-la-Știri se întoarce spre ochii camerelor cu zâmbetul strălucitor perfect, de tip european, și începe să-și scuipe discursul despre doctor și despre sărmanul și nenorocitul de mine, și despre cum o să-mi redea doctorul viața, și tot restul. Rinco, Hairy, Spider și toți tipii ăștia care mă au în fața ochilor în fiecare noapte se holbează acum la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut în viața lor, așa cum o fac și bucătarii, chiar și Domino, cel care mi-a pus odată mâna pe față, și chelnerița, ba până și doi clienți care privesc peste umăr din sala de mese.

— Deci, cum te simți?

Capul-de-la-Știri își repede microfonul înspre mine de parcă ar fi bastonul unui polițist.

— Mă simt... n-aș ști să spun cum. Ea e dezamăgită.

*

Antonio îmi spune, în sfârșit, oarecum ezitant, să mă duc acasă, ca să poată reîncepe să servească cina. Ceea ce e OK din punctul meu de vedere, pentru că, după ce a suportat atâtea priviri, fața mea pare tot atât de dură ca și cum ar fi de plastic. Îi spun lui Presidio, cu glas răsunător, că mă duc să urinez și sar în liftul de serviciu, de unde ajung la intrarea din spate și ies apoi pe alee, pentru cazul în care reporterii își mai pierd încă vremea prin împrejurimi. Plouă și luminile sângerează în

noroi, roșii, verzi și galbene, și toată lumea are umbrele sau pălării trase pe ochi, și taxiurile și bicicletele-ricșă sunt pretutindeni, și ploaia rece, cu miros de New York, îmi înmoaie fața în timp ce mă îndrept spre metrou. Paznicul plictisit din spatele scanerelor nici măcar nu-mi aruncă o a doua privire când ajung pe peron, iar vagonul e aproape gol, măcar de data asta.

În apartamentul meu de la unul dintre etajele de sus ale unui bloc fără lift, pe online pâlpâie ecranul „corespondență urgentă” – o furtună izbește coasta hawaiană, totul e numai valuri cenușii, spumă și palmieri smulși din rădăcini. Fac pariu că e daturk și, așa cum era de așteptat, când mă așez în fața monitorului și îl ating, cuvintele ei încep să se deruleze cu repeziciune.

Ești în toate emisiunile de știri drăguțule cred că e o săptămână fără evenimente și pe ecran înfloresc artificii miniaturale, ceea ce înseamnă că daturk râde. Pe urmă rostogolește spre mine undele compacte ale unui torent și, înainte să apuc să albesc ecranul, mă văd, sprijinit de chiuvetă, părând tot atât de încolțit ca un câine vagabond. Nu mi-am mai privit fața de multă vreme și luminile camerei sau unghiul sub care i-a captat imaginea o fac să pară măi mare decât în realitate, plată și de un alb lucios și cleios,

precum ceara topită de lumânări, cu cioturi în loc de urechi, fără păr, cu găuri acolo unde ar trebui să fie nasul și contorsionată de o grimasă. Simt fiecare îmbucătură din curry-ul cu pui cu care și-a hrănit Antonio angajații în seara asta.

Credea doctorul ăla clasa-ntâi o să-ți facă mutra ca nouă Urmează o pauză și ecranul îmi arată un vârtej nori cenușii deasupra unui lac neclintit ca o oglindă, ceea ce înseamnă că daturk meditează.

Tipu e pe bune n-ai ce pierde

Și daturk dispare, lăsând în urmă o învălmășeală de flori roz care plutesc traversând ecranul întunecat și depunându-se în partea de jos, ca un strat de zăpadă. Nu știu ce dracu înseamnă asta și golesc ecranul, enervat mai degrabă fiindcă simt nevoia să mă enervez decât fiindcă aș fi cu adevărat furios pe daturk, care e o prezență semnificativă pe web și un broker de informații. Și îmi închipui că nu unul cu adevărat autorizat. Dar ecranul de corespondență urgentă reapare, așa că presupun că n-a fost nicidecum daturk, și chiar n-a fost. E o scrisoare oficială de la spitalul unde am dat interviul și trebuie să fac o scanare a retinei înainte de a o putea citi.

În rahatul ăla de stil îngrijit, gen acoperă-ți fundul, greu de citit, pe care îl folosesc oficialitățile, scrisoarea mă anunță că am fost

selectat să particip… și tot restul. Cuprinde o parolă pentru un drum gratuit cu taxiul și sunt îndrumat să descarc o cheie. Introduc un mini CD și cheia e salvată. Nouă a.m., așa spune scrisoarea. Fă-ți apariția în holul spitalului.

E adevărat.

Mi-e… frică.

Și asta e o prostie, pentru că – ce naiba am de pierdut? Urmează încă un set de pagini și se așteaptă să fac câte o scanare de retină după ce o citesc pe fiecare dintre ele. Sunt înțesate de cuvinte, de numere și de paragrafe pe care le-am mai văzut și înainte și care înseamnă „nu poți să mă dai în judecată” și, fără să citesc niciun cuvințel, fac scanarea retinei după fiecare, trimițând după aceea pagina înapoi. Pe urmă ating două legături către daturk, dar ea nu răspunde, așa că poate și-a dat seama că m-am enervat sau poate că are treabă. E devreme, dar n-am chef să descarc vreo carte, prefer să apelez la niște melodii de pe site-urile marginale și ascult pe cineva care mixează muzica de cobză cu cea de clarinet și, în aceeași măsură, cu o porțiune cu ritmuri fierbinți și savoare latină. Nu e nemaipomenit, dar e mai bine decât să tot evit fluxul de știri de pe web.

Parola îmi permite să iau unul dintre noile și lucioasele taxiuri automate, așa că nu sunt nevoit să suport privirile aruncate prin oglinda

retrovizoare de un conducător de ricșă, iar la intrarea în spital pun CD-ul în locaș și scanarea retinei îmi permite să trec dincolo de zăvoarele de siguranță. Imediat ce ușa interioară se închide în urma mea, pe podeaua de un negru mai se aprinde, la picioarele mele, o săgeată galbenă. Mergi pe cărarea de cărămizi galbene, OK, intru-n joc. Mă poartă de-a lungul unui hol larg, pe lângă alți zombi ce își târșesc picioarele cu ochii la propriile lor săgeți, purpurii, verzi sau albastre. În cele din urmă, a mea se repede sub o ușă mare, dintr-un soi de material care aduce cu lemnul, dar care nu pare să fie de lemn când îmi lipesc palma de el.

Ciudat. Asta e unul dintre puținele lucruri pe care mi le reamintesc de dinainte de… stând cu bătrânul ăsta, în timp ce el sculptează bucata asta de lemn. Și el mi-o întinde, iar eu o simt de parcă ar fi de mătase, caldă și, cumva… vie. Presupun că avea o mulțime de rotunjimi, dar tot ce-mi amintesc e zâmbetul lui, părul ca niște smocuri de bumbac alb și senzația aceea de atingere a unui obiect ca de lemn, de parcă aș fi simțit sub palmă coasta unui animal. Sau poate a unei femei. N-aș ști s-o spun.

— Domnule Halsey.

E asistenta care zumzăie printre zâmbete și e de nota zece fiindcă în zâmbet nu i se simte

aproape nicio ezitare. Sau poate că vede o mulțime de indivizi ca mine.

— Ai primit scrisoarea noastră. Doctorul e cu un pacient, vrei să iei loc?

Doctorii sunt întotdeauna cu un pacient când îți faci apariția, dar vocea ei e prietenoasă, iar ușoara dorință de a da înapoi pe care o simțeam când am intrat a dispărut și simt că acum chiar îmi zâmbește. Așa că i-l întorc... pot schița ceva care să semene cu un soi de zâmbet... și iau unul dintre ecranele de mână așezate pe un raft, lângă scaunele confortabile. Îmi oferă un vraf de reviste, câteva povestiri de autori cu faimă, ba chiar și două thrillere alerte, cu grafică din belșug. Nu e selecția obișnuită a Departamentului Național de Sănătate. Le ating pe rând, răsfoind, dar am citit povestirile faimoșilor, iar thrillerele nu mă încântă. Îl deconectez cu o atingere, iar ușa se deschide aproape în același moment și apare doctorul. Nu e cel care m-a intervievat. Tipul ăsta e înalt, așa că trebuie să mă uit în sus după ce mă ridic în picioare. Arată mai bine decât majoritatea indivizilor corciți cu europenii, păr castaniu, față prelungă, nasul nu-i fornăie. Remarc întotdeauna chipurile. Ciudat. Și nu tresare. Zâmbește. Și se uită la mine. Chiar *se uită.* Oamenii nu fac asta. Privirile lor alunecă pe fața mea ca patinele pe gheață. Între timp îmi

scutură mâna și, înainte de a reuși să-mi recuplez acea parte a creierului care gândește, suntem în cabinetul lui mochetat în întregime, cu pereții acoperiți cu tapet stratificat, unde se află un birou din lemn veritabil, cam tot atât de mare cât patul meu. Vreau să-mi plimb mâinile pe deasupra lui, dar n-o fac.

— Ai primit scrisoarea mea. Zâmbetul lui e o idee mai larg. Citești repede.

Ridic din umeri.

— Ar putea fi mai rău decât atât?

E rândul lui să ridice din umeri. Scrisoarea mea. Fără acel „a noastră", specific doctorilor. Primește bile albe pentru asta.

— Vrei să încerci procedeul? Înțelegi că e experimental și, cu toate că am refăcut mai multe vătămări localizate, cu celulele distruse pe o adâncime similară, de fapt n-am mai…

Are o scurtă ezitare.

— N-ați mai reparat pe cineva ca mine, sugerez, îndatoritor.

Agresiv. OK, recunosc.

— Da.

Și ochii lui mă fixează, cu un aer serios, nicidecum ofensat de înțepătura mea meschină. Mă simt, dintr-odată… mărunt.

— Îmi cer scuze.

Privesc în jos. Ceea ce nu-mi mai stă în obicei.

— Indiferent ce-ați vrea să faceți, faceți-o.

Și îmi e… da, îmi e frică. Detest senzația asta.

Tresar când doctorul îmi pune mâna pe umăr și vreau să-l plesnesc, dându-i-o la o parte.

Când s-a întâmplat ultima oară să facă cineva asta? Să pună mâna pe mine fără niciun motiv? Ei bine, Domino a făcut-o, dar n-a fost fără motiv și Domino nu e mofturos.

— Îngăduie-mi să-ți arăt ceva.

Dă din cap, indicând suprafața biroului. Acolo e fixat un holoproiector și deasupra acestuia se materializează o pată strălucitoare care devine treptat tot mai compactă, luând forma unui cap uman. E un puști cu un zâmbet strălucitor, precum cel pe care îl vezi pe fața copiilor când mămica sau tăticul îndreaptă spre ei aparatul de fotografiat. Are o claie de păr castaniu, ochi albaștri și o față într-adevăr drăgălașă, iar eu îl privesc și o gheară se închide în jurul măruntaielor mele și strânge, și simt dintr-odată că nu mai pot să respir.

Pentru că figura e *a mea.* O știu, și habar n-am de ce o știu, dar o știu.

Băiatul e... drăguț. Undeva, departe, simt degetele doctorului Strângându-mi umărul, îl aud spunându-mi să stau jos, ceva îmi izbește îndoiturile picioarelor și se pare că mă las cumva să cad pe un scaun, dar nu-mi pot lua ochii de la fața puștiului.

— Serviciile pentru Copii aveau o fotografie în dosar. Am folosit un program de modelare ca să-mbătrânesc chipul din original până la

vârsta actuală.

Doctorul mă strânge din nou de umăr și fața copilului începe să se modifice, iar eu vreau să-i strig să înceteze, dar nimic nu ajută, așa că stau acolo, încremenit, și îl privesc maturizându-se. Fața se lungește, trăsăturile devin mai ferme și claia de păr capătă forma unei tunsori scurte, moderne, iar programul adaugă chiar și un bob de diamant pe lobul unei urechi. Și ochii se schimbă. Oh, continuă să fie de un albastru aproape cenușiu, dar expresia li se modifică, zâmbetul fericit al copilului se transformă într-o privire care pare… tristă. Și mă întreb dacă programatorul a vrut într-adevăr să facă asta, sau dacă eu văd ceea ce, de fapt, nu e acolo. Dar totul nu e decât prelingere a unui gând, pentru că sunt… amorțit, în cea mai mare parte.

— Așa ar trebui să arăt?

— O să iasă bine. Vocea lui e joasă, blândă, și continuă să țină mâna pe umărul meu. Nu-ți pot arăta nicio dovadă, pentru că ești primul caz în care vătămarea e atât de extinsă, dar știu că e așa. Dacă n-aș fi fost sigur, nu te-aș fi invitat niciodată aici.

Vorbește serios. Oh, Doamne, o simt în vocea lui, iar chipul din fața mea e atât de al naibii de frumos… O să încep să tremur, sau să plâng, sau o să explodez, pur și simplu, și e ca și cum el ar ști, pentru că îmi strânge pentru o

ultimă oară umărul și se retrage cu un pas înapoi.

— O să te internezi mâine, îmi spune. Am luat deja legătura cu patronul tău, care îți dă concediu și îți garantează slujba la întoarcere.

— Cum…

Înghit în sec și fac încă o încercare.

— Cum o să reușiți… să adăugați toate astea? Toată partea feței care nu există… urechile, nasul, buzele, sprâncenele pe care le văd în hologramă.

— Folosim celule de cultură donate și modificate, spune el. Știm cum ar trebui să arăți pornind de la modelul obținut pe computer și o să construim un eșafodaj, strat cu strat. E vorba despre o structură tridimensională din straturi cu grosimea de ordinul micronilor, alcătuite dintr-un amestec complex de poliesteri biodegrababili, îmbibați cu enzimele și hormonii care declanșează dezvoltarea celulelor. Eșafodajul se dizolvă și celulele cresc. Facem deja așa ceva, într-un vas Petrie imens, unde obținem staturi de piele pentru grefe… știi asta. Dar pe un eșafodaj tridimensional, plasat în zona respectivă, celulele se diferențiază pentru a forma tipul corespunzător de țesut, ceea ce se întâmplă în locul dinainte stabilit. Fără nicio operație chirurgicală. Fără niciun implant. Fața ta o să… crească la loc, pur și simplu.

Îi simt pasiunea din voce și asta ajută. Sparge o parte din amorțeala care mă înconjoară ca un înveliș de gheață. *Crede* în adevărul spuselor sale. De parcă ar fi Dumnezeu, iar el aproape l-ar fi atins.

Se întoarce, mă privește și, dintr-odată, nu-mi mai zăresc în ochii lui chipul real. Îl deslușesc pe cel din hologramă. Iar convingerea lui e tot atât de fierbinte ca soarele verii.

— Ne vedem mâine, mi se adresează. Și-o să trecem la treabă.

Plec. Repede. Ies afară, pe trotuarul de beton, și o iau la stânga. Încep să merg. Merg, și în jur e betonul, sunt clădirile și oamenii, iar eu nu văd nimic din toate astea. Dacă cineva mi-a privit chipul, n-am băgat de seamă. Dar, după o vreme, orașul arată din nou mult mai firesc, nou și vechi, extravagant și de două parale, și toate astea se suprapun, iar o femeie cu părul frumos e luată prin surprindere și reacționează cu întârziere, aproape căzând de pe trotuar. Îmi dau seama unde mă aflu, iau metroul și mă întorc în blocul meu fără lift. Cred c-o să descarc o carte, una nouă, a unuia dintre acei scriitori arabi pătimași, înțelegeți, unul dintre tipii ăia care a copilărit într-o țară aflată într-un război perpetuu, și care știe lucruri pe care sper că nu voi fi niciodată nevoit să le aflu pe pielea mea, și care nu e popular fiindcă detestă pe aproape oricine care nu e arab, dar

uneori, înțelegeți, toată acea mânie și toată acea ură mă fac să fiu gelos. Ei au pe cine să urască.

Eu n-am decât un rest al acestui de-ce-a-trebuit-să-se-ntâmple, mama și fiul, rezervorul de benzină ia foc... Mâna lui Dumnezeu? Poate, dacă aș crede într-un Dumnezeu, l-aș putea urî. Pe el sau pe ea. De ce am astfel de *gânduri* în seara asta?

Pentru că mi-e frică. Și nu știu de ce. Pentru că ceea ce i-am spus doctorului e adevărat, ce am eu de pierdut? Dar mă simt ca și cum aș sta pe o stâncă și, odată ce am sărit, nu mă mai pot întoarce niciodată sus. Nu mă mai pot întoarce niciodată aici. Până la urmă, nu mai descarc cartea. E Noaptea Consolării. Mi-o reamintește notița care a apărut pe ecran. Trebuie să fac asta în fiecare săptămână, ca să-mi pot suporta Infirmitatea. Îmi demonstrează că mă străduiesc să trăiesc cu fața mea. Că n-am de gând să împușc turiști în Times Square. Trebuie să mă duc. Așa că plec.

E aproape le fel de bine ca și cum ai lua droguri. Stăm în cerc, pe scaune ieftine de plastic, și diverse persoane se ridică, vorbind despre săptămâna urâtă de care au avut parte, despre mojicii la bufetul expres, rude prin alianță prost-crescute, iubita care nu te mai iubește, și scoatem cu toții sunete consolatoare. Există un nucleu care se implică

într-adevăr, lăsându-se pradă emoțiilor și bâțâindu-se de parcă l-ar venera pe acest zeu al sluțeniei, și pariez că ar putea lua un Oscar. Noi, ceilalți... ne mulțumim să fim acolo. Dar există o puștoaică, una care-mi place cu adevărat. Pisicuța. Așa își spune ea. Are paisprezece ani, a fost prinsă într-o înfruntare cu bombe incendiare între bande, nu arată atât de rău ca mine, dar, ei, e fată, trebuie să se simtă și mai cumplit. Își aduce aminte cum e să fii frumoasă.

Eu nu-mi amintesc. Nu mi-am amintit. Până astăzi.

Ne salutăm. Ochii ei sunt ca levănțica, spune întotdeauna că-și face griji pentru mine și uneori cred că vorbește serios.

Pe urmă mă duc acasă și verific dacă daturk e prin preajmă. Nu e, dar există un ecran plin cu petale de trandafiri presărate peste plante cu spini, călcate în picioare. Nu știu ce-nseamnă asta. Întrebați-o pe ea.

Ajung la spital și cheia mea încă mai funcționează. De data asta, săgeata e portocalie și mă conduce la ghișeul de unde se grăbește să mă preia un individ neîndemânatic, cu o figură tipic nord africană, care mă lasă într-o sală de așteptare cu un singur scaun și cu o canapea. După vreo zece minute, intră un tip în echipament albastru, nu se uită la mine, dar zâmbește atât de larg

încât mă tem pentru mușchii gurii lui în timp ce mă călăuzește în grabă printr-un labirint de coridoare, trecând dincolo de uși care se deschid amenințătoare, dând în ecluze pe al căror tavan strălucesc, în culoarea pastelată a lavandei, lămpi cu radiații ultra-UV, distrugătoare de microbi. Mă lasă într-o cămăruță cu pereți de plastic, îmi întinde obișnuitul halat de unică folosință încheiat în spate și îmi spune să mă dezbrac. Apoi își face apariția o femeie, o infirmieră – nici ea nu se uită la mine, dar măcar nu zâmbește. Îmi plesnește partea interioară a brațului cu jetul unui pulverizator de spray și îmi spune că nu durează mult. E un sedativ puternic, încep să mă pleoștesc la vreo treizeci de secunde de la plecarea ei. Urmează o targa cu rotile, niște puștani în verde care, la rândul lor, nu mă privesc și, cu cinci minute înainte ca ei să mă împingă, plăcile de pe tavan se zbenguie în câmpul meu vizual. Nu cred c-o să fiu acolo când mă vor conecta la aparatura de anesteziere. Vreau să fiu acolo.

*

Văd alb în fața ochilor, cineva suspină, îmi simt buzele șterse cu ceva aspru, care zgârie și îmi simt saliva, apoi înțeleg – oarecum – că suspinele sunt ale mele, numai că n-am acces la acel *eu* care le-ar putea face să înceteze.

Mă trezesc încet, agățându-mă de visul într-

adevăr frumos, de câmpul înflorit pe care mă plimb și, pur și simplu... mă simt bine. E un vis lung. Prea lung, îmi spune un gând neclar. Vorbeam cu daturk, dar nu-mi aduc aminte ce-mi spunea ea. Îi plac florile. Trebuie să plec în curând la muncă. Sper că n-am întârziat... încerc să-mi scarpin nasul și brațul nu mă ascultă.

Mă trezesc cu adevărat, cu adrenalina pulsându-mi în vene fiindcă nu mă pot mișca, tot ce pot vedea e lumina albă și *unde dracii mă aflu?* Aud pași grăbiți, lumina albă e un tavan și îmi aduc aminte unde sunt.

Spital. Imobilizat de pat. Tuburi. Fața mi-e bandajată. E atât de al naibii de familiar.

Asistenta sau infirmiera sau cine-o fi îndrugă ceva, adresându-mi-se, dar n-o ascult. Mă mulțumesc să aștept. N-am nimic altceva de făcut.

Încă mai alunec între vis și trezie când intră doctorul, dar e prea curând și el îi spune ceva tăios asistentei din cadrul ușii, apoi se apleacă asupra mea, astfel încât să-i pot vedea fața, iar gheara aia îmi strânge din nou stomacul, pentru că zâmbește și ochii îi strălucesc. A mers.

Evoluția e perfectă.

Face un pas într-o parte în timp ce două asistente în combinezoane verzi, cu măști și mănuși, se foiesc încoace și încolo,

deconectând perfuzii și un cateter, făcând una și alta, lucruri pe care trebuie să le facă. În cele din urmă, una întinde mâna spre fața mea și strâng din dinți, fiindcă încă mai țin minte durerea pe care am simțit-o cu mult timp în urmă, când îmi schimbau pansamentele, durerea pe care niciun medicament nu o putea opri.

Dar nu e nicio durere, nu tocmai, e doar un ușor disconfort, ca o înțepătură, și pe fața mea nu mai sunt bandaje, ci mai degrabă un soi de tifon, de forma unui chip. Pe piele simt răceala de gheață a aerului și atingerea e cu adevărat delicată. Cred că pot simți moleculele de aer lovindu-se de ea.

— Pot să văd?

Cuvintele sună ca un orăcăit și îmi simt gâtlejul ca o carne vie, așa că probabil mi-au introdus pe-acolo vreun tub. Doctorul ezită.

— Nu e gata, spune el, tărăgănat. Trebuie să înțelegi că procesul de creștere a mai multor straturi de țesut nu se încheie în câteva ore. Asta nu e decât o pauză care trebuie să permită stabilizarea noului strat de celule și să-ți ofere timpul necesar pentru redobândirea unei părți a tonusului muscular, înainte de etapa finală. Ai un strat epidermic, dar e provizoriu. Încă mai avem un drum de parcurs.

Una dintre asistente îmi ține un pai între buze și sug din reflex, iar gustul de suc îmbuteliat

de mere de pe limbă îmi trezește toate amintirile despre prima spitalizare, dar e dulce și îmi alină gâtul jupuit.

— Vreau să văd, spun, după ce termin, și mă ridic în capul oaselor.

Adică încerc să o fac.

Încăperea se răsucește în jurul meu și stomacul mi se saltă în gât, iar următorul lucru pe care îl conștientizez sunt mâinile care mă reîntind în pat și sunt umed și rece, mi-e frig și tremur.

— Ia-o ușurel, zice doctorul, încruntându-se la grupul de monitoare de lângă pat.

Cel puțin, nimic nu țiuie. Am învățat, cu mult timp în urmă, că ăsta e un semn bun.

— Trebuie să te reobișnuiești să te miști. Nu uita, ai fost adormit vreme de zece zile.

— Zece zile?

— Scria în documentul pe care ți l-am trimis. Mă privește ridicând dintr-o sprânceană, mulțumit de orice i-or fi spunând monitoarele. Cel pe care l-ai citit și l-ai marcat cu amprenta retinei? Prima etapă e cea mai lungă. În cea de-a doua se va încheia regenerarea, după care nu mai sunt necesare decât vreo câteva modificări estetice.

Mă întreb ce altceva n-am mai citit. Nu e de mirare că visul a părut să dureze atât de mult. Îmi adun puterile ca să-mi repet rugămintea, dar el îmi pune în fața ochilor o oglindă, un

obiect ieftin, de import, cu ramă de plastic și mâner, din cele pe care le puteți găsi în magazinele cu articole de un dolar din vecinătate, iar eu mă uit.

Știu că nu e gata, dar dezamăgirea mă înjunghie direct în măruntaie. Însă mă privesc. E mult mai bine. Acum am urechi, sau ceva care seamănă cu ele. Fața mea seamănă... ei bine, seamănă oricum cu o față. Nu e foarte frumoasă, dar n-o să țipați și n-o să leșinați dacă dau peste voi pe o alee întunecoasă. Nu există niciun fir de păr și pielea e cu adevărat roz, de parcă aș fi fost ars de soare, sau ceva de genul asta. Las aerul să-mi iasă din piept într-un oftat prelung, încercănd să-mi expir, odată cu el, întreaga dezamăgire, fiindcă, dacă doctorul renunță acum, o să am oricum un chip mult mai acceptabil.

Nu vreau să renunțe.

— Intenționez să te las să te refaci o săptămână. Doctorul mă privește dus pe gânduri. Ar trebui să te poți externa mâine dimineață. Ezită și se încruntă puțin. Ai pe cineva care să stea cu tine? Cineva care să-ți poarte de grijă până îți recapeți puterile?

Clatin din cap și aș putea jura că el se relaxează ușor.

— Îți spun eu cum facem. Zâmbește. De ce n-ai fi oaspetele meu? Am loc destul în apartament. În felul ăsta o să-mi pot

supraveghea nemijlocit creația. Iar clădirea e un loc sigur, putem împiedica reporterii să te deranjeze.

Dau să refuz și reacția e atât de involuntară, încât mă opresc și îmi înghit cuvintele. De ce sunt așa grăbit? Îl studiez o clipă, dar nu reușesc să descopăr nimic. Nu e ca Domino. Sunt foarte sigur. Poate e din cauză că… nimeni nu *face* asta. O simplă ofertă. Necondiționată. El așteaptă și îmi dau seama că începe să fie oarecum nerăbdător, poate ofensat fiindcă nu mă reped să accept. Ce naiba?

— Îmi… cer scuze. Nu trebuie să mă prefac derutat, pentru că sunt. E, într-adevăr… un gest foarte frumos. Bâjbâi în căutarea cuvintelor pe care ar trebui să le rostesc, dar, ei, n-am mai fost niciodată într-o asemenea situație. Mulțumesc, spun, în cele din urmă, simțindu-mă ca un idiot.

Dar el zâmbește, cu o privire fericită.

— Atunci e perfect. Te odihnești, și vin să te iau când sunt gata de plecare. N-ar trebui să rămân până foarte târziu.

Acum se uită la asistentă și văd cum orice urmă de căldură îi dispare de pe chip. Îi dă câteva instrucțiuni și ghicesc că se așteaptă din partea mea să pot face mai târziu o plimbare, dar nu prea lungă, apoi mai aud și numele unor proceduri medicale.

El pleacă și ea îl urmează, dar se întoarce în scurt timp și îmi aduce o cană plină cu pastile și o tavă cu mâncare, cu tâmpeniile specifice spitalelor: un desert de la Jell-O care pare din plastic verde, o porție de supă sintetică de pui, niște cremă din ouă cu lapte. Nu s-a schimbat nimic de când am fost aici prima oară, iar asta s-a întâmplat cu douăzeci de ani în urmă, când eu nu aveam decât patru. Prima înghițitură de cremă îmi reamintește totul și pun lingura la loc pe tavă, lăsându-mă pe spate, cu speranța că una dintre pilulele alea o să mă facă să dorm. Fără vise.

Ceea ce nu se întâmplă. Așa că trag ecranul de lângă pat deasupra mea, intru online și imediat ce o fac văd un ecran plin cu flori strălucitoare, de parcă cineva ar fi aruncat pe podea vreo șase buchete cumpărate de la o florărie din centru. Cuvintele sunt scrise de mână, piezis, cu litere roșii, strălucitoare: *cum te simți – e minunat până acum.* E scrisul online al lui daturk, îl recunosc, întrebându-mă dacă ea e un hacker destul de bun ca să acceseze înregistrările din fișa mea medicală sau dacă nu face altceva decât să ghicească. Trasez răspunsul pe ecran și mă uit cum se conturează literele negre, tremurate: *Mă simt de minune.*

Încă nu s-a terminat. Să scriu atât de mult e obositor și vreau să-mi las mâna să cadă. Dar

fac un efort și mai trasez câteva litere: *Doc m-a invitat să stau la el. Am zis da.* Și nu sunt sigur de ce i-am spus asta, dar mi se pare dintr-o dată foarte important să aflu părerea ei. Dar n-are rost să mă holbez la ecran, pentru că e posibil să nu-mi răspundă vreme de zile întregi. Însă o linie de un roșu intens prinde imediat viață, începând să se curbeze. Aștept, plin de speranță, dar nu e niciun cuvânt, doar un semn de întrebare în flăcări, incandescent printre florile aruncate și printre petalele răvășite.

Ridic din umeri și nu știu de ce asta mă deranjează. Dar scriu „e OK” pe ecran, apoi chiar sunt nevoit să zac, întins, vreme de un minut sau două. Și, când tavanul nu se mai mișcă, iar eu privesc din nou ecranul, scrisul a dispărut. Nu mai sunt decât florile, împrăștiate peste tot.

Într-un anume fel, mă simt alinat, și nu știu sigur de ce. Probabil fiindcă daturk pare să fie în stare să pătrundă peste tot, așa că-mi închipui că uneori pot pretinde că e întotdeauna de față. Doar anunțându-și prezența, înțelegeți? Și nu-mi mai fac griji, o să văd ce se-ntâmplă când ajung acasă la doctor. Pot lua oricând un taxi care să mă ducă până la blocul meu fără lift, dacă o să fiu nevoit.

Așa că descarc o nouă carte, despre un tip

care a traversat Canada mergând pe jos, și e OK, numai că strădaniile autorului sunt prea evidente, iar asistenta e fericită când mă ridic în capul oaselor și încă și mai încântată când mă împleticesc în josul holului și înapoi, fără ca ea să mă îmboldească prea mult. Hei, știu cum merg lucrurile. Mi-am petrecut o grămadă de vreme aici, știu că, dacă faci ce ți se cere și nu-i sâcâi, se poartă frumos cu tine, iar dacă ești o pacoste își iau revanșa, mai curând sau mai târziu.

Și, în jurul orei când se aduce o altă tavă, plină cu feluri de mâncare împovărate de prea multe amintiri din trecut, doctorul își face din nou apariția. De data asta nu mai poartă halatul alb, doar o haină clasică peste cămașă, fără cravată, fără mască antivirusi, fără vreun alt însemn al medicului, zâmbește cu un aer relaxat, de parcă am fi doi prieteni care se întâlnesc pentru o partidă de golf, sau cu alt scop asemănător. Iar asistenta îmi aduce ieșirea din spital, pe care o semnez adăugând amprenta retinei, și un scaun cu rotile, pentru că nu te lasă niciodată să mergi pe picioarele tale până la ieșire, îmi imaginez că se tem să nu-i dai în judecată dacă te-mpiedici și-ți rupi vreunul. Și nu e prea rău să mergi până la mașina pe care o aduce portarul. O mașină. Ei, presupun că, dacă ești doctor, îți poți permite să plătești taxele de înregistrare și poate că e

nevoit să ajungă în grabă la spital, pentru urgențe. Cred că, din ziua aceea, e prima oară când merg cu o mașină care nu e taxi. Iar lumina soarelui e încă strălucitoare, pentru că e vară, iar străzile sunt pline de mulțimea celor ieșiți de la lucru, mergând la cumpărături sau la masă, sau făcându-și ochi dulci, sau stând pe piedestalele statuilor, pe bordurile trotuarelor, sau sprijiniți de fațadele magazinelor și ținând în mână câte un ecran cu acces wireless. N-ai de ce să stai între patru pereți dacă nu vrei să dormi. Trecem pe lângă ei și nici măcar nu-și ridică ochii.

Apartamentul e într-unul dintre noile turnuri, cu garaj subteran, cu poartă și paznic cu priviri dure. Are o strălucire fluorescentă, iar liftul care urcă în mare viteză e acoperit, pe podea, pe pereți, peste tot, cu o mochetă verde cu adevărat curată. Fără oglinzi. Amețesc ușor din cauza vitezei… încă nu mă simt prea sigur pe picioare.

Coborâm într-un mic spațiu care vrea să semene cu o curte, având o potecă pavată cu cărămizi, prundiș și piscină, ba chiar și lumina pare să fie a soarelui și, în timp ce ușile liftului se închid, ceva sare cu zgomot în apă. O broască? Una adevărată? Vreau să mă uit, dar mâna doctorului e acum pe cotul meu și n-are de gând să mă lase să mă opresc, asta pot s-o simt.

Oh, oh. Un alt Domino, la urma urmei?

Ușa către care conduce poteca din cărămizi se deschide singură și nu văd decât o singură altă ușă în partea opusă a curții, deci locul ăsta e mai degrabă de lux. Acum simt că-mi pierd cu adevărat echilibrul și nu-mi pasă dacă doctorul e sau nu Domino, nu vreau decât să mă așez undeva înainte de a leșina și totul e prea strălucitor, prea clar, așa cum se întâmplă înainte să se-nchidă negrul în jurul tău. Camera din interior e imensă, atât de mare încât n-o pot desluși limpede, e toată numai ferestre și lumină, așa că trebuie să fim undeva sus, și frunze verzi și flori și susur de apă, și el mă împinge și, într-un fel, cad pe un scaun.

E nevoie de ceva timp pentru ca privirea să mi se focalizeze din nou asupra încăperii și, când asta se întâmplă, el îmi oferă un pahar și pare puțin cam îngrijorat, dar nu într-atât încât să mă sperii.

— Îmi pare rău, spune și împinge paharul un centimetru către mine. Ia o înghițitură de apă.

O fac, iar asta ajută și pot să privesc împrejur. E o singură încăpere mare, cu bucătăria ca o insulă cu plafon de marmură într-un capăt și cu un șemineu cu bușteni artificiali în celălalt, cu scaune și mici canapele grupate laolaltă, tapițate cu ceva care seamănă a piele, totul în tonuri de bun-gust, de un cafeniu și de un

cenușiu estompat, cu câteva pete de culoare într-adevăr luminoase. Geamul e peretele unei sere cu tot felul de plante, cu flori țipător colorate, strălucitoare, cu o cascadă minusculă și cu bolovani. Arată ca una dintre reclamele pentru oameni cu dare de mână care te agresează online.

— Ar trebui să-ți recapeți puterile într-o zi sau două. Doc se agită în zona bucătăriei.

— Suc? mă întreabă. Am aproape tot ce ți-ai putea dori.

— Mulțumesc. Orice e excelent.

Îmi aduce un pahar înalt, ca acela din care am băut apă. E prea greu ca să fie de sticlă și e incrustat cu modele geometrice precis conturate. Cristal? Sucul e roz și nu-i recunosc aroma, poate că e ceva tropical. Îmi prinde bine. De fapt, n-am mâncat la spital și mi se face dintr-odată foame. Doctorul și-a scos haina, și-a turnat un pahar de vin roșu-închis și se foiește prin bucătărie, fără să pălăvrăgească – ceea ce îmi place – dar scoțând vase și ciuperci și o bucată groasă de somon și pregătindu-le repede și cu o eficiență care l-ar face pe Antonio doar să-și încrețească buza fără să schițeze cu adevărat un surâs sarcastic. Și, într-un timp destul de scurt, servește somonul prăjit în ulei de măsline, cu legume tăiate perfect în cubulețe minuscule și cu paste proaspete, și mâncăm pe o măsuță

de lemn de la marginea bucătăriei. În vaza de pe masă e o singură floare și mâncarea e gustoasă... vreau să spun că e cu adevărat gustoasă, tot atât de gustoasă ca aceea cu care își hrănește Antonio familia la restaurant. Iar eu sunt mort de foame.

Doctorul îmi toarnă un pahar de vin, ca să meargă cu somonul, un vin de un roșu de o culoare mai deschisă decât cel pe care l-a băut mai devreme, și e bun, ușor, cu aromă de fructe. Merlot? Domino mă familiarizează cu vinurile, păstrând ceea ce rămâne de la clienți, făcându-mă să le acord atenție. E adevărat că nu-și ține mâinile în frâu, dar e un tip de treabă și își cunoaște într-adevăr vinurile.

— O să plec devreme mâine dimineață. Doc își învârte vinul în pahar, cu ochii la orașul din ce în ce mai întunecat de dincolo de geamuri. Simte-te aici ca acasă. Te deranjează dacă rămâi în apartament? Ridică din sprâncene. N-am reprogramat sistemul de securitate și, odată ieșit, n-o să mai poți intra.

— E perfect. Ridic din umeri. Adevărul e că n-am unde să mă duc.

Pe urmă mă încrunt la propriul meu pahar și vinul îmi dă un impuls.

— Cum de m-ai ales pe mine?

Scap cuvintele și urmează o tresărire de spaimă, de parcă m-aș teme c-o să-și dea dintr-odată seama c-a făcut o greșeală.

— Adică… de ce eu?

El îmi zâmbește ușor. Își împăturește șervetul și îl așază lângă farfurie.

— Mă întrebam cât o să dureze până când o să spui asta. Își sprijină coatele de masă. M-am uitat la o mulțime de solicitanți. Vorbește fără grabă, meditativ. Nu erai singurul cu acest tip de vătămare extinsă. Strânge scurt din buze. N-aș putea spune cu exactitate ce m-a făcut să te aleg tocmai pe tine. Poate fiindcă totul a avut o cauză atât de… banală. N-a fost un război, sau un act de terorism… doar un accident.

Minte. Un ac subțire și argintiu de gheață îmi înțeapă stomacul. Oh, da, pot s-o spun întotdeauna. Nu știu de ce. Poate fiindcă mă uit foarte mult la oameni, iar ei încearcă să mă ignore în cea mai mare parte a timpului. Și se poartă ca și cum n-aș fi de față. Dar nu mă înșel niciodată.

Și el minte.

— Ascultă-mă, de fapt ai fost aruncat pe neașteptate în toată povestea. Își ridică paharul cu vin. Nu știu cum a ajuns informația despre proiect la urechile reporterilor, dar ei s-au repezit efectiv să pună mâna pe subiectul ăsta. Se strâmbă.

— Am vrut să te aduc la spital în siguranță, înainte de a se amesteca unii sau alții. Se găsește întotdeauna cineva care să aibă motiv

s-o facă. Nu sunt surprins că te simți oarecum copleșit.
Îmi plimb degetul mare de-a lungul fibrelor lemnului mesei, aducându-mi din nou aminte de bătrânul acela.
— Cum ai făcut rost de... fotografia mea? Vocea îmi tremură ușor, făcându-mi în ciudă.
— Am luat legătura cu Serviciile pentru Copii. Își drege glasul. Am presupus că au avut permisiunea de a păstra bunurile personale după ce mama ta... după accident. Nu exista nicio altă rudă. Te obosesc prea mult. Ce-ar fi să vii să stăm acolo? Arată către zona camerei de zi. Orașul e încântător după lăsarea întunericului. Sau preferi să intri direct în pat?
— Nu vreau să intru-n pat. Dacă n-o să pot dormi, o să încep să mă gândesc la asta și... nu vreau să mă gândesc la asta. Așa că mă ridic și mă îndrept către unul dintre scaunele largi, tapițate cu piele, fără să mă împleticesc prea mult. De aici, priveliștea e cu adevărat încântătoare. Întunericul nu e deplin, dar albastrul întunecat al cerului e superb și luminile împodobesc turnurile și străzile cu paiete aurii, verzi și roșii, noile tramvaie aeriene alunecă pe fire invizibile, ca niște perle strălucitoare, iar eu n-am mai urcat în viața mea atât de sus.
Și el vorbește un timp, cu reală dezinvoltură, de parcă am fi prieteni de multă vreme. Îmi

povestește despre facultatea de medicină și îmi spune că a vrut să facă asta de acum douăzeci de ani, când totul nu era decât un concept experimental, iar cercetările legate de celulele stem erau scoase pretutindeni în afara legii și se părea că un asemenea procedeu – regenerarea țesuturilor – nu avea să fie pus niciodată în practică. Îi lucesc ochii când spune asta, iar eu mă gândesc la bătrânul cu fața suptă care ține predici în piațeta de lângă blocul meu, vorbind despre Dumnezeul său furios, și așa scânteiază acum ochii *lui.*

În cele din urmă, ațipesc și îi pierd șirul vorbelor. Așa că el îmi arată unde e patul, iar dormitorul e cât întregul meu apartament, are propria cameră de baie, o cadă jacuzzi, un duș separat și ferestre ce dau către un pod. Dar, privind din unghiul ăsta și de la înălțimea asta, nici măcar nu sunt sigur despre ce pod e vorba. Înăuntru sunt două paturi gemene și un dulap, iar pe unul dintre paturi văd un halat și o pijama nouă.

— Nu ți-ai adus prea multe lucruri, spune doctorul, zâmbind. În dulap sunt câteva haine și în baie găsești strictul necesar. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.

— O s-o fac, îi spun, iar el îmi urează noapte bună și închide ușa.

Stau pe marginea patului, desculț, având sub tălpile goale covorul gros ca o saltea. Simt un

soi de năuceală, din cauza vinului, a întregii zile și probabil a întregului timp în care am dormit, în vreme ce îmi creștea fața. În cele din urmă, mă ridic, intru în baie și mă uit în oglindă. Da. E mai bine. Mai aproape de un chip omenesc. N-a ajuns până acolo, dar nu e departe. Iar aici sunt pasta de dinți și alte obiecte de același gen, dar eu mă duc direct în pat. Și e ciudat. În timp ce mă-nvelesc, deja pe jumătate adormit, în trece prin minte gândul că asta e camera cuiva. Nu e o cameră de oaspeți. Cineva doarme aici. Și nu știu sigur de ce cred asta, pentru că aici nu sunt alte haine, nici alte lucruri. Dar nu mă îndoiesc că e așa.

Mă trezesc târziu și, vreme de un minut, nu pot să-mi amintesc unde mă aflu, apoi totul îmi revine în memorie. Și nu mă pot abține. Primul lucru pe care îl fac e să mă duc în baie și să-mi privesc chipul. Și cum doctorul e plecat, arunc o privire mai atentă prin apartament. Nu știu de ce am crezut că asta a fost camera cuiva. Nu există nimic care să sugereze așa ceva. Hainele din sertare sunt noi, toate pe măsura mea. Lucruri scumpe, de parcă aș fi și eu doctor. Prezența lor îmi cam dă fiori, dar le îmbrac, fiindcă pantalonii mei ieftini par nelalocul lor în acest loc elegant, de parcă ar putea uza sau păta mobilierul. Și acum mă simt într-adevăr… diferit. Ca și cum

nu mi-aș schimba doar chipul. Am sărit de pe stânca aia, asta e sigur. În dormitor e un ecran și îl încerc, dar vocea politicoasă a unei femei îmi spune că nu am parola pentru a intra online, dar că există o conexiune separată către bibliotecă, de unde pot descărca orice doresc, fără parolă. Și vreau să vorbesc cu daturk, dar mă mulțumesc să citesc cartea începută la spital și, până să se-ntoarcă doctorul, am terminat-o.

Seara e stranie, plăcută și mă înfioară totodată. Doctorul pregătește o altă cină excelentă, avem și vin, mă întreabă ce-am citit și stăm de vorbă – și, știți voi, eu n-am vorbit despre lecturile mele niciodată, cu nimeni, în afară de daturk. E un tip inteligent. Ei, îmi închipui că, dacă ești doctor, trebuie să fii inteligent, nu? Pe urmă el mă întreabă despre școală și cade pe gânduri când îi spun că frecventez, online, toate cursurile pe care le oferă statul. Apoi începe să-mi vorbească despre beneficiile cursurilor la care ești prezent în carne și oase și-mi spune că poate o să vreau să le urmez după ce-o să termin tratamentul și că ar fi foarte bine.

Dar uită în ce condiții trăiesc eu. Pentru așa ceva e nevoie de bani.

Pe urmă îl întreb despre online, iar el ocolește cumva răspunsul, spunând ceva despre securitate și despre modificările care sunt o

belea. Și, tocmai când sunt gata să merg la culcare, îmi aduc aminte să-l întreb al cui a fost dormitorul. El amuțește și îmi dau imediat seama c-am spus ce nu trebuia. Pe urmă îmi răspunde că n-a fost al nimănui.

Minte iarăși.

Totul continuă așa, și e plăcut. Ca grupul de susținere… numai că el vorbește cu adevărat. Majoritatea celor de acolo n-o fac, cu excepția Pisicuței. Mă întorc la spital și, acum, etapa e mai scurtă și nu mai sunt atât de sleit când mă trezesc. Pe urmă mă întorc în apartament. Doctorul nici măcar nu mă mai întreabă. Își face pur și simplu apariția și, de data asta, eu nu mai sunt atât de slăbit. Cred că sesiunea asta n-a mai fost atât de lungă, nici eu n-am mai visat atât de mult, dar l-am văzut din nou pe bătrân și, de data asta, mi-a ținut mâna în jurul lamei cuțitului său și m-am simțit atât de *mândru* când prima fâșie de lemn de un argintiu palid mi s-a încolăcit peste încheieturile degetelor. Pe mâinile acelea nu e nicio cicatrice. Sunt catifelate – pe de-a-ntregul. Așa că amintirea e de dinainte, dar știam asta. Mă întreb cine-o fi bătrânul. Bunicul? Mă concentrez în căutarea unei amintiri, dar tot ce obțin e imaginea acelor mâini mici și catifelate, mândria aceea și așchia de lemn răsucită.

Într-o seară, după cină, scoate din buzunar un

mini CD.

— Am adus asta acasă. M-am gândit că s-ar putea să vrei să vezi cum lucrez.

Ţi se face pielea ca de găină – când te uiţi. Stau pe scaun, cu genunchii strânşi sub bărbie şi privesc bolta rece a maşinii foindu-se încoace şi încolo, de-a curmezişul fetei mele. Asta-i tot ce se poate desluşi – chipul meu – restul, doar cearşafuri verzi şi lumină incandescentă. O serie de tuburi şi de fire conectează bolta argintie a aparatului la ceva pe care nu-l văd, iar el se deplasează pe un soi de şină, ca un tren, înţelegeţi? Şi bănuiesc că doctorul s-a ocupat de montajul filmului, fiindcă asta a durat zile întregi, corect? Săptămâni. Dar maşina culisează înainte şi înapoi şi nu e nevoie decât de vreo jumătate de oră ca să vezi… cum creşte faţa mea. La prima trecere, aparatul împroaşcă ceva de o culoare spălăcită… eşafodajul, aşa îi spune el. Când se întoarce, pulverizează deasupra lui ceva mai roz… celulele. Şi ele cresc, iar maşina împrăştie o altă parte a eşafodajului…

Continuă să se tot târască încoace şi încolo şi faţa mea… creşte. Acolo unde majoritatea oamenilor au nasul există o umflătură, apoi apare încă una şi se măreşte, arcuindu-se, şi încep să am obraji, şi buze şi…

— De data asta, după ce ai fost anesteziat, am folosit o enzimă care a dizolvat derma

provizorie. Doc se apleacă, privind atent ecranul. Astfel încât noile straturi tisulare se pot fixa fără cusături.

Mă gândesc cum zăceam acolo, pe masă, inconștient, cu pielea topindu-mi-se. N-am visat niciodată incendiul, dar acum tremur și cred c-o să mi se facă greață.

Pe ecran, mașina argintie se târăște pe canalele ei, încoace și încolo, iar nasul meu arată ca... un nas.

Îl ating. Se proiectează în afara feței. Încă nu reușesc să-mi conving mintea să accepte senzația asta. Pe ecran, bolta argintie glisează, iarăși și iarăși, încoace și încolo, crescându-mi fața, câte un strat de celule la fiecare trecere.

*

Traiul alături de doctor e oarecum straniu. E ca un vis din care nu reușesc să mă trezesc. Cred că acum am reușit să înțeleg *despre* ce vorba. A început să mi se pară OK să mă aflu acolo, în camera aceea care a fost a cuiva. Presupun că e și ca un fel de închisoare, pentru că încă nu pot intra online și nu pot să-plec. Pot, dar știm amândoi că, dacă o fac, ceva se spulberă. Și mă simt ca și cum ceva din mine nu ar putea pătrunde într-adevăr în miezul lucrurilor având o discuție cu doctorul, ca și cum eu *nu* aș face parte din tot ce se petrece, ceea ce sună de-a dreptul ca o nebunie, o știu. Dar e OK.

Vreau să vorbesc cu daturk despre asta.

Și, într-o noapte, visez că fața mea mi se adresează și asta mă sperie de moarte, pentru că, dacă acest chip îmi vorbește de undeva, din afară, ce mai este în partea din față craniului meu? Mă trezesc țipând și el e acolo, luându-mă în brațe, strângându-mă la piept, rămânând cu mine până când adorm din nou. Și acum o visez pe femeia asta, iar ea se uită în jos, spre mine, și plânge, și are părul roșu, și mă trezesc știind că e mama, și n-am mai visat-o niciodată până acum. Nici măcar o singură dată.

De ce plânge? încerc să-mi aduc aminte și nu pot.

Fața mea nu mi se potrivește. Habar n-am de unde o știu. Dar o știu. Îi spun doctorului, iar el îmi răspunde că e normal. Senzația o să dispară după un timp.

De data asta nu minte.

Urmează încă două etape. Arăt ca o pictură încă neterminată. Și, când mă uit în oglindă, străinul ăsta îmi întoarce privirea. Cred că nu mă găsește pe placul lui.

Îl visez foarte des pe bătrân. Sunt cât se poate de sigur că e bunicul. Mă lasă să cioplesc o bucată de lemn, ținându-mi mâinile într-ale lui – și ale mele sunt foarte mici. O visez și pe mama. Și o visez din nou plângând și, uneori, e toată lumina asta albă și toate

chestiile astea care înseamnă… spital. Cum ar fi putut să fie la spital? Ea a murit în mașină, înainte ca eu să ajung acolo.

Nu-i așa?

Nu-i așa?

Doctorul îmi spune că aș putea să stau cu el după aceea, că aș putea merge la facultate. Îmi spune că n-are copii, că are bani, că la ce bun să-i aibă dacă nu-i folosește. Există o poveste despre toate astea, o poveste foarte veche… un bărbat a sculptat o statuie, iar statuia a prins apoi viață și a fost iubita perfectă… Bănuiesc că așa ceva face și el, cu toată vorbăria asta despre facultate și despre mine, locuind împreună cu el. Ca Domino, la urma urmei… dar știți ce? Târgul e OK. Cu adevărat. Este. Dar eu continui să am impresia că trăiesc într-un vis și chipul meu continuă să se uite la mine ca la un străin. Și nu am niciun motiv să spun nu, așa că nu știu de ce nu spun da chiar acum. Dar nu pot. Nu cu voce tare.

Doctorul își închipuie că asta înseamnă da, așa cred. Nu știu.

Și îl întreb dacă mama ar mai putea fi încă în viață și el îmi aruncă o privire stranie.

— Nu, îmi spune. Și nu minte.

Și pe urmă daturk mă găsește.

Descarc o carte și ecranul e luminat de o furtună, volbură și frunze galbene învârtindu-se în ceva care aduce cu o tornadă în

miniatură, *securitate buna da nu destul.* Cuvintele verzi se învârtejesc în vânt și pe urmă ecranul e plin cu focuri de artificii – daturk râde. *Ești OK?*

— Da.

Pot rosti cuvintele cu glas tare, pentru că sistemul e ușor de folosit și acceptă mesaje vocale. Mă întreb ce înseamnă vântul și frunzele.

— N-am putut să ies. Doctorul e paranoic în privința securității, își fac apariția norii cenușii și lacul oglindă. Ea meditează.

*O să fii frumos? î*ntreabă într-un târziu.

— Da. Dar... cred că nu mi-a făcut fața care trebuia. Cuvintele îmi scapă fără să vreau. Nici măcar nu le-am rostit în gând. Nu tocmai.

— Nu arată cum s-ar cuveni. Și el zice că e normal – că până și cei care suferă o operație de chirurgie plastică au aceeași impresie – dar, știu eu? E ca și cum m-aș uita la altcineva. Poate că... n-a primit fotografia mea.

Însă puștiul pe care l-am văzut... cel care zâmbea. Îmi aduc aminte cum m-a răscolit. Nu. Fotografia era a mea. Pe ecran, nori și lac. Fără cuvinte.

— Ceva nu se potrivește.

Și, când spun asta, îmi cade fisa. Pentru că nu se potrivește. Și eu mi-am tot spus că e numai impresia mea și că totul e într-adevăr în regulă, pentru că așa e.

Nu vreau să mai stau de vorbă, dar daturk mi-a lipsit atât de mult și nu vreau nici s-o pierd.

— Poți să pătrunzi din nou? spun – și primesc un mănunchi de floarea soarelui care cade, traversând ecranul.

E un da. Iar ea a dispărut. Se descurcă foarte bine când e vorba să-mi citească gândurile. Nu știu cum se face asta în format digital, însă ea reușește. Dar mă simt mai bine... și îmi dau brusc seama că până atunci nu m-am simțit bine deloc.

Și el e plecat, iar eu trebuie să merg mâine la ultima ședință de tratament și, când se termină totul... presupun că e, din nou, una lungă... o să fiu... gata. Mă plimb prin apartament, ies în mica junglă care crește între pereții de sticlă, ca un soi de ramă a orașului. De aici, de sus, arată atât de bine. Nu poți să vezi toate lucrurile urâte de jos. Mă întreb cum e să trăiești ani și ani de-a rândul deasupra tuturor oamenilor care spală vasele, cerșesc și fură. Vreau să spun că eu stau sus, în apartamentul ăsta, de vreo două săptămâni, dar nu e ca și cum aș locui aici. E mai degrabă ca și cum aș hoinări printr-un vis, putând să mă trezesc în orice zi și să ajung la timp ca să mănânc acel curry picant cu care ne hrănește Antonio, să spăl vasele murdare de paella și să gust vinul împreună cu Domino. Îmi întind mâinile și le privesc. Doc spune c-o să le

repare și pe ele, dar ele muncesc și… nu știu. Cred că nu vreau s-o facă. Îmi plimb degetul mare peste pielea albă, lucioasă, care, la atingere, are duritatea plasticului. Nu vreau să fiu perfect. Și mă gândesc din nou la bătrân, la mâinile băiețelului și la mândrie. Acum douăzeci de ani. Nicio rudă, spune doctorul, așa că presupun că a murit. Ca mama?

Îi întorc spatele orașului… nu-l cunosc de aici, de sus… și prin coridorul scurt și larg intru apoi în camera doctorului. N-am mai intrat aici până acum, m-am mulțumit să arunc câte o privire. E întunecoasă, fiindcă draperiile de mătase, asortate cu mătasea cuverturii de pe pat, nu lasă să pătrundă lumina, iar mobila neclintită îmi aduce aminte de bunicul dezmierdând lemnul lucios și învățându-mă cum să țin cuțitul, și simt mirosul doctorului – mirosul bogat, de mosc, al cărnii și un fel de parfum, de parcă el ar fi într-adevăr acolo, poate ascunzându-se în dulap, și simt furnicături pe ceafă.

Nu mi-am vârât niciodată nasul pe-aici. Sincer. Aș fi putut s-o fac. Să văd ce ascunde în sertarul cu șosete. Dar n-am făcut-o.

Nu știu de ce o fac acum. Presupun că aș putea să-mi deconectez gândurile, să descarc o carte și să aștept ultima parte a tratamentului. Dar mă îndrept către comodă și nu cred că-mi pot impune să mă opresc, ca și

cum în mine ar fi doi oameni și, în momentul ăsta, celălalt s-ar afla la comanda mușchilor. Nu descopăr nimic în sertare, nici în noptieră. Văd o telecomandă a ecranului mural și a sistemului audio. Haine. Niște pastile fără nicio etichetă. Șervețele. Genul ăsta de lucruri.

E în dulap, lipită de peretele vertical al unui raft, înghesuită în spatele unui teanc de cearșafuri de mătase împăturite, sau poate că sunt cuverturi, sau altceva de genul ăsta. O fotografie. Nu baza unei holograme, ci o ramă plată, cu o fotografie tipărită pe hârtie lucioasă, de modă veche, de parcă ar fi fost făcută cu un aparat antic de fotografiat. Și poate că ăsta e adevărul. Doctorul are cel puțin cincizeci de ani, sau poate mai mult, dacă s-a dat pe mâna amicilor lui, experții în chirurgie plastică.

Îmi tremură mâna. De parcă acea parte din mine care acționează mușchii ar fi înțeles deja. Dar presupun că eu n-am făcut-o. Pentru că, atunci când iau fotografia lângă fereastră și trag draperiile, mintea mea e goală: stau pur și simplu acolo, holbându-mă la chipul din fotografie, fără să mă gândesc la nimic. Doar holbându-mă.

Cu ani în urmă… într-o altă viață… am stat pe un scaun și, simțindu-mi măruntaiele înjunghiate, am privit fața copilului zâmbăreț lungindu-se, devenind mai fermă,

maturizându-se. Privirea lui mă fixează chiar acum, de pe suprafața lucioasă a fotografiei, cu tunsoarea lui militară, cu bobul de diamant în lobul urechii, și ochii lui sunt de un albastru aproape cenușiu și pare… trist.

E undeva, într-un cadru oficial, la un soi de absolvire, dar nu a unei școli militare, pen' că nu poartă o uniformă, doar o cămașă albastră și un colan. Sub fotografia asta mai e una. Îi văd marginea și reușesc cumva să salt rama și s-o trag afară. E același puștan. Mai tânăr, sau poate nu atât de dichisit. E într-o canoe care pare din lemn natural. Plutește pe un lac magnific, semănând oarecum cu lacul gânditor al lui daturk.

Doctorul e cu el, în canoe. Puștiul zâmbește către aparatul de fotografiat, iar doctorul îi zâmbește puștiului.

M-am înșelat.

E fiul lui.

I se citește pe chip.

Mă întreb ce s-o fi întâmplat.

Strecor fotografia înapoi, acolo unde am găsit-o, și mă simt… dezgustător.

De parcă m-aș fi ascuns ca să-l privesc făcând sex. Mă simt nu știu sigur cum mă simt.

Dar acum am aflat.

Intru în baia camerei în care am dormit. Camera *lui.* Pe el îl simțeam. Mă așez în fața oglinzii. Încă nu mi-am privit chipul. Oh, *m-am*

uitat. M-am uitat la înregistrările video, împreună cu Doc. Am văzut totul *întâmplându-se.* Dar a fost ca un soi de inventar, înainte de asta… într-un fel, am alunecat pe deasupra, văzând întregul. De parcă fața mea din oglindă ar fi gheață, iar eu nu mi-aș putea sprijini piciorul.

Dar acum privesc. Stau în fața oglinzii și nu-mi las umerii să se răsucească, capul să se aplece, pleoapele să se-nchidă. Nu, mă uit. Ca și cum m-aș întâlni cu mine însumi pe stradă, când mă duc spre localul lui Antonio, să curăț vasele murdare de paella. Interesant tip. Ce crezi despre el? Care-o fi trecutul lui?

Vreau să-ntorc capul și, într-un fel, îmi trag o palmă în gând, înțelegeți? Hei. Uită-te la el. Trece pe stradă, așa că *privește-l.* Și o fac.

E urât. Asta-i tot. Doar *urât.* Adică figura lui e prea colțuroasă, prea chealã. Nu e conturată de-a-ntregul, înțelegeți? Ar trebui să fie… nu știu… mai bine *definita.* Poate că mama lui a mâncat ceva stricat, sau a băut apă infestată când era gravidă, sau cam așa ceva. Și gândul mă duce cu un an în urmă, când eram într-un soi de cămin pentru copii, ca un fel de casă adevărată. Nu eram doar noi, copiii arși, mai erau și alții, iar fețele lor nu aveau nicio vătămare… Doar că încă nu erau fețe. Și mai aveau și alte probleme. Dar asta e ceea ce văd. Nu sunt normal, dar, știți…

Sunt doar un tip care nu arată normal.

Nu un monstru. Nu cineva despre care nu poți gândi decât *ohdoamneceisantâmplat?*

Sfârșesc ajungând în genunchi pe podea și plângând de mama focului, cu lacrimile scurgându-mi-se pe blugi și... e o nebunie... n-am mai plâns niciodată. Ei, în spital, atunci da, când mă durea. Dar nu și după aceea.

Ce rost ar fi avut?

Plâng acum.

El o să se-ntoarcă în curând. Mă dor genunchii când mă ridic de pe podea. Mă concentrez asupra durerii în timp ce mă împleticesc către dormitor. O să se-ntoarcă în curând, iar eu nu știu cum să dau de daturk.

Însă ea mă așteaptă. Când deschid online-ul, ecranul e plin de frunze uscate, dar dispar imediat ce ating ecranul.

Începe brusc să ningă cu petale albe, pe fundal negru. Cred că ea e acolo.

Trebuie să plec. Tastez încet cuvintele, fiindcă nu cred că le pot rosti cu voce tare. *Nu pot duce asta până la capăt.*

Semnul de întrebare, același semn pe care l-am văzut la spital, în prima zi, se curbează pe ecran și eu îi simt arsura.

Tocmai am terminat, tastez. Trebuie să plec neapărat de aici. Nimic pervers. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Ei, poate că nu e adevărat, poate că dragostea e întotdeauna

perversă. Niciun individ periculos n-o să vină să mă caute, îi spun.

Ecranul e încremenit, semn de întrebare, petale albe, sunt cu desăvârșire singur.

Trebuie să plec.

Tastez cuvintele, dar ea s-a dus. Altundeva. Iar eu trebuie să mă ridic, să mă-ntorc în apartamentul meu din blocul fără lift, pentru că n-am încălcat nicio lege și cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla e ca reporterii să mă urmărească și să facă tămbălău, iar eu trebuie să mă țin o vreme departe de fluxul știrilor. Dar nu fac altceva decât să stau locului, tot atât de încremenit cum e ecranul.

Apoi, dintr-odată, devine alb cu albastru. Îmi dă fiori. Literele și numerele albe clipesc, prinzând brusc viață. Fără flori, fără alte ilustrații. Doar o adresă. Din toate locurile posibile, tocmai din Baltimore.

Mulțumesc, tastez.

Ecranul se albește. De data asta, ea a plecat cu adevărat.

Mă duc să caut hârtie și un pix în dormitorul doctorului, închipuindu-mi că are probabil așa ceva ca să le trimită prietenilor bilețele extravagante. Nu e vorba despre ceva care să poată fi tastat online, trimis prin e-mail sau scos la o imprimantă.

Notez adresa memorată, pentru cazul că aș uita-o cumva. Pe urmă… pun o foaie albă pe

birou, alături de tastatură. Mă întreb din ce fel de lemn e biroul și dacă bătrânul ar ști răspunsul. Probabil. Pixul arată straniu între degetele mele și îl țin cu stângăcie. O să scot bani gheață din contul meu, o să plătesc amenda fiindcă îi folosesc ca să cumpăr un bilet. Asta ar trebui să mă scape de reporteri. Și de el. Antonio n-o să se sinchisească de plecarea mea. Și mă întreb ce-o să găsesc la adresa aia daturk?

Poate. Îmi trece prin cap că nici măcar nu știu dacă ea e o ea. E doar un soi de… presupunere. Și, de fapt, n-are nicio importanță.

Poate… doar poate… mama trăiește și dreptatea e de partea amintirilor mele, nu de a bazei de date a statului. Vreau să spun… tratamentul meu trebuie să fi costat un milion de dolari. Și, dacă ea a plecat… ei bine, Departamentul Național de Sănătate a suportat cheltuiala. Poate că ăsta a fost motivul? Poți să afli orice dacă ești dispus să plătești. Antonio nu dă salarii mari, dar pe ce era să-mi cheltuiesc eu banii, înainte? Mă gândesc că, poate… dacă ea e într-adevăr în viață… tot ce vreau să fac e s-o privesc. Doar o singură dată, înțelegeți?

Nu. Nu înțelegeți.

Pun pixul pe hârtie, fac un punct minuscul, albastru, perfect rotund și având culoarea

cerului din prima noapte petrecută aici, când am privit luminile orașului aprinzându-se. *Doctore,* scriu. Cuvintele se conturează încet, buclele literelor se aștern de-a latul hârtiei de culoarea nisipului.

Am găsit fotografia. A fiului tău. Până acum nu mi-am mai băgat nasul, îmi cer scuze și nu știu ce s-a-ntâmplat cu el sau cu voi amândoi. Pur și simplu, nu știu, dar vreau să-ți spun că ai făcut o treabă într-adevăr extraordinară și o spun cu absolut toată sinceritatea. Și îmi pare rău că nu rămân, dar, pur și simplu, nu pot. Nu știu cu adevărat de ce, poate doar din cauză că n-am fost niciodată eu însumi, înțelegi? Adică, îmi închipui că am fost, cu mult timp în urmă, dar, după accident, am fost puștiul din patul numărul patru, pe urmă am fost puștiul ars și pe urmă monstrul care face oamenii să se uite în altă parte, și spălătorul de vase murdare de paella, iar acum nu mai știu...

Presupun că nu vreau decât să încerc să fiu eu. Nici măcar nu știu dacă o s-o pot face vreodată, nu-i așa că asta-i o poantă bună? Dar trebuie să încerc. Și există fata asta, și e mult mai ușor de refăcut decât am fost eu, e blondă și poți să-ți dai seama că a fost cu adevărat frumoasă, iar reporterii se vor da în vânt după ea, și ar fi un soi de Cenușăreasă, sau ceva în genul ăsta. I se spune Pisicuța și o

găsești în grupul de susținere din care am făcut eu parte, cel din zilele de marți, trebuie să fie trecut în dosarul meu.

Simt nevoia să-i spun mai multe, dar cuvintele nu vor să vină. Mă gândesc că poate încă nu știu ce anume simt că trebuie să-i împărtășesc. S-ar putea să fie nevoie de timp ca s-o aflu și poate că atunci o să mă-ntorc să i-o spun. Nu știu.

Dar e o posibilitate și nu știu dacă înainte au existat posibilități. Au fost doar lucruri care mi s-au întâmplat.

Așa că nu mai scriu decât *mulțumesc, Doctore,* las biletul pe masă și mă îndrept spre ușă. E prima dată când o fac de unul singur, dar nu se declanșează nicio alarmă. Broasca sare în micul bazin din curtea încântătoare, iar eu iau liftul ca să cobor în hol și n-am mai trecut niciodată pe-acolo. Și se apropie femeia asta, îmbrăcată într-un costum sobru, cu cizme, îi văd ochii ridicându-se spre chipul meu și sunt gata să fac ceea ce fac de obicei pe stradă, să-mi las privirea să alunece pe lângă ea, s-o ignor.

Dar îmi impun să n-o fac.

Iar ea se uită și sunt urât, se poate citi în ochii ei. Dar se uită.

Apoi trece pe lângă mine și se urcă în lift. Asta e.

Mulțumesc, Doctore. Și îmi pare rău. Aș fi vrut să pot fi ceea ce ți-ai dorit. Mi-e frică.

Ies pe ușă, pășesc pe stradă și mă îndrept spre Baltimore.

Vandana Singh - Delhi

Tânăra scriitoare **Vandana Singh** s-a născut și a fost educată în India, iar actualmente locuiește cu familia în Statele Unite, unde predă fizica și scrie. Povestirile i-au apărut în câteva volume din *Polyphony*, ca și în *Strange Horizons, Trampoline* și *So Long Been Dreaming.* Prima ei carte pentru copii, *Younguncle Comes to Town,* a fost publicată în India.

*

În seara asta este profund conștient de prezența orașului: pietrele sale antice, casele de cărămidă cu acoperiș plat, frânghiile de rufe, culori vii și lucioase fluturând ca niște flamuri, străzile mărginite de copaci neem sufocate de trafic. Un autobuz traversează podul sub care el își făcuse culcuș. Noaptea miroase a iasomie și urină stătută, și a praful de pe terenul de cricket aflat de partea cealaltă a străzii. Alături de el, un bărbat își aprinde o bidi, cu fața plecată, pe jumătate în umbră, și are impresia că se recunoaște pe sine. Se îndreaptă spre bărbat, care pare a fi un alt vagabond.

— Mă cheamă Aseem, zice.

Bărbatul, duhnind a mahorcă, se holbează la el, tușește și scuipă:

— Kya chahiye?

Aseem se retrage în grabă. Nu, omul acesta nu este eu-l mai în vârstă al lui Aseem; oricum, Aseem nu-și poate imagina că s-ar fi putut apuca de fumat bidi indiferent în ce etapă a vieții s-ar fi aflat. Părăsește adăpostul precar al podului, străduța liniștită care trece pe sub el, și-și croiește drum printre gunoaiele și felinarele anemice până la autostrada luminată de neoane. Noul oraș e mai puțin amețitor, crede el; culorile sunt mai solide, luminile orbitoare, astfel că nu poate vedea aparițiile la fel de limpede. Dar o dată a văzut un lăptar trecând pe lângă el pe strada Shahjahan, însoțit de o vacă albă, cocoșată, cu o talangă. Sub falnicii copaci bătrâni care umbresc parțial luminile stradale, lăptarul s-a oprit ca să-i vorbească vacii sale și s-a pierdut apoi în penumbra amurgului.

Când era mai tânăr, credea că aparițiile pe care le vedea erau fantome ale morților, dar acum știe că nu acesta e adevărul. Acum are o teorie care spune că viziunile sale sunt amăgiri ale timpului, încâlceli produse când o parte a fluxului temporal se freacă de un altul și cele două se suprapun pentru un moment. Decisese (după ani de luptă) că la urma urmelor el nu e nebun; creierul său este alcătuit altfel decât al celorlalți, permițându-i să discearnă aceste coincidențe temporale. Știe că nu e singurul cu asemenea capacități,

pentru că unii dintre oamenii pe care îi vede îl văd și ei, și se retrag speriați. Gândul că este o fantomă pentru niște oameni morți de mult sau încă nenăscuți pe lumea asta îl amuză și în același timp îl și îngrozește.
Cele mai multe apariții le-a văzut în părțile vechi ale orașului, și nu știe sigur de ce. Delhi are o istorie bogată, fără îndoială.

Trecutul orașului se confundă cu mitul, când frații Pandava din legendara Mahabharata au fondat pentru prima dată fabuloasa lor capitală, Indraprastha, acum vreo 3000 de ani. Numai în timpurile Evului Mediu au existat șapte orașe Delhi, își amintește el, dintr-o carte de istorie mult citită – iar al optulea oraș a fost înființat de britanici în zilele Raj-ului. Orașul contemporan, al nouălea, este cel mai mare. Vechile orașe mai sunt vii doar pentru Aseem, întrezărite ca niște insule misterioase de pe o corabie în mișcare, dar cu toate acestea reale. Și-ar dori să poată discuta despre viziunile sale temporale cu cineva care să-l ia în serios și să-l ajute să priceapă natura și limitele maladiei sale bizare, dar în mod ironic singura persoană înțelegătoare pe care o întâlnise și care se afla în aceeași situație se întâmplase să trăiască în anul 1100 sau cam pe acolo, în timpul lui Prithviraj Chauhan, ultimul conducător hindu din Delhi.

Trecea pe lângă coloanele decolorate ale unei clădiri vechi din Connaught Place când o zărise: o bătrână cu fustă lungă și șal, mergând indiferentă prin parcare, trupul ei ridicându-se deasupra străzii și căzând sub suprafața ei paralel cu o topografie invizibilă. Ajunse față în față cu Aseem – și îl văzu. Amândoi se opriră. Imagini din mediul ei erau agățate de ea ca niște panglici cenușii – văzu ceață, întunericul pădurii, în spatele ei. Brusc, în mijlocul verii, simți miros proaspăt de ploaie. Ea întinse întrebător un braț spre el dar nu îl atinse”.

— Tu din ce epocă ești? zise, într-un dialect hindi nefamiliar. Nu știu cum să răspundă la întrebare sau cum să-și înfrâneze viul șoc al bucuriei. Și ea privise dincolo de barierele timpului și întrezărise alți oameni, alte epoci. Ea îl numi pe Prithviraj Chauhan regele ei. Aseem îi spuse că el trăia la vreo 900 de ani după Chauhan. Schimbară povești despre alte viziuni – ea văzuse armate, sulițe scânteind, și oameni palizi cu bărbi galbene, *și* o femeie într-o trăsură de metal, plângând. El reuși să-i explice câteva dintre aceste lucruri înainte ca ea să înceapă să dispară. Porni spre ea ca și cum ar fi vrut să intre în lumea ei, dar se izbi de un stâlp. Ridicându-se de pe jos, auzi râsete batjocoritoare. Sub arcade un lustragiu și un bărbat care mesteca frunze de betel se holbau

la el, bucurându-se de spectacol.

Odată îl întâlnise pe împăratul nebun, Mohammad Shah. Se plimba prin Fortul Roșu într-o după-amiază târziu, evitând îngrămădeala turiștilor și aparatele lor de fotografiat, și se simțea deosebit de agitat. În aer era o aromă de fum fiindcă un grădinar de prin împrejurimi ardea frunzele uscate. Pe măsură ce apunea soarele, zidurile de piatră roșie ale fortului străluceau, apoi se întunecau. Coborî noaptea, acoperind meterezele înalte, pajiștile peste care rătăcea el, frumusețea sclipitoare a Moscheii Perlei, curbele languroase ale acum îndepărtatei Yamuna ce curgea odată pe sub această terasă de marmură. Văzu un bărbat stând în picioare, aplecat peste balustradă, îmbrăcat într-un sherwani de mătase roșie, cu bijuterii la gât și o piatră prețioasă prinsă pe turban. Omul mirosea a vin și esență de trandafir, și cânta un cântec despre o noapte de despărțire de Cea Iubită, amestecând cuvintele.

Bairan bhayii raat sakhiya... Mammad Shah piva sada Rangila...

Mohammad Shah Rangila, la începutul anilor 1700, își aminti Aseem. Împăratul care iubea muzica, poezia și vinul mai mult decât orice altceva, care ignora avertismentele despre marșul regelui persan către Delhi însoțit de o armată imensă...

— Ascultă, Rege, șopti repede Aseem, întrebându-se dacă ar putea schimba cursul istoriei, trebuie să te pregătești de război. Altfel Nadir Shah va cotropi orașul. Mii de oameni vor fi măcelăriți de armata sa…

Regele ridică ochii întunecați de vin.

— Dispari, fantomă!

Câteodată se oprește pe pajiștile de la India Gate din inima Delhi-ului modern și cumpără înghețată de la un negustor, pe care o mănâncă stând lângă una dintre fântânile construite de Lutyens. Urmărind jocul de lumini pe apa sclipitoare, se gândește la invadatorii britanici, care au adus una dintre cele mai vechi și mai bogate civilizații de pe pământ la sărăcie abjectă în numai două sute de ani. Au construit aceste edificii mărețe, clădiri grațioase și fântâni, dar au trebuit să le lase în urmă pe toate. Regi au venit și s-au dus, albii goras au venit și au plecat, dar orașul continuă să trăiască. Câteodată vede apariții ale gorasilor, fețe palide trecând pe lângă el pe jos sau călare pe cai. De fiecare dată strigă la ei:

— Poporul vostru e condamnat. O să plecați de aici. Imperiul vostru se va prăbuși.

Din când în când ei îi aruncă câte o privire, speriați, înainte de a dispărea.

În clipele lui mai fanteziste se întreabă dacă nu cumva chiar el, într-un anumit fel, nu a

provocat istoria să se întâmple așa cum s-a întâmplat. Dacă nu a plantat o sământă de îndoială în mintea ofițerilor britanici cu privire la stabilitatea Imperiului. Dacă, în ciuda intențiilor sale bune, nu l-a convins pe Mohammad Shah că iminenta invazie nu este o amenințare reală, ci un complot țesut împotriva sa de duhurile rele. Dar știe că în afară de împărat niciunul dintre cei cu care comunicase nu are cu adevărat însemnătate asupra cursului istoriei, iar el pur și simplu își face iluzii asupra propriei sale importanțe.

Totuși se simte obligat să-și noteze întâlnirile cele mai interesante. Poartă tot timpul la el un caiet gros, uzat, din care jumătate este dedicat înregistrării acestor aventuri temporale. Dar pentru că aparițiile pe care le vede sunt atât de clare, uneori nu e sigur dacă fețele pe care le întrezărește în mulțime, sau omul învelit în șaluri care trece pe lângă el într-o noapte rece, aparțin acestui timp sau vreunui altul. Numai câte o distonantă – spațială sau temporală – distinge aparițiile de restul oamenilor.

Câteodată vede și peisaje, dar rar – un orizont împestrițat cu palate și acoperișuri ascuțite de temple, o pădure în mijlocul unei străduțe aglomerate – și o dată, cel mai straniu, o zonă cu turnuri înalte, ornamentate, ajungând până la nori. Fiecare asemenea viziune pare a fi

încărcată cu o energie aparte, ca o scenă luminată de fulger. Și cu toate că aparițiile sunt aleatoare și nu se repetă prea des, există anumite locuri în care vede (crede el) mereu aceiași oameni. De exemplu, în timp ce călătorește cu metroul vede aproape întotdeauna oameni în tunele, plutind prin tren și printre pasagerii de pe peroane, îmbrăcați în zdrențe, cu fețe palide și nesănătoase ca și cum nu ar fi văzut niciodată soarele. Prima dată când îi văzuse se înfiorase. „Metroul e destul de nou” gândise în sinea lui, „și e primul sistem de trenuri subterane din Delhi. Așadar ceea ce văd trebuie să fie din viitor…”

Într-o zi, își spuse, va scrie o istorie a viitorului.

*

Strada se numește Nai Sarak, un nume pe care întotdeauna l-a considerat absurd. Înseamnă Drumul Nou, dar drumul acesta nu mai e de multă vreme nou. Ar putea traversa strada din două salturi dacă n-ar fi așa de plin de lume, umăr lângă umăr. Și casele sunt la fel, înghesuite una în alta cu ferestre ca niște ochi lipsiți de strălucire, și scări înguste și prăfuite și alei chiar și mai înguste printre ele. Parterul este ocupat de mici magazine vechi conținând grămezi de cărți cu miros proaspăt și înțepător, o aromă care te trezește precum cea de cafea. E o zi caniculară, și fără nicio

umbră. Fata pe care o urmărește este doar o altă studentă la Universitatea din Delhi în căutare de chilipiruri, care se ferește să nu fie îmbrâncită sau pipăită, și mai ales să nu i se fure poșeta. Băieței desculți aleargă ducând limonada în pahare ciobite, și bătrâni grași stau în maiouri în spatele tejghelelor, târguindu-se înverșunați cu studenți palizi și lipsiți de apărare prin zumzetul ventilatoarelor electrice, frecându-și palmele umede de burțile păroase în timp ce își sorb băuturile la gheață, făcând apoi semn vreunui copil al nimănui atunci când tranzacția se încheie, pentru ca volumul dorit să poată fi depus în mâinile febrile ale tânărului. Unii dintre proprietarii magazinelor adaugă o mică predică pe tema „învață fiule, fă-i mândri pe părinții tăi...” Aseem nu a mai fost pe aici de mult (de fapt, din vremea când el însuși era la colegiu); nu e pregătit pentru așa ceva: lumina puternică a zilei, domul alb al moscheii ridicându-se în spatele lui, vechile ziduri de piatră ale orașului încorsetându-l, închizându-l printre oameni, sudoare și praf. E amețit de albele kurtas ale bărbaților, bărbile îngrijite și tichiile de rugăciune; se află, desigur, în partea musulmană a orașului, Vechiul Delhi, dar nu e atât de romantic cum îl făcea să pară bunica lui. Are o sclipire rară de amintire din trecut de pe vremea când era copil mic și asculta

poveștile bătrânei. Bunica lui fusese una dintre acele hinduse care nu se întorsese niciodată în vechiul Delhi după nebunia Divizării din 1947, când revoltele hinduislamice uciseseră mii de oameni, însă el își amintea cum vorbea ea despre locurile copilăriei sale: *parathe-walon-ki-gali,* strada vânzătorilor de paratha, unde în toate magazinele se coceau lipii proaspete de toate felurile posibile, umplute cu cartofi condimentați sau carne de miel, sau frunze de schinduf, sau conopidă zdrobită și ardei roșu iute; și Dariba Kalan, unde după sute de ani încă se mai vindea cel mai bun și mai pur argint din lume, lanțuri delicate și brățări pentru mâini și glezne. Prin gloata care se îmbulzea în aceste locuri văzuse apariții de curtezane și bărbați tineri, sângele, tunetul invaziilor și trupurile prinților spânzurați de soldații britanici. Pentru el orașul vechi, împrejmuit de ziduri înalte, erodate, din piatră, este ca inima unei bătrâne care visează mereu la tinerețea ei.

Fata care i-a atras atenția continuă să înainteze. Aseem n-a reușit să o vadă așa cum trebuie – tot ce a observat sunt ochii întunecați, și moartea din ei. După atâția ani petrecuți în oraș a învățat să recunoască un soi de preocupare în ochii unora dintre concetățenii săi: dorința pentru anonimatul final adus de moarte. Uneori, ca în acest caz,

ştie înaintea lor.

Fata intră într-un magazin. Proprietarul, un tânăr cu constituţie de luptător, e îmbrăcat numai în şort de bumbac. Masorul lucrează la spatele lui, frământându-i şi sculptându-i muşchii lucioşi, aurii. Tânărul spune:

— Biochimie avansată? Watkins? Una singură, una singură a mai rămas.

Strigă în interiorul întunecat, cavernos, şi apare nelipsitul băiat aducând volumul de parcă ar fi o carte rară. Chipul fetei etalează prea multă uşurare; e condamnată chiar înainte de a începe târguiala. Renunţă la banii ei cu un aer resemnat, iese afară în lumina zgomotoasă, şi e cuprinsă de mulţime ca o bucată de lemn aruncată într-un râu. Împinge şi-şi croieşte drum cu coatele, evitând mâinile anonime care se întind spre sânii sau spatele ei. El o pierde din vedere pentru o clipă, dar iat-o, trecând pe lângă moschee spre staţia de autobuz de pe strada principală. În staţia de autobuz surprinde ochii lui Aseem şi-i aruncă o privire rece, prevenitoare. Acum se apropie un autobuz, plin de oameni, tineri atârnând la uşi ca la prora unui vas. O vede luptându-se prin mulţime către autobuz, iar în ultima clipă ajunge chiar în calea lui. Autobuzul nu opreşte, ci (în maniera chinuitoare a autobuzelor din Delhi) abia încetineşte, ca şi cum s-ar juca de-a prinselea cu mulţimea. Monstrul imens de

metal galben cu verde se repede asupra ei, iar ea stă înlemnită, strângându-și sacoșa cu cărți. Acesta este momentul lui Aseem. Se aruncă spre fată, împingând-o din drum, apucând-o înainte să cadă la pământ. Urechile lui aud un urlet, scrâșnetul frânelor, și șoferul strigând. Cărțile ei sunt împrăștiate pe jos. O ajută să le adune. Ea tremură din cauza șocului. În ochii ei se vede pentru o clipă pe sine: un vagabond, cu obrajii nebărbieriți, cu părul nepieptănat. Îi spune: nu face asta, niciodată să nu faci asta. Viața nu e niciodată atât de lipsită de speranță. Ai un rost pe care trebuie să-l îndeplinești. Repetă asta ca pe o mantră, în timp ce ea privește uluită, de parcă nu ar înțelege că a vrut să se sinucidă. El poate vedea ce anume o nedumerește: vorbește hindi corect, îngrijit, iar trăsăturile englezești și tenul deschis îl plasează printre cei educați din clasa de mijloc, cum e și ea, însă aspectul lui spune altceva. Deși știe că nu e femeia pe care o caută el, scoate foaia printată doar ca să se asigure. Nu, nu e ea. Obrajii sunt prea slabi, bărbia nu e destul de ascuțită. Îndeasă una dintre cărțile de vizită în mâna ei și pleacă. Din depărtare, o vede uitându-se la cartea de vizită și încruntându-se. Oare o s-o arunce? În ultimul moment îi dă drumul în sacoșa cu cărți. Își amintește mult prea limpede când a primit el pentru prima

dată o astfel de carte de vizită. „îți faci griji în legătură cu viitorul tău? Consultă-l pe Pandit Vidyanath. Birou computerizat cu aer condiționat. Descoperă-ți adevăratul Rost în Viață”. Poartă un logo cu un fagure de albine și o adresă din South Delhi.

Mai târziu va descrie această întâlnire în a doua jumătate a caietului său. În trei ani, a umplut aproape complet partea asta. A oprit băieți tineri să se arunce de pe podurile care traversează Yamuna. A împiedicat femei de la salturi de pe clădirile înalte, de la otrăvirea cu kerosen, de la întâlniri ucigașe cu traficul orașului. Toate astea căutând-o pe *ea,* cea a cărei poveste va fi ultima din caiet.

Însă cea care deschide această serie este chiar povestea lui…

*

Cu trei ani în urmă. Stă pe unul dintre podurile care traversează Yamuna. În aer e o ceață grea, mirositoare, ca acelea care strică diminețile de iarnă din Delhi. Tremură din cauza frigului, și pentru că e obosit, obosit de aparițiile care l-au chinuit întotdeauna, obosit de nesfârșitele runde de tratamente și de întâlnirile cu doctorii și psihologii. Tocmai îi scrisese o scrisoare logodnicei sale, punând capăt relației lor și așa fragile. Cu două luni în urmă încetase să se mai ducă la facultate. Mama și tatăl său muriseră de un an, respectiv

doi, și nu mai exista nimeni care să-l consoleze, cu excepția rudelor din alte orașe care îl cunoșteau numai după reputația sa de persoană cu probleme. Noaptea trecută încercase, ca o ultimă soluție, să părăsească Delhi, sperând că poate viziunile vor înceta. Ajunsese până în gară. Se așezase la coadă în fața ghișeului de bilete, împins de tineri cu saci de voiaj și matroane agresive în sari-uri colorate. „Numele?” întrebase omul de la ghișeu, dar Aseem nu-și putuse aminti. În jurul său, interiorul cavernos al gării răsuna, hamali îmbrăcați în roșu alergau, balansând bagaje etajate pe capetele lor cu turbane, și valuri largi de călători viermuiau pe scările care duceau sus pe platforme. Oamenii îl înghionteau, spunându-i să se grăbească, dar el nu se putea gândi decât la trenurile nemișcate dintre peroane, fumegând în aerul rece, șuierând ușor ca niște șerpi calzi, așteptând să-l ducă departe. Gândul plecării îl umplu de o groază subită. Se întorsese și părăsise gara. Afară în noaptea rece sclipitoare respirase adânc, o respirație puternică de ușurare, de parcă ar fi scăpat de propria-i moarte.

Așadar iată-l, în dimineața de după tentativa de evadare, stând pe pod și tremurând în ceață. Observă o crăpătură în balustrada de beton, pe care o urmărește cu degetul până la

lăstarul unui smochin crescând pe partea exterioară a parapetului. Și-o amintește pe mama lui smulgând lăstarii de smochin din zidurile și pavajul curții casei lor, în ciuda protestelor lui. Își amintește ce greu îi era să vadă, în fiecare mlădiță fragilă, uriașul copac matur. Aplecându-se peste pod, se trezește întrebându-se care va cădea primul – smochinul sau podul. Exact atunci aude o bicicletă pe drumul din spatele lui, una care trebuia unsă, și, înainte să-și dea seama, un individ necioplit cu o barbă răvășită apăruse din ceață, trăgându-l de lângă parapet înapoi în stradă.

— Nu fi prost, nu face asta, zice străinul, respirând greu. Bicicleta zace pe caldarâm, cu una dintre roți învârtindu-se.

Uite, ia asta, mai spune, îndesând o carte de vizită în mâna moale a lui Aseem. Du-te să-i vezi. Dacă ei nu-ți pot oferi un motiv pentru care să trăiești, nici propria ta mamă nu poate.

Adresa de pe cartea de vizită se dovedește a fi într-o piață mică de lângă Sarojini Nagar. În jurul unui scuar prăfuit cu iarbă uscată unde omniprezenții câini vagabonzi dorm agitați în soarele palid, este un șir de magazine. Locul pe care îl caută el este un magazin aflat pe colț, alături de un imens copac jamun. Sub copac, trei vaci albe gheboase rumegă, privindu-l cu o indiferență bovină. Aseem își

croiește drum prin vacarmul produs de biciclete, ricșe cu motor și oameni, și ajunge în fața unei uși închise cu un mic semn pe care scrie doar „Pandit Vidyanath. Consultații”. Intră.

Pandit nu este acolo, dar un asistent, un tânăr slab cu chip serios, îi face semn lui Aseem spre un scaun. Asistentul stă în spatele unui birou pe care se află un PE, o imprimantă și o plăcuță cu numele său: Om Prakash, licență în fizică (picată), Universitatea din Delhi. Există o fereastră cu aparatul de aer condiționat promis (aparent scos din funcțiune) ocupându-i jumătatea inferioară. Pe cealaltă parte a ferestrei se află un fagure în curs de formare. Aseem simte că a venit în locul nepotrivit și deja regretă capriciul care l-a adus aici, dar fagurele îl fascinează, cum poate fi în același timp imobil și în mișcare, și cum albinele se coordonează una cu cealaltă, de parcă ar executa un dans complicat. Două albine se târăsc pe computer, iar o alta pe brațul asistentului. Om Prakash pare complet netulburat; îl asigură pe Aseem că albinele sunt inofensive, și îi arată borcanele cu miere de pe raftul din spatele lui, în cazul în care îl interesează. Se pare că albinele aparțin lui Pandit Vidyanath, un om cu multe talente, care este foarte ocupat fiindcă lucrează de asemenea și pentru oraș. (Aseem are o

bănuială că probabil marele om nu e mai mult decât un umil funcționar la un oficiu municipal.) Mierea costă zece rupii borcanul. Aseem scutură din cap, iar Om Prakash revine la afaceri dregându-și zgomotos glasul, îi pune întrebări și înregistrează răspunsurile în calculator. Deja Aseem se simte ca un fraier.

— De unde cunoaște calculatorul tău viitorul? întreabă Aseem. Om Prakash are o grație suplă, de girafă, deși nu e un bărbat înalt. Face un gest critic cu mâinile lui lungi și subțiri, care se transmite până sus la umerii mobili.

— Un computer e ca un stup. Mulți biți și părți componente, niciuna inteligentă în sine. Combină-le și obții ceva care gândește. Calculatorul ăsta nu e unul obișnuit. L-a construit însuși Pandit Vidyanath.

Om Prakash rânjește când imprimanta începe să bâzâie.

— Toți oamenii care vin aici caută înțelesuri. Fiecare persoană are propria dharma, propriul său scop unic. Noi nu prezicem viitorul, pentru că viitorul este dincolo de puterile noastre, Sahib. Noi le spunem de ce trebuie să trăiască.

Îi înmânează lui Aseem o coală printată. Aparent, pagina nu are nicio logică. Constă în x-uri aranjate aleator pe foaie. O ține la distanță și se conturează – neclar – fața unei femei.

— Cine e?

— Tu trebuie să interpretezi ce înseamnă acest desen, zice Om Prakash. Trebuie să trăiești fiindcă este necesar s-o întâlnești pe această femeie, poate ca s-o salvezi sau să fii salvat. Poate să însemne că te-ai putea afla în locul și la momentul potrivit pentru a o salva de la o soartă groaznică. Poate să fie sora sau fiica ta, soția sau o străină.

În locul ochilor sunt pete întunecate, o insinuare de pometi înalți și o buclă de păr peste obraz, ascunzându-i pe jumătate gura. Fața e largă și în formă de inimă, îngustându-se în dreptul unei bărbii mici.

— Dar asta nu e prea clară… Ar putea fi aproape oricine. Cum o să știu…

— O să știi când o s-o întâlnești, spune Om Prakash cu fermitate. Nu trebuie să ne plătiți. Mulțumesc, domnule, și poftiți niște cărți de vizită pe care să le oferiți altor suflete nefericite.

Aseem ia pachetul de cărți de vizită și pleacă. Nu are deloc încredere în întreaga afacere, în special partea cu „nu trebuie să plătiți”. Să nu plătească? Într-un oraș ca Delhi?

Dar, în ciuda îndoielilor, constată că e intrigat. Se așteptase la obișnuitele platitudini despre viață și moarte, sentințele fataliste specifice prezicătorilor șarlatani, dar acest Vidyanath evident era un original. Faptul că Aseem trebuie să trăiască pur și simplu ca să fie acolo

pentru cineva la momentul necesar: ce idee amuzantă, modestă! Zilele trec și ea prinde formă în mintea lui, capătă sens, iar el ajunge să creadă, fie și numai pentru că trebuie să creadă în ceva. Analizează fețele oamenilor din mulțime, de pe trotuarele prăfuite, din autobuzele supraaglomerate, din metrou, și o caută pe ea. Trăiește pentru ca într-o zi drumurile lor să se intersecteze. În trei ani de zile s-a convins că ea există cu adevărat și că îl așteaptă. Și-a încropit un fel de viață, lucrează la un fotograf din Lajpat Nagar unde poate dormi în nopțile de iarnă, sau face comisioane pentru proprietarii de magazine din Defence Colony, câștigând suficient ca să fie hrănit și îmbrăcat. Timp de trei ani a împărțit sute de cărți de vizită și a trecut pe la adresa din South Delhi de zeci de ori. S-a obișnuit cu albinele, cu aerul condiționat defunct, și chiar cu Om Prakash. Cu toate că distanța dintre ei e prea mare ca să permită o prietenie (în realitate o distanță de temperament), Aseem îi povestește lui Om Prakash despre aparițiile pe care le vede. Om Prakash primește aceste mărturisiri cu un rictus mai mult prostesc și clătinând mult din cap a mirare, și zice că îi va spune lui Pandit Vidyanath. Numai că de fiecare dată când vine Aseem nu e niciun semn de la Pandit Vidyanath, astfel că acum suspectează că nu

există o astfel de persoană, că Om Prakash însuși este, deși improbabil, mintea din spatele întregii afaceri.

Dar uneori perspectiva întâlnirii cu femeia îl sperie. Se imaginează salvând-o de la moarte sau de la o soartă mai rea decât moartea, îndeplinindu-și în cele din urmă rostul. Dar după aceea, ce îl așteaptă? Îmbrățișarea uleioasă a Yamunei?

Sau ea îl va salva la rândul ei?

*

Unul dintre lucrurile care îi plac la oraș este modul în care se încalcă regulile. Delhi este un loc al contradicțiilor – transcende teza și antiteza. Văzuse aici cocioabele săracilor și monstruozitățile opulente ale bogaților. La intersecțiile principale, unde cei bogați așteaptă nerăbdători în mașinile lor cu aer condiționat schimbarea culorii semaforului, văzuse copii ai străzii numai piele și os alergând de la o mașină la alta, vânzând reviste lucioase ca Vogue și Cosmopolitan. Printre fițoșii nou-îmbogățiți hoinăresc turme de vaci și câini vagabonzi; maimuțele rhesus se împerechează frenetic prin copacii din jurul clădirii Parlamentului.

Nu dormise bine – noaptea trecută poliția făcuse raiduri pe trotuarele din Aurobindo Marg. În zori era așteptat un oarecare VIP străin, astfel că gloata de pe marginile

drumului fusese alungată de polițiști cu bastoane. Asta se mai întâmplase de câteva ori și înainte, dar astăzi Aseem fumegă de mânie și umilință: are o vânătaie pe spate acolo unde l-a lovit un polițist, și îl arde în căldura neîndurătoare. Moartea pândește din spatele ochilor de nepătruns ai trecătorilor – dar de data asta este sătul de această apropiere a sa de moarte. Așa că se duce în singurul loc unde poate lăsa în urmă orașul fără să treacă de fapt dincolo de granițele sale – o altă anomalie într-un oraș al surprizelor. În expansiunea nesfârșită a caselor de cărămidă și străzilor aglomerate, în interiorul granițelor orașului, se găsește o pădure întreagă: Delhi Ridge, un plămân verde. Răcoarea pădurii îl atrage.

Doar puțin mai departe de strada principală pădurea e liniștită, cu excepția nelipsitului ciripit de păsări. Se simte ca într-un pântec călduț, verde. Sub acacii descoperă o veche ruină, una dintre multele rămășițe fără nume din era medievală a orașului Delhi. După ce o verifică în căutare de șerpi și scorpioni, se ghemuiește sub un zid prăbușit și ațipește.

Ceva mai târziu, când soarele a apus și căldura nu mai e atât de intensă, aude un sunet ca o bătaie, lin și regulat, ca o ploaie ușoară pe un acoperiș de tablă. Vede o femeie – o fată – pe cărarea pietruită dinaintea lui,

ținând în față un baston. Evident e oarbă, și s-a rătăcit. Acesta nu este un loc pentru o femeie singură. Își drege glasul și ea tresare.

— E cineva aici?

Poartă o bluză lungă albastră peste șalvari de aceeași culoare, și un șal în jurul umerilor. Materialul subțire al dupattei îi înconjoară capul, ascunzându-i pe jumătate fața, făcându-i trăsăturile neclare. Se uită la ea și vede figura de pe hârtie. Sau crede că o vede.

— Te-ai rătăcit, zice el cu vocea tremurându-i de emoție. Cotrobăie prin buzunare după foaie. Cu siguranță a adormit și visează. Oare nu o visase deja de atâtea și atâtea ori?

— Unde vrei să mergi?

Ea apucă strâns bastonul. Umerii i se lasă în jos.

— Strada Naya Diwas, bunule domn. Am venit din Jaipur. Trebuia să mă întâlnesc cu sora mea, care locuiește aici, dar mi-am pierdut actele. Mi-au spus că trebuie să am acte. Altfel o să mă trimită la Neechi-Dilli cu toți calicii și criminalii. Nu vreau să ajung acolo! Sora mea are bani. Te rog, domnule, spune-mi cum să găsesc Naya Diwas!

El nu auzise niciodată de Naya Diwas sau Neechi Dilli. Strada Noii Zile? Delhi de Jos? Ce denumiri stranii. Își șterge transpirația de pe frunte.

— Nu există astfel de locuri. Cineva te-a

îndrumat greșit. Întoarce-te pe drumul principal, ia-o la dreapta, e acolo o piață. O să vin cu tine. N-o să-ți facă nimeni niciun rău. Te poți interesa acolo.

Ea îi mulțumește, ușurată. Îi spune că a auzit multe povești despre orașul fabulos și minaretele sale înalte bătute în pietre scumpe care se înalță până la cer, și despre grădinile perfecte. Și navele, udan khatolas argintii, care zboară printre lumi. E foarte emoționată să se afle în sfârșit aici în Orașul Imaculat.

Ochii lui se măresc. Se ridică brusc, dar ea deja se pierde printre copaci.

Foaia printată de calculator e în mâna lui, dar înainte să-i mai poată arunca încă o privire, ea dispare.

Ce i-a spus? Oare încotro se îndreaptă ea, în ce epocă viitoare, ghidată de speranța pe care i-o dăduse, și care (se teme acum) ar putea fi falsă?

Se împleticește în jurul ruinei, deranjând hârciogii și un stol adormit de păsărele gălăgioase, dar știe că nu are nicio speranță s-o regăsească altfel decât din întâmplare. Coincidențele temporale au legile lor de nepătruns. Anticipase de atâtea ori acest moment, imaginându-și atât bucuria, cât și disperarea ca rezultat al său, dar niciodată această neliniște, această nesiguranță. Se uită din nou la foaia printată. Să fie o simplă

coincidență că apariția pe care o văzuse semăna cu imaginea? Dar dacă computerul lui Pandit Vidyanath genera ceva aleator, și această căutare a lui, viața lui din ultimii câțiva ani, fusese complet inutilă? Dacă Om Prakash sau Vidyanath (dacă există) se distrează cu această glumă complicată pe socoteala lui? Dacă se lăsase indus în eroare de propriile lui speranțe și temeri?

Dar dincolo de toate astea e îngrijorat pentru acea tânără. Un singur lucru poate face – să se ducă la Om Prakash și să afle adevărul de la el. La urma urmelor, dacă imaginea ei a fost generată de computerul lui Vidyanath, și dacă Vidyanath nu e un escroc, ar trebui să știe ceva despre ea, despre timpul ei. E o speranță foarte slabă, dar e tot ce are.

Ia metroul la întoarcere. Trenul șerpuiește pe sub oraș prin tunelele încă noi, pe lângă stații puternic luminate unde mulțimea tălăzuiește înăuntru și în afară și băiețeii vând ceai și băuturi răcoritoare. La una dintre aceste opriri vede apariții de oameni cu fețe asudate și palide, îmbrăcați în zdrențe; simte duhoarea trupurilor nespălate care au stat prea mult departe de soare. Ies din cimentul peronului ca din măruntaiele pământului. Îi mai văzuse și înainte de mai multe ori; știe că sunt dintr-un viitor la care preferase să nu se gândească. Dar acum îi trece fulgerător prin minte că sunt

din viitorul fetei oarbe. Delhi de Jos – Neechi Dilli – asta trebuie să fie: un oraș al săracilor, al marginalizaților, al criminalilor, în tunelele care urmează încă a fi săpate sub acel Delhi pe care îl cunoaște el. Se gândește la metrou, scos din folosință într-un viitor îndepărtat, tunelele sale abandonate celor deposedați, iar orașul de deasupra o desfătare de grădini și construcții grațioase, turnuri înalte ajungând până la nori. Văzuse cândva asta, își amintește. Orașul Imaculat îl numise fata oarbă.

Când ajunge la magazinul lui Vidyanath e după-amiază târziu, și mica piațetă e plină cu umbre lungi. În stația de autobuz unde coboară stă o tânără, citind ceva. I se pare vag familiară; ea îi aruncă repede o privire, dar el o observă doar periferic.

Dă buzna în încăpere. Om Prakash citește o revistă, pe care o lasă jos surprins. O albină i se târăște din ureche și își ia zborul în sus, într-un cerc larg, către stupul de la fereastră. Aseem abia o remarcă.

— Unde e tipul ăla, Vidyanath? Om Prakash pare puțin alarmat.

— Patronul meu nu este aici, domnule.

— Uite, Om Prakash, s-a întâmplat ceva, ceva serios. Am întâlnit-o pe fata de pe hârtie. Dar ea e din viitor. Trebuie să mă întorc s-o găsesc. Caută-l pe Vidyanath. Dacă imaginea

ei a fost făcută de calculatorul lui, el trebuie să știe cum să ajung la ea.

Om Prakash clatină trist din cap.

— Panditji vorbește numai prin computer. Se uită la stupul de albine, apoi la Aseem: Panditji nu poate controla viitorul, știi asta. Nu poate decât să-ți spună care e rostul tău. De ce ești tu important.

— Dar am făcut o greșeală! Nu mi-am dat seama că e din alt timp. I-am spus ceva și ea a dispărut înainte să pot face ceva. Ar putea fi în pericol! E un viitor groaznic, Om Prakash.

Există un oraș sub oraș în care trăiesc cei săraci. Iar deasupra este aer curat cu minarete înalte și udan khatolas care zboară printre lumi. Nu există mizerie, cerșetori sau oameni săraci. Ca atunci când vin în oraș VIP-uri din străinătate și polițiștii îi alungă pe oamenii ca mine de pe străzile principale. Dar Neechi Dilli e ca o închisoare, sunt convins. Ei nu pot vedea soarele.

Om Prakash își azvârle mâinile în aer.

— Ce-aș putea să spun, Sahib?

Aseem ocolește masa și îl apucă pe Om Prakash de umeri.

— Spune-mi, Om Prakash, nu sunt nimic altceva decât un fir dintr-o țesătură? Pot alege ceea ce fac, sau repet pur și simplu niște rânduri scrise de altcineva?

— Poți alege să-mi rupi oasele, domnule, și

nimeni nu are cum să te oprească. Poți alege să te arunci în Yamuna. Indiferent ce faci, afectează lumea într-un fel oarecare. Uneori efectele rămân mici, alteori cresc ca un smochin. Cauzalitatea așa cum o numim noi este numai un efect de prim ordin. Buclele cauzale de ordinul doi sar din timp în timp, la fel ca în viziunile dumitale, domnule. Viitorul, spune Panditji, nu este nici determinat, nici nedeterminat.

Aseem îi dă drumul bărbatului. Îl doare capul și e foarte obosit, iar Om Prakash nu fusese mai coerent ca de obicei. Se simte golit de speranță. În drum spre ieșire se întoarce să-i mai pună lui Om Prakash o întrebare.

— Spune-mi, Om Prakash, acest Pandit Vidyanath, dacă există – care e scopul lui? Ce încearcă să îndeplinească? Pentru cine lucrează?

— Pandit Vidyanath lucrează pentru oraș, după cum știi. Altminteri lucrează doar pentru sine.

Iese afară în seara călduță. Se îndreaptă spre stația de autobuz. Peste larma oamenilor, claxoanele mașinilor de pe stradă și lătratul câinilor vagabonzi, poate auzi zumzetul îndepărtat al albinelor.

În stația de autobuz, femeia semicunoscută stă încă studiind o foaie printată de calculator în lumina nepotrivită a iluminatului stradal. Se

uită repede la el, ca și cum ar vrea să-i vorbească, dar se răzgândește. El se așază năucit pe o bancă de ciment. Trei ani de anticipare, totul în zadar. Ar trebui să scrie ultima poveste și să-și arunce caietul.

Mecanic, scoate caietul și începe să scrie.

Ea își drege vocea. Evident nu e obișnuită să vorbească cu bărbați necunoscuți. Hainele și purtarea ei arată că provine dintr-o familie respectabilă din clasa de mijloc. Apoi își aduce aminte de fata pe care a împins-o din fața autobuzului lângă Nai Sarak.

Ea îi întinde foaia.

— Înțelegi ceva din asta?

Desenul e și mai neclar decât al lui. Întoarce hârtia, se încruntă la ea, și i-o înapoiază.

— Îmi pare rău, eu nu văd nimic. Ea zice:

— Poți interpreta imaginea ca un cristal cu structură neobișnuită, sau profilul unui oraș cu turnuri înalte. Cine știe? Luând în considerare faptul că eu studiez biochimia, iar tatăl meu vrea ca eu să devin arhitect la firma lui, nu e surprinzător că eu văd lucrurile astea aici. Într-adevăr amuzant.

Râde. El scoate un sunet care speră să fie politicos.

— Nu știu. Cred că fermecătorul și nebunul de Om Prakash e puțin escroc. Iar tu te-ai înșelat în privința mea, apropo. Nu încercam să... mă sinucid atunci.

Acum pare că se apără. El știe că nu s-a înșelat în legătură cu ceea ce văzuse în ochii ei. Dacă nu s-a întâmplat atunci, s-ar fi întâmplat altă dată – iar ea știe asta.

— Totuși, am venit aici dintr-un impuls, zice ea în grabă, m-am tot uitat la chestia asta și m-am gândit la viața mea. Am luat deja câteva decizii privind viitorul meu.

Un autobuz se apropie clătinându-se de stație. Ea se uită la autobuz, apoi la el, și ezită. Știe că ea ar vrea să vorbească, dar continuă să mâzgălească în caiet, în ultima clipă, înainte ca autobuzul să se îndepărteze, ea își aruncă geanta pe umăr, îi face semn cu mâna și urcă. Privirea pe care o observase prima dată în ochii ei dispăruse, pentru moment. Astăzi este o persoană diferită.

El termină de scris în caiet, și cu un sentiment de inevitabilitate care în mod bizar i se păru potrivit, ia un autobuz care să-l ducă peste unul dintre podurile care traversează Yamuna.

*

Pe pod se apleacă peste parapetul de beton privind apele întunecate. E una din fantomele lui familiare: câți oameni a salvat pe podul ăsta? Lăstarul de smochin încă mai crește într-o crăpătură a cimentului – municipalitatea îl smulge tot timpul, dar el are rădăcinile îngropate prea adânc ca să moară definitiv. În spatele lui sunt mașini, lumini și zgomot de

claxoane, vacarmul sunetelor bicicletelor. Așază caietul pe parapet, dorindu-și să-l fi dat cuiva, de exemplu fetei din stația de autobuz. Nu e în stare să-l arunce. O moleșeală ciudată, o detașare, l-a acaparat complet și nu poate gândi și nici acționa altfel decât cu încetinitorul.

Se pregătește să se urce pe parapet, mâinile umede îi alunecă pe beton, când aude pe cineva în spatele lui spunând:

— Stai!

Se întoarce. E ca și cum s-ar privi într-o oglindă distorsionantă. Bărbatul are obrajii supți, țepi de câteva zile pe barbă, iar claia dezordonată de păr s-a rărit și e semănată cu argintiu. Ține în mână o legătură de cărți de vizită. O crestătură îi brăzdează unul dintre obraji, iar mâneca stângă e ruptă și pătată cu ceva de culoarea ruginii. Are ochi ca de leopard, arzând cu o înspăimântătoare intensitate.

— Aseem, spune străinul care nu e un străin, gâfâind de parcă ar fi alergat, cu glasul puțin întretăiat. Nu...

Deja începe să dispară. Aseem întinde o mână și nu întâlnește nimic altceva decât aerul. Un milion de întrebări i se ridică în minte, dar înainte de a putea vorbi imaginea a dispărut.

Primul impuls al lui Aseem este să sfideze. Ce-

ar fi dacă ar sări în râu acum – ce ar însemna asta pentru viitor, pentru cauzalitate? Ar fi modul lui de a ieși din jocul pe care orașul îl joacă cu el, de a-i spune: m-am săturat de șmecheriile tale. Dar impulsul se stinge. În schimb se gândește la buclele cauzale de ordinul doi ale lui Om Prakash, la apusul soarelui peste Fortul Roșu, la străduțele întortocheate ale orașului vechi, și la moartea dormitând sub pleoapele cetățenilor săi. Se așază încet pe trotuarul prăfuit. Își acoperă fața cu palmele; umerii i se scutură.

După mult timp se ridică în picioare. Drumul dinaintea lui l-ar putea duce oriunde, la colonada decolorată și zarva luminoasă din Connaught Place, la liniștea parcurilor publice cu mingile lor de crichet abandonate și leagăne silențioase, la vechile clădiri guvernamentale unde, printre bungalow-uri adormite, copaci bătrâni se întrețin cu adunări somnolente de vaci.

Străzile prăfuite, bulevardele largi și monumentele decăzute din Delhi se întind în fața lui, piețele zgomotoase, murdare, turnurile high-tech din sticlă, enclavele fițoase ale bogătașilor cu citadelele lor, lustragiii și cerșetorii de la colțurile străzilor… Trebuie doar să facă un pas și orașul îl va înghiți, îl va primi așa cum un fluviu primește morții. El e un corpuscul în venele lui, binecuvântat sau

blestemat să trăiască și să moară în interiorul lui, întrezărindu-și din când în când rostul, dar niciodată pe de-a-ntregul.

Fixând fără să vadă larma luminoasă a autostrăzii, îi vine o idee nebunească, despre care își dă seama că fierbea de câtva timp sub suprafața conștientei. Își amintește de o poză pe care a văzut-o într-o carte pe când era copil: o imagine din satelit a Asiei noaptea. Pe masa întunecată a globului erau bulgări de lumină; ca niște ciuperci luminiscente, se gândise el atunci, întinzându-și tentaculele în beznă. Se întreabă dacă vastitatea și complexitatea sunt condiții suficiente pentru o trezire lentă, pentru atingerea conștientei. Se gândește la Om Prakash, rânjetul său prostesc și clătinarea capului, la strania sa intimitate cu albinele. Oare Om Prakash îi va spune cine este în realitate Pandit Vidyanath, și ce înseamnă că „lucrează pentru oraș”? Nu prea crede. Ceea ce trebuie el să facă, înțelege în cele din urmă, este ceea ce a făcut tot timpul: să-i caute pe cei ca el, cei săraci și disperați, și pe aceia care merg cu moartea în ochi. Nevoile orașului sunt bizare, de nepătruns. Este o entitate în toată regula, extinzându-se în fiecare zi, înghițind satele din jur, traversând Yamuna care a fost odată granița lui, creând orașe satelit, orașe-copii pe care în final le va devora. Acum sapă în pământ, iar

mai târziu își va întinde degetele lungi înspre stele.

Cel mai mult are nevoie în acest moment de cineva cu care să poată vorbi despre toate astea, cineva care să-i ia în serios ideile nebunești. Ar fi fata din stația de autobuz, cea pe care o salvase în Nai Sarak. Om Prakash trebuie să aibă adresa ei. Ea voia să vorbească; poate va voi să și asculte. Își amintește desenul pe care i-l arătase și se întreabă dacă viitorul ei are ceva de-a face cu Delhi-viitor, orașul care îl intrigă și îl îngrozește: Delhi cel cu udan khatolas, „navele care zboară între lumi”, cu oamenii înfometați și părăsiți în catacombe. Își dorește să-i fi pus eului său din viitor mai multe întrebări. Se teme că e posibil (dar nu sigur, niciodată nu e atât de simplu) să-l aștepte un fel de violență, nu numai violența lipsurilor, ci o luptă care se întrezărește neclar, care îi va tăia obrazul și îi va răni brațul, iar sufletului său îi va face lucruri de nedescris. Dar deocamdată nu poate face nimic, așa cum e prins în propriul său flux temporal. Își ia caietul. Pare ciudat de greu în mâinile lui. Ștergându-și lacrimile lipicioase, pleacă împleticindu-se încet în noapte.

Brendan Dubois - Steaua căzătoare

Brendan Dubois a primit de două ori Premiul Shamus de la Private Eye Writers of America și a fost nominalizat de trei ori pentru Premiul Edgar Allan Poe acordat de Mystery Writers of America. A publicat în *Playboy, Ellery Queen's Mystery Magazine*, *Alfred Hitchcock's Mystery Magazine*, *Space Stations, Civil War Fantastic*, *Pharaoh Fantastic*, *Knight Fantastic*, *The Mutant Files* și *Alternate Gerrysburgs,* printre altele. Romanele sale polițiste cuprind seria *„Lewis Cole" Dead Sand, Black Tide, Shattered Shell Killer Waves* și *Buried Dreams.* Romanele sale cuprind *Resurrection Day* și *Six Days.* Cel mai recent roman al său este thrillerul *Final winter.* Locuiește la Exeter, New Hampshire, cu familia sa.

Ne place să ne lăudăm cu raționalitatea sclipitoare, ordonată, a civilizației noastre tehnologice, dar cert este că, așa cum demonstrează povestea impresionantă care urmează, civilizația tehnologică este fragilă, ușor de distrus și, odată distrusă, Vremurile Vechi și Vechile Căi, cu tot bigotismul, intoleranța și teama lor, așteaptă să năvălească din nou, mânjindu-i și trăgându-i în jos până și pe cei care au fost întotdeauna cu ochii la stele.

*

Într-o zi de sfârșit de iulie, în Boston Falls, New Hampshire, Rick Monroe, cel mai bătrân locuitor al localității, stătea pe o bancă din piața orașului, așteptând să apară căruța cu alimente și corespondență de la Greenwich. Nenorocita de căruță trebuia să sosească la ora două, dar ceasul de la Biserica Enoriei tocmai bătuse de trei ori și drumul de la Greenwich era tot gol. De stâlpul din fața Magazinului Universal Boston Falls erau priponiți patru cai legați la o căruță. Câțiva copii cu piepturile goale se jucau pe drumul de pământ, iar în jurul feței sale bâzâiau muștele.

Își întinse picioarele, privi petele de noroi de pe pulpana vechiului halat de lucru. Doamna Chandler, femeia care îi făcea curat o dată pe săptămână, făcuse iarăși o treabă de mântuială cu rufele, și știa că ar trebui să-i spună ceva, dar n-avea niciun chef. Să ai o menajeră era un lux, și o menajeră proastă era mai bună decât niciuna. Chiar dacă era o băgăcioasă și, uneori, dădea iama în cutia frigorifică și se încrunta la el ori de câte ori îi reamintea de serviciile religioase săptămânale.

Câțiva copii țipară și începură să alerge în susul drumului noroios. Se ridică în picioare și își umbri ochii cu o mână tremurătoare. În zare, apropiindu-se încet, doi cai obosiți trăgeau căruța cu coviltir. Așteptă până când

aceasta fu dusă în magazie, continuă să aștepte până fu descărcată. Nu era nicio grabă, chiar nicio grabă. Copiii puteau să se agite, să mișune împrejurul ei. Când, în cele din urmă, căruța fu scoasă afară, îndreptându-se către următorul oraș, Jericho, se ridică încet, crispându-se când șoldurile îi scârțâiră. Traversă iarba rece și se îndreptă, pe drumul noroios, către pridvorul de lemn. Copiii se dădură la o parte din fața lui, mai puțin micul Tom Cooper, care rămase acolo, cu ochii larg deschiși. Glen Roundell, proprietarul magazinului universal și unul dintre cei trei aleși ai orașului, veni la el cu un sac de hârtie și un mic pachet cu plicuri, legat cu o bucată de sfoară.

— Uite, domnule Monroe, zise el, pe un ton oficial, îmbrăcat cu o cămașă albă scrobită, cravată neagră și șorț alb până-n pământ. E tot ce putem face săptămâna asta. Carne de vită nu este, dar aveți acolo niște slănină. Ar trebui să țină dacă vă duceți acasă destul de repede.

— Mulțumesc, Glen, spuse el. Treceți în cont, bine? Glen clătină din cap:

— În regulă.

Când dădu să părăsească veranda, din umbră își făcu apariția un bărbat. Henry Cooper, tatăl lui Tom, purta o cămașă de flanelă în carouri și blue-jeans, iar barba-i neagră și deasă îi

cobora până la mijlocul pieptului.
— Vrei să te duc acasă, domnule Monroe? Mută sacul dintr-o mână în alta și zâmbi:
— Păi, ar fi grozav. Și se bucură că Henry nu venise în oraș cu soția sa, Marcia, căci, deși era foarte bisericoasă, avea ceva gânduri foarte necreștinești față de vecinii ei, mai cu seamă față de un bătrân ca Rick Monroe, care era secretos și nu se prea ducea la biserică.
Rick îi urmă afară pe Henry și pe băiatul lui și se cocoță în spatele căruței, lângă câteva cutii de lemn și un butoi. Henry zise:
— Poți să stai în față, dacă vrei.
Iar Rick răspunse:
— Nu, acela e locul băiatului. Lasă-l să stea lângă dumneata. Henry își dezlegă cei doi cai și, în câteva minute, străbăteau Drumul orașului, cunoscut și ca Ruta 12 New Hampshire. În spatele căruței stătea îngrămădit și se hurducăia, dar era bucuros că nu trebuia să meargă pe jos. Uneori îi lua aproape o oră să ajungă de acasă până în centrul orașului, și își aminti din nou – ca de atâtea ori – cum, la un moment dat, putuse să străbată mii de kilometri în doar nouăzeci de minute.
Aruncă încă o privire către piața orașului, cu monumentele de piatră îngrămădite acolo, în amintirea celor din Boston Falls morți în război, a celor căzuți în Războiul Civil, în

războiul spaniol-american, în Primul și al Doilea Război Mondial, în războaiele din Coreea și Vietnam, și chiar în primul și al doilea război din Golf. Pe urmă parcul orașului se pierdu în depărtare, în timp ce calul și căruța ieșeau dintr-un sătuc din New Hampshire, încremenit în cea de-a șasea decadă a secolului douăzeci și unu.

Când căruța ajunse acasă la el, tatăl și fiul coborâră să-l ajute, iar Henry întrebă:

— Pot să scot niște apă, pentru cai? E o zi îngrozitor de caldă.

— Bineînțeles, poftește, răspunse el Henry clătină din cap zicând:

— Tom, ajută-l pe domnul Monroe la alimente. Dă-i drumul.

— Am înțeles, să trăiți, răspunse băiatul, luându-i sacul din mâini, iar el fu jenat să constate cât de mult îi plăcea să fie ajutat. În casă era răcoare – dar nu destul de răcoare, veni o voce mai tânără din interior, o voce care spuse: adu-ți aminte când puteai să montezi un comutator și să faci atât de rece încât să-ți înghețe degetele de la picioare – și intră în bucătăria întunecoasă, trecând pe lângă soba cu cărbuni. Din sacul de băcănie, scoase câteva cutii de conservă – cu etichetele în alb și negru, lipite neglijent – și hârtia cerată în care era înfășurată slănina. Se duse la cutia frigorifică, îi deschise iute capacul și o închise.

Tom era acolo, urmărindu-l cu privirea, cercetând camera de jur împrejur, iar el știa la ce se uita băiatul: la fotografiile înrămate de pe vremea când Rick era mai tânăr și mai puternic, întocmai ca toată blestemata de țară.

— Tom?

— Da, domnule?

— Vrei să te servesc cu ceva?

Tom își scarpină fața murdară cu o mână la fel de murdară.

— Mama zice că nu ar trebui să iau nimic de la străini. Niciodată.

Rick spuse:

— Păi, băiete, cum poți spune că eu sunt un străin? Locuiesc mai jos de voi, nu-i așa?

— Îhî.

— Atunci nu suntem străini. Stai aici și nu te mișca. Tom se cocoță pe un scaun de bucătărie din lemn și Rick se duse direct la dulap, deschise sertarul pentru argintărie și scoase o linguriță. Se întoarse la lada frigorifică, deschizând de data aceasta compartimentul pentru congelator și scoase repede o ceșcuță de cafea cu toarta spartă. Așeză ceașca rece pe masa de bucătărie și îi dădu băiatului lingura.

— Uite, bagă la jgheab, zise el.

Tom privi curios, dar luă lingurița și răzui preparatul dulce, cu aspect de gheață, de pe

fundul ceștii. Luă o înghițitură și chipul i se lumină, ca un bec în spatele unei bucăți uscate de pergament. Când lingura se ridică din nou, era aproape plină, și Tom înfulecă repede tot, linse lingurița, încercănd apoi să lângă chiar și interiorul ceștii.

— Vai, ce bun a fost, zise el. Ce era, domnule Monroe?

— Doar niște limonada cu zahăr înghețată. Nu-i rea, eh?

— A fost grozavă! Mmm, mai aveți, domnule?

Rick începu să râdă, gândindu-se cum o preparase de dimineață, ca s-o aibă ca desert după cină. Acum era pentru un băiat de nici zece ani, dar ce conta?

— Nu, mă tem că nu. Dar vino mâine, poate o să mai am, dacă am timp să mă ocup de asta.

Merse la chiuvetă, turnă apă în ceașcă și glasul reveni: *De ce nu,* zicea acesta. *Spune-i băiatului ce-i lipsește. Spune-i cum era, pe când unui băiat de vârsta lui i-ar fi venit să râdă dacă-i dădeai să mănânce limonada înghețată. Cum, plimbându-se cu mărunțișul în buzunar, putea să dea peste o tonetă de înghețată la care găseai delicatese necunoscute astăzi nici în cele mai luxoase restaurante. Spune-i asta, de ce nu-i spui?*

Tuși și se întoarse, văzu că Tom se uită din nou la fotografii.

— Domnule Monroe…

— Da.
— Domnule Monroe, chiar ați fost până la stele? E adevărat? Rick zâmbi, bucuros să vadă curiozitate pe chipul băiatului, nu teamă.
— Păi, aș zice că am ajuns cât se poate de aproape, atunci. Vezi tu…
Tatăl băiatului strigă de afară:
— Tom! E timpul să plecăm! Vino afară odată! Rick spuse:
— Cred că trebuie să asculți de tatăl tău, fiule. Uite cum facem: data viitoare când te întorci, am să-ți spun tot ce vrei să știi. S-a făcut?
Băiatul clătină din cap și ieși în fugă din bucătărie. Încă îl dureau șoldurile, și se gândea să se întindă puțin, înainte de a citi corespondența, dar ieși și se îndreptă către Tom care stătea cocoțat în căruță. Henry se apropie și-i întinse mâna, iar Rick i-o scutură, bucuros că Henry nu era unul care să-și încerce puterile cu un om bătrân ca el. Acesta zise:
— Am o vorbă cu dumneata, domnule Monroe.
— Sigur, răspunse el. Dar numai dacă-mi spui Rick.
— În regulă… Rick.
Din spatele bărbii sale dese, avu impresia că zărește un zâmbet. Se așezară amândoi pe niște balansoare vechi de nuiele, iar Henry spuse:

— Am să trec direct la subiect, Rick.

— OK.

— Diseară e o întâlnire a orașului, cred că ar trebui să mergi.

— De ce?

— Pentru că... ei, bine, se agită lumea. Atâta tot. În legătură cu înființarea unui comitet special. Un comitet de morală, ca să se asigure că aici, în Boston Falls. Locuiesc oamenii potriviți.

— Și cine hotărăște cine sunt oamenii potriviți? întrebă el, nevenindu-i să creadă că aude așa ceva.

Henry părea stânjenit.

— Comitetul și aleșii, bănuiesc... vezi dumneata, umblă vorba la sud despre unele dintre orașele de acolo, că au încă probleme cu refugiații și cei care migrează dinspre Connecticut și New York. În unele dintre acele orașe, localnicii sunt copleșiți, depășiți la vot, și lucrurile nu mai sunt la fel. Și de vreme ce dumneata, hm...

— M-am născut aici, Henry. Știi asta. Doar faptul că am locuit altundeva vreme îndelungată e motiv de reproș?

— Ei, bine, ziceam doar că nu-ți va fi de folos... cu ce-ai făcut atunci, și faptul că nu umbli la biserică, și celelalte, ei, bine... poate că merită să mergi. Atâta tot. Ca să te aperi.

În ciuda căldurii, Rick simțea o atingere rece

pe mâini. *Acum chiar că facem un pas înapoi*, gândi el. *Ca legile de la Numberg, în Germania nazistă. Să ne asigurăm că doar cei puri din punct de vedere etnic și rasial ajung să voteze, să cumpere, să trăiască…*

— Și dacă acest comitet hotărăște că nu ai ce căuta? Ce se întâmplă? Ești arestat? Exilat? Pus pe frigare?

Acum, vecinul lui părea jenat când se ridică de pe balansoar.

— Trebuie doar să fii acolo, domnule, ăă, vreau să spun Rick. E la opt. La primărie.

— E mult de mers pe jos, când se întunecă. Am vreo șansă să mă ducă cineva?

Chiar și cu spatele vecinului său întors către el, Rick simțea umilința.

— Ei, bine, păi, nu cred, Rick. Vezi tu, am impresia că Marcia vrea să-și viziteze sora după întâlnire și nu știu la ce oră ne-am putea întoarce și, păi… îmi pare rău.

Henry se urcă în căruță, luă hățurile din mâinile fiului său, și Rick strigă:

— Henry?

— Da?

— Soția ta se află cumva în această comisie?

Expresia de pe chipul vecinului său fusese grăitoare, în timp ce căruța dădu ocol peluzei sale maro, îndreptându-se către drum.

Înapoi în casă, înhăță corespondența și se duse sus, în dormitorul de oaspeți pe care îl

transformase în birou în primul an când se întorsese la Boston Falls. Dădu să deschidă ușa și descoperi că era deja descuiată. La naiba cu memoria lui, care începe să dea semne de bătrânețe, întocmai ca și șoldurile. Era sigur că o încuiase data trecută. Se așeză la birou și dezlegă sfoara, știind că o va păstra. Cum era acea veche zicală a yankeilor? *Folosește-o toată, trage de ea până se strică, sau descurcă-te fără?* Chibzuință maximă, una dintre multele lecții reînvățate în acești ani.

Lăsă unul din plicuri deoparte, să i-l ducă lui Glen Roundell, proprietarul magazinului universal. Era cecul lui de asigurări sociale, sosit cu o întârziere de doar trei luni, iar Glen – care era în același timp și bancherul orașului – îl va lua pentru a acoperi cu el creditul lui Rick. Nu erau prea multe lucruri de vânzare zilele astea, așa că oricât de minusculă ar fi fost suma de pe cecul lui de asigurări sociale lunare, aceasta era de obicei suficientă pentru a-i păstra contul în bună stare.

Mai era un fluturaș de reclamă pentru Târgul din Grafton, planificat să se deschidă săptămâna viitoare. Un alt fluturaș, anunțând reluarea, timp de o săptămână, a taberei pentru Tinerii Cercetași de pe Lacul Conway, în exact aceeași perioadă. Concurență fără îndoială. Și un plic subțire, timbrat Houston, Texas, pe care se bucura să-l vadă. Fusese

nevoie doar de o lună ca plicul să ajungă aici, ceea ce, după părerea lui, era semn bun. Poate că unele lucruri încep să meargă mai bine în țară.

Poate.

Deschise plicul cu un cuțit vechi și zări înăuntru scrisul familiar.

Dragă Rick,

Sper că aceste rânduri te găsesc bine, sănătos în ținuturile sălbatice de la New Hampshire.

Aici, la noi, așa-numita reconstrucție continuă. Luna trecută, a fost repusă în funcțiune energia electrică la două blocuri întregi. Vine doar vreo două ore pe zi, și nu e permis niciun adaptor, dar e, totuși, un progres, ce zici?

Atașat vei găsi ultimele elemente pentru Băiatul nostru, îmi pare rău să spun că dezintegrarea orbitei continuă. Ultima presupunere este că Băiatul nostru ar putea fi în stare de funcționare încă cinci ani, poate șase.

Având în vedere cum a fost plătit, cu sânge și bogății, ca să-l așezăm acolo, sus, mi se frânge inima.

Dacă te plictisești și te simți singur, gândește-te serios să vii aici. Înțeleg că, odată cu revenirea căilor ferate, ar trebui să dureze doar patru săptămâni să ajungi aici. Căldura e

îngrozitoare, dar cel puțin vei fi într-o companie plăcută, alături de aceia dintre noi care încă își mai amintesc.

Bunul tău prieten,
Brian

Împreună cu foaia scrisă de mână mai era și o altă coală de hârtie, cu o listă de date și momente, iar el scutură capul exasperat. Majoritatea vizitelor de observație erau stabilite pentru dimineața devreme, iar el ura să se scoale dimineața. Dar diseară – ce noroc! – va fi o vizită imediat după ora opt.

Ora opt. De ce îi suna atât de cunoscut? Acum își amintea. Adunarea orașului, unde se presupune că se va decide soarta lui și a oricăror alți prezumtivi păcătoși. Împături cu grijă scrisoarea și o puse înapoi în plic. Hotărî că încă o vizionare era mai importantă, mult mai importantă decât orice întâlnire de discuții. Și, în plus, știind ce a făcut în legătură cu orașul și legile de aici, decizia fusese deja luată.

Privi de jur împrejurul micului său birou, cu rafturi lucrate manual, cu cărți și mai multe fotografii înrămate, pe tencuiala crăpată a peretelui. Una dintre poze îl înfățișa împreună cu prietenul lui, Brian Poole, îmbrăcați în costumele albastre de parașutiști, stând în fața unei construcții imense și complexe, ridicate

cu ani în urmă în mlaștinile Floridei.

— Mersi, băiete, șopti el, apoi se ridică și se duse jos, să se gândească ce-ar putea să mănânce la cină.

Mai târziu în seara aceea se afla în imensa curte din spate, o pajiște unde îl lăsase pe vecinul său, George Thompson, să cosească, fânul, de vreo două ori în fiecare vară, pentru care George îi dădea, în schimb, niște carne de vânat și șuncă afumată pentru iernile lungi. Aduse cu el un șezlong pliant, cu plasticul strălucitor crăpat și decolorat, și rămase acolo, cu picioarele întinse. Era o seară liniștită, ca fiecare seară de când venise aici, cu ani în urmă. Zâmbi în întuneric. Ce întorsătură ciudată a sorții îl adusese înapoi, la vechea fermă a familiei sale? Crescuse aici, până ce tatăl său și-a mutat familia către sud, în suburbiile Bostonului, apoi a urmat școala superioară Air Force ROTC și ani mulți, mulți de călătorii, mii și mii de kilometri, fără să se gândească vreodată la vechea fermă a familiei sale, care avea acum al doilea sau al treilea proprietar. Și nu s-a gândit nici măcar o dată să se întoarcă aici, până nu au început problemele, când…

Un zgomot îl făcu să se întoarcă. Ceva trosnise acolo, în tufișuri.

— Cine-i acolo? strigă el, întrebându-se dacă vreunul dintre tinerii cu sânge mai fierbinte din

oraș hotărâse să nu aștepte până la sfârșitul ședinței. Ieși și arată-te.

O siluetă ieși din liziera pădurii, se apropie agale, mic, și pe urmă se auzi un glas de copil.

— Domnule Monroe, sunt eu. Tom Cooper.

— Tom. O, da, Tom. Vino aici.

Băiețelul se apropie, trăgându-și nasul, iar Rick spuse:

— Tom, m-ai speriat nițel. Cu ce te pot ajuta? Tom rămase lângă el și spuse încetișor.

— Mă întrebam și eu... ei, bine, chestia aia rece pe care mi-ați dat-o mai devreme, avea gust foarte bun. Nu știam dacă v-a mai rămas ceva...

Râse.

— Îmi pare rău, băiete. Poate mâine. Cum de nu ești cu mama și cu tata la întâlnire?

— Sora mea, Ruth, ar trebui să ne supravegheze, dar m-am furișat din camera mea și iată-mă. Mă plictiseam.

— Ei, bine, plictiseala poate fi bună, înseamnă că se va întâmpla ceva. Uite cum facem, Tom, așteaptă câteva minute. Am să-ți arăt ceva deosebit.

— Ce anume?

— Așteaptă numai și am să-ți arăt.

Rick își împreună mâinile în poală și privi către sud-est. Cu ani și ani în urmă, în zona aceea a cerului nopții ar fi fost o strălucire galbenă, luminile orașelor din acea parte a

statului. Acum, ca în orice parte a cerului nopții, nu era decât întunecimea și stelele, cu cerul nopții, redevenit așa cum fusese cândva, cu secole în urmă.

Acolo, chiar acolo. Un punct de lumină, mișcându-se în sus și departe de orizont.

— Privește, Tom. Vezi lumina aceea mișcătoare?

— Îhî.

— Bine. Urmărește-o numai. Privește cum se deplasează. Punctul dens de lumină se ridică mai sus și străluci parcă mai puternic. Rick descoperi că simte furnicături în mâini și pieptul i se încorda. O, Doamne, cât de frumos, cât de frumos fusese acolo, sus, să te uiți către globul imens, privind lumea desfășurată la picioarele tale, încet, maiestuos și încântător, știind că, așa costisitor, prost proiectat, cu bugetul depășit și construcția întârziată, era acolo, primul avampost permanent al umanității, primul pas în atingerea planetelor și a stelelor, care erau destinul omenirii…

Greierii se auzeau parcă mai tare. O bufniță țipa în păduri și, lângă el, Tom întrebă:

— Ce este, domnule Monroe?

Lumina păli parcă puțin, și pe urmă dispăru în spatele unor pini înalți, iar Rick observă că ochii i se umeziseră. Îi șterse și spuse.

— Tu ce crezi că este?

— Nu știu. Uneori văd lumini mișcându-se în noapte, și mami îmi spune că e lucrarea diavolului și că n-ar trebui să mă uit la ele. E adevărat?

Își frecă bărbia, se gândi o clipă să-l lase pur și simplu pe băiat în pace, să-l lase să crească în iluziile sale și, oricare ar fi credința strâmbă pe care mama lui i-o vârâse în cap, să-l lase să se gândească la cultivarea pământului, la vânătoare și la pescuit, să se concentreze la ceea ce era real, la ceea ce era necesar, adică cum să ai destulă hrană și un loc cald și…

Nu! strigă glasul lui interior. *Nu, nu e drept să condamni acest băiat și alții ca el să trăiască în sărăcie doar pentru câteva lucruri greșite, făcute cu ani înainte ca el să se fi născut.* Clătină din cap și spuse:

— Ei, bine, îmi dau seama de ce unii oameni consideră că e lucrarea diavolului, dar adevărul este, Tom, că acolo, sus, a fost o construcție. O construcție făcută de bărbați și femei, și ridicată în cer, la mai mult de o sută cincizeci de kilometri înălțime.

Tom părea sceptic.

— Atunci cum se face că nu a căzut?

Grozav, zise glasul. *Să-i ținem acum o prelegere despre Newton? Ce propui?*

Se gândi o clipă și răspunse:

— E complicat, și nu vreau să te plictisesc, Tom. Dar crede-mă, ea fost acolo, sus. De

fapt, încă e acolo și va mai fi o vreme. Chiar dacă nimeni nu locuiește în ea în momentul de față.

Tom își ridică privirea și spuse:

— Unde este acum?

— O, îmi închipui că acum trebuie să fie deja deasupra Canadei. Vezi, tu, înconjoară tot globul pe ceea ce se numește orbită. Durează doar vreo nouăzeci de minute.

Tom părea că se gândește la ceea ce i-a spus, rezervat.

— Tata spune că ați fost ceva. Astronaut. Că ați fost până la stele. E adevărat?

— Destul de adevărat. Nu am reușit să ajungem până la stele, dar, fără doar și poate, ne-am gândit mult la asta.

— Zicea că ați zburat în aer. Ca o pasăre. Și locurile unde ați mers erau atât de sus încât a trebuit să vă duceți aerul cu dumneavoastră. Și asta e adevărat?

— Da, e adevărat.

— Doamne. O știți pe mama, păi…

— Mama ta nu mă prea place, nu-i așa?

— Îhî. Zice că nu sunteți bun. Că sunteți păgân. Și alte chestii. Rick se gândi să-i spună băiatului adevărul despre mama lui, dar hotărî că poate aștepta până mai crește. O, Doamne, băiatul va afla destul de curând cine este de fapt mama lui. Rick spuse cu voce tare:

— Mă întorc în casă. Vrei ceva?

— Încă o gustare rece? se auzi glasul plin de speranță al băiatului.

— Nu, nu în seara asta. Poate mâine. Astăzi, ei, bine, în seara asta vreau să-ți dau ceva care va dura mai mult decât orice gustare.

Câteva minute mai târziu, se aflau sus, în biroul lui, Tom vorbind tot timpul despre ce pescuiseră până acum în vara asta, despre cum dormiseră pe pășunea din spate și despre vărul lui, Lloyd, care locuia în următorul oraș, Hancock, și care a murit de ceva *mimit polio.* Rick se înfiora la cât de firesc pomenise Tom despre moartea vărului său. Cu o generație în urmă, o moarte ca aceea nu s-ar fi întâmplat. La naiba, cu o generație în urmă, dacă ar fi murit cineva de vârsta lui Tom, bietul copil ar fi fost târât la ședințe de consiliere și la terapii de grup, în încercarea de a da de capătul întâmplării blestemate. Iar acum? Face parte pur și simplu din procesul de maturizare.

În biroul său, Tom se mira și se minuna la fotografiile de pe perete, iar Rick îi explica, pe cât putea de bine, ce reprezentau.

— Ei, acela e punctul de lumină pe care tocmai l-ai văzut. De fapt se numește stație spațială. Acolo, vezi ceea ce se folosea ca să zbori până la stația orbitală. Se numește navă spațială. Sau rachetă, dacă preferi. Asta… asta e o poză cu mine, sus, în stația orbitală.

— Serios? întrebă Tom. Chiar ați fost acolo?

Simți nevoia să se așeze, așa că se așeză, căci șoldurile ne-norocite îl dureau cumplit.

— Da, chiar am fost acolo. Sincer să fiu, Tom, sunt unul dintre ultimii oameni care au fost acolo, sus. Chiar înainte de… ei, bine… chiar înainte ca totul să se schimbe.

Tom stătea în fața unei fotografii frumoase, înfățișând o lună plină, cu imaginea craterelor, a munților și a mărilor întinse, atât de vie de parcă ar fi fost ieri. Spuse:

— Mama zice ca Dumnezeu a fost cel care a pedepsit lumea atunci, fiindcă oamenii erau răi, fiindcă l-au ignorat pe Dumnezeu. E adevărat, domnule Monroe? Ce s-a întâmplat atunci cu adevărat?

Pumnii i se încleștară dintr-odată, acționați parcă de amintire. Unde să încep, tinere, gândi el. Unde să încep? Haide să vorbim despre o vreme când computerele erau totul, de la mașină până la prăjitorul de pâine și la casa de marcat din magazinul universal. Totul se lega și era interconectat. Și când sistemele au devenit din ce în ce mai complexe, cei copilăroși, vandalii, hackerii distrugători, au vrut neapărat să demonstreze că știu și se pricep și au mijloacele necesare să distrugă sistemul. O, apărarea a devenit mai puternică, tot mai puternică, la fel și virușii, iar cei răi și-au înzecit eforturile, ca adevărații vandali care au venit la Roma, pârjolind și distrugând ceea

ce a creat altcineva. Apărarea a devenit mai subtilă, atacurile mai ferme, până ce un suflet luminat – dacă se poate considera că asemenea ființe au suflet – a creat virusul absolut. Nu, nu unul care intra pe furiș în software, pe uși lăturalnice sau ceva ciudat de genul acesta. Nu, domnule. Acest virus era unul care ataca hardul, platformele, care se răspândea. Dumnezeu știe cum – au fost diverse teorii, de la atingerea umană la impulsuri propriu-zise asupra fibrelor optice – și distrugea cipurile. Atâta tot. A mâncat doar tipurile lăsând în urmă fărâme arse, astfel că, în decurs de câteva zile, aproape tot de pe lume ce folosea un calculator a rămas mut, întunecat și mort.

Oh, a fost un tip deștept – căci cei mai răi dintre hackeri erau întotdeauna bărbați – oricine o fi fost el, iar Rick își dorea adesea ca proiectantul virusului absolut (numit Virusul final, din motive întemeiate) să fi fost într-un aparat de zbor sau la o masă de operare când virusul a lovit. Când computerele au trosnit și au murit, în lume s-a dezlănțuit haosul… mașini, autobuze, trenuri, camioane. Moarte, nemișcare. Sute și mii de oameni exilați departe de casă. Avioane căzând din cer. Corăbii pe mare plutind în derivă, fără să poată fi manevrate. Burse, bănci, corporații, tot ce stoca avuția unei națiuni în impulsuri

electronice, redus la tăcere. Toate interconexiunile care hrăneau, înveșmântau și alimentau, protejau și apărau miliardele lumii s-au rupt, ca un elastic sfărâmicios. În câteva zile, orașele au devenit de nelocuit, căci milioane de oameni se revărsau înspre sate. Guvernele s-au clătinat și s-au prăbușit. Mijloacele de comunicare erau puține, căci rețelele, stațiile radio și de televiziune prin cablu n-au mai putut transmite nici ele. Zvonurile și teama se răspândeau ca o plagă, și Cei Patru Călăreți ai Apocalipsei – chemați, în sfârșit, din izolare – au străbătut aproape lumea întreagă.

Doar câteva locuri au rămas neatinse: Antarctica și câteva insule îndepărtate. Dar restul lumii… uneori singura lumină în noaptea planetei erau rugurile funerare, unde erau arse trupurile.

Începu să se simtă scârbit, amintindu-și ce i se întâmplase și cum avusese nevoie de luni de zile să se întoarcă aici, în casa copilăriei sale, și alungă amintirea despre ceva ce-i oferise un fermier de mâncare – nu arătase exact ca un câine, dar, Dumnezeule, îi fusese atât de foame – și se uită la micul Tom. Cum i-a trecut prin minte să spună o asemenea poveste unui băiețel atât de inocent?

N-o va face. Se stăpâni și spuse:

— Nu, Dumnezeu nu ne-a pedepsit atunci. Noi

ne-am pedepsit. Era o lume minunată, Tom, un loc minunat. Nu era perfect, Tom, și mulți oameni îl nesocoteau pe Dumnezeu, nesocoteau multe lucruri bune… dar am și făcut multe. Am hrănit oamenii și i-am vindecat și, unii dintre noi, ei, bine, unii dintre noi plănuiau să meargă spre stele.

Se ridică și se duse la perete, luă jos o fotografie a Stației Spațiale Internaționale, *Big Boy* însuși, și i-o arătă lui Tom.

— Bărbații și femeile au construit asta pe pământ, Tom, și au dus-o în spațiu. Au făcut-o cu intenții bune, ca să afle mai multe, să deschidă pentru noi o cale de a ne întoarce pe Lună și pe Marte. Să explorăm. N-a fost nimic rău în asta. Nimic.

Tom se uită la fotografie și spuse:

— Și ăsta e punctul de lumină pe care l-am văzut? Sus, sus în cer?

— Da.

— Și ce-o să se întâmple cu el?

Privi fotografia înrămată și observă că mâinile îi tremurau puțin. Așeză înapoi fotografia pe perete.

— Într-una din zilele astea, va cădea. Așa se întâmplă. Obiectele de pe orbită nu pot rămâne acolo, sus, pentru totdeauna. Dacă nu poate să meargă cineva acolo, să facă ceva… se va prăbuși.

Se așeză pe scaun, se crispa din nou la

durerea ascuțită din șolduri. A existat o vreme când ar fi putut să aibă șolduri noi, genunchi noi, sau – dacă era nevoie – rinichi noi, dar va mai trece mult până când acele zile se vor întoarce. Din rarele scrisori pe care le primea de la Brian, știa că, în anumite laboratoare izolate și bine păzite, continua munca pentru descoperirea unui antidot la Virusul final. Dar, cu foametea și orașele neluminate, cea mai mare parte din nenorocita de țară se întorsese la sfârșitul secolului XIX, când energia era asigurată de mușchi, de cai și de aburi. Computerele mai aveau de așteptat. Tom spuse:

— Sper să nu se întâmple, domnule Monroe. Pare grozavă. Rick răspunse:

— Păi, poate că atunci când vei fi mare, dacă vei fi foarte deștept, vei putea să mergi acolo, s-o repari. Și să te gândești la mine când ai s-o faci. Ți se pare interesant?

Băiatul clătină din cap și Rick își aminti de ce îl adusese aici pe bietul copil. Se ridică de pe scaun, se duse la bibliotecă, începu să se foiască în jurul volumelor groase, până ce găsi o carte subțire, o carte pe care o adusese cândva pentru un viitor copil, căci într-o zi i-a promis lui Kathy Meserve că, după ce va părăsi corpul astronauților, se va căsători cu ea… Biata Kathy, aflată la Londra, într-o călătorie de afaceri, nu a mai văzut-o și nu a

mai auzit vreodată de ea de când s-a dezlănțuit Virusul final.

Se apropie de Tom și îi dădu cartea. Era veche, dar coperta era încă lucioasă. Zise:

— Prima mea carte despre călătoriile spațiale. Știi să citești, nu-i așa?

— Îhî. Sigur că știu.

— În regulă.

Mângâie capul băiatului, încercând să nu se gândească la Kathy Meserve sau la copiii pe care nu i-a avut. Ia-o acasă și citește-o. Poți învăța multe despre stele și planete și cum e să explorezi spațiul și să construiești prima stație spațială. Poate că vei putea merge acolo, Tom. Sau copiii copiilor tăi, gândi el, dar ce rost avea să aducă în discuție acel gând deprimant? Poate că vei putea fi ceea ce am fost eu, cu multă vreme în urmă. Glasul lui Tom răsună solemn:

— Un om al stelelor. Rick scutură din cap:

— Nu, nimic așa de pretențios. Un astronaut. Atâta tot. Uite ce e, se face târziu. Ce-ar fi să mergi acasă?

Și băiatul ieși în goană din biroul său, cu cartea în mâini, ca și cum s-ar fi temut că Rick se va răzgândi și i-o va lua înapoi.

Fu trezit de zgomotul cailor, nechezând și mișcându-se prin curtea sa, dis-de-dimineață. La piciorul patului se afla un rucsac, căci știa că nu s-ar descurca cu un geamantan. Ridică

rucsacul – pe care și-l pregătise de cu seară – și coborî scările, pășind încet, studiind lemnăria și lucrătura măiastră pe care un stră-stră-străbunic, de mult uitat, o dedicase acestei case, pe care acum el o părăsea.

Se duse la poarta din față, își feri ochii de soarele fierbinte al dimineții. În curtea din față erau șase sau șapte cai, căruțe trase de câte trei cai și un grup de oameni. Câțiva copii se adăpostiseră sub arțarul de lângă drum. Fără îndoială, părinții le spuseseră să stea deoparte. Recunoscu toate fețele din mulțime, dar se bucură să vadă că Glen Roundell, proprietarul magazinului și unul dintre cei trei aleși, nu era de față, nici Henry Cooper. Nevasta lui Henry, Marcia, era acolo, cu buzele ei subțiri și mereu furioasă. Păși apăsat înainte, ținând ceva într-o parte. Purta o fustă lungă de bumbac și o cămașă cu mâneci lungi – și glasul acela insistent din capul său se întreba de ce, cu tehnologia prăbușită cu o sută de ani în urmă, de ce moda trebuia să urmeze aceleași tipare – și ea anunță cu voce tare.

— Rick Monroe, știi de ce ne aflăm aici, nu-i așa?

— Doamnă Cooper, sunt sigur că îmi dau seama cât de cât, dar de ce nu mă informezi tu, în caz că mă înșel. Știu că printre numeroasele tale calități deosebite, corectarea

greșelilor altora e cea mai de preț.

Marcia Cooper își roti privirea prin mulțime, ca și cum ar căuta sprijin, și înainta, deși comentariul lui stârni un zâmbet, două.

— La întâlnirea specială a orașului de seara trecută, s-a hotărât, cu majoritate de voturi, să ți se suspende dreptul de rezidență aici, în Boston Falls, din cauza crimelor tale din trecut și a imoralității din prezent.

— Crime? În mulțime, observă un bărbat îmbrăcat într-o uniformă decolorată și peticită, și spuse:

— Căpitane Godin. Tu mă cunoști. Ce crime am comis? Căpitanul Sam Godin păru jenat. Doar un puști de vreo douăzeci și doi de ani, era căpitan fiindcă avea mâini puternice și era un bun trăgător. Cămașa de uniformă pe care o îmbrăcase era de două ori mai bătrână decât el, dar o purta cu mândrie, întrucât era semnul funcției lui. Cu toate acestea, astăzi arăta de parcă ar fi preferat să poarte orice altceva. Păru că roșește și spuse:

— Zău, domnule Monroe… nicio crimă aici, de când v-ați întors. Dar se vorbește despre ceea ce ați făcut, acolo, înainte… înainte de schimbare. Ați fost om de știință sau ceva. Ați lucrat cu computerele. Poate ați avut de-a face cu schimbarea, la genul ăsta de crime ne gândeam.

Rick oftă.

— Foarte bine. Asta e crima de care sunt acuzat, faptul că sunt educat. Asta accept. Dar imoral? Unde vă e dovada?

— Chiar aici, răspunse Marcia Cooper triumfătoare. Vezi? Revista asta veche, cu poze depravate și femei desfrânate… o țineai în casa ta, să o arăți oricărui tânăr care trecea pe acolo. Negi că ai avut asta în posesie?

Și, în ciuda întregii situații, lui Rick îi veni să râdă, căci Doamna Cooper ridica – și ținea strâns, bineînțeles, ca nimic dinăuntru să nu se vadă – un vechi număr din revista *Playboy.* Nenorocita de revistă se aflase în biroul lui și uneori arunca doar o privire pe paginile lucioase și ofta privind o lume – și un tip de femeie – de mult apusă. Pe urmă i se năzări ceva și văzu o altă femeie în mulțime, cu brațele încrucișate, privind cu dezgust înspre el. Totul se potrivea.

— Nu, nu neg, răspunse el, și de asemenea nu neg faptul că doamna Chandler, o dată în viață, a făcut un lucru bun că mi-a făcut curat în casă. Ai mai găsit și altceva acolo, doamnă Chandler, ce ai vrea să arăți vecinilor tăi?

Ea continuă să-l privească împietrită și nu spuse nimic. El ridică privirea către soare. Va fi iarăși o zi fierbinte. Comandantul făcu un pas înainte și spuse:

— Nu vrem necazuri, domnule Monroe. Dar acum asta e legea. Trebuie să plecați.

Își luă rucsacul, își vârî mâinile prin curelele roase, gâfâind din cauza poverii.

— Știu.

Comandantul spuse:

— Dacă vreți, pot să vă duc până la unul dintre orașele învecinate, ca să vă scutesc de…

— Nu, zise el, fără să fie surprins de asprimea propriului răspuns. Nu. Nu am nevoie de mila voastră nenorocită. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am intrat singur în acest oraș, cu ani în urmă, și voi ieși tot singur.

Ceea ce și începu să facă, coborând treptele scârțâitoare și traversând peluza uscată. Mulțimea se dădu ușor la o parte din fața lui, ca și cum s-ar fi temut că era infectat de vreo boală blestemată. Se uită la fețele lor murdare, la expresiile lor ignorante, la privirile aspre și nu se putu abține. Se opri și spuse:

— Știți, mi-e milă de voi. Dacă n-ar fi fost vreun măscărici necunoscut, cu zeci de ani în urmă, nu ați fi acum aici. Ați fi pe o barcă cu motor, pe un lac. Ați fi într-un mall cu aer condiționat, la cumpărături. Ați discuta pe deasupra unor băuturi răcoritoare, despre unde să mergeți în vacanță la iarnă. Asta ați face.

Marcia Cooper zise.

— A fost voia lui Dumnezeu. Atâta tot. Rick scutură din cap.

— Nu, a fost voia unui idiot și, din cauza asta, v-ați transformat în țărani. Dumnezeu să vă apere pe voi și copiii voștri.

Rămaseră tăcuți, dar Rick observă că unii dintre bărbații mai tineri se vânzoleau și se uitau cu coada ochiului la căpitan, întrebându-se parcă dacă acesta ar interveni în cazul în care ei ar hotărî să-l omoare cu pietre sau cine mai știe ce. Era timpul să plece, și încercă să nu se gândească la drumul lung care îl aștepta. Un pas după altul, asta era tot. Poate, dacă îl vor ține genunchii și șoldurile, ar urma drumul de pământ, hotărî să o ia la stânga, către Greenwich, fiindcă nu voia să treacă prin oraș. De ce să-și ispitească norocul?

Se întoarse și se uită pentru ultima oară la casa lui, și pe urmă către bătrânul arțar, unde câțiva dintre copii, plictisiți de ceea ce se întâmpla, se fugăreau în jurul copacului.

Dar nu toți copiii.

Unul dintre ei era singur, la marginea drumului. Părea agitat, își flutură cămașa și, chiar de la distanța aceasta, îl putu distinge pe micul Tom Cooper, stând acolo, cu cartea primită în dar ascunsă sub betelia jeanșilor. Tom lăsă cămașa în jos și pe urmă îi făcu semn cu mâna, iar Rick, surprins, zâmbi și îi răspunse.

Întoarse apoi spatele casei sale și orașului său și porni la drum.